

Ma Dao Ca

Contents

Ma Dao Ca	2
1. Chương 1: Hồi 1	2
2. Chương 2: Hồi 2	13
3. Chương 3: Hồi 3	26
4. Chương 4: Hồi 4	37
5. Chương 5: Hồi 5	52
6. Chương 6: Hồi 6	64
7. Chương 7: Hồi 7	76
8. Chương 8: Hồi 8	88
9. Chương 9: Hồi 9	99
10. Chương 10: Hồi 10	110
11. Chương 11: Hồi 11	123
12. Chương 12: Hồi 12	130
13. Chương 13: Hồi 13	148
14. Chương 14: Hồi 14	159
15. Chương 15: Hồi 15	173
16. Chương 16: Hồi 16	185
17. Chương 17: Hồi 17	195
18. Chương 18: Hồi 18	202
19. Chương 19: Hồi 19	216
20. Chương 20: Hồi 20	226
21. Chương 21: Hồi 21	238
22. Chương 22: Hồi 22	247
23. Chương 23: Hồi 23	259
24. Chương 24: Hồi 24	268
25. Chương 25: Hồi 25	279
26. Chương 26: Hồi 26	289
27. Chương 27: Hồi 27	297
28. Chương 28: Hồi 28	306
29. Chương 29: Hồi 29	317
30. Chương 30: Hồi 30	330
31. Chương 31: Hồi 31	341
32. Chương 32: Hồi 32	351
33. Chương 33: Hồi 33	366
34. Chương 34: Hồi 34	381
35. Chương 35: Hồi 35	395
36. Chương 36: Hồi 36	409
37. Chương 37: Hồi 37	423
38. Chương 38: Hồi 38	435

Ma Dao Ca

Giới thiệu

Vô lâm có tránh khỏi kiếp nạn một sông máu đỏ hay không? Tất cả sẽ được thể hiện một cách tài tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-dao-ca>

1. Chương 1: Hồi 1

Đầu xuân!

Mặc dù trên những ngọn núi cao nơi xa vẫn phủ đầy tuyết trắng, sớm tối vẫn gió rét căm căm nhưng liễu rũ đã rũ lá xanh, hoa đã hé nụ, loài người đã cảm thấy được mùa xuân đã đến với vạn vật.

Tại phía Tây nam huyện Nam Dương tỉnh Hồ Nam, núi non chập chùng uốn khúc như một con rồng khổng lồ đang nằm ngủ. Tương truyền Gia Cát Lượng đã từng cất nhà ở tại đây, người lấy tên theo địa danh, địa danh nhờ người lan truyền. Đây chính là Ngọa Long cương, nơi Gia Cát Vô Hưu đã ở ẩn khi xưa.

Trong sơn cốc cây cối sum suê, khắp nơi lộ ra những góc lầu trúc xanh biếc. Nếu không nhìn kỹ, lâu cùng màu với lá cây, khó mà phát hiện ra được.

Lúc này, nơi một khoảng đất bằng trên Ngọa Long cương vang lên một hồi tiếng cười đùa của trẻ con, thấy đều ngược mặt lên nhìn những chiếc điều đủ hình dạng bay liệng trên không. Có hình chim ưng màu đen, bướm màu sắc sỡ, chim hạc màu trắng và rất to màu tím. Tất cả bọn trẻ con đều đang nhìn chiếc điều hình rết uốn lượn trên không, mặt lộ vẻ kinh ngạc, hâm mộ và ganh tị.

Thiếu niên thả chiếc điều hình rết tuổi chừng mười lăm mười sáu, tuy may thanh mục tú nhưng mặt đầy vẻ bệnh hoạn. Y đứng riêng lẻ ở một bên, không cùng đám với những đứa trẻ khác.

Bỗng, thiếu niên thả chiếc điều ưng đen hừ một tiếng thật mạnh, đưa mắt nhìn chiếc điều của mình, bất luận màu sắc hay kiểu dáng đều không bằng người khác, có thể nói là kém nhất so với những chiếc điều khác. Nhất là so với chiếc điều to lớn kia lại càng kém xa, đồng thời y thấy thiếu niên thả chiếc điều rết đứng riêng rẽ một mình, không giao du với những đứa trẻ khác, hiển nhiên là có ý khinh khi, bất giác đôi mắt tam giác tròng lên, lập tức nảy ý.

Y chạy đến giữa bọn trẻ, hai tay chống nạnh lớn tiếng nói :

- Chúng bây có thấy không, tiểu tử kia thật là hống hách, rõ là khinh khi chúng ta mà!

Bọn trẻ nghe y nói vậy cũng cảm thấy bức tức, cùng đưa mắt về phía thiếu niên thả điều rết, chỉ thấy y đang ngồi trên một tảng đá to thờ thần nhìn xuống sơn cốc.

Thiếu niên mắt tam giác như cố ý muốn cầm đầu gây hấn, nhặt lấy một hòn đá nhỏ, vù một tiếng ném vào sợi dây của chiếc điều rết. Đùng thấy thiếu niên mắt tam giác chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, nhưng hòn đá ném ra rít vang và rất chuẩn xác, mắt thấy đã sắp trúng vào sợi dây điều.

Một chiếc điều rết dài gần bốn trượng bay trên cao, dĩ nhiên sức rất mạnh. Nếu hòn đá ném trúng dây, chắc chắn sẽ đứt. Ngay khi hòn đá còn cách dây khoảng ba tấc, thiếu niên cô độc ấy bỗng hạ hai tay xuống, hòn đá lướt qua dây, bay xa xa mấy mươi trượng, đã chệch mục tiêu.

Thiếu niên mắt tam giác thoáng ngạc nhiên, lớn tiếng nói :

- Tiểu tử này không phải là người ở quanh vùng này, chúng ta phải ném rơi điều của hắn mới được.

Bọn trẻ lập tức xúm lại, mỗi người nhặt lấy một hòn đá sẵn sàng ném ra.

Thiếu niên cô độc đứng lên, thần thái hết sức điềm tĩnh như không chút ngán sợ lũ trẻ tinh nghịch này.

Thiếu niên mắt tam giác lại lớn tiếng nói :

- Nay ta đếm một hai ba, tất cả cùng lúc ra tay, lần này nhất định phải ném đứt dây điều của hắn... Một!

Bọn trẻ cùng giơ tay lên và nhắm kỹ, lúc này bọn họ chỉ cảm thấy chiếc điều rết to lớn kia là một niềm sỉ nhục và đe dọa đối với họ chứ không nghĩ là mình đã bị thiếu niên mắt tam giác sai khiến, hiệp đáp một đứa trẻ cô đơn, đó là một hành vi sai trái.

- Hai!

Họ đều mong mình có thể ném đứt dây, nhìn chiếc điều rết to lớn kia bay đi xa mấy dặm, nhìn thiếu niên kiêu căng kia khóc lóc rồi đón nhận những lời khen ngợi của thiếu niên mắt tam giác, lòng mới cảm thấy vui sướng.

- Ba!

Bảy tám hòn đá bay vút đi, nhắm vào sợi dây điều rết. Và cùng lúc ấy, thiếu niên mắt tam giác bỗng tiếng cười khẩy, vung tay ném ra một hòn đá nhắm ngay mặt thiếu niên cô độc.

Thiếu niên cô độc chẳng ngờ đối phương lại ném đá vào mặt mình, đương nhiên y cũng không muốn dây điều bị ném đứt nên phải tránh cả hai. Chỉ thấy y hai tay đưa lên hạ xuống thật nhanh đồng thời nghiêng đầu tránh khỏi hòn đá bay vào mặt.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, thiếu niên mắt tam giác lại nhanh như chớp ném ra một hòn đá nhỏ, chỉ nghe soạt một tiếng, dây đã bị đứt, chiếc điều rết uốn lượn trên không bay đi mất dạng trong rừng rậm dưới sơn cốc.

Bọn trẻ liền tức vui mừng reo vang, đồng thời với ánh mắt kính phục nhìn thiếu niên mắt tam giác, một người lớn tiếng nói :

- Sử Báo đại ca quả nhiên thân thủ bất phàm. Nào! Chúng ta hãy chúc mừng Sử Báo đại ca đi!

Bọn trẻ mắc điều vào cành cây, xúm nhau khiêng Sử Báo lên, tiếng reo hò vang dậy trên Ngọa Long cương.

Thiếu niên cô độc nhướng mày, nhặt lấy bảy tám hòn đá, quát to :

- Các người ném đứt dây điều của người ta, vui lắm phải không?

Sử Báo ngạc nhiên như không ngờ thiếu niên cô độc này lại dám nói năng với y như vậy, bèn từ trên tay bọn trẻ phóng xuống, đôi mắt tam giác trừng lên nói :

- Tại sao không vui? Chẳng lẽ tiểu tử ngươi dám chống đối hử?

Những thiếu niên khác cũng ưỡn ngực lớn tiếng nói :

- Đúng rồi, điều của người bay mất là tại người xui xẻo, chẳng lẽ người không phục hử?

Thiếu niên cô độc cười khẩy :

- Nếu như ta ném đứt dây điều của các người, các người có thể vui như vậy không?

Bọn trẻ cơ hồ không dám tin ở tai mình, đồng thanh nói :

- Người dám ném đứt dây điều bọn ta ư? Có lẽ người chưa nghe nói đến tiếng tăm của Sử Báo đại ca phải không?

Thiếu niên cô độc cười khinh miệt :

- Chỉ là một con Tử Báo, có gì là đáng kể?

Sử Báo ngửa mặt cười vang một hồi, y cố làm ra vẻ như người lớn, nghênh ngang tiến về phía thiếu niên cô độc.

Thiếu niên cô độc trầm giọng :

- Khi này ném đứt dây điều của ta, người cười to tiếng hơn ai hết. Bây giờ ta phải xem thử người có thể khóc ra tiếng hay không.

Vừa dứt lời, vung tay ném ra một hòn đá nhỏ.

Sử Báo quay đầu lại nhìn, hòn đá không ném đứt dây điều của y mà dọc theo dây bay thẳng lên chiếc điều ưng trên không.

Chiếc điều ưng ấy cao đến mấy mươi trượng và lại lay động không ngừng trên không, hòn đá lực đạo rất mạnh nhưng độc đáo hơn nữa là bay lên dọc theo dây như thể bị sợi dây hút lấy vậy.

Bọn trẻ chỉ cảm thấy thích thú, cùng vỗ tay reo hò.

Nhưng Sử Báo thì bất giác biến sắc mặt. Chỉ nghe soạt một tiếng, hòn đá bay lên đến bên chiếc điều ưng lực đạo vẫn chưa yếu đi, đã cắt đứt dây ở chỗ chằng ba.

Chiếc điều ưng lập tức lộn vòng, bay đi xa hơn dặm, rơi xuống trên vòm cây.

Sử Báo tức giận quát to :

- Đừng ồn!

Bọn trẻ lập tức im re. Chỉ thấy Sử Báo mặt mày u ám, bắt chước người lớn cười hăng hắc nói :

- Xem thủ pháp của người vừa rồi, nhất định không phải hạng tầm thường. Người là người của phái nào?

Thiếu niên cô độc lạnh lùng đáp :

- Người không xứng đáng biết, cũng không xứng đáng hỏi.

Đoạn quay sang bọn trẻ nói tiếp :

- Vốn ra ta định làm đứt hết dây điều của các người nhưng vì các người chỉ là một bọn đáng thương không có chủ trương, chỉ nghe theo kẻ khác, hành động sai trái mà cũng không biết.

Sử Báo thấy vậy cả giận, xắn tay áo lên gần giọng nói :

- Tiểu tạp chủng, Sử Báo này hôm nay phải cho người một bài học mới được.

Thiếu niên cô độc cười khẩy :

- Họ Sử kia, người không phải địch thủ của ta đâu, ta khuyên người từ nay đừng cậy thế uy hiếp người nữa, phải biết thân thủ như người chỉ là hạng xoàng xĩnh...

Sử Báo buông tiếng quát to, với thế Nga Hổ Phác Thố (hổ đối vồ thỏ) lao tới rồi bỗng đổi thế Đảo Diệu Hầu (quay lại đuổi khỉ), giữa chừng lại đổi chiêu Thập Tự Bối Liên, song quyền nhanh như chớp công vào trung bàn thiếu niên cô độc.

Thiếu niên cô độc thoáng giật mình, nhận ra đối phương là người của phái Thái Cực, buông tiếng cười khẩy lách sang bên ba bước tránh khỏi.

Sử Báo ngỡ đối phương khiếp sợ lại với thế Ban Lan Chủy sẵn tới. Thiếu niên cô độc lùi thêm hai bước. Sử Báo lại biến chiêu Lâm Tước Vỹ công vào huyệt Linh Đài của đối phương.

Thiếu niên cô độc nhanh nhẹn lách người tránh khỏi, nhướng mày nói :

- Chúng ta không thù không oán mà người lại xuất thủ tàn độc như vậy, chả lẽ còn chưa biết khó tự lui hă?

Sử Báo liên tiếp mấy chiêu đều bị đối phương tránh khỏi dễ dàng, biết là đã gặp cao thủ nhưng tính y rất tự cao hiểu thắng. Hôm nay nếu bị bại, bọn trẻ này hẳn sẽ khinh y nên y cần rằng tung hết tuyệt chiêu ra tấn công tới tấp.

Thiếu niên cô độc tức giận nói :

- Đây là người tự chuốc khổ vào thân, chớ trách ta độc ác.

Đồng thời lẹ làng lách người sang bên, hai chân tung lên. Chỉ nghe bộp bộp hai tiếng, Sử Báo loạng choạng lùi lại sau năm sáu bước, hai cánh tay đã trật khớp xương.

Bọn trẻ thấy Sử Báo bị đánh bại, thấy đều sợ hãi nhìn nhau, không một ai dám hó hé.

Sử Báo giận dữ nói :

- Các người còn thù ra đó làm gì? Tiến lên!

Bọn trẻ đành vâng lời xông tới, dầm đá lung tung. Trong số đó chỉ có hai người biết chút ít võ công nhưng để lộ rất nhiều sơ hở.

Thiếu niên cô độc không muốn đả thương họ, lùi ra xa hơn trượng nói :

- Các người không phải địch thủ, đừng tự chuốc khổ vào thân thì hơn.

Sử Báo lớn tiếng nói :

- Người có dám ở đây chờ ta không?

- Chờ người chi vậy?

- Ta về nhà tìm ca ca ta!

Bọn trẻ nghe vậy càng cười phá lên, Sử Báo tức giận quát :

- Các người dám vô lễ với ta thế này, để rồi xem ta có tha cho các người không cho biết.

Bọn trẻ đều từng ném trái thủ đoạn của y, sợ hãi nín cười ngay.

Thiếu niên cô độc vốn không muốn đa sự, giờ thấy Sử Báo rõ ràng là cậy thế hiếp người. Bọn này đều sợ hãi, sao mình không trừng trị hắn một phen cho hắn bớt thói hống hách.

Thế là chàng trầm giọng nói :

- Được, người hãy mau tìm y đến đây, nhưng ta phải nói trước ta chỉ có thể chờ chừng nửa giờ thôi đấy!

- Nửa giờ đủ rồi, người đừng bỏ trốn đấy!

Thiếu niên cô độc cười khẩy nói :

- Chỉ cần người đừng đi luôn là được rồi.

Sử Báo hừ một tiếng, phóng nhanh đi xuống đồi.

Thiếu niên cô độc quét mắt nhìn bọn trẻ.

- Tại sao các người lại nghe lời hắn? Chẳng lẽ không thấy hắn là kẻ ngang ngược hay sao?

Bọn trẻ đưa mắt nhìn nhau muốn nói gì đó nhưng lại không dám, ngập ngừng rồi im lặng.

Thiếu niên cô độc hiểu ý, lớn tiếng nói :

- Các người sợ gì chứ? Có ta ở đây, ca ca hắn đến cũng chẳng làm gì được.

Một thiếu niên trong bọn nói :

- Người không biết, ngoài ca ca hắn, trong nhà hắn còn có người lợi hại hơn.

- Trong nhà hắn còn có những ai nữa?

- Ngoài ca ca hần, còn có một thức thức tuổi tác xấp xỉ ca ca hần nhưng vô công thì lợi hại hơn ca ca hần. Còn phụ thân hần càng...

Thiếu niên ấy không dám nói tiếp, cùng nháy mắt nhau rồi mỗi người một đường giải tán, lát sau đã mất dạng.

Thiếu niên cô độc biết gia đình Sử Bảo hần là ác bá trong vùng này, hoành hành vô kị nhưng chàng chẳng ngần sợ.

Bỗng nghe tiếng y phục phát gió, chỉ thấy Sử Bảo theo sau hai người đàn ông trung niên phóng nhanh đến. Một người hai tai to lớn, trán gồ má cao, đôi mắt tam giác rực lên ánh sáng màu vàng cam. Một người vóc dáng cao to, sắc mặt đỏ gay, lưng giắt một chiếc Thái Cực khuyên (vòng).

Thiếu niên cô độc chẳng chút sợ hãi, với người giắt Thái Cực khuyên bốn mắt tiếp xúc hồi lâu không chớp.

Sử Bảo đưa tay chỉ chàng nói :

- Tiểu tử, ngươi là môn hạ của ai?

Thiếu niên cô độc biết người này là thúc thúc của Sử Bảo, vốn định với lễ tương kiến nhưng thấy đối phương kiêu căng hống hách liền bỏ ý định ấy nói :

- Môn phái của tại hạ chẳng tiện cho biết!

Người giắt Thái Cực khuyên thoáng ngạc nhiên, trầm giọng nói :

- Ngươi biết bốn nhân là ai không?

Thiếu niên cô độc nhìn chiếc Thái Cực khuyên đã biết y là nhân vật hạng nhì của Thái Cực môn và chính là Thái Cực Khuyên Sử Trường Phúc, lão nhị trong Thái Cực nhị tuyệt. Còn người trung niên kia hần là Thái Cực Truy Hồn Sử Hổ, ca ca của Sử Bảo.

Thiếu niên cô độc ơ hờ lắc đầu, mặt đầy vẻ khinh miệt nói :

- Tại hạ không biết.

Thái Cực Khuyên Sử Trường Phúc buông tiếng cười khẩy, quay sang Thái Cực Truy Hồn Sử Hổ nói :

- Hổ nhi, bắt lấy hần!

Thái Cực Truy Hồn Sử Hổ giết người như ăn mật ong, y với em trai Sử Bảo từng gây nhiều tội ác trong vùng này, không một ai dám trừng mắt hay chau mày trước mặt y.

Y tung mình lướt tới đứng cách thiếu niên cô độc chừng năm bước, lạnh lùng nói :

- Tiểu tử, ngươi có gì trần trối không? Phải biết Sử Hổ này một khi đã động sát cơ là không một ai có thể thoát chết.

Thiếu niên cô độc vừa thấy vẻ mặt nham hiểm của y là đã động sát cơ, trầm giọng nói :

- Các hạ bình sanh đã giết bao nhiêu người vô tội rồi?

Sử Hổ cười vang :

- Mặc kệ có tội hay vô tội, chỉ cần đại gia thấy chướng mắt là giết ngay, nay tính ra đàn ông chừng một trăm, đàn bà con gái cũng có bảy tám mươi, trẻ con dưới mười tuổi có lẽ có khoảng năm sáu mươi.

Thiếu niên cô độc quát mắt gần giọng :

- Các hạ có biết câu giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền không?

Sử Hổ cười khẩy :

- Sử Hổ này giết người không bao giờ đền mạng, thiếu nợ không bao giờ trả tiền...

Sử Trường Phúc lạnh lùng ngắt lời :

- Hổ nhi, ngươi còn lải nhải với hần làm gì?

Sử Hồ ngậm thỉnh, nhanh như chớp sấn tới tấn công ra ba chiêu.

Thiếu niên cô độc thăm kinh hãi, thì ra Sử Hồ này võ công cao hơn em trai rất nhiều, thân pháp nhanh nhẹn, xuất chiêu hiểm độc.

Thế là chàng quyết tâm lấy mạng y tại đây, nhặt lấy một cành cây khô trên mặt đất thay kiếm chớp nhoáng công ra ba chiêu bức lùi Sử Hồ ba bước.

Sử Trường Phúc thấy vậy hết sức kinh ngạc, Sử Hồ đã buông tiếng quát vang, lại tung mình lao tới, quyền đổi sang trảo rít gió ghê rợn, thì ra là Thái Cực trảo, một tuyệt học của Thái Cực môn.

Thiếu niên cô độc hết sức căm thù đôi trảo của y bởi đôi trảo này đã từng giết chết hàng mấy trăm người vô tội. Chỉ thấy cành cây trong tay chàng rung lên hóa thành bảy tám đóa hoa kiếm nhỏ quét vào đôi trảo của đối phương.

Sử Trường Phúc kinh hãi vội quát :

- Dừng tay!

Nhưng thiếu niên cô độc đã bừng sát cơ, đâu chịu thu chiêu. Chỉ nghe soạt một tiếng, cổ tay trái của Sử Hồ đã bị tiện lia, máu tuôn xối xả.

Sử Hồ lùi sau năm bước, trán nổi gân xanh, mồ hôi đổ ra như mưa.

Sử Trường Phúc vốn định hỏi rõ môn phái của thiếu niên này vì y nhận thấy kiếm thuật của chàng huyền diệu tuyệt luân, uy lực cương mãnh kinh người. Nhưng thấy Sử Hồ đã bị tiện mất một bàn tay trở thành tàn phế từ đây, ý định thỏa hiệp liền tiêu tan, cười hung tợn nói :

- Tiểu tử, ngươi đã không vị tình thì đại gia cũng chẳng kể ngươi là môn hạ của ai!

Đoạn hai tay đưa lên ngang ngực chuẩn bị xuất thủ.

Thiếu niên cô độc trầm giọng nói :

- Khoan đã! Nghe đâu Thái Cực Khuyên là cao thủ hạng nhì của Thái Cực môn, một đôi Thái Cực khuyên khá là lợi hại. Hôm nay tại hạ cũng muốn lĩnh giáo một phen.

Sử Trường Phúc vốn đã có ý lấy binh khí xuống nhưng còn e ngại đến thân phận, giờ nghe đối phương nói vậy liền choang một tiếng rút lấy đôi vòng thép đường kính hơn thước rưỡi. Tiếng vang kinh tâm động phách, trên tòa sáng xanh biếc, hiển nhiên có tấm kịch độc.

Thiếu niên cô độc thoáng giật mình như vẫn điềm tỉnh nói :

- Tại hạ xin mạn phép!

Cành cây trong tay vung lên, sấn tới đâm thẳng vào tim đối phương.

Sử Trường Phúc buông tiếng cười khẩy, đứng yên bất động, tay trái vung ngang dùng lưỡi sắc phía ngoài vòng thép bổ vào cành cây. Chỉ nghe keng một tiếng, hai người cùng lùi lại phía sau một bước.

Sử Trường Phúc cúi đầu nhìn, bắt giác biến sắc mặt, trong đôi mắt lồi phóng ra sát khí khiếp người, thì ra cành cây đối phương không hề suy chuyển, còn lưỡi khuyên của y đã bị mẻ một mảnh nhỏ như hạt gạo.

Ma đầu này lòng rất hiểu rõ thiếu niên này chỉ với một cành cây mà đã khiến cho cả cánh tay y ê ẩm, cho dù thi triển tuyệt chiêu cũng chưa chắc giành được phần thắng, cười nham hiểm nói :

- Tiểu tử ngươi tự tìm lấy cái chết, không oán trách được Sử mỗ, tiếp chiêu!

Dứt lời đã vung động song khuyên tấn công, chỉ thấy ánh lam chói lòa tỏa rộng hơn trượng, hơi lạnh buốt xương và chiêu thức hung hiểm, hiển nhiên đã thi triển tuyệt kỹ độc môn.

Thiếu niên cô độc cũng chẳng tầm thường, cành cây rít gió ghê rợn chớp nhoáng tung ra hơn hai mươi chiêu, chỉ nghe tiếng keng keng vang lên liên hồi.

Sử Trường Phúc sau khi tấn công ra mấy mươi chiêu, thăm nhủ :

“Tiểu tử này quả nhiên là môn hạ của cao nhân, giờ mình đã trót phóng lao muốn thôi cũng chẳng thể được, chỉ còn cách giết đi diệt khẩu thôi”.

Đoạn buông tiếng quát vang, vận hết toàn lực vào chiếc vòng thép bên tay trái. Chỉ nghe bùng một tiếng, lưỡi sắt nổ tung, thép vụn bắn ra tứ phía.

Thiếu niên cô độc giật mình kinh hãi vội thi triển Mê Tàng bộ pháp, trong chớp mắt đã chuyển đổi bảy tám phương vị khác nhau. Ngay sau khi chàng đứng vững chân, một luồng kinh phong vạch không bay đến, biết có người ẩn nấp quanh đây ám toán lập tức lách nhanh sang bên năm bước.

Ngờ đâu tiếng rít gió cứ vang lên xung quanh chàng, bất giác hồn phi phách tán, giờ mới nhớ đến ám khí độc môn Thái Cực Uyên Ương khuyên của Thái Cực môn.

Chàng vội tung mình lên cao hơn bốn trượng, vừa định lướt ngang xuống. Nào ngờ món ám khí ấy bá đạo tuyệt luân, chỉ cần có gió nhẹ là đuổi theo ngay.

Thiếu niên cô độc bởi thiếu kinh nghiệm chiến đấu, lẽ ra với khinh công của chàng nếu cẩn thận ứng phó hẳn là không thọ thương nhưng dấu sao chàng cũng còn ít tuổi, vì sơ xuất này mà suýt nữa táng mạng tại Ngọa Long cương.

Chàng bỗng cảm thấy cổ chân trái tê dại, bất giác cả kinh vội lướt sang phải hai trượng, hạ xuống quay nhìn tứ phía, ngoài Sử Trường Phúc, Sử Hổ và Sử Báo không còn người thứ tư, tức giận nói :

- Đã dám giở trò ám toán, sao không dám hiện thân ra gặp?

Sử Trường Phúc cười khẩy :

- Vừa rồi chính Sử mỗ đã thương ngươi, ngươi nói chuyện với ai vậy?

- Tại hạ đâu phải trẻ con, quý môn đã giở trò ám toán đe hèn thế này, thật là...

Thiếu niên cô độc bỗng loạng choạng, cảm thấy tê dại nơi chỗ chân trái như lan dần lên, chàng hết sức kinh hãi.

Sử Trường Phúc buông tiếng cười gằn, lướt tới đến bên cạnh thiếu niên cô độc. Thái Cực khuyên trong tay giờ lên bổ xuống đỉnh đầu chàng.

- Dừng tay!

Một tiếng nói trong trẻo như theo gió bay đến, dứt lời đã xuất hiện trước mặt Sử Trường Phúc, lạnh lùng hỏi :

- Định giết người diệt khẩu phải không?

Sử Trường Phúc thấy đối phương chỉ là một thiếu nữ xinh đẹp còn thơ ngây liền sinh lòng khinh miệt nói :

- Cô nương sao biết là bốn nhân giết y diệt khẩu?

- Nếu không phải thì hãy tha cho y đi!

Sử Báo thấy trong tay thiếu nữ này có cầm một con điều rất lớn liền lớn tiếng nói :

- Hai người có thể là cùng phe, thúc thúc đừng để ả ta thoát khỏi đây!

Thiếu nữ cười khẩy :

- Người đoán rất đúng, bốn cô nương quả là cùng phe với y, ngươi muốn sao?

Sử Trường Phúc nhìn thiếu nữ ấy một hồi, biết nàng ta hẳn rất có lai lịch, qua thân pháp nhanh chóng vừa rồi e rằng chẳng kém hơn thiếu niên quật cường này, bèn trầm giọng nói :

- Đây là chuyện riêng của bốn môn, xin cô nương đừng can thiệp vào.

Thiếu nữ co người :

- Bốn cô nương chẳng đã thừa nhận cùng phe với y rồi là gì? Đã cùng phe không can thiệp sao được?

Sử Trường Phúc trừng cho Sử Báo một cái, trách y lảm mồm để khiến nàng ta có lý do viện hão nhưng dẫu sao y cũng già dặn đường đời, nhìn vẻ mặt cũng biết là thiếu nữ này nói dối, nàng ta thật sự không hề quen biết thiếu niên này.

Thế nên y trầm giọng nói :

- Cô nương đã cùng phe với hần vậy hần là biết rõ danh tánh và môn phái của y phải không?

Thiếu nữ thoáng ngần người, đảo mắt một vòng đoạn nói :

- Y là người của phái Lão Gia, tên là Tiểu Tổ Tông.

Sử Trường Phúc ngỡ người chưa nghe trên giang hồ có phái Lão Gia và làm gì có người tên là Tiểu Tổ Tông?

Biết là đối phương cố ý bỡn cợt mình, bắt giác bừng sát cơ nói :

- Cô nương dám can thiệp, vậy hần là cao minh hơn tiểu tử này rồi!

Thiếu nữ cúi xuống nhìn thấy cổ chân của thiếu niên cô độc rỉ máu bầm tím, đảo mắt liên hồi, bỗng chỉ tay ra phía Sử Trường Phúc nói :

- Xem kia, có người đến!

Sử Trường Phúc ngỡ là sư phụ của thiếu niên cô độc đến, bắt giác giật mình vội quay đầu nhìn.

Thiếu nữ lập tức thừa cơ cướp lấy thiếu niên cô độc, thi triển khinh công phóng vút đi.

Sử Trường Phúc tức giận quát.

- Đuổi theo mau!

Nào ngờ y chưa kịp cất bước bỗng nghe tiếng gió rít phía sau, vội quay đầu nhìn, thì ra là ba hòn đá to chia nhau nhắm ba người bay đến.

Sử Trường Phúc tung một chưởng đánh rơi hòn đá, vừa định đuổi theo lại nghe một tiếng “xem đây”, y vội lùi lại nhìn, chẳng thấy bóng một người nào khiến y giật đến cơ hồ lộn gan.

Y nghe ra tiếng nói vừa rồi cũng là một thiếu nữ nhưng không phải của thiếu nữ đã cướp người bỏ chạy. Thế là chỉ thoáng chốc trì hoãn ấy, thiếu nữ cướp người đã mất dạng.

Hãy nói về thiếu nữ cướp lấy thiếu niên thọ thương phóng nhanh lên trên một ngọn núi.

Ngọa Long cương này vốn là một phần của Tung Sơn, thiếu nữ phóng đi về phía một ngọn núi hãy còn phủ tuyết trắng trên Tung Sơn.

Một thiếu nữ khác phóng đi theo sau, chẳng bao lâu đã lên đến đỉnh núi. Thiếu nữ cứu người ngoảnh lại hỏi :

- Tiểu Thúy, bọn họ có đuổi theo không?

- Bọn họ đuổi theo hướng ngược lại. Tiểu thư quen biết người này sao?

- Cứu người là thiên chức của người võ lâm chúng ta, tại sao nhất định phải quen biết chứ?

Tiểu Thúy mỉm cười không nói gì nữa, lúc này hai nàng đã lên đến đỉnh ngọn núi giữa của Tung Sơn.

Tung Sơn gồm có ba ngọn núi, tây là Thiếu Thất phong tức nơi tọa lạc Thiếu Lâm tự, đông là Thái Thất phong, giữa là Tuấn Cực phong, đây chính là trên đỉnh Lăng Cực phong.

Trên đỉnh núi một màu trắng xóa, tuyết dày đến mấy thước, hơi lạnh buốt xương. Tiểu thư đặt chàng xuống mặt tuyết hỏi :

- Công tử là người của môn phái nào? Danh tính là gì?

- Môn phái của tại hạ... xin thứ cho không thể cho biết... Tại hạ là... Hồ Thiết Sanh.

Tiểu Thúy hừ một tiếng xen lời :

- Tiểu thư, ngay cả môn phái cũng không chịu nói, rõ ràng xem thường chúng ta, tiểu thư cứu y làm gì?

Tiểu thư lừ mắt :

- Người võ lâm không chịu tiết lộ môn phái của mình đó là chuyện thường, đâu có sao. Hơn nữa...

Nàng bỗng ửng đỏ mặt bỏ dở câu nói, không dám nhìn thẳng Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh lúc này cũng cảm thấy mặt tối sầm, gượng gượng nói :

- Tiểu thư... có thể... cho biết phương danh... và môn phái... Tại hạ... nếu không chết... nhất định sẽ... báo đáp... đại ơn... đại đức này...

- Tiểu muội là Bạch Ngọc Quyên, môn phái của tiểu muội cũng không tiện cho biết...

Bạch Ngọc Quyên nói đến đó bất giác giật mình, thì ra Hồ Thiết Sanh đã ngất xỉu rồi.

Bạch Ngọc Quyên bỗng Hồ Thiết Sanh lên, để chàng ngồi trên đất tuyết rồi dùng tay lùa tuyết đắp lên mình chàng.

Tiểu Thúy ngạc nhiên nói :

- Tiểu thư, y đã chết rồi thì tìm chỗ chôn chứ chôn trong tuyết thế này thì được bao lâu?

Bạch Ngọc Quyên ngẩng đầu lên trừng mắt :

- Người chớ nói bậy, y chưa chết mà chỉ ngất xỉu thôi. Y đã bị trúng ám khí tẩm độc của Thái Cực môn, phải vùi trong tuyết một ngày một đêm rồi mới có thể chữa trị, giúp ta một tay mau lên.

Tiểu Thúy bán tín bán nghi nhưng không dám trái lệnh, lập tức đưa tay ra lùa tuyết. lát sau đắp hết cả người Hồ Thiết Sanh.

Tiểu Thúy đưa mắt nhìn người tuyết Hồ Thiết Sanh, chau mày nói :

- Phải cần đến một ngày một đêm mới có thể chữa trị, vậy ban đêm không có người canh chừng sẽ bị dã thú ăn thịt mất còn gì?

Bạch Ngọc Quyên gật đầu :

- Phải rồi...

Nàng ngẫm nghĩ một hồi bỗng cảm thấy mặt nóng bừng, định nói rồi lại thôi.

Tiểu Thúy thấy vậy hỏi :

- Tiểu thư định ở lại đây với y phải không?

- Hừ. Sao người biết?

- Tiểu tỷ đoán ra được! Tiểu thư ở lại đây không sao nhưng bị chủ nhân biết được, tiểu tỷ không gánh chịu nổi đâu.

Chúng ta cứu người phải cứu cho đến cùng. Khi người trở về nhà, nếu gia gia không hỏi thì thôi, còn như lão nhân gia ấy hỏi thì người cứ nói là ta đi săn rồi.

Lúc này trời đã tối, gió càng thêm lạnh. Thiếu nữ vừa định bỏ đi bỗng thấy có hai bóng người đang phóng nhanh về hướng ngọn núi này.

Tiểu Thúy vội kéo tay áo Bạch Ngọc Quyên nói :

- Tiểu thư hãy nhìn xem, có người đến kia!

Bạch Ngọc Quyên đưa mắt nhìn, hai người ấy khinh công trác tuyệt, đúng là đang tiến về hướng ngọn núi này. Nàng chớp mắt thâm nhủ :

“Hồ Thiết Sanh lúc này đang trong giai đoạn sống chết, tuyệt đối không thể động đến nhưng mình lại không thể rời xa y như vậy...”

Nàng chợt nảy ý, vội nói :

- Tiểu Thúy, hãy mau đắp tuyết lên người ta, sau đó làm thành hai người tuyết để có vẻ như trong tuyết không có người mà là có người ở đây ngấm tuyết rồi sau đó đã làm ra hai người tuyết.

Bạch Ngọc Quyên ngồi xuống bên Hồ Thiết Sanh, Tiểu Thúy ra tay. Đắp xong lại sửa chữa một hồi, lập tức trở thành hai người tuyết một nam một nữ.

Sau đó Tiểu Thúy ẩn nấp vào sau núi, lát sau đã nghe vù vù hai tiếng, hai người đã xuất hiện trên đỉnh núi.

Hai người tuổi trạc tứ tuần, trên lưng mỗi người đều giắt một ngọn câu to, trông diện mạo có lẽ là hai anh em. Hai người sóng vai đi đến, bỗng cau mày dừng bước.

Người nhỏ tuổi hơn nói :

- Thật không ngờ lại có người đến sớm hơn Huyết Thủ song câu chúng ta.

Người lớn tuổi hơn tiếp lời :

- Lão nhị chớ đa tâm, các cao nhân ước hẹn tại đây không bao giờ có nhả hứng chơi trò làm tuyết, hai người này hẳn là do bọn trẻ con trong vùng làm ra thôi.

Hai người này chính là Huyết Thủ song câu, cao thủ trong giới hắc đạo. Lão đại Lâu Tả, lão nhị Lâu Hữu cũng kể được là nhân vật có tiếng tăm trong võ lâm.

Lão nhị Lâu Hữu nói :

- Bất kể do ai làm ra, tốt hơn chúng ta phá đi hăng tính...

Lão đại Lâu Tả bỗng nảy ý, vội nói :

- Hãy khoan! Lão nhị, ngu ca thấy hai người tuyết này bỗng nảy sinh linh cơ. Những người đến đây đêm nay đều là cao thủ hai giới hắc bạch, hai ta khó có thể đối phó. Chi bằng chọn một con đường khéo léo...

- Đại ca có gì xin cứ nói!

- Phen này Trung Nguyên ngũ kỳ sĩ ứng hẹn của Tiên Kiếm và Ma Già đến đây, còn chúng ta không được mời. Nếu muốn xem tuyệt học phải động não mới được.

Lâu Tả nói đến đó, đưa mắt nhìn quanh thấp giọng nói tiếp :

- Theo lời Trung Nguyên ngũ kỳ sĩ thì hai vị cao nhân Tiên Kiếm và Ma Già có thể sẽ cho họ ích lợi gì đó vì trước kia hai vị cao nhân ấy đã từng truyền cho họ mỗi người một tuyệt học.

- Đại ca muốn nói tuyệt học của Tiên Kiếm và Ma Già ư?

- Không sai, tuyệt học của hai vị cao nhân ấy trong võ lâm hiếm có người nào biết được hai chiêu trở lên.

Lão nhị Lâu Hữu hạ giọng thật thấp :

- Nghe đâu người nào chỉ cần biết được năm chiêu tuyệt kỹ của Tiên Kiếm và Ma Già là có thể đến Dã Nhân Cốc ở Thiên Sơn, vào Thiên Ma Ổ mà lấy một quyển...

Lão đại Lâu Tả bỗng chỉ tay xuống dưới núi nói :

- Xem kia, dường như có người đến!

- Vừa rồi đại ca nói là chọn con đường khéo léo là sao?

- Khi thấy hai người tuyết này, đại ca đã nảy ý nếu chúng ta cũng có thể trở thành người tuyết ở đây xem trộm tuyệt kỹ của cao nhân không chừng sẽ có thu hoạch.

- Vậy chẳng phải quá mạo hiểm ư? Vạn nhất có người phá hủy người tuyết, chúng ta chết mất còn gì?

- Không sao đâu, những cao nhân võ lâm này không bao giờ làm chuyện vớ vẩn như vậy nhưng có điều là chúng ta không thể nào cùng trở thành người tuyết...

Đột nhiên có người tiếp lời :

- Tiểu nữ có thể giúp cho!

Dứt lời, Tiểu Thúy đã tung mình đến trước mặt.

Huyết Thủ song câu giật mình, buột miệng hỏi :

- Cô nương giúp được gì?

Tiểu Thúy mỉm cười :

- Hai vị muốn trở thành người tuyết, tiểu nữ có thể làm cho!

Lão đại Lâu Tả thắc mắc hỏi :

- Cô nương là người của phái nào? Ở đây làm chi?

- Tiểu nữ ở gần đây thôi. Tiểu nữ với gia tiểu thư đến đây ngắm tuyết, đã làm ra hai người tuyết này. Gia tiểu thư trông thấy một con thỏ đã đuổi theo rồi. Tiểu nữ cũng định đuổi theo, vừa lúc hai vị đến nên đã nghe hết những lời nói của hai vị.

Huyết Thủ song câu đưa mắt nhìn nhau, Lâu Tả liền nói :

- Cô nương nếu chịu giúp cho chúng tôi hết sức cảm kích nhưng làm xong người tuyết rồi, tốt hơn cô nương nên rời khỏi đây vì có mấy tuyết thể cao thủ sẽ đến đây, nếu cô nương nấp ở gần đây e bị họ phát giác ra.

- Đương nhiên rồi, tiểu nữ còn phải đi tìm gia tiểu thư nữa mà!

Huyết Thủ song câu gật đầu, cùng ngồi xuống bên hai người tuyết và nói :

- Cô nương hãy nhanh tay, có lẽ khoảng nửa giờ sau là có người đến.

Tiểu Thúy dùng cả hai tay, lát sau đã làm thành hai người tuyết nhưng nàng ta khá tinh ranh, mỗi người chỉ một mắt có thể nhìn ra ngoài còn một mắt không đâm thủng, chỉ làm một lỗ nhỏ mà thôi. Khác với Bạch Ngọc Quyên và Hồ Thiết Sanh, hai mắt của họ đều có thể nhìn ra ngoài, hơn nữa còn có thể thấy rõ cả hai bên.

Huyết Thủ song câu thấy vậy vội nói :

- Xin cô nương hãy làm thủng lỗ cả mắt trái của chúng tôi...

Tiểu Thúy thấp giọng :

- Suyt, có người đến!

Nói xong nàng ta lại ẩn nấp vào sau núi.

Liền sau đó, một chuỗi cười to vang lên, bốn bóng người vọt lên cao bảy tám trượng chia nhau hạ xuống trên đầu bốn người tuyết.

Bốn người ấy tuổi đều trạc ngũ tuần, tướng mạo rất hung ác, trên lưng mỗi người đều giắt một ngọn đại đao màu bạc nặng khoảng năm sáu mươi cân, thân đao có một con rồng vàng cuộn mình trông hết sức đặc thù.

Tiểu Thúy nhìn là nhận ra ngay thân phận của bốn người này, họ chính là Bàn Long Đao Cổ Sương, Cổ Tư, Cổ Nguyên và Cổ Lễ.

Lão đại Cổ Sương đưa mắt nhìn những dấu chân lộn xộn trên mặt tuyết, nhếch môi cười bí ẩn, tung mình xuống đất ngồi xuống bên cạnh bốn người tuyết.

Lão nhị Cổ Tư chau mày nói :

- Đại ca, bốn người tuyết này có vẻ kỳ lạ...

Lão đại Cổ Sương trầm giọng :

- Đừng nói nhiều, ngồi xuống mau!

Ba người hết sức thắc mắc nhưng không dám hỏi, sóng vai nhau ngồi xuống.

Lúc này tuyết rơi lả tả, không đầy nửa giờ sau anh em họ Cổ cũng đã trở thành bốn người tuyết.

Chưa đến canh ba, tám người tuyết đều đã biến dạng vì tuyết rơi phủ đầy. nếu không nhìn kỹ, giống như là tám đồng tuyết.

Gió tuyết mỗi lúc một to, từng hồi rít lên như tiếng gào thét của thần đêm.

2. Chương 2: Hồi 2

Canh ba vừa qua, năm bóng người hệt như u linh xuất hiện trên núi, người nào cũng mập như năm con gấu trắng, thì ra trên mình họ phủ đầy tuyết. Năm người này khinh công còn cao hơn rất nhiều so với bốn anh em Bàn Long Dao họ Cổ và Huyết Thủ song câu. Chỉ thấy họ lượn nhanh năm vòng khắp đỉnh núi, một người trong số họ nói :

- Trên đỉnh núi này từng có người đến rồi!

Một người khác nói :

- Tại sao đến giờ vẫn chưa thấy bóng người nào thế nhỉ?

Người lên tiếng trước tiếp lời :

- Hai vị cao nhân ấy đã hẹn chúng ta đến đây, hẳn là không thất tín...

Đột nhiên có người tiếp lời :

- Không sai, lão phu thân phận gì, sao để thất tín?

Vừa dứt tiếng, phía sau năm người đã xuất hiện hai lão nhân kỳ hình quái dạng, chiếc áo mỏng trên mình vang lên phản phật trong gió đêm nhưng không hề có vẻ giá lạnh. Tuy nhiên trên đầu lại đội một chiếc nón nỉ đặc chế che khuất mặt mày. Trong số một người lưng giắt một thanh kiếm gỗ, thân hình cao nghều. Một người lưng đeo một chiếc túi vải dài, chẳng rõ bên trong chứa binh khí gì, vóc dáng rất thấp, trên mi tâm có ba nốt ruồi khá to gây ấn tượng rất sâu sắc.

Lão nhân lưng giắt kiếm gỗ nói :

- Trung Nguyên ngũ kỹ sĩ thật là người giữ chữ tín, đến đây rất đúng giờ. Khi xưa lão phu hai người từng cùng lập ra một lời hứa chỉ cần không phải là kẻ vạn ác bất xá, nếu thụ thương dưới tay của hai lão phu, hẳn truyền cho một chiêu kỳ học để đền bù. Năm vị khi xưa mỗi người đều được một chiêu tuyệt học của hai lão phu, đã nhiều năm trôi qua, hẳn năm vị đã luyện thành rồi chứ?

Lão đại trong Trung Nguyên ngũ kỹ sĩ nói :

- Vâng, chúng vãn bối đã luyện thành rồi. Chẳng hay hai vị thế nào, hẹn chúng vãn bối đến đây có điều chi chỉ giáo?

- Lão phu hai người cả đời hành sự không bao giờ cầu thả, năm xưa đã thành toàn cho các vị là phải thành toàn đến cùng.

- Vãn bối không hiểu ý tiền bối!

- Lão phu hai người trong mấy năm gần đây tiềm tâm nghiên cứu, chiêu thuật có thay đổi chút ít, đã thành toàn cho các vị là phải danh thủ kỳ thực nên hai lão phu mới hẹn các vị đến đây để chỉ điểm lại hầu tăng thêm uy lực.

Trung Nguyên ngũ kỹ sĩ thấy đều xúc động, vẻ cảm kích hiện rõ lên mặt. Lão đại nói :

- Hai vị tiền bối có thịnh ý như vậy, chúng vãn bối cung kính không bằng tòng mệnh!

Lão nhân đeo túi dài tiếp lời :

- Trước hết hai vị hãy lần lượt đọc lại khẩu quyết và biểu diễn lại động tác đã học để cho lão phu hai người tiện chỉ điểm.

Lão đại Long Chí Khởi thoảng ngạc nhiên :

- Chiêu thức văn bối học được trước kia chính do hai vị tiền bối đích thân truyền thụ, bây giờ hà tất phải đọc lại khẩu quyết?

Lão nhân đeo túi dài nghiêm mặt :

- Lão phu hai người là muốn xem thử khẩu quyết của các vị có chỗ sai hay không, phải biết võ học cao thâm, sai một ly đi ngàn dặm, vậy là vì các vị mà cũng là vì lão phu hai người...

Long Chí Khởi thắc mắc hỏi :

- Hai vị tiền bối ư? Vậy là sao?

- Tuyệt học của hai lão phu được giới võ lâm ca ngợi, xem như Thái Sơn Bắc Đẩu. Nếu có người sử dụng mà không phát huy được uy lực chí đại, vậy sẽ làm tổn thương thanh danh của hai lão phu.

Long Chí Khởi mặt thoảng qua vẻ hoài nghi :

- Vậy thì văn bối dĩ nhiên phải tuân lệnh, đêm giá lạnh thế này mà hai vị tiền bối đến đây chỉ giáo cho, lòng thật áy náy, văn bối xin đa tạ!

Đoạn quay sang lão ngũ Long Chí Phấn gật đầu nói :

- Ngũ đệ diễn luyện trước đi!

Long Chí Phấn cầm kiếm trong tay, đứng vững như núi, hô to :

- Thân du hướng ngoại, ý tại viên trung, vạn lưu quy nhất, thiên nhân đồng tông!

Đọc xong khẩu quyết, trường kiếm như sóng xô ra, tiếng rít gió vang dội, mưa rơi xuống lả tả.

Hai lão nhân thần thái biến đổi liên hồi, lão đại Long Chí Khởi càng thêm hoài nghi, thầm nhủ :

“Huynh đệ nhà họ Long này đâu có dễ đánh lừa”.

Một chiêu diễn xong, trường kiếm trong tay Long Chí Phấn đã trở nên đỏ rực, tuyết rơi lên thân kiếm phát ra tiếng kêu xèo xèo, thì ra vừa rồi mưa rơi là so sức nóng của trường kiếm làm cho tuyết tan ra thành mưa.

Hai lão nhân mặt nghiêm nghị nhưng lại ha hả cười to nói :

- Khá lắm! Khá lắm! Thật không ngờ chiêu này lại luyện đến hỏa hầu như vậy, chỉ cần sử đổi chút ít là xong. Thật ra dù không sửa đổi cũng chẳng có gì.

Long Chí Khởi nhếch môi cười, lớn tiếng nói :

- Già chiêu do văn bối diễn luyện.

Đoạn quay sang lão nhân đeo túi dài hỏi :

- Ma già của tiền bối có thể cho mượn tạm chăng?

Lão nhân liền để túi vải xuống và nói :

- Được, được!

Đồng thời lấy ra một chiếc kèn bằng gỗ mun, hình dạng như ống điều có ba lỗ và dài khoảng hai thước tư.

Già là loại nhạc khí của Hung Nô, vốn dùng cổ lau quấn lại thối nhưng người sau phỏng chế đa số bằng gỗ. Theo trong Chí Già Phú ghi là do Lý Bá Vương (Lão Tử) đã chế tạo lúc ra Tây Vực. Còn một thuyết khác thì lại nói là do Trương Hiên đã nhặt được ở Tây Vực.

Trung Nguyên ngũ kỵ sĩ đây là lần đầu tiên được chứng kiến món binh khí độc môn của vị cao nhân tuyệt thế Ma Già, tất thấy đều nín thở chú mắt nhìn.

Long Chí Khởi đón lấy Ma già nói :

- Khi xưa lạnh lùng, tiền bối truyền thụ Già chiêu có nói với văn bối là Già âm gồm có Đại Già và Tiểu Già. Đại Già mười tám phách, Tiểu Già mười chín phách. Đại Già là do Thảm Liêu sáng tác, Tiểu Già tên là Chúc Gia Thanh. Văn bối xin đọc Già Vận tâm pháp trước.

Y đảo mắt liên hồi, đoạn hô to :

- Không với âm phù thương ý, không để vận khí thương ý, khí hòa thì vận tốt, vận tốt thì đạo sinh!

Hai lão nhân thoáng chau mày như không mấy hiểu nhưng Long Chí Khởi đã khởi tấu, tiếng già bay vút lên không, lúc bị thương như góa phụ thốn thức, lúc hùng tráng như xông pha chốn xa trường.

Tiếng già bỗng ngừng bật, hai lão nhân thoáng giật mình, đưa mắt nhìn nhau, thần thái của họ chỉ có Long Chí Khởi hiểu rõ trong lòng mà thôi.

Long Chí Khởi giờ già lên khỏi đầu vạch một chữ thập trên không, điều lạ là không có tiếng gió, chỉ trong lỗ già phát ra âm thanh kỳ diệu, trong vòng ba trượng không hề có một mảnh tuyết rơi.

Long Chí Khởi thu già ôm quyền nói :

- Kiểm và già mỗi môn một chiêu đã diễn xong, xin hai vị tiền bối chỉ điểm cho!

Hai lão nhân ha hả cười to nói :

- Khá lắm! Khá lắm! Quả nhiên không phụ lòng lão phu. Nay, hãy cầm lấy cái này từ từ nghiên cứu, một năm sau hẳn có tâm đắc.

Đoạn mỗi người từ trong lòng lấy ra một mảnh giấy trao cho Long Chí Khởi, nói tiếp :

- Giờ năm vị xuống núi được rồi.

Long Chí Khởi ôm quyền thi lễ :

- Đa tạ tiền bối, chúng văn bối xin cáo từ!

Dứt lời, năm người liền thi triển khinh công phóng đi xuống núi.

Hai lão nhân nhìn nhau cười, lão nhân lưng giắt kiếm nói :

- Hai chiêu này quả là huyền diệu, cộng với mấy chiêu chúng ta đã có được còn thiếu một chiêu nữa... Hắc hắc! Chỉ còn một chiêu nữa là chúng ta có thể đến Dã Nhân cốc...

Lão nhân cầm già bỗng khoát tay, trầm giọng nói :

- Hãy xem, gì thế kia?

Lão nhân lưng giắt kiếm đưa mắt nhìn sáu trong số tám người tuyết cười gần nói :

- Các vị còn chưa hiện thân ư?

Thì ra ngoài hai người Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên, phần mặt của sáu người kia đều đã tan chảy thành hai lỗ nhỏ bởi hơi thở từ mũi. Mặc dù rất nhỏ nhưng sao có thể qua nổi mắt hai vị cao nhân này.

Bốn anh em Bàn Long Đảo cùng buông tiếng quát to, vùng khỏi lớp tuyết sóng vai đứng trước mặt hai vị cao nhân nói :

- Chẳng hay hai vị có điều gì chỉ giáo?

Lão nhân đeo kiếm lạnh lùng nói :

- Bốn vị đã nghe thấy cả rồi, thu hoạch không ít chứ?

Lão đại Cổ Sương vờ không hiểu nói :

- Huynh đệ tại hạ bốn người ở đây ẩn chứng nội công, thử xem ai chịu nổi giá rét ba ngày ba đêm, chẳng hay thu hoạch mà hai vị nói là chỉ gì vậy?

Lão nhân cầm già nói :

- Khi xưa lão phu hai người từng có lỡ tay đả thương hiền côn xung, sau đó đã theo lời hứa truyền cho bốn vị một chiêu võ công, giờ xin bốn vị hãy diễn lại một phen, lão phu hai người sẽ chỉ điểm sửa sai.

Lão đại Cổ Sương trầm giọng :

- Huynh đệ tại hạ chưa từng học võ công người khác, hai vị chớ nên tin lời đồn đại trên giang hồ. Vả lại nếu khi xưa hai vị quả đã từng truyền võ công cho huynh đệ tại hạ, lẽ nào huynh đệ tại hạ lại không nhận ra hai vị tiền bối.

Hai lão nhân bắt giắc ngẩn người, lão nhân giắt kiếm nói :

- Cổ đại hiệp thật chóng quên, chẳng lẽ còn chưa biết hai lão phu là ai sao?

- Chẳng lẽ hai vị chính là hai vị tiền bối Tiên Kiếm và Ma Già?

Lão nhân giắt kiếm cười khẩy :

- Cổ đại hiệp trí nhớ khá, chắc nhận ra lão phu hai người, hà tất nói nhiều nữa?

Cổ Sương cười nhẹ :

- Theo như tại hạ biết, Tiên Kiếm và Ma Già hai vị tiền bối thế bất lưỡng lập, chưa từng đi chung bao giờ. Hơn nữa, nghe đâu hai vị cao nhân tuyệt thế ấy còn có mối thù bất cộng đái thiên...

Lão nhân cầm già bưng sát cơ nói :

- Lão đại, chúng ta giết quách họ cho rồi!

Lão nhân giắt kiếm nháy mắt :

- Đừng vội!

Đoạn quét mắt nhìn bốn người tuyết kia nói tiếp :

- Còn có hai người tuyết giả nữa!

Lão nhân cầm già lắc đầu :

- Bốn mới đúng!

Lão nhân giắt kiếm cười nhạo :

- Người tuyết thứ nhất thứ nhì là thật, còn thứ ba và thứ tư là giả!

- Căn cứ vào đâu?

- Lão nhị kinh nghiệm còn chưa đủ, xung quanh người tuyết thứ nhất và thứ nhì có nhiều dấu chân nhỏ, tuy bị tuyết lấp nhưng vẫn còn thấy được lờ mờ, hiển nhiên là do bọn trẻ ở quanh đây làm ra, qua thời gian lâu mà vẫn như trước, không chút đổi khác. Còn người tuyết thứ ba và thứ tư thì không vậy, hai lỗ nhỏ chảy nước, rõ ràng là có người bên trong thở.

Lão nhân cầm già chú ý nhìn kỹ, bắt giắc gật đầu liên hồi, thoáng đỏ mặt nói :

- Lão đại tài thật, ngu đệ cam lòng bái phục!

Dứt lời, chiếc già đen ngòm trong tay đưa lên điểm hai cái về phía người tuyết thứ ba và thứ tư, chỉ nghe bùng bùng hai tiếng, tuyết văng tung tóe. Lập tức có hai người phóng ra.

Lão nhân giắt kiếm ha hả cười to một hồi đoạn nói :

- Thì ra hai vị đương gia Huyết Thủ song câu, hai vị đã đến đây rồi đương nhiên chẳng thể về tay không...

Chưa dứt lời, không ai nhìn thấy rõ mộc kiếm của lão xuất thủ thế nào, chỉ nghe keng keng hai tiếng, hai ngọn câu ở trên lưng của Huyết Thủ song câu đã bị chém gãy làm đôi.

Huyết Thủ song câu cũng kể được là cao thủ hạng nhì trong võ lâm, chẳng những chưa động thủ đã bị người ta chém gãy binh khí, hơn nữa lại là dùng một thanh kiếm gỗ, kinh hoàng đến mức thừ ra tại chỗ.

Lão nhân cầm già trầm giọng nói :

- Chuyện hôm nay không được tiết lộ với bất kỳ ai, nếu không hai chiếc đầu chó của các người bất kỳ lúc nào cũng có thể lia khỏi cổ.

Huyết Thủ song câu rợn người, giờ mới bừng tỉnh giấc đồng thanh nói :

- Đa tạ đại ân tiền bối đã không giết, xin cáo từ!

Đoạn liên phóng đi như bay xuống núi hết như bị ma đuổi.

Bốn anh em họ Cổ thất sắc nhìn nhau, chỉ một chiêu tuyệt học của người ta vừa rồi, bốn người liên thủ cũng chưa chắc tiếp nổi năm chiêu, bất giác hùng tâm tan biến.

Cổ Sương là lão đại giàu kinh nghiệm, biết đêm nay nếu không tiết lộ một chiêu tuyệt học của Tiên Kiếm và Ma Già thì đừng mong trọn vẹn người rời khỏi đây. Nhưng y cũng biết, dù có nói ra cũng chưa chắc có thể toàn mạng. Thay vì nói ra hết, chỉ bằng giữ lại nửa phần, tìm cách đắp [X. thiếu trang 73”

theo sau.

Chờ chốc lát, hai lão nhân vừa định xuống núi, lão nhân cầm già bỗng lại đưa mắt nhìn hai người tuyết nói :

- Lão đại, hai người tuyết này không phải giả đấy chứ?

- Nếu không tin cứ tung một chiêu thử xem.

Lão nhân cầm già do dự, lão đã mất mặt một lần rồi, tuy rất hoài nghi hai người tuyết ấy nhưng lại sợ bên trong trống không vậy thì càng thêm bẽ mặt.

Thế nhưng, tám người tuyết đã có sáu là giả, chẳng lẽ hai người này là thật?

Lão từ từ đưa Ma già lên chuẩn bị điểm ra. Lão nhân giắt kiếm mỉm cười, hai tay chấp sau lưng quay đi như không muốn chứng kiến hành động cổ chấp của lão.

Lão nhân cầm già sau cùng rút tay về nói :

- Lão đại, có một điều ngu dè chưa rõ, khi xưa Tiên Kiếm đời thứ nhì là Vô Sao Kiếm Lạc Dật với con gái Ma Già là Ma Già Tiên Tử Bạch Băng sau khi bị chúng ta... vì sao hai lão quỷ Tiên Kiếm và Ma Già Bạch Long Xuyên lại không hề màng đến vậy?

- Hừ! Lão nhị tưởng họ không màng đến ư? Vậy thì lão nhị lầm to rồi! Lão nhị có biết đại hội Long Thuyền trên Động Đình hồ vào tiết Đoan Ngọ năm nay là do ai tổ chức không?

- Không phải do Động Đình Thần Quân Tề Cảnh Ủy tổ chức sao?

Lão nhân giắt kiếm cười khẩy :

- Động Đình Thần Quân là đồ đệ của ai?

Lão nhân cầm già giật mình :

- Y lại đệ tử ký danh của Tiên Kiếm và cũng kể được là sư huynh của Vô Sao Kiếm Lạc Dật!

- Vậy thì đúng rồi! Cho lão nhị biết, những người được mời toàn là nhân vật có tiếng tăm. Hiển nhiên, người được mời là phải đến, nếu không hẳn bị hoài nghi...

- Vậy hai ta cũng phải đến dự sao?

- Còn phải nói! Nhưng chuyện này chỉ cần hai ta không tiết lộ, cứ để họ khắp nơi tìm kiếm chỉ hoài công...

Lão nhân giắt kiếm nói đến đó, đưa mắt nhìn xuống núi, giọng :

- Đi mau, đừng để bốn tên tiểu tử ấy trốn mất!

Dứt lời hai người liền thi triển khinh công phóng đi xuống núi.

Tiểu Thúy vừa định hiện thân, bỗng lại nghe tiếng y phục phất gió, một người phi thân lên. Không, hai người chứ không phải một vì một người què cười trên cổ một người mù. Hai người trên mình tuyết phủ dày hơn tấc, hạ xuống đất không gây ra một tiếng động khẽ.

Chỉ nghe người què chân nói mấy câu gì đó, Tiểu Thúy chẳng hiểu câu nào. Không phải tiếng lóng trên giang hồ, cũng chẳng phải nói dốt, hiển nhiên đó là ám ngữ do hai người tự đặt ra, kẻ khác không sao nghe hiểu.

Thế nhưng khi Tiểu Thúy nhìn thấy trên hông mỗi người có giắt một thanh kiếm gỗ và một chiếc Ma già đen ánh thì bất giác lòng cũng rung động, thảm nhủ :

“Lạ thật, chỉ trong một đêm mà lại có đến hai đôi Tiên Kiếm và Ma Già xuất hiện, hơn nữa đều không giống như là thật”.

Người mù bỏ người què xuống, hai người ngồi trên đất tuyết cùng lấy Mộc kiếm và Ma già xuống, vừa sờ sờ vừa thở dài não ruột.

Bỗng người mù với giọng bi thiết ngâm:

Tần thời minh nguyệt Hán thời quan,

Vạn lý trường chinh nhân vị hoàn.

Đân sứ Long Thành phi trường tại,

Bất giáo Hồ mã độ Âm Sơn!

(Trăng đời Tần mà ải đời Hán

Vạn dặm trường chinh người chưa về

Long Thành đã có mặt phi tướng

Chẳng để ngựa Hồ vượt Âm Sơn)

Giọng điệu bi tráng, xúc động lòng người. Sau đó đưa Ma già lên thổi.

Y thổi một hồi, tiếng già bỗng ngưng bật. Hai người lẳng lặng nhìn nhau hồi lâu, đột nhiên buông tiếng khóc to, khóc đến mây sầu ảm đạm, khóc đến tan gan nát ruột.

Hai người khóc chừng nửa giờ mới ngưng. Người mù hai ngón tay bóp mũi, hỉ cái phẹt, tiện tay vẩy mạnh, bộp một tiếng trúng vào mắt trái người què.

Người què đang khóc đến nước nhập nhòe, đưa tay lên quệt, tức giận nói :

- Người làm gì vậy hả?

Người mù vội phân bua :

- Đừng trách, đừng trách, tại gió mạnh quá đó thôi. Ôi! Tề Lỗ song tào chúng ta khi xưa đi theo hai vị thiếu chủ nhân oai phong biết mấy, chẳng ngờ hai vị ấy đột ngột bị ám toán và Tiên Kiếm Lạc lão tiên bối với Ma Già Bạch lão tiên bối lại hiểu lầm quá sâu nặng, tàn sát lẫn nhau để khiến hai tên tặc tử ấy đến nay vẫn ung dung tự tại.

Người què lau sạch nước mũi trên mắt :

- Lão mù, theo ta suy đoán rất có thể hai vị thiếu chủ nhân của chúng ta chưa chết.

Người mù đôi mắt trắng dã trợn lên :

- Chớ có nói mớ, trên giang hồ đồn đại chỉ cần có được năm chiêu tuyệt học của hai vị kỳ nhân Tiên Kiếm và Ma Già là có thể đến Dã Nhân cốc ở Thiên Sơn lấy một ngọn Ma đao và một quyển Ma Đao Ca. Nghe đâu Ma Đao Ca ấy chính là một bí kíp võ công tuyệt thế, nếu luyện thành cho dù hai vị tiên bối Tiên Kiếm và Ma Già liên thủ cũng không phải địch thủ, vậy là kẻ như độc bộ võ lâm.

- Nếu quả đúng như vậy thì hai vị tiền bối Tiên Kiếm và Ma Già đã đến đó lấy từ lâu rồi!

Người què cười khẩy :

- Người có biết câu có điều làm được mà không nên làm không? Cao thủ tuyệt thế như họ, sao thể học võ công người khác?

- Người nói cũng đúng nhưng nếu Ma Dao Ca mà bị bọn ma đầu hắc đạo lấy được thì giới võ lâm sẽ vĩnh viễn không có ngày bình yên còn gì?

- Vì vậy chúng ta mới phải động não!

Người mù đôi mắt trắng dã trợn lên :

- Hai kẻ tàn phế như chúng ta mà cũng định dòm ngó tuyệt học ư?

- Đừng tự khinh mình, phải biết mấy chiêu tuyệt học mà thiếu chủ nhân đã truyền cho chúng ta khi xưa trong giới võ lâm chỉ trừ đôi ba người, ngoài ra không ai địch nổi. Vả lại chưởng pháp mà chúng ta đã tự sáng chế gần đây, đến giờ cũng chưa gặp địch thủ.

- Thôi, chúng ta đi tìm Động Đình Thần Quân Tề lão quý.

Người què lại trèo lên lưng người mù, lại nói mấy câu nghe không hiểu rồi phóng đi nhanh như chớp.

Lúc này tuyết đã ngừng rơi, trên đỉnh núi lại trở nên yên lặng. Tiểu Thúy tung mình ra, đi đến trước mặt Bạch Ngọc Quyên nói :

- Tiểu thư có nghe hai người vừa rồi nói gì không?

- Không, ta phải vận công cho tuyết không tan nên không nghe được nhưng ta thấy hai lão nhân thần bí kia với Tề Lão song tàn vừa rồi dường như có liên quan với chúng ta.

Tiểu Thúy gật đầu :

- Vâng, tiểu tỳ cũng đồng cảm như vậy!

Bỗng người tuyết Hồ Thiết Sanh vang lên tiếng động khác lạ, dường như do tuyết chuyển động phát ra.

Tiểu Thúy giật mình, vội đi đến bên người tuyết Hồ Thiết Sanh hỏi :

- Sao? Công tử đã khỏi rồi ư?

- Tuy chưa khỏi nhưng không còn nguy hiểm nữa!

Bạch Ngọc Quyên mừng rỡ, lập tức phá tuyết ra, quan tâm hỏi :

- Hồ công tử cảm thấy thế nào?

Hồ Thiết Sanh cũng phá tuyết ra, vòng tay xá dài nói :

- Được Bạch cô nương cứu giúp, tại hạ xin đa tạ.

Tiểu Thúy cười khúc khích :

- Chỉ một câu đa tạ là xong sao?

Hồ Thiết Sanh lại vội nói :

- Đại ân đại đức không dám nói lời báo đáp, tại hạ xin ghi lòng tạc dạ.

Bạch Ngọc Quyên lườm cho Tiểu Thúy một cái :

- Ai cần người xía miệng vào?

Tiểu Thúy cười hóm hỉnh :

- Không xía vào thì thôi, mỗi lần Hồ công tử thả điều trên Ngọa Long cương, tiểu thư đều ở bên nhìn trộm...

Bạch Ngọc Quyên đỏ mặt, đuổi đánh Tiểu Thúy. Tiểu Thúy phóng chạy xuống núi, Bạch Ngọc Quyên vừa định đuổi theo, Hồ Thiết Sanh nói :

- Tại hạ rời khỏi nhà đã một đêm, trong nhà hẳn không yên, xin tạm biệt cô nương!

Bạch Ngọc Quyên ra chiều bịn rịn nói :

- Chất độc trong người công tử chưa khỏi hoàn toàn, hãy cùng về nhà tiểu muội, gia gia tiểu muội sẽ chữa khỏi cho công tử.

- Đa tạ cô nương, gia sư cũng có thể chữa trị chất độc này, tại hạ không muốn làm phiền cô nương nữa.

Bạch Ngọc Quyên buồn bã :

- Bao giờ tiểu muội mới có thể gặp lại công tử?

Đoạn quay đi chỗ khác, lờm cho Hồ Thiết Sanh một cái.

Hồ Thiết Sanh ngạc nhiên thầm nhủ :

“Mình đâu có đắc tội gì với nàng ta, nàng ta vậy là ý gì?”

Nhưng liền cười nói :

- Mai đây tại hạ còn đến Ngọa Long cương thả điều nữa mà!

Đoạn ôm quyền thi lễ, phóng đi xuống núi, lát sau đã đến một sơn cốc ở phía Bắc Ngọa Long cương. Trong cốc có mấy gian nhà lá, lúc này một lão nhân tóc bạc phơ đang ngồi dưới một cây liễu bên ngoài nhà.

Hồ Thiết Sanh vội quỳ xuống nói :

- Sanh nhi cả đêm không về để khiến sư tổ lo lắng, xin sư tổ thứ tội.

Lão nhân tóc bạc hai mắt sáng quắc quét nhìn vào mặt Hồ Thiết Sanh, trầm giọng nói :

- Người đã trêu vào người của Thái Cực môn bao giờ vậy?

Hồ Thiết Sanh sửng sốt :

- Sư tổ đã biết rồi ư?

- Người đã trúng phải ám khí tẩm thuốc độc độc môn của Thái Cực môn, sao thể giấu được lão phu?

Hồ Thiết Sanh không dám giấu diếm bèn kể lại chuyện thả điều và những gì đã nghe thấy trên đỉnh Tuấn Cực Phong.

Lão nhân sắc mặt biến đổi liên hồi, nhất là khi nghe đến chuyện hai lão nhân đội nón nỉ với Tề Lỗ song tàn, ông nhướng mày liên hồi, ra chiều rất kích động.

Thế nhưng, sau cùng ông lại chú ý đến Bạch Ngọc Quyên, hỏi :

- Cô nương ấy bao nhiêu tuổi rồi?

- Cỡ khoảng đồ tôn thôi!

- Tướng mạo thế nào?

Hồ Thiết Sanh đỏ mặt, lúng túng :

- Mặt trái xoan, mày lá liễu...

Lão nhân nghiêm nét mặt :

- Còn đặc điểm gì nữa không?

- Trên má có hai đồng tiền...

Lão nhân phát tay áo đứng lên, râu tóc lay động, chắp tay sau lưng đi qua đi lại mấy bước, lẩm bẩm :

- Chả lẽ lão ta cũng ẩn cư ở lân cận Ngọa Long cương này ư?

Hồ Thiết Sanh đứng ngây người ra bên cạnh, lòng thắc thỏm lo âu ngỡ mình đã gây ra đại họa.

Bổng, lão nhân trầm giọng nói :

- Sanh nhi, hãy đi theo lão phu!

Hồ Thiết Sanh theo sau lão nhân đi vào nhà lá. Lão nhân khép cổng rào lại, chắp tay sau lưng đi qua đi lại nhiều lượt bỗng đứng lại chăm chăm nhìn Hồ Thiết Sanh, nghiêm giọng nói :

- Người có biết vì sao sư phụ người chết không?

Hồ Thiết Sanh ngạc nhiên :

- Sư tổ chẳng phải nói sư phụ bệnh chết là gì?

Lão nhân trầm giọng :

- Đó là dối gạt người thôi vì người tuổi còn nhỏ, cho người biết chỉ có hại chứ không có ích. Thật ra sư phụ người đã bị kẻ thù sát hại.

Hồ Thiết Sanh bàng hoàng quỳ xuống, nước mắt tuôn trào, giọng bi thiết nói :

- Sư tổ, xin hãy cho Sanh nhi biết kẻ nào đã sát hại sư phụ, Sanh nhi nhất định sẽ chính tay giết kẻ ấy.

Lão nhân nghiêm nghị đi qua đi lại, hiển nhiên đang đắn đo nên chẳng nói cho Hồ Thiết Sanh biết trong lúc này.

Bởi việc này ông đã giấu kín trong lòng mười mấy năm dài, do công lực chưa khôi phục, ông không dám nhắc đến chuyện báo thù. Nhưng nay công lực của ông đã không còn hy vọng khôi phục, nếu cho Hồ Thiết Sanh biết, để chàng một thiếu niên huyết khí chưa định đi báo thù, ông lại không sao yên tâm được.

Giá như lúc này Hồ Thiết Sanh mà kể rõ mọi sự đã xảy ra trên Tuấn Cực Phong với lão nhân, có lẽ đã không xảy ra một sự hiểu lầm trọng đại khiến người thân đau khổ mà kẻ thù lại vui sướng.

Nhưng chàng bị lấp trong tuyết, không nghe được lời nói của hai lão nhân thần bí nên giới võ lâm mới nổi giông tố, gió tanh mưa rào, cao thủ bạch đạo suýt nữa chết sạch.

Sau cùng, lão nhân chậm rãi nói :

- Năm nay người đã mười sáu tuổi rồi, tuy người có Ngũ Âm Tuyệt Mạch, sau này có thể nhờ cơ duyên may mắn mà khôi phục trước hai mươi tuổi không lo nguy hiểm đến tính mạng nên lão phu muốn hoàn thành lòng hiếu thảo của người, bắt đầu từ bây giờ báo thù cho sư phụ người.

- Kẻ thù của sư phụ Sanh nhi là ai vậy?

Lão nhân thoáng do dự :

- Y là cao thủ tuyệt thế trong võ lâm và hiệp danh rất lừng lẫy. Lúc này không cần cho người biết danh tánh, chỉ cần người lưu ý một chút là có thể nhận ra. Người này trên mặt có một đặc điểm nhìn là biết ngay, tuổi tác y tầm cỡ khoảng lão phu, mặt vuông mầy tằm, mũi hỏ miệng to, người rất thấp, mặt tím, có ba nốt ruồi to màu đỏ nằm dọc nơi giữa ấn đường rất dễ nhận ra.

Bổng khẽ buông tiếng thở dài nói tiếp :

- Tri nhân tri diện bất tri tâm, khi xưa sư phụ người bị sát hại đã có hai người chứng kiến tận mắt. Đó là Tề Lỗ song tàn, lúc ấy họ chưa tàn phế, là bạn thân trung thành của sư phụ người, từng ra tay trợ giúp sư phụ người nhưng vì võ công của đôi bên quá chênh lệch nên kết quả họ đã một đui mắt và một què chân.

Ngưng chốc lát, lão nhân lại nói tiếp :

- Khi xưa cùng lúc sư phụ người bị sát hại còn đồn đại là con trai kẻ thù cũng bị người sát hại và hung thủ lại là lão phu...

Hồ Thiết Sanh sửng sốt :

- Y cố ý vu khống sư tổ để viện cớ sát hại sư phụ phải không?

- Con trai kẻ thù bị hạ sát đương nhiên là không phải giả nhưng quả tình không phải lão phu gây ra và sư phụ người khi xưa hành đạo giang hồ danh hiệp lừng lẫy, không bao giờ làm điều thương thiên hại lý nên theo lão phu nghĩ, đối phương sát hại sư phụ người nhất định là một âm mưu... Lão phu vừa cho người biết đặc điểm của kẻ thù, người đã nhớ rồi chứ?

Hồ Thiết Sanh mặt ngáp lệ gật đầu :

- Sanh nhi nhớ rồi, xin sư tổ hãy cho Sanh nhi biết, kẻ thù hiện ở đâu?

Lão nhân ngẫm nghĩ chốc lát :

- Rất có thể là ở gần đây đây nhưng lão phu trình trọng cảnh cáo người, nếu phát hiện ra kẻ thù người tuyệt đối không được nóng nảy động thủ một cách mạo muội. Lão phu đã từng nói với người, kẻ thù ngang danh với lão phu và xưa kia lúc hay tin sư phụ người bị sát hại, lão phu đã tìm y tính nọ. Chẳng ngờ kịch chiến một ngày một đêm, sau cùng...

Hồ Thiết Sanh nước mắt chảy dài :

- Sư tổ đã... bại phải không?

Lão nhân gật đầu :

- Không sai, lão phu đã thua một chiêu, trọng thương ngã xuống, đến nay chưa bình phục, thật đáng căm hận. Y lại còn vờ vĩnh xin lỗi, bảo Tề Lỗ song tào đưa lão phu về nhà, vì phục thù và nuôi dạy người, lão phu đã ẩn cư trong cốc này.

- Sư tổ, kẻ thù ngày ấy đã ngang danh với lão nhân gia khi xưa và được giới võ lâm xem như Thái Sơn Bắc Đẩu, vậy hẳn là người rất có tiếng tăm phải không?

Lão nhân từ dưới giường lấy ra một chiếc túi vải dài, rút ra một thanh kiếm gỗ và nói :

- Người xem thanh kiếm này là biết sư tổ là ai rồi.

Hồ Thiết Sanh sửng sốt :

-Ồ! Thì ra sư tổ chính là Tiên Kiếm, một trong Song tuyệt!

Chàng bỗng giật thót người nói tiếp :

- Vậy kẻ thù hẳn là Ma Già Bạch Long Xuyên phải không?

Lão nhân nghiêm nghị gật đầu :

- Kể từ bây giờ, sư tổ truyền kiếm pháp bốn môn cho người, người đã học trong thời gian qua chỉ Ngoại tam kiếm của kiếm pháp bốn môn mà thôi.

Lão nhân dẫn Hồ Thiết Sanh ra đến hậu viện nói tiếp :

- Kiếm pháp của bốn môn có tên là Thánh Giả Chi Kiếm, gồm Ngoại tam kiếm, Trung tam kiếm và Nội tam kiếm. Ba lần ba là chín, vô cùng vô tận. Người với Ngoại tam kiếm đã đánh bại được Thái Cực Khuyển đủ thấy người đã đạt được yếu quyết, đáng tiếc là người có Ngũ Âm Tuyệt Mạch, nội lực hạn chế, tạm thời không thể đạt đến trình độ đăng phong đạo cực.

Hồ Thiết Sanh nghiêm túc nói :

- Sư tổ với sư phụ đối với Sanh nhi ơn như tái tạo, chỉ cần có thể chính tay lấy mạng của kẻ thù, cho dù chết yểu Sanh nhi cũng yên lòng nhắm mắt, sư tổ không cần tiếc cho Sanh nhi.

Tiên Kiếm Lạc Kỳ rơm nước mắt xúc động nói :

- Sanh nhi, người tuy có tuyệt chứng trong người nhưng sư tổ tin chắc trời cao không phụ lòng người. Người có lòng dạ lương thiện và hiếu đạo như người, nhất định sẽ gặp được kỳ duyên, cũng may là còn có bốn năm dương thọ...

Lão nhân nói đến đó, hai hàng nước mắt đã chảy dài, ông vì an ủi kẻ khác bản thân lại không nén nổi bị thương bởi công lực đến nay chưa hồi phục mà đồ tôn lại có tuyệt chứng bất trị. Tử thù chưa báo và hy vọng mong manh, ông không đau lòng xót dạ sao được.

Sau một ngày một đêm, Tiên Kiếm đã truyền xong Trung tam kiếm và Nội tam kiếm cho hết sức, đoạn nghiêm khắc căn dặn :

- Tuyệt học của bốn môn có lẽ người võ lâm bình thường không nhận ra được nhưng nếu gặp cao nhân thì khó thể giấu nổi. Chưa đến lúc thật sự nguy cấp, người tuyệt đối không nên sử dụng, bình thường chỉ cần dùng Loạn Hỗn kiếm pháp mà sư tổ đã sáng chế gần đây để ứng phó là đủ. Đồng thời người tuyệt đối không được tiết lộ thân thế.

Ngưng chốc lát, Tiên Kiếm nói tiếp :

- Một khi phát hiện tung tích kẻ thù, người phải hết sức thận trọng và dùng trí nhiều hơn vì chỉ có thể thành công không thể thất bại. Nếu như người gặp bất hạnh, huyết thù của bốn môn vĩnh viễn sẽ chìm sâu dưới đáy biển.

Hồ Thiết Sanh kính cẩn tuân lệnh, khổ luyện kiếm pháp. Nửa tháng sau, kiếm pháp đã tinh tiến, Tiên Kiếm thấy vậy nói :

- Người cũng không cần quá gấp gáp, chỉ cần siêng năng luyện tập là được rồi. Thôi, người hãy đi ra ngoài chơi đi!

Hồ Thiết Sanh không tiện trái ý sư tổ, bèn cầm lấy chiếc điều rồi đến Ngọa Long cương.

Chàng vừa mới thả điều lên, Bạch Ngọc Quyên đã phóng nhanh lên núi. Hai người bốn mắt nhìn nhau, vui mừng đến ngất người ra. Nhất là Bạch Ngọc Quyên, nàng tuổi đã mười lăm, chưa từng tiếp xúc với nam giới nhưng từ khi gặp Hồ Thiết Sanh, con tim không sao kiềm chế được nữa.

Gần đây ngày nào nàng cũng chú ý trên bầu trời, thỉnh thoảng trên Ngọa Long cương có vài cánh điều bay liệng trên không nhưng cứ không thấy cánh điều rất to lớn kia, nàng thật xiết bao trông mong được nhìn thấy cánh điều ấy.

Một ngày, hai ngày qua đi, nàng trở nên ra ngẩn ngơ và thường hay cáu kỉnh. Bảy tám ngày hôm sau, nàng càng như kẻ mất hồn, ngay cả việc ăn uống cũng không còn hứng thú nữa.

Nàng từng mấy lần lén lút tìm quanh khắp Ngọa Long cương nhưng chẳng thấy Hồ Thiết Sanh đâu cả. Do bởi nàng đã phải lòng Hồ Thiết Sanh nên xem chàng như một thần tượng tôn cao, hơn nữa Hồ Thiết Sanh tướng mạo tuấn tú, nghi biểu bất tục, phong cách rõ ràng là đệ tử thể gia nên nàng chỉ chú ý đến những ngôi nhà giàu có sang trọng, đã bỏ sót ngôi nhà lá nghèo nàn của Hồ Thiết Sanh.

Mười ngày sau, nàng đang thờ thần nằm trên lầu trúc, tại đây qua cửa sổ có thể nhìn thấy bầu trời trên Ngọa Long cương. Nàng từng mấy lần có ảo giác nhìn thấy cánh điều rất màu tím kia bay liệng trên không và nàng đã nhảy căng lên nhưng khi nhìn kỹ nào có cánh điều đang trông ngóng mà chỉ là những chiếc điều bướm và hạc trắng thôi.

Hôm nay, khi nàng trông thấy chiếc điều rất bay lượn trên không, cơ hồ lại ngỡ là ảo giác, kích động hồi lâu mới vọt qua cửa sổ ra ngoài, một mạch phóng đi đến Ngọa Long cương.

Giờ đây bốn mắt nhìn nhau, hai quả tim đập dữ dội. Bạch Ngọc Quyên dấu sao cũng là một thiếu nữ, không khỏi thẹn thùng cúi mặt, bẽn lẽn vờ về tà áo.

Hồ Thiết Sanh cũng là một người con trai chưa thành niên, tuy có cảm giác kỳ diệu đối với Bạch Ngọc Quyên nhưng không biết đó là tình yêu nam nữ, chỉ thấy nàng không như những người con gái khác chàng chẳng thèm nhìn đến, nhưng mỗi lần gặp Bạch Ngọc Quyên, chàng cảm thấy hồi hộp xao xuyến lạ.

Sau cùng chàng khẽ cất tiếng nói :

- Bạch cô nương!

Bạch Ngọc Quyên cúi đầu đi đến trước mặt chàng, đỏ mặt bẽn lẽn nói :

- Xem ra độc thương của công tử đã khỏi rồi nhưng có điều sắc khí chưa được tốt lắm.

Hồ Thiết Sanh nghĩ đến chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch trong người mình, bất giác tư hận sự thù cùng bưng dậy trong lòng, mày kiếm cau chặt.

Bạch Ngọc Quyên thấy vậy quan tâm hỏi :

- Công tử có bệnh ư?

Hồ Thiết Sanh lắc đầu :

- Không!

Bạch Ngọc Quyên dịu dàng :

- Đường như công tử không được vui, có gì buồn lòng nói cho tiểu muội biết được không?

Hồ Thiết Sanh nhớ đến lời dặn của sư tổ, liền gượng cười nói :

- Đâu có gì buồn, chẳng qua vì đã lâu ngày không gặp Bạch cô nương...

Chàng nói đến đó bất giác lại đỏ mặt, tuy chàng cũng nhớ nhưng Bạch Ngọc Quyên nhưng chưa đến mức thất hồn lạc phách. Chàng nói dối như vậy nên không khỏi cảm thấy hổ thẹn.

Nào ngờ Bạch Ngọc Quyên nghe chàng nói như vậy, con tim đập một cái thật mạnh, nàng thật quá vui sướng, suốt mười ngày hôm nay nhưng nhớ trông chờ, ăn không ngon ngủ không yên, chỉ một câu này là cũng đủ đền bù, là đủ thỏa nguyện rồi.

Nàng ọe người, hai má càng thêm đỏ bừng, phụng phịu :

- Sanh ca hư quá đi!

Hồ Thiết Sanh tưởng là nàng đã biết mình nói dối, hết sức ngượng ngùng bối rối, hết gãi tai lại gãi má như thể toàn thân chỗ nào cũng ngứa ngáy khó chịu.

Bạch Ngọc Quyên nguyền chàng một cái, khúc khích cười :

- Sanh ca ngốc nghếch quá!

Hồ Thiết Sanh lại ngẩn người, chẳng hiểu sao nàng lại nói như vậy.

Bạch Ngọc Quyên thấy chàng đứng thuôn mặt ra, bất giác cười thầm, bỗng nói :

- Sanh ca, mời đến nhà tiểu muội chơi, được không?

Hồ Thiết Sanh thấy nàng vui giân bất thường như vậy, bất giác thâm tắc đầu tự nhủ :

“Đàn bà con gái thật quái lạ, không sao hiểu nổi”.

Chàng không đáp mà lại hỏi :

- Trong nhà cô nương có những ai?

- Chỉ có gia gia với vài bộ nhân thôi!

- Vậy được, không biết gia gia cô nương có ghét tại hạ không?

- Chắc chắn lão nhân gia ấy sẽ thích Sanh ca...

Bạch Ngọc Quyên lại đỏ bừng mặt, vội nắm lấy dây điều của Hồ Thiết Sanh nói tiếp :

- Nào, tiểu muội giúp Sanh ca thu điều lại!

Hai người nhanh chóng thu điều lại, Bạch Ngọc Quyên nắm tay Hồ Thiết Sanh đi vào trong cốc.

Hồ Thiết Sanh vội rút tay về :

- Đừng vậy, người ta sẽ cười cô nương đấy!

- Hừ, mặc họ. Ai cười tiểu muội? Rõ ràng là Sanh ca không thích tiểu muội.

Hồ Thiết Sanh kinh hoảng :

- Bạch cô nương, xin đừng nói vậy, tại hạ hết sức cảm kích cô nương.
- Tiểu muội không cần Sanh ca cảm kích mà chỉ cần Sanh ca thích tiểu muội...

Hồ Thiết Sanh bồi hồi cảm động, liền nắm lấy tay nàng.

Nào ngờ Bạch Ngọc Quyên lại vùng ra nói :

- Đừng miễn cưỡng! Sanh ca... ghét tiểu muội lắm phải không?

Hồ Thiết Sanh đỏ mặt :

- Tại hạ... thích cô nương thật mà, không tin tại hạ có thể thề...

Bạch Ngọc Quyên mỉm cười :

- Thôi, đừng thề, tiểu muội tin rồi. Chúng ta đi mau!

Hai người nắm lấy tay nhau phóng đi, đến dưới đáy cốc, chỉ thấy một ngôi lầu trúc hết sức đặc thù, vây quanh cũng là một hàng rào trúc cao hơn trượng. Trên rào leo đầy hoa lăng tiêu và đằng la trông rất trang nhã. Qua khỏi cổng rào, khắp nơi toàn là kỳ hoa dị thảo.

Hai người đi lên một ngôi lầu trúc nhỏ xinh, ngôi lầu này chẳng những cột vách toàn bằng trúc mà ngay cả những thang lầu, cánh cửa, bậc thềm và gia cụ cũng đều được làm bằng trúc hết sức thông thoáng mát mẻ.

Hồ Thiết Sanh buông miệng khen :

- Bạch cô nương thật là người tao nhã, tại hạ mà được ở trong ngôi lầu này một ngày, thật vui sướng biết mấy.
- Đó thì quá dễ dàng, Sanh ca ở trong ngôi lầu này vĩnh viễn cũng được...

Bạch Ngọc Quyên nói đến đó, biết đã lỡ lời, bắt giác then đỏ mặt, liếc mắt nhìn trộm Hồ Thiết Sanh.

Nhưng Hồ Thiết Sanh không lưu ý, chàng đi đến bên một chiếc bàn trúc cầm lấy một mảnh giấy lên xem. Chỉ thấy trên là một bài thơ, nét chữ rất đẹp:

Nghe đâu Sông Khê hãy còn xuân,

Thuyền ghe xuôi ngược chẳng nghỉ ngừng.

Nhưng e Sông Khê thuyền quá bé,

Không sao chở nổi vạn nỗi sầu.

- Thì ra Bạch cô nương cũng ưa thích thơ của nữ thi sĩ Lý Thanh Chiêu đời Tống và chữ viết của cô nương đẹp quá!

Bạch Ngọc Quyên giật phắt mảnh giấy lại, đỏ mặt nói :

- Chưa được người ta cho phép không được xem đồ của người ta, phải phạt Sanh ca mới được.

Hồ Thiết Sanh cười :

- Được thôi, Bạch cô nương cứ phạt!
- Phạt Sanh ca cũng đọc một bài thơ của Lý Thanh Chiêu.

Hồ Thiết Sanh không chút nghĩ ngợi, cao giọng đọc:

Nước tự chảy, hoa tự trôi.

Tương tư một mối, sầu tình hai nơi.

Tình này chẳng thể xóa bỏ.

Xuống khỏi mây mắt, dâng trời trong tim.

Bạch Ngọc Quyên vỗ tay khen.

Bỗng một tiếng nói già nua vang lên :

- Quyên nhi, việc gì mà đáng cho người vui thế này? Đã lâu lắm không thấy người vui như vậy rồi!

Dứt tiếng, đã xuất hiện một lão nhân tóc bạc rất thấp bé, mặt vuông mày tằm, mũi hỏ miệng to, mặt tím và có ba nốt ruồi to màu đỏ ở ngay giữa ấn đường.

Hồ Thiết Sanh giật nảy mình, vội lùi lại ba bước.

3. Chương 3: Hồi 3

Hồ Thiết Sanh vừa trông thấy lão nhân ấy, lửa căm thù liền bùng dậy, tập trung vào đôi mắt chiếu ra ánh sáng khiếp người. Nhưng lão nhân ấy không trông thấy bởi lúc này Bạch Ngọc Quyên đã như một cánh én sà vào lòng lão nhân, phụng phịu nói :

- Gia gia, đây chính là...

Lão nhân liếc nhìn Hồ Thiết Sanh, bắt giác chau mày bởi Hồ Thiết Sanh tuy cố nén lửa giận trong lòng nhưng đôi mắt vẫn ánh lên vẻ căm thù. Nhưng lão nhân không ngờ đến, ông chau mày chỉ vì phát hiện Hồ Thiết Sanh có chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch, sợ tôn nữ không chịu nổi đòn đả kích này.

Lão nhân ha hả cười nói :

- Y chính là người đã thả điều rét phải không?

Bạch Ngọc Quyên đỏ mặt, liếc mắt nhìn trộm Hồ Thiết Sanh, bắt giác sững sờ bởi Hồ Thiết Sanh gặp gia mình chẳng những trên mặt không có vẻ cung kính mà ngay cả một nụ cười cũng chẳng có.

Lão nhân vòng tay qua lưng Bạch Ngọc Quyên đi đến trước mặt Hồ Thiết Sanh, cầm lấy mảnh giấy trên mặt bàn lên xem, ha hả cười nói :

- Tuổi còn nhỏ mà đã ngâm gió đùa trăng, người không xấu hổ sao?

Bạch Ngọc Quyên hai tay nhẹ dấm và ngực lão nhân, phụng phịu nói :

- Gia gia, Quyên nhi không chịu đâu, lão nhân gia lại trêu cợt người ta rồi!

Lão nhân lại cười to một hồi, gương mặt tím lợt vẻ hiền từ nói :

- Y có đối lại người một bài không?

Bạch Ngọc Quyên đỏ mặt :

- Có! Đó là bài Nhất Triển Mai của Lý Thanh Chiếu.

Lão nhân ngửa mặt cười vang :

- Hay, hay lắm! Hôm nay gia gia mới biết người đã trưởng thành, đã có thể dùng thơ truyền đạt tình cảm. Từ nay gia gia không thể đối xử với người như một đứa trẻ nữa, gia gia vui mừng biết bao.

Hồ Thiết Sanh đã lấy lại bình tĩnh, chăm chăm nhìn vào kẻ thù của sư môn, lòng vô vàn cảm khái. Chàng hận trời cao đã an bài quá tàn nhẫn, đã cho mình phát giác tung tích kẻ thù, lại xui khiến Bạch Ngọc Quyên ban ơn cho chàng. Giờ đây ân thù lẫn lộn, khiến con tim non trẻ của chàng như thể dao cắt bởi chàng là người ân oán phân minh, có ơn phải đền, có thù phải báo. Nhưng giờ đây phát giác Bạch Ngọc Quyên là tôn nữ của kẻ thù, chàng biết phải đền ơn thế nào, báo thù thế nào?

Lão nhân cười to một hồi, vui sướng đến rơi nước mắt, cúi đầu nhìn Bạch Ngọc Quyên, bỗng lại buông tiếng thở dài.

Bạch Ngọc Quyên ngạc nhiên hỏi :

- Gia gia sao vậy? Sao bỗng đứng lại thở dài thế này?

Lão nhân sầm mặt, trầm giọng hỏi :

- Quyên nhi, người hãy thành thật cho gia gia biết, người có thích y không?

Bạch Ngọc Quyên tim như muốn vọt khỏi lồng ngực, rúc đầu vào lòng lão nhân, lí nhí nói :

- Gia gia biết rồi còn hỏi...

Lão nhân lòng rung động, vẻ mặt trở nên nghiêm lạnh, trầm giọng nói :

- Người có biết thân thể của người không?

Lão nhân ngưng lời, vẻ mặt lại trở nên hết sức bí tráng nói tiếp :

- Người có biết trong người y có tuyệt chứng không?

Bạch Ngọc Quyên bàng hoàng, quay đầu lại nhìn, đôi mắt phụng đã ngập lệ. Nàng mắt lệ nhập nhòa, chỉ thấy Hồ Thiết Sanh như đang trôi dạt trên biển cả, thật xa vời và mong manh.

Nàng lại quay đầu nhào vào lòng lão nhân, giọng thê thiết nói :

- Gia gia, Quyên nhi chẳng màng y có tuyệt chứng hay không, Quyên nhi bất chấp...

Nàng bật khóc sụt sùi, không sao nói tiếp được nữa.

Lão nhân nhẹ nhàng lắc đầu, lặng lẽ rơi nước mắt. Từng giọt, từng giọt rơi xuống trên tóc Bạch Ngọc Quyên.

Hồ Thiết Sanh thâm cười khẩy, lúc này chàng chỉ có phần thương hại đối với mối si tình của Bạch Ngọc Quyên nhưng đối với lão nhân này, lòng chàng ngập đầy lửa hận thù. Chàng nhận thấy lão nhân này vẻ mặt hiền từ nhưng lòng dạ độc ác, cho là Bạch Ngọc Quyên đã sinh lầm chỗ, nỗi đau khổ và thất vọng của nàng trong tương lai không phải do chàng gây nên mà là do gia gia nàng gây nên.

Hồ Thiết Sanh xót xa thầm nghĩ :

“Bất kể nàng si tình đối với ta đến mức nào, bất kể nàng có ơn nghĩa đối với ta thế nào nhưng Hồ Thiết Sanh này đã thọ đại ân của hai đời sư môn, mắt thấy sư tổ tuổi già bóng xế và thương thể chưa khỏi, bản thân mình lại có tuyệt chứng trong người, nếu trước hai mươi tuổi mà chưa giết được kẻ thù chẳng phải là một kẻ bất trung bất hiếu hay sao?”

Hồ Thiết Sanh thâm cắn răng đưa mắt nhìn lão nhân, chỉ thấy ông thần sắc nghiêm nghị, vuốt tóc Bạch Ngọc Quyên và không ngớt thở dài.

Hồ Thiết Sanh thâm cười khẩy nghĩ :

“Lão tặc, lão có bộ mặt hiền từ nhưng lại lòng lang dạ sói. Hồ Thiết Sanh này không mắc lừa lão đâu, ta nhất định phải chính tay lấy mạng lão mới được”.

Đột nhiên đôi mắt sáng quắc của lão nhân hướng về phía Hồ Thiết Sanh, chăm chăm nhìn chàng một hồi, sau đó sải bước đi đến trước mặt chàng, nhanh như chớp vung tay chộp vào mạch môn chàng.

Hồ Thiết Sanh hồn phi phách tán, tưởng đâu lão nhân đã phát hiện ra hành tung của chàng định hạ độc thủ, bất giác ý nghĩ xoay nhanh có nên phản công hay không?

Ngay trong khoảng khắc ấy, mạch môn tay trái đã bị lão nhân nắm chặt, chàng cảm thấy năm ngón tay đối phương hệt như móc câu cắm sâu vào da thịt.

Bạch Ngọc Quyên hoảng kinh, chẳng hiểu vì sao gia gia lại hành động như vậy vội lao nhanh đến, vừa định kéo lão nhân ra bỗng nhìn thấy gương mặt của Hồ Thiết Sanh, bất giác kinh hoàng đứng sững ra.

Thì ra lúc này Hồ Thiết Sanh mặt mũi tái ngắt, trán nổi gân xanh, đôi môi tím đen nhưng mắt như phun ra lửa đỏ.

Bạch Ngọc Quyên ngỡ gia gia đã hạ độc thủ, bật khóc gào lên :

- Gia gia... Tại sao lại giết chết y. Hãy giết luôn cả Quyên nhi đi!

Lão nhân trầm giọng :

- Quyên nhi, đừng quá khích động, gia gia không thù không oán với y, sao lại giết y kia chứ? Người hãy xem, đây chính là triệu chứng của Ngũ Âm Tuyệt Mạch, cùng lắm y chỉ sống được hai mươi tuổi thôi!

Bạch Ngọc Quyên thở phào, lại đưa mắt nhìn Hồ Thiết Sanh, trông chàng hết như quỷ dữ, bất giác lòng đau như cắt, lớn tiếng nói :

- Gia gia, xin hãy cứu chữa cho y, nếu không Quyên nhi cũng không muốn sống nữa!

Lão nhân trầm giọng quát :

- Nói bậy, người điên rồi hả? Bạch gia chỉ có duy nhất một mình người, chẳng lẽ người...

Ông có điều e ngại chẳng tiện nói ra bèn buông tay Hồ Thiết Sanh ra, nảo nề ngồi xuống một bên.

Hồ Thiết Sanh sắc mặt dần trở lại bình thường, chàng thầm thở phào, cho đến lúc này chàng vẫn chưa dám khẳng định hành động vừa rồi của lão nhân có hàm chứa sát cơ hay không.

Bạch Ngọc Quyên quên mất gia gia ở bên, nhào vào lòng Hồ Thiết Sanh khóc sụt sùi.

Lão nhân đứng lên nhìn Hồ Thiết Sanh nói :

- Người có biết trong người có tuyệt chứng không?

Hồ Thiết Sanh là người trầm tĩnh, nghĩ nhanh :

“Người có thể nhận ra tuyệt chứng của mình hẳn là một cao thủ tuyệt thế và tinh thông y lý, mình đã không thể tiết lộ thân thế, đương nhiên cũng chẳng tiện nói là mình biết”.

Thế nên, chàng lắc đầu nói :

- Vãn bối không biết!

- Người bị mắc chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch, cùng lắm chỉ sống được hai mươi tuổi, lão phu tuy tinh thâm y đạo nhưng đối với tuyệt chứng hiếm có này cũng đành chịu bó tay.

Bạch Ngọc Quyên lại nhào vào lòng lão nhân khóc nói :

- Gia gia, xin hãy cứu chữa cho y... Quyên nhi van gia gia...

Hồ Thiết Sanh nghe lòng chua xót, nước mắt ngập bờ mi, chẳng phải chàng tuyệt vọng vì chứng bệnh này của mình mà là cảm động, đau xót và tiếc cho Bạch Ngọc Quyên, đồng thời cũng hết sức cảm hận sự an bài của tạo hóa. Thế nhưng khi chàng tiếp xúc với ánh mắt của lão nhân, lập tức cố nén nước mắt, cắn răng thầm nhủ :

- Vì huyết thù của sư môn, mình tuyệt đối không thể có tư tình nhi nữ.

Bỗng lão nhân hỏi :

- Người là đệ tử của ai?

Hồ Thiết Sanh đã suy tính sẵn, liền nói :

- Vãn bối song thân mất sớm, theo một vị bá bá học được chút ít võ công thô thiển và vị bá bá ấy không có tiếng tăm gì trong võ lâm cả.

Lão nhân lắc đầu :

- Thế là hết hy vọng...

Bạch Ngọc Quyên một quả tim nóng lại rơi xuống hố băng không đáy, vội nói :

- Gia gia chưa chữa trị, sao biết hết hy vọng?

Lão nhân giọng trĩu nặng :

- Nếu bản thân y có nội công thâm hậu thì gia gia còn có hy vọng hai ba phần nhưng y lại là đệ tử của một người vô danh, nội công hẳn rất kém, gia gia muốn chữa trị cho y cũng chỉ hoài công.

Hồ Thiết Sanh vốn không hề muốn lão nhân chữa trị tuyệt chứng cho mình, lúc này chàng chỉ mong được ở lại đây vài hôm chờ cơ hội báo thù cho sư môn.

Thế nên đối với lời nói của lão nhân và sự lo lắng của Bạch Ngọc Quyên, chàng chẳng chút bận tâm đến.

Chàng chỉ thăm nhủ :

“Bạch cô nương quá tốt với Hồ Thiết Sanh, kiếp này tại hạ chẳng những không thể báo đáp ân tình của cô nương mà còn phải giết chết gia gia cô nương, thôi thì hẹn kiếp sau tại hạ sẽ báo đền gấp bội cho cô nương”.

Chàng nghĩ đến Bạch Ngọc Quyên một khi mất đi gia gia hẳn sẽ khổ sở cô đơn, với cá tính của nàng, càng không sao chịu nổi. Nếu như nàng quyên sinh thì kể như mình gián tiếp hại chết nàng còn gì?

Đang suy nghĩ, bỗng nghe lão nhân hỏi :

- Người có từng luyện nội công chưa?

- Có, nhưng không kể được coi là thâm hậu.

- Để lão phu thử xem, tuy hy vọng không nhiều nhưng cũng đành gắng hết sức người rồi tùy ở số trời thôi.

Hồ Thiết Sanh vòng tay xá dài nói :

- Đa tạ thịnh tình của lão tiền bối, chẳng hay lão tiền bối có thể cho biết đại danh để văn bối suốt đời khắc ghi chăng?

Lão nhân ngẫm nghĩ chốc lát mới đáp :

- Lão phu Bạch Hận Thiên, ngoại hiệu Trúc Lư Ẩn Sĩ!

Hồ Thiết Sanh thăm mắng :

- Lão tặc thật là xảo quyệt, Hồ Thiết Sanh này dương thọ không quá hai mươi nhưng e lão cũng khó mà sống thêm được nửa năm nữa.

Chàng lại nhìn kỹ tướng mạo lão nhân, dáng người thấp lùn, mặt vuông mày tằm, mũi hỏ miệng to, mặt tím sậm và giữa ấn đường có ba nốt ruồi to màu đỏ. Không sai chút nào, trên đời làm gì có người giống như vậy, hơn nữa lại là họ Bạch.

Chỉ nghe lão nhân nghiêm giọng nói :

- Người hãy về báo lại với bá bá người, vì chữa trị tuyệt chứng này phải cần ít ra ba tháng.

Hồ Thiết Sanh vâng lời đi xuống lầu, Bạch Ngọc Quyên hai mắt sưng húp nắm tay chàng nói :

- Tiểu muội đi với Sanh ca nhé!

Hồ Thiết Sanh sớm đã có tính toán, chàng tạm thời chưa thể cho sư tổ biết bởi nếu cho lão nhân gia ấy biết kẻ thù đang ở gần nhà, không chừng sư tổ sẽ đích thân đến báo thù. Lão nhân gia ấy thương thế chưa bình phục, đương nhiên không phải địch thủ của Ma Già Bạch Long Xuyên, vậy thì chỉ làm hại lão nhân gia ấy mà thôi.

Hồ Thiết Sanh chỉ định đảo một vòng rồi quay lại, chờ mấy ngày sau hẵng tìm cơ hội lên về để thư lại, nói là mình có kỳ ngộ, hẹn một năm sau sẽ về và cách đây rất xa, bảo sư tổ đừng lo lắng.

Thế nên, chàng thấy Bạch Ngọc Quyên đòi đi theo, vội nói :

- Bạch cô nương hãy ở nhà chờ tại hạ thì hơn, trong vòng hai giờ tại hạ sẽ quay trở lại.

Bạch Ngọc Quyên không yên tâm :

- Tiểu muội đi cùng không tiện ư?

- Đâu có gì không tiện, chẳng qua không muốn cô nương chứng kiến cảnh đau buồn lúc tại hạ chia biệt bá bá đó thôi.

- Tâm ý tiểu muội đối với Sanh ca chẳng lẽ Sanh ca còn chưa nhận thấy sao? Tiểu muội rất sẵn sàng chia sẻ đau buồn với Sanh ca và lệnh bá phụ.

Hồ Thiết Sanh tức giận :

- Nếu cô nương không chịu nghe lời, tại hạ sẽ không bao giờ quay trở lại đây nữa, đằng nào tại hạ cũng thân mang tuyết chứng, sống cũng bằng thừa.

Bạch Ngọc Quyên hoảng kinh sững sờ, nàng được gia gia cưng chiều từ bé, có từng bị nạt nộ như vậy bao giờ, bất giác nước mắt chảy dài, lòng vô cùng tức tưởi. Chẳng ngờ mình lo lắng cho hết sức mà lại nhận lấy thái độ thô bạo của chàng.

Hồ Thiết Sanh sợ dĩ nổi giận là vì huyết thù chứ không phải là vì Bạch Ngọc Quyên nhưng bởi sợ nàng nặng nề đòi đi theo nên cũng chẳng giải thích, trầm giọng nói :

- Trong vòng hai giờ, tại hạ sẽ trở lại, cô nương không cần phải đi theo.

Đoạn liên phóng nhanh đi, ra khỏi rào trúc sợ Bạch Ngọc Quyên ngầm theo dõi bèn phóng đi về phía ngược lại nhưng không dám thi triển và lúc lúc lại ngoảnh nhìn ra sau.

Chàng chạy qua mấy ngọn núi mới dừng lại, lòng ngổn ngang trăm mối, hết sức đau khổ và mâu thuẫn.

Bỗng có một cơn gió thoảng qua, trước mặt đã xuất hiện hai người.

Hồ Thiết Sanh giật mình sững sốt, chỉ thấy đó là hai lão nhân tuổi đều trên ngũ tuần, mặc áo bào trắng và đội nón nỉ to dày, chỉ lộ ra hai mắt mà thôi.

Một lão nhân cất tiếng hỏi :

- Tiểu tử, ngươi có trông thấy hai lão quỷ một lưng vác bàn cờ và một lưng giắt một ngọn đao đen quá dị không?

Hồ Thiết Sanh đang tốt cùng đau khổ, lại nghe hai lão nhân kỳ hình quái dạng này gọi mình là tiểu tử và thái độ ngạo mạn, hết sức bực tức nói :

- Không biết!

Hai lão nhân cười sắc lạnh, một người nói :

- Ngươi dám bắt kính với lão phu thế này hẳn là chán sống rồi.

Hồ Thiết Sanh tức giận quát :

- Cút mau! Nếu lải nhải nữa chớ trách tại hạ vô lễ.

Chàng đâu biết hai lão nhân này chính là nhân vật thần bí đã xuất hiện trên Tuấn Cực phong lúc chàng đang đắp tuyết khử độc, giá mà chàng biết hoặc nghe họ nói chuyện thì chàng đâu buông tha họ. Bỏ lẽ Mộc kiếm và Ma già của hai lão nhân đều được bỏ trong túi vải.

Hai lão nhân buông tiếng cười gằn, một người nói :

- Giết quách hắn đi cho rồi!

Một người nhanh như chớp lướt tới vùng trảo chộp vào ngực Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh kinh hãi, nhận thấy thân pháp của lão nhân này chẳng kém gì sư tổ vọt lách người sang bên tránh khỏi.

Nhưng chàng lại ngạc nhiên thán nhủ :

“Thân pháp của lão già này dường như mình đã thấy qua rồi thì phải?”

Một lão nhân khác giục :

- Nhanh lên, kết liễu đời hần rồi chúng ta còn phải đi nữa!

Hồ Thiết Sanh thấy hai lão nhân này na ná giống sư tổ và Ma Già Bạch Long Xuyên, nhất là dáng người một cao một thấp, một người cao ngều và một người lùn tịt.

Lão nhân ấy một chiêu chưa đắc thủ, sát cơ bùng dậy, hai bàn tay bỗng hiện màu vàng nhạt, trong chớp mắt đã tung ra mười mấy chưởng.

Hồ Thiết Sanh không biết lợi hại, không biết lùi mà còn tiến tới, nhặt lấy một cành cây khô thì triển Loạn Hồn Kiếm Pháp, chớp nhoáng tung ra bảy tám kiếm.

Đột nhiên, có người lớn tiếng nói :

- Người ta đã chiếu tướng, ngươi còn chưa chống đỡ, chẳng lẽ muốn chết hả?

Hồ Thiết Sanh chợt động tâm lùi lại nhanh ba bước, chỉ thấy hai lão nhân đang ngồi đánh cờ dưới một cây to. Một người y phục rách bươm nhưng lộ ra một làn da trắng nõn, chẳng giống một lão nhân tóc bạc da mồi chút nào.

Điều lạ lùng hơn nữa là trên làn da trắng ấy sẫm đầy những hình vuông nhỏ giống như một bàn cờ, trên bàn cờ chỉ còn rải rác vài chữ như một bàn cờ sắp tàn cuộc.

Lão nhân đối diện mặt đen đúa, áo bào đen, quần đen, giày đen và cả vớ cũng đen, trên lưng giắt một ngọn đại đao cũng màu đen. Khắp người lão nhân ấy chỉ có một chỗ không đen là hai hàng nước mũi đã chảy xuống đến bờ môi màu xanh lục và thụt thò không ngừng.

Lúc này, hai nhân vật đội mũ nỉ cùng giật nảy mình, đưa mắt nhìn nhau, bỏ qua Hồ Thiết Sanh tung mình lao về phía hai lão nhân đánh cờ.

Bỗng lão nhân y phục rách rưới hét to :

- Tiểu tử, bây giờ ngươi đã có thể chiếu tướng rồi, dù không chiếu bí thì cũng có thể liên tiếp ăn được hai quân cờ.

Hồ Thiết Sanh thấy hai lão nhân ấy như không hề hay biết, sợ bị hai lão nhân đội mũ nỉ đã thương đồng thời bất giác động tâm bởi câu nói của lão nhân áo rách, dường như đó là nói với chàng, liền quát to :

- Đứng lại!

Trong tiếng quát đã tung mình lao tới, cành cây vung lên, quên mất lời dặn của sư tổ, thi triển chiêu Thánh Kiếm Xuân Thu thuộc Ngoại tam kiếm trong Thánh Giả Chi Kiếm.

Hai lão nhân đội mũ nỉ chợt cảm thấy tiếng gió rít to phía sau, không dám khinh suất vội lách sang bên, dừng chân quay lại nhìn.

Hồ Thiết Sanh lại liên tiếp tung ra ba kiếm cũng là chiêu thức trong Ngoại tam kiếm buộc hai lão nhân phải lùi sau ba bước.

Hai lão nhân cùng bật lên một tiếng sùng sốt, cùng buông tiếng cười gằn, song chưởng vung động, ánh vàng tỏa rực, một luồng kinh phong nóng rực như bài sơn đảo hải xô ra.

Hồ Thiết Sanh cả kinh, vừa định biến chiêu chuẩn bị thi triển Trung tam kiếm, bỗng lão nhân áo rách lại lớn tiếng nói :

- Bay tượng mau!

Hồ Thiết Sanh đầu óc cực kỳ linh mẫn, lập tức thi triển chiêu Phi Tượng Triều Hốt trong Nội tam kiếm, chỉ nghe bộp một tiếng cành cây nát như bột, cánh tay phải như muốn gãy lìa, đau thấu tâm can lùi ra sau ba bước.

Hai lão nhân đội mũ nỉ người chao đảo một cái rồi đứng yên.

Hồ Thiết Sanh hết sức kinh hãi bởi Nội tam kiếm là kiếm chiêu lợi hại nhất trong Thánh Giả Chi Kiếm, tuy rằng mới học luyện, hỏa hầu còn kém nhưng công lực của hai lão nhân này quả cũng hết sức thâm hậu.

Thật ra chàng nào biết hai lão nhân đội mũ nỉ này là cao thủ tuyệt thế, chàng tiếp nổi một đòn liên thủ của hai người mà không thọ thương, đó là một điều chẳng phải dễ dàng.

Hai lão nhân đội mũ nỉ phen này không dám khinh suất nữa, vận đến tám thành công lực, song chưởng lại định tung ra.

Lão nhân áo đen lưng giắt đại đao đen bóng khịt một tiếng, hít hai hàng nước mũi vào nói :

- Tại sao lão phu phải chịu thua, hai con tốt của người đối phó với một con ngựa của lão phu cũng chỉ giành được chút ưu thế, không sao ăn được, vậy mà người không biết xấu hổ, thật là hiếm có.

Hai lão nhân đội mũ nỉ nghe vậy, rõ ràng là xiên xỏ chửi mắng họ, bất giác cả giận bỏ qua Hồ Thiết Sanh, lại tung mình lao về phía hai lão nhân kia.

Lão nhân áo rách bồng hai tay đặt lên bàn cờ nói :

- Lão quỷ người lúc nào cũng chống chế, thua cờ không chịu nhận, thôi thì đành chịu.

Vừa dứt tiếng, những quân cờ trên bàn cùng lúc bay lên, bay loạn xạ trên không, sau cùng biến mất.

Lão nhân áo đen biến sắc mặt, Hồ Thiết Sanh cũng sửng sốt đến thờ người ra, thì ra những quân cờ ấy đều dính trên lá liễu.

Toàn trường yên lặng như tờ, chỉ có lão nhân áo rách cười quái dị.

Hai lão nhân đội mũ đỏ kinh tâm động phách, đứng thờ ra tại chỗ.

Hồ Thiết Sanh giờ mới biết đã gặp phải kỳ nhân.

Lão nhân áo rách lại nói :

- Rõ đời lắm chuyện lạ kỳ, chẳng rõ chốn hoang sơn đâu mà chui ra lũ trùng thối này.

Đoạn lớn tiếng nói :

- Lão quỷ, chúng ta chơi một ván nữa!

Vừa dứt lời, những quân cờ trên lá liễu lại cùng rơi xuống, chỉ nghe tiếng lạch cạch liên hồi, thoảng chớp trên bàn cờ quân nào ở đúng vị trí trước đó, không sai một quân.

Hai lão nhân đội mũ nỉ đưa mắt nhìn nhau, quay người phóng nhanh đi.

- Ha ha ha ha...

Hai lão nhân buông tiếng cười vang một hồi, lão nhân áo rách đưa mắt nhìn Hồ Thiết Sanh nói :

- Tiểu tử, người muốn giết gia gia người ta, lại muốn chiếm tôn nữ của gia gia, lòng dạ thật độc ác, phen này không chết kể như mệnh lớn, đến lúc người có thể đến Dã Nhân cốc ở Thiên Sơn.

Hồ Thiết Sanh giật mình cả kinh, thâm nhủ :

- Chẳng lẽ hai lão nhân này là thần tiên? Nếu không sao thể biết được ý định trong lòng mình?

Lão nhân áo đen lại khịt một tiếng hít nước mũi vào nói :

- Tiểu tử, hãy xem phía sau ai đến kia?

Hồ Thiết Sanh ngoảnh lại nhìn, một bóng người nhỏ nhắn đang phóng nhanh đến. Quay đầu lại, hai lão nhân đã biến mất, bất giác đứng ngây ra tại chỗ.

Điều khiến Hồ Thiết Sanh kinh hoàng lúc này không phải thân pháp tuyệt kỹ của hai vị kỳ nhân mà là những lời nói vừa rồi của họ. Hiển nhiên họ đã biết rõ ý định phục thù của Hồ Thiết Sanh.

Chàng nghĩ hai lão nhân ấy là thần tiên chứ không phải con người bởi lẽ từ lúc phát hiện gia gia của Bạch Ngọc Quyên là Ma Già Bạch Long Xuyên đến giờ chưa quá nửa ngày, hơn nữa chàng chưa hề nói với bất kỳ ai, hai lão nhân ấy sao thể biết được?

Bạch Ngọc Quyên đến nơi thấy chàng đang thờ thần qùy trên đất, hết sức lấy làm lạ hỏi :

- Sanh ca làm gì thế này?

Hồ Thiết Sanh giật mình quay về thực tại, ấp úng nói :

- Tại hạ... tại hạ đang cầu khẩn...

- Sanh ca cầu khẩn gì vậy?

- Tại hạ... cầu khẩn trời cao phò hộ cho cô nương vì cô nương quá nhân từ...

Bạch Ngọc Quyên rất cảm động, nhào vào lòng chàng nói :

- Sanh ca hiểu tiểu muội là tiểu muội là mãi nguyện rồi, nhưng... sao Sanh ca không về nhà?

Hồ Thiết Sanh giật mình, biết là Bạch Ngọc Quyên đã ngằm đi theo chàng, tuy nàng không trông thấy hai vị kỳ nhân đã làm cho hai lão nhân đội mũ nỉ kinh khiếp bỏ chạy nhưng việc mình không về nhà thì bị nàng phát hiện, lẽ dĩ nhiên mình chẳng thể để lộ sơ hở.

Chàng chưa từng nói dối, bây giờ lại là nói dối với người mình yêu, chàng càng thêm áy náy, ấp úng nói :

- Bạch cô nương... xin hãy lượng thứ cho tại hạ, tại hạ... không thể về nhà cho bá bá biết.

- Vì sao vậy?

- Vì tại hạ không muốn lão nhân gia ấy lo lắng vì tại hạ.

- Sanh ca phải ở đây đến ba tháng trời, lệnh bá phụ yên tâm được chăng?

- Tại hạ định vài hôm nữa sẽ lên về nhà để lại một lá thư cho lão nhân gia biết tại hạ đã gặp một vị kỳ nhân truyền cho võ công, ba tháng sau mới có thể về nhà, tạm thời không đề cập đến việc chữa bệnh. Nếu có thể chữa khỏi tuyệt chứng, khi về nhà hẳn lão nhân gia ấy hết sức vui mừng, còn như không chữa khỏi khi về nhà không nói đến chuyện chữa bệnh là xong.

- Vậy cũng được! Thôi chúng ta về đi!

Hai trẻ nắm tay nhau phóng đi vào cốc, Hồ Thiết Sanh đau khổ tột cùng, chàng tin chắc chỉ cần mình có quyết tâm, cẩn thận hành sự, trong ba tháng hẳn có thể hạ sát được Ma Già Bạch Long Xuyên. Nhưng lúc ấy Bạch Ngọc Quyên nhất định hết sức đau lòng, không chừng lập tức trở mặt thành thù. Ôi! Chỉ cần báo được đại thù, mình dù chết trong tay nàng cũng yên lòng nhắm mắt rồi.

Bạch Ngọc Quyên thấy chàng có vẻ ưu tư bèn an ủi :

- Sanh ca làm gì thở dài thế này? Phải biết gia gia tình thông y lý, nội công thâm hậu, lão nhân gia ấy đã bằng lòng chữa bệnh cho Sanh ca, ít nhiều cũng có hy vọng, Sanh ca hãy thư lòng thì hơn.

Hồ Thiết Sanh lặng thinh, chỉ nắm chặt tay Bạch Ngọc Quyên, chàng nhận thấy Bạch Ngọc Quyên càng lúc càng tốt với mình khiến chàng đau khổ nhiều hơn.

Hai người về đến lầu trù, Tiểu Thúy đã bày xong bữa tối. Bạch Long Xuyên chấp tay sau lưng đi qua đi lại trên lầu, thấy hai trẻ về đến bất giác thoáng cau mày.

Lão nhân lo là tôn nữ đã yêu thương Hồ Thiết Sanh bởi biết tính nàng một khi đã yêu là đến chết cũng không thay lòng đổi dạ trong khi tuyệt chứng của Hồ Thiết Sanh chỉ có hai ba phần hy vọng chữa khỏi. Nếu như Hồ Thiết Sanh bất thọ chết đi, Bạch Ngọc Quyên ắt sẽ đau buồn quyền sinh, vậy là dòng dõi duy nhất của nhà họ Bạch đoạn tuyệt và huyết hải thâm thù của con gái cũng sao báo phục được nữa.

- Gia gia, chúng ta dùng bữa đi thôi!

Bạch Long Xuyên dẫu sao cũng là người giàu kinh nghiệm, biết lo rầu cũng vô ích, vấn đề này phải nghĩ ra một giải pháp lưỡng toàn, chữa khỏi được thì tốt còn không ông phải bàn với Hồ Thiết Sanh, nếu không chữa khỏi bảo Hồ Thiết Sanh ra đi không từ già và vĩnh viễn không gặp Bạch Ngọc Quyên nữa.

Thế là Bạch Long Xuyên bèn cười nói :

- Thiết Sanh, chúng ta cùng dùng bữa nào!

Hồ Thiết Sanh vòng tay thi lễ :

- Đại ân của tiền bối, văn bối không biết sẽ phải báo đáp như thế nào?

Thật ra lời nói của chàng trái hẳn với lòng, chàng hận chẳng thể một chưởng bổ chết Bạch Long Xuyên nhưng chàng quyết tâm là phải hết sức thận trọng hành sự, bề ngoài phải hết sức cung kính, tuyệt đối không thể để lộ một chút sơ hở.

Bạch Long Xuyên mỉm cười :

- Người ở đây ít nhất cũng phải ba tháng, không cần khách sáo, từ nay cũng cứ gọi lão phu là gia gia được rồi.

Hồ Thiết Sanh tuy hết sức không thích nhưng chẳng thể để lộ vẻ miễn cưỡng liền vâng một tiếng ngồi xuống cuối bàn nhưng Bạch Long Xuyên và Bạch Ngọc Quyên không chịu, mời chàng ngồi vào ghế khách.

Bờ ngoài các bậc nhân, lầu trúc này chỉ có bốn người kể cả Tiểu Thúy, mỗi người ngồi một bên như cùng trong gia đình.

Ma Già Bạch Long Xuyên bất luận võ công hay lịch duyệt đều kể được là tuyệt đỉnh trong võ lâm, nhưng lúc này cũng không khỏi băn khoăn thắc mắc, một người là cháu gái mình, một đứa trẻ mồ côi cả cha lẫn mẹ và song thân đều chết bởi tay kẻ thù, sự ân oán hết sức phức tạp, còn một người rất có thể sẽ là cháu rể ông trong tương lai và cũng có thể là người xa lạ, đó là tùy sự an bài của trời cao thôi.

Ông lén đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Quyên, thấy nàng hơn hớn nhìn Hồ Thiết Sanh, bộc lộ rất rõ tình cảm ngây thơ trong trắng của một thiếu nữ, bất giác lòng lại buông tiếng thở dài.

Dùng bữa xong, Bạch Long Xuyên quay sang Bạch Ngọc Quyên nói :

- Quyên nhi, gia gia bắt đầu chữa bệnh cho Sanh nhi ngay đêm nay, không được có người quấy rầy, người với Tiểu Thúy hãy ngủ sớm đi!

Bạch Ngọc Quyên chẳng tiện phản đối liền đi xuống lầu. Bạch Long Xuyên cũng dẫn Hồ Thiết Sanh xuống lầu đi vào một ngôi nhà trúc rất kỳ biệt.

Ngôi nhà trúc này có đến mấy cửa, từ cửa thứ nhất đi vào là con đường xoắn ốc. Hồ Thiết Sanh đếm thầm, có đến mười hai cửa như đi vào trong một vỏ ốc.

Ngôi nhà trúc này rộng khoảng trượng rưỡi, chỉ có một chiếc bồ đoàn đặc chế và trên vách có treo một chiếc Ma già đen thui.

Hồ Thiết Sanh vừa trông thấy vật ấy, lửa hận thù liền tức bốc lên, chàng tin chắc xưa kia sư phụ hẳn đã chết dưới chiếc Ma già này.

Bạch Long Xuyên bỗng nghiêm nghị hỏi :

- Người thương yêu Quyên nhi phải không?

Hồ Thiết Sanh đỏ mặt, ngượng ngùng nói :

- Vâng!

Bạch Long Xuyên thoáng nhượng mảy :

- Vậy người hẳn hy vọng Quyên nhi hạnh phúc trọn đời phải không?

Hồ Thiết Sanh hết sức băn khoăn :

- Vâng, Sanh nhi hết sức hy vọng Quyên muội được vui sướng cả đời, không hề lo âu buồn phiền gì cả.

Bạch Long Xuyên trầm giọng :

- Gia gia đã bằng lòng chữa bệnh cho người, tất nhiên phải cố gắng hết sức. Khi nào người khỏi, gia gia sẽ thành toàn cho hai người, vì gia gia chỉ có một tôn nữ và Bạch gia cũng chỉ có mình Quyên nhi nối dòng. Nhưng...

Bạch Long Xuyên vẻ mặt bỗng trở nên lạnh như tiền, Hồ Thiết Sanh hết sức giật nảy mình, biết những lời tiếp theo chắc chắn hết sức quan trọng.

Quả nhiên Bạch Long Xuyên nghiêm giọng nói :

- Nhưng nếu tuyệt chứng của người không thể nào chữa khỏi, người tính sao?

Hồ Thiết Sanh đã đại khái đoán ra được tâm ý của Bạch Long Xuyên, chàng vốn đã không nuôi hy vọng chữa khỏi tuyệt chứng của mình, chẳng qua vì báo thù, tin là trong ba tháng hẳn sẽ tìm được cơ hội giết chết Bạch Long Xuyên.

Thế nên, chàng lập tức đáp :

- Sanh nhi đã quyết tâm, nếu tuyệt chứng không thể chữa khỏi, Sanh nhi sẽ âm thầm bỏ đi thật xa, ra tận biên thùy và âm thầm chết đi.

Bạch Long Xuyên lòng xao động mạnh, hết sức tiếc cho chàng thiếu niên này nhưng cũng hết sức lo cho tôn nữ, không dám tưởng tượng một mai Hồ Thiết Sanh mất tích, Bạch Ngọc Quyên sẽ cuống lên đến mức nào.

Nhưng ông chẳng thể không bấm bụng chấp nhận biện pháp ấy, ông phải giữ cho hương khói Bạch gia không đứt đoạn và càng không thể để tuyệt học Ma Già thất truyền.

Bạch Long Xuyên nước mắt ràn rụa vô vai Hồ Thiết Sanh nói :

- Sanh nhi, người là một thiếu niên lòng dạ hiền từ và rất có chí khí, người phải biết là gia gia chẳng thể không có Quyên nhi được và Bạch gia lại càng chẳng thể không có Quyên nhi. Số mệnh của Quyên nhi quá to lớn khiến gia gia không thể không chấp nhận biện pháp của người. Thật ra thì mãi mãi, khi tuyệt chứng bất trị thì đó là chuyện của Bạch gia và cũng chính là nguyên nhân khiến gia gia chẳng thể mất Quyên nhi.

Hồ Thiết Sanh gật đầu :

- Vâng, Sanh nhi biết rồi!

Thế là Bạch Long Xuyên lập tức bắt tay chữa bệnh cho chàng. Phương pháp chữa trị này không cần đến dược vật bởi dược vật đã vô hiệu, mà chỉ có thể dùng công lực thâm hậu cắt đứt tuyệt mạch.

Thấm thoát nửa tháng trôi qua, qua vẻ mặt của Bạch Long Xuyên, Hồ Thiết Sanh đã biết tuyệt chứng của mình không còn hy vọng chữa khỏi nhưng mỗi lần Bạch Ngọc Quyên hỏi về tình trạng chữa trị, Bạch Long Xuyên lại luôn nói có hy vọng.

Bạch Ngọc Quyên lại vui tươi như xưa, nhưng nỗi đau khổ trong lòng Hồ Thiết Sanh thì ngày một gia tăng.

Có lúc chàng muốn tìm một nơi không người chết quách đi cho rồi bởi chàng không đủ can đảm chứng kiến cảnh đau thương của Bạch Ngọc Quyên lúc gia gia chết đi, nhưng khi nghĩ đến sự tổ tội nghiệp, lòng chàng lại trở nên rần rở.

Thế nên, kế hoạch của chàng lại thay đổi chút ít, chàng phải hạ sát Bạch Long Xuyên sớm hơn. Một là vì chàng không muốn tình cảm giữa mình với Bạch Ngọc Quyên lên cao hơn nữa, hai là tình thương của Bạch Long Xuyên giành cho chàng đôi khi cũng khiến chàng cảm động, e một ngày nào đó mình sẽ mất đi dũng khí, làm lỡ kế đại thù nên chàng đã quyết định sớm ngày động thủ.

Lúc này đang khoảng canh hai, sau khi chữa bệnh, Hồ Thiết Sanh ra khỏi ngôi nhà trúc, đưa mắt nhìn quanh, mây kiếm nhướng lên, sát khí càng đậm hơn trên gương mặt trắng bệch của chàng, lập tức lách người vào một lùm trúc.

Lúc này chàng đã quen thuộc tình hình ở đây, hằng ngày đều chữa bệnh từ canh một đến canh hai, sau khi chàng rời khỏi, Bạch Long Xuyên đều vận công điều tức.

Chàng ước lượng lúc này Bạch Long Xuyên đang điều tức, chừng thời gian một tuần trà sẽ đến giai đoạn khẩn yếu, chàng tuy nhận thấy hạ sát kẻ thù bằng thủ đoạn như vậy không quang minh chính đại nhưng tuổi thọ mình có hạn, sự tổ lại trong lúc gần đất xa trời, mình tuyệt đối không được mạo hiểm mà làm lỡ đại sự.

Lúc này chàng hồi hộp đến cực độ, lòng bàn tay toát đầy mồ hôi và người thoáng run rẩy.

Chỉ một tuần trà sau, chàng ra khỏi lùm trúc, lúc này bốn bề hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ có ngôi lầu nhỏ của Bạch Long Xuyên là còn ánh đèn hắt ra.

Hồ Thiết Sanh máu nóng sôi sục, chẳng màng đến gì khác nữa, đi thẳng vào ngôi nhà trúc.

Tim chàng đập dữ dội bởi đây là một tráng cử, chỉ được thành công mà không được thất bại. Nếu thất bại đành rằng sớm kết thúc cuộc sống tàn nhưng huyết thù sư môn cũng sẽ mai một từ đây, vĩnh viễn không còn cơ hội báo phục nữa.

Chàng đi đến cửa thứ nhất, thăm cảnh cáo mình :

- Hồ Thiết Sanh hỡi, người cần phải bình tĩnh và lòng cứng rắn, lão tặc này là kẻ thù đã sát hại sư phụ người, người tuyệt đối không được mềm yếu bởi bộ mặt giả nhân giả nghĩa của lão và càng không được để cho tư tình nhi nữ lấn át ý chí, người hãy nhớ kỷ lời dặn của sư tổ...

- Sanh ca định làm gì vậy?

Tiếng nói của Bạch Ngọc Quyên thốt nhiên từ phía sau vang lên hệt như một mũi tên lạnh xuyên qua tim Hồ Thiết Sanh khiến chàng rùng mình, quay người lách chéo sang bên ba bước.

Bạch Ngọc Quyên hai mắt trở to, ngạc nhiên nhìn hết sức, nhận thấy chàng đêm nay có vẻ khác thường, vẻ mặt hết sức khiếp người và trán toát mồ hôi.

Hồ Thiết Sanh ấp úng :

- Tiểu huynh... tiểu huynh định...

Bạch Ngọc Quyên đi đến trước mặt chàng, lau mồ hôi trên trán chàng và nói :

- Sanh ca thật ra làm sao vậy? Sắc mặt Sanh ca kỳ khôi quá, trong người không được khỏe phải không?

Hồ Thiết Sanh thẫn thờ phào, suýt nữa xúc động đến rơi nước mắt. Chàng không dám nhìn thẳng vào mặt Bạch Ngọc Quyên bởi nghĩ mình không xứng đáng nhận sự quan tâm của nàng.

Bạch Ngọc Quyên lại hỏi :

- Sanh ca chẳng phải đã chữa bệnh xong rồi sao? Đêm hôm khuya khoắt còn đến đây chi vậy?

Nếu là vừa mới gặp mà nàng hỏi câu này, chắc chắn hết sức không sao trả lời được, lộ ra sơ hở nhưng giờ thì chàng đã lấy lại bình tĩnh, khẽ thở dài nói :

- Trong người tiểu huynh có một cảm giác khác lạ nên định tìm gia gia hỏi thử xem có phải tuyệt chứng đã có biến chuyển không.

Bạch Ngọc Quyên mừng rỡ như thể sa mạc gặp được nước, nắm lấy hai vai chàng hỏi :

- Thật hả? Sanh ca cảm thấy tốt hay xấu vậy?

Hồ Thiết Sanh buột miệng nói bừa :

- Đương nhiên là tốt rồi!

Bạch Ngọc Quyên nép vào ngực chàng, đôi mắt phụng chớp một cái, hai giọt lệ to lăn xuống nhưng nàng cười ngọt lịm, tuy trong đêm tối không có trăng sao nhưng nước mắt nàng đã có ánh sáng.

- Đi nào, tiểu muội đã bảo Tiểu Thúy chuẩn bị mấy món ăn mà Sanh ca ưa thích, vì vậy mới đến đây tìm Sanh ca đấy!

Hồ Thiết Sanh thờ thẩn theo Bạch Ngọc Quyên đi về phía ngôi lầu trúc nhỏ, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, chỉ cảm thấy bước chân trĩu nặng như thể ân tình của Bạch Ngọc Quyên là một gánh nặng đè lên chàng đến mức không thở nổi.

Lên đến tiểu lầu, chỉ thấy trên bàn đã bày sẵn năm sáu món ăn, một ấm rượu và hai phần chén đĩa. Bạch Ngọc Quyên ẩn chàng ngồi xuống ghế, sau đó rót cho chàng một ly rượu.

Hồ Thiết Sanh lòng còn hãi hùng, thẫn thờ :

- Nếu khi này Bạch Ngọc Quyên mà không đến kịp lúc thì tình hình đã khác, không phải mình táng mạng trong ngôi nhà thì là Bạch Long Xuyên ngã xuống hoặc tẩu hỏa nhập ma, chứ đâu an toàn như bây giờ.

Bạch Ngọc Quyên nâng ly lên nói :

- Sanh ca nên vui mừng mới phải, sao lại buồn rầu thế này?

Hồ Thiết Sanh áp ứng :

- Tiểu huynh... tiểu huynh... vui mừng quá!

Đoạn cũng nâng ly lên, chạm ly với Bạch Ngọc Quyên.

Bạch Ngọc Quyên nhoẻn cười :

- Sanh ca, chúng ta hãy cạn một ly để chúc mừng cho bệnh của Sanh ca đã có khởi sắc.

Có trời mới biết nỗi lòng Hồ Thiết Sanh lúc này, chàng đỡ dẫn uống cạn ly rượu, đoạn nói :

- Quyên muội, tiểu huynh không biết phải cảm kích Quyên muội thế nào đây?

Bạch Ngọc Quyên nguyền chàng một cái :

- Không cho Sanh ca nói câu ấy nữa, nếu nói nữa là khinh thường tiểu muội đấy!

- Được, được, từ nay tiểu huynh không nói nữa.

Bạch Ngọc Quyên lại rót đầy hai ly rượu, hai người liên tiếp uống cạn mấy ly, trên mặt đều đã có sắc rượu. Nhất là Bạch Ngọc Quyên, hai má đỏ bừng như táo chín, mắt ngập đầy tình ý nói :

- Sanh ca có biết tiểu muội lo lắng dường nào vì Sanh ca không? Nay Sanh ca đã thuyên giảm, tiểu muội phải uống một bữa thật say với Sanh ca mới được.

Hồ Thiết Sanh vô văn cảm khái, kiếp này mình không mong gì đền đáp cho vị hồng phần tri kỷ này được nữa, bèn nâng ly lên nói :

- Quyên muội, tiểu huynh có một điều cần phải nói với Quyên muội.

- Nói đi, tiểu muội kính cần nghe đây!

- Vạn nhất tiểu huynh...

- Vạn nhất sao?

- Vạn nhất tiểu huynh vì một lý do quan trọng nào đó phụ rẫy ân tình của Quyên muội, Quyên muội có thể lượng thứ cho tiểu huynh không?

Bạch Ngọc Quyên nghiêm mặt :

- Sanh ca sao lại nói vậy? Chúng ta tình như thủ túc, bệnh của Sanh ca đã có khởi sắc và gia gia cũng nói là có hy vọng, Sanh ca đừng làm tiểu muội thương tâm nữa.

Lúc này ngoài cửa sổ lầu trúc có một bóng người nhẹ nhàng hạ xuống đất, buông tiếng thở dài thậm thụt.

Đó chính là Ma Già Bạch Long Xuyên, ông thấy đôi trẻ tình sâu như biển khó thể rời xa, ông không đành lòng xem tiếp nữa.

4. Chương 4: Hồi 4

Ba bốn ngày nữa trôi qua, Hồ Thiết Sanh đã lén về nhà để lại một bức thư cho sư tổ, giờ đây chàng càng bồn chồn lo lắng hơn bởi Bạch Ngọc Quyên hết như một ngọn lửa, rất có thể sẽ khiến chàng tan chảy. Chàng lại hạ quyết tâm lần nữa, nhất định phải hạ sát Bạch Long Xuyên trong thời gian ngắn nhất.

Lúc này đang giữa mùa xuân, trăm hoa đua nở, sắc xuân gợi tình, Hồ Thiết Sanh biết trưa nào Bạch Long Xuyên cũng phải ngủ chốc lát, chàng không sao nén lòng được nữa, quyết định hạ thủ lúc ban ngày. Chàng đi đến ngoài cửa phòng ngủ của Bạch Long Xuyên, chỉ thấy trong rèm trúc im lìm không có tiếng động, bốn bề vắng lặng, chỉ có vài cánh bướm nhón nhơ bay liệng trong lùm hoa.

Chàng bất giác thấy ái ngại, cơ hồ mất đi dũng khí phá vỡ sự yên tĩnh này, chàng tin là Bạch Long Xuyên mà chết, gia đình này sẽ lập tức đổi khác, chàng không dám nghĩ tiếp nữa. Chàng ổn định tâm thần, thử vận chân khí, cảm thấy đạo này thể lực đã khá hơn mặc dù tuyệt chứng không có hy vọng chữa khỏi nhưng nội lực đã gia tăng không ít.

Chàng nghĩ đó là ý trời, trời cao đã có ý giúp chàng báo thù. Chàng tin chắc chỉ cần có thể ung dung tung ra một chưởng, Bạch Long Xuyên dù công lực thâm hậu đến mấy cũng hẳn trọng thương hoặc chết ngay tại chỗ. Trán chàng lại toát mồ hôi, nhìn bức rèm trúc nhẹ nhàng lay động, lòng hết sức hồi hộp, chàng biết Bạch Long Xuyên đã ngủ nhưng cũng biết người có võ công thượng thừa hết sức nhạy bén, chỉ cần một tiền động khẽ cũng thức giấc ngay.

Sau cùng chàng đã hạ quyết tâm, nhẹ nhẹ vén mở rèm trúc, hệt như u linh lén vào trong phòng. Chàng không sao kềm chế được con tim đập dữ dội bởi đã trông thấy rõ Bạch Long Xuyên đang nằm nghiêng trên giường và quay mặt vào trong nhưng không dám chắc là ông đã ngủ nên không dám hạ thủ ngay, và thậm chí không dám động dấy vì trong phòng quá yên tĩnh.

Lát sau, chàng đã lấy lại được bình tĩnh, thầm trách mình quá vô dụng, đây là giờ khắc khẩn yếu, tuyệt đối không được phân vân do dự và bối rối.

Chàng khẽ tiến tới bốn bước, chỉ còn cách Bạch Long Xuyên ba bước nữa thôi, tin chắc với một chưởng toàn lực của mình, Bạch Long Xuyên khó có thể thoát chết.

Chàng vận hết toàn bộ công lực vào tay phải, trong đầu bỗng vang lên tiếng nói của sư tổ :

- Sanh nhi, kẻ thù sát hại sư phụ ngươi là một cao thủ tuyệt thế và hiệp danh lừng lẫy trong võ lâm, ngang danh với sư tổ, xứng đáng được gọi là Thái Sơn Bắc Đẩu, hiện giờ sư tổ không cần cho ngươi biết danh tánh, chỉ cần ngươi lưu ý sẽ biết. Người đó trên mặt có một đặc điểm, thấy một lần cả đời không quên được. Tuổi tác xấp xỉ với sư tổ, người thấp lùn, mặt vuông mẩy tằm, mũi hỏ miệng to, mặt tím sẫm và ở giữa ấn đường có ba nốt ruồi to màu đỏ dọc từ trên xuống. Hãy chú ý, đó chính là đặc điểm của lão ta.

Ánh mắt hết sức lại hạ xuống trên mái tóc bạc của Bạch Long Xuyên, vì mặt của Bạch Long Xuyên quay vào trong nên không nhìn thấy, mái tóc bạc không một sợi tạp, lưng đã hơi còng, trán đã đầy nếp nhăn, ông đã già rồi.

Nếu Bạch Long Xuyên mà không phải là kẻ sát hại sư phụ chàng, chàng hẳn rất là thương hại ông ta và sẽ nói ông lão thật tội nghiệp.

Lúc này chàng đã khẳng định Bạch Long Xuyên đã ngủ say, không dám chần chừ nữa bởi nếu Bạch Ngọc Quyên mà phát hiện chàng đi khỏi, nàng hẳn tìm đến đây.

Máu nóng chàng lại bắt đầu sôi sục vì chàng đã tiến thêm hai bước, chỉ cần với tay là có thể chạm đến huyết Linh Đài của Bạch Long Xuyên.

Lúc này trong tiềm thức chàng đinh ninh là Bạch Long Xuyên chết chắc rồi, trên môi bất giác nở nụ cười tàn bạo, nhắm mắt lại khẩn thâm :

- Sư phụ, vậy là đồ nhi đã không để cho sư phụ phải ngậm hờn nơi chín suối, giết xong lão giặc này, đồ nhi sẽ lập tức đi theo sư phụ. Nếu không, ba bốn năm sau đồ nhi hẳn cũng theo bên sư phụ...

- Sanh nhi, ngươi đang làm gì vậy?

Bạch Long Xuyên quay người lại nhưng chưa ngồi dậy, mặt tuy lộ vẻ kinh nghi nhưng giọng nói vẫn hết sức trù miên.

Hồ Thiết Sanh giạt mình mở mắt và lùi lại sau một bước, lúc này chàng đã quên mất sợ hãi, chỉ cảm thấy hối hận vì đã để lỡ cơ hội báo thù.

Bởi chàng chưa tính trước tình huống này nên bối rối đáp :

- Sanh nhi... Sanh nhi đâu có làm gì...

Bạch Long Xuyên ngồi dậy, chau mày nói :

- Khí sắc của người xấu quá, đối với một người luyện võ, đây là một hiện tượng không thể có, vừa rồi vẻ mặt của người rất là hung tợn và môi mấp máy, người làm gì vậy?

Hồ Thiết Sanh thấy sự thể không nghiêm trọng như mình nghĩ, trong lòng ổn định lại, chợt nảy ý, cúi đầu nói :

- Sanh nhi biết là... tuyệt chứng không có hy vọng chữa khỏi nên... quyết định không làm hao phí chân lực của gia gia nữa. Sanh nhi... Sanh nhi định...

Bạch Long Xuyên nghiêm mặt :

- Người định làm gì?

Hồ Thiết Sanh liếc mắt nhìn xuống đất :

- Sanh nhi định từ biệt gia gia, bỏ đi thật xa đến một nơi nào đó, khi nào chết thì thôi!

Bạch Long Xuyên trầm giọng :

- Vớ vẩn, gia gia chữa bệnh cho người tuy tiêu hao nhiều chân lực nhưng sau đó điều dưỡng vẫn có thể phục nguyên. Hơn nữa đạo này gia gia đã có lòng tin, nếu người bỏ dở giữa chừng thì thật phụ lòng gia gia và kỳ vọng của Quyên nhi đã dành cho người.

Hồ Thiết Sanh lặng thinh, Bạch Long Xuyên vỗ vỗ mép giường nói :

- Ngồi xuống đây, gia gia có điều cần nói với người.

Hồ Thiết Sanh đưa mắt nhìn Bạch Long Xuyên, chàng tin là nếu sư tổ mà không nói rõ với chàng lão nhân trên mặt có đặc điểm này chính là kẻ sát hại sư phụ chàng, chắc chàng đã ngã vào lòng Bạch Long Xuyên khóc to lên rồi.

Hồ Thiết Sanh vừa định ngồi xuống thì bỗng nghe rèm trúc khẽ lay động, Bạch Ngọc Quyên đã đi vào.

Khi tiếp xúc với ánh mắt Bạch Ngọc Quyên, Hồ Thiết Sanh bất giác giật thót người bởi ánh mắt Bạch Ngọc Quyên có vẻ rất kỳ lạ, như thể muốn nhìn thấu tận đáy lòng chàng.

Hồ Thiết Sanh hồ nghi thầm nhủ :

“Chả lẽ nàng đã phát hiện bí mật của mình? Mọi hành động của mình vừa rồi trong nhà này, nàng đã ở ngoài nhìn thấy cả hay sao?”

Nhưng chàng lập tức lại bác bỏ ý nghĩ ấy bởi nếu Bạch Ngọc Quyên mà trông thấy chàng có ý đồ sát hại gia gia, lúc chàng chỉ còn cách Bạch Long Xuyên một bước, nàng sao thể khoanh tay đứng nhìn?

Chàng lòng nghĩ ngợi nhưng không nhìn Bạch Ngọc Quyên nữa bởi chàng không dám tiếp xúc với ánh mắt của nàng.

Chỉ nghe Bạch Ngọc Quyên hỏi :

- Gia gia, việc gì thế này?

Bạch Long Xuyên buông tiếng thở dài, lặp lại những lời nói dối vừa rồi của Hồ Thiết Sanh.

Nghe xong Bạch Ngọc Quyên thoáng qua vẻ u ám nói :

- Gia gia hãy giao Sanh ca cho Quyên nhi để Quyên nhi khuyên Sanh ca cho.

Bạch Long Xuyên tin Bạch Ngọc Quyên có thể làm được, bèn khoát tay nói :

- Được, hai người hãy nói chuyện với nhau đi, gia gia còn phải nghỉ ngơi chốc lát nữa!

Hai người ra khỏi nhà, đi về phía hoa viên ở sau nhà. Hai người đều lặng thinh, khi đến hoa viên Bạch Ngọc Quyên vẫn không nói một lời, điều này khác hẳn cá tính nàng.

Hồ Thiết Sanh lòng hết sức bồn khoăn nhưng cũng không sao phá vỡ được bầu không khí ngột ngạt này!

Hai người đi đến bên hòn giả sơn, Bạch Ngọc Quyên ngồi xuống trên một tảng đá to, sau đó vỗ vỗ bên cạnh nói :

- Mời ngồi!

Hồ Thiết Sanh ngồi xuống nhưng không ngồi gần sát, đó cũng là hiện tượng chưa từng có trong thời gian gần đây.

Bạch Ngọc Quyên thấy vậy nói :

- Xích lại gần chút nữa nào, không phải sợ tiểu muội hành thích chứ?

Hồ Thiết Sanh giật nảy mình, nhận thấy những lời này của Bạch Ngọc Quyên hẳn không phải là vô tâm. Nhưng chàng cũng chẳng ngu ngốc, liền thở dài nói :

- Tiểu huynh buồn bực quá rồi. Quyên muội lại còn lòng dạ đùa cợt nữa!

Bạch Ngọc Quyên thoáng nhướng mày :

- Sanh ca buồn bực gì? Có phải rất thất vọng không?

Hồ Thiết Sanh lại giật thót tim :

- Quyên muội hôm nay sao cứ nói bóng gió khó hiểu thế này?

- Sanh ca làm gì mà cuống lên như thế này? Tiểu muội chỉ đùa thôi, ý muốn nói là khi này Sanh ca không bỏ đi được, hẳn là rất thất vọng phải không?

Hồ Thiết Sanh nhẹ người :

- Đâu có gì thất vọng vì tiểu huynh cũng không đành rời xa Quyên muội.

Bạch Ngọc Quyên quay đầu đắm đắm nhìn chàng hồi lâu không chớp mắt khiến Hồ Thiết Sanh hết sức bồn chồn, ấp úng nói :

- Quyên muội hôm nay... có vẻ... thất thường...

Bạch Ngọc Quyên khẽ buông tiếng cười khẩy, thu ánh mắt về nói :

- Có lẽ trong hai chúng ta có một người thất thường.

Hồ Thiết Sanh nghe lòng trĩu nặng nhưng không muốn nói gì nữa.

Sau một hồi im lặng, Bạch Ngọc Quyên bỗng hỏi :

- Sanh ca, đại danh của lệnh sư là...

Hồ Thiết Sanh biết Bạch Ngọc Quyên đã sinh lòng hoài nghi, vội nói :

- Tiểu huynh đã nói rồi, tiểu huynh chỉ có một bá bá tên Trương Đức Công.

Bạch Ngọc Quyên bỗng bật cười lạnh lùng :

- Thú vị thật! Thú vị thật!

Hồ Thiết Sanh thấy vậy, lòng hết sức bồn chồn nói :

- Quyên muội, danh tánh của gia bá phụ có gì đáng cười chứ?

Bạch Ngọc Quyên cười khẩy :

- Tiểu muội không phải cười danh tánh của lệnh bá phụ mà là cười tiểu muội với gia gia quá ngu ngốc nhưng lại tưởng mình rất thông minh và tâm cơ hơn người.

Hồ Thiết Sanh biết mình đã bị lộ hành tích chẳng rõ lúc nào, những lời nói của Bạch Ngọc Quyên tự này giờ rõ ràng đều có ẩn ý.

Chàng chẳng biết phải nói gì nữa. Hai người lại im lặng một hồi. Bạch Ngọc Quyên bỗng nắm tay chàng hỏi :

- Sanh ca, tiểu muội đối xử với Sanh ca thế nào?
- Quyên muội đối với tiểu huynh ơn nặng như núi, cần gì tiểu huynh phải nói nữa?
- Gia gia đối xử với Sanh ca thế nào?

Hồ Thiết Sanh hết sức khó trả lời câu hỏi này nhưng chàng chẳng thể không trả lời, đành nói :

- Lão nhân gia ấy đối với tiểu huynh như là tổ phụ thân sinh, tiểu huynh không dám đền đáp bằng lời nói.

Bạch Ngọc Quyên lại nhìn chàng đăm đăm hỏi :

- Giả sử gia gia lại bị kẻ thù giết chết, theo Sanh ca, tiểu muội sẽ làm ra sao?

Hồ Thiết Sanh bàng hoàng :

- Quyên muội sao lại nghĩ đến chuyện ấy thế này?

Bạch Ngọc Quyên giọng náo nê :

- Tiểu muội biết gia gia xưa kia cũng có kẻ thù, chuyện ấy sớm muộn cũng sẽ xảy ra, tiểu muội có dự cảm như vậy!

Hồ Thiết Sanh lặng thinh, Bạch Ngọc Quyên lại nắm tay chàng nói :

- Sanh ca, nếu như gia gia bị người sát hại, tiểu muội cũng không muốn sống nữa...

Nàng nép vào ngực Hồ Thiết Sanh, nước mắt tuôn rơi như chuỗi hạt đứt dây, thấm ướt một khoảng rộng áo ngực chàng.

Hồ Thiết Sanh dù là người sắt đá cũng không khỏi mềm lòng, hai hàng nước mắt chảy dài.

Hai người ngồi với nhau một hồi, sau đó buồn bã chia tay. Chàng hết sức thăm cảnh cáo mình, việc phục thù càng lúc càng khó khăn, cần phải thận trọng và vận dụng trí tuệ nhiều hơn.

Quả nhiên, ngoài lạnh lùng, khi chàng ngủ và chữa bệnh, Bạch Ngọc Quyên không rời chàng xa nửa bước khiến chàng hết sức lo lắng không sao tìm được cơ hội hạ thủ.

Lại bảy tám ngày trôi qua, chàng cơ hồ muốn phát điên lên, thậm chí cả ban đêm dường như cũng có người rình rập chàng ở ngoài cửa sổ.

Nhưng chàng nhận thấy Bạch Long Xuyên chưa hoài nghi chàng, chàng cũng yên tâm phần nào. Nhưng chàng tính thời gian ba tháng đã qua đi hơn nửa và càng kéo dài thì càng bất lợi cho mình. Nếu bị Bạch Long Xuyên phát giác thì kế hoạch báo thù sẽ thất bại triệt để.

Chàng cố gắng hết sức tỏ ra mình bình thường và vui vẻ, nhất là lúc ở bên Bạch Ngọc Quyên. Chàng không bỏ qua bất kỳ cơ hội có thể lợi dụng nào, chàng kiên nhẫn chờ đợi.

Cuối cùng cơ hội đã đến, mùa xuân vốn nhiều mưa, hề thời tiết thay đổi là mây đen vần vũ, lát sau là mưa gió kéo đến, cho đến đêm khuya vẫn chưa có dấu hiệu ngưng tạnh.

Hồ Thiết Sanh mừng thầm, đây là một cơ hội hạ thủ rất tốt. Một là trời tối, khó bị người phát hiện, đồng thời tiếng mưa gió rất lớn, dễ dàng hạ thủ.

Chàng lên giường sớm hơn, giả vờ ngủ nhưng ngưng thần lưu ý động tĩnh ngoài cửa sổ. Qua khỏi canh ba, mưa gió càng to hơn, chàng xuống giường nhìn ra ngoài một hồi thấy không có động tĩnh gì lập tức nhanh chóng sửa soạn xong.

Đột nhiên có người gõ cửa và lớn tiếng nói :

- Sanh ca, mở cửa mau!

Hồ Thiết Sanh buông tiếng thở dài, mở cửa cho Bạch Ngọc Quyên vào, chỉ thấy nàng toàn thân ướt sũng, y phục bằng lụa mỏng dính sát vào người, có thể nhìn thấy loáng thoáng thân hình kiều diễm của nàng.

Hồ Thiết Sanh trở mặt hỏi :

- Trời mưa to thế này, Quyên muội còn đến đây làm gì?
- Tiểu muội cảm thấy sợ, lại không ngủ được nên định đến đây tán gẫu với Sanh ca!

Hồ Thiết Sanh hết sức bức tức nhưng không dám để lộ ra ngoài, vội giục nàng thay y phục ra kéo rèm lạnh.

Bạch Ngọc Quyên nói :

- Tiểu muội đâu có y phục để thay, khỏi cần thay cũng được mà!
- Quyên muội hãy thay tạm y phục của tiểu huynh, đêm tối thế này, không hề gì đâu.

Bạch Ngọc Quyên đón lấy y phục, lấy khăn trải giường làm màn che. Thay y phục xong, nàng vung hai cánh tay áo nói :

- Sanh ca nhìn xem, tiểu muội có giống đệ tử của Sanh ca không?

Hồ Thiết Sanh suýt nữa không nén nổi cười :

- Nếu Quyên muội mà là đệ tử của tiểu huynh, chắc hẳn tiểu huynh phải đánh cho một trận mới được.
- Tại sao lại đánh tiểu muội?
- Tại vì Quyên muội không chịu giữ sức khỏe, trời mưa to thế này mà còn chạy ra ngoài.

Bạch Ngọc Quyên cười bí ẩn :

- Đó là vì tiểu muội không yên tâm về Sanh ca mà.

Hồ Thiết Sanh lại giật thót tim :

- Có gì đâu mà không yên tâm, tiểu huynh đâu thể bị ma quỷ ăn mất.

Hai người chuyện trò đến lúc trời sáng, Bạch Ngọc Quyên vươn vai ngáp dài nói :

- Tiểu muội về ngủ, Sanh ca cũng ngủ một lúc đi!

Dứt lời, nàng nhoẻn miệng cười, quay người ra khỏi nhà.

Hồ Thiết Sanh tiu nghỉu ngồi trên giường, lòng hết sức căm tức, nếu lỡ qua cơ hội mưa gió phen này, việc phục thù e sẽ càng mong manh hơn nữa.

Mưa xuân dai dẳng, lúc to lúc nhỏ, hôm sau vẫn chưa ngưng.

Phen này hết sức lòng đã quyết giả vờ ngủ say dứt khoát không mở cửa, đằng nào Bạch Ngọc Quyên cũng chẳng thể ở ngoài mưa suốt cả đêm.

Chàng lên giường đắp chăn qua khỏi đầu, chưa qua canh ba Bạch Ngọc Quyên lại đến gọi cửa, Hồ Thiết Sanh vờ ngủ say ngáy to.

Nhưng Bạch Ngọc Quyên cũng thật bướng bỉnh, ra sức đập mạnh cửa. Hồ Thiết Sanh cắn chặt răng không màng đến và càng ngáy to hơn.

Chừng một tuần trà sau, Bạch Ngọc Quyên hét to :

- Sanh ca! Tiểu muội lạnh quá!

Đoạn hắt hơi liên tiếp ba cái.

Hồ Thiết Sanh không đành lòng, sợ nàng bị cảm lạnh vội xuống giường mở cửa.

Bạch Ngọc Quyên đã toàn thân ướt sũng.

- Sanh ca ngủ sao mà ngủ say như chết thế này?

- Đêm qua tiểu huynh cả đêm không ngủ, ban ngày cũng không nghỉ ngơi đương nhiên là ngủ như chết rồi. Quyên muội đến bao lâu rồi vậy?

- Người ta đã đến đây gần nửa giờ rồi! Hãy xem, cả người ướt hết rồi, biết tính sao đây?

Hồ Thiết Sanh đã quá bức tức, xẵng giọng :

- Đáng đời, mặc kệ Quyên muội!

Bạch Ngọc Quyên cười khúc khích, sà vào lòng chàng nói :

- Sanh ca mặc kệ, tiểu muội cũng mặc kệ! Sanh ca hãy ném thử mùi ướt cho biết.

Hồ Thiết Sanh choàng tay ôm lấy nàng, một cảm giác kỳ lạ liền tức xâm chiếm cõi lòng.

Bạch Ngọc Quyên vốn định đùa giỡn với chàng nhưng bị chàng ôm lấy, bất giác tim đập dữ dội không muốn rời xa nữa.

Hồ Thiết Sanh cúi xuống nhìn gương mặt đầy nước của Bạch Ngọc Quyên, lòng xót thương khôn tả, đánh bạo hôn một cái lên má nàng.

Bạch Ngọc Quyên lần đầu tiên bị người ôm hôn, hoảng kinh vùng mạnh nói :

- Sanh ca hư quá hà!

Hồ Thiết Sanh hai tay xoa nhau, lòng vô vàn hổ thẹn. Mình đã quyết tâm hạ sát gia gia nàng, sao lại còn tiếp cận với nàng, vậy là tự chuốc lấy phiền não còn gì?

Chàng áy náy nói :

- Quyên muội mau thay y phục của tiểu huynh đi, coi chừng cảm lạnh đấy?

Bạch Ngọc Quyên đưa tay sờ má, hãy còn hơi ẩm chiếc hôn của Hồ Thiết Sanh, lòng nghe ngọt lịm, cầm lấy y phục đi vào phía sau màn vải.

Thế là một đêm lại qua đi trong tâm trạng bồn chồn. Trời sáng, Bạch Ngọc Quyên lại cười rồi ra về.

Hồ Thiết Sanh cơ hồ hoàn toàn thất vọng, suy nghĩ cả ngày cũng không tìm ra biện pháp nhưng mưa gió vẫn chưa ngưng, màn đêm lại kéo đến.

Chàng từ chỗ Bạch Long Xuyên về nhà chợt nảy ý dùng chần làm thành một người giả trùm đầu ngủ trên giường, sau đó nấp dưới gầm giường.

Lát sau Bạch Ngọc Quyên lại đến gọi cửa.

Chàng im lặng không màng đến, cũng may bên ngoài mưa gió không to lắm. Chừng một tuần trà sau, chàng ước chừng Bạch Long Xuyên đã hành công xong, hẳn là yên ngủ rồi.

Chàng mở cửa sau nhẹ nhàng vọt qua, phóng đi về phía phòng ngủ của Bạch Long Xuyên. Lúc này lòng chàng rất áy náy, cảm thấy hết sức có lỗi với Bạch Ngọc Quyên.

Nhưng vì phải báo thù, chàng đâu thể màng đến tư tình nhi nữ. Đến ngoài phòng ngủ Bạch Long Xuyên, thấy bên trong đã tắt đèn, không có chút tiếng động nào.

Chàng quan sát xung quanh một hồi không dám chần chừ, khinh công chàng vốn đã không kém, trong những ngày qua lại được Bạch Long Xuyên đạo dẫn chân khí, chẳng những nội lực gia tăng, cả khinh công cũng tinh tiến vượt bậc.

Chàng nhẹ đẩy cửa, thấy cửa không cài then, lòng mừng khôn xiết, từ từ đẩy mở, nhẹ vén rèm trúc như một cơn gió lao vào, tiếp theo thi triển ngay chiêu ngay Dạ Chiến Bát Phương.

Vì trong nhà quá tối, chàng vận hết nhãn lực nhìn lên giường, thoáng thấy Bạch Long Xuyên đang nằm nghiêng, cũng quay mặt vào trong và phát ra tiếng ngáy khe khẽ.

Sự vui mừng đã khiến chàng run lên, không dám chần chừ liền vận hết toàn bộ công lực với thế đồng quy ư tận cả người lẫn chưởng bỏ vào huyết Linh Đài Bạch Long Xuyên.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, Bạch Long Xuyên quay người tránh khỏi huyết Linh Đài, chỉ nghe đánh bình một tiếng, cùng lúc vang lên hai tiếng thét kinh hoàng. Một là của Bạch Long Xuyên bởi vai trúng chưởng, còn một là của Bạch Ngọc Quyên.

Hồ Thiết Sanh thoáng sững người, đoạn lại với hết sức bình sinh tung ra một chưởng.

Chỉ nghe Bạch Ngọc Quyên buông tiếng quát vang, lao bổ vào Hồ Thiết Sanh.

Bạch Ngọc Quyên nghiêng rằng nói :

- Tên súc sanh lòng lang dạ sói kia, hãy nạp mạng đây!

Hồ Thiết Sanh liếc nhìn Bạch Long Xuyên trên giường, thấy ông nằm bất động như đã chết, thầm nhủ :

“Đại thù đã báo, không bỏ đi còn chờ bao giờ?”

Đoạn tiện tay chộp lấy một chiếc chổi lông gà, nhẹ vung một cái, tủa ra mười hai đóa hoa kiếm. Đó chính là tuyệt chiêu của Nội tam kiếm trong Thánh Giả Chi Kiếm.

Bạch Ngọc Quyên cả kinh, vội lùi sau một bước. Hồ Thiết Sanh liền thừa cơ vọt qua cửa sổ ngoài, thi triển hết mức khinh công bỏ chạy.

Nào ngờ Bạch Ngọc Quyên tưởng là gia gia đã chết, nàng sống cũng chẳng có ý nghĩa gì và đã nhận ra Hồ Thiết Sanh thân hoài tuyệt học, tự biết không sao hóa giải nổi chiêu kiếm vừa rồi của chàng, lửa giận do bị lừa dối và lợi dụng bùng cháy trong lòng nàng, quyết đuổi theo cho bằng được.

Hai người phóng đi trong gió, vượt qua một ngọn núi, khoảng cách mỗi lúc càng gần. Hồ Thiết Sanh thầm nhủ :

“Đại trượng phu dám làm dám chịu, chuyện đã đến nước này, mình cứ thẳng thắn nói cho nàng biết mối thâm thù khi xưa, nàng hiểu và thông cảm được thì tốt, còn không mình dù chết dưới tay nàng cũng yên lòng nhắm mắt”.

Thế là chàng dừng chân quay lại nói :

- Hãy khoan! Quyên muội, hãy nghe tiểu huynh nói...

Bạch Ngọc Quyên hai mắt đỏ quạch, tình yêu chân thành và trong trắng của một người con gái đã trao hết cho một người nhưng người ấy lại lừa dối nàng và lại còn hạ thủ sát hại người thân duy nhất của nàng, nàng không điên cuồng sao được.

Nàng cả người lẫn chưởng xông tới, toàn là chiêu thức trí mạng, uy thế thật kinh người.

Hồ Thiết Sanh không dám đón tiếp, vội lùi sau ba bước nói :

- Quyên muội, xin hãy nghe tiểu huynh nói...

Bạch Ngọc Quyên hết như quỷ dữ, nghiêng rằng ken két, búi tóc đã tung ra, ướt nước mưa trông càng thêm khủng khiếp, liên tiếp tung ra hơn ba mươi chưởng như vũ bão, chưởng nào cũng không rời yếu huyết của Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh thấy vậy than thầm :

“Thôi đành chịu vậy! Đại thù đã báo, thôi thì mình thành toàn lòng hiếu thảo cho nàng cho rồi!”

Thế là, chàng không tránh né nữa, nhắm mắt lại chờ chết, chỉ nghe bình bình hai tiếng, người bay đi xa hơn trượng, tùm một tiếng rơi xuống đầm nước.

Máu tươi từ khóe miệng chàng chảy ra, nhuộm đỏ nước trong đầm. Bạch Ngọc Quyên bắt giặc sống sờ.

Chỉ thấy Hồ Thiết Sanh lảo đảo đứng lên nói :

- Nào hãy xuất thủ nữa đi. Hồ Thiết Sanh này đại thù đã báo, giờ thành toàn cho Quyên muội...

Bình một tiếng, Hồ Thiết Sanh lại bị trúng một chưởng, lần này càng nặng hơn, phún ra một vòi máu tươi, ngất xỉu tại chỗ.

Bạch Ngọc Quyên đứng thừ ra như phỗng đá, nàng không biết Hồ Thiết Sanh với gia gia có hận thù gì, chỉ biết là Hồ Thiết Sanh vô tình bạc nghĩa, đã lừa dối nàng và sát hại gia gia.

Gió thét gào ghê rợn, mưa trút xuống xối xả như thể trời cao cũng bất bình về chuyện này.

Hồ Thiết Sanh lại hồi tỉnh, chàng chỗi tay trên đất định đứng lên nhưng lại ngã xuống.

Bạch Ngọc Quyên lúc này hết sức mâu thuẫn, vừa định kéo chàng đứng lên lại vừa muốn bồi thêm chàng một chưởng nữa.

Nàng không động đậy, chỉ chòng chọc nhìn Hồ Thiết Sanh, nước mưa từ trên tóc nàng chảy xuống khiến tầm nhìn của nàng hết sức mờ nhạt.

Chỉ nghe Hồ Thiết Sanh gắng gượng nói :

- Quyên muội... tiểu huynh thật... có lỗi với... Quyên muội nhưng... nếu Quyên muội... là tiểu huynh... chắc hẳn cũng... hành động như... tiểu huynh...

Chàng thở mạnh một hồi, lại phún ra mấy ngụm máu tươi, nói tiếp :

- Hãy cho... ngu huynh nói ra... mối hận thù... khi xưa rồi... xin Quyên muội... bồi thêm cho tiểu huynh... một chưởng nữa... Tiểu huynh... tuy chết... nhưng vẫn yêu... Quyên muội... Vì Quyên muội... quá tốt... với tiểu huynh... Đáng tiếc là... tiểu huynh không... báo đáp được...

chân tình... của Quyên muội.

Bạch Ngọc Quyên người run lên một cái nhưng vẫn không động đậy bởi trong trí tưởng tượng của nàng, gia gia lúc này cũng đang nằm trong vũng máu, chết một cách thảm thiết.

Hồ Thiết Sanh thở một hồi lại nói tiếp :

- Bá bá... mà tiểu huynh... đã nói... chính là Tiên Kiếm Lạc Kỳ... lão nhân gia ấy... là sư tổ... của tiểu huynh... Gia sư... Vô Sao Kiếm... Lạc Dật... chính là đã chết dưới tay... gia gia Quyên muội... Quyên muội... thử nghĩ xem... tiểu huynh là... một nam nhi... có thể không... báo thù được chăng?

Bạch Ngọc Quyên như vạn tiễn xuyên tâm, nàng là một người con gái chỉ mới tuổi mười lăm, biết phải gật đầu thế nào vấn đề này thế nào? Nàng thừa nhận Hồ Thiết Sanh báo thù là làm tròn nghĩa sư đồ và nàng báo thù cho gia gia chẳng phải là làm tròn đạo nghĩa tử tôn hay sao?

Sau cùng nàng đi đến trước mặt Hồ Thiết Sanh, nước mắt ràn rụa hòa lẫn với nước mưa trước mặt, chẳng biết đâu là nước mắt, đâu là nước mưa.

Nàng ngửa mặt lên trời, bi thiết gào to :

- Trời hỡi! Tại sao lại sắp đặt như vậy? Tại sao lại sắp đặt như vậy hả?

Nàng hết sức gào khóc, cơ hồ lẫn át cả tiếng mưa.

Hồ Thiết Sanh gắng hết sức bò dậy, nắm lấy tay nàng, nàng lập tức không đứng vững nổi, hai người ngã lăn ra đất.

Tiếng khóc hòa lẫn với tiếng mưa, mặt đất như ngập đầy bi phận không sao phát tiết được.

Bạch Ngọc Quyên nghẹn ngào nói :

- Sanh ca có biết... thân thể tiểu muội... còn khổ hơn Sanh ca không? Song thân tiểu muội... đều chết dưới tay kẻ thù... Giờ đây gia gia lại... rời xa tiểu muội...

- Quyên muội... xin hãy... bồi cho tiểu huynh... một chưởng nữa...

- Số mệnh đã an bài như vậy, hai ta cùng chết bên nhau cho rồi!

Hồ Thiết Sanh cảm động nhưng chàng không muốn thốt ra lời cảm kích bởi bất kỳ từ ngữ ca ngợi hay cảm kích nào cũng không đủ hình dung tấm lòng cao cả của nàng.

Bạch Ngọc Quyên nói tiếp :

- Sanh ca có cần về nhà cáo biệt sư tổ không?
- Không cần... gia gia Quyên muội... danh chấn võ lâm... cái chết của ông... không bao lâu,... giới võ lâm hẳn... sẽ đồn đại... sư tổ tiểu huynh... lúc ấy cũng sẽ biết.
- Sanh ca đánh vỡ thiên linh tiểu muội, tiểu muội sẽ đánh vỡ thiên linh của Sanh ca, sau khi chết chúng ta vẫn ôm lấy nhau, sẽ không bao giờ rời xa nữa.
- Quyên muội... vợ của ngu ca... chúng ta đi thôi!

Chàng lại phún ra một ngụm máu tươi, phún hết vào mặt Bạch Ngọc Quyên nhưng nước mưa liền đi ngay. Chàng nói tiếp :

- Quyên muội... có bằng lòng... làm vợ ngu ca không?

Bạch Ngọc Quyên cả quyết gật đầu :

- Thù hận đời trước chúng ta đã kết thúc rồi. Chúng ta... đi thôi... Hãy... ôm chặt... tiểu muội chút nữa.

Hồ Thiết Sanh gắng chỗi người lên ôm chặt ngang lưng Bạch Ngọc Quyên, chẳng rõ sức mạnh từ đâu có, chàng như điên cuồng hôn lên đôi môi nhợt nhạt của Bạch Ngọc Quyên.

Hồi lâu, hai người mới buông tiếng thở dài, Bạch Ngọc Quyên nào nề nói :

- Sanh ca... không hận tiểu muội chứ?
- Không... chẳng những ngu ca... không hận... mà còn... hết sức kính yêu Quyên muội... Quyên muội... là một người con gái... hết sức xuất sắc... Chúng ta đều đã... làm tròn bổn phận... con cháu... ân oán đời trước... đã chấm dứt... chúng ta có thể... ra đi rồi...

Lúc này mưa đã ngừng nhưng gió vẫn thổi mạnh, một áng mây đen bay nhanh qua, trăng thượng hiện ra trên bầu trời.

Hai người không hẹn cùng đưa mắt nhìn vàng trăng trong sáng lần cuối rồi cùng đặt tay lên huyệt Thiên Linh đối phương.

Ngay khi họ sắp phát kình lực ra bỗng nghe một tiếng quát to, một bóng người lướt tới nhanh như tia chớp nắm lấy tay hai người xách lên nói :

- Hai người thật là ngu dại, tưởng như vậy là phải đạo với đời trước và bản thân mình hay sao? Hừ! Hai người mà chết đi, hẳn sẽ mang tiếng bất trung bất hiếu và phụ bỏ biết bao tâm huyết của những người đời trước.

Hai người mở mắt ra nhìn, Bạch Ngọc Quyên ngỡ ngàng không biết người ấy là ai nhưng Hồ Thiết Sanh thì đã từng gặp một lần, người này chính là lão nhân y phục rách bươm, lộ ra làn da trắng nõn và có xăm bàn cờ trên lưng, một trong hai vị kỳ nhân đã khiến hai lão nhân đội mũ nỉ khiếp sợ bỏ chạy hồi hai tháng trước.

Hồ Thiết Sanh liền nói :

- Thiện ý... của tiền bối... vẫn bối... chỉ có thể... kiếp sau báo đáp... xin đừng... can thiệp... vào chuyện... của chúng vân bối...

Lão nhân trầm giọng :

- Người tưởng đã báo xong thù là có thể buông tay ra đi hay sao? Người có biết hiện sư tổ người nóng lòng lo lắng đến mức nào không? Người không phụng dưỡng sư tổ trong lúc tuổi già đó là bất hiếu, người chính tay giết chết người bạn gái đã yêu người trong khi gia gia của bạn gái người thì hài chưa lạnh, đó là bất nghĩa. Chả lẽ người can tâm để mang tiếng bất hiếu, bất nghĩa sao?

Đoạn lại quay sang Bạch Ngọc Quyên nói tiếp :

- Người giết chết một thiếu niên hữu dụng chưa tròn hiếu đạo, đó là bất nhân; không màng đến sự sống chết của gia gia, đó là bất hiếu. Hai người thử nghĩ xem mình tệ bạc đến mức nào?

Hai người lúc này đầu óc đã tỉnh táo lại, bất giác toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Hồ Thiết Sanh ngưng ngưng nói :

- Vãn bối... biết tội rồi!

Bạch Ngọc Quyên cũng nói :

- Theo lời tiền bối, dường như gia tổ chưa...

Lão nhân trầm giọng tiếp lời :

- Đừng nói nữa, hãy mau về nhà xem thử. Còn tiểu tử này hãy giao cho lão phu, người cũng khỏi nhọc tâm, nửa năm sau cam đoan trả lại cho người một người chồng trẻ hoàn toàn khỏe mạnh.

Bạch Ngọc Quyên nguyền lão nhân một cái, thoáng đỏ mặt nói :

- Tiền bối có thể cho biết đại danh không?

- Nếu gia gia người chưa chết, người chỉ cần diễn tả tướng mạo của lão phu, ông ấy sẽ biết ngay.

Bạch Ngọc Quyên quỳ xuống lạy ba lạy, đứng lên quay người bỏ đi ngay.

Hồ Thiết Sanh lớn tiếng gọi :

- Quyên muội!

Bạch Ngọc Quyên dừng bước quay đầu, hai dòng lệ lăn dài xuống má.

Lão nhân cười khẩy nói :

- Còn sống là còn có ngày gặp lại nhau, chỉ xa nhau nửa năm mà nha đầu người đã không chịu nổi rồi, thật là vô tích sự.

Bạch Ngọc Quyên dẫu môi, quay đầu phóng nhanh đi.

Lão nhân cắp lấy Hồ Thiết Sanh phóng đi, chỉ nghe tiếng gió vù vù bên tai, mỗi lượt tung mình là ba mươi trượng, hết sức không khỏi kinh tâm động phách.

Lát sau đã đến trong một ngôi miếu hoang, lão nhân ném Hồ Thiết Sanh xuống đất, cười hung tợn nói :

- Tiểu tử, người có biết lão phu là ai không?

Hồ Thiết Sanh giật mình :

- Tiền bối hẳn là một cao nhân tuyệt thế trong giới hiệp nghĩa.

Lão nhân giọng sắc lạnh :

- Lão phu là một sát tinh trong giới hắc đạo, khi xưa có thâm thù đại hận với sư tổ người...

Hồ Thiết Sanh hét to một tiếng, vung tay vỗ xuống huyệt Thiên Linh.

Lão nhân xuất thủ như tia chớp, điểm vào mấy nơi đại huyệt của chàng sau đó cởi giày ra, dùng hai bàn chân đen đúa đặt lên huyệt Thái Dương chàng.

Một giờ sau, Hồ Thiết Sanh từ từ hồi tỉnh, vừa thấy hai bàn chân vừa đen vừa thối đặt trên huyệt Thái Dương mình, liền tức giận thâm nhủ :

“Hay là lão tặc này tưởng mình đã chết nên để chân lên trên đầu mình chăng?”

Bỗng nghe lão nhân trầm giọng nói :

- Lão phu là Thiên Đài Kỳ Si Lữ Tông Nguyên, cả đời không sở thích nào khác, chỉ say mê cờ tướng và thích du hí phong trần. Người đã trúng phải Ma Già thủ của Bạch Ngọc Quyên và lại dầm mưa quá lâu, huyết

mạch dần cô đặc. Nếu không làm cho người tức giận, hết sức khó chữa trị nên lão phu mới đối gạt người, nói là kẻ thù của người.

Hồ Thiết Sanh mới vỡ lẽ nhưng chàng cũng xuất thân từ thế gia vọng tộc đương nhiên từng có nghe nói đến danh hiệu Thiên Đài Kỳ Si. Tâm pháp nội công trong thiên hạ tuy có rất nhiều và phức tạp nhưng chưa từng nghe có chuyện trị thương bằng bàn chân lên huyệt Thái Dương bao giờ.

Thế nên chàng nghiêm nét mặt nói :

- Văn bối không biết phải báo đáp ơn cứu mạng của tiền bối như thế nào, chẳng hay phương pháp trị thương này của tiền bối là nội công gì vậy?

- Đây là tâm pháp nội công độc môn của lão phu, chẳng phải lão phu nói khoác, dù là lão sư tổ người gặp lão phu cũng phải gọi một tiếng lão đệ.

Hồ Thiết Sanh biết lão nhân không nói ngoa, xưa kia Thiên Đài Kỳ Si Lữ Tông Nguyên quả là ngang danh với Tiên Kiếm và Ma Già.

Hồ Thiết Sanh nói :

- Xin hỏi lão tiền bối, lão nhân mặt đen đã đánh cờ với tiền bối hôm trước là ai vậy?

- Lão ấy chính là Hắc Dao Khách Trần Chấn Võ và còn có tên là Thánh Thủ Lạp Kháp (khập khiễng), với lão phu như cặp bài trùng, võ công của lão già ấy còn cao minh hơn lão phu nhiều.

Hồ Thiết Sanh lại giật mình, chẳng ngờ mình lại gặp được hai vị cao nhân tuyệt thế này, lại hỏi :

- Lữ tiền bối, theo lời tiền bối khi nãy, dường như là Ma Già Bạch Long Xuyên chưa chết, văn bối báo thù chưa thành công triệt để, thật là xấu hổ.

Thiên Đài Kỳ Si cười khẩy :

- Người cho rằng Bạch Long Xuyên là kẻ thù sát sư của người sao? Hắc! Hắc! Lão già sư tổ người thật uống phí mấy mươi năm cơm gạo, người có biết Ma Già Tiên Tử Bạch Băng, con gái của Bạch Ngọc Quyên đã chết bởi tay ai không?

Hồ Thiết Sanh lắc đầu :

- Văn bối không biết!

- Y đã chết dưới tay lão già sư tổ của người đấy!

Hồ Thiết Sanh kinh hoàng, thảm nhủ :

“Thảo nào Bạch Ngọc Quyên từng đề cập đến nàng cũng có một mối huyết thù.”

Nhưng chàng không tin sư tổ là người như vậy, trầm giọng nói :

- Lữ tiền bối nói năng xin hãy suy nghĩ kỹ, gia tổ hiệp danh lừng lẫy, lão nhân gia ấy...

- Người không tin chứ gì? Hừ! Mọi người trong giới võ lâm đều biết Vô Sao Kiếm Lạc Dật, con trai Tiên Kiếm Lạc Kỳ đã chết dưới tay của Ma Già Bạch Long Xuyên, còn Ma Già Tiên Tử Bạch Băng đã chết dưới tay Tiên Kiếm Lạc Kỳ.

Hồ Thiết Sanh sửng sốt.

- Hai nhà họ Lạc, Bạch khi xưa cùng ngang danh nhau nhưng hai người đều mắc phải một chứng tật là quá cao ngạo, cứ cho là võ công mình cao hơn đối phương nên không hề qua lại với nhau. Về sau, con cái hai người lại yêu nhau tha thiết. Sau khi biết chuyện, hai lão già ấy đã nghiêm khắc la rầy họ, buộc họ phải đoạn tuyệt không được qua lại với nhau.

- Vậy thì hà khắc quá!

- Người tưởng hai lão già ấy ngăn cấm con cái họ yêu nhau chỉ vì khinh thường đối phương sao?

- Vậy chứ còn nguyên nhân gì nữa?

- Lúc ấy trong võ lâm đồn đại là hễ ai có được năm chiêu tuyệt kỹ của Tiên Kiếm và Ma Già là có thể đến Dã Nhân cốc ở Thiên Sơn để lấy một ngọn Ma đao với một quyển Ma Đao Ca. Có được hai thứ ấy sẽ trở thành thiên hạ vô địch.

Hồ Thiết Sanh vỗ lẽ :

- Chẳng lẽ hai vị tiền bối ấy ngăn cấm con cái yêu nhau là sợ đối phương học trộm võ công ư?

- Không sai! Hai lão già ấy lo sợ đêm dài lắm mộng nên đã lên hạ độc thủ. Sư tổ người sát hại con gái Bạch Long Xuyên, Bạch Long Xuyên lại sát hại sư phụ người Vô Sao Kiếm Lạc Dật. Điều lạ lùng là sau khi giết người, hai người lại đổ tội cho nhau, không chịu thừa nhận mình là hung thủ.

Hồ Thiết Sanh quả quyết :

- Văn bối tuyệt đối không tin gia sư tổ là hạng người như vậy, xem ra hẳn là có kẻ giết người giả họa, gia sư với Ma Già Tiên Tử nhất định không phải do gia sư tổ và Ma Già sát hại.

Thiên Đài Kỳ Si gật đầu :

- Tiểu tử người khá lắm! Lão phu cũng hoài nghi từ lâu nhưng khi đó hai lão già ấy lại không nghĩ đến điều ấy, cứ cho đối phương giết người chứ không chịu thừa nhận. Thế là hai người đã quyết đấu với nhau một ngày một đêm, vốn ra là bất phân thắng bại, nào ngờ sư tổ người đột nhiên bị thua một chiêu trọng thương ngã xuống. Lúc ấy Bạch Long Xuyên có vẻ rất ngạc nhiên, sau đó sư tổ người đã được Tề Lỗ song tào cứu đi, không còn biết tung tích nữa.

Hồ Thiết Sanh bỗng ngừng đầu lên, mắt rực tinh quang nói :

- Võ công của gia sư tổ với Bạch Long Xuyên đã ngang ngửa nhau, dù thất chiêu cũng không đến nỗi trọng thương ngã xuống không dậy nổi, hẳn là có kẻ đã ẩn nấp gần đó ám toán gia sư tổ.

Thiên Đài Kỳ Si gật đầu :

- Người căn cứ vào đâu?

- Rất rõ ràng, lúc gia sư tổ trọng thương ngã xuống, Bạch Long Xuyên đã lộ vẻ ngạc nhiên, vậy chứng tỏ Bạch Long Xuyên không hề ngờ lại thắng gia sư tổ. Mà dù ông ấy có lòng tin thắng được gia sư tổ, ít ra cũng phải quyết đấu một ngày một đêm nữa, cho nên ông ấy mới ngạc nhiên. Vậy chứng tỏ gia sư tổ không phải đã bại dưới tay ông ấy.

Thiên Đài Kỳ Si vỗ đùi cái bốp :

- Hay lắm! Tục ngữ có câu thà rằng không biết chữ, chẳng thể không biết người. Ốc nhận xét và suy luận của người khá lắm, lão phu nhất định sẽ tìm cách thành toàn cho người. Thành thật mà nói, lão phu với Trần Chấn Võ sớm đã nghĩ đến vấn đề ấy và gần đây đã điều tra ra manh mối nên lần đại hội thuyền rồng được tổ chức tại Động Đình hồ vào tiết Đoan Ngọ mừng năm tháng năm này chính là nhằm tìm ra kẻ đã giả họa cho Tiên Kiếm và Ma Già.

Ngưng chốc lát, nói tiếp :

- Tiểu tử người muốn vang danh võ lâm, lấy được Ma đao và Ma Đao Ca trong Dã Nhân cốc, cần phải học thành võ công tuyệt thế của bốn người. Thứ nhất là Thánh Giả Chi Kiếm của Tiên Kiếm, có lẽ người đã học thành rồi, thứ nhì là trường pháp Ma Già thủ và Ma Già tam điệp của Ma Già, thứ ba là thân pháp Thiên Đài kỳ phổ và Tần Kỳ trường của lão phu, thứ tư là Truy Hồn thập tam đao của Hắc Đao Khách.

Đoạn lại đã thông Sinh Tử Huyền Quan của Hồ Thiết Sanh, nói tiếp :

- Chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch của người hiện không sao chữa khỏi, chỉ khi có được Ma Đao Ca, tự điều trị theo tâm pháp kỳ tuyệt trong ấy thì mới có thể chữa khỏi.

Ông lại bỏ ra một ngày một đêm truyền hết võ công cho Hồ Thiết Sanh, sau đó nói :

- Giờ người hãy đi tìm Hắc Đao Khách, tính nết của lão già ấy rất quái đản, người phải hết sức thận trọng, cứ nói là lão phu bảo người tìm học Truy Hồn thập tam đao của lão ấy. Chỗ ở của lão ấy chính là trong

Phục Ngưu sơn đằng trước kia, trước cửa có một tấm bia đá đen. Còn chỗ sư tổ người, để lão phu lo liệu cho.

Dứt lời, lão nhân phi thân qua bờ tường bỏ đi. Hồ Thiết Sanh buông tiếng thở dài, thật không ngờ mình suýt phạm phải sai lầm to tát, nếu mình giết lầm người thì thật có lỗi với Bạch Ngọc Quyên và toàn thể võ lâm.

Chàng không dám chậm trễ, bởi từ nay đến tiết Đoan Ngọ không còn bao lâu nữa, chàng phải đến Động Đình hồ tham dự đại hội thuyền rồng mới được.

Chàng ra khỏi ngôi miếu hoang, phóng đi về phía Phục Ngưu sơn, lúc này Sinh Tử Huyền Quan của chàng đã thông, kinh công càng thêm tinh tiến hơn trước rất nhiều, lúc chiều tối đã tiến vào vùng núi Phục Ngưu.

Chẳng bao lâu chàng đã tìm gặp một ngôi nhà lá trước cửa có một tấm bia đen, lòng mừng khôn xiết đến gần xem, trên bia đen có hai hàng chữ trắng :

“Rời xa cuộc đời an cư tại đây.

Nếu muốn sống, không mời chớ đến!”

Hồ Thiết Sanh thầm cười khẩy, thầm nhủ :

“Thật là lớn lối, mình tuy không mời mà đến nhưng có lời căn dặn của Lữ Tiên bối, hễ lão cũng chẳng dám hạ thủ với mình!”

Chàng vượt qua tấm bia đen, mới đi được hai bước bỗng nghe tiếng quát to, chỉ thấy từ trong lùm trúc bước ra một thanh niên mình trần, xương sườn lộ ra, mặt vàng sạm, dáng vẻ ngốc nghếch, hai dòng nước mũi chảy xuống đến bờ môi lấp ló liên hồi. Y đang gánh trên vai hai chiếc thùng, có lẽ đang định nấu ăn.

Hồ Thiết Sanh mừng rỡ thầm nhủ :

“Không biết người này có phải là đồ đệ của Hắc Dao Khách hay không, trông bộ dạng của y cũng không kém gì Hắc Dao Khách.

Chàng ngốc giọng gay gắt hỏi :

- Người có thấy chữ viết trên đá không hả?

Hồ Thiết Sanh vội ôm quyền thi lễ :

- Thấy rồi, tại hạ phụng lệnh Thiên Đài Kỳ Si...

Chàng ngốc chẳng kể ba bảy hai mươi mốt, dùng tay quét nước mũi vung mạnh ra, một vệt bóng lục bay thẳng vào mặt Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh khê buông tiếng cười khẩy, nhẹ nhàng lách sang bên một bước. Nào ngờ chàng ngốc quát to :

- Quẹo ngay!

Bóng lục ấy cũng thật văng lờ, liền tức quẹo ngoặt hình cung, phịch một tiếng đánh vào má trái Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh cả giận, vừa định ra tay trừng trị y nhưng nghĩ lại mình đến đây cầu người, người này ngốc nga ngốc nghếch, hà tất bắt chấp, bèn lau đi nước mũi trên mặt, sải bước đi về phía nhà lá.

Chàng ngốc lại quát vang :

- Tiểu tử kia, người không muốn sống nữa hả?

Hồ Thiết Sanh cố nén giận :

- Tại hạ định bái kiến Hắc Dao Khách Trần tiên bối, huynh đài nên khách sáo một chút thì hơn.

Chàng ngốc tức giận :

- Gia sư đang ngủ, không gặp khách ngoài, người cút khỏi đây mau!

Hồ Thiết Sanh thăm nhủ :

“Sư phụ người dù là Gia Cát Lượng, ta đã nhẫn nhịn thế này, cũng không nên đối xử với khách như vậy chứ.”

Chàng tuy tức giận nhưng vẫn cố nén, tiếp tục đi về phía nhà lá.

Chàng ngốc lặng thinh thăm vịn chân lực, chỉ thấy hai cột nước vàng từ trong hai chiếc thùng gỗ bay ra bắn thẳng vào sau lưng Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh giật mình kinh hãi, chỉ nghĩ thấy mùi thối nực nồng khiến muốn nôn mửa, vội tung mình lên cao hơn ba trượng.

Nào ngờ hai cột nước vàng ấy hết như hai con rồng bay nhập lại thành một, tiếp tục vọt lên trên.

Chỉ nghe rào một tiếng, chụp lên cả đầu mặt Hồ Thiết Sanh. Chàng giận sôi gan, không còn nhẫn nhịn nổi nữa, tung mình lao tới, một chưởng bổ vào chàng ngốc.

Đó chính là Tần Kỳ chưởng do Thiên Đài Kỳ Si truyền cho, liền tức cuồng phong dậy lên cuốn tung bụi cát, uy thế thật kinh người.

Nhưng chàng ngốc thản nhiên cười khúc khích, rút đòn gánh xuống quơ một vòng trong cuồng phong, cuồng phong lặng ngay tức khắc.

Hồ Thiết Sanh cả kinh lùi lại sau một bước, thăm nhủ :

“Thật không ngờ tiểu tử ngốc nghếch này võ công lại cao đến như vậy, mình đã đến đây có điều cầu khẩn, thôi thì chẳng đếm xỉa đến y là xong”.

Bèn cất cao giọng nói :

- Trần tiên bối! Trần tiên bối! Văn bối đã phụng mệnh Thiên Đài Kỳ Si Lữ tiên bối đến đây bái yết, xin tiên bối tiếp kiến!

Chàng ngốc cười khẩy :

- Tiểu tử người ở đây làm gì la ó om sòm vậy hả?

Dứt lời, liền đi vào một ngôi nhà lá khác.

Hồ Thiết Sanh đi đến trước cửa nhà lá, ngồi xuống thăm nhủ :

- Mình cứ ngồi đây chờ, chắc chắn lão phải có lúc ra ngoài thôi!

Khắp người chàng thối kinh khủng, len vào mũi cơ hồ nôn tháo ra nhưng có điều cầu khẩn người, chàng không dám phát tác.

Bốn bề im phẳng phắc, chàng ngốc cũng chẳng rõ đã đi đâu, trong nhà lá không có chút tiếng động. Thời gian chậm chạp trôi đi, lúc này đã khoảng canh ba.

Chàng nhẹ gõ cửa và cất tiếng gọi :

- Trần tiên bối! Trần tiên bối!

Trong nhà không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng ngáy vọng ra và tiếng nước mũi sụt sịt kêu sồn sột.

Hồ Thiết Sanh ngán ngẩm thở dài, trên đời làm gì có lối tiếp khách kiểu này. Nếu mình mà không phải phụng lệnh Lữ tiên bối, chẳng thể giữa đường tháo lui thì mình tội gì phải chịu khổ sở thế này?

Thế nên, chàng đành ngồi ngoài cửa cho đến khi trời sáng.

Hồ Thiết Sanh thăm nhủ :

“Chẳng lẽ nào trời sáng mà lão cũng không thức nhỉ?”

Thốt nhiên, cửa rào mở ra, ào một tiếng, một chậu nước rửa mặt đổ trút lên đầu chàng.

5. Chương 5: Hồi 5

Hồ Thiết Sanh đứng phắt dậy, vừa định phát tác bỗng thấy một lão nhân áo đen trầm giọng quát :

- Hãy phế bỏ võ công của tên tiểu tử này!

Ngay lập tức, chàng ngốc tung mình lao bổ vào Hồ Thiết Sanh. Hồ Thiết Sanh hàm dưỡng cao đến mấy cũng không sao nhận nhìn nổi nữa, tức giận thâm nhủ: “Cho dù võ công của lão sao siêu đến mấy, Hồ Thiết Sanh cũng không học nữa!”

Đồng thời chàng dùng chưởng thay kiếm thi triển một chiêu Nội tam kiếm trong Thánh Giả Chi Kiếm, bộp một tiếng, hai người cùng lùi sau một bước. Chàng hết sức kinh ngạc, giờ mới biết chàng ngốc này công lực thâm hậu chẳng thể xem thường.

Thánh Giả Chi Kiếm là tuyệt học bất truyền của Tiên Kiếm Lạc Kỳ, vì giữ lời hứa chỉ truyền cho giới võ lâm vài chiêu trong Ngoại tam kiếm, đủ thấy đối phương công lực hơn người, bất giác khích dậy lòng hiếu thắng của chàng, chưởng thế liên biến đổi như bài sơn đảo hải tung ra.

Chiêu này tên là Sưu Hồn La Phách (tìm hồn gom phách) còn lợi hại hơn chiêu Nghiệt Long Hí Lãng trước đó, chàng ngốc thấy vậy cả kinh, toàn lực tung ra một chưởng, bình một tiếng đã bị Hồ Thiết Sanh đẩy lùi năm bước.

Hắc Dao Khách quát to, bắt chấp thân phận lao vào vòng chiến, tiện tay rút lấy ngọn đao đen to lớn trên lưng xuống, vung tay keng một tiếng, chiếc vòng đen trên sống đao vang lên một tiếng chát chúa, bổ thẳng xuống đỉnh đầu Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh đã tức giận thật sự, thâm nhủ :

“Đúng là nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt hơn nghe danh. Chẳng ngờ lão lại đích thân động thủ đối phó với một hậu sinh văn bối”.

Trong cơn thịnh nộ, chàng thi triển chiêu sau cùng của Nội tam kiếm là Diệt Tuyệt Nhân Hoàn, liên tức tiếng rít vang dội, lùm trúc ngoài ba trượng rơi lả tả nhưng không hề có tiếng gió. Chỉ thấy Hắc Dao Khách vung đao quét ra, chẳng rõ đã dùng thủ pháp gì, sống đao đã kề vào cổ Hồ Thiết Sanh. Hồ Thiết Sanh bàng hoàng kinh hãi, biết võ công mình kém xa đối phương, đành nhắm mắt chờ chết.

Hắc Dao Khách khịt một tiếng hít nước mũi vào, quay sang chàng ngốc nói :

- Tiểu Lục Tử, trời hấn lại!

Tiểu Lục Tử giống hệt sư phụ, đưa tay áo lên lau nước mũi, sải bước đi đến, từ nơi lưng cởi ra một sợi gân bò cỡ ngón tay cái vung mạnh một cái đã quấn quanh người Hồ Thiết Sanh bốn năm vòng, sau đó trối chàng lại.

Hắc Dao Khách cười hăng hắc nói :

- Trước khi tiểu tử ngươi võ công chưa mất, lão phu phải hành hạ ngươi một trận mới được!

Đoạn hai ngón tay bóp mũi phẹt một tiếng, một vệt nước mũi bay ra bộp một tiếng trúng vào mặt Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh lòng nóng như thiêu đốt, chàng không sợ chết nhưng bị người lăng nhục thật không cam tâm, hơn nữa đại thù chưa báo, chết cũng không nhắm mắt. Đúng là thầy nào trò ấy, Tiểu Lục Tử cũng chẳng chịu kém, phịch một tiếng cũng nhổ một ngụm đờm vào mặt Hồ Thiết Sanh. Hồ Thiết Sanh biết gặp hạng người như vậy có lý cũng nói không rõ, chỉ lấy làm lạ là Thiên Đài Kỳ Si Lữ tiên bối chẳng hiểu vì sao lại làm bạn với hạng người này. Chẳng lẽ Thiên Đài Kỳ Si cũng không phải là người tốt, cố ý gạt chàng đến đây chịu nhục hay sao? Nhưng chàng lập tức xóa bỏ ý nghĩ ấy, Thiên Đài Kỳ Si tuyệt đối không phải người như vậy nên niệm tình cứu mạng của Thiên Đài Kỳ Si cần rằng cố nhẫn nhịn.

Chỉ nghe Hắc Dao Khách trầm giọng nói :

- Hãy mang hắc vào trong đan thất!

Tiểu Lục Tử liền xách lấy Hồ Thiết Sanh đi vào trong một gian nhà đá. Nhà đá này không có cửa sổ, chỉ có một cái hang nhỏ kể như là cửa, bên trong tối mịt. Tiểu Lục Tử ném chàng xuống đất rồi bỏ đi ra, Hồ Thiết Sanh chỉ cảm thấy đầm và nước mũi trên mặt hôi thối khờn tả nhưng hai tay bị trói chặt không thể lau được, lòng hết sức buồn bực, nghĩ đến ân tình của Bạch Ngọc Quyên đã giành cho mình bất giác lòng rối như tơ vò.

Chẳng rõ đã qua bao lâu, chàng bỗng phát giác một bóng đen đứng bên cạnh, bóng đen ấy trầm giọng nói :

- Sự nhẫn nại của tiểu tử ngươi cũng tạm được, lão phu phá lệ thu nhận nhưng ngươi trong người có chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch, đối với Truy Hồn thập tam đao của bốn môn khó thể đại thành, lão phu đã suy nghĩ cả đêm, đã tìm được một biện pháp đặc biệt.

Hồ Thiết Sanh nghe vậy liền vỡ lẽ, thì ra hai sư đồ họ đã khảo nghiệm mình bằng cách làm nhục thậm tệ khiến người không sao chịu nổi, nếu mình mà chửi mắng là kể như công toi. Nghĩ đến đó, chàng vui mừng khờn xiết.

Lại nghe Hắc Dao Khách nói :

- Kẻ thù của sư môn ngươi là một cao thủ tuyệt thế, ngay cả lão phu cũng không chế ngự nổi. Trước khi có được Ma đao và Ma Dao Ca luyện thành tuyệt kỹ chữa khỏi chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch, ngươi phải hết sức tự giữ lấy thân, mai kia gặp phải lão ma đầu ấy, chỉ cần khéo léo tùy cơ ứng biến, thoát thân hắc không thành vấn đề.

Hồ Thiết Sanh cảm kích nói :

- Đa tạ ơn tài bồi của tiền bối nhưng chẳng hay kẻ thù của gia sư và gia sư tổ thật ra là ai vậy?

- Cho ngươi biết lúc này cũng vô dụng, trái lại còn tăng thêm sự nguy hiểm cho ngươi. Nói chung, từ nay nếu ngươi mà gặp phải kẻ nào thi triển tuyệt kỹ của Tiên Kiếm và Ma Già, ngươi phải hết sức cẩn thận.

- Chẳng lẽ kẻ thù của gia sư tổ không phải là Ma Già Bạch Long Xuyên sao?

- Đương nhiên là không phải, Ma Già Bạch Long Xuyên là một vị đại hiệp, mặc dù khi xưa tâm cao khí ngạo không phục lệnh sư tổ nhưng không bao giờ vì tư tình nhi nữ mà sát hại lệnh sư. Bây giờ ta truyền Truy Hồn thập tam đao cho ngươi, đồng thời dạy cho ngươi cách giả chết.

Hồ Thiết Sanh ngạc nhiên :

- Sao? Cách giả chết ư?

- Không sai! Khi nào ngươi thi triển tuyệt học mà vẫn không thể thoát thân, ngươi hãy giả chết để bảo toàn tính mạng. Lão phu dùng phương pháp Di Cơ Thực Nhục làm cho lồng ngực ngươi to lên, đao kiếm đâm vào chỉ có thể tổn thương da thịt, không tổn thương đến xương cốt và nội tạng, và một khi gây ra vết thương, máu sẽ chảy xối xả. Thật ra đó chỉ là một số lượng ít máu hòa nước thải trong người, không ảnh hưởng đến cơ thể. Nhưng khi ngươi muốn giả chết, phải để cho binh khí hoặc chưởng lực trúng vào vùng ngực của ngươi mới được.

Hồ Thiết Sanh bán tín bán nghi thăm nhủ :

“Đúng là người quái lạ việc cũng quái lạ!”

Hai người ở trong ngôi nhà đá ba ngày ba đêm, Hồ Thiết Sanh đã học thành Truy Hồn thập tam đao, sau đó Hắc Dao Khách lại tặng ngọn đao đen cho chàng.

Nhưng chàng vẫn bán tín bán nghi về cách giả chết, thăm nhủ :

- Cho dù có thể đánh lừa được người trong nhất thời nhưng sao thể vĩnh viễn không bị bại lộ? Nếu đối phương bồi thêm một đao hay một chưởng nữa, vậy sẽ táng mạng còn gì?

Hắc Dao Khách dẫn chàng ra khỏi ngôi nhà đá, Tiểu Lục Tử đã chờ sẵn ngoài sân, cười chào :

- Tiểu sư đệ!

Hồ Thiết Sanh thầm nực cười, thật không ngờ Tiểu Lục Tử cũng biết giả vờ, thái độ ngang ngược hồi ba ngày trước hoàn toàn là giả cả, đúng là con người chẳng thể xét qua tướng mạo bề ngoài.

Hắc Dao Khách trầm giọng nói :

- Hai người ẩn chứng thử xem!

Tiểu Lục Tử sột một tiếng hít nước mũi vào nói :

- Tiểu sư đệ đến đây, chúng ta tỉ đấu vài chiêu thử xem.

Hồ Thiết Sanh cũng muốn thử uy lực của Truy Hồn thập tam đao, lập tức rút đại đao ra, Tiểu Lục Tử cũng cầm lấy chiếc đòn gánh bằng sắt thủ thế chờ đợi.

Hắc Dao Khách đứng bên, mũi vang lên tiếng sột soạt liên hồi, hô to :

- Bắt đầu!

Hồ Thiết Sanh cũng chẳng khách sáo, đại đao choang một tiếng vung lên thành một vòng tròn to cỡ bánh xe, bổ vào cổ tay phải Tiểu Lục Tử.

Tiểu Lục Tử với thế Thiết Ngưu Tử Địa thụp người tránh khỏi, nào ngờ Hồ Thiết Sanh dùng chiêu đó là hư chiêu, chàng thừa cơ sấn nhanh tới, đại đao lật lên, dùng sống đao đánh vào mạn sườn Tiểu Lục Tử.

Tiểu Lục Tử vung động đòn gánh sắt, kinh phong dậy lên uy thế kinh người đón đỡ đại đao của Hồ Thiết Sanh.

Chiếc đòn gánh sắt nặng hơn trăm cân tuy là binh khí ngoại môn nhưng không khác gì tề mi côn trong mười tám món binh khí. Đại đao tuy rất nặng nhưng không dám va chạm, Hồ Thiết Sanh vội biến chiêu Ngô Cang Phạt Quế quét chéo lên.

Hắc Dao Khách bỗng quát to :

- Biến chiêu!

Hồ Thiết Sanh nghe vậy liền lại biến chiêu Tà Thiết Liên Ngẫu (chéch bổ ngó sen), một trong ba chiêu cuối cùng của Truy Hồn thập tam đao.

Tiểu Lục Tử cũng chẳng kém, vung động đòn gánh sắt đón đỡ và thừa cơ thoái lui, nào ngờ Hồ Thiết Sanh chiêu thứ nhì đã nối tiếp tung ra, ánh đao lấp loáng dọc theo đòn gánh sắt quét lên.

Chiêu này thật hiểm hóc, nếu Tiểu Lục Tử mà không buông bỏ đòn gánh, bàn tay phải ắt bị tiện lìa.

Hồ Thiết Sanh vừa định triệt chiêu nhưng Hắc Dao Khách đã quát to :

- Không được nương tay!

Chàng cảm thấy tiếng nói của Hắc Dao Khách như có uy lực vô thượng, đành vâng lời giữ nguyên chiêu đao.

Tiểu Lục Tử đành phải buông tay nhưng đó là chiêu Phỉ Can Lịch Đổm (vạch gan rỉ mật), chiêu thứ nhì trong ba chiêu sau cùng của Truy Hồn thập tam đao, ngay cả Tiểu Lục Tử cũng chưa học, chỉ nghe phập một tiếng, Tiểu Lục Tử người phún máu xối xả, ngã ra bất động.

Hồ Thiết Sanh cả kinh, chẳng ngờ Tiểu Lục Tử lại không tiếp nổi chiêu này, chỉ thấy Tiểu Lục Tử ngực máu chảy không ngừng, sắc mặt từ vàng sậm trở thành tím, từ tím trở thành đen, hai mắt lòi ra khỏi vành, đã tắt thở chết rồi.

Hồ Thiết Sanh lao bổ tới, nước mắt tuôn trào, chàng đã biết Tiểu Lục Tử lãng nhục mình hồi ba hôm trước là do phụng mệnh sư phụ, thật ra y là một người thật thà hiền hậu, giờ đây đã chết dưới tay mình, lòng thật vô vàn ray rứt.

- Đại sư huynh, tiểu đệ nhất thời lỡ tay, thật có lỗi với đại sư huynh quá...

Hồ Thiết Sanh lớn tiếng gào khóc, lòng hết sức cảm hận Hắc Dao Khách, bởi chàng vốn định triệt chiêu nhưng Hắc Dao Khách đã bảo chàng không được nương tay, tưởng đâu Tiểu Lục Tử chắc chắn có thể hóa giải nên có thể nói Tiểu Lục Tử chính là chết bởi tay sư phụ.

Hồ Thiết Sanh hằm hằm đứng lên, trừng mắt giận dữ nhìn Hắc Dao Khách, nghĩ lão nhân này lòng dạ thật độc ác, chút tình sư đồ cũng chẳng có.

Hắc Dao Khách sột một tiếng, hít nước mũi vào lớn tiếng nói :

- Tiểu tử ngươi định nằm vạ hả? Đứng lên mau!

Vừa dứt lời Tiểu Lục Tử đã đứng dậy, cười nói :

- Tiểu sư đệ thấy sư huynh giả chết có giống không?

Hồ Thiết Sanh sững sốt kêu lên ủa một tiếng, lùi sau ba bước, nhận thấy hai sư đồ này thật là quái đản, làm bất cứ việc gì cũng không sao dự liệu được.

Không sai, cách giả chết này quá giống thật, tin chắc bất kỳ ai cũng bị đánh lừa và trước cảnh tượng thê thảm như vậy, dù kẻ tàn nhẫn đến mấy cũng không đành lòng hạ thủ nữa.

Chỉ nghe Hắc Dao Khách đắc ý nói :

- Ngươi thấy cách giả chết này thế nào? Nếu là ngươi, ngươi có thể hạ độc thủ nữa hay không?

Hồ Thiết Sanh giờ mới biết là Hắc Dao Khách biết chàng còn hoài nghi về cách giả chết nên đã cố ý thử cho chàng thấy hầu có lòng tin lúc thi thố, bèn quỳ xuống nói :

- Văn bối đã tin rồi nhưng không biết vết thương trên ngực Tiểu Lục Tử sư huynh có sao không?

Tiểu Lục Tử cởi áo ra, chỉ thấy trước ngực toác ra một đường dài và thịt hé ra ngoài trông thật khủng khiếp.

Tiểu Lục Tử thản nhiên nói :

- Vết thương ngoài da này chỉ cần đắp thuốc kim sang vài hôm là khỏi, tiểu sư đệ giờ đã tin rồi chứ?

Dứt lời lại đưa tay áo lên lau nước mũi.

Hồ Thiết Sanh quay sang Hắc Dao Khách nói :

- Xin tiền bối thông cảm cho nỗi khổ của văn bối, trước khi bẩm rõ với gia sư tổ, văn bối không thể xưng hô sư đồ với tiền bối.

Hắc Dao Khách nghiêm giọng :

- Thật ra lão phu không hề có ý thu ngươi là làm đồ đệ, chẳng qua vì lão già Thiên Đài Kỳ Si nhờ cậy nên chẳng thể từ chối ngươi đó thôi!

Hồ Thiết Sanh từ biệt Hắc Dao Khách, Hắc Dao Khách bảo Tiểu Lục Tử đi với chàng. Hai người xuống núi, thẳng đường đến Ngọa Long cương ở Hà Nam.

Hồ Thiết Sanh đứng trên Ngọa Long cương cúi nhìn xuống khu rừng bên dưới lòng buồn khôn tả, nhớ lại mấy hôm trước chàng còn kề cận với Bạch Ngọc Quyên, hình ảnh ấy giờ nghĩ lại càng thêm ray rứt lương tâm.

Hai người đến ngôi nhà lá của Tiên Kiếm, Hồ Thiết Sanh vừa phóng đi vừa gọi nhưng chỉ có hồi âm vang vọng, không có bóng người. Cảnh cũ còn đó nhưng chẳng thấy sư tổ đâu nữa.

Hồ Thiết Sanh lòng tan dạ nát, thâm nhủ :

“Chả lẽ sư tổ đã bị Ma Già Bạch Long Xuyên phát hiện và sát hại rồi ư?”

Trong nhà không có gì quý giá ngoài hai giường, một bàn, chẳng còn gì khác. Lúc này giường bàn vẫn còn nhưng trên mặt đất có một vũng máu tím đã khô, hiển nhiên đã trải qua mấy hôm rồi.

Hồ Thiết Sanh lẳng lặng rơi lệ, Tiểu Lục Tử nói :

- Đừng khóc nữa, vũng máu này chưa chắc là của lệnh sư tổ, chúng ta hãy xem xét quanh đây rồi hẵng tính!

Lúc này đã là canh một, Hồ Thiết Sanh nhất quyết đến chỗ của Bạch Long Xuyên xem xét trước.

Hai người đến sơn cốc nơi Bạch Long Xuyên cư trú, chỉ nghe tiếng già bi ai từ trên lầu trúc vọng ra, Hồ Thiết Sanh khẽ nói :

- Sư huynh, ở đây phải hết sức cẩn thận, bất kể gia sư với Bạch Long Xuyên có thâm thù đại hận hay không nhưng vì tiểu đệ từng có ý đồ hạ sát ông ấy và nay chưa rõ sống chết, Bạch Ngọc Quyên hẳn không buông tha cho tiểu đệ. Nếu xảy ra chuyện động thủ, xin sư huynh đừng xen vào.

- Bạch Ngọc Quyên tốt với sư đệ lắm phải không?

- Vâng, chính vì vậy tiểu đệ mới hổ thẹn với nàng ấy.

- Nếu nàng ta chẳng kể ba bảy hai mươi mốt, hạ độc thủ với sư đệ thì sao?

- Sư huynh cũng đừng can thiệp, đằng nào một mình tiểu đệ cũng ứng phó được.

Hai người phi thân lên lầu trúc, đứng ngoài cửa sổ nhìn vào.

Hồ Thiết Sanh kinh hãi suýt kinh hãi kêu lên thành tiếng, thì ra hai lão nhân áo xanh đội mũ nỉ đang sóng vai đứng trong lầu trúc, Bạch Ngọc Quyên tay cầm Ma Già đặt bên môi thổi.

Tiếng già hết sức thê thiết bi ai, nàng vừa thổi vừa rơi lệ, trước ngực đã thấm ướt một khoảng to trông rất tội nghiệp.

Hai lão nhân đội mũ nỉ vừa lắng tai nghe vừa dùng tay vỗ nhịp, hết sức chăm chú nhưng họ cũng bị kỳ âm của Ma Già tam điệp lôi cuốn, thần thái bắt đầu nặng nề và mất ngợp lệ.

Bạch Ngọc Quyên thấy hai lão nhân đã bị tiếng già mê hoặc, càng không chữa lại sức. Tiếng già bỗng biến đổi như trời long đất lở, muôn ngựa xoải vó khiến người bưng dẫy vô vàn sát cơ.

Hai lão nhân đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt ngập đầy vẻ thù địch.

Hồ Thiết Sanh rung động, lòng thâm nhủ :

- Thì ra Ma Già tam điệp lại có uy lực như vậy, hai lão ma đầu này cũng dần bị mê hoặc tâm thần rồi.

Tiếng già của Bạch Ngọc Quyên lại biến đổi, đó chính là đoạn sau cùng trong Ma Già tam điệp, tiếng già như quỷ khóc thần gào, trùng trùng sát cơ khiến hết sức lòng cũng ngập đầy sát cơ, máu nóng sôi sục, vừa định xông vào vòng đấu.

Tiểu Lục Tử kéo nhẹ chàng một cái với ánh mắt đầy thâm ý nhìn chàng.

Hồ Thiết Sanh giờ mới nhận thấy mình suýt bị già âm mê hoặc, hết sức hổ thẹn. Xem ra định lực của Tiểu Lục Tử thâm hậu hơn chàng nhiều.

Tiếng già mỗi lúc càng khủng khiếp, hai lão nhân cùng buông tiếng hừ thật mạnh, lùi sau một bước thủ thế sẵn sàng xuất thủ.

Ngay trong lúc gay cấn ấy, tiếng già vụt im bật. Thì ra đoạn cuối đã kết thúc, Ma Già tam điệp đã thổi hết.

Hai lão nhân tâm thần vừa ổn định, liền cùng trầm giọng quát :

- Hay cho con nha đầu kia, lão phu suýt bị ma âm của ngươi mê hoặc rồi. Nói mau, gia gia ngươi đâu rồi?

Bạch Ngọc Quyên thất bại, biết là công lực của mình quá kém, đành đưa ngang ngọn già trước ngực, lạnh lùng nói :

- Gia tổ ở quanh đây thôi, các vị không biết tự tìm kiếm sao?

Hai lão nhân cười ghê rợn một hồi nói :

- Đúng là người bé nhưng lòng chẳng bé, ngươi đã hết phương rồi, còn chưa chịu xuôi tay chịu trối hả?

Bạch Ngọc Quyên cười khẩy :

- Trên đời đâu có chuyện dễ dàng như vậy, hai vị chờ mơ tưởng!

Hai lão nhân đưa mắt nhìn nhau, lão lùn lập tức sấn tới, hai tay vung lên, lòng bàn tay hiện màu vàng nhạt, sức nóng khủng khiếp.

Bạch Ngọc Quyên kinh hãi lùi sau một bước nhưng liền lại tiến tới, ngọn Ma già đen thui vạch một chữ thập trước ngực, tiếng rít vang dậy.

Lão lùn hai tay vung động, cũng vạch một chữ thập trước ngực, sức nóng xô ra như lửa rực.

Bạch Ngọc Quyên sửng sốt :

- Lão tặc, sao lão biết tuyệt kỹ của bốn môn.

Lão lùn lặng lặng thỉnh không đáp, liên tiếp tung ra ba chiêu, chiêu thức cũng giống như Thánh Giả Chi Kiếm của Tiên Kiếm Lạc Kỳ.

Bạch Ngọc Quyên cả kinh, vội thi triển tuyệt kỹ gia truyền, chỉ thấy ánh đen loang loáng, âm thanh quái dị vang động trong lầu trúc.

Hai người giao thủ hơn trăm chiêu, lão lùn tuy công lực thâm hậu, đẩy lùi Bạch Ngọc Quyên ba bước dài nhưng muốn chế ngự nàng chừng chẳng phải dễ dàng.

Lão cao bỗng trầm giọng nói :

- Lão nhị, hãy lui ra để lão phu giải quyết ả ta cho!

Đột nhiên, một tiếng quát từ ngoài vọng vào :

- Hãy khoan!

Tiếp theo, Hồ Thiết Sanh như một chiếc lá bay qua cửa sổ, đáp xuống trước mặt lão nhân cao to.

Hai lão nhân cùng cười khẩy :

- Đúng là đi thủng giày sắt chẳng gặp, tiểu tử ngươi lại đến nạp mạng, huynh đệ lão phu đỡ phải mất công.

Bạch Ngọc Quyên thấy Hồ Thiết Sanh xuất hiện, lẽ ra phải vui mừng mới đúng nhưng nàng lại nghiêng răng gắt giọng nói :

- Tiểu tặc, ngươi còn đến đây chi vậy hả?

Hồ Thiết Sanh sửng sốt, thảm nhũ :

“Chả lẽ nàng còn giận mình về chuyện hôm trước ư?”

Chàng tảng lờ như không nghe, quắc mắt nhìn lão nhân cao to, trầm giọng nói :

- Hai vị hiệp đáp một thiếu nữ thế này không thấy mất thân phận sao?

Lão nhân cao to cười nham hiểm, quay sang Bạch Ngọc Quyên nói :

- Gia gia ngươi chính là đã bị hấn đả thương, không tin hỏi hấn thử xem?

Hồ Thiết Sanh tưởng lão nói chuyện hôm trước nên đã mặc nhiên thừa nhận, nhưng chuyện ấy đã được Bạch Ngọc Quyên thông cảm, bỏ hấn không oán trách chàng.

Nào ngờ Bạch Ngọc Quyên vừa nghe lão nhân cao to nói vậy, liền gằn giọng hỏi :

- Hồ Thiết Sanh, có thật vậy không?

- Quyên muội, chuyện ấy Quyên muội đã biết rồi, còn hỏi làm gì?

Bạch Ngọc Quyên mặt đầy sát cơ, quay sang lão nhân thấp lùn quát :

- Dừng tay!

Lão nhân lùn lùi sau ba bước hỏi :

- Tiểu nha đầu, gì vậy hả?

Bạch Ngọc Quyên trầm giọng :

- Để bốn cô nương lấy mạng tên tiểu tử này rồi hẵng tính.

Hai lão nhân đang mong có vậy, liền cùng lui sang bên.

Bạch Ngọc Quyên nghiêng rằng nói :

- Tiểu tặc, nhà họ Bạch này đối với người chẳng tệ bạc, chẳng ngờ người lại ba lần năm lượt ám toán gia ta. Hôm nay ta quyết phải moi tìm người ra xem thử màu gì mới được.

Hồ Thiết Sanh áp ứng :

- Quyên muội, chuyện ấy Quyên muội đã hiểu và thông cảm cho ngu ca rồi, ngu ca...

Bạch Ngọc Quyên gắt giọng quát :

- Im ngay! Bạch Ngọc Quyên này cả đời cũng không lượng thứ cho người.

- Quyên muội, hãy nghe ngu ca nói...

- Cầu tặc, bốn cô nương không nghe!

Hồ Thiết Sanh cuống lên nói :

- Quyên muội chớ nên làm vậy, đừng mắc kế một đá hai chim của hai lão ma đầu này, để họ ở ngoài hưởng lợi.

- Bây giờ người sợ chết cũng đã quá muộn. Đằng nào gia gia ta đã chết, ta cũng chẳng thiết sống nữa.

Hồ Thiết Sanh sững sốt :

- Gia gia Quyên muội chẳng phải chưa chết sao?

Bạch Ngọc Quyên vùng ngọn Ma già trong tay quát :

- Cầu tặc, người đã giết chết gia gia ta lại còn giả vờ hỏi, xem chiêu đây!

Nàng vừa xuất thủ đã thi triển một chiêu trong Ma Già tam điệp và vận hết công lực bình sanh, quyết hạ sát Hồ Thiết Sanh tại chỗ.

Hồ Thiết Sanh không dám tay không tiếp chiêu, rút lấy đại hắc đao xuống, chỉ nghe choang một tiếng, ánh lửa chớp chớp, hơi lạnh buốt người.

Hai lão nhân kinh hãi lùi sau ba bước, đồng thanh nói :

- Tiểu tử, ngọn hắc đao này người ở đâu có hả?

Hồ Thiết Sanh cười khẩy :

- Từ đâu có chẳng việc gì đến hai vị, nếu không phục cứ thử xem ngọn đao này sắc bén đến mức nào.

Hai lão nhân chợt đưa mắt nhìn nhau rồi cùng tiến về phía Hồ Thiết Sanh.

Thốt nhiên lại một tiếng quát to, Tiểu Lục Tử vọt qua cửa sổ đứng bên Hồ Thiết Sanh nói :

- Lão tiểu tử, các người định cạy đông thủ thắng hả?

Y sột một tiếng hít nước mũi vào rồi ực một tiếng nuốt xuống.

Hai lão nhân thấy vậy, đã biết lai lịch của Tiểu Lục Tử, không dám chân chừ nữa, buông tiếng quát vang, một người lao vào Tiểu Lục Tử, một người lao vào Hồ Thiết Sanh.

Tiểu Lục Tử rút đòn gánh sắt ra vùng động nhanh như gió, trong vòng năm trượng kinh phong nổi dậy, đồng thời Hồ Thiết Sanh cũng thi triển tuyệt kỹ Truy Hồn thập tam đao.

Lão nhân cao to tuy công lực thâm hậu hơn Hồ Thiết Sanh nhưng Hồ Thiết Sanh thân hoài ba tuyệt học, một là Thánh Giả Chi Kiếm, một là Tần Kỳ chưởng pháp, một là Truy Hồn thập tam đao và ba môn tuyệt học này đều độc bộ vô lâm, vừa xuất thủ đã uy thế kinh người.

Đằng kia, Tiểu Lục Tử đón tiếp lão nhân lùn, bởi Tiểu Lục Tử sức mạnh khôn cùng, chỉ công không thủ nên cũng giữ được thế bất phân thắng bại.

Lão nhân cao to giao thủ hơn trăm chiêu vẫn chưa giành được thượng phong, bất giác thềm kinh hãi tự nhủ :

“Nếu ba năm nữa, tiểu tử này hẳn sẽ không ai địch nổi, vậy sao thể được?”

Bèn quay sang lão nhân lùn lạnh lùng nói :

- Lão nhị, hãy thi triển tuyệt chiêu lấy mạng hai tên tiểu tử này ngay!

Dứt lời, song chưởng vung nhanh, sức nóng càng gia tăng.

Hồ Thiết Sanh và Tiểu Lục Tử đều cảm thấy có chút ngột thở. Hồ Thiết Sanh không dám khinh suất, buông tiếng quát vang, thi triển chiêu cuối cùng của Thánh Giả Chi Kiếm là Diệt Tuyệt Nhân Hoàn, đồng thời tay trái tung ra một chiêu Tần Kỳ chưởng.

Lão nhân cao to kinh hãi lùi nhanh năm bước, vừa vặn tránh khỏi một đao và một chưởng, chỉ nghe đánh ầm một tiếng, đầu trúc đã sụp nửa phần, lưng lay dữ dội.

Lão nhân lùn vốn đã dần chiếm được thượng phong, nhác thấy lão nhân cao to bị bức lùi năm bước, bất giác ngăn người, cũng bị Tiểu Lục Tử đẩy lùi ba bước.

Lão nhân cao to trầm giọng nói :

- Lão nhị, đi thôi!

Đồng thời đã tung mình vọt qua chỗ thùng ra ngoài, lão nhân lùn cũng phi thân theo sau, thoáng chốc đã mất dạng.

Tiểu Lục Tử ha hả cười nói :

- Sư đệ khá lắm!

Dứt lời, hai dòng nước mũi lại chảy đến bờ môi, y thè lưỡi ra liếm một nhát nuốt vào miệng mất.

Bạch Ngọc Quyên thấy vậy buột miệng nói :

- Đồ dơ bẩn!

Tiểu Lục Tử to tiếng :

- Cô nương mắng ai hả?

Bạch Ngọc Quyên hất hàm :

- Mắng người đấy!

Tiểu Lục Tử lại sột một tiếng hít nước mũi vào, quắc mắt hỏi :

- Tại sao cô nương lại mắng ta?

- Bỏn cô nương thấy người chướng mắt, vậy thôi!

Tiểu Lục Tử xịu mặt :

- Đó cũng chẳng trách, ngoài sư phụ ra, bất kỳ ai gặp ta cũng chướng mắt, họ đều nghĩ ta ăn nước mũi là quá dơ bẩn. Thật ra họ nào có biết mùi vị của nó rất là tuyệt diệu.

Hồ Thiết Sanh hết sức nực cười nhưng không muốn cười trước mặt Bạch Ngọc Quyên bèn cố nói :

- Tiểu Lục Tử sư huynh, đừng nói nữa, nghe gớm ghiếc quá.

Bạch Ngọc Quyên đưa tay chỉ Hồ Thiết Sanh, gắt giọng nói :

- Tiểu tặc, ngươi chớ đắc ý, đêm nay giữa hai ta quyết phải một mất một còn.

- Quyên muội hãy bình tâm nghe ngu ca giải thích có được không?

Bạch Ngọc Quyên bùm tai thét :

- Không! Ta không muốn nghe!

- Vậy chứ Quyên muội muốn sao?

Bạch Ngọc Quyên quắc mắt :

- Ta muốn lấy mạng ngươi! Cậu tặc, ngươi đã sát hại gia gia ta lại còn giả vờ không biết. Hôm trước ngươi đã thương gia gia ta, ta về thấy gia gia tuy trọng thương nhưng chưa đến nỗi táng mạng. Biết ngươi hiểu lầm lão nhân gia ấy là kẻ thù sát sư của ngươi nên đã cố tình để cho ngươi đánh một chưởng, nào ngờ tối qua ngươi lại lên đến đây, dụ dỗ gia gia ta bỏ đi mất, ngươi còn giả vờ hỏi nữa ư?

Hồ Thiết Sanh ngăn người :

- Quyên muội tối qua đã nhìn thấy ngu ca ư?

- Tuy không nhìn thấy nhưng nghe gia gia nói “tiểu tử, ngươi lại đến nữa hả?” Hừ, không phải ngươi thì còn là ai nữa?

Hồ Thiết Sanh sững sờ, Bạch Ngọc Quyên vung Ma già quát :

- Tiểu tặc, đêm nay chúng ta quyết phải một mất một còn!

Hồ Thiết Sanh biết không sao biện bạch được nữa nhưng lại không muốn động thủ với nàng, trong lúc khó xử chợt nảy ý thầm nhủ :

“Mình mới học cách giả chết, nhân dịp này thử nghiệm xem sao! Nàng chẳng phải thật sự muốn mình chết, mình mà chết nàng cũng sẽ nguôi ngoai, rồi sau này hẵng tính cách điều tra rõ chuyện này”.

Thế là chàng nháy mắt ra hiệu với Tiểu Lục Tử, nói :

- Thôi được, bây giờ ngu ca có nói gì, Quyên muội cũng chẳng tin, Quyên muội động thủ đi!

Bạch Ngọc Quyên chẳng chút khách sáo, lập tức thi triển Ma Già tam điệp, lúc này nàng thật động sát cơ, định giết xong Hồ Thiết Sanh sẽ tự tuyệt ngay.

Hồ Thiết Sanh chỉ với Ngoại tam kiếm và Trung tam kiếm trong Thánh Giả Chi Kiếm ứng phó, hơn trăm chiêu mà vẫn chưa phân thắng bại.

Bạch Ngọc Quyên bỗng quát :

- Tiểu tặc, ngươi có tuyệt chiêu sao chưa thi triển đi?

Hồ Thiết Sanh cười khẩy :

- Ngu ca trong người mắc chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch, Quyên muội chẳng phải không biết, vừa rồi động thủ với hai lão ma đầu kia đã tiêu hao khá nhiều chân lực, nếu còn dùng quá sức nữa, Ngũ Âm Tuyệt Mạch sẽ phát tác.

Bạch Ngọc Quyên lòng đã quyết chết, tấn công tới tấp, lại hơn trăm chiêu qua đi, Hồ Thiết Sanh bỗng quát to :

- Quyên muội thật hiệp người quá đáng, chớ trách Hồ Thiết Sanh này hạ thủ vô tình.

- Nếu bốn cô nương chết dưới tay ngươi, chỉ trách cô nương học nghệ bất tinh, huyết thù kiếp sau hẵng báo phục.

Hồ Thiết Sanh bỗng biến chiêu, thi triển chiêu thứ nhì Sư Hồn La Phách trong Nội tam kiếm, Bạch Ngọc Quyên vốn đã kém hơn một bậc, liền bị đẩy lùi một bước.

Hồ Thiết Sanh thừa cơ nháy mắt với Tiểu Lục Tử rồi lại buông tiếng quát, tay rung động hắc đao, phát ra tiếng vang rền rĩ, chiêu thức lại biến đổi, Truy Hồn thập tam đao đã xuất thủ.

Bỗng chàng hự lên một tiếng, mặt đầy vẻ đau đớn lùi sau một bước.

Bạch Ngọc Quyên ngẩn người, lòng hết sức bất nhẫn nhưng nghĩ đến chuyện gia gia bị giết, lửa hận lại bùng lên, vận năm thành chân lực, Ma già lại quét ra.

Hồ Thiết Sanh loạng choạng, định tránh đã không kịp, chỉ nghe bộp một tiếng, máu văng tung tóe, Hồ Thiết Sanh phịch một tiếng ngã xuống đất bất động, áo ngực rách nát, máu tươi phun xối xả.

Bạch Ngọc Quyên vốn đã nương tay chỉ sử dụng năm thành công lực, hơn nữa nàng biết với võ công của Hồ Thiết Sanh hiện giờ hẳn sẽ dễ dàng tránh khỏi chiêu này. Nào ngờ chàng dùng quá sức khiến Ngũ Âm Tuyệt Mạch phát tác, không thể nào tránh né được nữa.

Nàng vừa thấy Hồ Thiết Sanh ngã xuống trong vũng máu vội đưa tay bịt miệng kinh hoàng lùi sau ba bước, mắt liền tràn ngập lệ như những hạt châu đứt dây chảy dài xuống má.

Nàng đứng ngây ra nhìn vào mặt Hồ Thiết Sanh, chỉ thấy sắc mặt chàng từ trắng trở thành tím, từ tím trở thành đen, hai má lòi ra ngoài, trông rất ghê rợn.

Bạch Ngọc Quyên bỗng lao đến nằm mọp lên mình Hồ Thiết Sanh khóc thảm thiết, vừa dùng tay vuốt mắt Hồ Thiết Sanh vừa nói :

- Sanh ca hãy nhắm mắt đi, giờ ân oán của chúng ta đã hết rồi, tiểu muội cũng sẽ đi theo Sanh ca...

Nàng khóc đến trời u đất ám, Tiểu Lục Tử tiu nghỉu đứng bên, hai dòng nước mũi lại chảy đến bờ môi.

Bạch Ngọc Quyên khóc một hồi, bỗng ngưng khóc, bỗng Hồ Thiết Sanh lên đi nhanh xuống lầu.

Tiểu Lục Tử không ngăn cản, lặng lẽ theo sau nàng.

Bạch Ngọc Quyên thấy vậy quát to :

- Người... còn định chưa đi khỏi đây, muốn chết hả?

Tiểu Lục Tử cười nhún nhún :

- Y là bạn thân của tại hạ, giờ y đã chết, tại sao không thể không nhìn xem y được an táng?

Bạch Ngọc Quyên nghe vậy, thấy chàng ngu ngốc dơ bẩn này cũng có nghĩa khí. Nàng lúc này lòng đang ray rứt đối với Hồ Thiết Sanh, cũng chẳng tiện ngăn cấm y, bèn bỗng Hồ Thiết Sanh đi ra phía sau lầu trức.

Đến trước một thạch động, Bạch Ngọc Quyên ngoảnh lại nói :

- Người không được vào đây!

- Vị huynh đệ này của tại hạ đã chết rồi, tại hạ không nhìn xem sao được?

- Vậy người hãy ở ngoài chờ chốc lát.

Bạch Ngọc Quyên bỗng Hồ Thiết Sanh đi vào thạch động, nhẹ nhàng đặt chàng xuống đất, sau đó quỳ bên chàng, nảo nề nói :

- Sanh ca có biết tiểu muội yêu Sanh ca đến mức nào không? Thật ra tiểu muội đâu muốn giết Sanh ca, nhưng gia gia tiểu muội đã chết, tiểu muội làm sao sống tiếp được nữa?

Nàng nói đến đó, nước mắt chảy dài, nhẹ vuốt mắt Hồ Thiết Sanh nói tiếp :

- Sanh ca hãy nhắm mắt đi, lát nữa tiểu muội sẽ đi với Sanh ca, khi đến âm gian, tiểu muội sẽ không bao giờ rời xa Sanh ca nữa.

Nàng cúi người xuống, nhẹ hôn lên mặt Hồ Thiết Sanh một cái, nước mắt lăn lăn rơi lên mặt chàng, nói tiếp :

- Sanh ca, tiểu muội là vợ của Sanh ca, rồi đây tiểu muội sẽ hết sức hầu hạ Sanh ca, nào sợ bị giáng xuống mười tám tầng địa ngục, chỉ cần hai ta được kề cận bên nhau là tiểu muội mãn nguyện lắm rồi.

Nàng lặng lẽ rơi nước mắt, nảo nề nói tiếp :

- Sanh ca có biết không? Hôm trước lúc Sanh ca định tâm sát hại gia gia, tiểu muội đã loáng thoáng nhận ra nên mới đến phòng Sanh ca mỗi đêm, lúc ấy tiểu muội đã thầm quyết định, chỉ cần Sanh ca muốn gì, tiểu muội cũng chấp nhận hết.

Nàng cầm lấy tay Hồ Thiết Sanh, đặt lên má mình, từng giọt nước mắt theo cánh tay Hồ Thiết Sanh chảy dài xuống.

- Sanh ca, hai ta sống chết không thể kết thành phu thê, chết cũng phải cùng chung huyết mệ...

Tiểu Lục Tử đứng ngoài động cũng không khỏi cảm động bởi chân tình của nàng, hai hàng nước mắt chảy dài với nước mũi, sột một tiếng nuốt vào miệng.

Bạch Ngọc Quyên ngoảnh lại nhìn Tiểu Lục Tử nói :

- Này, ngươi hãy đào giùm bọn ta một cái hố.

Tiểu Lục Tử nực cười thầm nhủ :

“Tên tiểu tử Hồ Thiết Sanh này chẳng rõ diễm phúc đã tu được ở kiếp nào, nha đầu này quả thật chẳng phải đùa mà là quyết tâm tuần tình vì hắn đây”.

Y lấy chiếc đòn gánh xuống, đào ngay tại chỗ, vẫn vợ nghĩ :

“Tiểu Lục Tử này chính vì có cái tật thích ăn nước mũi, nếu không một ngày nào đó cũng sẽ có một nàng tốt với mình như vậy”.

Y ra sức đào, chợt động tâm thầm nhủ :

“Sự phụ mình tuổi đã ngoài năm mươi mà vẫn cô thân một mình, chả lẽ cũng vì thích ăn nước mũi nên khiến đàn bà ghê tởm ư? Nếu vậy thì từ nay mình không nên ăn nước mũi nữa”.

Lúc này Bạch Ngọc Quyên đang ngồi trên đất, tay bồng Hồ Thiết Sanh, kê má lên mặt Hồ Thiết Sanh lẩm bẩm :

- Sanh ca, kiếp sau chúng ta đừng đầu thai làm người luyện võ nữa mà làm hai người nhà quê chất phác, cùng làm việc, cùng nghỉ ngơi, suốt đời không rời xa nhau.

Tiểu Lục Tử đào đến toàn thân đầm mồ hôi, sột một tiếng lại nuốt nước mũi vào miệng, tức mình nói thầm :

- Sao mình lại quên nữa rồi, từ nay không được ăn nữa!

Đoạn lớn tiếng nói :

- Bạch cô nương, hố đã đào xong rồi.

Bạch Ngọc Quyên bồng Hồ Thiết Sanh đứng lên, đột nhiên Hồ Thiết Sanh động dậy một cái, Bạch Ngọc Quyên giật nảy mình nhưng liền vui mừng khôn xiết lại ngồi trở xuống, đặt chàng ngồi trên đất đặt tay lên huyết Linh Đài chàng.

Chừng một tuần trà sau, Hồ Thiết Sanh dần hồi tỉnh, mở mắt và thở hắt ra một hơi dài ngơ ngẩn hỏi :

- Chuyện gì thế này?

Bạch Ngọc Quyên rút tay về, mừng đến mắt ngập lệ :

- Sanh ca... đã sống lại rồi!

Hồ Thiết Sanh đảo mắt một vòng :

- Chính Quyên muội đã đánh chết ngu ca phải không?

Bạch Ngọc Quyên cúi thấp đầu, nãy nê nói :

- Tiểu muội không phải cố ý đâu.

Hồ Thiết Sanh hừ một tiếng :

- Vậy là những gì ngu ca vừa thấy không phải nằm mơ rồi.

- Sanh ca vừa thấy gì vậy?

- Ngu ca đã mơ mơ màng màng đi đến âm gian, bọn quỷ tốt cầm xích sắt xúm đến định bắt ngu ca...

Bạch Ngọc Quyên kinh hãi kêu lên :

-Ồ! Rồi sau đó thế nào?

- Đương nhiên ngu ca đâu thể để cho chúng bắt, liền tung ra một chiêu Thánh Giả Chi Kiếm đánh cho bọn quỷ tốt thất điên bát đảo bỏ chạy. Sau đó lại có một phán quan đến dẫn ngu ca đi gặp Diêm Vương.

Bạch Ngọc Quyên trở mắt :

- Rồi kết quả thế nào?

- Diêm Vương vừa thấy ngu ca liền mắng cho phán quan một trận, bảo ngu ca là Kim Đồng chuyển thế, còn Quyên muội là Ngọc Nữ đầu thai, hai ta là trời sinh một đôi.

Bạch Ngọc Quyên nghe tim đập rộn rạo, mắt rục lên vẻ vui sướng vô ngần.

Hồ Thiết Sanh lại nói tiếp :

- Nhưng Diêm Vương lại nói, Kim Đồng Ngọc Nữ chuyển thế phải trải qua lắm nỗi truân chuyên mới có thể kết hợp và hai gia đình chúng ta thật ra chẳng có thù hận gì cả.

- Chính tiểu muội đã trách lầm Sanh ca, Sanh ca có thể lượng thứ cho tiểu muội không?

- Cái hổ ở trước kia ngu ca đã đào xong lâu rồi, có cần nữa không vậy?

Bạch Ngọc Quyên lừ mắt với Tiểu Lục Tử, đoạn quay sang Hồ Thiết Sanh nói :

- Sanh ca, vị bằng hữu này của Sanh ca cũng thật nghĩa khí, chỉ có điều là dơ bẩn quá!

Hồ Thiết Sanh đứng lên, Bạch Ngọc Quyên vội đỡ lấy chàng nói :

- Sanh ca, vết thương nơi ngực Sanh ca chưa lành, không nên cử động. Để tiểu muội bồng về nhà tĩnh dưỡng thì hơn.

- Không hề gì, chỉ cần đắp thuốc kim sang là khỏi. À! Quyên muội bảo Tiểu Lục Tử huynh đào hổ chi vậy?

Bạch Ngọc Quyên cúi mặt :

- Nếu Sanh ca không còn sống, tiểu muội sẽ cùng đi với Sanh ca!

Hồ Thiết Sanh hết sức cảm động, thâm nhủ :

“Nàng một lòng một dạ với mình, từ nay mình nhất định không được phụ nàng”.

Bỗng nghe có tiếng trong trẻo gọi :

- Tiểu thư! Tiểu thư!

Thì ra Tiểu Thúy đã tìm đến. Tiểu Lục Tử vừa thấy một thiếu nữ xinh đẹp xuất hiện, tuy nhan sắc kém xa Bạch Ngọc Quyên nhưng đối với y thì chẳng khác Tây Thi, bất giác mừng rỡ, sột một tiếng hít nước mũi vào vạt tiến tới đón.

Tiểu Thúy thấy Tiểu Lục Tử quá dơ bẩn, bĩu môi nói :

- Đồ dơ bẩn kia, tránh ra xa mau!

Tiểu Lục Tử vội nói :

- Cô nương, từ nay tại hạ sẽ không bao giờ ăn mũi nữa đâu!

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên không sao nén nổi cười, Tiểu Lục Tử lớn tiếng nói :

- Thiết Sanh, ngươi có giúp cho không hả?

Hồ Thiết Sanh khẽ nói :

- Đừng thấy vị sư huynh này của ngu ca có phần ngốc nghếch nhưng lòng dạ rất tốt.

Tiểu Thúy mà làm vợ y, chắc chắn sẽ không bị ngược đãi, Quyên muội có thể tìm cách giúp cho không?

- Người dơ bẩn thế này, ai mà thương được kia chứ?

Tiểu Thúy thấy hai người nhỏ to với nhau, thắc mắc hỏi :

- Tiểu thư, hai người bàn tính gì về tiểu tì vậy?

Bạch Ngọc Quyên cười :

- Vị Tiểu Lục Tử huynh này thân hoài tuyệt học, từ nay chúng ta cùng hành hiệp giang hồ, huynh ấy có thể bảo vệ cho người.

Tiểu Thúy cười khẩy :

- Tiểu tì không cần y bảo vệ đâu, trông thấy y là đã tởm lợm rồi!

6. Chương 6: Hồi 6

Hồ Thiết Sanh bốn người rời khỏi Ngọa Long cương, thẳng đường đi xuống phía Nam, họ phải đến Động Đình hồ trước tiết Đoan Ngọ để tham dự đại hội thuyền rồng.

Hồ Thiết Sanh bỗng hỏi :

- Quyên muội, lệnh tổ đã mất tích thế nào vậy?

Bạch Ngọc Quyên ngẫm nghĩ chốc lát :

- Đêm hôm kia, tiểu muội đang ngủ bỗng nghe có tiếng nói từ trong phòng gia gia vọng ra, tiểu muội lấy làm lạ bèn rón rén xuống lầu. Nào ngờ vừa đến dưới lầu bỗng nghe gia gia quát tháo: “Tiểu tử, ngươi lại đến nữa hả?” Tiếp theo là một tiếng vang rền, tiểu muội vào nhà xem chỉ thấy một vũng máu tươi, gia gia đã đi đâu chẳng rõ.

Hồ Thiết Sanh rung động cõi lòng :

- Lạ thật, gia sư tổ cũng đột nhiên mất tích và trên đất cũng để lại một vũng máu tươi.

- Rất có thể là do một người gây ra, chẳng rõ vũng máu tươi ấy là của gia gia hay của đối phương, theo tiểu muội là của gia gia vì hôm trước gia gia bị Sanh ca đánh một chưởng, thương thế chưa bình phục.

- Quyên muội đừng quá lo lắng, người hiền hãn có trời phò hộ. Sư tổ và lệnh tổ hãn không có gì nguy hiểm. Tuy nhiên sự việc này chắc chắn là không đơn giản.

Bỗng phía sau bụi cát tung lên mù mịt, khoảng năm sáu kỵ mã phóng đến như bay. Hồ Thiết Sanh vội khoát tay ra hiệu tránh vào lề đường, chỉ thấy dẫn đầu là một người cao to búi tóc, mặt dẹt mắt lồi, sắc mặt đỏ bừng như máu, lưng giắt một đôi Thái Cực khuyên.

Theo sau là một đại hán trung niên hai tai to lớn, trán lồi má hóp, đôi mắt tam giác phóng ra ánh sáng màu vàng. Y chính là Thái Cực Truy Hồn Sử Hồ đã bị Hồ Thiết Sanh bẻ gãy cổ tay trái trên Ngọa Long cương, theo sau chính là em trai Sử Báo.

Bốn đại hán sau cùng thấy đều cười tuấn mã cao to, khí thế rất hùng hãn.

Bảy con tuấn mã phóng nhanh qua mặt bốn người, Thái Cực Khuyên Sử Trường Phúc dẫn đầu khẽ ủa lên một tiếng, ghìm cương ngựa đứng lại đưa mắt nhìn Hồ Thiết Sanh, buông tiếng cười hăng hắc.

Sử Báo lớn tiếng nói :

- Lại gặp phải tên tiểu tử này, hôm nay nhất định không để hắn chạy thoát nữa!

Thái Cực Truy Hồn Sử Hổ cười hung tợn liên hồi, tung mình xuống ngựa, bàn tay trái bị Hồ Thiết Sanh chém cụt nên đã nuôi chí báo thù từ lâu, trao dây cương cho một đại hán đi cùng, sải bước đi về phía Hồ Thiết Sanh.

Tiểu Thúy buông tiếng cười khẩy tiến tới một bước :

- Người muốn gì hả?

Sử Hổ gầm giọng :

- Đại gia muốn lấy mạng hắn.

Tiểu Thúy cười khinh miệt :

- Người mà xứng đáng ư?

Sử Hổ quát to :

- Đại gia lấy mạng luôn cả người nữa!

Đồng thời đã rút Thái Cực khuyên trên lưng xuống công vào đôi nhũ hoa của Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy vừa định xuất thủ, Tiểu Lục Tử đã sột một tiếng hút nước mũi vào lớn tiếng nói :

- Tiểu Thúy cô nương, để tại hạ ra sức cho!

Tiểu Thúy vừa thấy bộ dạng y là cảm thấy tởm lợm, lập tức lui sang bên.

Tiểu Lục Tử thấy mỹ nhân đã đồng ý để mình ra sức, mừng rỡ ực một miếng nuốt lấy nước mũi, vung tay chộp vào Thái Cực khuyên.

Sử Hổ kể được là cao thủ hạng ba trong Thái Cực môn, thấy đối phương với tay không chộp vào binh khí mình liền búng sát cơ, Thái Cực khuyên hạ xuống công vào hai chân Tiểu Lục Tử, đồng thời tay trái chộp nhoáng vung ra một chiêu Thái Cực trảo chộp vào mặt Tiểu Lục Tử.

Tiểu Lục Tử cũng thật hung hãn, chẳng màng đến thế trảo của đối phương, tay phải vẫn chụp vào Thái Cực khuyên đồng thời tả chưởng bổ vào cổ tay trái của Sử Hổ.

Sử Hổ bàn tay trái vốn đã cụt mất, thấy Tiểu Lục Tử chưởng phong hung mãnh vội rút tay về, nào ngờ Thái Cực khuyên đã bị đối phương chụp trúng.

Sử Hổ bình nhật rất tự phụ, binh khí bị người nắm giữ cảm thấy xấu hổ vô cùng, vận hết toàn lực giật về nhưng không chút động đậy, ngượng ngùng khôn tả.

Thái Cực Khuyên Sử Trường Phúc quát to :

- Dừng tay!

Y biết tiểu tử này rất có lai lịch, không tiện trêu vào, đưa tay chỉ Hồ Thiết Sanh nói :

- Tiểu tử, người dám tỉ đấu với lão phu vài chiêu không?

Hồ Thiết Sanh cười khinh miệt :

- Chỉ sợ người không dám đó thôi.

Sử Trường Phúc rút Thái Cực khuyên trên lưng xuống, trầm giọng :

- Tiểu tử, lấy binh khí ra đi!

- Tiểu gia mà lấy binh khí ra chỉ sợ người khiếp sợ mà bỏ chạy ngay.

- Lão phu không có thời gian lải nhải với người, lấy binh khí ra mau.

Hồ Thiết Sanh cười :

- Sử Trường Phúc, chẳng phải tiểu gia khinh khi người, món binh khí này của tiểu gia e rằng người cả đời mới thấy lần đầu...

Choang một tiếng, ngọn hắc đao to lớn đã cầm trong tay, ánh đèn lấp lóa, hàn khí buốt người.

Sử Trường Phúc kinh hãi lùi sau ba bước dài, cười giả lả nói :

- Thì ra là người nhà cả, xin thứ cho Sử mỗ mắt kém, xin cáo biệt!

Đoạn nháy mắt với Sử Hổ tung mình lên ngựa toan bỏ đi.

Tiểu Thúy lườm Tiểu Lục Tử nói :

- Tiểu Lục Tử, đây mới là chỗ dụng võ của người, chẳng lẽ người có thể để cho chúng rời khỏi đây sao?

Tiểu Lục Tử cười nhăn mặt :

- Tại hạ muốn đánh nhưng họ không đánh, biết làm sao đây?

Tiểu Thúy cười dài, vừa định lên tiếng, Hồ Thiết Sanh đã tranh nói trước :

- Tiểu Thúy, đừng xúi bẩy Tiểu Lục Tử, để họ đi đi thôi.

Bạch Ngọc Quyên tiếp lời :

- Sanh ca độ lượng quá, đã quên chuyện họ định giết Sanh ca diệt khẩu trên Ngọa Long cương rồi sao?

Tiểu Thúy thấy có tiểu thư bên vực lập tức bóp một cái trên mũi. Tiểu Lục Tử hiểu ý, đưa tay lên mũi bóp một cái, chỉ nghe sột một tiếng, tiện tay vung ra.

Lúc này Sử Trường Phúc, Sử Hổ và Sử Báo bởi thấy hắc đao đã sợ vỡ mật, muốn nhanh chóng rời khỏi, bất phòng Tiểu Lục Tử làm vậy. Chỉ nghe “bộp bộp bộp” ba tiếng, nước mũi đã chia làm ba vệt trắng bắn trúng vào sau ót ba người.

Nước mũi kinh lực rất mạnh và ba người lại không đề phòng, bị đẩy tới ba bốn bước, ngựa suýt sẩy chân ngã nhào. Ba người sau ót lập tức nổi lên một khối u to nhưng ba người khiếp sợ đến mức không dám quay đầu lại, giục ngựa phóng nhanh đi.

Hồ Thiết Sanh tra hắc đao vào bao, lòng thầm kinh hãi, không ngờ thanh đao của Hắc Đao Khách lại lừng lẫy đến vậy, chỉ binh khí thôi cũng đã khiến một cao thủ có tiếng tăm bỏ chạy rồi. Tục ngữ có câu “Người có danh, cây có bóng” quả không sai chút nào, bất giác cảm khái vô ngần.

Tiểu Lục Tử quay sang Tiểu Thúy nói :

- Thúy cô nương, hãy đưa tay nải đây Tiểu Lục Tử này cầm hộ cho.

Tiểu Thúy dẩu môi :

- Người dơ bẩn thế này, không đưa cho người cầm đâu.

Bạch Ngọc Quyên vội nói :

- Tiểu Thúy, Tiểu Lục Tử huynh đã có thành ý như vậy, người hãy đưa cho huynh ấy cầm đi.

Tiểu Thúy đành trao tay nải cho Tiểu Lục Tử, Tiểu Lục Tử hết sức thận trọng vác lên vai, sải bước đi trước dẫn đường.

Trên con đường bốn người cười nói vui vẻ, đến thị trấn Huệ Dung tỉnh Hồ Bắc, cách Động Đình hồ chỉ hơn trăm dặm đường, ba ngày nữa là đến tiết Đoan Ngọ.

Bốn người vào một khách điểm, ăn xong Tiểu Lục Tử đòi đi dạo phố. Thế là Hồ Thiết Sanh cùng ba người đi ra phố, bốn người vừa đi vừa ngắm cảnh.

Bỗng Hồ Thiết Sanh kéo tay áo Bạch Ngọc Quyên nói :

- Quyên muội, hãy nhìn xem.

Bạch Ngọc Quyên nhìn theo hướng chỉ, chỉ thấy hai lão nhân đội mũ nỉ thấp thoáng rồi mất dạng trong đám đông.

Hồ Thiết Sanh vội nói :

- Đuổi theo mau!

Bốn người vội vã đuổi theo, phát hiện hai lão nhân ấy đi vào khách điểm mà họ đang ở trọ. Hồ Thiết Sanh với Bạch Ngọc Quyên nhìn nhau cười, chờ hai lão nhân ấy vào trong điểm rồi mới đi theo sau vào.

Hồ Thiết Sanh vừa gặp một gã phở kỵ liền hỏi :

- Xin hỏi, hai vị lão khách nhân kia trọ ở gian phòng nào vậy?

- Trong hoa viên khu sau cùng, đó là gian phòng khách tốt nhất của bốn điểm.

- Còn ai khác trọ cùng không?

- Tối qua có hai người trẻ tuổi rất xấu xí đi cùng họ đến đây ở trọ, dường như hai người tuổi trẻ là chủ của hai vị lão nhân ấy vì họ rất cung kính với hai người trẻ tuổi kia.

- Ồ!

Hồ Thiết Sanh bắt giác ngẩn người, chàng từng mấy lần gặp hai lão nhân thần bí này nhưng chưa từng gặp hai người trẻ tuổi xấu xí, liền cảm tạ gã phở kỵ rồi đi vào trong.

Chàng bảo Tiểu Lục Tử với Tiểu Thúy về phòng nghỉ ngơi, không nên ra ngoài đi lại, chàng với Bạch Ngọc Quyên tìm chỗ không người phi thân lên mái nhà.

Huệ Dung này là một thị trấn trọng yếu của tỉnh Hồ Bắc, bắc giáp Hồng Hồ và Bạch Lộ Hồ, nam giáp Động Đình hồ là một vùng gạo cá. Khách điểm này là một nhà lớn nhất trong thị trấn, phòng ốc không dưới trăm gian gồm có bốn khu, khu sau cùng chính là ngôi nhà sang trọng và yên tĩnh nằm trong hoa viên.

Trong hoa viên cây cối sum suê, chỉ thấy trong ngôi nhà ba gian ấy ánh đèn sáng choang và bóng người lơ nhô.

Hai người thi triển khinh công tuyệt đỉnh hạ xuống bên dưới một cây mai già trong lùm trúc ở sau nhà, gần bên một cửa sổ đang mở nửa chừng.

Hai người phi thân lên trên cây mai già, đưa mắt nhìn vào trong nhà.

Trong nhà quả nhiên có hai thiếu niên nam nữ rất xấu xí chễm chệ ngồi trên chiếc ghế thái sư ngay giữa, hai vị lão nhân đứng hai bên dáng vẻ hết sức cung kính.

Hai người trẻ tuổi ấy nam thì mũi tẹt mắt lé, sắc mặt tím đen; nữ thì mặt đầy tàn nhang, nhưng đều ánh mắt sáng quắc. Nam mặc võ phục màu nước biển, lưng đeo một chiếc túi dài, nữ cũng võ phục màu nước biển, lưng đeo một chiếc túi rất ngắn có lẽ bình khí ngắn.

Chỉ nghe thiếu niên xấu xí nói :

- Đại hội thuyền rồng trên Động Đình hồ sáng mai cao thủ đông đảo, hai người phải hết sức cẩn thận!

Hai lão nhân khom mình cung kính nói :

- Công tử không cần nhọc tâm, lão nô tự biết cẩn thận ứng phó, chẳng hay công tử và tiểu thư đã đắc thủ chưa vậy?

- Tuy đã đắc thủ nhưng tạm thời chưa thể như ý muốn. Việc này cần phải thư thả tiến hành, ân sư tự có cách.

Lão nhân cao to nói :

- Chẳng hay đại hội ngày mai, chủ nhân có tham dự không?

- Lão nhân gia ấy chắc hẳn phải đến nhưng có thể là không hiện thân mà chỉ ở trong tối quan sát. Theo lời sư phụ, hiện nay đã có rất nhiều cao thủ chú ý đến hai người.

Hồ Thiết Sanh giật mình, cùng Bạch Ngọc Quyên nhìn nhau.

Sau đó, hai thiếu niên và thiếu nữ xấu xí đứng lên nói :

- Bọn ta đi đây, ngày mai sẽ gặp lại trong đại hội.

Hai lão nhân khom mình đưa tiễn, hai người ra khỏi cửa liền tức mất dạng.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên dùng tay ra hiệu với nhau, đoạn phóng xuống đất quay trở về phòng.

Hồ Thiết Sanh với Tiểu Lục Tử trọ chung một phòng, Bạch Ngọc Quyên với Tiểu Thúy một phòng, hai phòng cạnh bên nhau. Lúc này Bạch Ngọc Quyên và Tiểu Thúy đều ở trong phòng của Hồ Thiết Sanh.

Đột nhiên có người nhẹ gõ cửa gọi :

- Diêu Hồng! Diêu Hồng! Muội đã ngủ rồi hả?

Hồ Thiết Sanh biết có người gọi lầm cửa, liền mở cửa nói :

- Huynh dài lầm cửa rồi! Phòng này...

Nhưng chỉ cảm thấy trước mắt sáng lên, liền bị phong thái của đối phương lôi cuốn. Tin rằng về anh tuấn của thiếu niên này dù Phan An, Tống Ngọc tái thế cũng còn kém xa.

Thiếu niên này tuổi chừng hai mươi, đầu chít khăn tiêu dao, mày dài mắt sáng, mũi thẳng môi hồng. Mình mặc áo dài màu lam nước biển, chân mang giày chữ phúc để trắng không dính một hạt bụi, thật anh tuấn vô cùng.

Thiếu niên ấy vừa nhìn thấy Hồ Thiết Sanh cũng bất giác ngẩn người, y tin chắc trên cõi đời này người có thể so sánh với y chỉ duy có một mình Hồ Thiết Sanh mà thôi. Đồng thời y nhận thấy Hồ Thiết Sanh ngoài tuấn tú phong nhã, còn có vẻ siêu phàm thoát tục.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, bất giác đều sinh lòng thích mến. Thiếu niên áo lam vội ôm quyền nói :

- Xin thứ cho tiểu đệ đã vô ý quấy rầy huynh dài. Tiểu đệ trọ ở phòng bên cạnh, vì lầm cửa, xin lượng thứ cho!

Hồ Thiết Sanh thấy đối phương lịch sự lễ phép liền nảy sinh ý muốn kết giao, bèn vội đáp lễ nói :

- Huynh dài chớ khách sáo, xin mời vào ngồi chơi chốc lát được chăng?

Thiếu niên áo lam mỉm cười :

- Trong có gia quyến rất là bất tiện. Nếu huynh dài không chê, xin mời sang phòng tiểu đệ đàm đạo. Tiểu đệ với xá muội đang định chong đèn dạ ẩm, nếu huynh dài chịu nể mặt thật tiểu đệ vô vàn vinh hạnh.

Hồ Thiết Sanh vừa định khước từ nhưng thiếu niên áo lam đã nhẹ kéo tay áo chàng, vẻ hết sức nhiệt tình nói :

- Tiểu đệ với huynh dài vừa mới gặp nhau đã như cố tri, xin đừng khiến tiểu đệ thất vọng!

Hồ Thiết Sanh chẳng tiện thẳng thắn khước từ, đành nói :

- Thịnh tình hậu ý của huynh dài, tiểu đệ xin tâm lĩnh, đêm hôm khuya khoắt thế này...

Thiếu niên áo lam khảng khái trả lời :

- Không hề gì, xá muội không phải nữ tử thế tục, đã cùng tiểu đệ phiêu bạt giang hồ từ bé, rất có khí khái của bậc trượng phu, huynh đệ không chê y thô bạo là tốt rồi!

Hai người nắm tay nhau bước đi hệt như đôi bạn thân lâu ngày gặp lại. Đến trước cửa phòng bên cạnh, cánh cửa kẹt một tiếng mở ra, Hồ Thiết Sanh trước mắt bừng sáng, bất giác đứng thừ ra tại chỗ.

Chàng sục tìm trong trí óc, dùng từ ngữ gì mô tả vẻ đẹp của thiếu nữ này đây?

Thật vậy, so ra nàng ta còn xinh đẹp hơn Bạch Ngọc Quyên nhiều.

Chỉ thấy mỹ nhân mặc cung trang màu hồng phấn, mái tóc óng mượt, tình tứ nhìn Hồ Thiết Sanh nhoẻn miệng cười, nụ cười thật mê hồn. Hồ Thiết Sanh tuy không phải kẻ hiếu sắc nhưng đứng trước mỹ nhân tuyệt thế này cũng không khỏi cảm thấy lòng lâng lâng ngây ngất, bồi hồi xao xuyến.

Chỉ nghe nàng nói với giọng lãnh lút như tiếng hót chim oanh :

- Xin mời công tử vào!

Hồ Thiết Sanh vội ôm quyền nói :

- Tại hạ đêm hôm quấy rầy, lòng thật áy náy!

Trong khi nói, đôi chân đã không nghe chỉ huy đi vào phòng.

Trong phòng bày sẵn một bàn thức ăn thịnh soạn, thiếu niên áo lam thành khẩn mời mấy lần, Hồ Thiết Sanh mới ngồi xuống chiếc ghế khách. Thiếu niên và thiếu nữ ngồi hai bên hầu tiếp.

Hồ Thiết Sanh ngồi xuống xong liền hỏi :

- Xin hỏi huynh đài cao tước đại danh?

- Tiểu đệ Bạch Phàm, xá muội là Diêu Hồng, huynh đài...

- Tiểu đệ Hồ Thiết Sanh. Lệnh sư hần là một vị cao nhân tuyệt thế?

- Gia sư Cổ Thương, bằng hữu võ lâm tặng cho ngoại hiệu Vân Trung Phiêu.

- Ồ!

Hồ Thiết Sanh giật mình thầm nhủ :

“Thảo nào đôi huynh muội này có khí khái như vậy, thì ra là đồ đệ của Vân Trung Phiêu Cổ Thương danh tiếng lừng lẫy hồi năm mươi năm trước. Nghe đâu Vân Trung Phiêu có một nam và một nữ đồ đệ, là nhân vật kiệt xuất trong giới trẻ đương kim võ lâm. Nam ngoại hiệu Cẩn Lăng (đuổi sóng) Thập Bát Phiêu, có lẽ là Bạch Phàm. Nữ ngoại hiệu của nàng ta có ý nghĩ gì?”

Truy Hồn Thập Tam Điểm Bạch Diêu Hồng chậm rãi đứng lên cầm lấy ấm rót cho Hồ Thiết Sanh một ly rượu rồi lại rót cho Bạch Phàm và mình, đoạn nhoẻn miệng cười nói :

- Hồ công tử, tiểu muội xin kính công tử một ly!

Hồ Thiết Sanh vội nâng ly lên nói :

- Không dám! Không dám! Tại hạ được giao luận với hai vị thật tam sinh hữu hạnh. Xin đừng gọi tại hạ là công tử!

Bạch Phàm gật đầu :

- Đúng rồi! Chúng ta vừa gặp nhau đã như cố tri, không nên câu nệ khách sáo. Muội muội nên đổi cách xưng hô thì hơn.

Bạch Diêu Hồng ném cho Hồ Thiết Sanh cái nhìn đầy tình tứ nói :

- Tiểu muội không dám với cao, nếu không chê, tiểu muội gọi là Hồ đại ca vậy.

Hồ Thiết Sanh bất giác nóng bừng mặt, thầm nhủ :

“Câu nói của mình vừa rồi không phải là khách sáo, chẳng ngờ huynh muội họ lại nghĩ là thật, nếu Quyên muội mà biết được e rằng nàng sẽ không cảm thông cho mình”.

Nhưng cũng vui vẻ nói :

- Hồ Thiết Sanh này hôm nay được quen biết nhị vị huynh muội thật là một niềm vinh hạnh lớn lao trong đời. Nào, tại hạ xin kính hai vị một ly!

Ba người vui vẻ ăn uống chuyện trò, bất giác canh ba đã qua. Hồ Thiết Sanh không mấy quen uống rượu, lúc này đã đỏ gay mặt, thắm say.

Bạch Diêu Hồng thấy vậy nói :

- Ca ca, Hồ đại ca không uống nổi nữa đâu, ca ca đừng ép nữa.

Bạch Phàm cười phá lên :

- Muội muội mới gặp lần đầu mà đã bênh vực cho Hồ đại ca rồi. Ca ca...

Bạch Diêu Hồng giãy nảy, thẹn thùng nói :

- Ca ca lại trêu tiểu muội nữa rồi!

Nàng vừa nói vừa liếc nhìn Hồ Thiết Sanh. Hồ Thiết Sanh không dám nhìn thẳng vào nàng, lòng chỉ mong bữa ăn sớm kết thúc, trở về phòng mình ngơi nghỉ.

Thế nhưng Bạch Ngọc Quyên đang nấp ngoài cửa sổ nhìn trộm lúc này đã lửa ghen bốc cao, hai mắt đỏ quạch. Phụ nữ vốn là động vật hay ghen, Bạch Diêu Hồng lại đẹp như thiên tiên và ngập đầy tình ý với Hồ Thiết Sanh, thử hỏi nàng sao thể chịu nổi?

Thốt nhiên một tiếng cười sắc lạnh vang lên phía sau, Bạch Ngọc Quyên giật mình quay ngoắt lại, chỉ thấy một lão nhân tóc dài phủ vai, mắt đỏ như máu, lưng mang một đôi Thái Cực khuyên đang đứng ngoài ba trượng.

Phía sau lão nhân ấy còn có một người, đó là Thái Cực Khuyên Sử Trường Phúc, không cần hỏi cũng biết lão nhân này hẳn là Thái Cực Song Khuyên Sử Nghĩa Nhân, Chủ môn nhân Thái Cực môn.

Thái Cực Song Khuyên Sử Nghĩa Nhân giọng sắc lạnh nói :

- Hồ Thiết Sanh, ra đây chịu chết mau!

Hồ Thiết Sanh giật mình, lập tức đẩy cửa đi ra, anh em họ Bạch cũng theo sau.

Hồ Thiết Sanh cao giọng nói :

- Tôn giá hẳn là Chủ môn nhân Thái Cực môn phải không?

Sử Nghĩa Nhân gằn giọng :

- Không sai! Hồ Thiết Sanh, ngươi cậy vào tiếng tăm của Tiên Kiếm hoành hành bá đạo, hạ độc thủ chặt tay trái Sử Hồ rồi lẳng nhục đệ tử bốn môn, ngươi biết tội chưa?

Hồ Thiết Sanh nhếch môi cười nói :

- Sử chủ môn muốn hỏi tội trước hết hãy tìm hiểu sơ sự việc, tôn giá không biết ước thúc môn hạ, lại bênh vực một cách thiên vị, thật mất thân phận của Chủ môn một phái.

- Tiểu tử, ngươi mấy phen giành được phần thắng là tưởng Thái Cực môn dễ hiếp đáp sao? Hắc hắc! Hôm nay lão phu phải cho ngươi nếm mùi lợi hại mới được.

Hồ Thiết Sanh cũng từng nghe nói đến võ công của Thái Cực Song Khuyên, so ra cao thâm hơn sư đệ Thái Cực Khuyên rất nhiều. Hơn nữa ám khí thành danh Thái Cực Uyên Ương khuyên của lão bá đạo tuyệt luân, thiên hạ vô song.

Nhưng Hồ Thiết Sanh như hổ mới sanh đâu có gan sợ, tiến tới ba bước dài nói :

- Sử Nghĩa Nhân, lão khoan cuồng ngạo vội!

Choang một tiếng, đôi Thái Cực khuyên của Sử Nghĩa Nhân đã cầm trong tay, so ra còn lớn hơn chiếc khuyên của Sử Trường phúc và chỉ thấy ánh lam lấp lánh, hiển nhiên cũng có tấm kích độc.

Bạch Diêu Hồng cũng tiến tới đứng bên Hồ Thiết Sanh nói :

- Hồ đại ca, lão tặc này hãy giao cho tiểu muội, được không?

- Người lão ta tìm là Hồ Thiết Sanh này, sao thể làm phiền Hồng muội ra tay?

- Hồ đại ca lại kiến ngoại nữa rồi.

Bạch Ngọc Quyên thấy hai người thân mật như vậy, tức muốn lộn gan, lớn tiếng nói :

- Hảo ý của Bạch cô nương, chúng tôi xin tâm lĩnh. Chúng tôi dù chết cũng không bao giờ nhờ đến kẻ khác giúp sức.

Bạch Diêu Hồng thoáng ngăn người vừa định nói, Bạch Ngọc Quyên đã tung mình đến trước mặt Sử Nghĩa Nhân, lấy Ma già vung lên nói :

- Khỏi tìm Sanh ca, bốn cô nương cũng đủ đánh đuổi lão rồi.

Sử Nghĩa Nhân vừa trông thấy Ma già bất giác ngăn người, phải biết Ma Già và Tiên Kiếm uy chấn vô lâm hơn nửa giáp tý và là người giàu lòng hiệp nghĩa, rất được giới võ lâm kính trọng, giới hắc đạo ít ai dám trêu vào, sợ gây nên công phẫn.

Nhưng hiện tại đã khác, nghe nói Tiên Kiếm Lạc Kỳ với Ma Già Bạch Long Xuyên đã lần lượt mất tích, có thể bị kẻ thù sát hại. Lão ma đầu này tuy biết Hồ Thiết Sanh với Bạch Ngọc Quyên chẳng phải hạng tầm thường nhưng lão là Chưởng môn một phái và rất tự phụ nên chẳng xem Bạch Ngọc Quyên ra gì.

- Hắc hắc hắc...

Sử Nghĩa Nhân buông tiếng cười sắc lạnh một hồi, trầm giọng nói :

- Đây là tự ngươi muốn chết, không oán trách được lão phu. Ngươi xuất thủ đi!

Bạch Ngọc Quyên đang lửa giận ngập lòng, chỉ muốn phát tiết vào người Sử Nghĩa Nhân, nghe vậy liền tức xuất thủ, thi triển ngay tuyệt kỹ Ma Già tam điệp.

Sử Nghĩa Nhân chẳng dám chậm trễ, song khuyên thi triển Thượng Hạ Giao Chỉnh, chỉ thấy những vòng sáng đen chập trùng phủ xuống. Hai người cùng thi triển tuyệt chiêu, tưởng chừng như hai quả cầu đen lăn qua lăn lại không ngừng.

Hơn trăm chiêu qua đi, Ma Già tam điệp quả không hổ là tuyệt học đương thế, Bạch Ngọc Quyên tuy công lực có hạn chưa thể phát huy hết uy lực cao nhất nhưng Sử Nghĩa Nhân cũng đã cảm thấy uy lực khiếp người.

Bạch Ngọc Quyên định tâm trở tài trước mặt Bạch Diêu Hồng cho hả lửa hờn ghen trong lòng, buông tiếng quát vang, phần cuối Ma Già tam điệp đã xuất hiện.

Liền tức, cuồng phong nổi dậy, hoa cỏ trong vòng năm trượng đều bị bật gốc tung bay lên không.

Sử Nghĩa Nhân kinh hoảng thoái lui, quay sang Sử Trường Phúc nói :

- Sư đệ hãy lui ra trước!

Vừa dứt lời, song khuyên chập lại, tay trái vung lên đồng thời người cũng vọt lên, chỉ thấy hai vệt sáng đen bay ra như tia chớp.

Hồ Thiết Sanh đã từng nếm mùi Thái Cực Uyên Ương khuyên trên Ngọa Long cương, vội buông tiếng quát vang, vung chưởng bổ vào hai vệt sáng đen.

Nhưng Bạch Ngọc Quyên không biết lợi hại lại vung Ma già đón đỡ, chỉ nghe keng keng hai tiếng, hai chiếc Thái Cực Uyên Ương khuyên đã tách làm tư, từ bốn phía bay theo hình vòng cung bay vào Bạch Ngọc Quyên.

Hồ Thiết Sanh hồn phi phách tán vội tung mình lao tới định với thân mình cản cứu Bạch Ngọc Quyên nhưng đã muộn một bước. Trong tiếng cười nham hiểm của Sử Nghĩa Nhân, Bạch Ngọc Quyên đã thét lên một tiếng, lão đảo ngã xuống.

Lúc này Bạch Phàm cách Bạch Ngọc Quyên gần nhất liền đưa tay đỡ lấy Bạch Ngọc Quyên và bổng lên nói :

- Nhanh lên, đây là ám khí tuyệt độc, kéo muộn thì...

Y vội vơ bổng Bạch Ngọc Quyên vào trong phòng của Hồ Thiết Sanh và lúc này Bạch Ngọc Quyên đã bất tỉnh nhân sự.

Bạch Diêu Hồng trên mặt bỗng nở nụ cười hết sức bí ẩn, mọi người cùng chạy vào phòng. Bạch Phàm đặt Bạch Ngọc Quyên lên giường, hai tay xoa vào nhau nói :

- Không có thuốc giải, biết tính sao đây?

Hồ Thiết Sanh quay sang Tiểu Thúy hỏi :

- Hôm trước tại hạ bị trúng loại ám khí này, tiểu thư đã chữa trị bằng cách nào vậy?

- Trước tiên phải dùng vật thật lạnh đắp lên khắp người làm cho độc sốt hạ xuống, sau đó mới dùng nội lực cứu tỉnh, rồi...

- Rồi sao nữa?

- Dùng thịt người làm thuốc dẫn, vậy mới có thể uống thuốc.

Đoạn từ trong lòng lấy ra một gói giấy dầu, trao cho Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh chau mày :

- Hiện đang là mùa hè, làm gì có tuyết? Biết tính sao đây?

Bạch Phàm bỗng nói :

- Tiểu đệ có một cách, chẳng rõ có được hay không?

Hồ Thiết Sanh vội nói :

- Nếu Bạch huynh có thể chữa khỏi độc thương của Quyên muội, tiểu đệ suốt đời không quên, xin hãy mau cho biết.

Bạch Phàm đưa mắt nhìn Bạch Diêu Hồng :

- Nội công của xá muội là một môn tâm pháp cực lạnh, hơn cả băng tuyết mấy lần.

Hãy bảo y chữa trị cho Bạch cô nương thử xem.

Hồ Thiết Sanh liền quay sang Bạch Diêu Hồng, vòng tay xá dài nói :

- Bạch cô nương, xin phiền cô nương giúp cho!

Bạch Diêu Hồng lườm chàng một cái như thấy chàng quá quan tâm cho Bạch Ngọc Quyên, sinh lòng ghen tuông nhưng lại mỉm cười nói :

- Hồ đại ca còn kiến ngoại thế này, tiểu muội không chịu đâu!

Đoạn ngồi xuống mép giường, một tay đặt lên huyệt Thiên Linh của Bạch Ngọc Quyên.

Chừng nửa giờ sau, bàn tay Bạch Diêu Hồng đã phủ lên một lớp sương trắng và Bạch Ngọc Quyên cũng dần hồi tỉnh.

Hồ Thiết Sanh hết sức kinh ngạc thầm nghĩ :

“Tuyệt học của Vân Trung Phiêu quả nhiên phi thường, nhưng hai huynh muội họ cùng một sư phụ, chẳng rõ vì sao tâm pháp nội công đã học lại khác nhau?”

Nhưng chàng liền nghĩ đến, đó là Bạch Phàm muốn tránh tị hiềm nam nữ nên giả vờ nói tâm pháp nội công khác với muội muội, bất giác hết sức cảm kích Bạch Phàm.

Bạch Ngọc Quyên mở mắt ra thấy Bạch Diêu Hồng đang chữa thương cho mình, bất giác ngẩn người bởi vì nàng đã sinh lòng cảm hận Bạch Diêu Hồng. Mặc dù chữa thương cho, nàng cũng chẳng thể lượng thứ cho nàng ta.

Bạch Diêu Hồng cũng biết nỗi lòng của Bạch Ngọc Quyên lúc này bèn rút tay về nói :

- Bạch muội muội đã hết nguy hiểm rồi!

Đoạn quay sang Bạch Phàm nói :

- Ca ca, đến lượt ca ca rồi...

Bạch Phàm liền vén tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng muốt, dùng ngón trỏ thủ đã chuẩn bị sẵn đâm mạnh xuống, miệng vẫn mỉm cười. Chỉ nghe phập một tiếng, một mảng thịt bê bết máu đã rơi ra, lập tức đặt lên bàn.

Hồ Thiết Sanh vốn dự định tự cắt thịt mình, nào ngờ Bạch Phàm đã tranh trước và Bạch Ngọc Quyên thấy Bạch Phàm chỉ mới quen mình để chữa trị độc thương cho mình, bất giác hét lên một tiếng kinh hoàng.

Hành động này thật không ai ngờ đến, chỉ có Bạch Diêu Hồng với ca ca tâm ý thông nhau, đây quả là một nghĩa cử cao cả khiến người suốt đời khó quên nhưng mặt khác hành động này cũng có thể tạo thành một khổ nhục kế.

Bởi việc cắt thịt này quá tàn nhẫn và quá khiến người cảm động, càng đáng quý hơn nữa là Bạch Phàm với Hồ Thiết Sanh chỉ mới quen biết nhau nên nghĩa cử này đã khiến Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên hết sức áy náy.

Nàng có thể nói gì được? Khi này nàng còn ghen ghét Bạch Diêu Hồng, hận nàng ta hoành đao đoạt ái nhưng nàng đã chính mắt trông thấy Bạch Diêu Hồng vận công điều thương cho mình, giờ lại thấy Bạch Phàm cắt thịt để làm thuốc dẫn cho nàng.

Nàng vốn là một thiếu nữ lòng dạ hiền từ, chứng kiến hành động đại nghĩa như vậy, lòng liền cảm thấy hết sức hổ thẹn, đồng thời khi tiếp xúc với ánh mắt sáng ngời và như biết nói của Bạch Phàm, chẳng hiểu sao tìm nàng đập dũ dội.

Hồ Thiết Sanh áy náy nói :

- Bạch huynh thật khiến tiểu đệ ái ngại quá, việc này vốn là bốn phận của tiểu đệ, không ngờ Bạch huynh lại...

Bạch Phàm buông tiếng cười giòn như không hề cảm thấy đau đớn, máu tươi đã thấm ướt tay áo y và từng giọt nhỏ xuống đất.

Bạch Diêu Hồng vừa băng bó cho ca ca vừa nhìn Hồ Thiết Sanh dịu dàng nói :

- Chúng ta mới gặp nhau đã như cố tri, Hồ đại ca lại kiến ngoại nữa rồi.

- O...

Hồ Thiết Sanh nhận thấy việc này chẳng phải đôi ba lời là có thể biểu đạt, cũng như câu “đại đức không dám dùng lời báo đáp” nên ngập ngừng rồi lặng thinh.

Bạch Diêu Hồng băng bó vết thương cho Bạch Phàm xong nói :

- Ca ca, chúng ta cũng nên về phòng nghỉ để cho Bạch muội muội yên tĩnh điều dưỡng.

Đoạn liền cùng Bạch Phàm lui ra, Hồ Thiết Sanh tiến ra đến ngoài cửa phòng, nắm tay Bạch Phàm thành khẩn nói :

- Bạch đại ca, tiểu đệ không biết nên nói gì mới phải. Không, tiểu đệ chỉ muốn nói một câu, Bạch đại ca là người hiệp can nghĩa đùm duy nhất mà tiểu đệ đã gặp trong đời. Tiểu đệ sẽ trọn đời khắc cốt ghi tâm.

Bạch Phàm nghiêm mặt :

- Sanh đệ, chẳng phải ngu huynh nói đệ, đệ thật quá kiến ngoại. Ngu huynh chẳng đã nói là chúng ta vừa mới gặp nhau đã như cố tri hay sao? Nếu Sanh đệ còn khách sáo nữa là xem thường ngu huynh đấy!

Bạch Diêu Hồng mắt ánh lên vẻ mê hồn nói :

- Hồ đại ca đừng nói nữa, tiểu muội với ca ca rất thích kết giao bằng hũ, kết giao được một người bạn như Hồ đại ca thật là một niềm vui lớn. Thôi, ngày mai gặp!

Hai người đi vào phòng, Bạch Diêu Hồng lại thò đầu ra, lại ném cho Hồ Thiết Sanh cái nhìn mê hồn rồi mới khép cửa lại.

Hồ Thiết Sanh ngăn người, cảm thấy cái nhìn của Bạch Diêu Hồng có một mị lực không sao chống lại nổi, chàng đứng ngoài cửa thừ ra hồi lâu rồi mới trở về phòng mình.

Bạch Ngọc Quyên đã ngủ, Tiểu Thúy đang ngồi bên chăm sóc. Hồ Thiết Sanh không dám rời khỏi, đành ngồi tĩnh tọa trong phòng cho đến sáng.

Chàng mở cửa đến phòng bên cạnh nhìn vào, huynh muội họ Bạch đã đi khỏi, chỉ để lại một mảnh giấy hồng trên bàn. Trên viết :

“Hồ đại ca, tiểu muội với ca ca đi trước, hễ các vị cũng tham dự đại hội thuyền rồng của Động Đình Thần Quân, chúng ta vẫn có thể gặp nhau tại đó. Từ khi gặp Hồ đại ca, tiểu muội mới biết gia huynh chẳng phải là người kiệt xuất nhất trên đời, trời cao đã tạo ra một Gia Cát Lượng lại tạo ra một Châu Do, nhất thời thật khó phân cao thấp. Nhưng tiểu muội thành thật mà nói, phong nghi của Hồ đại ca còn trội hơn gia huynh, xin hãy tin tiểu muội tuyệt đối không phải xiểm nịnh....”

Sau cùng là “Tiểu muội Bạch Diêu Hồng thủ thư”.

Hồ Thiết Sanh thừ ra một hồi, chỉ nghĩ thấy trên thư hồng hấy còn hương thơm thoang thoảng, hình bóng kiều diễm của Bạch Diêu Hồng như còn phảng phất đâu đây, lòng bàng hoàng xao xuyến.

Chàng trở về phòng, Bạch Ngọc Quyên đã thức, tinh thần đã khá hơn nhiều.

Hồ Thiết Sanh vui mừng nói :

- Quyên muội, ngu ca thật không biết nên cảm kích huynh muội họ Bạch thế nào mới phải!
- Để tiểu muội đích thân sang cảm tạ người ta!
- Họ đã đi khỏi rồi.

Bạch Ngọc Quyên ngạc nhiên :

- Đi khỏi rồi ư?
- Vâng! Họ đã bỏ đi lúc trời vừa sáng, cũng là tham dự đại hội thuyền rồng, chẳng nào chúng ta vẫn có thể gặp lại họ.

Bạch Ngọc Quyên vừa nhớ lại đôi mắt như biết nói của Bạch Phàm, con tim liền đập dữ dội nhưng nàng vừa nhìn thấy Hồ Thiết Sanh liền tự trách thầm :

“ Bạch Ngọc Quyên hỡi! Bất kỳ người đàn ông nào trên cõi đời này đều không thể sánh với Sanh ca của người, người sao thể vì một chút ân huệ mà tâm thần bất định thế này?”

Hồ Thiết Sanh thấy Bạch Ngọc Quyên hai má đỏ bừng, bèn nói :

- Quyên muội, khí sắc của Quyên muội đã khá lên nhiều lắm rồi, huynh muội họ Bạch thật là những người bạn hiếm có.

Bạch Ngọc Quyên thờ thẩn nhìn Hồ Thiết Sanh, nàng tin là Hồ Thiết Sanh không biết nguyên nhân hai má đỏ bừng của nàng, chính vì vậy lòng nàng càng áy náy hơn.

Và nàng cũng tin là dù Bạch Phàm không tự động cắt thịt để làm thuốc dẫn cho nàng, chắc chắn Sanh ca cũng hành động như vậy.

Ba hôm sau, Bạch Ngọc Quyên đã hoàn toàn bình phục. Bốn người lập tức lên đường đến Động Đình hồ. Lúc này Tiểu Thúy cũng không còn thấy ghê tởm Tiểu Lục Tử nữa vì Tiểu Lục Tử cố tránh ăn nước mũi trước mặt Tiểu Thúy và cũng đã học được cách ân cần với người đẹp.

Quân Sơn nằm ở phía Bắc Động Đình hồ, từ xa nhìn giống như búi tóc của phụ nữ, rừng xanh lớp lớp trông rất ngoạn mục.

Trước tiết Đoan Ngọ một ngày, bốn người đã có mặt tại Dương La Châu ở phía Nam Quân Sơn. Châu này nằm ngang Động Đình hồ, giống như là một bán đảo trên hồ.

Động Đình Thần Quân Tề Cảnh Ủy vốn cư trú trên một đảo nhỏ trong hồ, phen này vì tổ chức đại hội thuyền rồng nên đã tạm di chuyển đến Dương La Châu.

Phần đầu của Dương La Châu vươn vào giữa hồ, trên vốn là phân trại của Động Đình Thần Quân một lần, nay đã năm sáu năm rồi. Lúc này bốn người đi đến trước cửa rào, nói rõ thân phận với gã đại hán canh gác. Gã đại hán ấy nghe nói là sư đệ của trại chủ lập tức mở cửa cho vào và đưa bốn người vào trong trại.

Phân trại Động Đình này khí thế bất phàm, đủ thấy Động Đình Thần Quân rất có đầu óc tổ chức.

Gã đại hán dẫn bốn người đi đến trước một đại sảnh, khom mình lui đi.

Hồ Thiết Sanh dẫn trước đi vào đại sảnh, chỉ thấy bên trong có mười mấy người đang ngồi đàm luận, Động Đình Thần Quân cũng có mặt.

Động Đình Thần Quân tuổi trạc tứ tuần, mặt vuông râu rồng, tướng mạo hết sức uy mãnh, vừa thấy có khách vào liền đứng lên đi ra đón, ôm quyền nói :

- Xin hỏi bốn vị thiếu hiệp đại diện cho môn phái nào vậy?

Hồ Thiết Sanh ôm quyền đáp lễ :

- Đại sư bá không còn nhận ra Sanh nhi rồi sao?

Động Đình Thần Quân nhìn kỹ mới nhận ra là sư đệ Hồ Thiết Sanh, liền tiến tới ôm lấy chàng rơm nước mắt nói :

- Sanh nhi, người thật vất vả quá! Chẳng hay sư tổ người...

Hồ Thiết Sanh liền kể lại chuyện mất tích của Tiên Kiếm và Ma Già.

Nghe xong, Động Đình Thần Quân nước mắt chảy dài nói :

- Sanh nhi, sư bá cần cho người biết một tin lạ kỳ, người nói sư tổ người Tiên Kiếm với Ma Già đã mất tích rồi phải không? Nhưng hôm qua sư bá lại nhận được một thông báo thần bí, nói là hai vị cao nhân Tiên Kiếm và Ma Già sẽ đến tham dự đại hội thuyền rồng đấy.

- Ô!

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên cùng kêu lên một tiếng kinh ngạc, đương nhiên đó là do họ quá vui mừng mà nên.

Nhưng Động Đình Thần Quân lại lắc đầu nói :

- Sanh nhi chớ vội vui mừng vì thứ nhất, sư tổ người có oán thù với Ma Già Bạch Long Xuyên, cho dù bỏ qua đi nữa nhưng với tính nết của hai người, khó có thể thuận hòa trong một thời gian ngắn đi cùng nhau đến đây. Thứ nhì, người thông báo tin hai người là hai thiếu niên nam nữ rất xấu xí nhưng khinh công cao hơn sư bá rất nhiều, họ ở trên mái nhà nói xong, chỉ hai cái tung mình đã mất dạng.

Hồ Thiết Sanh với Bạch Ngọc Quyên lại sửng sốt bởi họ tin chắc hai thiếu niên nam nữ xấu xí mà Động Đình Thần Quân nói đây chắc hẳn chính là hai người mà họ đã gặp trong khách điểm ở Huệ Dung trấn.

Nhận xét của Động Đình Thần Quân cũng rất chính xác vì hai thiếu niên nam nữ xấu xí đã đi chung với hai lão nhân đội mũ nỉ, hơn nữa họ hành động lén la lút lút như có mưu đồ gì đó nên thế nào nam nữ xấu xí cũng tuyệt đối không phải người truyền tin của hai vị cao nhân Tiên Kiếm và Ma Già.

Chỉ nghe Động Đình Thần Quân nói tiếp :

- Đại hội thuyền rồng phen này vốn là do hai vị tiền bối Hắc Dao Khách với Thiên Đài Kỳ Si chủ trì, mục đích là ngầm điều tra kẻ đã sát hại sư phụ người và con gái của Ma Già Bạch Long Xuyên nhưng nay xem ra đại hội lần này rất có thể bị kẻ thù lợi dụng ngược lại rồi.

Hồ Thiết Sanh liền giới thiệu Bạch Ngọc Quyên, Tiểu Lục Tử và Tiểu Thúy với Động Đình Thần Quân. Trong lúc ấy, Hồ Thiết Sanh quét mắt nhìn, phác giác Thái Cực Song Khuyên Sử Nghĩa Nhân và Thái Cực Khuyên Sử Trường Phúc cũng có mặt, bất giác bừng lửa giận.

Động Đình Thần Quân thoáng nhìn cũng biết giữa họ có thâm thù đại hận, liền thấp giọng nói :

- Lần đại hội lần này chủ yếu là ngầm điều tra kẻ thù, chúng ta tuyệt đối không nên để xảy ra chuyện xung đột nội bộ cho kẻ địch có cơ hội lợi dụng, bất kể có thù hận gì cũng phải tạm nhẫn nhịn.

Hồ Thiết Sanh trừng mắt nhìn Sử Nghĩa Nhân, Động Đình Thần Quân liền vội giới thiệu họ với nhau.

Trong số có Trung Nguyên ngũ kỹ sĩ họ Long, anh em Bàn Long Dao họ Cổ, Tề Lỗ song tàn, Cản Lăng Thập Bát Phiêu Bạch Phàm và Truy Hồn Thập Tam Điểm Bạch Diêu Hồng.

Hồ Thiết Sanh vừa thấy anh em họ Bạch liền tức tiến tới thi lễ, Bạch Ngọc Quyên lúc này cũng không còn ghen ghét nữa, nắm lấy tay Bạch Diêu Hồng hết sức thân mật.

Bỗng ánh mắt Hồ Thiết Sanh dừng lại trên người hai lão nhân một cao một thấp ở ngoài khách sảnh, cảm thấy hai lão nhân này như từng quen biết nhưng nhất thời lại không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Chàng liền quay sang Động Đình Thần Quân khẽ nói :

- Đại sư bá, hai vị ở ngoài sảnh kia là ai vậy?

Động Đình Thần Quân đưa mắt nhìn ra ngoài đáp :

- Âm Dương song sát! Dường như có chút quan hệ sư với môn của Bạch thiếu hiệp.

Hồ Thiết Sanh thoáng giật mình, Bạch Phàm liền tiếp lời :

- Không sai, Âm Dương song sát xưa kia làm hại võ lâm, bị gia sư thu phục, về sau sửa đổi khá nhiều. Những năm gần đây đi lại trên giang hồ không còn hành vi tội ác gì nữa!

7. Chương 7: Hồi 7

Hồ Thiết Sanh đưa mắt nhìn Âm Sát Miêu Huê Dương, vừa tiếp xúc với ánh mắt của lão bất giác rung động cõi lòng.

Hồ Thiết Sanh nhận thấy Âm Dương song sát này có vẻ giống hai lão nhân đội mũ nỉ, đang khi chú mắt nhìn, bỗng một bàn tay mềm mại đặt lên vai chàng đồng thời một mùi thơm thoang thoang len vào mũi chàng.

- Hồ đại ca nghĩ gì vậy?

Thì ra Bạch Diêu Hồng tay đặt lên vai Hồ Thiết Sanh, mắt nhìn Bạch Ngọc Quyên nhưng lại nói chuyện với chàng. Nàng ta đứng chung với Bạch Ngọc Quyên hệt như xuân lan thu cúc, mỗi người một vẻ, nhưng theo Hồ Thiết Sanh thì Bạch Diêu Hồng chẳng những kiều diễm mà còn có một khí chất đặc biệt hiếm thấy ở những thiếu nữ khác.

Hồ Thiết Sanh ấp úng đáp :

- Không... ngu huynh đâu có nghĩ gì?

Bạch Diêu Hồng mỉm cười :

- Quyên muội xem đó, Hồ đại ca rõ ràng là đang nghĩ ngợi gì vậy mà lại nói không, hiển nhiên là nói dối rồi.

Hồ Thiết Sanh đành nghiêm túc nói :

- Ngu huynh thấy Âm Dương song sát rất quen mặt, không biết đã gặp ở đâu?

Bạch Diêu Hồng liền nói :

- Để tiểu muội gọi họ đến hỏi thử xem.

Bạch Ngọc Quyên thấy nàng sốt sắng như vậy, lòng hết sức áy náy, vừa định ngăn cản, Bạch Diêu Hồng đã lớn tiếng nói :

- Miêu Huệ Dương, Vu Ấm, hai người đến đây, Hồ thiếu hiệp cần gặp.

Ấm Dương song sát vội đi đến, cung kính thi lễ với Bạch Diêu Hồng và nói :

- Tiểu thư có gì dạy bảo?

Bạch Diêu Hồng đưa tay chỉ Hồ Thiết Sanh :

- Hồ thiếu hiệp đây chính là đồ tôn của Tiên Kiếm Lạc tiền bối, còn vị này là Bạch cô nương, tôn nữ của Ma Già Bạch tiền bối.

Ấm Dương song sát liền tức thi lễ với Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên, cười hòa nhã nói :

- Hậu duệ của cao nhân quả nhiên bất phàm, đúng là long phụng trong loài người, hai vị thiếu hiệp đã là bằng hữu của thiếu chủ, từ nay có việc gì xin cứ sai bảo.

Hồ Thiết Sanh nghe vậy, cảm thấy thật hổ thẹn với anh em nhà họ Bạch, người ta đối với mình tình như thủ túc vậy mà mình lại hoài nghi thủ hạ của người ta. Vả lại Ấm Dương song sát khi xưa tuy khét tiếng hung tàn nhưng gần đây không còn nghe họ có hành vi độc ác gì nữa, hẳn là đã cải tà quy chánh. Cứ xem thái độ cung kính hòa nhã của họ cũng đủ rõ.

Ấm Dương song sát vòng tay xá dài lui đi, Hồ Thiết Sanh nắm lấy tay Bạch Phàm nói :

- Bạch huynh, tiểu đệ thật không phải, mong Bạch huynh rộng lượng lượng thứ cho.

- Không hề gì, hạng người như họ cần thận đề phòng vẫn tốt hơn. Lúc gia sư còn tại thế, có thể họ không dám lộng hành nhưng một khi gia sư qua đời, không ai dám cam đoan họ lại trở nên chừng nào tật nấy.

- Bạch huynh đừng nói nữa, tiểu đệ cảm thấy thật xấu hổ.

Bạch Diêu Hồng nhìn chàng cười sâu sắc :

- Lời nói của ca ca đều là thật lòng cả, đừng thấy bọn họ cung kính với bọn này, đó chẳng qua là họ khiếp sợ thanh uy của gia sư, ai dám cam đoan ở sau lưng họ không đổi khác?

Bổng nghe Động Đình Thần Quân nói :

- Sanh nhi với huynh muội Bạch thiếu hiệp đã là bằng hữu thì cứ ở lại Quý Tân Hiên, sư bá lúc này đang có việc, xin nhờ Bạch thiếu hiệp dẫn mọi người đến đó vậy.

Hồ Thiết Sanh lúc này lòng hoài nghi đã hoàn toàn tiêu tan, bèn đi theo anh em họ Bạch đến Quý Tân Hiên. Thì ra lần này đại hội, Động Đình Thần Quân vì đón tiếp cao thủ hai giới hắc bạch, kế hoạch chuẩn bị đã tốn rất nhiều thời gian, cần phải chu đáo mọi mặt, ngay cả chỗ ở cũng tốn rất nhiều công sức. Nhìn bề ngoài là phân chia theo đẳng cấp và mức độ giao tình nhưng thật ra là dựa theo mức độ tin cậy hầu có sự phòng bị. Sự sắp xếp đó chia làm Quý Tân Hiên, Thượng Tân Hiên và Giai Tân Hiên và trong mỗi khu đều lẫn lộn hai giới hắc bạch để họ giám sát lẫn nhau. Còn Quý Tân Hiên vừa đúng có sáu gian phòng, anh em họ Bạch chiếm hai gian, nhóm Hồ Thiết Sanh chiếm bốn gian.

Đêm hôm ấy, Động Đình Thần Quân đã nói chuyện riêng với Hồ Thiết Sanh. Ông nói lúc này hai giới hắc bạch lẫn lộn, lòng người khó lường, dặn Hồ Thiết Sanh phải hết sức thận trọng lưu ý và còn nhờ chàng trợ giúp trong việc tuần đêm.

Lúc này trời đã canh hai, Hồ Thiết Sanh định sau canh ba sẽ đi xem qua khắp nơi trong trại bèn lên giường nằm giả ngủ và Bạch Ngọc Quyên ở phòng cạnh bên cũng đang chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi.

Bổng Bạch Phàm với Bạch Diêu Hồng cùng xuất hiện ngoài cửa sổ phòng Bạch Ngọc Quyên.

Bạch Diêu Hồng khẽ búng vào cửa sổ nói :

- Quyên muội đã ngủ rồi ư?

Bạch Ngọc Quyên liền đáp :

- Hồng tỷ đó phải không? Tiểu muội chưa ngủ.
- Mới đến lạ chỗ, không sao ngủ được, Quyên muội có thể ra đây chuyện trò không?
- Tiểu muội cũng cảm thấy vậy. Được, chúng ta trò chuyện một lúc cũng tốt.

Nàng mở cửa ra khỏi phòng, thấy Bạch Phàm cũng có mặt, bèn gật đầu chào. Đôi mắt như biết nói của Bạch Phàm lại đăm đăm nhìn nàng khiến con tim nàng lại đập rộn ràng lên. Họ đi đến bên hòn giả sơn trong hoa viên, Bạch Diêu Hồng lấy khăn tay ra trải trên đá cho Bạch Ngọc Quyên nhưng Bạch Ngọc Quyên không chịu ngồi.

Bạch Phàm vội nói :

- Quyên muội, chúng ta đều là người nhà, Quyên muội luôn kiến ngoại như thế này, từ nay ngu huynh với xá muội sẽ không dám với cao nữa.
- Bạch đại ca sao lại nói vậy? Phen này được Bạch đại ca cắt thịt chữa độc thương, thịnh tình hậu ý ấy tiểu muội đang cảm thấy không sao báo đáp đây. Bạch đại ca lại còn nói vậy, tiểu muội thật hổ thẹn hết sức.

Bạch Phàm mỉm cười :

- Quyên muội càng nói càng xa rời. Qua đó đủ thấy có lẽ ngu huynh với xá muội đã tiềm nhiễm thói quen giang hồ để khiến Quyên muội luôn thận trọng đề phòng, không dám gần gũi.

Bạch Ngọc Quyên vội nói :

- Bạch đại ca, xin chớ nói vậy.

Bạch Ngọc Quyên chỉ cảm thấy Bạch Phàm phong độ tao nhã, nói năng thoát tục, nhất là đôi mắt phát ra ánh sáng nóng rực khiến nàng hết sức bồn chồn xao xuyến.

Bỗng Bạch Diêu Hồng nói :

- Để tỷ tỷ đi lấy trà và điểm tâm mang tới đây, chúng ta phải chuyện văn thỏa thích một phen mới được.

Dứt lời, liền quay người bỏ đi ngay.

Bạch Diêu Hồng đi thẳng đến bên ngoài cửa sổ phòng Hồ Thiết Sanh, khẽ cất tiếng gọi :

- Sanh ca! Sanh ca!

Hồ Thiết Sanh vốn dĩ chưa ngủ, nghe ra tiếng nói của Bạch Diêu Hồng, chẳng hiểu sao con tim lại giật thót một cái, vội nói :

- Hồng muội đó phải không? Có việc gì vậy?
- Tiểu muội mới đến đây lạ chỗ, không sao ngủ được. Sanh ca có thể tán gẫu với tiểu muội không?

Hồ Thiết Sanh chẳng chút do dự nói :

- Đương nhiên có thể rồi.

Chàng mở cửa ra, Bạch Diêu Hồng đi vào, tiện tay khép cửa lại nói :

- Sanh ca nếu cần nghỉ ngơi, tiểu muội không quấy rầy nữa.

Hồ Thiết Sanh vội nói :

- Hồng muội chớ khách sáo, có Hồng muội chuyện văn, ngu huynh cả đời không ngủ cũng chẳng mệt.
- Thật ư?
- Ngu huynh nói dối Hồng muội làm gì? Xin mời ngồi! Ngu huynh rót trà cho Hồng muội.
- Không, tiểu muội tự rót được rồi.

Bạch Diêu Hồng đành tự rót trà, hai người chạm tay nhau, Hồ Thiết Sanh chỉ cảm thấy hương thơm ngan ngát, tay nàng mềm mại như không xương và mịn màng như hoa phấn, bất giác ngáy người ra.

Bạch Diêu Hồng nắm lấy tay chàng nói :

- Sanh ca không ghét tiểu muội chứ?

Hồ Thiết Sanh ấp úng :

- Đâu có! Hồng muội chớ nói vậy, hai huynh muội còn là đại ân nhân của huynh nữa mà.

- Tiểu muội không thích Sanh ca nói vậy đâu.

Bạch Diêu Hồng vừa nói vừa đưa tay bịt miệng Hồ Thiết Sanh. Hồ Thiết Sanh chỉ cảm thấy bàn tay thon thả của nàng thơm mê hồn và đôi mắt ngập đầy tình ý, bất giác nghe long lâng lâng ngây ngất.

- Ngồi xuống đi, làm gì mà thừ ra vậy hở?

Bạch Diêu Hồng kéo chàng ngồi xuống bên mép giường, da thịt chạm nhau, hơi thở thơm ngát. So với Bạch Ngọc Quyên, Bạch Ngọc Quyên giống như một cành lan thanh nhã, còn Bạch Diêu Hồng thì giống như một đóa mầu đơn sắp nở. Thân hình nàng đầy đặn, toàn thân mỗi một tấc da thịt đều toát ra sức khêu gợi mãnh liệt, hương thơm dịu dịu từ trên người nàng tỏa ra khiến Hồ Thiết Sanh ngất ngây say đắm.

Hồ Thiết Sanh lẩm bẩm :

- Ngu huynh đã sắp bị Hồng muội nung chảy rồi...

- Vậy Sanh ca thích tiểu muội rồi phải không?

Đoạn nép vào lòng Hồ Thiết Sanh, liền khiến chàng tim đập dữ dội, mặt đỏ tía tai.

Bạch Diêu Hồng với giọng nhẹ như gió thoảng nói :

- Sanh ca thấy tiểu muội so với Quyên muội thế nào?

Hồ Thiết Sanh lúng túng :

- Hai người đều tốt cả.

Bạch Diêu Hồng nũng nịu :

- Đừng trả lời nước đôi như vậy, phải nói rõ ràng hơn kia.

- Ngu huynh thật không sao phân biệt được.

Bạch Diêu Hồng ọ ẹ người :

- Không được, tiểu muội muốn Sanh ca phải nói.

Hồ Thiết Sanh thật tình không nhận định được ai hơn ai, chàng không thể nói trái với lương tâm, đành thành thật nói :

- Hồng muội, ngu huynh nói thật, từ khi gặp Hồng muội, ngu huynh nhận thấy tất cả những điểm khả ái của phụ nữ thấy đều tập trung vào người Hồng muội và Quyên muội. Đã gặp hai người rồi, tất cả phụ nữ trên cõi đời này chẳng còn đáng để mắt đến nữa, nên ngu huynh...

- Sanh ca sao?

Bạch Diêu Hồng gần như nằm trong lòng Hồ Thiết Sanh khiến chàng cảm thấy toàn thân nóng ran, một luồng sức nóng kỳ lạ từ Đan Điền bốc lên. Trước kia chàng gần gũi với Bạch Ngọc Quyên chưa từng có cảm giác như vậy, liền vội ổn định tâm thần. Nào ngờ luồng sức nóng ấy hết như một dòng điện, lập tức lan ra khắp người. Trong khi ấy Bạch Diêu Hồng ôm chặt lấy chàng, đôi nhũ hoa nhô cao liên hồi cọ sát vào ngực chàng. Một chàng trai trẻ huyết khí chưa ổn định sao thể chịu nổi sự khêu gợi như vậy, Hồ Thiết Sanh lửa dục bốc cao, không sao kiềm chế nổi. Chàng ôm ngang lưng Bạch Diêu Hồng, cúi xuống hôn nàng.

Bạch Diêu Hồng như hữu ý như vô ý ngược mặt lên, hai mắt lim dim, đôi môi mọng đỏ hướng lên trên đón chờ. Hồ Thiết Sanh lý trí đã mất, lật người đè Bạch Diêu Hồng xuống hôn tới tấp. Bạch Diêu Hồng nửa chống nửa ưm nhưng lại ôm chặt lấy Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh lửa dục đã bốc cao đến tột đỉnh, đưa tay bắt đầu cởi áo Bạch Diêu Hồng và Bạch Diêu Hồng cũng len lén cởi khuy áo chàng. Bạch Diêu Hồng thân ngọc phơi trần, dưới ánh đèn trông như được điêu khắc bằng mã não, làn da trắng hồng và mịn như bảo ngọc, hương thơm da thịt từng hồi len vào mũi Hồ Thiết Sanh, chút lý trí còn lại trong chàng cũng bị khóa lấp hoàn toàn.

Cảnh tượng ấy tiếp tục diễn ra trong phòng, Bạch Phàm với Bạch Ngọc Quyên ở ngoài hoa viên cũng tràn đầy tình ý với nhau. Bạch Ngọc Quyên chỉ cảm thấy trong đôi mắt thần bí của Bạch Phàm như có một sức mạnh khó thể chống lại khiến nàng tâm thần bất định, không dám nhìn thẳng, nhưng ánh mắt Bạch Phàm lại không buông tha cho nàng.

Ở Động Đình hồ tuy là đêm đầu hè nhưng qua khỏi canh ba cũng có chút lạnh, Bạch Ngọc Quyên thừa cơ hai tay khoanh lại ôm vai nói :

- Tiểu muội thấy lạnh lạnh, hãy trở về phòng thì hơn.

Bạch Phàm liền cởi áo dài ra, khoác lên người nàng và nói :

- Vậy không còn lạnh nữa chứ?

- Bạch đại ca thì sao? Không cảm thấy lạnh ư?

- Có Quyên muội cận kề, ngu huynh không bao giờ cảm thấy lạnh cả.

Bạch Phàm dứt lời nhẹ nhàng vòng tay ôm ngang lưng nàng.

Bạch Ngọc Quyên vội đẩy ra nói :

- Không còn sớm nữa, chúng ta nên trở về phòng đi thôi.

- Ngồi thêm một chốc lát nữa đi! Đẳng nào người luyện võ chúng ta cả đêm không ngủ cũng chẳng hề gì.

- Bạch ca tốt với tiểu muội thế này, tiểu muội thật không biết báo đáp thế nào mới phải.

Bạch Phàm đưa tay bịt miệng nàng :

- Quyên muội không được nói những lời kiến ngoại như vậy nữa.

Bạch Ngọc Quyên nhận thấy chàng trai anh tuấn này thật tế nhị, bất giác lòng xao xuyến, đồng thời nghĩ thấy lòng bàn tay Bạch Phàm có một mùi thơm nhàn nhạt.

Bạch Phàm rút tay về :

- Quyên muội, từ từ rồi sẽ hiểu con người của ngu huynh. Ngu huynh rất thích kết giao bằng hữu, từ khi gặp Quyên muội với Thiết Sanh, ngu huynh đã hạ quyết tâm kết giao ngay.

Bạch Phàm lại đắm đắm nhìn nàng, nàng thẹn thùng cúi đầu xuống, bỗng cảm thấy người nóng bừng và tim đập dữ dội. Dần dà, mặt nàng cũng đỏ, ánh mắt lộ vẻ khát khao. Nhưng nàng vẫn không quên Hồ Thiết Sanh, cắn răng cố nén lửa dục, lòng cảm thấy vô cùng hổ thẹn. Bạch Ngọc Quyên đứng lên, định cáo từ trở về phòng nhưng rồi lại ngồi xuống. Lúc này nàng thật cần thiết một sự an ủi vô về gì đó nhưng nàng cũng chẳng nói ra được vì nàng chưa từng có kinh nghiệm ấy.

Bạch Phàm nắm lấy tay nàng, quan tâm hỏi :

- Quyên muội cảm thấy không được khỏe ư? Có cần ngu huynh đưa về phòng không?

Bạch Ngọc Quyên lửa dục dần bốc cao, ý chí nàng đã bắt đầu lung lay, dục vọng đã khiến nàng quên hết quan tiết trinh và sự thẹn thùng của một người con gái. Nàng từ từ dựa vào người Bạch Phàm, Bạch Phàm vòng tay ôm ngang lưng nàng, bàn tay đặt ngay trên huyệt Đan Điền nàng, một luồng sức nóng từ lòng bàn tay Bạch Phàm truyền vào huyệt Đan Điền nàng. Bạch Ngọc Quyên vốn đã lửa dục bốc cao, thế là lại càng như lửa thêm dầu không sao kiềm chế được nữa và lúc này thần trí của nàng cũng bị lửa dục phủ mờ. Bạch Phàm tay kia từ từ di động trên đôi nhũ hoa của nàng, sau đó dần di chuyển xuống, khi đến chỗ bí mật nhất, nàng bỗng ôm chặt lấy cổ Bạch Phàm, toàn thân run rẩy. Bạch Phàm cười bí ẩn, bỗng nàng về phòng của y. Y cởi hết y phục Bạch Ngọc Quyên rồi lại tự cởi y phục cho chính mình, sau đó thối tất đèn.

Trong hai gian phòng đều ngập đầy vô vàn ánh xuân nhưng Hồ Thiết Sanh vẫn chưa được toại nguyện vì Bạch Diêu Hồng không ngừng co người qua lại khiến chàng không sao tiến được vào cửa ải.

Trong khi ấy phòng bên kia, Bạch Phàm với Bạch Ngọc Quyên cũng đang tiến gần đến mục tiêu cuối cùng.

Đột nhiên, ngoài cửa sổ hai gian phòng ấy vang lên tiếng gõ cửa khe khẽ rồi có người thấp giọng nói :

- Thiếu gia! Tiểu thư! Đã đến lúc rồi, muộn nữa e sẽ không còn kịp.

Bạch Diêu Hồng liền đẩy Hồ Thiết Sanh ra, lấy một chiếc gối bỏ vào lòng chàng rồi liền vội vàng mặc y phục vào, âu yếm hôn Hồ Thiết Sanh một cái và nói :

- Sanh ca, chẳng phải tiểu muội không cho Sanh ca mà là tiểu muội đang có sứ mệnh trọng đại, tạm thời không thể để cho Sanh ca phá đi đồng trình để khiến công lực của tiểu muội bị tổn thương.

Đoạn với vẻ thương hại vuốt má Hồ Thiết Sanh một cái, quay người ra khỏi cửa phòng.

Bạch Phàm vừa nghe tiếng nói ngoài cửa sổ, lòng hết sức tức tối bởi y đang lúc lửa dục bốc cao, cảm giác khát khao xâm chiếm, nhưng vì thân mang trọng nhiệm, chẳng thể để lỡ đại sự. Mắt thấy một con thiên nga đến tận miệng rồi lại bay đi mất. Y hừ một tiếng thật mạnh, hậm hực mặc áo, xuống giường lại thêm thường sờ người nàng một hồi rồi mới tám tức ra khỏi phòng, Hồ Thiết Sanh lửa dục dần lui đi, thần trí đã tỉnh táo, nghĩ lại chuyện vừa qua lòng tốt cùng hối hận. Chàng vốn là một thiếu niên trong trắng chính trực, giờ đây đã phụ bạc Quyên muội, cảm thấy không còn mặt mũi nào sống trên đời nữa, gờ tay vỗ xuống Thiên Linh.

Bỗng có người ngoài cửa sổ trầm giọng nói :

- Sư thù chưa báo mà lại tự tuyệt, bỏ mặc đại thù sư môn và sự hưng vong của võ lâm, người còn xứng đáng là một trang nam nhi không?

Hồ Thiết Sanh giật mình sững sờ thẳm nhủ :

“Phải rồi, mình chết đi không sao nhưng huyết thù của sư môn chẳng phải sẽ vĩnh viễn chìm dưới đáy biển hay sao?”

Chàng lập tức trầm giọng nói :

- Ngoài kia là vị tiền bối nào vậy?

Ngoài cửa sổ im lặng, đối phương đã bỏ đi rồi. Hồ Thiết Sanh vội mặc y phục vào đi ra khỏi phòng, quả nhiên người vừa nói đã bỏ đi rồi, chàng thẳm nhủ :

- Tiếng nói người này rất xa lạ, chắc chắn không phải đại sư bá Động Đình Thần Quân Tề Cảnh Trì, nhưng hẳn người này có quan hệ sâu xa với sư môn.

Chàng đẩy mở cửa phòng Bạch Ngọc Quyên, thấy nàng đầu tóc rối bời, mặt đầy vẻ hổ thẹn ngồi bên mép giường lặng lẽ khóc.

Hồ Thiết Sanh lòng hết sức hổ thẹn, thẳm nhủ :

“Chả lẽ Quyên muội đã phát hiện chuyện giữa mình với Bạch Diêu Hồng rồi sao?”

- Quyên muội...

- Hãy để mặc tiểu muội!

Bạch Ngọc Quyên quay mặt đi, càng khóc thẳm thiết hơn.

Hồ Thiết Sanh ngượng ngùng :

- Quyên muội, ngu huynh thật có lỗi với Quyên muội...

- Không, lỗi tại tiểu muội, đâu trách được Sanh ca.

- Không, Quyên muội, cũng tại ngu huynh ý chí không vững vàng, rất là có lỗi với Quyên muội.

Bạch Ngọc Quyên tưởng chàng có ý mai mỉa nàng ý chí không vững vàng, lòng đã tan nát, tự cho mình là tàn hoa bại liễu, không xứng đáng làm vợ Hồ Thiết Sanh. Nhưng nàng lại căm hận Bạch Phàm, cho là Bạch Phàm cố ý căm dỗ nàng để nàng không kèm chế nổi, đánh mất đồng trinh.

Thế nên nàng đau xót nói :

- Sanh ca, bất kể Sanh ca trách tiểu muội thế nào, tiểu muội cũng không trách Sanh ca vì tiểu muội không xứng đáng.

Hồ Thiết Sanh lặng người thâm nhủ :

“Quả nhiên là Quyên muội đã biết rồi, vậy thì...”

Chàng đau lòng hổ thẹn đến cực độ, ôm lấy Bạch Ngọc Quyên, nước mắt chảy dài. Bạch Ngọc Quyên cũng ôm lấy chàng, hai người lòng đã tan nát, không ai muốn trách ai nữa bởi hai người đều thấy lương tâm vô cùng ray rứt.

Hồi lâu, Bạch Ngọc Quyên mới đẩy Hồ Thiết Sanh ra nói :

- Sanh ca, tiểu muội kiếp này quyết không lấy chồng.

Hồ Thiết Sanh cũng đồng cảm là mình đã bội phản Bạch Ngọc Quyên nên cũng kiên quyết nói :

- Quyên muội không lấy chồng, ngu huynh cũng cả đời không lấy vợ.

- Tiểu muội là tàn hoa bại liễu, Sanh ca hà tất phải hy sinh vì tiểu muội.

Hồ Thiết Sanh tưởng nàng có ý mai mỉa mình, bèn thành khẩn nói :

- Ngu huynh tuy có lỗi với Quyên muội nhưng con tim ngu huynh đã thuộc về Quyên muội, ngu huynh cả đời không lấy vợ hầu báo đáp hồng phần tri kỷ.

Hai người lẳng lặng đối mặt với nhau, tự hận mình một bước xảy chân thành thiên cổ hận.

Hồ Thiết Sanh thở dài :

- Chúng ta tuy cả đời không kết hôn nhưng vẫn ở bên nhau, Quyên muội đồng ý không?

Bạch Ngọc Quyên lặng thinh, lòng thầm quyết định khi nào tìm gặp gia gia sẽ kết liễu cuộc đời tàn.

Hồ Thiết Sanh nắm tay nàng nói :

- Đi, chúng ta hãy ra ngoài tuần tra đi, đã nhận lời đại sư bá, chẳng thể không làm tròn.

Hai người ra khỏi phòng, phi thân lên mái nhà dạo quanh một vòng trong trại. Lúc này đang đi đến gần ba khán đài to lớn bên bờ hồ, chỉ thấy mặt hồ hoàn toàn phẳng lặng không một gợn sóng. Trước cảnh bình lặng ấy, hai người cảm thấy lòng có phần thư thái hơn. Hồ Thiết Sanh bất giác cảm khái vô vàn, Bạch Ngọc Quyên cũng lẳng lặng rơi lệ, hai người ngồi nép vào nhau trong bãi đá trên bờ hồ. Chỉ thấy mười mấy chiếc thuyền rồng đang đỗ trên mạn hồ chuẩn bị cho đại hội ngày mai, sóng xô vào mạn thuyền phát ra tiếng “bóp bóp” liên hồi.

Đột nhiên bên cạnh chiếc thuyền rồng thứ nhất nước hồ lay động, hai người nhô lên với thể Lý Ngư Đả Đĩnh vọt khỏi mặt nước lên trên thuyền rồng. Hai người này đều mặc một bộ y phục đen bóng, phủ trùm từ đầu đến chân, chỉ chừa ra hai mắt sáng ngời. Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên rúng động cõi lòng, theo công phu lên nước của hai người này, rất có thể là cao thủ thuộc hạ của Động Đình Thần Quân, nhưng chẳng rõ họ đêm khuya đến đây có mục đích gì? Hai người đưa mắt nhìn nhau rồi lại nhìn về phía hai quái nhân, chỉ thấy một cao một thấp đứng yên bất động trên thuyền rồng.

Bỗng một giọng nói ồ ồ từ một nơi khán đài vọng đến :

- Không được, làm lại.

Chỉ thấy hai quái nhân cùng vọt lên cao hơn ba trượng, tùm một tiếng lại chui trở xuống nước. Chưa đầy nửa tuần trà sau, nước hồ lay động, hai bóng đen lại nhô lên khỏi mặt nước với thể Nhất Hạc Xung Thiên vọt lên cao khoảng sáu trượng, đáp trên thuyền rồng.

Giọng nói ồ ề lại vang lên :

- Chưa được, làm lại lần nữa.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên hết sức thắc mắc, chẳng lẽ Động Đình Thần Quân lại đến đây huấn luyện bộ hạ trong lúc đêm khuya thế này? Hiển nhiên sự suy đoán ấy là sai lầm bởi giọng nói của người nấp trong khán đài tuyệt đối không phải là của Động Đình Thần Quân, hơn nữa Động Đình Thần Quân cũng không phải người nước đến trôn mới nhảy, đến lúc này mới luyện bộ hạ. Nhưng Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên ở trong bãi đá bên hông khán đài, không sao nhìn thấy được diện mạo của người đã lên tiếng trong khán đài.

Hai quái nhân lại phóng xuống nước, qua khỏi một thời gian một tuần trà vẫn chưa có động tĩnh gì. Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên hết sức lấy làm lạ, chẳng lẽ hai người ấy không trở lên nữa ư? Đột nhiên trên mặt hồ xuất hiện kỳ cảnh, chỉ thấy trong phạm vi mười trượng sóng to dậy lên, mỗi ngọn sóng đều cao bốn năm trượng, nối tiếp nhau cuộn cuộn xô vào bờ.

Hai người giật mình thầm nhủ :

“Chẳng lẽ đây là hai yêu quái đang gây sóng gió hay sao?”

Bởi vì Động Đình hồ tuy rộng mênh mông nhưng ít khi có sóng cao đến bốn năm trượng và ngoài phạm vi mười trượng ấy thì lại sóng yên gió lặng. Bỗng ào một tiếng, hai quái nhân lại vọt lên khỏi mặt nước và cao hơn bảy trượng, chênh chếch lướt xuống. Khi đến mặt hồ, với khinh công tuyệt đỉnh Yên Tử Tam Điểm Thủy, giẫm một cái trên đầu mỗi ngọn sóng rồi ngẩng đầu ưỡn ngực với thế Nhũ Yển Tà Phi đáp xuống trên thuyền rồng.

- Tốt lắm, tạm được. Hai người về đi.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên bắt giác lòng rung động mạnh, khinh công và công phu trong nước thế này trong Động Đình trại không có được mấy người. Hồ Thiết Sanh từng nghe nói sư phụ mình sở trường về công phu trong nước nhưng chưa được chứng kiến tận mắt.

Hai quái nhân tung mình lên bờ, thoảng chốc đã mất dạng.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên định bám theo, bỗng thấy hai người từ trong khán đài bay ra theo hình vòng cung lướt đi trên mặt hồ, lướt qua trên đỉnh đầu Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên kinh ngạc đến mức suýt kêu lên thành tiếng, thì ra hai bóng người ấy chính là hai thiếu niên nam nữ xấu xí đã gặp trong khách điểm, so ra khinh công của họ còn cao hơn hai quái nhân vừa rồi.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên lập tức đoán ra được hai quái nhân kia là ai vì họ đã trông thấy hai thiếu niên nam nữ xấu xí này ngồi trên ghế, hai lão nhân mũ nỉ một cao một thấp đứng hai bên. Không sai, hai quái nhân kia chắc hẳn là hai lão nhân ấy.

Bạch Ngọc Quyên chau mày nói :

- Đại ca, tiểu muội thấy hai thiếu niên nam nữ xấu xí này rất có thể là...

Nàng không nói tiếp nữa bởi nàng không muốn tùy tiện nghi kỵ người đã có ân với mình.

Hồ Thiết Sanh cũng nghĩ điều ấy, nghiêm mặt nói :

- Quyên muội, ngu huynh cũng có phần hoài nghi. Thứ nhất, chuyện đời đâu có trùng hợp đến vậy, sau khi chúng ta trông thấy hai thiếu niên nam nữ xấu xí trong khách điểm liền lại gặp huynh muội họ Bạch, hơn nữa vừa mới gặp nhau đã như cố tri. Thứ nhì, huynh muội họ Bạch từng chính miệng thú nhận Âm Dương song sát đã bị sư phụ của họ thu phục, rất có quan hệ với sư môn của họ, hơn nữa đối với họ hết sức cung kính. Thứ ba, sư phụ của họ Vân Trung Phiêu Cổ Thương xưa kia tuy lừng danh một thời nhưng không phải nhân vật chính phái, nên ngu huynh nghĩ hai lão nhân này rất có thể là Âm Dương song sát và hai hai thiếu niên nam nữ xấu xí chính là...

Thế nhưng ngoài sự suy luận ấy ra, không nghĩ ra được bốn người này là ai. Hơn nữa hai lão nhân kia một rất cao và một rất thấp, giống hệt hai lão nhân đội mũ nỉ và vóc dáng của hai thiếu niên nam nữ xấu xí cũng giống hệt như anh em họ Bạch.

Hồ Thiết Sanh kéo Bạch Ngọc Quyên nói :

- Đi Quyên muội, chúng ta về xem thử sẽ rõ ngay.

Hai người lập tức trở về Quý Tân Hiên, đi thẳng đến ngoài cửa phòng hai anh em họ Bạch. Lúc này đã canh tư, bốn bề tối mịt và hoàn toàn tĩnh lặng.

Hai người chọc thủng giấy cửa sổ nhìn vào, chỉ thấy Bạch Phàm đang nằm trên giường, mặt quay vào trong đang ngủ say sưa. Lúc này đập vào mắt Bạch Ngọc Quyên, nàng càng thêm hổ thẹn và nghĩ đến cử chỉ như mãnh hổ của mình đêm qua, bất giác tim đập dữ dội không dám nhìn Bạch Phàm nữa. Hai người lại đi đến ngoài cửa sổ phòng Bạch Diêu Hồng nhìn vào, chỉ thấy nàng xiêm y nửa cởi, nhũ hoa lộ ra nửa phần và đôi chân trắng nuột lộ ra ngoài.

Giờ thấy nàng bình yên ngủ trên giường, Hồ Thiết Sanh cũng cảm thấy vô vàn hổ thẹn, thẹn nhủ :

“Bất kể thế nào nàng với mình cũng đã có tình chăn gối và cũng có ơn đức cứu mạng với Quyên muội, mình sao thể làm nhục nhân cách nàng?”

Chàng nhìn đến mê mẩn, mộp trên bậu cửa sổ bất động. Bạch Ngọc Quyên khẽ buông tiếng cười khẩy, kéo chàng ra. Hai người trở về phòng Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh hết sức thắc mắc nói :

- Thế này thì lạ thật, nếu không phải là họ... thật ra là ai?

- Tiểu muội nghĩ có lẽ không phải là họ, họ chẳng phải đang ngủ say là gì?

- Đúng vậy, bây giờ ngu huynh cũng không muốn nghi ngờ họ, chờ trời sáng hỏi thử đại sư bá, không chừng sẽ có chút manh mối cũng nên.

Hai người lập tức chải rửa, lát sau trời đã sáng, Động Đình Thần Quân ở ngoài vườn vừa luyện công sáng xong, thấy hai người đã thức dậy, lớn tiếng nói :

- Sanh nhi đã thức rồi hả? Đêm qua ngủ ngon chứ?

Hồ Thiết Sanh vội đáp :

- Vâng, đại sư bá cũng dậy sớm quá.

Chàng vừa nói vừa đi ra vườn, nắm tay Động Đình Thần Quân đi ra hậu viện, đến một ngôi đình nhỏ thấy xung quanh không người, Hồ Thiết Sanh hỏi :

- Đại sư bá, quý trại có người giỏi thủy tính không?

Động Đình Thần Quân ngạc nhiên :

- Bốn trại giỏi thủy tính có đến mấy trăm người, người hỏi chuyện ấy chi vậy?

Hồ Thiết Sanh bèn kể lại chuyện đã gặp đêm qua, Động Đình Thần Quân hết sức kinh ngạc nói :

- Bốn trại không có người như vậy. Hơn nữa, bộ hạ do sư bá huấn luyện không người nào có được trình độ cao như vậy về công phu trong nước, thế này thì lạ thật.

Hồ Thiết Sanh chau mày trầm ngâm :

- Quả là lạ thật!

- Theo lời người, hai thiếu niên nam nữ xấu xí ấy chính là người hôm trước đến báo tin Tiên Kiếm và Ma Già cũng đã tham dự đại hội thuyền rồng rồi.

Động Đình Thần Quân ngẫm nghĩ một hồi lại nói :

- Đại hội đêm nay vốn là do hai vị tiền bối Hắc Dao Khách và Thiên Đài Kỳ Si sắp đặt, mục đích chủ yếu là ngầm điều tra kẻ khi xưa sát hại sư phụ người với Ma Già Tiên Tử rồi giả họa cho bốn môn và nhà họ Bạch, vậy là đại hội phen này rất có thể sẽ bị đối phương lợi dụng ngược lại. Chúng ta phải hết sức thận trọng ứng phó mới được.

- Chẳng lẽ sư tổ với Bạch tiền bối sẽ đến đây thật ư?

- Sư bá làm sao trả lời được vấn đề ấy? Thử nghĩ hai vị tiền bối ấy muốn đến đây, hà tất phải sai hai thiếu niên nam nữ xấu xí kia báo tin trước.

Hồ Thiết Sanh gật đầu tán đồng, Động Đình Thần Quân nhìn trời nói tiếp :

- Đại hội sẽ bắt đầu vào lúc giờ Ngọ một khắc, tiết mục dự tính rất nhiều. Sư bá còn có việc phải làm, các người phải tự thận trọng.

Động Đình Thần Quân đi khỏi, Hồ Thiết Sanh vừa định vào nhà bỗng một làn gió thơm ngát thổi đến, quay đầu lại nhìn, Bạch Diêu Hồng đã đứng ngay sau lưng.

Nàng hai má ửng đỏ, nhẹ lườm Hồ Thiết Sanh một cái, cúi đầu bẽn lèn nói :

- Sanh ca!

Hồ Thiết Sanh vừa thấy nàng là nghĩ ngay đến chuyện đêm qua, lòng áy náy khôn tả, liền tiến tới nắm tay nàng nói :

- Hồng muội, ngu huynh thật có lỗi với Hồng muội, ngu huynh... hổ thẹn quá.

Bạch Diêu Hồng rúc đầu vào ngực chàng, giọng ai oán nói :

- Sanh ca đã... với tiểu muội... Tiểu muội biết tính sao đây?

Hồ Thiết Sanh lặng người, thừ ra tại chỗ. Chàng chỉ biết tự thẹn với lương tâm, chưa hề nghĩ đến vấn đề ấy. Không sai, chàng đã chiếm hữu Bạch Diêu Hồng, chẳng lẽ vậy là xong hay sao?

- Sanh ca nói đi, tiểu muội không xứng đáng phải không?

- Không... không phải!

- Vậy Sanh ca định thu xếp tiểu muội thế nào?

- Ngu huynh... ngu huynh cũng không biết...

- Chỉ cần Sanh ca thật lòng yêu tiểu muội, tiểu muội không chấp nhất gì cả.

Hồ Thiết Sanh thở dài :

- Đại sự chưa hoàn thành mà lại xảy ra chuyện này, ngu huynh thật có lỗi với sư môn.

Bạch Diêu Hồng lau nước mắt cho chàng và nói :

- Sanh ca đừng buồn nữa, xin hãy tin tiểu muội, trước khi Sanh ca sư thù chưa báo và sư tổ sống chết chưa rõ, tiểu muội trên danh phận là vợ nhưng bề ngoài vẫn là anh em bằng hữu với Sanh Ca, chờ sau này hễ kết hôn, được không?

- Cũng đành vậy thôi!

- Vậy thì Sanh ca đừng lo buồn nữa. Hãy nhìn xem ai đến kia kia.

Hồ Thiết Sanh quay đầu nhìn, chỉ thấy Bạch Phàm và Bạch Ngọc Quyên đang đứng cách ngoài một trượng và Bạch Ngọc Quyên đang với ánh mắt u oán nhìn chàng.

Hồ Thiết Sanh ngượng ngừng cất tiếng gọi :

- Quyên muội!

Bạch Ngọc Quyên vốn trong lòng hết sức hổ thẹn với Hồ Thiết Sanh, giờ thấy chưa chỉ chàng đã thân thiết với Bạch Diêu Hồng thế này, lại đâm sinh lòng oán hận, nghĩ đến Hồ Thiết Sanh khinh chê nàng là tàn hoa

bại liễu, đồng thời đem qua Hồ Thiết Sanh vừa nói là cả đời không cưới vợ, đó chẳng phải những lời giả dối hay sao? Trong lúc tủi hận, nàng cảm thấy Bạch Phàm dễ thương hơn, mặc dù đem qua y có sẵn sàng một chút nhưng đối với một người con gái, một khi đã trao thân cho người thì lại đâm ra từ hận trở thành yêu, tha thứ cho đối phương.

Thế là, Bạch Ngọc Quyên nắm tay Bạch Phàm :

- Bạch đại ca, chúng ta đi thôi.

Bạch Phàm đang cầu được như vậy, bèn vẫy tay chào Hồ Thiết Sanh, quay người bỏ đi.

Hồ Thiết Sanh đứng ngây tại chỗ, chàng không oán hận Bạch Ngọc Quyên, chỉ ngỡ nàng đã phát hiện chuyện giữa mình với Bạch Diêu Hồng đem qua, giờ lại thấy mình ở bên Bạch Diêu Hồng, không đúng với lời thề đem qua nên nàng đã tức giận bỏ đi.

Hồ Thiết Sanh lòng đau như cắt, đứng thừ ra như phỗng đá, Bạch Diêu Hồng cười bí ẩn, đắc ý nói :

- Sanh ca đừng đứng thừ ra đó nữa, rồi đây Quyên muội sẽ hiểu ra và thông cảm cho Sanh ca hết.

Hồ Thiết Sanh nhẹ lắc đầu :

- Quyên muội cả đời cũng không thông cảm cho ngu huynh đâu.

Bạch Diêu Hồng nắm tay chàng :

- Đi! Chúng ta hãy trở về phòng.

Hai người trở về phòng của Hồ Thiết Sanh, Bạch Diêu Hồng và Bạch Phàm đã đi khỏi, hai người trò chuyện suốt cả buổi sáng, đến khi có người gọi họ ra đại sảnh dùng bữa mới thôi.

Ra đến đại sảnh, chỉ thấy cao thủ hai giới hắc bạch có đến hàng ngàn người, tiếng tăm lừng lẫy nhất là Hắc Dao Khách, Thiên Đài Kỳ Si, Âm Dương song sát, năm anh em Ngũ kỵ sĩ họ Long, Thái Cực song tuyệt Sử Nhân Nghĩa và Sử Trường Phúc, anh em Bàn Long Dao họ Cổ và Tề Lỗ song tàn.

Hồ Thiết Sanh vội tiến tới thi lễ với Hắc Dao Khách và Thiên Đài Kỳ Si.

Hắc Dao Khách sột một tiếng hít nước mũi vào, đoạn nói :

- Tiểu tử, ở đây không cần đa lễ, hôm nay có tiết mục rất hay, đảm bảo người sẽ được no mắt.

Sau đó Hồ Thiết Sanh lại thi lễ với Tề Lỗ song tàn, hai người một đui một què không thể nào rời xa được.

Vừa thấy Hồ Thiết Sanh, người què liền quay qua người mù nói :

- Lão mù, đây chính là Hồ Thiết Sanh, đồ đệ của chủ nhân, luận nhân phẩm không thua chủ nhân Vô Sao Kiếm Lạc Dật, võ công thể nào thì ta không rõ nhưng bản lĩnh tán gái thì rất cao minh.

Hồ Thiết Sanh đỏ mặt, người mù lớn tiếng nói :

- Tiểu tử, lại đây cho lão phu sờ thử xem.

Hồ Thiết Sanh biết hai vị tiền bối này là bậc trung thành của sư phụ khi xưa, lập tức tiến tới đứng trước mặt người mù.

Người mù đưa tay sờ lên chót mũi chàng, lắc đầu nói :

- Lão què chó có nói bừa, vu oan cho người tốt, y hãy còn nguyên vẹn mà.

- Đành rằng nguyên vẹn nhưng đã ngủ với đại cô nương.

Bạch Diêu Hồng đứng bên nghe vậy thảm kinh hãi, biết chuyện đem qua đã bị hai người tàn tật này phát hiện, bất giác thắm lộ sát cơ, thảm nhủ :

“Các người đã biết chuyện này, bảo đảm các người sẽ không sống được đến ngày mai”.

Lát sau, mọi người lần lượt ngồi vào bàn. Bàn của Hồ Thiết Sanh có Tề Lỗ song tàn, Bạch Diêu Hồng và anh em Bàn Long Dao họ Cổ. Còn Bạch Ngọc Quyên ngồi cùng bàn với Trung Nguyên ngũ kỵ sĩ. Động

Đình Thần Quân với Hắc Dao Khách và Thiên Đài Kỳ Si ngồi cùng bàn, Tiểu Lục Tử với Âm Dương song sát và Thái Cực Song Tuyệt ngồi cùng bàn.

Rượu qua ba tuần, Động Đình Thần Quân đứng lên ôm quyền nói :

- Tề mỗ tổ chức lần đại hội thuyền rồng này với mục đích là liên lạc tình cảm, để cho các vị đồng đạo võ lâm có dịp tiếp xúc nhau, tạo phúc cho chúng sinh. Được các vị cao nhân hạ cố bổn trại, chẳng quản đường xá xa xôi, Tề mỗ hết sức cảm tạ.

Đoạn ôm quyền một vòng nói tiếp :

- Các vị đồng đạo có mặt hôm nay đều là cao thủ tuyệt và bá chủ một vùng, hẳn không cần Tề mỗ nhiều lời. Tề mỗ đề nghị các vị hãy thi thố tuyệt kỹ giúp vui cho bữa tiệc đêm nay.

Đoạn quay sang Tiểu Lục Tử cười :

- Tiểu Lục Tử huynh đệ, xin mời ra sân trước và tự tiện mời đối thủ.

Tiểu Lục Tử ực một tiếng, nuốt nước mũi vào miệng, đứng lên quét mắt nhìn quang, ánh mắt dừng lại trên mình Âm Dương song sát.

Âm Dương song sát giả vờ như không thấy, chỉ lo ăn uống nhưng Tiểu Lục Tử đã lớn tiếng nói :

- Tại hạ muốn tỉ đấu vài chiêu với lão già cao kia.

Âm Sát Miêu Huê Dương ngẩng lên, mắt rực vẻ kỳ lạ nhưng liền lại trở nên hòa dịu nói :

- Tiểu hữu sao không tìm một cao thủ khác, vậy còn mong có được chút tiến bộ. Lão ở không mấy năm qua, võ công hoang phế, e sẽ khiến tiểu hữu thất vọng.

Tiểu Lục Tử quyết đã chọc lão, lớn tiếng nói :

- Lão chó có vờ vĩnh, Tiểu Lục Tử đã quyết chọn lão rồi.

Miêu Huê Dương cười hề hề :

- Tiểu hữu tha cho lão ô có được không? Mấy ngón xoàng xĩnh của lão ô thật tình không muốn bêu xấu trước mặt các vị cao nhân.

- Không được, hôm nay Tiểu Lục Tử này đã quyết chọn lão rồi.

Người mù trong Tề Lỗ song tàn hỏi :

- Đó là lão quỷ nào vậy?

Người què giọng khinh miệt đáp :

- Lão quỷ Âm Sát Miêu Huê Dương.

Người mù lớn tiếng :

- Miêu Huê Dương, hẳn là trong lòng ngươi hiểu rất rõ, đừng làm bộ làm tịch nữa.

Người què cũng lớn tiếng nói :

- Đúng rồi, chả lẽ chỉ một luồng gió mà khiến cho ngươi hoang phế võ công mấy mươi năm sao? Nơi đây đều là thúc bá của ngươi, trước mặt trưởng bối ngươi nên nói năng cẩn thận thì hơn.

Miêu Huê Dương đưa mắt nhìn Bạch Phàm, mỉm cười đứng lên rời chỗ ngồi nói :

- Các vị không chịu buông tha cho Miêu Huê Dương này, chẳng hay vì lý do gì vậy?

Thiên Đài Kỳ Si ha hả cười tiếp lời :

- Tục ngữ có câu “Người sợ nổi danh, heo sợ béo”, Âm Dương song sát hai người hiện nay là nhân vật lừng danh, chỉ cần giẫm chân một cái là võ lâm chấn động, nhưng có điều là hai vị đã bỏ sót một điều, đó là “cả người rơi xuống giếng, không sao bịt nổi tai”, mong rằng hai vị hãy thành thật, chớ nên gây sóng gió.

Dương Sát Vu Âm nói :

- Lão ghiền cờ, đừng nói nghiêm trọng vậy có được không? Âm Dương song sát bọn này dù muốn độc bá võ lâm cũng không đủ bản lĩnh.

Hắc Dao Khách sột một tiếng hít nước mũi vào nói :

- Có sữa thì là mẹ, chỉ cần có người hậu thuẫn, hạng khốn kiếp như các người việc gì mà không thể làm.

8. Chương 8: Hồi 8

Tiểu Lục Tử thấy mọi người lời qua tiếng lại, bất giác hết sức sốt ruột, ực một tiếng nuốt vào một ngụm đờm to, liếc nhìn Tiểu Thúy, lại dùng tay áo quệt một cái, lớn tiếng nói :

- Sư phụ đừng cãi nhảm với lão ma nữa, đồ nhi bụng còn đói đây.

Hắc Dao Khách quay sang Hồ Thiết Sanh nói :

- Tiểu tử, hãy cho y mượn hắc đao của lão phu tạm dùng.

Hồ Thiết Sanh thấy các cao nhân này đều nhắm vào Âm Dương song sát tấn công, bất giác sinh lòng thương hại, đánh chó phải nể mặt chủ, chàng đưa mắt nhìn huynh muội họ Bạch.

Bạch Diêu Hồng nhoẻn cười nói :

- Sanh ca cứ đưa cho y mượn, đây chỉ là tiết mục giúp vui chứ không phải đấu thí mạng, chẳng hề gì đâu.

Thiên Đài Kỳ Si nháy mắt với Hắc Dao Khách, cầm đũa chỉ vào món gà chưng cách thủy nguyên con, lớn tiếng nói :

- Lão Hắc hãy nhìn xem đây, con gà da mịn thịt trắng này có giống con tối qua không?

- Giống thì giống, có điều đây là con gà chết, còn con tối qua sống sông sống, trêu cho người ta thêm lại không cho ăn.

Bạch Diêu Hồng thoáng biến sắc mặt, nàng biết hai lão quái kiệt này xiên xỏ mình, thầm hừ một tiếng, tảng lờ như không nghe.

Hồ Thiết Sanh rút hắc đao ra, ném cho Tiểu Lục Tử. Mọi người vừa mới thấy lưỡi đao ấy, bất giác đều chú mắt nhìn.

Tiểu Lục Tử cầm ngọn hắc đao trong tay vung lên nói :

- Lão quỷ, lấy binh khí ra đi.

Âm Sát Miêu Huê Dương mỉm cười :

- Tiểu hữu, lão phu thân phận thế nào, sao thể chấp nhất tiểu hữu từng chút.

Đoạn hai tay đưa lên, lòng bàn tay hiện màu vàng nhạt, Xích Sát Tàn Kim chuông sấn sàng xuất thủ.

Tiểu Lục Tử cũng chẳng khách sáo nữa, sột một tiếng hít nước mũi vào, hắc đao vung lên, vừa xuất thủ đã thi triển ba tuyệt chiêu sau cùng trong Truy Hồn thập tam đao.

Thì ra đêm qua Hắc Dao Khách đã truyền cho y ba chiêu sau cùng với mục đích thăm dò Âm Dương song sát. Chỉ thấy ánh đao chớp trùng, hàn khí buốt người, chỉ thi triển chiêu thứ nhất Tà Thiết Liên Ngẫu, trên đao đã tỏa ra ánh sáng trắng.

Mọi người chú mắt nhìn, bất giác kinh hãi, thì ra trên đao đã đóng một lớp sương trắng, chỉ công lực như vậy thôi cũng đủ khiếp người rồi.

Âm Sát Miêu Huê Dương không dám dùng chưởng tiếp đao, lùi nhanh ra sau ba bước.

Tiểu Lục Tử đao thế vụt biến, chiêu thứ nhì Phỉ Can Lịch Đổm (phơi gan trải mặt) đã tiếp tục vung ra, chỉ thấy kinh phong cuộn cuộn như sóng dữ, những ly rượu trên bàn xung quanh đều bị sức hút tạo thành một cột sao hơn nửa thước, thật là một kỳ quan hiếm thấy.

Âm Sát Miêu Huê Dương vẫn không dám ngạnh tiếp, lùi lại sau ba bước tránh khỏi. Lúc này quần hùng đều kinh tâm động phách, chỉ huynh muội họ Bạch là cười khẩy không thôi.

Hắc Đao Khách vẻ mặt nghiêm nghị, đưa mắt nhìn Thiên Đài Kỳ Si, dường như rất lấy làm lạ về thân thủ của Âm Sát Miêu Huê Dương.

Ngay khi ấy, Tiểu Lục Tử buông tiếng quát vang, thi triển chiêu sau cùng Bình Bát Huyết Nhận. Mọi người chỉ thấy mắt hoa lên, ngọn hắc đao đã đặt lên vai Âm Sát Miêu Huê Dương.

Trong đại sảnh lập tức vang lên tiếng vỗ tay ầm ỹ, Tiểu Lục Tử sột một tiếng nuốt một ngụm nước mũi vào miệng.

Nhưng Hắc Đao Khách trầm giọng nói :

- Đồ vô dụng, còn chưa mau trả đao cho Hồ Thiết Sanh, người ta đã cố ý nhường người đấy.

Những lời ấy vừa thốt ra, ngoại trừ Thiên Đài Kỳ Si, Hồ Thiết Sanh và hai anh em họ Bạch đều sững sờ bởi rõ ràng là Âm Sát không sao hóa giải nổi, đã bại dưới tay Tiểu Lục Tử, sao lại bảo là Âm Sát cố ý nhường cho?

Âm Sát mỉm cười nói :

- Trần lão quỷ, chớ có trát vàng lên mặt Miêu mỗ, Miêu mỗ võ công kém người, bại rồi quyết không chối cãi.

Hắc Đao Khách không ngớt cười hăng hắc, hai anh em họ Bạch cũng lộ rõ vẻ đắc ý.

Hồ Thiết Sanh đã học Truy Hồn thập tam đao, biết rõ sự ảo diệu của chiêu sau cùng, quả thật Âm Sát khó có thể tránh khỏi nhưng lại cam lòng chịu thua, điều này thật là khó hiểu, chả lẽ lão thân tàng bất lộ ư?

Hắc Đao Khách quay sang Thiên Đài Kỳ Si nói :

- Lữ Tông Nguyên, lão huynh thấy trong số những cao thủ trẻ có mặt hôm nay, người nào thân thủ cao nhất?

- Theo Lữ mỗ thấy thì huynh muội họ Bạch cao nhất.

Bạch Phàm vội ôm quyền khiêm tốn nói :

- Không dám! Không dám! Vẫn bối cho là Hồ thiếu hiệp cao nhất.

Hắc Đao Khách nói :

- Vậy thì Thiết Sanh hãy cùng Bạch Phàm thiếu hiệp ấn chứng một phen.

Hồ Thiết Sanh với Bạch Phàm nghe vậy đều sững sờ, Hắc Đao Khách lại nghiêm mặt nói :

- Đây tuy là ấn chứng võ công thông thường nhằm giúp vui trong bữa tiệc, nhưng hiện diện đều là nhân vật tốt đỉnh trong giới võ lâm, nếu có lòng nhường nhịn, một khi thua bại cả võ lâm đều biết, sự vinh nhục của sư môn chẳng thể không màng đến.

Những lời nói này rõ ràng là bảo hai người phải thi thố hết sở học, không được vị tình nương tay. Hồ Thiết Sanh động tâm thâm nhủ :

“Đại hội thuyền rồng đã sắp bắt đầu, nghe đâu có nhiều tiết mục, Trần tiên bối đã sắp đặt tiết mục này trong bữa tiệc chắc hẳn là có thâm ý. Vừa rồi Hắc Đao Khách đã trách mắng Tiểu Lục Tử trước công chúng, hiển nhiên cho là Tiểu Lục Tử đã nương tay, nếu chiêu đao sau cùng mà Tiểu Lục Tử hạ sát thủ, Âm Sát Miêu Huê Dương chắc chắn đã hoàn thủ... Chả lẽ Trần tiên bối muốn mình thăm dò võ công của đối phương ư?”

Nghĩ vậy, Hồ Thiết Sanh hết sức khó xử, bởi bất luận thắng nổi Bạch Phàm hay không, mà dù thắng chàng cũng không đành lòng hạ độc thủ, vạn nhất Bạch Phàm không chống đỡ nổi, thọ thương dưới tay mình, mình sẽ trở thành người lấy thù báo ơn còn gì?

Chàng vòng tay thi lễ với Bạch Phàm, sải bước ra giữa đại sảnh, Bạch Phàm cũng mỉm cười bước ra.

Hai người đứng đối diện nhau, trông hệt như cây ngọc trước gió.

Hồ Thiết Sanh lòng hết sức phân vân, chàng không dám trái ý hai vị tiền bối nhưng đối phương là ân nhân của chàng, làm sao chàng có thể nhẫn tâm hạ độc thủ?

Bạch Phàm ôm quyền thi lễ, vẫn tươi cười nói :

- Xin mời Hồ huynh.

Hồ Thiết Sanh ôm quyền đáp lễ :

- Xin mạn phép.

Đoạn tay phải liền vung lên thi triển Tần Kỳ chưởng do Thiên Đài Kỳ Si truyền cho. Đây là một môn chưởng pháp trong bại cầu thắng, lấy thủ làm công, xuất kỳ thủ thắng.

Bạch Phàm cũng biết lợi hại nhưng dẫu sao y còn trẻ tuổi, không thể tránh né lui nhường như Âm Sát. Lập lúc thi triển Vân Trung Phiêu chưởng pháp, bình một tiếng, mỗi người lùi sau một bước.

Hồ Thiết Sanh chưởng thế đột biến, bàn tay chĩa ra như đao, lại thi triển Truy Hồn thập tam đao. Chỉ thấy bàn tay phải bỗng ra giữa chừng đã biến thành màu trắng, thì ra đã đóng một lớp sương dày, so ra còn cao hơn Tiểu Lục Tử một bậc.

Hắc Dao Khách thâm gật đầu, lòng hết sức an ủi.

Bạch Phàm không tránh không lui, vung chưởng ngạnh tiếp, chỉ nghe bùng một tiếng, cột rượu trên những chiếc bàn xung quanh cao hơn một thước, hai người vừa giang ra lại sáp vào nhau, trận đấu diễn ra ác liệt.

Hồ Thiết Sanh nhận thấy chưởng pháp của Bạch Phàm chẳng những ảo diệu mà còn nội lực thâm hậu, có thể còn cao hơn mình, bất giác lòng hiếu thắng trời dậy.

Ba mươi chiêu qua đi, chưởng thế Hồ Thiết Sanh lại biến đổi, chuyển sang Trung tam kiếm trong Thánh Giả Chi Kiếm, dùng chưởng thay kiếm tuy không thể phát huy hết uy lực nhưng uy thế cũng hết sức kinh người.

Điều lạ là hữu chưởng chàng cũng trở thành đỏ rực như sắt nung, sức nóng khủng khiếp đến mức khiến rượu thừa trong ly bốc hơi ngùn ngụt.

Bạch Phàm cũng liền biến đổi chưởng pháp, chỉ thấy y lượn lờ trong bóng chưởng chập trùng của Hồ Thiết Sanh, trông hệt như cá cột đèn sóng nước. Đó chính là thân pháp Cẩn Lăng thập bát phiêu của sư môn y, mọi người lục tục đứng lên, phen này thật mở rộng tầm mắt.

Bởi vì lần tỉ thí võ công này liên quan đến sự vinh nhục của sư môn, tuy là bạn thân cũng chẳng thể nhường nhau. Chưởng thế của Hồ Thiết Sanh lại biến đổi, Nội tam kiếm đã xuất thủ.

Sinh Tử Huyền Quan của chàng đã sớm được Ma Già Bạch Long Xuyên đả thông và lại được Thiên Đài Kỳ Si và Hắc Dao Khách truyền thụ tuyệt kỹ, công lực đã khác trước rất xa, chỉ thấy bóng chưởng trùng trùng điệp điệp hệt như bài sơn đảo hải ập đến.

Bạch Phàm thoái tiến liên hồi, tựa hồ chống đỡ hết sức vất vả.

Hồ Thiết Sanh đang thi triển chiêu thứ nhì Sư Hồn La Phách trong Nội tam kiếm, sức nóng xô như làn sóng cuộn cuộn xô ra tứ phía, anh em Bàn Long Dao họ Cổ công lực kém hơn, đành rời khỏi chỗ ngồi lùi ra xa.

Bỗng, Hồ Thiết Sanh lại biến chiêu, chiêu cuối cùng Diệu Tuyệt Nhân Hoàn đã tung ra. Liền tức, những chiếc ly rượu xung quanh có tiếng ụp ục vang lên, thì ra rượu đã sôi, hơi nóng lan tỏa khắp đại sảnh, hệt như trong lò lửa.

Chỉ nghe bùng một tiếng, Bạch Phàm đã bị trúng một chưởng vào vai, vội vàng thoái lui, loạng choạng một cái ngã ngay vào lòng Bạch Ngọc Quyên.

Bạch Ngọc Quyên thấy Hồ Thiết Sanh tuyệt tình như vậy, lại càng sinh lòng xót thương cho Bạch Phàm.

Hồ Thiết Sanh vội tiến tới đỡ Bạch Phàm dậy, áy náy nói :

- Bạch huynh, xin thứ lỗi cho tiểu đệ lỡ tay.

Bạch Phàm vẫn mỉm cười nói :

- Hồ huynh đã nương tay, nếu chiêu này mà dùng mười thành chân lực, Bạch mỗ đã tán mạng tại chỗ rồi.

Hắc Dao Khách thoáng chau mày như không hài lòng về sự nương nhường của Hồ Thiết Sanh, nhưng biết Hồ Thiết Sanh rất có tình cảm với Bạch Phàm, ông cũng chẳng tiện bộc lộ.

Tiệc rượu đã kết thúc, tiết mục thuyền rồng bắt đầu, Động Đình Thần Quân dẫn đường đi đến bờ hồ, mời quần hùng vào trong khán đài.

Mọi người vào hết trong khán đài, Bạch Ngọc Quyên vẫn ngồi với Bạch Phàm, còn Hồ Thiết Sanh không muốn gần gũi với Bạch Diêu Hồng nhưng nàng ta cứ bám theo và chiều chuộng mọi bề, khiến chàng không đành lòng xua đuổi.

Động Đình Thần Quân đứng trên khán đài giữa, vỗ tay ba cái, liền có tám đại hán mặc y phục vải dầu phóng đến như bay, họ đều tay cầm gà nướng, vịt quay và bình rượu, khom mình thi lễ.

Động Đình Thần Quân đồng dục nói :

- Trước khi đại hội thuyền rồng bắt đầu, bây giờ có một tiết mục giúp vui có tên là “Tiệc rượu dưới hồ”.

Quần hùng nghe vậy đều nhìn xuống đáy hồ, chỉ thấy bờ hồ sâu khoảng bốn năm trượng, thoáng thấy có một chiếc bàn đá, bốn chiếc ghế đá, hiển nhiên tám đại hán mặc y phục vải dầu này định sẽ ăn uống dưới đáy hồ, đây thật là một chuyện mới lạ.

Động Đình Thần Quân lại vỗ tay ba tiếng, tám đại hán liền tung mình phóng xuống hồ. Quần hùng đứng trên khán đài chú mắt nhìn, chỉ thấy tám đại hán ấy lặn xuống đáy hồ, ngồi quanh trên ghế đá, tự nhiên ăn uống chén tạc chén thù hệt như trên đất liền, quần hùng lập tức vỗ tay như sấm rền.

Ngồi ăn uống trong nước như thế này khó khăn nhất vẫn là vận dụng một hơi chân khí, nếu hỏa hầu không đủ hẳn bị uống đầy bụng nước, nhưng đối với cao thủ tuyệt thế thì chỉ là trò xoàng xĩnh mà thôi.

Thế nên, Hắc Dao Khách với Thiên Đài Kỳ Si luôn chú ý đến sắc mặt của hai anh em họ Bạch.

Tám đại hán ăn uống xong, lần lượt trở lên bờ, hướng về Động Đình Thần Quân thi lễ rồi lui đi.

Động Đình Thần Quân lại vỗ tay bốn tiếng, lại có thêm năm đại hán mặc y phục vải dầu phóng nhanh đến, nghiêm trang đứng trước khán đài chờ lệnh.

Động Đình Thần Quân đồng dục nói :

- Đây chỉ là trò xoàng xĩnh, không đáng kể, nhưng mục đích của Tề mỗ là ném đá dò đường. Tiết mục này có tên là “mò kim đáy biển” nhằm khảo nghiệm nhân lực trong nước, xin các vị cao nhân không tiếc chỉ giáo.

Đoạn xòe tay ra, trên bàn tay có năm mũi kim thêu dài hơn tấc.

Quần hùng bất giác sửng sốt, nhìn vật trong nước vốn đã không dễ, tìm một mũi kim nhỏ bé thế này dưới đáy hồ thật là một việc khó vô cùng, nên mọi người đều chú mắt chờ đợi.

Động Đình Thần Quân nói tiếp :

- Nếu chỉ tìm được lên mà không hạn chế thời gian thì vẫn chưa kể là đạt yêu cầu, Tề mỗ sẽ hạn định vỗ tay mười tiếng, họ phải lấy được kim và đứng trước khán đài.

Ông vừa nói xong, tiếng vỗ tay lại vang lên ầm ĩ.

Bỗng nghe Thái Cực Song Khuyên Sử Nghĩa Nhân lớn tiếng nói :

- Nếu năm vị này dấu sẵn kim trong mình thì sao?

Quần hùng nghe vậy, cũng đều nhận thấy đó là một sơ hở, nhưng Động Đình Thần Quân đã tính trước, mỉm cười nói :

- Sử đương gia nói rất đúng nhưng Tề mỗ đã có cách.

Đoạn quay sang năm đại hán ấy trầm giọng quát :

- Cởi y phục ra!

Năm đại hán cùng cởi bỏ y phục vãi dầu, chỉ chừa lại một mảnh vải che hạ bộ.

Động Đình Thần Quân lại nói :

- Xin mời Sử đương gia xuống kiểm tra.

Sử Nghĩa Nhân đi xuống khán đài, lần lượt kiểm tra năm người từ mảnh vải che hạ bộ, trong miệng, trong tai và cả trong tóc.

Sử Nghĩa Nhân trở lên khán đài nói :

- Xong rồi, Sử mỗ cam đoan không có giấu kim.

Động Đình Thần Quân hô to :

- Năm vị chuẩn bị.

Năm đại hán quay mặt ra hồ, chỉ thấy Động Đình Thần Quân năm ngón tay búng nhẹ, năm mũi kim thêu chia ra làm năm hướng bay xuống hồ.

Năm đại hán ấy không xuống nước ngay, bởi tốc độ của kim thêu không nhanh, nếu họ theo sau phóng xuống nước, có lẽ chỉ giữa chừng đã bắt được, vậy thì chẳng có gì hay ho cả.

Chờ khoảng nửa tuần trà sau, ước chừng kim đã chìm xuống hồ mà chia làm năm hướng lướt nhanh ra, đến trên mặt hồ, họ dùng hai tay chỗi trên mặt nước lướt đi ra giữa hồ.

Thì ra họ phải ở trên mặt hồ tìm gặp kim thêu rồi mới lặn xuống nước lấy lên, vậy thì nhãn lực của họ thật đáng kinh ngạc.

“Tùm tùm tùm” năm đại hán cùng nhảy xuống nước, tiếng vỗ tay của Động Đình Thần Quân liền vang lên, nước hồ tung lên, năm vệt sáng bạc nhanh như tia chớp bay vào xà nhà ngang trên mái khán đài.

Chỉ nghe “phập phập” liên hồi, năm mũi kim bạc cấp ngáp vào gỗ thành một hàng ngang, khoảng cách rất đồng đều và ngay ngắn. Trên các khán đài lại vang lên tiếng vỗ tay như sấm rền.

Động Đình Thần Quân khoát tay bảo năm đại hán lui đi, ôm quyền nói :

- Các vị hiện diện đều là cao thủ trong võ lâm, chắc có rất nhiều người biết tuyệt kỹ trong nước, có thể thi thố một phen để quần hùng thêm hào hứng chăng?

Trong khi nói, ông đưa mắt về phía Bạch Phàm.

Bạch Phàm vốn định khước từ, nhưng Bạch Ngọc Quyên đã đẩy y một cái nói :

- Bạch đại ca cứ biểu diễn một phen đi.

Có người đẹp thức giục, y lại động lòng hiếu thắng, liền hỏi Động Đình Thần Quân mượn bộ y phục vãi dầu mặc vào.

Sau đó y đi đến mép khán đài ôm quyền nói :

- Tiết mục mà tại hạ biểu diễn đây có tên là “Lấy lửa trong nước”.

Quần hùng nghe vậy đều kinh ngạc tột cùng, chẳng hiểu đó là trò mới lạ gì.

Động Đình Thần Quân đồng dặc nói :

- Lệnh sư Vân Trung Phiêu Cổ tiền bối khi xưa từng với khinh công và tuyệt kỹ trong nước lừng danh trong võ lâm, Bạch thiếu hiệp hẳn là có sự biểu diễn hết sức độc đáo.

Bạch Phàm mỉm cười tỏ vẻ khiêm tốn :

- Chủ nhân quá khen, trò xoàng xĩnh không có gì đáng kể.

Đoạn bước xuống khán đài, sải bước đi xuống hồ, toàn trường im phăng phắc, kim rơi cũng nghe được.

Chỉ thấy Bạch Phàm bước đi trên mặt nước hết sức ung dung đi ra giữa hồ. Được chừng sáu mươi trượng đột nhiên dừng lại, chỉ thấy dưới chân y hình thành một vũng xoáy và dần lún xuống, mỗi lúc càng sâu rồi mất dạng trong vũng xoáy. Chỉ nghe tiếng nước ào ào, vũng xoáy dần hình thành một hố to hơn trước.

Môn công phu Vận Khí Bài Thủy này tuy độc đáo, nhưng các cao thủ hiện diện như Hắc Dao Khách và Thiên Đài Kỳ Sĩ cũng làm được. Tuy nhiên, đối với cái gọi là lấy lửa trong nước thì vẫn rất là hoài nghi.

Bạch Phàm xuống đến đáy hồ, vung chưởng đánh cho đất cát tung lên, nước hồ lập tức vẩn đục, quần hùng không còn nhìn thấy y nữa.

Bạch Phàm lấy vật dẫn hỏa từ trong mình ra đốt cháy, bên trên không nhìn thấy cảnh vật dưới đáy hồ nhưng hố nước vẫn còn, chỉ thấy từng vòng khói to từ đó bốc lên và cao dần, gặp gió không tan.

Ha ha! Quả thật là lấy lửa trong nước, một tuyệt kỹ chưa từng thấy trên cõi đời.

Chỉ thấy từng vòng khói đen liên tục bốc lên khỏi mặt nước, bay thẳng lên cao, rồi thì mầm lửa bốc lên hết như dưới đáy hồ bốc cháy.

Tiếng kinh ngạc vang lên cùng khắp, rồi thì tiếng vỗ tay vang động như sấm rền.

Chỉ thấy mầm lửa bỗng biến thành màu lam rồi đột nhiên bùng nổ, tản ra tứ phía, chấp chờn bay trên mặt hồ như ma trời.

Đây rõ ràng là bồng môn tả đạo, Hắc Dao Khách biết Bạch Phàm có mang sẵn vật dễ cháy trên mình nhưng cũng bội phục công phu Vận Khí Bài Thủy của y duy trì được lâu như vậy.

Lúc tan tiệc vốn đã là đầu giờ Thân, sau vài tiết mục trời đã sẩm tối và Bạch Phàm ở dưới nước khoảng nửa giờ, lúc này trời đã tối.

Lửa lam mỗi lúc càng nhiều, trông rất ngoạn mục, tỏa rộng đến bốn năm mươi trượng và những vòng khói trên cao đến mấy mươi trượng mới dần tan đi.

Bạch Phàm vọt lên khỏi mặt nước, phi thân về khán đài, ôm quyền một vòng nói :

- Đã bêu xấu rồi.

Đoạn lui đến bên Bạch Ngọc Quyên ngồi xuống. Tiếng vỗ tay lại vang lên cùng khắp.

Động Đình Thần Quân vung tay, trên không bùng nổ ra một chùm tia lửa, bỗng nghe một hồi tiếng trống vang rền từ trên thuyền rồng vọng đến.

Ngay khi quần hùng ngược lên nhìn chùm tia lửa trên không, trên thuyền rồng đã đứng đầy người, trên mười hai chiếc thuyền rồng đều có ba mươi sáu người đứng thành hai hàng, mái dầm chỗi trên sàn thuyền, hết sức tề chỉnh.

Trời xanh bao la, nước không gợn sóng, tiếng trống bỗng ngưng bật, toàn trường đều im phăng phắc.

Động Đình Thần Quân hô to :

- Phi thuyền bắt đầu!

Chỉ nghe tiếng trống vang rền, mấy trăm đại hán y phục sắc sỡ nhất tề ngồi xuống, vung động mái dầm trong tay, mười hai chiếc thuyền rồng lướt ra giữa hồ nhanh như tên bắn.

Gọi là phi thuyền dường như quá đáng, chẳng qua chỉ nhanh hơn thuyền rồng thông thường một chút mà thôi, quần hùng thấy vậy không khỏi cảm thấy thất vọng.

Nào ngờ mười hai chiếc thuyền rồng khi ra xa mấy trăm trượng, đột nhiên quay mũi lướt nhanh vào bờ.

Động Đình Thần Quân vung tay, trên không lại nổ ra một chùm tia lửa, chỉ thấy mười hai chiếc thuyền rồng đột nhiên nghếch mũi và bay lên không. Ba mươi sáu đại hán vẫn vung tay chèo, thuyền tung lướt trên không như thoi đưa, hết sức đồng đều, tiếng trống trời hết như thiên mã hành không.

Tiếng vỗ tay và tiếng hoan hô vang lên cùng khắp, thuyền rồng từ từ hạ xuống, khi đến mặt hồ, mấy trăm “ba mươi sáu” đại hán bỏ dầm xuống, cùng ôm quyền thi lễ, tùm một tiếng phóng xuống nước.

Trên mặt hồ lại trở nên tĩnh lặng, nhưng tiếng vỗ tay vẫn chưa ngưng.

Lúc này trên mặt hồ đã bốc lên hơi sương mờ mờ, dần lan tỏa vào bờ.

Động Đình Thần Quân đứng lên đi đến mép đài, ôm quyền nói :

- Đại hội đến đây đã kết thúc, xin mời các vị trở về trại uống chung rượu nhạt...

Đột nhiên, một chuỗi cười to vang lên trên hồ, chỉ thấy hai lão nhân một cao một thấp hiên ngang đứng lên trên thuyền rồng, tiếng cười rền rĩ như tiếng chuông ngân, nước hồ bị chấn động nổi sóng cuộn cuộn.

Tiếng kinh ngạc vang lên cùng khắp, hàng ngàn cao thủ trên khán đài cùng đứng cả dậy.

Thì ra hai lão nhân ấy chính là Tiên Kiếm Lạc Kỳ với Ma Già Bạch Long Xuyên, chỉ thấy họ tóc bạc phát phơ, dung mạo vẫn như xưa.

Ai nói họ đã mất tích, ai nói họ đã bị sát hại?

Động Đình Thần Quân đứng phát dậy, đằng kia Bạch Ngọc Quyên cũng chạy đến bên khán đài, vừa định cất tiếng gọi, Hắc Dao Khách và Thiên Đài Kỳ Si đã khoát tay ngăn lại nói :

- Mọi người hãy lui ra.

Hai vị cao nhân này cùng ha hả cười to nói :

- Hai vị lâu nay vẫn khỏe, còn nhận ra Thân Thủ Lạp Thập (dơ bẩn) này không?

Tiên Kiếm Lạc Kỳ cười sang sảng :

- Trần huynh lâu nay vẫn khỏe, đương nhiên lão phu nhận ra rồi.

Hồ Thiết Sanh chau mày bởi chiếc thuyền rồng ấy cách xa bờ đến bảy tám mươi trượng và lúc này trên mặt hồ đã đầy sương mù, nhìn loáng thoáng thấy vóc dáng của họ thôi.

Không sai, người cao chính là Tiên Kiếm Lạc Kỳ, người béo lùn chính là Ma Già Bạch Long Xuyên. Thế nhưng vì sao họ lại hiện thân vào lúc này? Vì sao họ lại phải nhờ hai thiếu niên nam nữ xấu xí báo trước? Chẳng lẽ là đồ đệ mới thu nhận của họ ư?

Hồ Thiết Sanh bắt chặp sự ngăn cản của Hắc Dao Khách, lớn tiếng nói :

- Sư tổ! Sư tổ! Lão nhân gia vẫn khỏe chứ?

Chàng chưa dứt lời, mắt đã ngập lệ.

Bạch Ngọc Quyên cũng cất tiếng gọi :

- Gia gia!

Nàng nghĩ đến cảnh ngộ của mình sau khi gia gia mất tích, bất giác đau lòng xót dạ, ôm mặt khóc sụt sướt.

Tiểu Lục Tử thấy vậy cũng mũi lòng, hai dòng nước mũi chảy dài đến cằm và nước mắt cũng tuôn trào.

Tiên Kiếm cười hô hô :

- Sanh nhi, ngươi cũng không còn bé nhỏ nữa, sư tổ chẳng phải đang khỏe mạnh là gì? Ngươi sao lại khóc lóc như hạng nữ nhi thế này?

Ma Già Bạch Long Xuyên cũng lớn tiếng nói :

- Quyên nhi, vì huyết thù của mẫu thân ngươi, gia gia cũng không thể không tạm rời xa ngươi, nhưng không bao lâu sau sẽ có thể đoàn tụ, ngươi đừng buồn.

Hắc Dao Khách đưa mắt nhìn Thiên Đài Kỳ Si rồi lớn tiếng nói :

- Hai vị từ xa đến đều là khách, xin mời vào trong trại uống chung rượu để hàn huyên một phen được chăng?
Tiên Kiếm Lạc Kỳ nói :

- Thôi, lão phu e ngại bạn già lo lắng nên nhân cơ hội này hiện thân gặp gỡ với các vị, vì huyết thù của khuyển tử Lạc Dật, lão phu không thể không bồn tẩu đó đây.

Hắc Dao Khách nói :

- Chẳng lẽ gặp mặt nhau mà uống chung rượu cũng không có thời gian sao?

Tiên Kiếm Lạc Kỳ nói :

- Đúng vậy, lão phu với Bạch huynh đã phát hiện tung tích kẻ thù, không thể buông lời.

Hắc Dao Khách khẽ cười khẩy :

- Hai vị sau khi mất tích, trong nhà đều để lại một vũng máu, vậy là sao?

Tiên Kiếm Lạc Kỳ lắc đầu :

- Điều ấy Lạc mỗ không biết vì khi rời khỏi nhà Lạc mỗ không hề thọ thương.

Thiên Đài Kỳ Si bỗng hỏi :

- Còn Bạch huynh thì sao?

- Bạch mỗ cũng vậy, không biết vũng máu ấy là của ai để lại.

Hồ Thiết Sanh lớn tiếng :

- Bạch lão tiên bối, văn bối bởi hiểu lầm đã có hành động bất kính với lão tiên bối, nhưng xin lão tiên bối lượng thứ cho.

Ma Già Bạch Long Xuyên ngạc nhiên :

- Ngươi có gì bất kính với lão phu?

Hồ Thiết Sanh ngăn người :

- Chẳng lẽ văn bối lên hành thích lão tiên bối mà không kể được là bất kính sao?

Hắc Dao Khách cười vang :

- Bạch huynh đúng là quá chóng quên, xin hỏi chuyện Hồ Thiết Sanh xin lỗi Bạch huynh còn nhớ không?

Ma Già Bạch Long Xuyên đưa mắt nhìn Tiên Kiếm :

- Còn nhớ, còn nhớ! Ôi... chuyện vật vãn, hà tất bận tâm.

Hắc Dao Khách chẳng chịu buông tha, lại hỏi :

- Trần mỗ không biết Bạch huynh với Hồ Thiết Sanh đã xảy ra chuyện gì, Bạch huynh có thể nói cho biết không?

Bạch Long Xuyên ngăn người :

- Bỏ qua đi thôi, tuổi trẻ bồng bột, chỉ là bất kính với Bạch mỗ thôi, còn nhắc lại làm gì?

Hắc Dao Khách cười to một hồi :

- Lạc huynh có biết giọng nói của mình đã đổi khác không?

Tiên Kiếm Lạc Kỳ thần nhiên :

- Lạc mỗ gần đây quá lo buồn, có lẽ giọng nói bị khàn đi một chút.

Động Đình Thần Quân cũng nhận thấy sự khác lạ, lớn tiếng nói :

- Sư phụ, lão nhân gia đã đến đây, xin hãy vào trại ăn uống chút gì để tròn tâm ý của đồ nhi.

Tiên Kiếm Lạc Kỳ lắc đầu :

- Cảnh Ủy, người cũng đừng khách sáo, trong những năm qua vì huyết thù của sư đệ người, lão phu hết sức đau buồn và nóng lòng báo phục. Chẳng phải người không biết, mục đích của lão phu đến đây phen này là cho mọi người biết lão phu vẫn bình yên vô sự, không cần lo lắng, không bao lâu nữa sẽ có thể đoàn tụ.

Bạch Ngọc Quyên khóc lóc nói :

- Gia gia, Quyên nhi muốn đi theo lão nhân gia.

Bạch Long Xuyên đưa mắt nhìn Tiên Kiếm :

- Người nên đi theo Hồ Thiết Sanh thì hơn, y sẽ trông nom cho người, có người theo bên gia gia chỉ gây nhiều bất tiện thôi.

Bạch Ngọc Quyên lườm Hồ Thiết Sanh nói :

- Không, Quyên nhi không đi với y, Quyên nhi căm hận y lắm.

Ma Già Bạch Long Xuyên cười :

- Tuổi trẻ không nên quá nóng giận, Sanh ca người không bạc đãi người đâu.

- Không, Quyên nhi nhất quyết đi theo gia gia!

- Thôi được, vậy người hãy đến gần đây!

Đột nhiên Tề Lỗ song tàn quát to :

- Hãy khoan!

Người mù công người què lướt đến mép khán đài, người què chú mắt nhìn vào sương mù, trầm giọng nói :

- Lạc tiên bối còn nhận ra huynh đệ tại hạ chứ?

Tiên Kiếm Lạc Kỳ cười ha hả :

- Dĩ nhiên lão phu nhận ra, khi xưa Dật nhi ngộ hại, hai vị đã đích thân mang thi thể của Dật nhi về, mỗi lần nghĩ đến hai vị, lão phu đều hết sức hoài niệm.

- Vậy tiên bối phen này đến đây cho mọi người chiêm ngưỡng tiên nhan, sao lại không cho thuyền vào bờ.

- Lạc mỗ già rồi, không gặp cố nhân thì rất nhớ nhưng, nhưng gặp cố nhân thì lại sợ khơi chuyện đau lòng khi xưa nên Lạc mỗ không muốn đem lại điều không vui cho thịnh hội này.

Người mù tiếp lời :

- Kể mù này đứng trước mặt tiên bối cũng không nhìn thấy được tiên nhan của tiên bối, nếu tiên bối quả thật chưa quên huynh đệ tại hạ, xin hãy cho kẻ mù này được chiêm ngưỡng phong thái một phen.

Tiên Kiếm Lạc Kỳ thở dài :

- Hai vị thành tâm thế này, Lạc mỗ thật hết sức cảm động, thôi thì chiều ý hai vị vậy!

Đoạn liền vận khí đẩy thuyền lướt đi, thoáng chốc đã đến gần mười mấy trượng. Nhưng thuyền vẫn còn cách bờ bốn năm mươi trượng và lúc này sương mù dày đặc, vẫn chưa thể nhìn rõ diện mạo hai người.

Hồ Thiết Sanh lớn tiếng nói :

- Sư tổ, lão nhân gia hãy để cho Sanh nhi gặp một phen.

Tiên Kiếm Lạc Kỳ nói :

- Sanh nhi, sư tổ nổi khổ bất đắc dĩ, ngươi hãy tạm nhẫn nại thì hơn!

Hắc Dao Khách cười khẩy :

- Lạc Kỳ, Long Xuyên, hai người thật ra định giở trò gì?

Bạch Long Xuyên nói :

- Trần huynh đã từng tuổi này mà con nóng nảy như vậy, không sợ bọn hậu bối cười cho sao?

Thiên Đài Kỳ Si lớn tiếng :

- Hai vị nếu không làm điều gì trái lương tâm, sao không dám gặp người?

Tiên Kiếm Lạc Kỳ nói :

- Lữ huynh cũng như Trần huynh, tính nết cả đời vẫn không thay đổi. Lạc mỗ bình sinh chưa từng làm điều gì hổ thẹn lương tâm, có trời cao chứng giám.

Thiên Đài Kỳ Si lạnh lùng :

- Đứng quanh co, thẳng thắn mà nói, Lữ mỗ rất hoài nghi thân phận của hai vị.

Tiên Kiếm và Ma Già cùng buông tiếng cười to :

- Xem đó, hai vị nóng tính quá, nói năng bừa bãi như vậy không sợ mất thân phận ư?

Hắc Dao Khách nháy mắt với Thiên Đài Kỳ Si, thấp giọng :

- Hãy thử xem!

Thiên Đài Kỳ Si vung tay, mười mấy vệt sáng bạc bay ra, soạt soạt mấy tiếng mất hút trong hồ.

Quần hào không biết ông định làm gì nhưng Lạc Kỳ và Ma Già Bạch Long Xuyên thì quét mắt nhìn tứ phía, cẩn thận giới bị.

Ngay khi mọi người đang kinh ngạc thắc mắc, bỗng nghe soạt soạt mấy tiếng, mười mấy vệt sáng bạc lại từ dưới nước vọt lên bay thẳng vào các tử huyệt khắp người Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên cùng kêu lên thẳng thốt, chỉ thấy Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên cùng lúc lách người tránh né, nhưng mười mấy quân cờ này là tuyệt học của Thiên Đài Kỳ Si, bách phát bách trúng. Chỉ nghe phập hai tiếng, Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên đều bị một quân cờ trúng vào vạt áo.

Chỉ thấy vạt vụn tung bay, hiện ra một lỗ tròn và mười mấy quân cờ lại bay trở về lòng bàn tay Thiên Đài Kỳ Si.

Hắc Dao Khách gắt giọng :

- Chả lẽ hai vị còn chưa chịu hiện nguyên hình ư?

Lạc Kỳ thở dài :

- Thủ pháp ám kinh của Lữ huynh tuy trác tuyệt nhưng chẳng dễ ném trúng lão phu hai người, chả lẽ Lữ huynh còn chưa hiểu tâm ý của bọn này sao?

Thiên Đài Kỳ Si cười khẩy :

- Tâm ý của hai vị thật ra thế nào?

Bạch Long Xuyên tiếp lời :

- Lão phu hai người không muốn hơn thua với hai vị.

Hắc Dao Khách buông tiếng quát to vừa định tung mình ra hồ, bỗng có tiếng quát to :

- Tiên bối! Hãy khoan.

Hắc Dao Khách quay đầu lại nhìn, ra là Bạch Phàm, y mỉm cười nói :

- Hai vị tiên bối Tiên Kiếm và Ma Già cũng như Thái Sơn Bắc Đẩu trong võ lâm, chẳng ai mà không muốn được một lần chiêm ngưỡng phong thái, nhưng hai vị tiên bối ấy lại như có nỗi khổ riêng, nói một câu bất kính, chính văn bối cũng có lòng hoài nghi, tin rằng các vị võ lâm đồng đạo hiện diện cũng vậy.

Y quét mắt một vòng, nói tiếp :

- Thế nhưng, qua thân pháp xuất hiện vừa rồi của hai vị tiên bối ấy, dường như lại không dễ cho chúng ta hoài nghi, thử hỏi các vị cao nhân hiện diện đây, ai có thể chỉ trong chớp mắt đứng trên thuyền rồng cách xa mấy mươi trượng?

Quần hào nghe vậy đều ngơ ngẩn nhìn nhau. Không sai, vừa rồi chỉ trong chớp mắt, Tiên Kiếm và Ma Già đã hiện thân trên thuyền rồng, họ từ đâu đến?

Nếu bảo họ đến từ trên thuyền, vậy sao hằng ngàn người hiện diện không một ai phát hiện? Còn như bảo họ đến từ dưới hồ, vậy sao trên người họ không hề ướt nước.

Thiên Đài Kỳ Si hỏi :

- Vậy theo Bạch thiếu hiệp thì sao?

Bạch Phàm mỉm cười :

- Lẽ ra trước các vị tiên bối cao nhân, văn bối không được phép nói nhưng tiên bối đã hỏi, văn bối cũng xin được bày tỏ thiện kiến... Hai vị tiên bối này đã với Tiên Kiếm và Ma Già thành danh và đó đều là võ lâm chí bảo, hẳn có mang theo mình, nếu họ là giả mạo, dĩ nhiên không có hai món võ lâm chí bảo ấy.

Hắc Dao Khách gật đầu :

- Không sai, hãy thử xem sao!

Tiên Kiếm lắc đầu :

- Thật không ngờ hôm nay các vị lại hoài nghi thân phận của lão phu hai người.

Đoạn quay sang Bạch Long Xuyên nói :

- Bạch huynh, chúng ta phải đi rồi, hãy lấy chiêu bài ra đi.

Bạch Long Xuyên cười :

- Cũng được, nhưng Ma già của Bạch mỗ đã lâu không dùng đến rồi!

Hai người liền rút bảo khí trên lưng xuống, Tiên Kiếm Lạc Kỳ tay cầm kiếm gỗ đen, Bạch Long Xuyên tay cầm Ma già nói :

- Các vị nhìn rõ chưa?

Bạch Phàm nói :

- Tiên bối có thể thổi Ma Già tam điệp để chứng minh rõ hơn không?

Bạch Long Xuyên chậm rãi nói :

- Có gì là không thể, nhưng trước khi thổi Ma Già tam điệp, Bạch mỗ cần tiết lộ với các vị biết một tin tức tốt lành. Trong Thiên Ma Ổ, Dã Nhân cốc Thiên Sơn có Ma đao và Ma Đao Ca, đó là điều mọi người đều biết. Nhưng nghe đâu chủ nhân Thiên Ma Ổ gần đây đã bị tẩu hỏa nhập ma, sống chết không rõ, chỉ có vài môn nhân canh giữ Thiên Ma Ổ, nên hiện đã có rất nhiều người đến đó...

Thái Cực Song Khuyển Sử Nghĩa Nhân bỗng hỏi :

- Nghe đâu là Văn Nhân Dã Tẩu Tu Mã Ngưu, một kiêu hùng lừng danh hồi năm mươi năm trước.

Những lời ấy vừa thốt ra, ngay cả Thiên Đài Kỳ Si và Hắc Dao Khách cũng bật lên một tiếng kinh ngạc, vẻ mặt nặng nề, bởi theo lời đồn đại, Văn Nhân Dã Tẩu trên mặt và trên mình đều có thêu hoa văn, võ công cao thâm khôn lường.

Bạch Long Xuyên đưa Ma già lên miệng thổi, chính là Đại Già thập bát phách, tiếng già dịu dặt vang xa mấy mươi dặm, hết như cổ hữu dạ đàm, phu thê ly biệt, nghe thật não nùng thê thiết.

Động Đình Thần Quân quay sang Hắc Dao Khách nói :

- Đó chính là Đại Già thập bát phách của Bạch tiên bối, văn bối từng có nghe qua.

Quần hào nghe lòng xốn xang bồi hồi, chìm đắm trong tiếng già bi thiết.

Bỗng, tiếng già liên biến đổi, lại là Tiểu Già thập cửu phách, âm điệu bi tráng như sấm động vang trời như ngàn vạn tướng binh đang ác chiến trên sa trường.

Quần hào người này nhìn người nọ, người nọ nhìn người kia, nhất là Thiên Đài Kỳ Si và Hắc Dao Khách đã hoài nghi một phen tâm huyết mà vẫn chưa phát hiện được một chút manh mối gì.

Hồ Thiết Sanh với Bạch Ngọc Quyên thấy sư tổ và gia gia lại ra đi trên dặm đường gió bụi, gọi to mấy tiếng, hồi âm vang vọng trên hồ, bất giác đau lòng rơi nước mắt.

Bạch Phàm trầm ngâm nói :

- Xem ra quả đúng là hai vị tiên bối Tiên Kiếm và Ma Già rồi nhưng chẳng hiểu sao họ lại ra đi vội vã thế này?

Hắc Dao Khách chợt động tâm, quét mắt nhìn quanh, cười khẩy nói :

- Âm Dương song sát đâu rồi?

Thiên Đài Kỳ Si biến sắc mặt, vừa định bức hỏi Bạch Phàm, bỗng nghe sau khán đài có tiếng nói :

- Trần huynh chả lẽ không cho bọn này đi ngoài hay sao?

Tiếng nói vừa dứt, Âm Dương song sát tay cầm quần từ sau khán đài đi ra.

Hắc Dao Khách ngó người, hậm hực nói :

- Mẹ kiếp, thật là vô tích sự!

Hai thiếu nữ vội bùm mặt quay đi, Bạch Phàm và Bạch Diêu Hồng thầm thở phào nhẹ người.

9. Chương 9: Hồi 9

Âm Dương song sát nghe Hắc Dao Khách nhieếc mắng mình, lạnh lùng nói :

- Ai nói bọn này vô tích sự, phen này tham dự đại hội thân giá bọn này đã lên cao gấp mười lần, mọi người đều hoài nghi bọn này là hai vị cao nhân tuyệt thế đúng không? Ha ha...

Bạch Phàm hướng về phía Động Đình Thần Quân ôm quyền nói :

- Bạch mỗ còn có việc cần làm, chẳng tiện ở lâu, xin cáo biệt!

- Ca ca...

Bạch Diêu Hồng hiển nhiên hãy còn quyến luyến, đưa mắt nhìn về phía Hồ Thiết Sanh, hai người trên mặt đều lộ vẻ sầu buồn biệt ly.

Bạch Ngọc Quyên thấy vậy, thầm cười khẩy.

Lúc này Bạch Phàm cũng sâu lắng nhìn Bạch Ngọc Quyên, Bạch Ngọc Quyên chẳng rõ dừng khí từ đâu mà có, nàng đứng lên như cân nhắc có nên đi với Bạch Phàm hay không?

Hồ Thiết Sanh thấy nàng lại có ý đi theo một người không rõ thân thế, bất giác cảm hận ngập lòng, thấp giọng nói :

- Muốn đi thì cứ đi, kéo xa lại nhưng nhớ tương tư!

Bạch Ngọc Quyên vốn đang đắn đo, giờ nghe Hồ Thiết Sanh nói vậy, khác nào bỏ dầu vào lửa, nàng buông tiếng cười khẩy cất bước đi về phía Bạch Phàm.

Người què trong Tề Lỗ song tàn trầm giọng nói :

- Bạch cô nương không nên bốc đồng, đi với Hồ Thiết Sanh, ít ra y cũng không có ý đồ xấu khiến cho cô nương thất tiết bại danh.

Những lời ấy rất là rõ ràng, đó là đi với Bạch Phàm hẳn có mối nguy hiểm như vậy.

Bạch Phàm thấy Bạch Ngọc Quyên có ý đi với mình, lòng mừng khôn xiết, không nghe rõ lời nói của Tề Lỗ song tàn, vội nói :

- Quyên muội nếu muốn đi cùng với ngu huynh, ngu huynh chắc chắn đủ khả năng bảo vệ nhưng ngu huynh không muốn mang tiếng dụ dỗ, nên Quyên muội cần phải nói rõ với các vị đồng đạo võ lâm có mặt tại đây.

Bạch Ngọc Quyên lớn tiếng nói :

- Đây là việc riêng của bản thân Bạch Ngọc Quyên này, không ai có quyền can thiệp, tiểu muội thích sao làm vậy!

Trong số những nhân vật bạch đạo hiện diện chỉ có Thiên Đài Kỳ Si, Hắc Dao Khách và Tề Lỗ song tàn bốn người là quen biết với Tiên Kiếm và Ma Già xưa kia. Họ đã sinh lòng hoài nghi anh em họ Bạch, đương nhiên chẳng thể để cho Bạch Ngọc Quyên sa chân vào vùng nguy hiểm.

Hắc Dao Khách sột một tiếng hít nước mũi vào, trầm giọng nói :

- Tiểu nha đầu, ngươi điên rồi hả?

Bạch Ngọc Quyên sáng giọng :

- Lão điên thì có!

Người mù trong Tề Lỗ song tàn nói :

- Bạch cô nương! Trần lão đó là có hảo ý, cô nương không thể vô lễ như vậy! Hơn nữa, Tề Lỗ song tàn bọn này xưa kia từng theo bên Vô Sao Kiếm Lạc Dật và cũng có quen biết lệnh đường, nên không đành lòng...

Bạch Ngọc Quyên cười khinh miệt :

- Đa tạ sự quan tâm của các vị tiền bối, Bạch Ngọc Quyên này lòng đã quyết, không ai có thể ngăn cản.

Nàng đi đến bên Bạch Phàm nói :

- Bạch đại ca, chúng ta đi thôi!

Tiểu Thúy rất thông minh và là người bàng quan, chính nàng ta cũng sinh lòng hoài nghi huynh muội họ Bạch, hơn nữa Bạch Ngọc Quyên với Hồ Thiết Sanh đã có lời thề ước trăm năm, tuyệt đối không thể để cho Bạch Ngọc Quyên đi với huynh muội họ Bạch, liền tiến tới kéo Bạch Ngọc Quyên sang bên, thấp giọng nói :

- Tiểu thư, bất luận thế nào tiểu thư cũng không thể đi với Bạch công tử, tiểu thư nên biết các vị tiền bối này đều là người biết nhiều hiểu rộng, họ không nỡ thấy tiểu thư sẩy chân...

Bạch Ngọc Quyên thấy Hồ Thiết Sanh đang ngược mắt nhìn trời, chẳng hề bận tâm đến nàng, bất giác lửa giận bùng lên, bốp một tiếng tát cho Tiểu Thúy một cái tát tai, quát :

- Ai cho ngươi nói bậy, cút ngay!

Anh em họ Bạch ôm quyền thi lễ với mọi người, cùng Bạch Ngọc Quyên rời trại ra đi.

Tiếp theo, Trung Nguyên ngũ kỵ sĩ, anh em Bàn Long Dao và Thái Cực Song Khuyên lần lượt cáo biệt.

Hắc Dao Khách quay sang Hồ Thiết Sanh nói :

- Tiểu tử, ngươi còn chưa đi, chẳng lẽ muốn chết sao hả?

Hồ Thiết Sanh ngơ ngác :

- Văn bối đang định ở chơi với đại sư bá vài hôm, tiền bối bảo văn bối đi đâu?

Tề Lỗ song tàn trầm giọng :

- Trần tiền bối bảo ngươi bám theo huynh muội họ Bạch, đi mau!

Hồ Thiết Sanh chau mày :

- Quyên muội tự nguyện đi với họ, văn bối cũng đâu tiện cản ngăn...

Chỉ thấy bóng người nhấp nhóang, bốp một tiếng, Hồ Thiết Sanh đã bị tát cho một cái loạng choạng, thì ra Hắc Dao Khách đã đứng trước mặt, gắt giọng nói :

- Tiểu tử, lỡ mà Bạch nha đầu bị dụ dỗ thất tiết, ngươi hãy tự hỏi có thẹn với Bạch Long Xuyên không?

Hồ Thiết Sanh giật mình :

- Tiền bối sao thể xem huynh muội họ Bạch là hạng người như vậy?

Hắc Dao Khách trầm giọng :

- Hay cho tiểu tử, có lẽ ngươi bị ả hồ ly đó mê hoặc rồi. Thử nghĩ xem, chuyện phong lưu đêm qua có phải lỗi lầm của ngươi hay không?

Hồ Thiết Sanh thẹn đỏ mặt, nghĩ lại chuyện đêm qua, quả đúng là Bạch Diêu Hồng đã chủ động khêu gợi mình, chẳng lẽ Bạch Phàm cũng dùng thủ đoạn như vậy đối với Bạch Ngọc Quyên ư?

Hồ Thiết Sanh dấu sao cũng có tình yêu sâu đậm với Bạch Ngọc Quyên, liền lớn tiếng nói :

- Tiểu Thúy, Tiểu Lục Tử huynh, chúng ta đuổi theo mau!

Hắc Dao Khách quát :

- Hãy khoan! Ngươi hãy nhớ lấy, nếu bọn lão phu không nhầm, huynh muội họ Bạch này không đơn giản đâu, các ngươi phải hết sức thận trọng đối phó và còn một điều lưu ý nữa, trước khi sự việc sáng tỏ, các ngươi tuyệt đối không được đến Dã Nhân cốc mạo hiểm.

Hồ Thiết Sanh cung kính đáp :

- Tuân mệnh.

Đoạn liền cùng Tiểu Thúy và Tiểu Lục Tử thi triển khinh công phóng đi như bay.

Thiên Đài Kỳ Sĩ quay sang nhìn Tề Lỗ song tàn cười lạnh lùng nói :

- Hai người còn đứng thừ ra đó làm gì? Chẳng lẽ định ở đây kiếm ăn chờ chết hả?

Tề Lỗ song tàn cùng đứng lên, người què phóng lên ngồi trên vai người mù, cũng liền theo sau phóng đi.

Hãy nói Hồ Thiết Sanh với Tiểu Thúy và Tiểu Lục Tử ra khỏi thủy trại thẳng đường phóng đi về hướng Bắc. Chàng biết rõ khinh công của huynh muội họ Bạch rất cao, có thể còn hơn cả mình, lúc này hẳn đã ra xa mấy mươi dặm rồi.

Chàng tung mình lên ngọn một cây to nhóng mắt nhìn, quả thấy có ba bóng người thấp thoáng ở ngoài mấy mươi dặm, lập tức đuổi theo. Chàng hoài nghi nếu ba người mà không cố ý thả chậm chân, mình chẳng thể nào đuổi kịp họ trong thời gian một tuần trà.

Ba người hết sức phóng đi nhanh như ngựa phi, Tiểu Thúy sao thể theo kịp.

Hồ Thiết Sanh thấy vậy liền nói :

- Sư huynh, hãy cấp lấy Tiểu Thúy!

Tiểu Thúy vội nói :

- Không, y dơ bẩn quá!

Hồ Thiết Sanh nghiêm giọng :

- Bây giờ chỉ có hai cách, một là để cho Tiểu Lục Tử huynh cấp cô nương đi cho nhanh, hai là cô nương hãy trở về thủy trại Động Đình chờ đợi.

- Không, tiểu tỳ phải đi tìm tiểu thư!

Hồ Thiết Sanh trầm giọng :

- Sư huynh, nhanh lên!

Tiểu Lục Tử ra tay nhanh như tia chớp, ôm ngang lưng cấp lấy Tiểu Thúy phóng đi theo sau Hồ Thiết Sanh, y hết sức cảm kích Hồ Thiết Sanh đã giúp y nghĩ ra cách này, nếu không y đâu thể có được cơ hội tiếp xúc với giai nhân thế này.

Y vừa phóng đi vừa nói :

- Thúy cô nương, Tiểu Lục Tử này ngoại trừ thích ăn nước mũi, không gì thua kém kẻ khác, vì cô nương từ nay... tại hạ nhất quyết không ăn nước mũi nữa.

Tiểu Thúy cười khẩy :

- Người hơn kẻ khác ở điểm nào? Người mặt mày vàng khè, người ốm tong ốm teo, chỉ có xương chứ không có thịt...

- Muốn béo mập đâu có gì là khó, chỉ cần...

Hồ Thiết Sanh trầm giọng ngắt lời :

- Sư huynh đừng nói vớ vẩn nữa, chúng ta hãy nhanh lên, tiểu đệ rất lấy làm lạ, chúng ta nhanh thì họ cũng nhanh, chúng ta chậm đường như họ cũng chậm.

Tiểu Lục trò cũng chưa từng có, lúc này cấp giai nhân trong tay, chỉ thấy toàn thân nóng bừng, quên cả trả lời Hồ Thiết Sanh.

Vào giờ Ngọ họ đã đến đại trạch Vân Mộng ở phía tây bắc Võ Hán tỉnh Hồ Bắc nhưng đã mất tung tích của huynh muội họ Bạch.

Vùng này cỏ với nước mênh mông bát ngát, Tiểu Lục Tử đặt Tiểu Thúy xuống, rồi vội dùng vạt áo quạt cho Tiểu Thúy. Tiểu Thúy thấy y nhiệt tình như vậy, lòng cũng hết sức cảm kích.

Hồ Thiết Sanh lòng nóng như thiêu đốt, nghĩ đến lời nói của Hắc Dao Khách, lo là huynh muội họ Bạch có lòng bất chính, nếu Bạch Ngọc Quyên có bề gì, mình thật khó thể chối trách nhiệm và cũng không còn mặt mũi nào gặp Bạch Long Xuyên nữa.

Ba người đi trong đại trạch Vân Mộng tìm một hồi thì bị lạc hướng, đến chiều tối vẫn chưa tìm được lối ra.

Bỗng có tiếng y phục phát gió vọng đến, chỉ thấy anh em Bàn Long Dao họ Cổ phóng đến nhanh như chớp, chia làm bốn mặt bao vây ba người vào giữa.

Lão đại Cổ Sương rút ngọn đại đao có hình rồng vàng nặng hơn năm mươi cân trên lưng xuống lạnh lùng nói :

- Hồ tiểu tử, hãy nói ra Trung tam kiếm và Nội tam kiếm của Tiên Kiếm, sẽ tha cho ngươi một con đường sống.

Hồ Thiết Sanh đâu敢 sợ họ, cười khẩy nói :

- Chỉ bằng bốn người mà cũng định cưỡng bức Hồ mỗ nói ra tuyệt học ư?

- Không tin ư? Các ngươi hãy nhìn quanh xem!

Hồ Thiết Sanh quét mắt nhìn, buông tiếng cười khẩy, thì ra hơn trăm đại hán tay cầm đại đao từ bốn phía đang tiến tới bao vây.

Cổ Sương cười sắc lạnh nói :

- Tiểu tử ngươi dám một chọi bốn ư? Tốt hơn ngươi nên...

Hồ Thiết Sanh đang nóng lòng truy tìm huynh muội họ Bạch, chỉ muốn tốc chiến tốc quyết, buông tiếng quát vang, Truy Hồn thập tam đao đã xuất thủ.

Anh em họ Cổ lập tức liên thủ tiếp chiến, bốn ngọn Bàn Long Đao ánh vàng lấp lánh, rít gió vù vù.

Tiểu Lục Tử cũng rút đòn gánh sắt ra, với chiêu Hoàn Hảo Thiên Quân quét ra, tiếng rú thảm vang lên liên hồi, năm sáu gã đại hán bị tiện đôi ngang lưng, văng ra xa mấy trượng.

Lập tức, tiếng gào thét vang dậy, máu và bùn đất văng bay. Tiểu Thúy cũng đoạt lấy một ngọn đại đao, xông vào đám đông như bổ dưa xắt thịt.

Bốn anh em họ Cổ liên thủ cũng chỉ đấu ngay tay với Hồ Thiết Sanh, nhưng họ có một chiến thuật khác, hai người ra sức tấn công, hai người dùng đại đao gạt nước và bùn đất vào đầu mặt Hồ Thiết Sanh.

Thế nên, Hồ Thiết Sanh vừa tiếp chiêu vừa phải tránh nước bùn, ứng phó hết sức vất vả.

Cổ Sương trầm giọng nói :

- Tiểu tử, ngươi chỉ cần nói ra Trung tam kiếm thôi, Cổ Sương này nói là giữ lời, nhất định tha cho các ngươi một con đường sống.

Hồ Thiết Sanh cười khẩy :

- Thôi được, hãy nhìn cho kỹ, đây chính là Trung tam kiếm.

Dứt lời quả nhiên đã thi triển chiêu thứ nhất trong Trung tam kiếm, chàng với đao thay kiếm, uy lực không giảm, kinh phong quét tung, bùn nước tạo thành một vũng xoáy trong phạm vi ba trượng thấy đều trở thành người bùn không rõ mặt mũi nữa.

Cổ Sương thấy chiêu này lợi hại, vội quát to :

- Hai con rồng.

Chỉ thấy Cổ Sương và Cổ Tư tả hữu lùi sau năm bước, đại đao trong tay vung mạnh, hai luồng sáng vàng bay hệt như hai con rồng vàng nhe nanh múa vuốt lao nhanh đến.

Hồ Thiết Sanh giật mình kinh hãi, chẳng ngờ Bàn Long Đao còn có hiệu dụng như vậy.

Chàng không dám xem thường, buông tiếng quát vang, thi triển chiêu thứ nhất Nghiệt Long Hí Lăng trong Nội tam kiếm.

Chỉ thấy ngọn hắc đao trong tay chàng lập tức trở thành màu đỏ rực, bùn nước rợp trời trên đao liền phát ra tiếng xèo xèo liên hồi và hơi nóng bốc lên ngàn ngút.

Chỉ nghe keng keng hai tiếng, hai con rồng vàng liền bị chấn bay trên không. Hồ Thiết Sanh đã nổi giận thật sự, chiêu thứ nhì Sưu Hồn La Phách đã tiếp theo sau tung ra.

Chỉ thấy bùn đất bị kinh phong cuốn tung lên cao đến mấy trượng hệt như mây đen vần vũ, anh em họ Cổ kinh hãi thoái lui, Hồ Thiết Sanh buông tiếng quát vang, tay trái tung ra một chiêu Tàn Kỳ chưởng.

Lão tứ Cổ Phong công lực kém hơn đã lui chậm một bước, chỉ nghe một tiếng rú thảm khốc, rồi thì phịch một tiếng, bùn nước văng tung tóe, Cổ Phong đã mất dạng.

Anh em họ Cổ cả kinh thất sắc, lão nhị Cổ Tư lại định lao tới, Cổ Sương đã quát to :

- Lui mau!

Ba người lập tức đào tẩu, bỏ cả huynh đệ và hàng trăm đồng môn.

Thì ra Cổ Phong đã bị một chiêu Tàn Kỳ chưởng của Hồ Thiết Sanh đánh lún xuống bùn sâu đến mấy trượng, cả tóc cũng chẳng thấy nữa.

Lúc này Tiểu Lục Tử với Tiểu Thúy cũng khắp người đầy bùn đất, chỉ lộ ra hai mắt đỏ quạch, Tiểu Thúy mỗi dao một người, không chẻ đôi thì cũng tiện làm hai khúc, còn Tiểu Lục Tử thì mỗi lần đòn gánh sắt quét ra, ít nhất cũng nằm sáu người ngã gục.

Y thấy đòn vừa rồi của Hồ Thiết Sanh thật giản tiện, khỏi phơi thây chốn hoang dã, lập tức vung đòn gánh bổ thẳng xuống.

Chỉ nghe bộp bộp liên hồi, từng đại hán như đóng đinh lún vào trong bùn lầy. Những người khác thấy chủ nhân đều đã bỏ chạy cũng vội tứ tán đào tẩu, để lại hơn hai mươi tử thi máu thịt nhầy nhụa trên mặt đất.

Tiểu Lục Tử đang hăng máu, giơ đòn gánh lên giáng thẳng xuống đầu Hồ Thiết Sanh, bởi lúc này Hồ Thiết Sanh cũng đã trở thành một người bùn, không còn thấy rõ mặt mày nữa.

Hồ Thiết Sanh quát to :

- Dừng tay!

Đồng thời lướt nhanh tới chộp lấy cổ tay Tiểu Lục Tử nói :

- Sư huynh, sao lại đánh cả người nhà thế này?

Tiểu Thúy thấy vậy ha hả cười to nói :

- Nếu có người đi ngang qua đây, hẳn tưởng chúng ta là ba con quỷ quái.

Tiểu Lục Tử sột một tiếng hít nước mũi vào, liền tức ho sặc sụa, thì ra y đã hít cả bùn đất vào mũi.

Hồ Thiết Sanh vội nói :

- Chúng ta hãy tìm chỗ tắm rửa cho sạch, sau đó đi tìm huynh muội họ Bạch ngay!

Ba người rửa sạch bùn đất trên người, toàn thân đều ướt rượt, sau đó phóng đi về hướng Bắc, khoảng canh ba đã đến gần Lục Gia Sơn, thấy có bốn người đang giao chiến dưới một cây cổ tùng to lớn, chưởng phong mạnh đến mức khiến trái tùng trên cây rụng xuống như mưa.

Hồ Thiết Sanh chú mắt nhìn, bất giác rung động cõi lòng, thì ra bốn người ấy chính là hai lão nhân đội mũ nỉ với Tề Lỗ song tàn.

Điều càng khiến Hồ Thiết Sanh kinh ngạc hơn nữa là hai lão nhân đội mũ nỉ đều đang thi triển tuyệt kỹ của Tiên Kiếm và Ma Già và Tề Lỗ song tàn cũng vậy, đôi bên nửa cân tám lạng, bất phân thắng bại.

Hồ Thiết Sanh buông tiếng quát vang, tung mình lao tới.

Hai lão nhân đội mũ nỉ vừa trông thấy Hồ Thiết Sanh liền cùng công ra một chiêu, tung mình phóng đi.

Người què trong Tề Lỗ song tàn vội lớn tiếng nói :

- Tiểu tử, đuổi theo mau.

Hồ Thiết Sanh cùng Tiểu Lục Tử và Tiểu Thúy liền tức đuổi theo, nhưng hai lão nhân ấy thân pháp cực nhanh và quen đường thuộc lối, thoáng chốc đã mất dạng trong một khu rừng.

Hồ Thiết Sanh ba người cùng đuổi theo vào rừng, chỉ thấy một ngôi miếu rất đồ sộ, cửa miếu khép chặt, bốn bề tối om.

Hồ Thiết Sanh khoát tay ra hiệu Tiểu Lục Tử với Tiểu Thúy vòng sang bên phải miếu, còn chàng thì đi sang trái.

Tiểu Lục Tử đương nhiên rất sẵn sàng, Tiểu Thúy tuy không muốn nhưng cũng chẳng tiện chối từ.

Hai người đi sang phải rồi, Hồ Thiết Sanh vừa định đi sang trái, bỗng nghe phía sau có tiếng y phục phát gió rất khê, liền quay phát lại, bất giác sững sờ lùi sau một bước.

Thì ra năm người vừa xuất hiện chính là hai anh em họ Bạch, Âm Dương song sát và Bạch Ngọc Quyên.

Hồ Thiết Sanh lại nghe lòng vô vàn hổ thẹn, anh em họ Bạch là ân nhân cứu mạng của Bạch Ngọc Quyên, vậy mà chàng lại bao phen hoài nghi họ, lúc này bất giác đỏ mặt tía tai.

Bạch Phàm tiến tới thân mật nắm tay chàng nói :

- Hồ huynh sao lại ở đây một mình?

Bạch Diêu Hồng cũng tình tứ nép vào ngực chàng nói :

- Sanh ca đừng rời xa tiểu muội nhé.

Chỉ có Bạch Ngọc Quyên lạnh lùng đứng ngoài bốn năm trượng, không hề ngoảnh đến Hồ Thiết Sanh.

Âm Dương song sát cũng tiến tới ôm quyền thi lễ với Hồ Thiết Sanh, thần thái chàng càng thêm hổ thẹn, nếu dưới đất có lỗ là chàng đã chui xuống rồi.

Hồ Thiết Sanh không muốn nói dối, liền kể lại chuyện động thủ giữa Tề Lỗ song tàn với hai lão nhân đội mũ nỉ vừa rồi.

Âm Dương song sát lộ vẻ kinh ngạc :

- Có chuyện như vậy thật không?

Hồ Thiết Sanh thấy Âm Dương song sát có vẻ không tin, liền sầm mặt nói :

- Tại hạ không bao giờ nói dối, hai vị hà tất nghi ngờ!

Bạch Phàm vội nói :

- Hồ huynh nhất ngôn cửu đỉnh, tiểu đệ tin hoàn toàn.

Đoạn quay qua Âm Dương song sát quát :

- Ai bảo hai người lăm lăm? Lui ra mau!

Bạch Diêu Hồng nói :

- Sanh ca sao không bắt lấy hai lão nhân ấy?

- Hồng muội nói nghe dễ quá, hai lão nhân ấy thân thủ bất phàm và lại còn biết võ công bốn môn và võ công của Ma Già tiền bối nữa.

Bạch Phàm sững sốt kêu lên :

- Ô! Vậy thì hai lão nhân ấy thật không đơn giản, Hồ huynh có động thủ với họ chưa vậy?

- Có hai lần, đều ở chỗ ẩn cư của Bạch tiền bối, nhưng họ không dám động thủ lâu, chỉ chốc lát đã lui đi, tiểu đệ cũng không nhận ra được đường lối võ công của họ.

Hồ Thiết Sanh đi đến bên Bạch Ngọc Quyên, thấp giọng nói :

- Quyên muội theo ngu huynh đi về được không?

Bạch Ngọc Quyên quay đầu lại, lạnh lùng nói :

- Hạng người như tiểu muội, đừng bận tâm đến nữa thì hơn!

Hồ Thiết Sanh ngỡ là nàng mai mỉa mình, lòng lại đau xót khôn tả, thật muốn bỏ đi cho rồi.

Nhưng lời dặn dò của Hắc Dao Khách và Thiên Đài Kỳ Si hãy còn vang vọng bên tai, chàng cố nén lửa giận nói :

- Quyên muội, các vị tiền bối đều hết sức quan tâm cho Quyên muội, Quyên muội nhất định phải theo ngu huynh trở về...

- Nếu không thì sao?

- Vậy...

- Sanh ca chẳng qua là phụng mệnh hành sự, cứ về nói lại với các vị tiền bối là tiểu muội không về, không ai ép buộc được tiểu muội.

- Không phải các vị tiền bối ép buộc, mà là quan tâm cho Quyên muội.

- Quan tâm ư? Còn Sanh ca thì sao? Có quan tâm không?

- Ngu huynh càng quan tâm hơn ai hết, có điều là Quyên muội không hiểu ngu huynh thôi!

- Hừ! Tiểu muội rất hiểu Sanh ca, Sanh ca là người thích mới chán cũ, dễ thay lòng đổi dạ.

- Quyên muội... Quyên muội không biết nỗi đau khổ trong lòng ngu huynh...

- Hừ! Trong lòng Sanh ca còn có đau khổ ư?

Tiểu Thúy với Tiểu Lục Tử cũng nghe tiếng đã trở lại, y thị mắt ngập lệ nói :

- Tiểu thư, xin hãy tin lời Hồ công tử... Hồ công tử không hề có lỗi với tiểu thư...

“Bốp!”

Bạch Ngọc Quyên táng cho Tiểu Thúy một cái tát tai, gắt giọng nói :

- Chỉ mấy hôm mà người đã bênh vực người ngoài rồi, người sao biết y không có lỗi với ta chứ?

Tiểu Thúy cả kinh :

- Tiểu thư...

- Đi đi! Ta không muốn gặp các người nữa!

Bạch Ngọc Quyên nói xong, lại đi đến bên Bạch Phàm.

Hồ Thiết Sanh đã cố sức dằn nén, nhưng lúc này không sao nhẫn nhịn được nữa, trầm giọng nói :

- Tiểu Thúy, nếu cô nương muốn đi theo tiểu thư, tại hạ cũng không ngăn cản, nếu không thì đừng màng đến nàng ta nữa.

Tiểu Thúy đã cùng lớn lên với Bạch Ngọc Quyên, tình như tỷ muội, nhưng y thị biết huynh muội rất là thân bí, không sao yên tâm được, bèn nói :

- Nếu tiểu thư nhất quyết không trở về, tiểu tỷ cũng phải theo bên tiểu thư.

Tiểu Lục Tử hoảng kinh, sột một tiếng hít nước mũi vào, vội nói :

- Thúy cô nương chớ lẽ cũng...

Hồ Thiết Sanh vội véo y một cái, ngăn y nói tiếp.

Tiểu Thúy đi đến bên Bạch Ngọc Quyên, Bạch Phàm hướng về Hồ Thiết Sanh nói :

- Hồ huynh, hai lão nhân đội mũ nỉ mà các vị vừa gặp không chừng còn ẩn nấp trong ngôi miếu này, chúng ta hãy cùng vào xem thử, thế nào?

Hồ Thiết Sanh thấy Bạch Ngọc Quyên đã quyết liệt với mình thế này, đi cùng rất ngại, liền nói :

- Thế này vậy! Bạch huynh sáu người hãy từ bên trái tiến vào, tiểu đệ với Tiểu Lục Tử sư huynh từ bên phải tiến vào, bất luận thế nào, trước lúc trời sáng vẫn gặp lại nhau tại đây.

Bạch Phàm gật đầu :

- Tốt lắm, hẹn sẽ gặp lại.

Đoạn cùng năm người đi sang phía trái, còn chàng với Tiểu Lục Tử đi sang phía phải.

Chỉ thấy ngôi miếu này có đến năm sáu khu, hơn trăm gian nhà, xung quanh cỏ cao ngút trời.

Hai người tung mình lên cây, đưa mắt nhìn vào cổ miếu, chỉ thấy trong đại điện ở khu thứ ba có ánh đèn yếu ớt hắt ra.

Hai người vượt qua bờ tường, hạ xuống mái đại điện, nằm mọp xuống trên hiên chú mắt nhìn, bất giác giật mình sửng sốt, thì ra trước khám thần có một chiếc bàn dài, mười mấy người đang ngồi quanh.

Trong số có ba người dường như Hồ Thiết Sanh đã từng gặp qua, ngoài ra đều là người xa lạ, nhưng nhìn vào ánh mắt họ cũng đủ biết toàn là võ lâm cao thủ.

Nổi bật nhất là một lão nhân lưng gắt chỗi lông gà ngồi bên hai ghế chủ vị còn trống, hiển nhiên thân phận của lão hẳn là dưới hai người và trên mười mấy người.

Cách bàn khoảng hai trượng có một lò lửa to lớn, trong lò có một thanh sắt tròn, một gã đại hán đang dùng ống tre thổi lửa phù phù.

Mười mấy người thấy đều ngồi im lặng, không ai chuyện trò với ai, như đang chờ đợi người đến sau.

Đột nhiên, tiếng già lãnh lớt vọng đến từ xa mấy dặm, nhanh chóng đến gần, chỉ thoáng chốc đã đến ngoài cửa miếu.

Mười mấy người cùng đứng lên rời khỏi chỗ ngồi, ra đứng ở hai bên cửa điện, khom mình nói :

- Cung nghinh Minh chủ đại giá!

Vừa dứt tiếng đã thấy hai bóng người lướt vào qua bờ tường, và ngay khi ấy lò lửa trong đại điện bỗng bốc lên một cuộn khói vàng, lập tức phủ trùm đại điện.

Hai người đang ở trên cao bầy tám trượng đột nhiên thay đổi thân pháp, lộn mình với thế Triều Thiên Đặng, đầu dưới chân trên lao xuống, khi đến mái hiên lại đổi thế Thiên Hà Đảo Quái (treo ngược) hạ xuống trên thềm đá.

Hồ Thiết Sanh vừa nhận rõ hai người ấy, bất giác sửng sờ suýt bật ra tiếng, thì ra đó là hai lão nhân một cao một thấp, cao là Tiên Kiếm Lạc Kỳ, thấp là Ma Già Bạch Long Xuyên.

Lúc bày khói mịt mù trong đại điện bốc ra nên hai người nằm trên mái hiên cũng chỉ loáng thoáng nhìn thấy hình dáng của hai vị cao nhân ấy mà thôi.

Tiên Kiếm Lạc Kỳ chìa tay nói :

- Bạch huynh, xin mời!

- Xin mời Lạc huynh trước!

- Ha ha ha...

Trong tiếng cười dài hai người nắm tay nhau đi vào đại điện, ngồi vào ghế chủ vị, mười mấy người cũng theo thứ tự thân phận lần lượt ngồi xuống.

Lão nhân lưng gắt chỗi lông gà đứng lên nói :

- Bẩm Minh chủ, mọi người đã đến đầy đủ, chỉ còn thiếu hai vị tiểu hộ pháp nữa thôi.

- Đến rồi đây!

Vừa dứt tiếng, hai thiếu niên nam nữ xấu xí đã từ sau đại điện lướt vào, cùng ôm quyền thi lễ nói :

- Hộ pháp sớm đã vào đây cung hầu pháp giá Minh chủ, xin Minh chủ chỉ thị.

Hồ Thiết Sanh kinh ngạc thẳm nhủ :

“Sự tổ quả nhiên là cùng phe với hai thiếu niên nam nữ xấu xí này, và lại còn trở thành Minh chủ nữa”.

Chỉ nghe Tiên Kiếm Lạc Kỳ nói :

- Bốn mình được thành lập với tôn chỉ bảo vệ chính nghĩa võ lâm, tạo phúc cho chúng sinh, và gần đây có một số người trong giới hắc đạo đã dòm ngó tuyệt học của bốn Minh chủ để có thể đến Thiên Ma Ổ trong Dã Nhân cốc Thiên Sơn đoạt lấy Ma đao và Ma Đao Ca, nếu hai món báu vật này mà lọt vào tay nhân vật hắc đạo, giới võ lâm ắt sẽ dậy lên một trận gió tanh mưa máu nên mục đích thành lập của bốn mình là để

phòng bọn xấu dòm ngó tuyệt học của bốn Minh chủ và đảm bảo cho Ma đao và Ma Đao Ca không bị rơi vào tay bọn xấu.

Ma Già Bạch Long Xuyên tiếp lời :

- Do đó, phàm là người từng được bốn Minh chủ hai người truyền cho tuyệt kỹ trước kia đều phải thu nạp vào mình để tuyệt học không bị thất thoát. Như vậy ngoại trừ bốn Minh chủ hai người và môn hạ là có thể đi lấy báu vật, người ngoài dù có lòng chiếm đoạt thì cũng chỉ đi nộp mạng mà thôi.

Hồ Thiết Sanh bất giác sinh lòng hoài nghi, chàng tuy không nhận ra được hai người là giả mạo, nhưng với thân phận của Tiên Kiếm và Ma Già, dường như không thể thành lập liên minh gì đó. Hơn nữa, Ma đao và Ma Đao Ca là võ lâm chí bảo, người nào lấy được là có thể độc bộ thiên hạ, nếu Tiên Kiếm và Ma Già cũng muốn đoạt lấy thì thật là mất thân phận.

Hồ Thiết Sanh lại nghĩ đến lúc hai người hiện thân trên thuyền rồng, chàng đã xin lỗi Bạch Long Xuyên nhưng Bạch Long Xuyên lại không biết vì sao chàng lại xin lỗi mình, qua đó suy ra hai người này rất có thể giả mạo.

Chỉ nghe Tiên Kiếm Lạc Kỳ lại nói :

- Bốn minh tạm đặt Tổng đàn tại đây, khi cần di chuyển dựa theo tình hình thực tế do Tuần Hối Sứ Giả Nhất Chử Phiên Phiên Lý Chiếm Trung đại hiệp truyền đạt tin tức, hai vị hộ pháp thường xuyên theo bên bốn Minh chủ hai người. Khi nào bốn Minh chủ đi vắng, mọi sự trong minh đều tạm do Nhất Chử Phiên Phiên Lý Chiếm Trung đại hiệp thay mặt xử lý.

Đoạn quay sang Bạch Long Xuyên hỏi :

- Bạch huynh thấy sao?

Bạch Long Xuyên gật đầu :

- Vậy rất hợp ý đệ, nhưng bốn tọa chủ trương thưởng phạt nghiêm minh thì mới được đồng đạo võ lâm trợ giúp và hậu thuẫn, nên đệ chủ trương ra điều lệ thưởng phạt để mọi người noi theo.

Tiên Kiếm Lạc Kỳ gật đầu :

- Không sai, thưởng phạt nghiêm minh mới là cơ sở lập nghiệp, việc này giao cho Lý đại hiệp soạn thảo trình duyệt rồi thi hành.

Nhất Chử Phiên Phiên khom mình :

- Tuần mệnh! Bốn Minh chủ, việc đóng dấu ấn bắt đầu từ ai?

Tiên Kiếm Lạc Kỳ nói :

- Nên bắt đầu từ Lý đại hiệp, còn hộ pháp và bốn Minh chủ không cần đóng dấu ấn!

Nhất Chử Phiên Phiên Lý Chiếm Trung rời chỗ ngồi đi đến bên lò lửa, xắn tay áo lên, đưa tay về phía gã đại hán thổi lửa.

Gã đại hán ấy liền lấy thanh sắt tròn trong lò lửa ra, thì ra đó là một chiếc ấn vuông cỡ hai tấc, lúc này đang đỏ rực, in vào cườm tay Lý Chiếm Trung.

Chỉ nghe xèo một tiếng, khói xanh bốc lên, Lý Chiếm Trung ngay cả mày cũng hể chau.

Gã đại hán lại từ trong một chiếc thùng nhỏ múc ra một chất lỏng màu đỏ thoa lên dấu ấn trên cườm tay Lý Chiếm Trung.

Hồ Thiết Sanh chú mắt nhìn, chỉ thấy dấu ấn đã trở thành màu đỏ, thì ra là ba chữ Kiếm Già Minh.

Tiếp theo, gã thiếu niên xấu xí trầm giọng nói :

- Thiên Cầu Phệ (cắn) Hồn Lâu Thất!

Một đại hán mặt ngựa liền rời chỗ ngồi bước ra, chỉ nghe gâu một tiếng, một con chó to lớn màu trắng từ gầm bàn chui ra. Đại hán mặt ngựa đi đến bên lò lửa, khói xanh bốc lên xong, trên cườm tay để lại một dấu ấn và rồi thoa nước đỏ lên.

Thiếu niên xấu xí lại trầm giọng nói :

- Thiểm Điện Trữ (khửu tay) Kim Phong!

Một người đàn ông trung niên gầy gò bước ra, cũng đóng một dấu ấn đỏ. Những người tiếp theo sau đều đóng dấu ấn đen để phân biệt chức vị.

Hồ Thiết Sanh thăm cười khẩy tự nhủ :

“Minh chủ và Hộ pháp không đóng dấu ấn hẳn là sợ bị người phát hiện ra thân phận, vậy chứng tỏ hai vị Minh chủ này chắc chắn không phải là Tiên Kiếm và Ma Già thật”.

Nào ngờ chàng vừa nghĩ đến đó, hai thiếu niên nam nữ xấu xí đã đồng thanh nói :

- Để bình đẳng nhau, bốn hộ pháp cũng xin được đóng dấu hầu nghiêm cẩn giữ mình.

Hai vị Minh chủ nói :

- Hai vị hộ pháp đã có ý như vậy, bốn Minh chủ cũng rất đồng ý. Thôi được, hai vị thân phận đặc thù, hãy đóng dấu ấn màu tím.

Hai thiếu niên nam nữ đi đến bên lò lửa, trong lò lại bốc lên một luồng khói dày đặc lan tỏa khắp đại điện. Hồ Thiết Sanh và Tiểu Lục Tử chỉ còn có thể trông thấy bóng người mờ mờ trong đại điện.

Chỉ nghe tiếng xèo xèo vang lên, có lẽ hai hộ pháp đã đóng dấu ấn rồi.

Hồ Thiết Sanh lại đâm ra hoang mang, chàng vốn định nhìn hai thiếu niên nam nữ xấu xí này chính là huynh muội họ Bạch giả ra, còn hai Minh chủ hẳn là Âm Dương song sát, nào ngờ hai thiếu niên nam nữ xấu xí cũng tự nguyện đóng dấu ấn, nếu họ đúng là huynh muội họ Bạch, trong khi họ biết rõ là mình với Tiểu Lục Tử đang rình trong bóng tối, sao thể để lại dấu ấn?

Chàng chợt nảy ý, truyền âm nói với Tiểu Lục Tử.

- Sư huynh hãy ở đây theo dõi, tiểu đệ ra phía sau xem thử.

Chàng lên nóc điện, tung mình ra phía sau, thăm nhủ :

- Nếu hai Minh chủ ấy đúng là Âm Dương song sát và hai thiếu niên nam nữ xấu xí ấy đúng là huynh muội họ Bạch thì Bạch Ngọc Quyên và Tiểu Thúy hẳn đã bị họ giấu ở sau đại điện.

Chàng phóng đi một vòng quanh hậu điện, chẳng thấy gì cả, bất giác nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ họ lại giấu Bạch Ngọc Quyên với Tiểu Thúy ở nơi khác.?

Chàng lại trở lên mái điện, bỗng thấy nơi góc đại điện có người ngoắc tay với chàng, ra hiệu ẩn nấp.

Chàng hết sức kinh ngạc và thắc mắc, thì ra dưới ánh trăng, chàng thoáng thấy nơi góc điện có sáu người, người ra hiệu với chàng dường như là Bạch Phàm, bên cạnh y có hai thiếu nữ chỉ trông thấy nửa bên mặt, phía sau là hai lão nhân, hẳn là Âm Dương song sát.

Chàng thừ ra một hồi, cảm giác tự trách lại dâng lên trong lòng.

Chàng lập tức trở về mái đại sảnh, chỉ thấy hai Minh chủ và hai hộ pháp vẫn ngồi tại chỗ, thăm nhủ :

“Nếu hai Minh chủ đúng là Âm Dương song sát và hai thiếu niên nam nữ xấu xí đúng là huynh muội họ Bạch, nếu mình hiện thân hẳn là họ không dám đối mặt, sao mình không hiện thân ra bắt họ hỏi thử?”

Đoạn truyền âm nói :

- Sư huynh, lát nữa khi tiểu đệ xuống dưới, sư huynh hãy trông chừng huynh muội họ Bạch và Âm Dương song sát, xem họ có động tĩnh gì không?

Hồ Thiết Sanh buông tiếng quát vang, tung mình xuống với thế Thương Ưng Bác Thố (ưng xanh vồ thỏ) lao bổ vào thiếu niên xấu xí.

Ngay khi ấy, hai Minh chủ trầm giọng quát :

- Tạm lui!

Chỉ thấy gã đại hán bên lò lửa chẳng rõ bỏ vật gì vào trong lò, bùng một tiếng lò lửa nổ tung, khói bốc mịt mù, không còn trông thấy gì nữa.

Ngay lúc ấy, Hồ Thiết Sanh đã lao đến gần thiếu niên xấu xí, một chiêu Tàn Kỳ chưởng tung ra.

Bộp một tiếng, Hồ Thiết Sanh bị đẩy lùi một bước, vì không nhìn thấy đối phương, chàng vội lách sang bên, dùng tai thay mắt nghe thấy đối phương phóng đi về phía sau điện, lập tức tung mình đuổi theo.

Đột nhiên, một vệt trắng như tia chớp bay đến, Hồ Thiết Sanh giật mình, lẹ làng lách sang bên và tung ra một cước, chỉ nghe gâu một tiếng, bóng trắng ấy tránh khỏi một cước, lại lao tiếp vào hạ bàn Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh đầu ngón sợ gì một cón chó, rút hắc đao ra, choang một tiếng, Truy Hồn thập tam đao đã xuất thủ.

Con chó này thật hung hãn không sợ chết, lại định lao tới, bỗng nghe một tiếng huýt sáo từ sau đại điện vọng đến, chó trắng liền quay đầu phóng vút đi.

Hồ Thiết Sanh lao bổ về phía phát ra tiếng huýt, thân pháp nhanh như bóng theo hình, chớp lấy cổ tay Thiên Cầu Phệ Hồn Lôu Thất.

Bỗng nghe có tiếng quát to, một bóng người cao to lao nhanh đến, vung chưởng tấn công Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh vội tung chưởng đón tiếp, bởi quá cấp bách, chàng bị đẩy lùi xa hơn trượng, suýt ngã ra đất.

Bóng người cao to ấy lao đuổi theo, nhanh như chớp vung chỉ điểm vào huyệt Phụng Vỹ của Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh không sao tránh kịp nữa, bỗng nghe bùng một tiếng, bóng người cao to loáng cái đã mất dạng.

Chỉ nghe Hắc Đao Khách sột một tiếng hít nước mũi vào quát to :

- Lão tặc, ngươi chỉ biết hạ thủ với hậu bối, sao không dám với mặt thật gặp người?

Tiếng nói xa dần, lúc này khói mù trong đại điện đã bay ra ngoài, phủ trùm cảnh vật ngoài sân, chàng không sao nhìn rõ bóng người cao to ấy là ai.

Chàng hết sức kinh tâm bởi nhận thấy võ công người cao to ấy quyết không kém hơn Hắc Đao Khách, nếu chẳng phải vì không muốn giáp mặt với Hắc Đao Khách, Hắc Đao Khách chưa chắc đương cự nổi.

Và chàng nhớ lại khi tiếp một chưởng của thiếu niên xấu xí, chàng đã bị đẩy lùi một bước, hiển nhiên nội lực của đối phương thâm hậu hơn chàng, nên chàng lại bác bỏ nhận định của mình, bởi Bạch Phàm từng động thủ với chàng ở thủy trại Động Đình, vô luận về nội lực hay chiêu thức, Bạch Phàm đều kém hơn chàng một bậc.

Lúc này khói dần tan đi, cảnh vật đã hiện rõ, nhưng chẳng còn thấy một bóng người nào và cả Tiểu Lục Tử cũng chẳng rõ đi đâu mất.

10. Chương 10: Hồi 10

Chàng tung mình lên mái nhà, quét mắt nhìn quanh, chỉ thấy phía trước khoảng nửa dặm có bóng người thấp thoáng, liền tức thì triển khinh công đuổi theo.

Sau mười mấy lần tung mình, chàng đã đuổi kịp người ấy, chú mắt nhìn kỹ thì ra là gã đại hán thổi lửa trong đại điện khi nãy. Lúc này y phát giác có người đuổi theo, vội gia tăng cước bộ phóng đi.

Hồ Thiết Sanh trầm giọng nói :

- Tôn giá còn chưa chịu buông tay chịu trói ư?

Gã đại hán ấy không màng đến, vẫn toàn lực phóng đi.

Hồ Thiết Sanh buông tiếng cười khẩy tung mình lên cao hơn trượng, với thế Mãng Ưng Bác Tước (vồ chim sê) lao xuống, chớp lấy cổ gã đại hán ấy nói :

- Để xem ngươi chạy đâu cho thoát.

Gã đại hán ấy sợ đến ngớ người, nhưng y tự biết không phải địch thủ, đành nhắm mắt chờ chết.

Hồ Thiết Sanh trầm giọng :

- Nếu ngươi chịu nói thật, bổn thiếu gia quyết không làm hại ngươi.

Gã đại hán ấy nhắm mắt lặng thinh.

Hồ Thiết Sanh buông tay ra hỏi :

- Minh chủ của các người là ai?

Đại hán ấy cười khẩy :

- Khi này ngươi ở ngoài chẳng phải đã nghe và thấy cả rồi là gì? Hà tất phải hỏi nữa.

Hồ Thiết Sanh gần giọng :

- Ta hỏi thân phận thật của họ kia?

- Tiên Kiếm với Ma Già đều là kỳ hiệp võ lâm, mọi người đều biết, chả lẽ là họ thì không được sao?

Hồ Thiết Sanh giọng sắc lạnh :

- Họ đương nhiên là giả, nếu ngươi không chịu nói, bổn thiếu gia sẽ cho ngươi nếm mùi Ngũ Tạng Nữ Triền (xoắn lại).

Đại hán cả kinh :

- Tại hạ nói đều là sự thật, thiếu hiệp không tin, tại hạ cũng chẳng biết sao hơn!

- Vậy hai thiếu niên nam nữ xấu xí thì sao? Danh tánh của họ là gì?

- Tại hạ chỉ biết họ là hộ pháp của bốn minh, không biết danh tánh.

Hồ Thiết Sanh tức giận, xuất thủ nhanh như chớp, sờ một cái lên bụng đại hán ấy, y lập tức rú lên như heo bị chọc tiết, lăn lộn trên mặt đất.

Thủ pháp Ngũ Tạng Nữ Triền này của Hồ Thiết Sanh ngay cả cao thủ tuyệt thế cũng không chịu nổi, chỉ thấy đại hán ấy toàn thân đầm mồ hôi, lát sau đã kiệt sức, hơi thở thoi thóp.

Hồ Thiết Sanh lại sờ tay lên bụng y một cái, y liền ngừng rên la.

Hồ Thiết Sanh lạnh lùng nói :

- Mùi vị không thể dễ chịu chứ? Ngươi có chịu nói hay không?

Đại hán ấy cắn răng :

- Những gì biết tại hạ đã nói cả rồi, thiếu hiệp còn muốn nói gì nữa?

Hồ Thiết Sanh cười khẩy :

- Vậy thì ngươi đừng trách bổn thiếu gia thủ đoạn tàn ác, lần này sẽ cho ngươi nếm lâu hơn...

Bỗng có tiếng y phục phát gió vọng đến, có người trầm giọng nói :

- Hồ thiếu hiệp, đừng để cho y chạy thoát.

Hồ Thiết Sanh ngẩng lên nhìn, thì ra là hai anh em họ Bạch, Âm Dương song sát, Bạch Ngọc Quyên, Tiểu Thúy và có cả Tiểu Lục Tử nữa.

Chàng bắt giác ngẩn người, thềm nhủ :

- Mình lại sai lầm nữa rồi! Tiểu Lục Tử đi với họ, đủ chứng minh huynh muội họ Bạch chắc chắn không phải là hai thiếu niên nam nữ xấu xí kia.

Bảy người đến trước mặt Hồ Thiết Sanh, Bạch Phàm ngạc nhiên nói :

- Đây chẳng phải là người thổi lửa trong đại điện đấy ư?

Hồ Thiết Sanh trầm giọng :

- Không sai, nhưng đáng tiếc là y chẳng chịu khai ra lời nào cả.

Âm Dương song sát buông tiếng thở dài, quỳ sụp xuống đất, hướng về phía Nam lạy ba lạy, giọng thành khẩn và thê thiết nói :

- Lạc tiền bối, Bạch tiền bối, hai vị cả đời danh hiệp, cảm động lòng trời, chẳng khác Phật sống của mọi nhà, đã muốn thành lập Kiếm Già Minh thì cũng nên báo cho những người trong giới bạch đạo biết mới phải, còn âm thầm lập thế này, thật khó khổ bị người khác hoài nghi. Văn bối xưa kia tuy gây nhiều tội ác, nhưng những năm gần đây đã cải tà quy chính nên rất hiểu rõ sự quan trọng của danh dự. Theo nhận xét của văn bối, hai vị tuyệt đối không thể giấu diếm nhân vật bạch đạo, thành lập minh này.

Hồ Thiết Sanh cảm động, cảm nhận sâu sắc một người sau khi cải tà quy chánh thật vô cùng đáng quý.

Âm Dương song sát nói xong, tức thì trợn mắt nhìn đại hán ấy, gằn giọng nói :

- Người còn chưa chịu nói thật, không muốn sống nữa hả?

- Tại hạ đã nói thật rồi.

Âm Dương song sát ngẩn người :

- Người đã nói thật ư?

Đoạn quay sang Hồ Thiết Sanh hỏi :

- Hồ thiếu hiệp, y đã nói gì vậy?

- Y nói hai Minh chủ ấy chính là Tiên Kiếm và Ma Già.

Âm Dương song sát ôm quyền :

- Hồ thiếu hiệp là môn hạ của Tiên Kiếm Lạc tiền bối, có tin được là Lạc tiền bối lại có hành động như vậy không?

- Dương nhiên là không, nhưng y không chịu nói thật.

Âm Dương song sát giận dữ quát :

- Người dám bôi nhọ người khác, lẽ ra Miêu mỗ cũng không muốn đa sự, chẳng ngờ người lại dám sỉ nhục hai vị Lạc tiền bối và Bạch tiền bối...

Chưa dứt lời đã vung chưởng bổ xuống, Hồ Thiết Sanh muốn cản ngăn nhưng không kịp, chỉ nghe hự một tiếng, đại hán ấy đã bị bổ đôi, máu văng tung tóe.

Hồ Thiết Sanh vừa định trách móc Âm Dương song sát, Bạch Phàm đã buông tiếng quát to, chớp lấy mạch môn Âm Sát, lạnh lùng nói :

- Miêu Huê Dương, lão làm vậy là sao?

- Lão ô thật không sao nhin được chuyện Lạc đại hiệp và Bạch đại hiệp bị sỉ nhục, nhất thời tức giận đã...

Bạch Phàm mặt đầy sát khí, trầm giọng ngắt lời :

- Miêu Huê Dương, lão giết chết người này, Bạch mỗ chẳng những hoài nghi lão mà còn phải lấy mạng lão.

Bạch Diêu Hồng lướt đến nói :

- Ca ca, giết chết một người có gì đáng kể, hà tất chuyện nhỏ xé to?

Bạch Phàm cười khẩy :

- Hồng muội thật là khờ khạo, có biết hoàn cảnh hiện giờ của chúng ta như thế nào không?

Bạch Diêu Hồng ngạc nhiên trở mặt :

- Hiện chúng ta chẳng phải rất yên ổn là gì?

- Ôi! Thường ngày xem ra Hồng muội rất là thông minh, không ngờ lại chẳng có chút tâm cơ gì cả, ca ca biết nói sao đây?

- Đây đều là người nhà cả, có gì mà không thể nói chứ?

- Ca ca cũng không sợ Hồ huynh trách móc, sự thật quả là vậy. Gần đây ca ca nhận thấy một số nhân vật bạch đạo đã hoài nghi huynh muội chúng ta. Thử nghĩ Miêu Huê Dương chẳng hỏi rõ trắng đen đã giết chết người này, Hồ huynh sẽ nghĩ sao?

Bạch Diêu Hồng giật mình :

- Cả lẽ Sanh ca lại nghĩ là Miêu Huê Dương giết người diệt khẩu ư?

- Ca ca không mong như vậy, nhưng việc này khó khỏi khiến người sinh nghi.

Hồ Thiết Sanh vốn đã có lòng hoài nghi, nhưng lúc này thấy Bạch Phàm nổi giận thật sự, không chừng có thể hạ sát Miêu Huê Dương, bất giác cảm thấy ái ngại, bèn nói :

- Bạch huynh hãy yên tâm, tiểu đệ không hề có ý nghĩ như vậy, xin hãy tha cho lão!

Bạch Phàm kiên quyết :

- Hồ huynh, xin thứ cho tiểu đệ vô lễ, việc gì khác tiểu đệ có thể vâng lời Hồ huynh, duy việc này tiểu đệ không thể nào bỏ qua được.

Đoạn mặt đầy sát cơ, gằn giọng nói :

- Miêu Huê Dương, lão có di ngôn gì không?

Âm Sát lắc đầu :

- Công tử và lệnh sư đối xử với lão ô không tệ, lẽ ra lão ô định với những ngày còn lại trong đời báo đáp đại đức, hôm nay được chết dưới tay công tử, lão ô cũng yên lòng nhắm mắt rồi, không còn gì để nói nữa.

Bạch Phàm quay sang Dương Sát Vu Ấm hỏi :

- Còn lão thì sao? Có gì nói mau đi!

Dương Sát cười ảo não :

- Lão đại đã phạm phải sai lầm không thể lượng chế, chết không có gì oán trách, chỉ xin công tử cho lão đại được chết nhanh chóng, lão ô cũng không có gì để nói cả.

- Được!

Bạch Phàm đặt tay lên huyệt Thiên Linh của Âm Sát, Dương Sát quay đi nơi khác, hai hàng nước mắt chảy dài.

Lúc này Hồ Thiết Sanh lòng hết sức bất nhẫn, chàng tin nhận định của các vị tiên bối, huynh muội họ Bạch quả là có chỗ khả nghi, nhưng lúc này thấy y có thái độ trượng nghĩa như vậy, lòng lại hết sức bất nhẫn.

Ngay khi ấy, Bạch Ngọc Quyên đi đến nắm tay Bạch Phàm nói :

- Bạch đại ca hãy bỏ tay xuống, không thể vì sự hoài nghi của một vài người mà lại giết chết một lão bộc trung thành như vậy.

Bạch Phàm nghiêm giọng :

- Tâm ý của Quyên muội, ngu huynh hết sức cảm kích, hửn Miêu Huê Dương cũng cảm kích Quyên muội, nhưng vì xóa bỏ sự hoài nghi của kẻ khác, ngu huynh phải giết lão này mới được.

Bạch Ngọc Quyên quay lại trừng mắt nhìn Hồ Thiết Sanh, hần học nói :

- Chuyện do Sanh ca mà ra, chẳng lẽ Sanh ca là kẻ câm, không biết nói vài lời hay sao?

Hồ Thiết Sanh vốn đã có phản cảm với nàng nhưng kiểm thảo lại bản thân, chàng cũng cảm thấy hổ thẹn, đành nén giận nói :

- Xin Bạch huynh nể mặt tiểu đệ, tha mạng cho Miêu Huê Dương được không? Còn việc có người hoài nghi quý huynh muội, tiểu đệ sẽ giải thích với họ.

Bạch Phàm kiên quyết :

- Tiểu đệ đã nói rồi, việc khác tiểu đệ tuyệt đối không dám trái ý Hồ huynh, duy việc này tiểu đệ không thể tòng mệnh.

Bạch Ngọc Quyên to tiếng :

- Bạch đại ca lòng dạ thật tàn nhẫn!

Bạch Diêu Hồng cũng cười khẩy nói :

- Ca ca, trước nay tiểu muội cứ nghĩ ca ca là một người nhân hậu, chẳng ngờ ca ca lòng như sắt đá, tàn ác thế này... Tiểu muội cũng chẳng thêm màng đến, ca ca thích làm gì thì làm.

Nàng đi đến trước mặt Hồ Thiết Sanh, nắm tay chàng nói :

- Sanh ca, chúng ta đừng can thiệp vào, ca ca muốn giết thì cứ giết.

Hồ Thiết Sanh không biết phải làm sao, Bạch Ngọc Quyên thấy chàng để yên cho Bạch Diêu Hồng nắm tay, bất giác buông tiếng cười khẩy, nắm tay Bạch Phàm nói :

- Nếu đại ca nhất định giết chết Miêu Huê Dương, tiểu muội sẽ bỏ đi ngay, không bao giờ màng đến Bạch đại ca nữa.

Bạch Phàm thấy mọi người đối với y như vậy, bất giác mềm lòng, Hồ Thiết Sanh liền thừa cơ nói :

- Bạch huynh, xin hãy nể mặt tiểu đệ, tha cho Miêu Huê Dương một phen.

Bạch Phàm thở dài :

- Thôi được, nể mặt Hồ huynh và Quyên muội, tha chết cho lão một phen, đứng lên!

Chân phải tung lên. Bịch một tiếng đá Âm Sát văng bay ra xa hơn trượng.

Bạch Diêu Hồng nói :

- Ca ca tuy tha cho lão, nhưng đó cũng là vị tình, tiểu muội thật là ngán ngấm, tiểu muội muốn...

- Hồng muội muốn sao?

- Tiểu muội muốn đi với Hồ đại ca!

Hồ Thiết Sanh đã có lòng giới bị, vội vàng nói :

- Không được đâu...

Bạch Diêu Hồng sầm mặt :

- Sanh ca ghét tiểu muội phải không? Nếu Sanh ca không chấp thuận, tiểu muội chết ngay trước mặt Sanh ca.

Hồ Thiết Sanh đỏ mặt bối rối :

- Hồng muội tuyệt đối không nên vậy, ngu huynh...

Bạch Ngọc Quyên nghe tan nát con tim, thâm nhủ :

“Trước đây mình còn tưởng là có lỗi với Hồ Thiết Sanh, thì ra y sớm đã làm điều xấu xa với Bạch Diêu Hồng rồi”.

Nàng liền nép vào lòng Bạch Phàm nói :

- Bạch đại ca, tiểu muội quyết tâm đi theo Bạch đại ca rồi!

Bạch Phàm khéo léo nói :

- Tốt hơn Quyên muội nên trưng cầu sự đồng ý của Hồ huynh, nếu không ngu huynh khó khỏi bị người ta dị nghị.

Bạch Ngọc Quyên nhượng mảy :

- Sao? Bạch đại ca sợ người dị nghị ư? Vậy sao hôm trước còn làm?

Hồ Thiết Sanh bàng hoàng, thâm nhủ :

“Hay cho con dâu nữ, thì ra hai người sớm đã làm điều vô sỉ, thảo nào đêm hôm ấy người đầy vẻ xấu hổ, cứ nói là tàn hoa bại liễu không xứng đáng với ta”.

Chàng như bị người bán đứng, hướng về Bạch Phàm ôm quyền nói :

- Bạch huynh, tiểu đệ xin cáo từ, tạm biệt!

Đoạn nắm tay Bạch Diêu Hồng, ra hiệu với Tiểu Lục Tử, quay người phóng đi.

Lúc này Tiểu Thúy đang đứng với Tiểu Lục Tử, hai người đã nảy sinh tình cảm, đồng thời thấy người ta có đôi có bạn, bất giác cũng quyến luyến không muốn rời nhau.

Tiểu Lục Tử buồn bã nói :

- Thúy muội, ngu huynh phải đi theo Hồ sư đệ, vì gia sư bảo ngu huynh phải trông nom y, ngu huynh chẳng thể trái lời sư phụ. Mong Thúy muội hãy tự bảo trọng và lưu ý chăm sóc cho Bạch cô nương, vì ngu huynh biết rõ là Hồ sư đệ vẫn còn lòng yêu thương Bạch cô nương.

Tiểu Thúy không đồng ý :

- Không đúng, nếu Hồ công tử mà không thay lòng đổi dạ thì sao không mang đến tiểu thư, lại cùng người khác nắm tay nhau bỏ đi?

- Điều này rất khó nói, đằng nào thì Thúy muội cũng phải chăm lo cho Bạch cô nương tử tế, và hết sức lưu ý...

Y nhìn Tiểu Thúy với ánh mắt đầy thâm ý, đoạn quay sang Bạch Phàm ôm quyền thi lễ, quay người phóng đi theo Hồ Thiết Sanh.

Hãy nói về Hồ Thiết Sanh nắm tay Bạch Diêu Hồng phóng đi một đoạn đường, dừng lại chờ Tiểu Lục Tử.

Bạch Diêu Hồng nép vào ngực chàng, mảy mắt đầy tình tứ nói :

- Sanh ca, tiểu muội đã đắc tội với Sanh ca ư?

- Đâu có!

- Không đúng! Tiểu muội thấy Sanh ca đối với tiểu muội không sao bằng được Bạch Ngọc Quyên.

- Hồng muội đã quá đa nghi rồi!

- Không, tiểu muội biết là Sanh ca căm hận tiểu muội.

- Căm hận Hồng muội ư? Vì sao kia chứ?

- Vì...

- Vì sao?

- Vì... Hừ! Sanh ca biết rồi lại còn giả vờ hỏi.

- Ngu huynh biết ư? Biết gì vậy?

Bạch Diêu Hồng nguýt mắt, thấy chàng ngó người ra, biết là chàng chưa hiểu ý, nhẹ dấm một cái vào ngực chàng nói :

- Đêm ấy, tiểu muội đã không cho Sanh ca...

Hồ Thiết Sanh sững sốt :

- Không cho ngu huynh gì? Đêm ấy Hồng muội chẳng phải đã...

Chàng ngại ngần, không sao nói tiếp được.

Bạch Diêu Hồng nghiêm giọng :

- Thôi thì nói rõ với Sanh ca, chúng ta chưa thành hôn, đương nhiên không thể để cho Sanh ca...

Hồ Thiết Sanh nhẹ người thảm nhủ :

“Đêm ấy mình mơ mơ màng màng, cứ ngỡ đã xảy quan hệ vượt quá tình bạn với nàng ta, theo lời nàng ta thì ra hai người chưa...”

Bạch Diêu Hồng thấy chàng lộ vẻ vui mừng, thảm cười khẩy nói :

- Vậy là Sanh ca yên tâm rồi chứ?

Hồ Thiết Sanh bị câu hỏi đột ngột của Bạch Diêu Hồng kéo về thực tại, ngượng ngần nói :

- Hồng muội muốn nói là...

Bạch Diêu Hồng mỉm cười :

- Sanh ca đang nghĩ...

- Hồng muội hãy cho ngu huynh biết đi!

- Sanh ca không cho tiểu muội biết trước, tiểu muội không nói ra đâu.

Hồ Thiết Sanh nhận thấy Bạch Diêu Hồng như luôn có ý trêu cợt mình, mặt đỏ đến mang tai, ngượng đến mức cơ hồ không thốt nên lời.

Một hồi thật lâu, chàng mới gom hết can đảm nói :

- Ngu huynh đang nghĩ... chuyện ấy thật là nguy hiểm.

Bạch Diêu Hồng trợn trừng mắt, hần học hỏi :

- Nguy hiểm sao?

- Cũng may là chúng ta chưa vượt quá tình bạn...

Những lời sau cùng ngay cả chính chàng cũng không nghe, đừng nói là Bạch Diêu Hồng.

Nhưng Bạch Diêu Hồng cũng hiểu ý nói :

- Sanh ca muốn nói như vậy là Sanh ca có thể giảm nhẹ gánh nặng tinh thần phải không?

Hồ Thiết Sanh thấp giọng :

- Vâng!

Bạch Diêu Hồng hừ một tiếng thật mạnh, quay người đi.

Hồ Thiết Sanh ngẩn người, dĩ vãng như ảo ảnh lần lượt hiện ra trước mắt chàng, nhất là gương mặt xinh đẹp của hai thiếu nữ...

Chàng ngược mắt lên trời, thờ thần nghĩ :

“Tại sao trời cao lại tạo ra phụ nữ? Lúc người khó khăn, nàng sẵn sàng ban bố ân huệ...

lúc khó qua đi, nàng lại gieo rắc nhiều nỗi đau vô tình. Vui giận thất thường, sâu sắc khó hiểu, khiến người chẳng biết đâu mà lường.

Trên thế gian này dường như chỉ nên có họ, ngoài ra tất cả đều thừa thãi, cho dù không phải vậy nhưng ít ra cũng phải với họ là chúa tể, đàn ông chẳng qua chỉ là nô dịch hoặc để cho họ trút giận mà thôi.

Hồ Thiết Sanh này đường đường tấm thân bảy thước, quyết không bao giờ khuất phục trước họ.

Tuy nhiên những gì mình nợ họ, nhất định phải trả cho họ”.

Chàng nghĩ đến đó, bỗng nhiên một mùi thơm lạ len vào mũi.

Bạch Diêu Hồng đã tay phải bợ dưới cằm chàng, hai mắt ngập đầy tình ý nhìn chàng và đôi môi mọng đỏ từ từ đưa lên.

Hồ Thiết Sanh bất giác tim đập dữ dội, cánh tay nồn nà của Bạch Diêu Hồng đã luồn qua nách chàng, ôm chặt lấy chàng...

Hai người nép chặt vào nhau, cơ hồ trở thành một người. Vũ trụ như không ngừng thu nhỏ, sau cùng chỉ còn lại hai người.

Đột nhiên, sột một tiếng, Tiểu Lục Tử đã đến, vừa thấy hai người ôm chầm lấy nhau, bất giác lừ mắt nhìn Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh vừa thấy thần sắc của Tiểu Lục Tử như vậy, liền đỏ bừng mặt, đẩy Bạch Diêu Hồng nói :

- Chúng ta đi thôi, phải tìm chỗ ăn uống mới được!

Tiểu Lục Tử nói :

- Bạch cô nương và Tiểu Thúy đã theo Bạch thiếu hiệp đi về hướng Nam rồi.

Hồ Thiết Sanh vẫn chưa yên tâm nói :

- Tốt hơn chúng ta hãy trở về Võ Hán, nơi đó ăn uống ngủ nghỉ đều rất thuận tiện.

Thật ra đó là chàng suy đoán nhóm người Bạch Phàm hẳn là đến đó. Ba người đến Vũ Xương, vào trọ trong một khách điểm gần Hoàng Hạc Lâu, thuê mỗi người một phòng trong khu sau cùng, sau đó ăn uống trong phòng Hồ Thiết Sanh.

Trời đã canh một, ba người ăn uống đến khoảng canh ba, Tiểu Lục Tử đã say khướt, Hồ Thiết Sanh cũng đã rượu ngà ngà, còn Bạch Diêu Hồng thì sớm đã ngã vào lòng Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh đưa Tiểu Lục Tử về phòng, sau đó bỗng Bạch Diêu Hồng vào phòng nàng ta, đặt nàng ta lên giường rồi bỏ màn xuống, vừa định đi ra, bỗng Bạch Diêu Hồng nắm tay chàng nói :

- Sanh ca... hãy ngồi chơi... lát đã.

- Hồng muội, chúng ta đều không còn bé nhỏ nữa, nên tránh tị hiềm mới phải!

Bạch Diêu Hồng bỗng bụm mặt khóc thút thít :

- Tiểu muội biết là Sanh ca muốn ruồng bỏ tiểu muội...

Hồ Thiết Sanh lớn tiếng :

- Hồng muội sao lại nói vậy? Ngu huynh tuyệt đối không phải người bạc bẽo, nếu ngu huynh mà có ý bỏ rơi Hồng muội thì sẽ chết thảm...

Bạch Diêu Hồng vội bụm miệng chàng :

- Sanh ca không được nói những lời bất tường như vậy!

Hồ Thiết Sanh chỉ cảm thấy bàn tay nàng thơm ngát, nhất là hương thơm da thịt thiếu nữ từ tay áo nàng từng hồi len vào mũi, khiến lòng chàng ngây ngất xuyên xao.

Bạch Diêu Hồng ngã vào lòng chàng, tấm thân mềm như bông toát ra sức nóng hết sức kỳ lạ, chỉ thấy nàng lim dim mắt, mặt đỏ và hơi thở rất gấp.

Hồ Thiết Sanh giật mình, thì ra trong Đan Điền lại bốc lên một luồng sức nóng, dục niệm nảy sinh. Chàng đã có kinh nghiệm lần trước, vội đẩy Bạch Diêu Hồng ra, vừa định ra khỏi phòng.

Nào ngờ chàng vừa đứng lên, bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, không sao đứng vững được, lại ngồi trở xuống giường.

Lửa dục mỗi lúc càng tăng, Bạch Diêu Hồng lại nhìn chàng khúc khích cười. Thế là lửa dục càng không sao kềm chế được, thị giác cũng bắt đầu lu mờ, dường như toàn thân Bạch Diêu Hồng không chỗ nào là không rung động.

Hai người hệt như hai ngọn lửa đang rực cháy, Bạch Diêu Hồng ôm chặt lấy Hồ Thiết Sanh, bắt đầu cởi y phục chàng.

Ngay khi ấy, bỗng một người từ gầm giường chui ra, kéo chăn trùm lấy hai người quăn lại vác lên vai, phi thân qua cửa sổ ra ngoài.

Hồ Thiết Sanh thần trí không còn tỉnh táo, chỉ cảm thấy ngạt thở, đồng thời người chàng với Bạch Diêu Hồng dính chặt vào nhau, phẳng phất như đang bay trên mây.

Người vác Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng vóc dáng nhỏ nhắn, khinh công trác tuyệt, phóng đi như bay từ mái nhà này sang mái nhà khác, tiến thẳng về phía lầu Hoàng Hạc.

Lúc này Tiểu Lục Tử đã phát giác, vừa đuổi theo vừa kêu la, đồng thời phát ra tiếng sột sột liên hồi.

Tiểu Lục Tử sau mấy lượt tung mình đã vượt qua mặt người ấy, quay lại nhìn bắt giác sững sốt nói :

- Thì ra là Bạch cô nương!

Thì ra người ấy chính là Bạch Ngọc Quyên, nàng hừ một tiếng lạnh lùng nói :

- Là bổn cô nương thì sao?

- Xin hỏi Bạch cô nương, trên lưng cô nương có phải Hồ sư đệ không?

Bạch Ngọc Quyên nhướng mày :

- Đâu chỉ là Hồ Thiết Sanh, còn có một ả hồ ly tinh nữa.

- Sao! Hồ ly tinh ư? Bạch cô nương đừng đùa chứ!

Bạch Ngọc Quyên quát :

- Tránh ra!

- Bạch cô nương định mang Hồ sư đệ đi đâu?

- Mang đến lầu Hoàng Hạc làm bánh bao!

- Bạch cô nương đừng đùa, hãy trao cho tại hạ thì hơn.

Bạch Ngọc Quyên lạnh lùng :

- Ngươi có chịu tránh ra hay không?

- Bạch cô nương biết là gia sư bảo tại hạ phải trông nom Hồ sư đệ, nếu y có bề gì, gia sư sẽ rút gân tại hạ mất.

Bạch Ngọc Quyên đảo tròn mắt :

- Ngươi cần Tiểu Thúy hay cần Hồ Thiết Sanh hơn?

- Cần cả hai!

- Tránh ra, lên lầu Hoàng Hạc sẽ trao trả cho người.

Tiểu Lục Tử vì đã yêu Tiểu Thúy nên cũng không dám đắc tội với Bạch Ngọc Quyên.

Hai người lên đến lầu Hoàng Hạc, Bạch Ngọc Quyên nói :

- Người hãy quay mặt đi, bốn cô nương mở chần ra rồi sẽ giao người.

- Bạch cô nương khi nãy nói là làm bánh bao, có phải định ném xuống sông không?

Bạch Ngọc Quyên thềm gật đầu ngĩ :

“Đừng thấy y ngốc nghếch, thật ra cũng sáng dạ lắm”.

Nàng cười khẩy nói :

- Người cũng khá thông minh đấy nhưng ta đâu thể để cho người bị liên lụy, hãy mau quay đi phía khác. Cho người biết, Hồ Thiết Sanh không có mặc y phục.

Tiểu Lục Tử giật mình :

- Ra vậy! Thôi được, tại hạ quay đi!

Tiểu Lục Tử quả không dám quay đầu lại, Bạch Ngọc Quyên sát cơ bùng dậy, vội vàng mở chần ra, tiện tay điểm huyết Bạch Diêu Hồng.

Nhưng khi thân người nồn nà của Bạch Diêu Hồng hiện ra trước mắt nàng, trong mắt nàng liền rực lên ánh sáng khiếp người. Nếu ánh mắt nàng lúc này mà là hai thanh kiếm sắc, e Bạch Diêu Hồng sớm đã tan xương nát thịt, vì Hồ Thiết Sanh với Bạch Diêu Hồng vẫn còn toàn thân loã lồ ôm chặt lấy nhau.

Bạch Diêu Hồng huyết đạo bị phong bế nhưng ánh mắt còn nhìn thấy, bất giác cả kinh thất sắc, mắt thấy Bạch Ngọc Quyên dùng chần quần Hồ Thiết Sanh lại rồi lại dùng một mảnh chần khác quần chặt lấy nàng ta.

Bạch Ngọc Quyên để Hồ Thiết Sanh lên trên mái hiên bên ngoài lầu, bị lan can che cản chẳng dễ phát hiện ra, xách Bạch Diêu Hồng trong chần lên, lớn tiếng nói :

- Tiểu Lục Tử, hãy xem bánh bao xuống đây.

Tiểu Lục Tử quay phắt lại, bất giác kinh hồn bạt vía, chỉ thấy Bạch Ngọc Quyên ra sức ném mạnh cuộn chần bay ra xa mấy trượng, rơi xuống giữa sông.

Nhưng Bạch Ngọc Quyên mặt đầy căm thù, chẳng thèm ngó ngang đến, xách lấy Hồ Thiết Sanh trong chần, vừa định tung mình xuống lầu.

Chỉ nghe tùm một tiếng, Tiểu Lục Tử với cuộn chần cùng lúc rơi xuống sông, xuôi dòng trôi đi, mất dạng trong bóng đêm.

Bỗng có người cất tiếng ngâm :

“Tịch nhan dĩ thừa hoàng hạc khứ.

Thử địa không dư Hoàng Hạc Lâu Hoàng hạc nhất khứ bất phục phản Bạch vân thiên tải không du....”

(Người xưa đã cưới hạc vàng bay đi.

Nơi đây chỉ còn lại lầu Hoàng Hạc.

Hạc vàng một đi không trở lại Mây trắng chỗ hàng ngàn nổi trống vắng.)

Bạch Ngọc Quyên chững bước đứng lại, chỉ thấy hai người bịt mặt đang đứng trước ngay cửa thang lầu, chính người cao to mới vừa cất tiếng ngâm. Còn một người vóc dáng tầm thường, tay cầm một ngọn Chiêu Hồ Phiến (phướn)

Bạch Ngọc Quyên trầm giọng :

- Hai vị muốn gì?

Người bịt mặt cao to nói :

- Cô nương một kẻ hai mạng người, đã hại chết Bạch Diêu Hồng lại dụ Tiểu Lục Tử xuống sông, e cũng không sống nổi nữa. Hắc hắc! Khi nào gặp Hắc Dao Khách, lão phu có thể làm nhân chứng.

Bạch Ngọc Quyên gắt giọng :

- Bỏn cô nương dám làm dám chịu, cứ nói cho lão ấy biết, bỏn cô nương chả sợ đâu.

Đoạn cất bước định đi xuống lầu, người bịt mặt cao to trầm giọng :

- Muốn đi cũng được, nhưng phải để người lại.

- Đâu dễ dàng vậy được, trừ khi tôn giá thắng được bỏn cô nương.

Người bịt mặt cao to cười khẩy :

- Lão phu mà động thủ với cô nương, thật là chuyện nực cười, nếu cô nương không chịu để người lại, thật khó khỏi bị người trong võ lâm chê cười.

Bạch Ngọc Quyên nhượng mảy :

- Vì sao?

- Cô nương mang theo một chàng trai toàn thân lỗ lỏ, thử nghĩ xem người ta sẽ nói sao?

Bạch Ngọc Quyên then đỏ mặt, lửa giận bùng dậy, trầm giọng quát :

- Cầu tặc, người còn nói bậy nữa, bỏn cô nương lấy mạng người ngay.

Người bịt mặt cao to cười hăng hắc :

- Lão phu tuyệt đối không động thủ với cô nương. Thế này vậy, nếu cô nương mà tiếp nổi chiêu Hồn Thập Bát Phiên của người này, lão phu sẽ để cho cô nương rời khỏi đây ngay.

Bạch Ngọc Quyên cười khẩy :

- Hai người khẩu khí tuy lớn, nhưng không dám gặp người nào, hãy báo ra danh tánh trước đi nào.

Người bịt mặt tay cầm Chiêu Hồn Phiên nói :

- Đây chính là chiêu bài của bỏn nhân, chẳng trách cô nương không biết vì cô nương chỉ là một ả nha đầu mới ra khỏi khuê phòng mà thôi.

Bạch Ngọc Quyên bỗng nhớ ra một người, kinh hãi nói :

- Tôn giá có phải là Thôi Miêu Tú Sĩ Tiêu Dũng không?

- Không sai, xem ra hậu duệ của cao nhân quả không tầm thường!

- Hừ! Nghe nói tôn giá sở trường thuật bàng môn tả đạo Mộng Kiến Chu Công, có thể khiến người mê mẩn ngủ đi và nói ra những điều thầm kín trong lòng phải không?

- Không sai, cô nương có muốn thử không?

- Bỏn cô nương tuyệt đối không tin tà ma ngoại đạo ấy, tôn giá cứ việc thi thử.

- Trước khi thi triển pháp thuật, Tiêu mỗ phải trở một môn công phu thật cho cô nương mở rộng tầm mắt, để cô nương mở rộng tầm mắt và để cô nương khỏi nói cho là chuyện đùa trò quái quỷ ám toán.

Thôi Miêu Tú Sĩ vung tay, Chiêu Hồn Phiên liền phát ra tám thứ tiếng leng keng khác nhau, chấn động tâm thần, đoạn nói :

- Thế nào? Cô nương biết lợi hại chứ?

Bạch Ngọc Quyên rút Ma già ra, thi triển Ma Già tam điệp, liền tức tiếng hú vang dậy, kinh phong xô giạt, bức lùi đối phương ba bước.

Thôi Miêu Tú Sĩ cười sắc lạnh :

- Không cho người ném chút mùi đau khổ, người nào biết trời cao đất dày.

Chỉ thấy y vùng động Chiêu Hồn Phiên, tiếng leng keng vang rền. Bạch Ngọc Quyên chỉ cảm thấy tiếng động vang lên từ phía sau, vội quay phắt lại, liền biết ngay bị mắc lừa, phía sau không hề có bóng người, vội lách sang bên ba bước vừa định xông qua cửa, lại bị Thôi Miêu Tú Sĩ cản trước mặt nói :

- Bây giờ có thể cho người ném mùi vị Mộng Kiến Chu Công rồi!

Bạch Ngọc Quyên thầm kinh hãi, chỉ một Thôi Miêu Tú Sĩ đã không ứng phó nổi, lại còn người bịt mặt cao to nghe khẩu khí có lẽ còn lợi hại hơn Thôi Miêu Tú Sĩ nhiều.

Nàng đưa ngang Ma già lên môi, lập tức thổi lên Ma Già thập cửu phách trong Ma Già tam điệp, tiếng già cao vút tận mây xanh, khóa lấp cả nước sông.

Thôi Miêu Tú Sĩ và người bịt mặt cao to tuy tự phụ, nhưng khi nghe tiếng già cũng không dám khinh suất, lập tức nhắm mắt vận công chống lại.

Khúc thứ nhất dứt, lại đến khúc thứ nhì, âm điệu biến đổi, tiếng sát phạt kinh tâm động phách. Đến khúc thứ ba, âm điệu trở nên vui mừng khắp khởi như trạng nguyên đại cập đệ, vinh quy bái tổ, lại như đêm tân hôn động phòng hoa chúc, niềm vui mừng dậy trong lòng hai ma đầu ấy.

Thôi Miêu Tú Sĩ nội lực kém hơn, đã bật cười khúc khích. Người bịt mặt cao to tuy nội công thâm hậu, nhưng cũng không khỏi vẻ mặt lộ vẻ vui mừng, hiển nhiên đã bị tiếng già ảnh hưởng.

Thế nhưng, Bạch Ngọc Quyên tự hiểu rất rõ, ba khúc Ma Già tam điệp đã sắp thổi hết, một khi chấm dứt vẫn không khỏi bị độc thủ, chỉ bằng vừa thổi vừa đi, chỉ cần ra khỏi lầu Hoàng Hạc là có thể thoát thân.

Nào ngờ nàng vừa đi đến cửa thang lầu thì khúc thứ ba đã dứt, người bịt mặt cao to liền cười khẩy nói :

- Người trốn chạy được sao?

Vung tay vỗ Thôi Miêu Tú Sĩ một cái, Thôi Miêu Tú Sĩ liền rùng mình, buông tiếng cười sắc lạnh. Chiêu Hồn Phiên trong tay vùng nhanh, nhắm mắt và miệng đọc lẩm nhẩm.

Bạch Ngọc Quyên chỉ cảm thấy tiếng động trên phiên với tiếng lẩm bẩm của đối phương hệt như tiếng ru mẹ hiền bên võng đưa, liền cảm thấy mí mắt trĩu ngã và há miệng ngáp dài.

Lúc này Bạch Ngọc Quyên đang đứng ở cửa thang lầu, tay cấp Hồ Thiết Sanh trong chần, người lão đảo và cảm thấy buồn ngủ khôn tả.

Chiêu Hồn Phiên trong tay Thôi Miêu Tú Sĩ mỗi lúc càng vùng nhanh hơn, còn người bịt mặt cao to thì cười hăng hắc không ngớt.

Bạch Ngọc Quyên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, thật muốn nằm ngủ một giấc, nhưng nàng hãy còn một chút lý trí, vẫn cố gắng kềm chế.

Thế nhưng, thuật thôi miên này hết sức bá đạo, dù là cao thủ bậc nhất võ lâm, một khi đã lọt vào vòng cũng không sao chống lại nổi.

Bạch Ngọc Quyên bỏ Hồ Thiết Sanh xuống, ngồi dựa vào vách ngay cửa thang lầu ngủ khò.

Ngay khi ấy, cửa thang lầu xuất hiện một bóng người, xách lấy Hồ Thiết Sanh trong chần phóng đi.

Người bịt mặt cao to tức giận quát :

- Đứng lại!

Đồng thời đã tung mình xuống lầu, Thôi Miêu Tú Sĩ cũng vội cấp lấy Bạch Ngọc Quyên và một chiếc túi vải to phi thân đuổi theo.

Người cướp lấy Hồ Thiết Sanh rất cao, nhìn kỹ thì ra là hai người, người này ngồi trên vai người kia. Người ngồi trên tay xách cuộn chần có Hồ Thiết Sanh trong ấy.

Người bịt mặt cao to trầm giọng quát :

- Tề Lỗ song tàn, các người chưa chịu đứng lại hả?

Tề Lỗ song tàn biết không sao chạy thoát, lập tức đứng lại quay người, người mù lớn tiếng nói :

- Tôn giá là ai? Giọng nói nghe rất quen!

Người bịt mặt cao to giọng ồ ề nói :

- Bỏ người xuống, lão phu sẽ cho người biết!

Người què trầm giọng :

- Lão mù, lấy binh khí ra.

Người mù rút ra một chiếc kèn đen nhánh, người què rút ra một thanh kiếm gỗ đen bóng loáng.

Thôi Miêu Tú Sĩ bỏ Bạch Ngọc Quyên và chiếc túi vải to xuống, tiện tay điểm vào ma huyết nang, nói :

- Để Tiêu mỡ hóa kiếp họ cho!

- Lui ra, hai người này đều biết tuyệt kỹ của Tiên Kiếm và Ma Già, người không phải địch thủ đâu!

Người bịt mặt cao to vạt áo không hề động dấy đã lướt tới khoảng ba trượng, đứng trước mặt Tề Lỗ song tàn.

Người què giật mình kinh hãi, nhận thấy đối phương thân pháp cao tuyệt, như chẳng kém hai vị cao nhân Tiên Kiếm và Ma Già.

Người què khẽ buông tiếng quát vang, thi triển Ngoại tam kiếm trong Thánh Giả Chi Kiếm, chỉ thấy ánh đen lấp loáng, khí lạnh buốt người, chỉ trong khoảng khắc, trên thanh kiếm gỗ đen đã đóng một lớp sương trắng.

Người bịt mặt cao to buông tiếng cười khẩy, chớp nhoáng tung ra mười tám chưởng buộc Tề Lỗ song tàn phải lùi sau ba bước.

Người mù có một người ngồi trên vai, hành động bất tiện, hơn nữa người què lại tay cắp một cuộn chăn, kể như người mù công đến hai người, hành động lại càng thêm bất tiện.

Người què tay cắp một người trong cuộn chăn, kiếm chiêu không sao thi triển, hai người tuy thân hoài tuyệt kỹ cũng đành chịu kém thế.

Chỉ nghe bình một tiếng, người què bị trúng một chưởng, loạn choạng lùi sau ba bước dài.

Liên tức y lửa giận bốc cao, Ô mộc kiếm và thiết quả vung động tới tấp, chỉ công không thủ, bức lùi đối phương một bước.

Nhưng người bịt mặt cao to chiêu thức ảo diệu, nội lực hùng hậu, vừa lui lại tiến tới, đánh bật Tề Lỗ song tàn lùi xa năm bước.

Người què quát to :

- Hai nhập một!

Lập tức hai người cất binh khí vào cùng thi triển một pho chưởng pháp hết sức quái dị.

Chỉ thấy người mù mỗi khi tung ra một chưởng thì người què ngồi trên cũng xuất chưởng y như vậy.

Đó là pho chưởng pháp do họ tự sáng chế gần đây, lẽ đương nhiên là phối hợp tinh túy tuyệt kỹ của Tiên Kiếm và Ma Già, tức là nội lực hai người hợp lại do một người thi triển, nội lực tập trung, tinh thần hợp nhất, uy lực tăng hơn gấp bội.

Người bịt mặt cao to cười sắc lạnh nói :

- Cho dù các người sử dụng quái chiêu, trong vòng mười chiêu lão phu cũng sẽ cho các người nằm xuống.

Thế chưởng liền tức biến đổi, thân pháp chập chờn bất định, chưởng pháp thần quỷ khôn lường, Tề Lỗ song tàn toàn lực tập kích cũng vẫn thoái lui lia lịa.

Bảy tám chiều qua đi, Tề Lỗ song tàn đã bị dồn đến bờ sông, chỉ còn ba bốn bước đất trống nữa thôi.

Nơi đây chính là Liên Ngư Sáo, một chốn ăn chơi ở phía Nam lầu Hoàng Hạc, nhưng trong lúc đêm khuya không một bóng người.

Người bịt mặt cao to bỗng trầm giọng quát :

- Nằm xuống!

Song chũng như làn sóng tung ra, trong phạm vi mười trượng liền hình thành một cơn gió xoáy, cả mặt sông cũng tung lên một cột nước to và cao khoảng ba trượng.

Bỗng, một chiếc thuyền con từ thượng du trôi nhanh xuống, trong sương đêm mịt mù thoáng thấy một người đứng trên mũi thuyền, cất tiếng ghê ngoa hát :

- Gió căm căm! Mưa tầm tã! Vô lâm đã sắp thấy Ma Dao, xương trắng chất đầy đỉnh ngũ nhạc. Sông máu ngập tràn chốn Trung Nguyên, Tiên Kiếm chỉ xứng hầu bên ngựa, Ma Già chỉ đáng theo cầm cờ. Càn quét vô lâm ba vạn dặm. Hắc bạch hai giới khuất Ma Dao.

Tiếng hát như rồng gầm, đình tai nhức óc, lập tức cuồng phong nổi dậy, sóng tung cao ngất, chiếc thuyền con lừng không lướt đến như bay.

Thôi Miêu Tú Sĩ kinh hoàng kêu lên :

- Ô! Ma Dao Ca!

Đoạn co giò bỏ chạy, người bịt mặt cao to cũng quên mất lời huênh hoang vừa rồi, xách lấy chiếc túi vải to phóng nhanh đi.

11. Chương 11: Hồi 11

Hai người vừa chạy khỏi, trên sông liền tức gió yên sóng lặng, chiếc thuyền con sớm đã mất dạng.

Người què ngồi trên vai người mù bị hất ngã xuống đất, suýt rơi xuống sông, lớn tiếng nói :

- Lão mù, việc gì thế này?

- Đứng la, người không nghe sao? Ma Dao Ca đã xuất hiện rồi!

Người què lảo bẫm :

- Gió căm căm! Mưa tầm tã! Vô lâm đã sắp thấy Ma Dao, xương trắng chất đầy đỉnh ngũ nhạc. Sông máu ngập tràn chốn Trung Nguyên, Tiên Kiếm chỉ xứng hầu bên ngựa, Ma Già chỉ đáng theo cầm cờ...

Đoạn buông tiếng cười khẩy, nói :

- Lão mù, người này khẩu khí to thật, chẳng sợ mất lưỡi!

Người mù trầm giọng :

- Chúng ta đi thôi!

Đoạn đi đến bên người què, cõng y lên vai nói :

- Bất kể người này có phải đến từ Thiên Ma Ổ hay không, chúng ta cũng phải tức tốc đi tìm Hắc Dao Khách và Thiên Đài Kỳ Sĩ ngay.

Y đi đến bên Bạch Ngọc Quyên, giải huyệt cho nàng, nhét Hồ Thiết Sanh trong vào lòng nàng và nói :

- Tiểu nha đầu, từ nay đừng gây sự với người nhà nữa, bất luận người với tiểu tử này có thù hận gì thì cũng phải nghĩ đến huyết thù của hai nhà, chung lưng đấu cật báo thù tiết hận. Mai kia gặp lại tên tiểu tử Bạch Phàm, phải hết sức thận trọng.

Đoạn công người què trên vai tung mình phóng đi, thoáng chốc đã mất dạng trong đêm tối.

Bạch Ngọc Quyên thờ thẫn đứng lên, vừa rồi nàng tuy bị điểm huyết nhưng mắt vẫn còn thấy và tai còn nghe, đương nhiên cũng nghe Ma Dao Ca và thấy Thôi Miêu Tú Sĩ và người bịt mặt cao to khiếp sợ bỏ chạy.

Nàng tuy biết lời nói của người mù không phải là vô căn cứ, nhưng nàng vẫn không tin người anh tuấn phong nhã như Bạch Phàm lại có ý định làm hại nàng. Nàng vừa thấy cuộn chăn này là lửa giận lại bùng cháy trong lòng.

Nàng đưa mắt nhìn ra sông, chỉ thấy sóng nước cuộn cuộn, mênh mông bát ngát, không biết Tiểu Lục Tử sống chết ra sao.

Điều nàng lấy làm lạ là mình đã ném Bạch Diêu Hồng xuống sông, Tề Lỗ song tàn sao lại đến đúng lúc cứu nàng ta lên thế này? Họ đã vớt được Bạch Diêu Hồng, vậy thì Tiểu Lục Tử hẳn cũng thoát hiểm. Y đã đi đâu rồi nhỉ?

Nàng nhớ là mình đã chia làm hai cuộn, cuộn Bạch Diêu Hồng là chăn bông, vì định tâm giết chết y thị nên nàng quấn rất chặt ném xuống sông, còn Hồ Thiết Sanh thì chỉ quấn bằng chăn vải. Nàng tuy căm hận Hồ Thiết Sanh bạc tình, nhưng cũng không đành lòng giết chết chàng.

Nàng về đến khách điểm thì trời đã hừng sáng, nàng hất chăn ra, Hồ Thiết Sanh vừa lúc tỉnh lại, ngạc nhiên hỏi :

- Việc gì đã xảy ra thế này?

Chàng bỗng phát hiện mình toàn thân lỏa lồ, vội kéo chăn đắp lại nói :

- Quyên muội hãy cho biết, việc gì đã xảy ra vậy?

Bạch Ngọc Quyên hậm hực :

- Việc mình tự làm mà cũng không nhớ sao?

Hồ Thiết Sanh cố nhớ lại, thoáng nhớ ra cảnh âu yếm với Bạch Diêu Hồng, nhưng mình vẫn chưa bị mất đồng trinh, hết sức xấu hổ nói :

- Quyên muội biết con người của ngu huynh đâu phải là kẻ hiếu sắc, chẳng hiểu sao hai lần đều bị trúng phải tà ma, không sao kềm chế được.

Bạch Ngọc Quyên giận run :

- Sanh ca là người có võ công thượng thừa mà cũng nói được những lời vớ vẩn như vậy sao? Hừ! Nếu Sanh ca không động lòng, bách ma bất xâm, chẳng thể là không tự kềm chế được, rõ ràng là Sanh ca đã yêu y thị rồi!

Hồ Thiết Sanh lắc đầu quầy quậy :

- Ngu huynh thành thật mà nói, quả tình là có ấn tượng tốt về Bạch Diêu Hồng, đó là vì huynh muội họ đã có ơn cứu mạng Quyên muội, ngu huynh rất cảm kích nàng ta, còn về...

- Chẳng lẽ Sanh ca không yêu nàng ta ư?

- Không, trong lòng ngu huynh chỉ có Quyên muội và vĩnh viễn không thay đổi.

- Hừ! Tiểu muội không tin - Ngu huynh dám thề với trời đất.

- Hừ! Nếu tiểu muội tâm thân không còn trong trắng thì sao?

- Cho dù vậy ngu huynh cũng không trách, bởi lòng Quyên muội vẫn yêu ngu huynh, chẳng qua bị người cám dỗ hoặc bị thủ đoạn hèn hạ mê hoặc không kềm chế được, ngu huynh vẫn yêu Quyên muội.

Bạch Ngọc Quyên chợt động tâm, cũng sinh lòng hoài nghi, nàng nhớ lại hai lần đều là Bạch Phàm dùng tay bịt miệng mình, không cho nàng thốt ra những lời cảm kích và nàng đã ngửi thấy trong lòng bàn tay y có mùi thơm thoang thoảng, bèn nói :

- Sanh ca, có một điều tiểu muội hết sức hoài nghi.

- Có phải chuyện liên quan đến huynh muội họ Bạch phải không?

- Vâng, tiểu muội nhớ là hai lần đều là Bạch Phàm dùng tay bịt miệng tiểu muội, tiểu muội ngửi thấy mùi thơm rồi là...

Bạch Ngọc Quyên hai má đỏ bừng, không dám nói tiếp nữa.

- Thế nào? Có phải dự cảm bốc lên không?

Hồ Thiết Sanh nghe nàng nhắc cũng sức nhớ lại, bản thân chàng cũng chẳng khác hơn, chứng tỏ lòng đàn bà tinh tế hơn đàn ông nhiều. Nếu không, chàng chẳng bao giờ hoài nghi về điều ấy.

Bạch Ngọc Quyên gật đầu :

- Sanh ca, tiểu muội... xấu hổ quá... Tiểu muội thật có lỗi với Sanh ca!

Hồ Thiết Sanh sớm đã mặc xong y phục, đi đến bên Bạch Ngọc Quyên, bợ lấy cằm nàng nói :

- Cảnh ngộ của Quyên muội cũng giống như ngu huynh, ngu huynh cũng là bị mê hoặc trong tình huống như vậy, nhưng ngu huynh tin là Quyên muội cũng chưa bị đánh mất đồng trinh.

Bạch Ngọc Quyên mắt ngập lệ :

- Trong tình huống như vậy sao thể không bị thất thân.

- Ngu huynh dám cam đoan là Quyên muội chưa bị mất đồng trinh, nếu không tin ngu huynh có thể thử cho Quyên muội xem.

Bạch Ngọc Quyên ọ ọ người :

- Không, Sanh ca hư quá.

Hồ Thiết Sanh nghiêm túc :

- Quyên muội, ngu huynh tuyệt đối không có ý xấu, còn nhớ lúc ở lại nhà Quyên muội tại Ngọa Long cương, có một đêm Quyên muội đội mưa đến phòng ngu huynh, khắp người ướt sũng. Lúc Quyên muội thay quần áo, ngu huynh thấy dưới nách Quyên muội có một nốt Thủ Cung Sa.

Bạch Ngọc Quyên giặt mình :

- Ồ! Thì ra Sanh ca đã nhìn trộm người tiểu muội.

- Hãy lượng thứ cho ngu huynh, đó chỉ là vô ý thôi. Nghe đâu người đã mất đồng trinh, Thủ Cung Sa cũng tự động biến mất, đó chính là cách kiểm tra đối với các cung nữ trong hoàng cung, rất là chính xác. Quyên muội không tin hãy xem thử.

Bạch Ngọc Quyên hết sức hồi hộp nói :

- Có lẽ đã không còn nữa rồi!

- Không thể vậy được.

- Nếu không còn thì sao?

- Ngu huynh vẫn yêu Quyên muội.

Bạch Ngọc Quyên mọp người lên vai Hồ Thiết Sanh khóc sụt sùi, Hồ Thiết Sanh nói :

- Hãy mau cho ngu huynh xem thử, ngu huynh tin chắc là Thủ Cung Sa vẫn còn.

Nàng đứng lên đi sang bên nói :

- Sanh ca không được nhìn trộm đấy!

Hồ Thiết Sanh quay mặt vào vách :

- Ngu huynh không nhìn trộm đâu, Quyên muội tự xem trước đi!

Bạch Ngọc Quyên cởi áo ra, vận công vào bàn tay phải, nàng đã quyết định nếu Thủ Cung Sa mà không còn, nàng sẽ tự bỏ vào Thiên Linh chết ngay, bởi nàng biết là Hồ Thiết Sanh vẫn một dạ yêu nàng.

- Ồ!

Nàng sửng sốt kêu lên, chẳng rõ là vui mừng hay đau khổ, đứng thừ ra như tượng gỗ.

Hồ Thiết Sanh cũng giật mình kinh hãi, cũng nghĩ đến nếu Bạch Ngọc Quyên mà phát giác Thủ Cung Sa đã mất, có thể nàng sẽ tự tuyệt, lập tức quay người đi đến bên cạnh nàng để đề phòng bất trắc, nhưng thấy nốt ruồi Thủ Cung Sa đỏ tươi vẫn còn.

Nhưng Bạch Ngọc Quyên vẫn cảm thấy hết sức hổ thẹn. Tuy nàng chưa bị mất Thủ Cung Sa nhưng đã hai lần tiếp xúc da thịt với Bạch Phàm, nên nằm mọp trên giường khóc sụt sùi.

Hồ Thiết Sanh vội an ủi :

- Quyên muội, ngu huynh đã nói rồi, đừng nói Quyên muội đồng trinh chưa mất, mà dù mất thì ngu huynh vẫn yêu Quyên muội trọn đời trọn kiếp, bây giờ Quyên muội vui lên được rồi chứ?

Bạch Ngọc Quyên ghen ngào :

- Tiểu muội tuy chưa mất đồng trinh nhưng tấm thân này không còn trong sạch nữa rồi.

- Quyên muội không nên nói vậy!

- Tiểu Thúy và Tiểu Lục Tử giờ cũng chẳng biết ra sao rồi? Tiểu muội thật có lỗi với họ quá. Sanh ca, chẳng rõ huynh muội họ Bạch thật ra là hạng người như thế nào?

- Bây giờ ngu huynh đã nghĩ ra một cách, người của Kiếm Già Minh chẳng phải đều có đóng dấu trên cườm tay là gì? Vậy thì huynh muội họ Bạch lẽ dĩ nhiên cũng không ngoại lệ, lần sau gặp lại chỉ cần xem cườm tay họ có đóng dấu hay không là rõ ngay. Nếu có, họ chính là hai thiếu niên nam nữ xấu xí kia, còn như không có thì thật là khó hiểu... Quyên muội, chúng ta cần phải tìm hiểu rõ về tổ chức bí mật Kiếm Già Minh này bởi vì ngu huynh tuyệt đối không tin sự tổ với Bạch gia gia lại tự lập ra bang hội riêng.

Hai người rời khỏi khách điểm ở Võ Hán, đi về phía đại trạch Vân Mộng, trên đường Bạch Ngọc Quyên đã kể cho Hồ Thiết Sanh về chuyện Ma Dao Ca xuất hiện.

Hồ Thiết Sanh hết sức kinh ngạc, nhưng liền lắc đầu nói :

- Đó có lẽ không phải là Ma Dao Ca, nghe đâu Ma Dao Ca là một môn tâm pháp luyện công, bài ca ấy không giống yêu quyết luyện công.

Hai người lại đến ngôi miếu to kia, lúc này vừa qua canh một, bỗng nghe tiếng vó ngựa rầm rộ vọng đến, hai người vội tung mình lên trên một cây to nhìn xuống.

Thì ra là Trung Nguyên ngũ kỵ sĩ, năm người ghim cương ngựa, tung mình xuống ngựa.

Lão đại Long Chí Khởi nói :

- Phen này huynh đệ chúng ta được hai vị kỳ nhân triệu đến đây tham gia Kiếm Già Minh, trước khi gặp hai vị Lạc tiền bối và Bạch tiền bối, chúng ta vẫn phải hết sức thận trọng.

Năm người buộc ngựa xong, cùng đi vào miếu, sau đó chẳng nghe động tĩnh gì cả.

Hai người hết sức lầy lăm lạp, Hồ Thiết Sanh nói :

- Quyên muội, chúng ta cùng vào xem thử.

Hai người lại phi thân lên trên mái gian đại điện ở khu thứ ba, đưa mắt nhìn xuống, trong đại điện không một bóng người, chỉ thấy lò lửa nổ tung vẫn còn vung vãi trên mặt đất.

Hai người tìm khắp đại điện, chẳng thấy Trung Nguyên ngũ kỵ sĩ đâu cả, lòng thắc mắc khôn tả.

Hồ Thiết Sanh nói :

- Chả lẽ họ đã gặp nguy hiểm rồi sao? Chúng ta xuống xem thử.

Hai người tung mình xuống đất, đi ra phía sau, cả ngôi miếu hệt như một cổ mộ, hoàn toàn tĩnh lặng.

Đến trong gian đại điện ở khu sau cùng, chỉ thấy một khám thờ có ba tượng thần to lớn, thì ra là miếu Quan Đế, giữa là Quan Thánh Đế, hai bên là Châu Thương và Quan Bình.

Châu Thương tay cầm Thanh Long Yểm Nguyệt đao râu ria xồm xoàm, dáng vẻ hết sức hung tợn.

Bạch Ngọc Quyên nép sát vào người Hồ Thiết Sanh nói :

- Sanh ca, Châu Thương này trông kinh khiếp quá!

Hồ Thiết Sanh cười :

- Đây chỉ là tượng đất, Quyên muội sợ gì kia chứ?

Nào ngờ chàng vừa dứt lời, bỗng nghe Quan Thánh Đế cất giọng sang sảng nói :

- Hãy bắt lấy hai tiểu tử này ngay!

Bạch Ngọc Quyên sợ tái mặt, hét lên một tiếng hăng thốt, chui rúc vào lòng Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh tuy dạn dĩ hơn nhưng cũng toàn thân nổi ốc, chỉ thấy Châu Thương đại đao vung lên, bổ thẳng xuống đầu chàng.

Hồ Thiết Sanh lùi nhanh ba bước, vừa định lui ra ngoài, nào ngờ Châu Thương đã tung mình xuống khám thờ, vung đao công tiếp.

Hồ Thiết Sanh buông tiếng cười khẩy, rút đại hắc đao xuống, với chiêu Nộ Giá Kim Lương đón tiếp, chỉ nghe keng một tiếng, Châu Thương đã bị chấn lùi ba bước dài.

Bạch Ngọc Quyên thấy vậy cũng liền lấy lại can đảm, rút ngay Ma già ra, chỉ nghe Quan Bình mặt trắng trầm giọng nói :

- Châu Thương, ngươi không phải địch thủ, để ta bắt họ cho.

Đoạn choang một tiếng, Tùng Văn cổ kiếm đã tuốt ra khỏi bao, vung tay ném về phía Hồ Thiết Sanh.

Kiếm vừa rời khỏi tay, rít lên ghê rợn, Hồ Thiết Sanh không tránh né, đại hắc đao với chiêu Khai Môn Kiếm Sơn gạt ngang.

Chỉ nghe keng một tiếng, cổ kiếm liền bật trở lại, bay về trong tay Quan Bình.

Hồ Thiết Sanh sửng sốt thẳm nhủ :

“Cao thủ giao đấu kỵ nhất là binh khí rời tay, nội lực của y rất mạnh khiến tay phải mình bị chấn động đến ê ẩm, hiển nhiên không phải hạng tầm thường, chả lẽ kiếm thuật của y chuyên ném ra như vậy sao?”

Quan Bình xuất kích chưa đắc thủ, bất giác thoáng tức giận, cổ kiếm lại ném ra, lần này không nhắm thẳng vào Hồ Thiết Sanh mà lại bay vòng trong đại điện, rồi vù một tiếng đâm thẳng vào ngực.

Hồ Thiết Sanh giận đối phương giả dạng quỷ thần, lần này không dùng đao đỡ gạt nữa, mà thi triển tuyệt kỹ Nội tam kiếm trong Thánh Giả Chi Kiếm, đồng thời tay phải nhanh như chớp chớp vào chuôi kiếm.

Nào ngờ cổ kiếm lực đạo quá mạnh, suýt khiến chàng hồ khẩu nứt toác, vượt khỏi tay chàng, bay trở về trong tay Quan Bình.

Hồ Thiết Sanh kinh hãi trầm giọng nói :

- Tôn giá là ai? Sao lại giả dạng quỷ thần thế này?

Quan Thánh Đế giờ mới thoáng mở mắt, trầm giọng nói :

- Nghĩ xưa kia lão phu qua năm ải chém sáu tướng, đi đến đâu kẻ địch tan rã đến đó, chả lẽ hôm nay ngay cả hai đứa nhãi ranh như các ngươi mà cũng không bắt được sao?

Đoạn từ từ đứng lên hỏi :

- Các ngươi có phải là truyền nhân của Tiên Kiếm và Ma Già không?

Hồ Thiết Sanh gật đầu :

- Phải, tiền bối là ai?

- Ngươi hãy tiếp lão phu một chiêu rồi hẵng tính.

Châu Thương vội hai tay trao Thanh Long Yểm Nguyệt đao cho Quan Thánh Đế, rồi lui sang một bên.

Quan Thánh Đế bước xuống khám thờ, vung đao bổ thẳng xuống đầu Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh không tránh né, đại hắc đao trong tay với chiêu Tà Thiết Liên Ngẫu trong Truy Hồn thập tam đao quét ra đón tiếp.

Chỉ nghe keng một tiếng chát chúa, Hồ Thiết Sanh bị chấn lùi năm bước, va mạnh vào vách, bụi cát rơi lả tả.

Hồ Thiết Sanh cả giận, hai chiêu sau cùng trong Truy Hồn thập tam đao lại tung ra, chỉ nghe keng keng hai tiếng, hắc đao suýt vượt khỏi tay, lui ngã vào lòng Bạch Ngọc Quyên.

Quan Thánh Đế một chút cũng chẳng chịu buông lời, tả một đao hữu một đao quét ngang bổ dọc, ánh đao lấp lánh tấn công liên hồi.

Hồ Thiết Sanh không ngờ Truy Hồn thập tam đao cũng không đương cự nổi, hết sức kinh hãi, buông tiếng quát vang, vừa định thi triển chiêu sau cùng của Nội tam kiếm, bỗng thấy Quan Thánh Đế quay người bỏ chạy.

Hồ Thiết Sanh vung đao, vừa định thi triển chiêu Diệu Tuyệt Nhân Hoàn, bỗng thấy Quan Thánh Đế quay người nhanh như chớp, ánh đao lấp lóa, chẳng rõ đối phương dùng thủ pháp gì, Thanh Long Yểm Nguyệt đao đã đặt lên vai chàng.

Hồ Thiết Sanh kinh hồn bạt vía, nhắm mắt chờ chết.

Bạch Ngọc Quyên Ma già vung ngang vừa định lao tới, Hồ Thiết Sanh nói :

- Quyên muội đừng vọng động, Quyên muội không phải là địch thủ đâu. Ngu huynh võ công kém cỏi, chết không có gì đáng oán trách, Quyên muội chạy mau đi!

Bạch Ngọc Quyên hai mắt đỏ hoe, lớn tiếng nói :

- Nếu chết chúng ta chết chung với nhau, Quyên muội không đi đâu hết.

Quan Thánh Đế rút đao về, quay sang Châu Thương nói :

- Hãy giải họ vào trong để lão phu đích thân thẩm vấn.

Hồ Thiết Sanh không hề có ý định phản kháng, bởi chàng nhận thấy vị Quan Thánh Đế này chẳng phải hạng tầm thường, thân thủ quyết không kém hơn Hắc Đao Khách và Thiên Đài Kỳ Sĩ.

Bạch Ngọc Quyên thấp giọng nói :

- Sanh ca, chúng ta đào tẩu mau.

Hồ Thiết Sanh lắc đầu :

- Không, ngu huynh đã bại rồi, đâu thể hèn nhát đào tẩu. Quyên muội nên đi mau thì hơn.

Bạch Ngọc Quyên bướng bỉnh :

- Không, tiểu muội cũng không đi, phải xem họ là ai mới được.

Châu Thương sải bước đi đến trước mặt hai người, nhượng mày hỏi :

- Đi nào, hai người chẳng lẽ nào không phục chứ?

Bạch Ngọc Quyên hẳn học nói :

- Đương nhiên là không phục, y đã thừa lúc người không đề phòng, thắng cũng chẳng có gì vinh dự.

Châu Thương cười khẩy :

- Cô nương biết gì? Đó chính là tuyệt học thành danh Tha Dao Kế của bốn chủ nhân.

Chỉ nghe tiếng kèn kẹt vang lên, trên khám thờ đã mở ra một cửa nhỏ. Quan Thánh Đế dẫn trước đi vào, Quan Bình tiếp bước theo sau.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên thản nhiên không chút khiếp sợ theo sau đi vào cửa, Châu Thương tiện tay khép cửa lại, theo bậc đá tối om đi xuống.

Hồ Thiết Sanh chợt động tâm hỏi :

- Các vị có phải là người của Kiếm Già Minh không?

Châu Thương nói :

- Đừng hỏi, lát nữa sẽ rõ.

Ba người đi đến một ngôi nhà đá, chỉ thấy Quan Thánh Đế tay cầm sách Xuân Thu đang ngồi đọc, Quan Bình lặng lẽ đứng lên.

Quan Thánh Đế trầm giọng :

- Quỳ xuống!

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên cùng buông tiếng cười khẩy.

Quan Thánh Đế nghiêm giọng :

- Lão phu là Võ Tài Thần Quan Tiêu Thiên, xưa kia ngang danh với Tiên Kiếm và Ma Già. Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên là bạn thân của lão phu.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên nghe vậy, lập tức quỳ xuống nói :

- Xin thứ cho văn bối tội đã mạo phạm.

Võ Tài Thần Quan Tiêu Thiên nói :

- Đứng lên đi! Lão phu cũng như Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên, bị người ám toán suýt nữa táng mạng, nên ẩn thân trong ngôi miếu này ngầm theo dõi hành động của bọn gian ác.

Hồ Thiết Sanh hỏi :

- Lão tiền bối có biết đường lối của Kiếm Già Minh thế nào không?

- Đương nhiên là đường lối không tốt rồi. Hơn nữa, chắc chắn không phải là Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên, rất tiếc là họ chỉ tụ hợp tại đây có hai lần, nên lão phu chưa nhận ra mặt thật của hai ma đầu ấy, nhưng lão phu tin chắc là sau lưng họ còn có cao nhân khác hậu thuẫn.

Ngưng chốc lát, nói tiếp :

- Lão phu gặp hai người cũng kể như là hữu duyên, muốn truyền tuyệt kỹ Tha Dao Kế cho hai người, nếu gặp phải hai ma đầu ấy có thể bình yên thoát thân.

Hồ Thiết Sanh thành khẩn :

- Ý thành toàn của tiền bối, văn bối vô vàn cảm kích, nhưng chưa được sư môn cho phép, thật không tiện học võ công người khác.

Quan Bình và Châu Thương cùng bàng hoàng sửng sốt, họ chẳng ngờ sư phụ vừa mới gặp lại định truyền tuyệt học cho Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên, bởi ngay chính họ đến bây giờ còn chưa được truyền cho môn tuyệt học ấy. Điều càng khiến họ sửng sốt hơn nữa là Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên lại

chẳng chút suy nghĩ đã từ chối ngay, đó là điều thật không sao ngờ được.

12. Chương 12: Hồi 12

Võ Tài Thần Quan Tiêu Thiên hừ một tiếng nói :

- Các người dám khinh thường lão phu ư? Phải biết Tha Dao Kế của lão phu chưa chắc kém hơn tuyệt học Tiên Kiếm và Ma Già.

Hồ Thiết Sanh vội nói :

- Vãn bối không hề có ý khinh thường mà quả tình là không tiện học võ công của người khác.

Võ Tài Thần Quan Tiêu Thiên ngăn người, như hết sức thất vọng, nước mắt chảy dài nói :

- Thật không ngờ lão phu lúc sắp chết lại bị trẻ con hiếp đáp.

Hồ Thiết Sanh đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Quyên, thấy nàng muốn cười lại không dám cười, thầm nhủ :

“Vị lão nhân này thật đáng tội nghiệp, mình đã có thể học võ công của Hắc Dao Khách và Thiên Đài Kỳ Si, tại sao lại không thể học võ công của vị lão nhân này chứ?”

Đoạn khom mình nói :

- Lão thiếu niên đã có lòng ưu ái như vậy, vãn bối cảm thấy thật quá bất kính!

Võ Tài Thần Quan Tiêu Thiên liền tươi cười :

- Lão phu còn có một điều kiện, người phải chấp nhận mới được.

- Xin lão tiên bối cứ dạy bảo.

- Xưa kia lão phu bị hại, vợ chết con lạc. Lão phu có một con trai và một con gái, không biết hiện giờ ở đâu, nếu chưa chết cũng cỡ tuổi người. Con gái lão phu có một nốt ruồi đỏ ở lòng bàn chân, nếu gặp người nhất định phải trông nom cho y tử tế.

Hồ Thiết Sanh thầm nhủ :

“Việc này thật khôi hài, một người con gái có nốt ruồi dưới lòng bàn chân, mình không hề quen biết, sao thể nhận ra chứ?”

Đoạn liền nói :

- Việc này chỉ có thể gặp chứ không thể tìm, vãn bối nhất định sẽ trông nom cho lệnh ái theo lời dặn bảo của lão tiên bối.

Thế là, Võ Tài Thần Quan Tiêu Thiên bắt đầu truyền thụ cho Hồ Thiết Sanh, thì ra môn tuyệt kỹ này chỉ có hai chiêu, là một kỳ học trong bại thủ thắng.

Sau đó, Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên từ biệt Võ Tài Thần Quan Tiêu Thiên, ra khỏi khán thờ. Chỉ nghe bình một tiếng, cửa tự động đóng lại, không còn lại chút dấu vết gì.

Ra khỏi cửa miếu, chỉ thấy Trung Nguyên ngũ kỵ sĩ đang loay hoay như tìm kiếm gì đó, vừa thấy Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên từ trong miếu đi ra, lão ngũ Long Chí Phấn liền lớn tiếng nói :

- Đây rồi, nơi này không còn ai khác, chắc chắn họ đã lấy trộm ngựa của chúng ta rồi!

Lão đại Long Chí Khởi là người trầm tĩnh, vội nói :

- Ngũ đệ không nên nóng nảy, đây là Hồ thiếu hiệp và Bạch cô nương, hậu duệ cao nhân, lẽ nào lại lấy trộm ngựa của chúng ta?

Bạch Ngọc Quyên cười khẩy :

- Đã lấy trộm ngựa thì sao nào?

Long Chí Phấn quát to :

- Thì mau ngoan ngoãn trao ra đây ngay.

Hồ Thiết Sanh ôm quyền thi lễ :

- Thì ra là các vị Long huynh, tiểu đệ vừa mới đến đây, cũng có nhìn thấy ngựa của các vị cột vào cây, chẳng lẽ chỉ trong chốc lát đã mất ư?

Long Chí Phấn nói :

- Huynh đệ bọn này vào trong miếu phát hiện chuyện kỳ lạ nên đã cùng theo dõi, chẳng ngờ khi trở ra thì không còn thấy ngựa đâu nữa.

Long Chí Khởi nói :

- Huynh đệ bọn này phát hiện Quan Thánh Đế hiển linh, và còn có Quan Bình với Châu Thương nữa.

Bạch Ngọc Quyên phì cười, Hồ Thiết Sanh vội đưa mắt lườm nàng.

Trung Nguyên ngũ kỵ sĩ thấy vậy liền sinh nghi, Long Chí Khởi nói :

- Hai vị đã ở trong miếu, sao huynh đệ bọn này không gặp?

Hồ Thiết Sanh áp ứng :

- Vì... vì...

Long Chí Phấn cười khẩy :

- Hai người thậm thà thậm thụt, nhất định đã lấy trộm ngựa của huynh đệ bọn này mang giấu đi, lại còn đến đây giả làm người tốt.

Bạch Ngọc Quyên tức giận quát :

- Họ Long kia, tôn giá nói lại lần nữa thử xem.

Long Chí Khởi vội khoát tay nói :

- Ngũ đệ không được lỗ mãng, để ngu huynh hỏi rõ hẵng tính.

Đoạn quay sang Hồ Thiết Sanh ôm quyền nói :

- Hồ huynh vừa rồi đã ở đâu vậy?

Hồ Thiết Sanh không tiện nói ra chuyện trong khám thờ, nhưng lại không quen nói dối, áp ứng nói :

- Tiểu đệ không tiện nói ra, xin Long huynh lượng thứ cho.

Long Chí Khởi trầm giọng :

- Hồ huynh nói năng ấp a ấp úng thật khiến người khó hiểu, nếu không chịu nói ra vừa rồi ở đâu, thật khó thể...

Bạch Ngọc Quyên hai tay chống nạnh, ngắt lời :

- Khó thể sao?

Long Chí Phấn gằn giọng :

- Khó thể xóa bỏ mối hiềm nghi trộm ngựa!

Bạch Ngọc Quyên người nhấp nhoáng đã đến trước mặt Long Chí Phấn, bóp một tiếng táng cho y một cái tát tai, miệng rỏ máu tươi, loạng choạng lùi sau một bước.

Chỉ trừ Long Chí Khởi, những người khác đều cả giận, cùng tung mình lao tới, nhất tề thi triển Ngoại tam kiếm trong Thánh Giả Chi Kiếm.

Hồ Thiết Sanh bị bức lùi sau ba bước, quát to :

- Dừng tay!

Đoạn hướng về Long Chí Khởi hỏi :

- Xin hỏi Long huynh, chiêu thức vừa rồi của họ có phải là võ công của bốn môn không?

Long Chí Khởi gật đầu :

- Phải, chính là tuyệt học của Tiên Kiếm.

Hồ Thiết Sanh nhớ là Hắc Dao Khách từng có nói, từ nay nếu gặp người thi triển tuyệt kỹ của Tiên Kiếm và Ma Già đều phải hết sức thận trọng, bèn cười khẩy nói :

- Bây giờ không còn là vấn đề đòi ngựa của quý vị nữa, nếu các vị không chịu nói ra người đã truyền thụ tuyệt kỹ, Hồ mỗ đành phải mạo phạm.

Long Chí Khởi vốn định giải thích nhưng nghe khẩu khí của Hồ Thiết Sanh như chẳng xem họ năm người ra gì, bất giác tức giận nói :

- Hồ huynh, phải chăng đây là viện cớ để tránh hiềm nghi trộm ngựa?

Bạch Ngọc Quyên từ khi hòa thuận với Hồ Thiết Sanh đã hận thấu xương những người đàn ông khác, liền tức giận rút Ma già ra, không nói một lời tung mình lao tới.

Lần này nàng đã xuất thủ trong cơn thịnh nộ, uy thế đương nhiên khác hẳn, huống hồ Trung Nguyên ngũ kị sĩ cũng chỉ biết có một hai chiêu tuyệt kỹ của Tiên Kiếm và Ma Già, lẽ đương nhiên khó thể giành được phần thắng.

Hồ Thiết Sanh thấy Long Chí Khởi không lên tiếng can ngăn, hiển nhiên có ý cạy đông thủ thắng, liền rút hắc đao ra nói :

- Long huynh đã không muốn giải quyết êm thấm, vậy thì hãy bằng vào võ công mà phân cao thấp!

Long Chí Khởi lạnh lùng :

- Hồ huynh cạy mình thân hoài tuyệt học, Long mỗ cũng chẳng ngần sợ, rất sẵn sàng lĩnh giáo.

Đoạn rút lấy một ngọn tử trúc tiên, và lúc này bốn người kia cũng đã rút tiên cầm tay, ráo riết tấn công Bạch Ngọc Quyên.

Long Chí Khởi vung tay, ngọn tử trúc tiên dài khoảng ba thước liền vung lên thành mười mấy đóa hoa tiêu, một chiêu bốn thức điểm vào mày mắt, quét ngang lưng hạ bàn Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh thi triển Truy Hồn thập tam đao, không đầy năm chiêu đã bức lui Long Chí Khởi ba bước.

Đang kia, Bạch Ngọc Quyên bỗng buông tiếng quát vang, tiếp theo là tiếng rú đau đớn của Long Chí Phần, y bị trúng một Ma già trên vai, lướt lùi ra sau năm bước.

Long Chí Khởi cả giận, xuất thủ càng thêm hung hiểm, Hồ Thiết Sanh không muốn quá đáng, chỉ muốn cho mình không bại là được rồi.

Đột nhiên, gâu một tiếng, một bóng trắng nhanh như chớp lao đến hạ bàn chàng, theo sau còn có hai người nữa.

Trong khi ấy, tử trúc tiên của Long Chí Khởi lại quét đến bên mạn sườn, trong lúc cấp bách chàng bỗng nảy ý, kéo đao lui nhanh.

Long Chí Khởi không đuổi theo, nhưng chó trắng và hai người không chịu buông tha, một người chổi lông gà vung ra, quét ngang lưng chàng, một người vung chưởng bổ vào vai chàng, đồng thời con chó trắng ngoạm vào bắp chân chàng.

Ba mặt giáp công, nguy cơ trong đường tơ kẽ tóc, Hồ Thiết Sanh quát to :

- Xem đao!

Lập tức thi triển Tha Đao kế vừa mới học được. Chỉ thấy bóng đao chập trùng, hàn quang chớp nhóa, trong hai tiếng thét đau đớn, hai mảng da đầu luôn cả mảng tóc bay ra xa sáu bảy trượng, và con chó trắng cũng bị chém mất một tai, kêu la oăng oăng.

Chiêu này thật cao siêu, ngay chính Hồ Thiết Sanh cũng chẳng biết xuất thủ như thế nào, chỉ thấy Nhất Cửu Phiên Thiên Lý Chiếm Trung và Thiên Cầu Phệ Hồn Lâu Thất đang dùng tay bịt đầu, lùi ra xa hơn trượng, sững người tại chỗ.

Máu tươi từ kẽ tay họ chảy xuống, lát sau đã nhuộm đỏ mặt mày, trông hết sức ghê rợn.

Hồ Thiết Sanh thấy rõ là người của Kiếm Già Minh, bất giác bùng lửa giận, vung đao lao nhanh tới.

Lý Chiếm Trung và Lâu Thất hoảng kinh quay người bỏ chạy, Hồ Thiết Sanh đã quyết tâm muốn bức hỏi người cầm đầu Kiếm Già Minh là ai, lập tức đuổi theo.

Vượt qua hơn dặm đường, vừa đuổi kịp thì bỗng phía sau vang lên một giọng sắc lạnh nói :

- Tiểu tử, lần này ngươi chạy đâu cho thoát?

Hồ Thiết Sanh quay phắt lại, bất giác kinh hãi lùi sau một bước, thì ra là một người bịt mặt cao to đang đứng cách chỉ ba bốn bước và không ngớt cười khăng khặc ghê rợn.

Hồ Thiết Sanh trầm giọng hỏi :

- Tôn giá là ai?

Người bịt mặt cao to giọng sắc lạnh.

- Ngươi hãy đi gặp Diêm Vương mà hỏi.

Đoạn hai tay vung lên, chộp vào đại hắc đao của Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh vung tay đón tiếp, chỉ nghe keng một tiếng, chưởng đao chạm nhau phát ra nhiều tiếng vang rất lớn. Người bịt mặt cao to không thọ thương, nhưng Hồ Thiết Sanh bị chấn lui hai bước dài.

Hồ Thiết Sanh kinh hãi, Truy Hồn thập tam đao lập tức toàn lực tung ra.

Nhưng người bịt mặt cao to tay không tiếp chiến, có công có thủ, ứng phó hết sức ung dung.

Hồ Thiết Sanh buông tiếng quát vang, thi triển Nội tam kiếm trong Thánh Giả Chi Kiếm, người bịt mặt cao to như hết sức e sợ, thoái lui lia lịa.

Khi chàng tung ra chiêu Diệu Tuyệt Nhân Hoàn, người bịt mặt lúng túng, bình một tiếng, trúng một sống đao vào bắp tay, loạng choạng lùi sau ba bước dài.

Người bịt mặt cao to cười sắc lạnh, lại tiến tới nói :

- Lão phu hôm nay mà không bắt sống được ngươi...

Hồ Thiết Sanh bỗng quay người bỏ chạy, người bịt mặt cười to nói :

- Cho ngươi chạy xa nửa dặm cũng khó thoát khỏi tay lão phu.

Một cái tung mình đã đến sau lưng Hồ Thiết Sanh. Hồ Thiết Sanh buông tiếng quát to, lại thi triển một chiêu Tha Đao Kế.

Người bịt mặt hét lên một tiếng thẳng thốt, lùi nhanh ra sau, chỉ nghe bình bình hai tiếng, người bịt mặt bị trúng một đao vào vai, máu tuôn xối xả nhưng thương thế không nặng. Còn Hồ Thiết Sanh xương ngực vỡ nát, máu thịt nhầy nhụa, văng bay ra xa hơn trượng, nằm im bất động.

Người bịt mặt sững sờ, đi đến gần xem, chỉ thấy sắc mặt Hồ Thiết Sanh từ trắng trở thành tím, từ tím trở thành đen, hai mắt lòi ra ghê rợn.

Người bịt mặt giậm chân lăm bắm :

- Vậy là công toi, chẳng ngờ tổn công cả buổi trời, rốt cuộc chỉ được một người chết.

Đoạn đưa ta sờ mũi Hồ Thiết Sanh, hơi thở đã ngưng, bất giác bực tức nói :

- Thật là đồ vô dụng!

Bộp một tiếng đá Hồ Thiết Sanh văng ra xa hơn ba trượng, quay người hậm hực bỏ đi.

Hồ Thiết Sanh mạo hiểm với thuật giả chết do Hắc Dao Khách dạy cho để đánh lừa người bịt mặt cao to, vừa định đứng lên đi tìm Bạch Ngọc Quyên, bỗng nghe tiếng y phục phất gió, có người đang phóng nhanh đến.

Chàng hé mở mắt ra nhìn, bất giác lòng rung động, thì ra là Truy Hồn Thập Tam Điểm Bạch Diêu Hồng, chỉ thấy nàng mắt ngập lệ đứng ngay ra bên cạnh chàng.

Hồ Thiết Sanh thềm cười khẩy tự nhủ :

“Người còn vờ vĩnh làm gì? Ta suýt đã mắc lừa ngươi rồi”.

Bạch Diêu Hồng đưa tay sờ mũi chàng, lập tức bật khóc.

Hồ Thiết Sanh lúc đầu còn ngỡ nàng giả vờ, nhưng rồi nghe nàng ta khóc rất thảm thiết, bất giác lại thềm nhủ :

“Chả lẽ mình lại nghĩ oan cho nàng ta ư?”

Bạch Diêu Hồng khóc một hồi, nào nề nói :

- Sanh ca có biết tiểu muội yêu Sanh ca biết bao không? Vì Sanh ca, tiểu muội đã bị sư phụ nghiêm khắc la rầy nhưng tiểu muội không hề sờn lòng, vì tiểu muội nhận thấy không thể nào thiếu Sanh ca được.

Hồ Thiết Sanh thềm thở dài nghĩ :

“Trời hỡi! Mình quả đã nghĩ oan cho nàng ta rồi. Nàng lại yêu mình đến vậy, nhưng mình đã có Quyên muội rồi, đành phải phụ mối si tình của nàng ta thôi”.

Bạch Diêu Hồng nằm xuống, ôm chặt lấy Hồ Thiết Sanh, không hề ghê tởm chàng máu dơ đầy mình và đưa tay lau máu trên mặt chàng nói :

- Sanh ca, tiểu muội tuy biết chúng ta không thể nào kết hợp, nhưng lại không thể nào rời xa Sanh ca, lẽ ra tiểu muội đã định hiến thân cho Sanh ca, nhưng bây giờ... đã muộn rồi!

Nàng ép chặt vào mặt Hồ Thiết Sanh lặng lẽ khóc. Lát sau, nàng đứng phắt dậy, bỗng lấy Hồ Thiết Sanh phóng đi vào trong sơn cốc.

Hồ Thiết Sanh lòng hết sức lo lắng, thềm nhủ :

“Có lẽ nàng ta định mang mình đi mai táng, thế này thì nguy thật, nhưng mình lại không tiện sống dậy, biết tính sao đây?”

Bạch Diêu Hồng đặt chàng xuống trong sơn cốc, nào nề nói :

- Sanh ca, tiểu muội sống không thể kết hợp với Sanh ca, nhưng cũng chẳng thể để cho thi thể Sanh ca mục nát cùng cỏ cây, tiểu muội phải hỏa thiêu thi thể Sanh ca rồi mang tro xương theo bên mình.

Hồ Thiết Sanh cả kinh, đầu óc xoay nhanh, tính xem có nên sống lại hay không.

Bạch Diêu Hồng tháo búi tóc ra, soạt một tiếng, bứt một nhúm tóc đặt vào tay Hồ Thiết Sanh, thềm thiết nói :

- Sanh ca, tiểu muội còn có việc cần, không thể đi theo Sanh ca xuống suối vàng, nhúm tóc này kể như thay thế tiểu muội bầu bạn Sanh ca ở chốn âm gian.

Nàng lặng lẽ khóc, đi đến bên rừng tìm nhánh cây khô, bỏ bên cạnh Hồ Thiết Sanh, bỗng nghiêng răng nói :

- Sanh ca, có một điều tiểu muội rất có lỗi với Sanh ca, lúc Sanh ca chưa chết, tiểu muội từng bao lần muốn giết chết Bạch Ngọc Quyên, vì nàng ta là gai trong mắt tiểu muội.

Hồ Thiết Sanh bàng hoàng thầm nhủ :

“Từ nay phải hết sức cẩn thận mới được, nếu nàng ta phát hiện mình chưa chết và lại đi chung với Quyên muội, chắc chắn nàng ta sẽ tìm đủ trăm phương ngàn kế giết chết Quyên muội”.

Bạch Diêu Hồng lại đi tìm cành cây khô.

Hồ Thiết Sanh thầm nhủ :

“Nếu mình còn chưa chịu chạy, sẽ bại lộ ngay”.

Đoạn nhẹ nhàng bò dậy, cúi người lướt nhanh đi.

Đến trước ngôi miếu to, chỉ thấy anh em họ Long đã có ba người nằm xuống, chỉ còn Long Chí Khởi và Long Chí Đăng hãy còn cố chống chọi, nhưng lúc này Bạch Ngọc Quyên cũng đã sức cùng lực kiệt.

Long Chí Khởi lớn tiếng nói :

- Nhị đệ, chúng ta đi thôi!

Hai người dùng toàn lực quét ra một chiêu, đỡ ba người dưới đất lên, chệch choạng bỏ chạy.

Bạch Ngọc Quyên cũng không còn sức đuổi theo, người lao đảo, mồ hôi ướt đầm y phục.

Hồ Thiết Sanh chợt nảy ý, lập tức nằm xuống đất, đưa mắt nhìn trộm.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Quyên thở hào hển một hồi, bỗng người run lên, lớn tiếng gọi :

- Sanh ca! Sanh ca!

Tiếng gọi hết sức lo lắng hốt hoảng, nàng quét mắt nhìn quanh, bỗng kêu lên một tiếng thảng thốt, đã phát hiện Hồ Thiết Sanh đang nằm ngoài xa mười mấy trượng.

Nàng lại hét lên một tiếng thảng thốt, ngã ra ngất xỉu.

Bỗng tiếng gọi bi thiết theo gió vọng đến, nghe tan lòng nát dạ, thì ra là Bạch Diêu Hồng.

- Sanh ca! Sanh ca!

Hồ Thiết Sanh hoảng kinh đứng phắt dậy, bỗng lấy Bạch Ngọc Quyên đi về hướng Nam, nhưng lòng hết sức bất nhẫn. Chàng tuy một lòng yêu Bạch Ngọc Quyên, nhưng cũng vô vàn cảm động về mối tình si của Bạch Diêu Hồng.

Phóng đi chừng mấy mươi dặm, không còn nghe tiếng gọi của Bạch Diêu Hồng nữa mới đặt Bạch Ngọc Quyên xuống, lấy thuốc kim sang ra đắp trên ngực mình.

Lát sau, Bạch Ngọc Quyên tỉnh lại, nàng giật mình nói :

- Ô! Tiểu muội tưởng Sanh ca đã chết rồi chứ?

Hồ Thiết Sanh cười ảo não :

- Ngu huynh thọ thương ở ngực, chỉ ngắt đi thôi, thoa chút thuốc là khỏi ngay.

Bỗng, tiếng gọi của Bạch Diêu Hồng lại theo gió vọng đến, Hồ Thiết Sanh giật mình, biết nếu hai nàng mà gặp nhau, nhất định khó tránh khỏi xung đột.

Quả nhiên, Bạch Ngọc Quyên đứng phắt dậy, nghiêng rằng nói :

- Sanh ca, tiểu muội phải giết chết y thị mới được.

Hồ Thiết Sanh rùng mình, chỉ thấy Bạch Ngọc Quyên mặt đầy sát khí, chàng tuy hoài nghi thân phận của anh em họ Bạch, nhưng vừa rồi Bạch Diêu Hồng đã thổ lộ chân tình với chàng, chàng thật không đành lòng để nàng ta chết dưới tay Bạch Ngọc Quyên.

Hồ Thiết Sanh nói :

- Quyên muội, chúng ta đi thôi! Cho dù muốn giết ai thì cũng phải tìm hiểu rõ nguyên thân phận của họ rồi mới có thể động thủ.

Bạch Ngọc Quyên kiên quyết :

- Không được, một giờ một khắc tiểu muội cũng không sao nhẫn nhịn được, nếu Sanh ca không đành lòng thì để một mình tiểu muội động thủ, miễn Sanh ca đừng giúp y thị là được rồi.

Hồ Thiết Sanh hết sức khó xử, chàng biết Bạch Ngọc Quyên chưa chắc là địch thủ của Bạch Diêu Hồng. Nếu hai người động thủ thật, mình biết phải xử trí sao đây?

Bạch Ngọc Quyên cười khẩy :

- Sanh ca chẳng đã từng nói nhiều lần là thật lòng yêu tiểu muội hay sao?

Hồ Thiết Sanh nghe lòng trĩu xuống, biết là điều khó đã đến, nhưng đành đáp :

- Đúng vậy, ngu huynh một lòng yêu thương Quyên muội suốt đời.

- Tốt lắm, vậy Sanh ca hãy gọi y thị đến đây!

- Quyên muội, hãy nghe ngu huynh nói...

Bạch Ngọc Quyên gắt giọng :

- Nếu Sanh ca không muốn giết y thị thì tiểu muội tự động thủ, nếu tiểu muội chẳng may chết dưới tay y thị, đó là tiểu muội học nghệ bất tinh, chẳng nào tiểu muội cũng thề bất lưỡng lập với y thị.

Đoạn lớn tiếng nói :

- Bạch Diêu Hồng! Bạch Diêu Hồng! Sanh ca ở đây này.

Hồ Thiết Sanh giậm chân lia lịa, chỉ nghe tiếng gọi Sanh ca mỗi lúc càng gần. Lát sau, bóng dáng mảnh mai của Bạch Ngọc Quyên đã hiện ra trước mắt.

Bạch Diêu Hồng tay cầm một nhúm tóc xanh, vừa thấy Hồ Thiết Sanh chưa chết, bất giác sững sờ, trong kinh ngạc và mừng rỡ, lao bổ vào lòng Hồ Thiết Sanh.

- Đứng lại!

Bạch Ngọc Quyên lách người cản lại, mặt lạnh như băng nói :

- Tiệp tỷ, huynh muội các người thật ra đang giở trò gì hả?

Bạch Diêu Hồng giật mình, nhưng liền đáp :

- Quyên muội nói vậy nghĩa là sao?

Bạch Ngọc Quyên gắt giọng :

- Người đừng vờ vĩnh nữa, người tưởng bọn ta chưa biết thân phận của các người hay sao?

Bạch Diêu Hồng kinh hãi lùi sau một bước, liếc mắt nhìn trộm về phía Hồ Thiết Sanh, liền lấy can đảm nói :

- Quyên muội nói nghe xem, huynh muội bọn này có thân phận mờ ám gì nữa?

Bạch Ngọc Quyên giọng sắc lạnh :

- Các người chính là hai thiếu niên nam nữ xấu xí đã mấy lần hiện thân, còn Tiên Kiếm với Ma Già và hai lão nhân đội mũ nỉ thân bí đều do Âm Dương song sát giả mạo cả.

Bạch Diêu Hồng giật nảy mình, thấy Hồ Thiết Sanh cũng đang chú mắt nhìn mình như muốn xuyên thấu tìm gan, liền cười vang nói :

- Thật là nực cười, Quyên muội đã đùa quá đáng rồi đó.

Bạch Ngọc Quyên cười khẩy :

- Chưa biết ai đùa đấy, người dám chứng minh không?
- Chứng minh cách nào?
- Hãy vén cánh tay áo lên!

Bạch Diêu Hồng mặt thoáng qua vẻ khinh miệt :

- Vén tay áo lên chi vậy?
- Người không dám phải không?
- Nếu trước người lạ thì đúng là không dám, vì Bạch Diêu Hồng này còn là một người con gái chưa chồng, nhưng ở trước Sanh ca thì không hề gì!

Bạch Ngọc Quyên nghe tiếng Sanh ca ấy, sát cơ càng tăng cao, gần giọng :

- Đừng cố ý kéo dài thời gian, vén tay áo lên mau!

Bạch Diêu Hồng mỉm cười :

- Thật không ngờ Quyên muội lại hung dữ thế này! Thôi được rồi!

Đoạn vén tay áo phải lên, lộ ra cánh tay trắng nuột mịn màng, một vết sẹo nhỏ cũng chẳng có.

Bạch Ngọc Quyên trầm giọng :

- Tay trái!

Bạch Diêu Hồng lại vén tay áo trái lên, vẫn trắng trẻo nuột nà. Bạch Ngọc Quyên và Hồ Thiết Sanh bất giác bật lên một tiếng kinh ngạc, mặt đầy vẻ thắc mắc hoang mang.

Bạch Diêu Hồng thả tay áo xuống, nói :

- Sanh ca, thật ra là việc gì vậy?

Hồ Thiết Sanh ngượng ngùng :

- Lúc ở trong miếu, hai thiếu niên nam nữ xấu xí cũng có đóng dấu trên cườm tay, nên ngu huynh hoài nghi là hai huynh muội...

Bạch Diêu Hồng cười một hồi, rúc đầu vào ngực Hồ Thiết Sanh nói :

- Sanh ca giờ thì không còn hoài nghi nữa rồi chứ?

Hồ Thiết Sanh lại cảm thấy lòng hổ thẹn ray rứt, ấp úng không thốt nên lời.

Nhưng Bạch Ngọc Quyên mắt như phún lửa quát :

Bạch Diêu Hồng, chớ có làm bộ làm tịch, bốn cô nương tin chắc hai thiếu niên nam nữ xấu xí chính là huynh muội người, người dám để bốn cô nương thử nữa không?

Bạch Diêu Hồng thản nhiên :

- Quyên muội, đừng hung dữ với tỷ như vậy có được không?

Bạch Ngọc Quyên đầu cúi xuống, tiến đến trước mặt Bạch Diêu Hồng nói :

- Nhắm mắt lại.

Bạch Diêu Hồng sửng sốt :

- Chi vậy?

Bạch Ngọc Quyên lạnh lùng :

- Bốn cô nương phải thử lại một lần nữa.

Bạch Diêu Hồng nhướn mày :

- Quyên muội không phải định thừa cơ hạ sát tỷ tỷ chứ?

Bạch Ngọc Quyên ngạo nghễ :

- Muốn hạ sát người cũng phải báo cho người chuẩn bị trước, hậu duệ của Ma Già không bao giờ ám toán kẻ khác.

- Thôi được, tỷ tỷ nhắm mắt.

Bạch Diêu Hồng nhắm mắt lại, nhưng vẫn mở hé hé, chỉ thấy Bạch Ngọc Quyên đưa tay lên, bụm vào miệng nàng ta.

Bạch Diêu Hồng hoảng kinh, vội nghiêng đầu sang bên tránh khỏi.

Bạch Ngọc Quyên cười khẩy :

- Thì ra người cũng sợ ngón này, Sanh ca đã hai lần bị người bụm miệng làm mất lý trí, suýt đánh mất đồng trinh, người còn chối hả?

Bạch Diêu Hồng thở phào, cười khẩy nói :

- Quyên muội nghĩ đến đâu thế này? Quyên muội nghĩ là tỷ tỷ đã ám toán Sanh ca ư?

Bạch Ngọc Quyên nhạt giọng :

- Lòng người tự hiểu.

Bạch Diêu Hồng quay sang Hồ Thiết Sanh hỏi :

- Chẳng lẽ Sanh ca bây giờ cũng còn hoài nghi tiểu muội ư?

Hồ Thiết Sanh ấp úng hồi lâu, không biết trả lời thế nào.

Bạch Ngọc Quyên gằn giọng :

- Bất luận người có phải hay không, hãy lập tức đi khỏi đây ngay, nếu không...

- Nếu không thì sao?

- Có người không có ta, có ta là không thể có người, chúng ta quyết một phen cao thấp, người nào còn sống thì Sanh ca là của người đó.

Hồ Thiết Sanh vội lớn tiếng nói :

- Quyên muội, không nên vậy!

Bạch Diêu Hồng trầm giọng :

- Quyên muội đã nhất quyết như vậy, tỷ tỷ cũng đành phải hầu tiếp, cho dù vì Sanh ca phơi xác chốn hoang vu, Bạch Diêu Hồng này cũng không hối tiếc.

Bạch Ngọc Quyên rút Ma già xuống, Bạch Diêu Hồng rút ra một ngọn kiếm huyết quyết dài chỉ hơn thước.

Hồ Thiết Sanh hoảng kinh, vội lướt đến đứng giữa hai người, trầm giọng nói :

- Nếu hai người nhất quyết bức bách, vậy thì cứ giết ngu huynh trước đi!

Bạch Diêu Hồng nói :

- Sanh ca, đó đâu thể trách được tiểu muội, chính Quyên muội đề nghị kia mà!

Bạch Ngọc Quyên đành giọng :

- Đúng, chính ta đề nghị, Sanh ca, tránh ra mau.

Hồ Thiết Sanh kiên quyết :

- Hai người không nghe lời ngu huynh, ngu huynh quyết không tránh ra.

Bạch Ngọc Quyên tức mình, nhanh như chớp vung Ma già điểm vào huyệt ngũ của Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh bởi quá bất ngờ, không chút đề phòng, liền bị điểm trúng ngã ra đất.

Bạch Diêu Hồng thầm mừng rỡ, nàng ta rất mong là Hồ Thiết Sanh không nhìn thấy võ công của mình, thế này thì nàng ta có thể chẳng chút e ngại thi triển tuyệt học hạ sát Bạch Ngọc Quyên.

Bạch Ngọc Quyên cấp Hồ Thiết Sanh lên, nào nề nói :

- Sanh ca, tiểu muội đành phải tạm khiến Sanh ca bị khuất tất một chút.

Nàng đặt Hồ Thiết Sanh lên trên một tảng đá to ở ngoài mấy trượng, sau đó trở lại đứng đối mặt với Bạch Diêu Hồng.

Nàng với Bạch Diêu Hồng bốn mắt nhìn nhau, bất giác giật mình, bởi Bạch Diêu Hồng đã hoàn toàn đổi khác. Lúc này, nàng ta mặt đầy sát khí và hai mắt rực lên ánh sáng kỳ lạ.

Bạch Ngọc Quyên biết rõ võ công đối phương quyết không kém hơn mình, không dám khinh suất, vận chân khí lan khắp toàn thân, buông tiếng quát vang, Ma Già tam điệp đã xuất thủ.

Bạch Diêu Hồng cũng chẳng hàm hồ, điểm huyệt quyết vung lên, chớp mắt đã điểm ra mười ba lần.

Bạch Ngọc Quyên bất giác thâm kêu lên :

“Lợi hại thật, quả không hổ danh Truy Hồn Thập Tam Điểm!”

Hai người giao thủ, chẳng chiêu nào là không nhắm vào chỗ yếu hại của đối phương. Tục ngữ có câu “Tình thù to hơn thân thù”, hai nàng đều quyết lòng giết chết tình địch trong đêm nay để cắt đứt mối lo trong lòng.

Trăm chiêu đã qua đi, cuộc chiến mỗi lúc càng kịch liệt, Bạch Ngọc Quyên buông tiếng quát vang, vung thành mười mấy bóng già, phủ chụp vào Bạch Diêu Hồng.

Bạch Diêu Hồng không dám ngạnh tiếp, điểm huyệt quyết tung ra một chiêu kỳ học, hóa giải thế công của Bạch Ngọc Quyên.

Bạch Ngọc Quyên bàng hoàng sửng sốt, nàng nhận thấy chiêu này của đối phương rất giống tuyệt kỹ Thánh Giả Chi Kiếm của Tiên Kiếm.

Ngay trong khoảng khắc sống chết ấy, bỗng một bóng người như tia chớp lao đến, Bạch Ngọc Quyên quay đầu nhìn, giật mình kinh hãi, thì ra chính là người thiếu niên xấu xí.

Trong thoáng chốc ấy, Bạch Ngọc Quyên nghĩ y chắc chắn là Bạch Phàm và y ắt hẳn sẽ xuất thủ tấn công mình. Nào ngờ ý nghĩ nàng chưa dứt, chỉ thấy thiếu niên xấu xí ấy buông tiếng quát vang, nhắm Bạch Diêu Hồng tung ra một chiêu hết sức quái dị.

Chỉ nghe Bạch Diêu Hồng thét lên một tiếng thẳng thốt, người vang ra xa hơn trượng, rơi xuống bất động.

Ngay khi Bạch Ngọc Quyên nghiêng đầu thoáng phân thần, chợt cảm thấy huyệt đạo tê dại, đã bị thiếu niên xấu xí cấp lên và phóng mau đi.

Bạch Ngọc Quyên kinh hãi tột cùng, giờ mới khẳng định hai thiếu niên nam nữ xấu xí không phải là huynh muội họ Bạch. Nếu là họ, Bạch Phàm lẽ nào lại ra tay tàn ác với muội muội mình như vậy? Nàng tin chắc Bạch Diêu Hồng dù không chết cũng bị trọng thương trầm trọng.

Nàng tuy bị điểm huyệt, nhưng thần trí vẫn tỉnh táo, có điều là không cử động được.

Thiếu niên xấu xí phóng đi một hồi, lại quay về trong ngôi miếu to, phóng đi thẳng vào một gian điện ngang, vào một gian tịnh xá.

Bạch Ngọc Quyên vừa nhìn thấy gian tịnh xá này, bất giác hồn phi phách tán, thì ra bên trong được bố trí hệt như một gian động phòng, hương thơm ngào ngạt khiến người tâm hồn ngây ngất.

Thiếu niên xấu xí đặt nàng lên giường ngủ, buông tiếng cười dâm đãng một hồi, với giọng u ám nói :

- Phen này thì tha hồ mà tiêu hồn.

Đoạn liền đưa tay cởi áo Bạch Ngọc Quyên, nàng kinh hoàng nhắm mắt lại, lòng đau như cắt.

Thoáng chốc, một thân hình nõn nà đã hiện ra trước mắt, thiếu niên xấu xí đưa tay sờ một cái lên đôi nhũ hoa rồi vội vã tự cởi y phục.

Đột nhiên, cửa phòng kẹt một tiếng mở hé ra. Thiếu niên xấu xí quay phắt đầu lại, lảo bảo :

- Mình thật quá khinh suất, đã quên cài cửa lại.

Y đi ra đóng cửa cài then lại, vừa định lên giường, bỗng ngoài cửa có tiếng sang sảng nói :

- Độc mã vượt dặm ngàn, nghĩa cả vút trời mây.

Rồi thì bình một tiếng, cửa phòng mở toang.

Thiếu niên xấu xí tung mình dậy, vung chưởng bỏ ra cửa, liền sau đó phi thân vọt ra ngoài.

Chỉ thấy ngoài sân có một lão nhân mặt đỏ, tay cầm sách Xuân Thu, bên trái là một thiếu niên mặt trắng, bên phải là một đại hán mặt đen râu xồm và tay cầm Thanh Long Yểm Nguyệt đao.

Thiếu niên xấu xí sững sốt, lùi sau ba bước nói :

- Tôn giá phải chăng là Võ Tài Thần Quan Tiều Thiên khi xưa?

Võ Tài Thần đầu cũng không ngẩng lên, trầm giọng nói :

- Bắt lấy tên dâm tặc này ngay!

- Tuân mệnh!

Châu Thương vâng lệnh tiến ra, Thanh Long Yểm Nguyệt đao choang một tiếng bổ thẳng xuống đầu thiếu niên xấu xí.

Thiếu niên xấu xí buông tiếng cười khẩy, lách sang tránh khỏi, trầm giọng nói :

- Người không phải địch thủ đâu. Quan Tiều Thiên, tiểu gia chẳng sợ lão đâu!

Châu Thương không phục, đại đao quét ngang bổ dọc, liên tiếp công ra năm sáu chiêu, nhưng đều bị thiếu niên xấu xí tránh khỏi.

Võ Tài Thần quát to :

- Dừng tay!

Đón lấy Thanh Long Yểm Nguyệt đao, thế là cuộc ác chiến diễn ra. Trăm chiêu qua đi, Võ Tài Thần thâm kinh hãi, nhận thấy võ học của đối phương hết sức uyên bác và phức tạp. Lúc thì tuyệt kỹ của Tiên Kiếm, lúc thì tuyệt học của Ma Già, tay không tiếp chiến Thanh Long Yểm Nguyệt đao của mình mà không hề có dấu hiệu thua bại.

Võ Tài Thần không muốn kéo dài thời gian, quay người phóng đi. Thiếu niên xấu xí buông tiếng quát vang, tung mình đuổi theo.

Thốt nhiên, một tiếng nói sắc lạnh vang lên :

- Lui mau, đó là Tha Đao Kế của y.

Thiếu niên xấu xí vội thu chiêu lui nhanh, nhưng vẫn bị mũi đao của Võ Tài Thần đâm trúng bắp chân, máu tuôn xối xả.

Chỉ thấy người vừa lên tiếng là một lão nhân tóc bạc, dáng người cao to, nhưng với khăn xanh che mặt, giọng sắc lạnh nói :

- Quan Tiều Thiên, lão phu tiếp một chiêu Tha Đao Kế của người.

Võ Tài Thần giật mình sững sốt, người này đã biết tuyệt học của mình, hẳn là rất có lai lịch, liền trầm giọng hỏi :

- Tôn giá là ai?

- Lát nữa Diêm Vương sẽ cho người biết!

Võ Tài Thần buông tiếng quát to, thi triển đao pháp, tiếng gió vù vù. Lão nhân bịt mắt với tay không đón tiếp, nhưng đã có phần chiếm thượng phong.

Võ Tài Thần kéo đao bỏ chạy và nói :

- Lão tặc, có dám đuổi theo không?

Lão nhân bịt mắt cười gằn :

- Lão phu định tâm đến phá Tha Đao Kế của người, sao lại không dám?

Trong khi nói đã lướt tới, chẳng rõ dùng thủ pháp gì, đã chop lấy vòng thép trên đao và quát to :

- Buông tay!

Võ Tài Thần binh khí bị nắm chặt, biết đã gặp phải cao nhân tuyệt thế, đầu gối để cho đối phương đoạt mất, liền tập trung công lực bình sanh kếp mạnh, hai người đôi co lúc tới lúc lui. Vì Võ Tài Thần tay cầm chuỗi đao có lợi thế, còn lão nhân bịt mắt cầm vòng đao thất thế nên nhất thời không ai giành lấy được đại đao.

Đột nhiên, lại một tiếng quát to vang lên, một bóng người từ trên không lao xuống, thì ra là Hồ Thiết Sanh tay bông Bạch Diêu Hồng.

Khi này Hồ Thiết Sanh bị Bạch Ngọc Quyên điểm huyết, chàng đã tự vận công tự giải, phát hiện Bạch Diêu Hồng trọng thương nằm dưới đất, liền bông nàng ta đến ngôi miếu này, chẳng ngờ lại gặp thiếu niên xấu xí tại đây.

Hồ Thiết Sanh hỏi :

- Hồng muội, có phải người này đã đả thương Hồng muội không?

Bạch Diêu Hồng gật đầu :

- Chính hắn! Sanh ca phải báo thù cho tiểu muội.

Hồ Thiết Sanh vừa định đặt nàng ta xuống, Bạch Diêu Hồng vội nói :

- Đừng, nếu Sanh ca bỏ tiểu muội xuống, tiểu muội đang thọ trọng thương thế này, vạn nhất bị hắn bắt đi thì sao?

Hồ Thiết Sanh nghĩ cũng đúng, bèn vẫn bông Bạch Diêu Hồng trên tay lao bỏ vào thiếu niên xấu xí.

Bạch Diêu Hồng lớn tiếng nói :

- Sanh ca, hãy tấn công vào hạ bàn hắn!

Hồ Thiết Sanh chợt cảm thấy cánh tay tê dại, chẳng những không sao tấn công hạ bàn đối phương, mà ngay cả đỡ gạt cũng hết sức khó khăn, vội tung mình lui ra nói :

- Hồng muội, đừng bầu vào huyết đạo ngu huynh.

- Ô! Tiểu muội quá nóng vội nên đã sơ ý. Xuất thủ mau lên, đừng để hắn đào tẩu.

Hồ Thiết Sanh lại lao tới, thi triển tuyệt kỹ Thánh Giả Chi Kiếm, cùng thiếu niên xấu xí giao chiến kịch liệt.

Lúc này Võ Tài Thần với lão nhân bịt mắt vẫn còn đôi co nhau, lão nhân bịt mắt buông tiếng quát vang, dồn công lực vào vòng đao. Liền tức ngọn Thanh Long Yểm Nguyệt đao trở thành màu đỏ, tỏa ra sức nóng rừng rực.

Võ Tài Thần chẳng chịu kém, cũng vận nội công chống lại, toát ra sức lạnh buốt xương, nhưng vẫn kém hơn đối phương một bậc, sức nóng trên đao không nguôi đi, càng lúc càng khó chịu đựng nổi.

Lão nhân bịt mắt gằn giọng nói :

- Người còn chưa chịu buông tay hả?

Đột nhiên, Võ Tài Thần tay trái vung lên, một chưởng bổ xuống.

Lão nhân bật mặt phản ứng nhanh khôn tả, vung tay chộp vào mạch môn đối phương.

Ngay trong khoảnh khắc khẩn cấp ấy, bỗng có người cất tiếng hát :

- Gió cầm cầm! Mưa tầm tã! Võ lâm đã sắp thấy Ma Dao, xương trắng chất đầy đỉnh ngũ nhạc. Sông máu ngập tràn chốn Trung Nguyên, Tiên Kiếm chỉ xứng hầu bên ngựa, Ma Già chỉ đáng theo cầm cờ. Càn quét võ lâm ba vạn dặm. Hắc bạch hai giới khuất Ma Dao.

Tiếng hát như chuông đồng ngân vang, đỉnh tai nhức óc, bỗng chốc cuồng phong nổi dậy, cát bụi tung mù mịt.

Chỉ thấy một bóng người lướt thướt tiến tới trong bụi vàng, hết như bay trên không.

Lão nhân bật mặt kinh hãi kêu lên :

- Ma Dao Ca!

Đoạn buông đao lui nhanh, quát to :

- Chạy mau.

Rồi liền tung mình phóng đi.

Ngay khi ấy, một bóng người nhỏ nhắn trong tịnh xá phóng ra, lao thẳng đến Hồ Thiết Sanh, vung tay xuất chưởng, bình một tiếng, Bạch Diêu Hồng văng ra khỏi lòng Hồ Thiết Sanh, bay khỏi bờ tường ra ngoài miếu.

Trong khoảnh khắc ấy, tên thiếu niên xấu xí và nhóm Võ Tài Thần cũng đã lui đi, trong sân chỉ còn lại Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên.

Thì ra Bạch Ngọc Quyên đã tự giải khai huyết đạo, mặc lại y phục, thấy Hồ Thiết Sanh đang bồng Bạch Diêu Hồng trên tay, liền tức bưng sát cơ, đánh cho Bạch Diêu Hồng bay ra ngoài miếu.

Hồ Thiết Sanh sững sờ, chỉ thấy cát bụi lả tả rơi xuống, bóng người vừa hát đã mất dạng, bốn bề hoàn toàn tĩnh lặng.

Chàng bỗng bừng tỉnh nói :

- Quyên muội sao lại ở đây vậy?

Bạch Ngọc Quyên lửa giận chưa nguôi, buông tiếng cười khẩy, tung mình qua bờ tường ra ngoài miếu, quét mắt nhìn, bất giác bật lên một tiếng sững sốt, thì ra Bạch Diêu Hồng chẳng rõ đã biến đâu mất.

Nàng tin chắc một chưởng vừa rồi, Bạch Diêu Hồng không chết cũng phải thọ trọng thương, thiếu niên xấu xí đã không phải Bạch Phàm, dĩ nhiên không bao giờ cứu nàng ta đi, và lão nhân bật mặt cũng đã bỏ chạy trước, vậy ai đã cứu nàng ta thể nhỉ?

Hồ Thiết Sanh cũng đứng thừ tại chỗ, chàng vốn thấy hết sức hồ thẹn với Bạch Diêu Hồng, bởi sự thật đã chứng minh trên tay nàng không có dấu ấn, vậy thì hai thiếu niên nam nữ xấu xí kia tuyệt đối không phải là huynh muội họ Bạch. Nhưng nàng ta vừa bị Bạch Ngọc Quyên đánh cho một chưởng, chắc chắn không thể đào tẩu, vậy ai đã cứu nàng ta thể nhỉ?

Bạch Ngọc Quyên nghĩ đến mình suýt bị người cường hiếp, vậy mà Hồ Thiết Sanh không màng đến, lại lo bồng Bạch Diêu Hồng, lòng hết sức tủi hận, quay người phóng nhanh đi.

Hồ Thiết Sanh lập tức đuổi theo, vòng tay qua lưng bỗng nàng lên nói :

- Quyên muội lại hiểu lầm ngu huynh nữa rồi!

Bạch Ngọc Quyên tức đến mắt ngập lệ, gờ tay định tát Hồ Thiết Sanh, nhưng lại buông xuống, lớn tiếng nói :

- Buông ra, bốn cô nương kiếp này không muốn gặp nhà ngươi nữa!

Hồ Thiết Sanh chẳng những không buông mà còn cúi xuống hôn lên môi nàng, không cho nàng nói tiếp.

Bạch Ngọc Quyên giãy dựa một hồi, sau cùng không động đậy nữa, để mặc cho Hồ Thiết Sanh ôm hôn và vuốt ve.

Hồi lâu, Hồ Thiết Sanh mới nói :

- Quyên muội, từ nay về sau Quyên muội cần phải hiểu rõ sự việc rồi hẵng hờn giận ngu huynh.

Bạch Ngọc Quyên nằm yên trong lòng chàng :

- Nói đi, lý do thế nào?

- Ngu huynh bị Quyên muội điểm huyết đặt trên đá, sau đó ngu huynh đã tự giải huyết. Không thấy Quyên muội đâu nữa, lại phát hiện Bạch Diêu Hồng nằm trên đất đã bị thọ thương, bèn bồng nàng ta tìm chỗ trị thương. Chẳng ngờ đến đây lại gặp lão nhân bịt mặt và thiếu niên xấu xí kia.

- Sau khi điểm huyết Sanh ca, tiểu muội động thủ với Bạch Diêu Hồng, càng đánh càng kinh tâm vì tiểu muội nhận thấy võ công của y thị có phần giống Thánh Giả Chi Kiếm, đang khi nguy cấp thì thiếu niên xấu xí xuất hiện. Lúc đầu tiểu muội tưởng hắn là Bạch Phàm, chắc hắn sẽ giúp Bạch Diêu Hồng đối phó với tiểu muội, nào ngờ hắn lại tung ra một chiêu hết sức quái dị, đánh cho Bạch Diêu Hồng bay ra xa hơn ba trượng, ngất xỉu tại chỗ. Tiểu muội trong lúc kinh ngạc đã bị hắn điểm huyết và đem đến đây, vào trong một gian tịnh xá... May nhờ Võ Tài Thần đến kịp lúc, không thì tiểu muội đã bị làm nhục rồi.

Bạch Ngọc Quyên liếc Hồ Thiết Sanh một cái, nói tiếp :

- Thiếu niên xấu xí ấy vừa bại dưới Tha Dao Kế của Võ Tài Thần, chẳng ngờ lão nhân bịt mặt lại đến.

- Vậy lão nhân bịt mặt hắn là trưởng bối của thiếu niên xấu xí rồi!

- Có thể lắm! Sau đó Võ Tài Thần đã động thủ với lão nhân bịt mặt đó, Võ Tài Thần lại thi triển Tha Dao Kế, nhưng đã bị lão nhân bịt mặt chụp được vòng đao, sau đó thì Sanh ca đã chứng kiến cả rồi.

Hồ Thiết Sanh chau mày :

- Thiếu niên xấu xí đó là ai? Và vì sao thiếu nữ xấu xí lại không thấy xuất hiện?

- Thiếu nữ xấu xí chính là Bạch Diêu Hồng, theo sự suy đoán của tiểu muội thì việc thiếu niên xấu xí ra tay đả thương Bạch Diêu Hồng chẳng qua nhằm làm rối loạn sự hoài nghi của chúng ta, thật ra hắn chính là Bạch Phàm, và Bạch Diêu Hồng không hề thọ thương mà chỉ giả vờ mà thôi.

Hồ Thiết Sanh vẫn không dám tin, Bạch Ngọc Quyên nói tiếp :

- Nếu không có người cứu y thị, mà chỉ chốc lát y thị đã mất tấm thể này, chắc chắn là không hề thọ thương.

- Nhưng chính mắt chúng ta đã nhìn thấy hai thiếu niên nam nữ xấu xí đã đóng dấu ấn trong miếu, sao trên tay Bạch Diêu Hồng lại không có?

Bạch Ngọc Quyên ngó người, không sao trả lời được.

Thốt nhiên, có tiếng nói vọng đến :

- Nha đầu, ngươi không còn gì nói nữa chứ?

Dứt tiếng, Hắc Dao Khách với Thiên Đài Kỳ Si cùng lúc xuất hiện, theo sau là Tiểu Lục Tử và Tiểu Thúy.

Bạch Ngọc Quyên vội vùng khỏi tay Hồ Thiết Sanh, hai má đỏ bừng. Hồ Thiết Sanh vội tiến tới thi lễ.

Thiên Đài Kỳ Si nói :

- Thế nào? Tiểu tử ngươi trước công chúng mà dám ôm ấp thể này, thật là quá phong lưu.

Hồ Thiết Sanh ngượng ngùng :

- Tiền bối, xin đừng đùa.

Lúc này Tiểu Thúy đã đi đến bên Bạch Ngọc Quyên, hai người thân thiết nắm lấy tay nhau.

Hồ Thiết Sanh liền kể lại chuyện Ma Dao Ca đã hai lần xuất hiện.

Hắc Dao Khách nói :

- Theo lão phu thấy, Ma Dao Ca này rất có thể là giả!

Thiên Đài Kỳ Si gật đầu :

- Lữ mộ cũng có cảm nghĩ như vậy, nhưng kẻ giả mạo này hai lần xuất hiện đều có lợi cho bạch đạo, rất có thể người đó là nhân vật chính nghĩa.

Hắc Dao Khách bỗng nói :

- Chúng ta hãy đến Thiên Sơn một chuyến thử xem.

Thiên Đài Kỳ Si ngẫm nghĩ chốc lát :

- Cũng được, chúng ta sáu người cùng đi, dù không lấy được võ lâm chí bảo thì cũng không đến nỗi gặp nguy hiểm.

Hồ Thiết Sanh nói :

- Việc này văn bối nhận thấy rất là lạ, chưa từng có ai trông thấy Ma đạo và Ma Dao Ca, nhưng gần đây cả võ lâm đã náo loạn, chẳng ai không biết, có thể đây là một âm mưu chăng?

Thiên Đài Kỳ Si cười :

- Tiểu tử ngươi chẳng những giỏi tán gái mà tâm cơ cũng không đơn giản, vấn đề ấy lão phu với Trần huynh cũng đã nghĩ đến. Người thử nói nghe xem, chỗ khả nghi ở đâu?

- Hai vị tiền bối đã hiện thân trên Động Đình hồ hôm trước nếu là thật, sự hoài nghi của chúng ta kể như thừa, còn như là giả, dụng ý có thể là muốn dẫn dụ cao thủ võ lâm đến Thiên Ma Ổ, tung một mẻ lưới diệt gọn.

Hắc Dao Khách sột một tiếng hít nước mũi vào :

- Không sai, suy luận của ngươi cũng giống như bọn lão phu, nhưng nhìn khắp võ lâm hiện nay, người có thể một mẻ lưới tiêu diệt hết các cao thủ bạch đạo, chưa hề nghe nói đến.

Hồ Thiết Sanh nói :

- Hai người hiện thân trên Động Đình hồ hôm trước có nói chủ nhân Thiên Ma Ổ là Văn Nhân Dã Tẩu Tư Mã Ngưu, chẳng rõ có đúng không?

Thiên Đài Kỳ Si nói :

- Mấy mươi năm trước quả có người này, nhưng lão có phải chủ nhân Thiên Ma Ổ hay không thì chẳng rõ.

Hắc Dao Khách nói :

- Đêm mồng bảy tháng bảy Kiềm Già Minh sẽ cử hành đại điển khai minh ở Mang Sơn, chúng ta đều được mời dự, giờ hãy đến Thiên Sơn trước, tranh thủ thời gian cũng còn kịp.

Thế là sáu người lên đường đến Thiên Ma Ổ, nửa tháng sau có mặt tại Dã Nhân cốc, chỉ thấy đá núi lởm chởm, ngút ngàn hằng mấy trăm dặm, hết sức hiểm trở.

Điều lạ lùng là không có ai ngăn cản, cảnh vật trong cốc hết sức lạ kỳ, tiếng ầm ầm không ngớt, thì ra là tuyết lở từ trên đỉnh núi xung quanh xuống.

Muốn vào Thiên Ma Ổ cần phải đi qua ba nơi rất hiểm trở, một là Vân Vũ Hạp, trên hạp cốc này là hai ngọn núi cao chót vót, tuyết rơi xuống không ngừng, nếu lúc ban ngày, tuyết đến giữa chừng hóa thành nước trông rất ngoạn mục nhưng cũng hết sức nguy hiểm bởi nếu tuyết quá to, trong lúc rơi không tan bao nhiêu, có khối nặng ngàn đến mấy ngàn cân rơi xuống đầu, dù võ công cao đến mấy cũng khó thể thoát chết.

Hai là Vọng Hương đài, đá từ vách núi nhô ra, chỉ qua lọt được một người và tuyết cốc này dài đến hai mươi trượng, chỉ cần có người mai phục đột kích, chắc hẳn bị rơi xuống vực thẳm tan xương nát thịt.

Ba là Ôn Nhu Hâm Tịnh (cạm bẫy dịu dàng), còn như bên trong như thế nào thì không ai biết, bởi bất kỳ cao thủ nào đã vào trong rồi là không còn tin tức nữa.

Sáu người đi đến bên ven Vân Vũ Hạp, hai vị lão nhân nghiêm nghị nói :

- Hạp cốc này dài hơn nửa dặm, hẳn là có hung hiểm cản ngăn, các người phải hết sức cẩn thận.

Hắc Dao Khách và Thiên Đài Kỳ Si đi trước dẫn đường, Hồ Thiết Sanh với Bạch Ngọc Quyên đi sóng vai nhau, Tiểu Thúy với Tiểu Lục Tử đi sau cùng.

Lúc này giờ Ngọ đã qua, trong hạp cốc không thấy ánh mặt trời, chỉ nghe tiếng ầm ầm liên hồi và mưa bay lất phất.

Hắc Dao Khách bỗng quát to :

- Hãy lưu ý trên không.

Bốn thiếu niên cùng ngược nhìn lên, bất giác giật thót người, chỉ thấy một khối tuyết to lớn đang rơi nhanh xuống.

Thiên Đài Kỳ Si vội nói :

- Mau phóng lên trên, nấp vào chỗ lõm trên vách núi.

Vừa dứt lời, khối tuyết to lớn đã rơi xuống trên đỉnh đầu, Hồ Thiết Sanh vội nắm tay Bạch Ngọc Quyên vọt chéo lên trên vách núi, chui vào một hang động nhỏ.

Chỉ nghe ầm một tiếng rền rĩ, tuyết vụn văng tung tóe, Hồ Thiết Sanh giật nảy mình, vừa định ra động xem, bỗng nghe trong động vang lên tiếng khẹt khẹt rất quái dị liền quay phắt lại nhìn, chỉ thấy hai bóng trắng lao nhanh đến.

Hồ Thiết Sanh đứng cản trước mặt Bạch Ngọc Quyên, ngưng thần chú mắt nhìn, bất giác kinh hồn bạt vía, thì ra đó là hai vật to cỡ gấu chó, toàn thân đầy gai trắng dài hơn thước và to cỡ ngón tay út, miệng nhô ra như heo, đôi mắt nhỏ bé phát ra ánh đỏ, hung hãn lao tới.

Hồ Thiết Sanh từng nghe nói trên đỉnh Thiên Sơn có một loại nhím tuyết rất to lớn, gai trên mình sắc nhọn và cứng rắn như sắt thép, hơn nữa còn có kịch độc.

Bạch Ngọc Quyên thét lên một tiếng kinh hoàng, người run lấy bầy. Hồ Thiết Sanh vội nói :

- Quyên muội hãy lui ra để ngu huynh tiêu diệt hai con quái vật này cho.

Bạch Ngọc Quyên tuy tốt cùng sợ hãi nhưng vẫn rắn rỏi nói :

- Không, tiểu muội cùng hợp sức với Sanh ca!

Hồ Thiết Sanh hồi hã nói :

- Nhanh lên, binh khí của Quyên muội quá ngắn, có Quyên muội, ngu huynh lại càng vướng bận hơn.

Lúc này hai con nhím tuyết đã đứng lại cách Hồ Thiết Sanh chừng năm sáu bước, miệng kêu chí chóe và chực lao tới tấn công.

Bạch Ngọc Quyên chậm chậm thoái lui và nói :

- Sanh ca hãy cẩn thận nhé.

Hồ Thiết Sanh rút hắc đao xuống, với Truy Hồn thập tam đao xuất thủ tấn công trước, chỉ nghe keng keng hai tiếng, tia lửa tung tóe, chấn động đến Hồ Thiết Sanh hổ khẩu nóng ran, hắc đao suýt vượt khỏi tay, bất giác cả kinh thất sắc.

Thì ra những gai nhọn trên mình quái thú rắn như sắt thép, ngọn hắc đao của Hồ Thiết Sanh đã bị mẻ hai chỗ cỡ hạt gạo.

Quái thú hung tính nổi dậy, buông tiếng thét to, một con lẳng không lao đến, một con tấn công vào hạ bàn Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh buông tiếng quát vang, người nằm ngang trên không, thi triển chiêu sau cùng Binh Bất Huyết Nhận.

Chỉ nghe hai tiếng rú quái dị, mỗi con nhím tuyết bị đâm mù một mắt, quay lại chạy nhanh vào động.

Hồ Thiết Sanh toàn thân toát mồ hôi lạnh, cùng Bạch Ngọc Quyên ra ngoài động, phóng xuống hạ cốc.

Sáu người đi tiếp, ra khỏi Vân Vũ Hạp, đi đến Vọng Hương đài, đưa mắt nhìn bất giác ớn lạnh cả người. Chỉ thấy con đường giữa hai vách núi chỉ rộng khoảng nửa thước, một người phải đi nghiêng mới qua lọt, nếu có người đột kích hẳn không sao tránh khỏi.

Hắc Dao Khách nói :

- Chúng ta chia làm hai nhóm đi qua để phòng có kẻ ám toán, lão phu với Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên đi trước, qua đến đầu bên kia rồi sẽ hộ vệ cho ba người.

Đoạn dẫn trước nghiêng mình đi lên Vọng Hương đài, chỉ thấy bên dưới con đường nhỏ này sâu hằng mấy trăm trượng. Bỗng nghe trên không vang lên một tiếng kêu quái dị, ba con chim to nhanh như chớp lao xuống đỉnh đầu.

Hắc Dao Khách quát to :

- Nhanh lên!

Đồng thời tung mình lên, lượn một vòng cung trên vách núi, hạ xuống đầu bên kia.

Hồ Thiết Sanh quát :

- Lên!

Nắm tay Bạch Ngọc Quyên vọt lên, hạ xuống bên cạnh Hắc Dao Khách.

Ba con chim to lại kêu lên một tiếng quái dị, lướt qua trên đầu ba người. Liền sau đó, bỗng nghe vách đá trên đỉnh đầu vang lên tiếng ầm ầm một hồi, một cửa đá mở ra.

Hai bên cửa đá có một đôi liễn “Hữu tâm vi thiện, tuy thiện bất thưởng. Vô tâm vi ác, tuy ác bất phạt”.

Hồ Thiết Sanh đưa mắt nhìn, đôi liễn này ngụ ý sâu sắc, chính là của Bồ Tùng Linh viết cho miếu thành hoàng.

Thốt nhiên một chuỗi cười đình tai nhức óc từ trong cửa đá vọng ra, liền sau đó xuất hiện một người khổng lồ toàn thân đầy lông quăn.

Từ dưới nhìn lên có thể trông thấy đôi bàn chân người khổng lồ này dài đến hơn ba thước, móng chân màu xanh tím hết như móc câu, những sợi lông dài quăn quít khắp người.

Hồ Thiết Sanh cả kinh, vừa định vung tay xuất chiêu.

Hắc Dao Khách quát to :

- Dừng tay!

Chỉ thấy người khổng lồ cười khằng khặc một hồi, hai tay to bè và đầy lông đưa ra, vung động trong không gian. Liền tức, cuồng phong nổi dậy và bàn tay phát ra tiếng đình tai nhức óc.

Chuyện lạ đã xảy ra, chỉ thấy hai bàn tay người khổng lồ mỗi lúc càng to và trên đã đóng một lớp tuyết trắng.

Gió lạnh từ bàn tay phát ra mà có thể đông thành tuyết, đủ biết sức mạnh khủng khiếp dường nào.

Hắc Dao Khách hết sức kinh hãi nhưng người khổng lồ ở ngay trên đầu họ, lúc này không thể nào xê dịch được.

Chừng thời gian một tuần trà, bàn tay của người khổng lồ đã to hơn gấp mười mấy lần, trông thật kinh người.

Người khổng lồ bỗng ngừng vung động, hai tay xoa nhau một cái, tuyết đóng trên bàn tay liền trở thành một quả cầu khổng lồ, nặng đến mấy trăm cân.

Sau đó, y trừng mắt nhìn sáu người bên dưới, cúi xuống vươn tay, dài đến hơn một trượng, ném quả cầu trong tay xuống đầu sáu người.

Hắc Dao Khách quát to :

- Đứng động dậy, hạ chân khí xuống đứng cho thật vững chắc.

Chỉ nghe bộp một tiếng to, tuyết vụn văng bay tứ phía, sáu người đều cảm thấy đầu vầng mắt hoa, suýt bị tuyết chôn vùi.

Sáu người vừa chui lên khỏi đồng tuyết, người khổng lồ thấy họ chưa chết, lại cất tiếng hú vang, há to chiếc miệng đỏ lôm, hà hơi xuống dưới.

Sáu người đứng sát vào vào vách núi, không dám động dậy, sợ bị hơi hà của người khổng lồ thổi bay xuống vực thẳm. Chỉ cảm thấy sức nóng kinh người, trên không mưa bay lất phất, đồng tuyết ấy bị tan chảy.

Sáu người trên mình đều có dính tuyết, hơi nóng thổi qua một hồi, tuyết tan chảy làm ướt cả y phục.

Người khổng lồ liền tiếp hà ra mấy hơi, bỗng ngừng, lại chúm miệng thổi, liền tức gió lạnh buốt xương, chẳng những nước tuyết vừa tan chảy lại đông thành băng, mà ngay cả y phục trên người họ cũng bị đông cứng.

Hắc Dao Khách quát to :

- Nguy tai!

Đồng thời vận công vung mạnh, chỉ nghe ào một tiếng, băng vụn bay tứ phía. Năm người khác cũng liền làm theo như vậy, rũ sạch băng trên mình.

Người khổng lồ trợn trừng đôi mắt to, ra chiều hết sức kinh ngạc, đáng vẻ rất ghê rợn.

Hắc Dao Khách thấp giọng nói :

- Chạy mau!

Sáu người xuống khỏi Vọng Hương đài, đi tiếp đến Ôn Nhu Hâm Tĩnh.

Đột nhiên, vút một tiếng, một mũi tên cắm xuống đất ngay trước mặt sáu người. Chỉ thấy trên cán có một lá cờ đen, trên có một hàng chữ trắng bằng đầu lâu “Tự ý vào đây, dương thọ đã dứt”.

Tiểu Lục Tử quát to, định nhổ mũi tên đó lên, nhưng Hắc Dao Khách đã tung chân, bộp một tiếng đá y bay ra xa hơn trượng quát :

- Người chán sống rồi hả?

Tiểu Lục Tử mặt đầy đất cát, sột một tiếng hít vào một bãi nước mũi.

Hắc Dao Khách cười khẩy :

- Đã đến rồi là chấp nhận, Thiên Ma Ổ này không dọa được người đâu!

Vừa dứt lời, nơi cửa cốc bỗng vang lên một chuỗi cười quái dị, tiếng cười chấn động đến tuyết trên núi lả tả rơi xuống.

Hắc Dao Khách trầm giọng nói :

- Mọi người hãy lưu ý...

Chưa dứt lời đã nghe có tiếng chó sủa và tiếng trượt tuyết rào rào vọng đến, chỉ thấy mười tám con chó Tây Tạng to lớn kéo theo một chiếc xe tuyết to như kiệu lướt đến như bay.

Hắc Dao Khách tiến tới một bước, trầm giọng hỏi :

- Trong xe là ai?

Một tiếng nói the thé từ trong xe vọng ra :

- Hắc Dao Khách, các người còn chưa cút khỏi đây hả?

Hắc Dao Khách cười khẩy :

- Chỉ bằng vào một câu nói của tôn giá ư?

Trong xe quát to :

- Xe bay!

Liền tức bình một tiếng, từ trong xe tuyết xòe ra một hai chiếc cánh to, dài không dưới một trượng, chỉ nghe mấy tiếng roi bốp bốp, mười tám con chó lao vút đến và chiếc xe bay bỗng khỏi mặt đất cao hơn trượng.

Mười tám con chó cũng cùng lúc phóng lên xe tuyết, liền sau đó chỉ nghe tiếng vun vút liên hồi, nào là Mai Hoa nỗ (nỗ), Tam Lăng thoa, Bạch Cốt đinh và Vô Vũ tiễn từ dưới gầm xe tuyết bắn ra như mưa.

Hắc Dao Khách quát to :

- Xuất chưởng mau!

Sáu người mười hai tay cùng lúc vung lên, bùng một tiếng rền rĩ, tất cả ám khí đều bị đánh bật và chiếc xe tuyết lại hạ xuống trên đất tuyết như bay lướt đi.

Hắc Dao Khách thở phào :

- Nguy hiểm thật, trong Thiên Ma Ổ này thật lắm trò.

Hồ Thiết Sanh hỏi :

- Tiền bối, người đàn bà trong xe là ai vậy?

- Có lẽ là mụ dâm ma khi xưa, nếu lão phu đoán không lầm, người chủ trì Ôn Nhu Hãm Tịnh hẳn là mụ ta.

Hồ Thiết Sanh ngẩng lên nhìn, chỉ thấy một ngôi lầu thụy cất lại cửa vào Thiên Ma Ổ, tiếng đàn sênh diu dặt từ trong lầu vọng ra.

Sáu người tiến vào Ôn Nhu Hãm Tịnh, bất giác đều bàng hoàng sửng sốt, chỉ thấy Trung Nguyên ngũ kỹ sĩ, bốn anh em Bàn Long Dao và Thái Cực nhị tuyệt thấy đều ôm chặt một mỹ nữ trong lòng, dáng vẻ rất phóng dăng như lý trí đã mất.

Thiên Đài Kỳ Si quát to :

- Lui ra mau!

Nhưng đã muộn, chỉ nghe kệt một tiếng, cửa lầu đã tự động đóng lại và bốn mỹ nữ mình khoác áo the mỏng, thân hình kiều diễm cơ hồ phô trương hoàn toàn, vừa ca vừa múa thướt tha đi đến, đồng thời hai thanh niên lỏa thể lao bổ vào Tiểu Thúy và Bạch Ngọc Quyên.

13. Chương 13: Hồi 13

Tiểu Thúy và Bạch Ngọc Quyên bị xuân tình xâm chiếm trước tiên, mắt lom dom nhìn hai thanh niên lỏa thể.

Hồ Thiết Sanh và Tiểu Lục Tử cũng lửa dục bốc cao, biết rõ đây là Ôn Nhu Hãm Tịnh nhưng cũng không sao dằn nổi cơn khao khát nhục dục, mắt đăm đăm nhìn vào nhũ hoa hai thiếu nữ lỏa lồ.

Hắc Dao Khách và Thiên Đài Kỳ Si tuy định lực thâm hậu, nhưng cũng không khỏi cảm thấy lòng rạo rực, vội thu gom tâm thần, ngồi xuống đất vận công định thần.

Hai thanh niên lỏa thể ngoắc tay với Tiểu Thúy và Bạch Ngọc Quyên rồi đi vào phía sau bình phong. Lúc này trong mắt Tiểu Thúy và Bạch Ngọc Quyên, hai thanh niên lỏa thể đã biến thành Hồ Thiết Sanh và Tiểu Lục Tử, nên hai nàng hết như kẻ mất hồn đi theo vào.

Hai thiếu nữ đi đến trước mặt Hồ Thiết Sanh và Tiểu Lục Tử, cởi mở áo the, rung ngực lắc hông, bao nhiêu sức kêu gọi giở ra hết.

Hồ Thiết Sanh và Tiểu Lục Tử dần mất định lực, lao bổ vào hai thiếu nữ, mỗi người bồng lấy một nàng, cũng đi vào sau bình phong.

Hắc Dao Khách và Thiên Đài Kỳ Si trước mặt cũng có hai thiếu nữ, vừa uốn éo lưng thon vừa phát ra tiếng kêu như mèo gọi đực, hương thơm da thịt từng hồi len vào mũi hai vị lão nhân.

Chừng thời gian một tuần trà sau, Hắc Dao Khách bỗng buông tiếng quát to, nắm tay Thiên Đài Kỳ Si đứng lên. Hai người tuy cũng tâm thần xáo động, nhưng chưa từng tiếp xúc phụ nữ, nên còn có thể chịu đựng, vừa thấy bốn trẻ đi đâu mất liền đi vào sau bình phong tìm kiếm.

Chỉ thấy Hồ Thiết Sanh và Tiểu Lục Tử đang sờ sẫm trên người hai thiếu nữ lỏa lồ, hai thiếu nữ ấy đang nằm ngửa trên giường và buông tiếng cười dâm dăng mê hồn.

Bạch Ngọc Quyên và Tiểu Thúy thì đang ngồi trên mép một chiếc giường khác, hai thanh niên lỏa thể đang định lao đến, Hắc Dao Khách buông tiếng quát vang, vung tay xuất chiêu bổ vào hai thanh niên lỏa thể.

Hai thanh niên lỏa thể cũng chẳng phải tay tầm thường, cùng lách người lẩn khuất vào trong. Trong khi ấy Thiên Đài Kỳ Si cũng ném ra hai quân cờ, bay thẳng vào nhũ hoa hai thiếu nữ.

Hai thiếu nữ ấy tuy muốn tránh nhưng đã không kịp, rú lên một tiếng thảm khóc, cùng táng mạng tại chỗ.

Hắc Dao Khách quát :

- Đi mau!

Bốn trẻ thần trí tỉnh lại, vừa định tìm cách thoát khỏi Ôn Nhu Hãm Tịnh, bỗng nghe tiếng nhạc kêu gọi từ trong một gian phòng khác vọng ra, rồi thì rèm châu vén lên, tám thiếu nữ cùng khiêng một chiếc giường thêu hoa đi ra.

Trên giường là một mỹ phụ tóc búi cao, ngực hở hênh, mày mắt như vẽ, nửa nằm nửa ngồi nhìn Hắc Dao Khách và Thiên Đài Kỳ Si lạnh lùng nói :

- Hai người đã phá hoại ánh xuân của Ôn Nhu Hãm Tịnh, vi phạm đại kỵ của bốn lũy. Hừ! Nếu các người mà thoát khỏi ải này, bốn nhân sẽ để cho các người vào lũy.

Thiên Đài Kỳ Si trầm giọng :

- Tôn giá phải chăng là Hấp Huyết Độc Phong (ong) Lý Anh hồi mười ba năm trước?

- Không sai, từ khi bốn nhân chủ trì Ôn Nhu Hãm Tịnh đến nay, chưa người đàn ông nào có thể toàn thân rời khỏi đây.

Thiên Đài Kỳ Si cười ha hả :

- Chẳng lẽ thị khác với mọi người sao?

- Dương nhiên!

Hấp Huyết Độc Phong nói xong, đưa tay lên khoát nhẹ, tiếng nhạc liền trôi lên tứ phía, Hấp Huyết Độc Phong bước xuống giường, tám thiếu nữ liền tức lui đi.

Chỉ thấy y thị nhón miệng cười, hết sức quyến rũ, tiện tay cởi bỏ áo ngoài, thì ra là một người âm dương.

Y thị uốn éo thân người, phát ra mị lực khó thể chống lại.

Hồ Thiết Sanh và Tiểu Lục Tử lập tức lại lửa dục bốc cao, tung mình lao tới, Hấp Huyết Độc Phong khúc khích cười lách tránh sang bên, lại uốn éo trước mặt Hắc Dao Khách và Thiên Đài Kỳ Si, cười dâm dăng nói :

- Đờn người như giấc mơ, thấm thoát đã về với ba tấc đất. Hai vị giữ mình trong sạch, cuối cùng rồi cũng là một đồng xương trắng, sao không phong lưu tiêu hồn một phen cho thỏa.

Hấp Huyết Độc Phong càng múa càng nhanh, hệt như một ngọn lửa rực cháy.

Hai vị cao nhân dần không kèm chế nổi, Thiên Đài Kỳ Si đưa tay ra định sờ mó nhưng công lực ông thâm hậu, liền lại rút tay về.

Hấp Huyết Độc Phong càng múa càng gần, hương thơm da thịt ngào ngạt ập vào mũi.

Tiểu Lục Tử không sao kèm chế được nữa, lao tới bỗng Hấp Huyết Độc Phong lên, sải bước đi đến bên giường.

Hắc Dao Khách và Thiên Đài Kỳ Si đã phục hồi lý trí, cùng buông tiếng quát vang, Hắc Dao Khách tung chân đá Tiểu Lục Tử văng ra xa hơn trượng, vung chưởng bổ vào sọ não Hấp Huyết Độc Phong.

Hấp Huyết Độc Phong lộn người lướt ngang ra xa ba trượng, Thiên Đài Kỳ Si đuổi theo, thi triển Tàn Kỳ chưởng tấn công tới tấp.

Nhưng Hấp Huyết Độc Phong thân thủ bất phàm, hơn nữa y thị toàn thân lơ lửng, quá ư khêu gợi, Thiên Đài Kỳ Si định lực tụy thâm hậu nhưng dẫu sao cũng là đàn ông, công lực bị ảnh hưởng nên hai người bất phân thắng bại.

Hắc Dao Khách lần lượt vỗ một cái vào lưng bốn trẻ, bốn trẻ liền tỉnh táo lại, cùng buông tiếng quát vang, vung chưởng tấn công các thiếu nữ.

Các thiếu nữ hoảng kinh, đổ xô bỏ chạy, có người bị đánh ngất xỉu tại chỗ.

Thiên Đài Kỳ Si với Hấp Huyết Độc Phong giao thủ bốn năm mươi chiêu, rắc rối nhất là y thị cứ nhào vào lòng. Thiên Đài Kỳ Si biết y thị hết sức dâm độc, không dám chạm vào người y thị nên rất là bất tiện.

Hắc Dao Khách sột một tiếng hít nước một bãi nước mũi vào miệng, phịch một tiếng phún vào mặt Hấp Huyết Độc Phong.

Thiên Đài Kỳ Si liền thừa cơ toàn lực tung ra ba chưởng, Hấp Huyết Độc Phong bị nước mũi trúng vào mặt phân tâm, trúng chưởng văng bay ra xa hơn trượng, lẫn vào trong mất dạng.

Hắc Dao Khách quát to :

- Đi mau!

Cùng Thiên Đài Kỳ Si một chưởng bổ vào vách tường, chỉ nghe bùm một tiếng, vách tường lủng một lỗ to, sáu người phóng nhanh ra ngoài.

Sáu người ra khỏi Ôn Nhu Hãm Tĩnh, phóng đi về phía Thiên Ma Ổ, chỉ thấy trong lũy hơi sương mịt mù, những con quái điều to đen bay rợp trời.

Hắc Dao Khách nghiêm giọng :

- Vào trong Thiên Ma Ổ rồi chúng ta phải hết sức cẩn thận, tuyệt đối không được rời xa nhau.

Sáu người tiến vào trong sương mù, những con quái điều trên không liền tức ào ạt lao xuống.

Hồ Thiết Sanh với Bạch Ngọc Quyên nắm tay nhau, cùng lúc vung chưởng bổ lên không, tuy mỗi chưởng đều đánh trúng vài con nhưng lũ quái điều này cực kỳ hung hãn, không hề sợ chết, tiếp tục lao xuống.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên bị mỗ sắc của chúng mỗ trúng mấy chỗ, vội mọp người lao nhanh vào trong lũy.

Lũ quái điều đuổi theo, tiếng gió rít hệt như sấm rền. Vòng qua một hạp cốc, bỗng trước mặt quang đãng, sương mù đã tan, chỉ thấy hai quái nhân đứng cản trước mặt.

Hai quái nhân này một nam một nữ thân trên trần trụi, trên mặt và trên mình đều xăm đầy hoa văn màu sắc sặc sỡ.

Hai quái nhân đồng thanh nói :

- Các người hãy tiếp bọn ta một chưởng trước, rồi sẽ dẫn các người đi gặp Ồ chủ.

Đoạn chẳng kể ba bảy hai mươi mốt, cùng vùng tay xuất chưởng.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên không dám khinh thường, cùng vận tám thành công lực vùng chưởng đón tiếp.

Đùng một tiếng, Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên bị đẩy lùi một bước, hai quái nhân xăm mình không hề lay động.

Hai quái nhân cười khẩy nói :

- Chỉ có vậy mà cũng dám đến đây quấy nhiễu sao?

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên cả giận quát :

- Hãy tiếp một chưởng nữa thử xem!

Hai người cùng thi triển tuyệt kỹ bốn môn, một dùng chưởng thay kiếm, một dùng chưởng thay gươm.

Lại bùng một tiếng rền rĩ, đôi bên đều lùi sau một bước, bất phân thắng bại.

Hai quái nhân lộ vẻ kinh ngạc, quay người đi nói :

- Hãy đi theo bọn ta!

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên đưa mắt nhìn nhau, đoạn liền đi theo sau, chui qua rất nhiều khe đá, đến một thạch động rất rộng.

Hai quái nhân đứng lại nói :

- Vào đi!

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên buông tiếng cười khẩy, nắm tay nhau đi vào động.

Thạch động này rất rộng và sâu, đi được một đoạn, bỗng nghe một tiếng nói thấp trầm vang lên :

- Lão phu ghét nhất là nam nữ nắm tay nhau đi. Hắc hắc, lão phu cảnh báo các người, lần sau còn vi phạm, lão phu quyết chẳng dung tình.

Hai người sửng sốt thầm nghĩ :

“Lão thật đa sự, người ta nắm tay nhau mà cũng vi phạm điều cấm kị của lão!”

Hai người tâm ý tương thông, vẫn nắm tay nhau đi tới.

Tiếng nói thấp trầm lại vang lên :

- Thật là to gan, không cho các người ném chút mùi đau khổ, hể các người không biết lợi hại.

Bỗng nghe tiếng sột soạt từ trong động vang ra, Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên giật mình kinh hãi, chỉ thấy trên vách động có đến hàng vạn rắn con lúc nhúc bò ra.

Lũ rắn này dài chỉ chừng hơn nửa thước và nhỏ cỡ ngón tay út, màu đỏ cam vàng lục lam tím đủ màu, trông thật kinh khiếp.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên lúc này vẫn còn nắm tay nhau, bỗng cảm thấy trên cánh tay nhột nhột, cúi xuống nhìn bắt giắc gật mình kinh hãi, buông tay lùi sau ba bước.

Chỉ thấy mấy mươi con rắn con đang bò trên cánh tay hai người, chỗ bò qua để lại một đường cùng màu với rắn.

- Ồ! Văn Thân Khâu Dẫn (giun)!

Hai người vội vùng tay lia lịa, điều lạ lùng là chỉ hai cánh tay nắm nhau mới có Văn Thân Khâu Dẫn, còn cánh tay kia thì chẳng có con nào.

Hai người ra sức vùng tay, nhưng không con nào rơi xuống, chỉ thấy cả cánh tay đầy những lần ngón ngang đủ màu sắc.

Bỗng, tiếng nói thấp trầm lại vang lên :

- Vào đây!

Hai người liền lần theo tiếng nói đi vào, đến trước một cửa thạch thất, đưa mắt nhìn vào, bất giác hét lên một tiếng kinh hoàng, lùi ra xa hơn ba trượng.

Chỉ thấy một lão nhân tóc bạc, râu dài phủ ngực, mặt đầy hoa văn, ánh mắt sáng quắc xếp bằng ngồi trên giường đá, khắp người đầy Văn Thân Khâu Dẫn, ít nhất cũng trên ngàn con và trong tai mũi miệng cũng có vài con bò ra bò vào.

Ngay trong khoảng khắc ấy, mấy mươi con trên tay hai người đã biến mất nhưng đường lần thì vẫn còn.

Lão nhân cất tiếng nói :

- Các người biết lão phu là ai không?

Hồ Thiết Sanh đáp :

- Tiên bối phải chăng là Văn Thân Dã Tẩu!

- Không sai, người có biết mối quan hệ giữa lão phu với Tiên Kiếm và Ma Già không?

- Văn bối không biết!

- Xưa kia lão phu với Tiên Kiếm Lạc Kỳ, Ma Già Bạch Long Xuyên và Vân Trung Phiêu Cổ Thương hợp xưng là Hắc Bạch tứ tuyệt, nhưng lão phu và Cổ Thương và lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn bạo, nên người con gái bốn người cùng yêu là Ma Thủ Hồng Nhan Dư Mộng Chân đã có ác cảm với lão phu và Cổ Thương.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Hồ Thiết Sanh nói :

- Chẳng hay tiên bối đề cập đến chuyện ấy là có dụng ý gì?

Văn Thân Dã Tẩu trầm giọng :

- Đừng hỏi, lão phu nói thì người cứ nghe, nếu là kẻ khác, muốn lão phu nói, lão phu cũng chẳng nói!

Hai người đành phải lặng thinh, Văn Thân Dã Tẩu nói tiếp :

- Dư Mộng Chân luôn kề cận với Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên như hình với bóng, lão phu và Cổ Thương dần bị bỏ rơi. Theo tính khí của lão phu và Cổ Thương lúc bấy giờ, đương nhiên là không sao chịu nổi. Thế là, lão phu với Cổ Thương ngầm bám theo, định tìm cơ hội hạ sát Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên, độc chiếm Dư Mộng Chân, nào ngờ Dư Mộng Chân đã đột nhiên mất tích...

Hồ Thiết Sanh bỗng xen lời :

- Chẳng lẽ đã bị Vân Trung Phiêu hạ sát hay là cướp đi rồi?

- Điều ấy không ai rõ, lúc bấy giờ lão phu đã hoài nghi là do Vân Trung Phiêu gây ra, nhưng Vân Trung Phiêu lại trách cứ lão phu, càng lạ hơn nữa là Tiên Kiếm với Ma Già cũng trách cứ lẫn nhau là đối phương đã cất giấu Ma Thủ Hồng Nhan. Kết quả, lão phu với Vân Trung Phiêu thế bất lưỡng lập, đã động thủ trên Thiên Đô Phong ba ngày ba đêm, lưỡng bại câu thương, lão phu đến ẩn cư trong cốc này. Nghe đâu Tiên Kiếm với Ma Già cũng trở mặt thành thù, cũng lưỡng bại câu thương...

Hồ Thiết Sanh lớn tiếng ngắt lời :

- Không đúng, nghe nói hai vị tiên bối Tiên Kiếm và Ma Già bất hòa nhau là vì chuyện yêu đương của con cái.

Văn Thân Dã Tẩu cười khẩy :

- Người biết gì kia chứ? Vì chuyện Ma Thủ Hồng Nhan là nhân, vì chuyện yêu đương của con cái là quả. Thử hỏi, nếu họ mà không tình thù từ trước, con cái đời sau yêu thương nhau có gì là không thể?

Ngưng chốc lát, nói tiếp :

- Lão phu chẳng những biết chuyện ấy, mà còn biết ý định đến đây của các người.

Hồ Thiết Sanh ngạc nhiên :

- Tiền bối biết chúng vân bối đến đây với ý định gì?

- Vì võ lâm chí bảo Ma đao và Ma Đao Ca.

Hai người giật mình, cùng nói :

- Ma đao và Ma Đao Ca ai cũng muốn có được, tiền bối đương nhiên là có thể đoán ra rồi.

- Sai rồi, lão phu biết các người không phải có lòng ham muốn võ lâm chí bảo, mà là muốn chữa trị chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch của người.

Hồ Thiết Sanh sửng sốt :

-Ồ! Tiền bối sao biết vân bối có chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch vậy?

Nếu người trong người mà không có chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch thì võ công đã đại thành từ lâu, hiện người đã thân hoài mấy tâm pháp thượng thừa, song vì tuyệt chứng nên không thể đăng đường nhập thất.

Bạch Ngọc Quyên bỗng nói :

- Tiền bối có thể cho mượn chí bảo xem qua để chữa trị tuyệt chứng cho Sanh ca không? Mục đích chúng vân bối đến đây tuyệt đối không phải đoạt lấy võ lâm chí bảo.

- Các người đã bị lừa rồi, trong Thiên Ma Ổ vốn không hề có Ma đao và Ma Đao Ca.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên sửng sờ, hai người tựa hồ không tin, nhưng lại chẳng thể không tin.

Hồ Thiết Sanh nói :

- Ma đao với Ma Đao Ca ở trong Thiên Ma Ổ Dĩ Nhân cốc, trên giang hồ chẳng ai không biết, hơn nữa đã hai lần xuất hiện...

Văn Thân Dĩ Tẩu sửng sốt :

- Sao? Ma đao với Ma Đao Ca đã xuất hiện ư? Người đã nghe được Ma Đao Ca ở đâu?

- Lần thứ nhất ở lầu Hoàng Hạc, lần thứ nhì ở trong đại trạch Vân Mộng và hai lần đều xuất hiện vào lúc một ma đầu tuyệt thế đang định hạ độc thủ với vân bối.

- Ma đầu tuyệt thế ấy như thế nào?

- Y dáng người cao to nhưng che mặt không thấy được diện mạo, võ công y rất cao, nhưng hai lần nghe Ma Đao Ca liền tức bỏ chạy ngay.

Văn Thân Dĩ Tẩu bỗng buông tiếng cười vang, hàng ngàn con Văn Thân Khâu Dẫn trên mình cũng nhón nháo bò lung tung.

Lát sau, Văn Thân Dĩ Tẩu ngưng cười lẩm bẩm :

- Vậy xem ra quả đúng là ma đầu ấy.

Hồ Thiết Sanh nghe vậy liền hỏi :

- Ma đầu ấy là ai? Tiền bối có thể cho biết chăng?

Văn Thân Dĩ Tẩu gất giọng :

- Lão phu không lấy mạng các người đã là may lắm rồi, còn chưa mau rút ra khỏi đây hả?

Hồ Thiết Sanh thấy lão bỗng nhiên trở mặt, bất giác tức giận.

Bạch Ngọc Quyên nháy mắt với Hồ Thiết Sanh, bảo chàng nhìn nhin, đoạn quay sang Văn Thân Dĩ Tẩu hỏi :

- Tiên bối vừa nói là Ma đạo với Ma Đạo Ca không có trong Thiên Ma Ổ, vậy thật ra ở đâu?

Văn Thân Dã Tẩu tức giận :

- Không biết, cút mau! Nếu lão phu mà đổi ý, hai người đừng mong ra khỏi cốc này!

Hồ Thiết Sanh lớn tiếng :

- Tiên bối chớ cậy thế hiếp người, nếu tiên bối mà không dùng Văn Thân Khâu Dẫn ám toán, văn bối cũng muốn được linh giáo tuyệt học của tiên bối.

Bạch Ngọc Quyên nghe vậy giật nảy mình vội nháy mắt với chàng. Nhưng Hồ Thiết Sanh đã nổi giận, hơn nữa chàng suýt bị hãm thân trong Ôn Nhu Hãm Tịnh, nghĩ lão này cũng chẳng phải người tốt lành, lời nói của lão chưa chắc đáng tin.

Văn Thân Dã Tẩu cười gằn :

- Tiểu tử, ngươi tưởng lão phu sẽ cho ngươi được chết một cách nhanh chóng ư? Hắc hắc! Thất Tuyệt chương của lão phu hồi năm mươi năm trước đã hiếm có đối thủ, ngươi tưởng mình thân hoài mấy môn tuyệt học là có thể tự cao tự đại hay sao?

- Văn bối không dám, từ lâu ngưỡng mộ đại danh của tiên bối, văn bối chỉ muốn thọ giáo vài chiêu thôi.

Văn Thân Dã Tẩu cười khẩy :

- Ngươi tưởng Thiên Ma Ổ là nơi có thể vào ra dễ dàng hay sao? Hắc hắc! Chẳng qua lão phu có điều cần hỏi nên mới cố tình để cho các ngươi vào đây, nếu không, các ngươi vừa tiến vào Thiên Ma Ổ, một bước đi cũng rất là khó khăn.

Hồ Thiết Sanh cười khẩy :

- Mượn vào cảm thú rần rùng để ám toán người, đâu kể được là anh hùng hảo hán.

Văn Thân Dã Tẩu ha hả cười vang một hồi, lạnh lùng nói :

- Kỳ thú, dị diệu trong cốc này đều là do sư đệ lão phu nuôi, không can gì đến lão phu, nếu hai người mà tiếp nổi nửa chương của lão phu, lão phu sẽ để cho hai người ra khỏi đây.

- Nửa chương ư?

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên cùng sửng sốt kêu lên, hiển nhiên không thể tin được, thảm nhủ :

“Cho dù võ công lão cao đến mức nào, chả lẽ nửa chương mà bọn này cũng không tiếp nổi ư?”

Hồ Thiết Sanh cười khẩy nói :

- Khẩu khí của tiên bối thật quá cuồng ngạo.

Văn Thân Dã Tẩu trầm giọng :

- Được rồi, không tin thì hai người cứ thử xem.

Đoạn một chương đầy thẳng ra, phát ra một luồng sáng bảy màu, nhưng liền tức rút về. Quả nhiên chỉ tung ra nửa chương.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên vận hết mười thành công lực tung ra một chiêu tuyệt học của bốn môn chống đỡ, nào ngờ luồng sáng bảy màu loáng cái biến mất, mắt không nhìn thấy và tai không nghe tiếng động. Một thoáng sững sờ, người bỗng chúi về phía trước, vội ngã ra sau.

Ngay trong khoảng khắc ấy, một luồng kinh lực mạnh khôn tả ập đến, hai người cùng lùi sau nửa bước, hết sức kinh hãi.

Hồ Thiết Sanh mai mỉa nói :

- Thủ pháp của tiên bối thật khiến người bất phục, nhưng văn bối cũng hết sức bội phục tâm cơ của tiên bối. Tục ngữ có câu “binh bất yếm trá”, động thủ quái chiêu hư hư thực thực, chân chân giả giả, văn bối xin chịu thua.

Bạch Ngọc Quyên bỗng hỏi :

- Nghe đồn là phàm ai muốn đến đây lấy Ma đao và Ma Đao Ca đều phải học được của Tiên Kiếm và Ma Già đích thân truyền dạy, kẻ khác dù biết được năm ba chiêu tuyệt học của họ cũng chẳng thể sống ra khỏi cốc này.

Hồ Thiết Sanh ngạo nghễ :

- Chúng vãn bối cũng muốn thử xem.

Văn Thân Dã Tẩu từ trong lòng lấy ra một chiếc bài bảy màu :

- Tiểu tử, lão phu vị tình Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên, không đành lòng thấy hai người chết dưới miệng Hấp Huyết Biển Bức (dơi hút máu). Nay! Hãy cầm lấy chiếc bài này, khi cần thiết có thể giữ lấy tính mạng.

Vung tay ném chiếc bài bảy màu xuống trước mặt hai người, khoát tay nói :

- Cút mau, càng nhanh càng tốt.

Hồ Thiết Sanh quay người bỏ đi, không muốn lấy chiếc bài bảy màu nhưng Bạch Ngọc Quyên nói :

- Mang theo cũng không hề gì?

Đoạn cúi xuống nhặt lấy, cùng Hồ Thiết Sanh sóng vai đi ra.

Bạch Ngọc Quyên bỗng hỏi :

- Sư đệ của Văn Thân Dã Tẩu là ai vậy?

- Nghe nói là Thánh Thủ Thái Hoa Hoắc Phi!

- Danh tánh này cũng rất nho nhã, ông ta hẳn là một người văn võ song toàn.

Hồ Thiết Sanh cười khẩy :

- Quyên muội nhầm rồi, lão ta là một người hết sức dâm dật.

Bạch Ngọc Quyên đỏ mặt bên lên :

- Ra vậy!

Hai người vừa ra khỏi động, bắt giác kinh hãi chững bước, chỉ thấy một lão nhân vạm vỡ, hai mắt đỏ quạch, mình mặc cẩm bào ngồi trên một chiếc xe kéo hai bánh.

Hai bên xe có tám đại hán đứng ưỡn ngực, trước họ là bốn thiếu nữ tay bưng khay gỗ, trên mỗi khay đều có một ấm rượu và mười con rùa to.

Lão nhân mặc áo cẩm bào hai mắt đỏ quạch chăm chăm nhìn vào Bạch Ngọc Quyên, buông một chuỗi cười dâm dăng, gật gù nói :

- Khá! Khá lắm! Lão phu tin rằng ngoài Ma Thủ Hồng Nhan khi xưa ra, nha đầu này đáng kể được là một mỹ nhân tuyệt thế.

Bạch Ngọc Quyên giật thót người, thấp giọng nói :

- Sanh ca, có lẽ lão này chính là Thánh Thủ Thái Hoa Hoắc Phi!

Hồ Thiết Sanh gật đầu, lão nhân cẩm bào trầm giọng quát :

- Mang giường ra.

Liền tức hai đại hán khiêng ra một chiếc giường vàng to lớn đặt giữa sân, trên giường đầy đủ chăn gối, màn the buông rũ.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên ngạc nhiên thâm nhủ :

“Chả lẽ lão định biểu diễn trò khả ố trước công chúng hay sao?”

Chỉ nghe lão nhân cẩm bào lại trầm giọng quát :

- Dâng máu rùa.

Một thiếu nữ đặt khay xuống, cầm một con rùa trên khay lên, nắm lấy đầu vạm vỡ, đầu rùa liền lia khỏi cổ, trao thân rùa cho lão nhân cầm bào.

Lão nhân cầm bào đưa cổ rùa lên miệng hút sồn sột, chỉ chốc lát đã hút hết máu rùa, ném xác rùa xuống đất.

Thiếu nữ ấy lập tức đưa cho lão một ấm rượu to, lão liền đưa miệng uống ừng ực.

Thiếu nữ ấy tiếp tục bẻ cổ rùa, lão nhân cầm bào hút hết máu rùa lại uống rượu, không đầy thời gian một tuần trà, rùa trên khay bốn thiếu nữ đều bị hút máu hết, đầu rùa và xác rùa la liệt trên đất, và bốn ấm rượu to cũng không còn một giọt.

Lão nhân cầm bào đưa tay áo lau đi máu tươi trên miệng, hà một tiếng ra vẻ no nê, mặt mày đỏ gay, hai mắt như lửa nhìn Bạch Ngọc Quyên nói :

- Đến đây!

Bạch Ngọc Quyên quát :

- Cầu dân tộc, người biết bổn cô nương là ai không hả?

Lão nhân cầm bào ngẩn người, liền lại cười to nói :

- Người là một tiểu cô nương, là ai kia chứ?

Hồ Thiết Sanh buông tiếng quát vang, vung chưởng bổ vào chiếc giường sơn vàng, chỉ nghe rắc một tiếng, chiếc giường vỡ vụn, bay qua trên đầu xe kéo, ra xa mấy mươi trượng, rơi vãi trên đất.

Lão nhân cầm bào giận giữ quát :

- Tiểu tử, người biết lão phu là ai không hả?

Hồ Thiết Sanh nghiêng răng :

- Người có lột da, tiểu gia cũng nhận ra gân cốt của người. Người là Thánh Thủ Thái Hoa Hoắc Phi, sư đệ của Văn Thân Dã Tẩu Tư Mã Ngư chứ gì?

Thánh Thủ Thái Hoa giọng sắc lạnh :

- Người có biết hủy hoại Tiêu Dao Sàng của lão phu phải bị hình phạt thế nào không?

Hồ Thiết Sanh gần giọng :

- Cầu dân tộc, ngày tận số của người đã đến mà còn dám buông lời cuồng ngạo, xem chiêu đây!

Hồ Thiết Sanh rút lấy hắc đao trên lưng xuống, thi triển ngay Truy Hồn thập tam đao của Hắc Đao Khách.

Thánh Thủ Thái Hoa giận dữ quát :

- Bắt lấy hẩn cho ta.

Tám đại hán liền cùng tiến tới, tung ra tám luồng chưởng kinh hung mãnh hết sức, cảm thấy như người đang ở trong một dòng chảy mạnh khủng khiếp. Đại hắc đao cơ hồ không sao bổ xuống nổi, bất giác kinh hãi tột cùng.

Bạch Ngọc Quyên buông tiếng quát vang, vung động Ma già lao tới, vừa xuất thủ đã thi triển Ma Già tam điệp, đồng thời Hồ Thiết Sanh cũng đổi sang kiếm pháp Thánh Giả Chi Kiếm.

Thế là tám đại hán dù nội lực hùng hậu cũng phải thoái lui liên hồi, Hồ Thiết Sanh buông tiếng quát vang, chiêu thứ nhất Nghiệt Long Hí Lăng trong Nội tam kiếm đã tung ra.

Chỉ nghe một tiếng rú thảm thiết, một đại hán bị chém bay nửa phần đầu, thi thể ngã lăn ra xa hơn năm thước.

Bạch Ngọc Quyên cũng thi triển một trong ba tuyệt chiêu sau cùng, lại một tiếng rú thảm thiết, một đại hán khác ngực bị nát bấy, ngã ra đất chết tốt.

Thánh Thủ Thái Hoa trầm giọng quát :

- Dừng tay!

Sáu đại hán còn lại liền dừng tay lui ra.

Thánh Thủ Thái Hoa cười gằn nói :

- Tiểu tử, Hắc Dao Khách và Thiên Đài Kỳ Si cùng phe với ngươi phải không?

- Không sai.

Thánh Thủ Thái Hoa đưa tay chỉ ra phía sau hai người :

- Hãy nhìn họ xem...

Hai người sững sờ quay đầu nhìn nhưng chẳng thấy gì cả, biết đã bị lừa. Bỗng nghe Bạch Ngọc Quyên kêu lên thẳng thốt, cổ tay nàng đã bị Thánh Thủ Thái Hoa nắm giữ, lão không ngớt buông tiếng cười dâm dăng.

Hồ Thiết Sanh bừng lửa giận, buông tiếng quát vang, tung mình lao tới.

Thánh Thủ Thái Hoa kéo Bạch Ngọc Quyên lùi sau bảy bước, trầm giọng nói :

- Ngươi mà còn động thủ. Lão phu lấy mạng nha đầu này ngay!

Hồ Thiết Sanh quả nhiên không dám động thủ, tức tối nghiêng răng trèo treo.

Thánh Thủ Thái Hoa nói :

- Ngươi tưởng lão phu sợ ngươi hả? Hãy đón lấy.

Đoạn vung tay lên, ném Bạch Ngọc Quyên về phía Hồ Thiết Sanh. Hồ Thiết Sanh mừng rỡ, vừa định đưa tay đón, nào ngờ chỉ kém một bước, Bạch Ngọc Quyên lại bay trở về tay Thánh Thủ Thái Hoa.

Soạt một tiếng, Thánh Thủ Thái Hoa đã xé toạc áo Bạch Ngọc Quyên, vùng ngực nồn nà và đôi nhũ hoa liền túc lộ ra.

Bạch Ngọc Quyên vội thò tay vào lòng lấy ra chiếc bài bảy màu, quát :

- Dâm tặc, ngươi hãy xem đây là gì?

Thánh Thủ Thái Hoa thoáng sững sờ, cười khẩy nói :

- Chiếc bài này hữu hiệu đối với đàn ông, nhưng đối với phụ nữ thì vô hiệu.

Bỗng một tiếng quát to vang lên, chỉ thấy một người đứng trước cửa động, chính là Văn Thân Dã Tẩu Tư Mã Ngưu, Văn Thân Khâu Dẫn trên mình lão vẫn dày đặc và bò lúc nhúc.

Thánh Thủ Thái Hoa vòng tay thi lễ nói :

- Sư huynh có điều chi dạy bảo?

Văn Thân Dã Tẩu nghiêm giọng :

- Hãy thả cho họ đi, chúng ta không nên xung đột với hậu sinh văn bối, hơn nữa họ lại là hậu duệ của Tiên Kiếm và Ma Già. Vả lại... Ma Dao Ca đã hai lần xuất hiện trên giang hồ, chúng ta cần phải bàn tính kế sách ứng phó.

Thánh Thủ Thái Hoa sững sờ :

- Ô! Sư huynh nói thật chứ? Ma Dao Ca đã xuất hiện thật ư?

- Sư huynh lẽ nào lại dối gạt sư đệ.

- Tha cho nha đầu này cũng được, nhưng phải lấy mạng tiểu tử này vì hắn đã hủy hoại Tiêu Dao Sàng của đệ.

Thánh Thủ Thái Hoa buông Bạch Ngọc Quyên ra, tung mình lao bổ vào Hồ Thiết Sanh, nhanh như chớp tung ra một chưởng.

Hồ Thiết Sanh thấy đối phương đã thả Bạch Ngọc Quyên, dừng khí liên gia tăng, vung đao đón tiếp thế chưởng đối phương.

Choang một tiếng, đại hắc đao suýt vượt khỏi tay, hồ khẩu nóng ran, bật lùi ba bước dài, tột cùng kinh hãi.

Thánh Thủ Thái Hoa buông tiếng cười gần, lại vung tay xuất chưởng.

Hồ Thiết Sanh búng lửa giận, thi triển Tàn Kỳ chưởng đón tiếp, chỉ nghe búng một tiếng, Hồ Thiết Sanh bị đẩy lùi ba bước dài.

Thánh Thủ Thái Hoa từng bước tiến tới, buông tiếng cười gần liên hồi.

Hồ Thiết Sanh bỗng quay người phóng đi, Thánh Thủ Thái Hoa đâu chịu buông tha, tung mình đuổi theo, vung tay chớp vào bối tâm Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh quát to :

- Nằm xuống!

Một chiêu Tha Dao Kế đã tung ra, nhưng Thánh Thủ Thái Hoa thân thủ trác tuyệt, phản ứng nhanh khôn tả, vọt người lên cao hơn ba trượng tránh khỏi một chiêu, liền lại lao bổ xuống.

Hồ Thiết Sanh không dám khinh xuất nữa, nhận thấy thân thủ lão thâm tặc này quyết không kém hơn Hắc Dao Khách, Thiên Đài Kỳ Si và Vô Tài Thần Quan Tiêu Thiên, lập tức thi triển tuyệt học của Tiên Kiếm ứng phó.

Bạch Ngọc Quyên sửa lại áo, vừa định xông vào trợ chiến.

Văn Thân Dã Tẩu trầm giọng :

- Người không được xen vào, cứ để hắn chết quách cho rồi.

Bạch Ngọc Quyên ngạc nhiên trở mắt :

- Sao? Để cho Sanh ca chết ư?

Hồ Thiết Sanh nghe vậy liền động tâm, thâm nhủ :

- Lão ta quyết giết chết mình mới hả giận, cho dù mình thắng, lão ta cũng chẳng chịu thôi, khó mà bình yên thoát thân khỏi đây. Vả lại hai vị tiền bối Hắc Dao Khách và Thiên Đài Kỳ Si chưa rõ sống chết ra sao, sao mình không...

Thế là chiêu thức liền chậm lại, chỉ nghe bình một tiếng, rú lên một tiếng thảm thiết, người văng bay ra xa gần hai trượng, phịch một tiếng nằm yên bất động.

Chỉ thấy chàng ngực áo nát vụn, trước ngực máu thịt nhầy nhụa, sắc mặt tím đen, hơi thở đã ngưng.

Thánh Thủ Thái Hoa đến gần, đưa tay sờ mũi, chứng thực Hồ Thiết Sanh đã chết, lão buông tiếng cười vang.

Văn Thân Dã Tẩu nói :

- Sư đệ, chúng ta hãy vào trong động nói chuyện. Theo ngu huynh nghĩ, người đã hai lần hát Ma Dao Ca rất có thể là ma đầu ấy.

Hai người cùng đi vào động, Bạch Ngọc Quyên chợt động, bỗng Hồ Thiết Sanh bỏ đi ngay.

Nàng vòng qua một hạp cốc, đến một bãi đá ngổn ngang, bỗng thấy có người ngoắc tay gọi mình, chú mắt nhìn kỹ, thì ra là Hắc Dao Khách. Nàng vội vàng chạy đến.

Chỉ thấy Tiểu Lục Tử và Tiểu Thúy đều thọ thương trầm trọng, Thiên Đài Kỳ Si đang vận công điều thương cho họ và Hắc Dao Khách y phục cũng rách toác nhiều chỗ, hiển nhiên họ đã gặp nguy hiểm rất lớn.

Hồ Thiết Sanh bỗng đứng phắt dậy nói :

- May thay, lão ma đầu ấy đã bị ngu huynh đánh lừa rồi!

Đột nhiên, một tiếng cười khẩy vang lên trong bãi đá, hai người giật mình quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Văn Thân Dã Tẩu đang đứng cách khoảng ba trượng, trầm giọng nói :

- Người tưởng đánh lừa được lão phu sao?

Hắc Dao Khách nói :

- Thuật giả chết của Trần mỗ đương nhiên là không đánh lừa được tôn giá rồi. Tư Mã Ngưu, tôn giá có biết người hát Ma Dao Ca là ai và Tiên Kiếm với Ma Già cùng lúc mất tích là do ai gây ra không?

Văn Thân Dã Tẩu lạnh lùng hỏi :

- Các vị tự ý xâm nhập bốn cốc với dụng ý gì?

- Còn gì khác ngoài Ma đao và Ma Dao Ca! Giới võ lâm ai không biết Ma đao và Ma Dao Ca ở trong Thiên Ma Ổ, chuyện này thật ra thế nào?

Văn Thân Dã Tẩu cười khẩy :

- Đó chẳng qua là có kẻ định tâm gây rối, muốn quần hào võ lâm xung đột với người của Thiên Ma Ổ, đứng ngoài hưởng lợi mà thôi.

- Người ấy là ai?

- Xưa kia võ lâm đã đồn đại là Ma đao và Ma Dao Ca đã lọt vào Hắc Bạch tứ tuyệt, lẽ dĩ nhiên tôn giá biết Hắc Bạch tứ tuyệt chính là lão phu với Vân Trung Phiêu Cổ Thương, Tiên Kiếm Lạc Kỳ và Ma Già Bạch Long Xuyên. Lúc bấy giờ ngang danh với Hắc Bạch tứ tuyệt còn có hai người, một là Ma Thủ Hồng Nhan Dư Mộng Chân và một là Từ Tâm Bồ Tát Vi Ngọc Cẩm.

- Không sai, nghe đâu Hắc Bạch tứ tuyệt với vị Ma Thủ Hồng Nhan Dư Mộng Chân đã bắt cặp chém giết nhau, rốt cuộc đã tứ bại câu thương.

- Không sai, lúc bấy giờ Từ Tâm Bồ Tát Vi Ngọc Cẩm cũng từng giao du rất thân mật với Tiên Kiếm và Ma Già, nhưng tôn giá cũng biết, hai người ấy chỉ yêu mỗi mình Ma Thủ Hồng Nhan nên không có tình ý gì với Từ Tâm Bồ Tát, nhưng Từ Tâm Bồ Tát cũng không nói gì, sau đó cũng đã quy ẩn. Chẳng ngờ không bao lâu sau, giới võ lâm đã đồn đại là Ma Dao Ca ở trong Thiên Ma Ổ đã Nhân cốc, đó hẳn là một âm mưu và kẻ tung tin thất thiệt này có thể dính líu đến chuyện mất tích của Tiên Kiếm và Ma Già.

- Điều này Trần mỗ không rõ lắm, tôn giá đừng úp mở nữa, hãy nói nghe xem có thể là ai?

- Khi xưa lão phu với Vân Trung Phiêu có tiếng tăm rất xấu, và chuyện này lại liên quan đến việc tranh giành mỹ nhân khi xưa. Tôn giá thử suy nghĩ sẽ hiểu, nhưng lão phu đây chỉ suy đoán, chưa dám quả quyết.

14. Chương 14: Hồi 14

Hắc Dao Khách vỗ đùi reo lên :

- Không sai, lão phu đã hoài nghi đến y từ lâu, hơn nữa hai đồ đệ của y từng mấy lần dịch dung hiện thân, có điều là chưa vạch mặt mà thôi.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên vỡ lẽ, thầm nhủ :

“Quả là mình đã đoán không lầm, qua lời nói của hai vị cao nhân này, rõ ràng người tung tin là Vân Trung Phiêu Cổ Thương, và hai thiếu niên nam nữ xấu xí chắc hẳn là huynh muội họ Bạch”.

Hắc Dao Khách lại hỏi :

- Vậy người hai lần hiện thân hát Ma Dao Ca là ai?

Văn Thân Dã Tẩu trầm ngâm :

- Chưa biết, nhưng chắc chắn không phải người ngoài, chỉ một trong Tứ tuyệt, Ma Thủ Hồng Nhan và Từ Tâm Bồ Tát sáu người. Tuy nhiên, Từ Tâm Bồ Tát là người hiền từ, có lẽ không phải bà ấy.

- Khi xưa sau khi thất tình, tôn giá đã ẩn cư trong cốc này chơi đùa cùng rắn cho khuây khỏa ư?

Văn Thân Dã Tẩu trầm giọng :

- Thôi, hãy rời khỏi đây mau, các vị cũng đã nếm mùi rồi, giữ được tính mạng là đã tốt lắm rồi, đi mau đi!

- Tư Mã Ngưu, kẻ khác sợ Văn Thân Khâu Dẫn của tôn giá, còn Trần mỗ chẳng sợ đâu.

Tư Mã Ngưu cười khẩy :

- Thăng thần mà nói, lão phu chẳng phải người tốt gì, mà đã không phải người tốt thì không bao giờ làm điều tốt, tôn giá mà còn lải nhải nữa, lão phu sẽ không khách sáo.

Thiên Đài Kỳ Si xen lời :

- Tôn giá thật ra cũng đâu có khách sáo!

Tư Mã Ngưu hiển nhiên đã tức giận, hằng ngàn con Văn Thân Khâu Dẫn trên mình bò lung tung, trông thật khủng khiếp.

Tư Mã Ngưu trầm giọng :

- Lão phu nếu không trở tài, hẳn các vị tướng là lão phu sợ các vị.

Đoạn liên vung tay, nhắm vào Thiên Đài Kỳ Si đẩy ra một chưởng.

Thiên Đài Kỳ Si không dễ bị mắc lừa như Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên, sớm biết Thất Tuyệt chưởng của đối phương lợi hại, đã có sự chuẩn bị.

Chưởng phong ập đến, nhẹ như không có chút lực nào nhưng đột nhiên áp lực tăng nhanh hệt như một bức vách vô hình ập thẳng vào ngực, vội dồn nội lực và huyết Dũng Tuyền, thi triển Tàn Kỳ chưởng đón tiếp.

Chỉ nghe bùng một tiếng rền rĩ, hai người cùng lùi sau một bước, nhưng bước lùi của Thiên Đài Kỳ Si dài hơn.

Tư Mã Ngưu cười khẩy nói :

- Thế nào? Tôn giá phục chưa?

Thiên Đài Kỳ Si cười khinh :

- Phục gì? Đây chỉ là trò xảo thuật mà thôi!

- Nghe nói thủ pháp ám khí của tôn giá rất khá, lão phu thử so cao thấp với tôn giá một phen.

Tư Mã Ngưu dứt lời, Văn Thân Khâu Dẫn khắp người liền dựng đứng lên, trông hệt như một chú nhím to lớn. Liên sau đó, lũ giun cong lại, chuẩn bị phóng đi.

Thiên Đài Kỳ Si cũng không dám khinh suất, lấy hai nắm cờ ra cầm tay, ngưng thần giới bị.

Bầu không khí hết sức căng thẳng, bốn bề tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng răng đánh lập cập khe khẽ, thì ra Tiểu Thúy sợ nhất loài trùng rắn, giờ thấy lũ giun cong mình chực phóng, sợ đến mặt mày tái mét.

Tiểu Lục Tử cũng biết lấy lòng giai nhân, đến bên ôm lấy Tiểu Thúy nói :

- Thúy muội, đừng sợ!

Tư Mã Ngưu trầm giọng quát :

- Hãy chú ý!

Hàng ngàn con Văn Thân Khâu Dẫn đủ màu sắc bay vút đi, Thiên Đài Kỳ Si liền hai tay vung lên, vô số quân cờ bay ra, hình thành một chiếc lưới.

Số lượng Văn Thân Khâu Dẫn nhiều hơn quân cờ gấp mấy lần, hơn nữa cờ là vật chết, Văn Thân Khâu Dẫn là vật sống, lại được Tư Mã Ngưu huấn luyện, càng thêm lợi hại.

Mắt thấy có một số Văn Thân Khâu Dẫn đã xuyên qua lưới cờ, hết như những mũi tên sắc sỡ bắn đến.

Chỉ nghe Thiên Đài Kỳ Si quát to :

- Bay tượng! Chống sĩ! Lên ngựa! Ra xe!

Liền tức, những quân cờ ấy tự động điều chỉnh vị trí, cản những con Văn Thân Khâu Dẫn vừa xuyên qua lưới cờ lại.

Hồ Thiết Sanh hết sức thán phục, chàng từng chứng kiến thủ pháp phi cờ của Thiên Đài Kỳ Si trước lúc đến nhà Bạch Long Xuyên, hôm ấy thủ pháp ám khí Liễu Sao (ngọn) Kết Tử đã khiến hai lão nhân đột mủn nỉ khiếp sợ bỏ chạy.

Tư Mã Ngưu lòng không phục, rung người một cái, toàn bộ Văn Thân Khâu Dẫn trên mình bay đi nhanh như tia chớp.

Thiên Đài Kỳ Si lại quát to :

- Liền hoàn pháo!

Liền tức, thế cờ lại biến đổi, nhưng Văn Thân Khâu Dẫn quá nhiều, vẫn có mấy mươi con vượt qua lưới cờ bay đến.

Thiên Đài Kỳ Si lại quát to :

- Chiếu tướng!

Đó là thủ pháp ám khí tối cao và cũng là tuyệt chiêu cứu mạng của ông, rất ít khi dùng đến. Liền tức tình hình đổi khác hẳn, những Văn Thân Khâu Dẫn bị quân cờ đánh tới tấp.

Bỗng Tư Mã Ngưu cất tiếng hú vang, những Văn Thân Khâu Dẫn lập tức trở nên phấn chấn, lại tiếp tục lao nhanh đến.

Chỉ nghe bộp bộp liên hồi, có số Văn Thân Khâu Dẫn bị đánh rơi xuống đất, có số cờ bị Văn Thân Khâu Dẫn quán lấy, lả tả rơi xuống.

Nhưng vẫn còn một số quân cờ và Văn Thân Khâu Dẫn bay về phía hai người, chỉ nghe hự hự hai tiếng, Tư Mã Ngưu và Thiên Đài Kỳ Si loạng choạng lùi sau ba bước, trên mình mỗi người đều bị trúng ba bốn quân cờ và Văn Thân Khâu Dẫn.

Hiển nhiên thủ pháp ám khí của Thiên Đài Kỳ Si cao hơn Tư Mã Ngưu một bậc, nhưng công lực thì lại kém hơn một bậc, hai người kể như bất phân thắng bại.

Tư Mã Ngưu nói :

- Trần Chấn Vũ, tôn giá còn muốn thử nữa không?

Hắc Dao Khách cười khẩy :

- Môn này của tôn giá chẳng qua chỉ có vậy! Thôi, bọn này còn phải đến Mang Sơn tham dự khai đàn đại điển của Kiếm Già Minh.

- Kiếm Già Minh là gì vậy?

Hắc Dao Khách bèn sơ lược kể lại.

Tư Mã Ngưu lại hỏi :

- Bao giờ cử hành?

- Mồng bảy tháng bảy, trên Trích Tinh Mang Sơn.

Tư Mã Ngưu nghiêm giọng :

- Chuyện này rất là rắc rối, lão phu tin chắc Bạch Long Xuyên với Lạc Kỳ không bao giờ sáng lập một tổ chức tà ma như vậy, lão phu cũng phải đến đó xem thử thế nào!

Dứt lời, loáng cái đã mất dạng.

Hắc Dao Khách quay sang Thiên Đài Kỳ Si nói :

- Chúng ta đi thôi! Phen này chúng ta đã bị mắc lừa, hẳn là Tư Mã Ngưu không nói dối, Ma đạo và Ma Đạo Ca không có ở đây. Mồng bảy tháng bảy chúng ta phải có mặt ở Mang Sơn tham dự khai đàn đại điển của Kiếm Già Minh.

Hai vị cao nhân mỗi người cấp lấy một người, cùng Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên ra khỏi Dã Nhân cốc, phóng đi về hướng đông nam.

Lúc này cách mồng bảy tháng bảy chỉ còn nửa tháng, nếu không đi cả ngày lẫn đêm e không kịp. Bốn người luân phiên nhau dìu đỡ Tiểu Lục Tử và Tiểu Thúy, thi triển toàn lực phóng đi.

Hồ Thiết Sanh hỏi :

- Tiền bối có thể cho biết trường hợp thọ thương của Tiểu Thúy và Tiểu Lục Tử không?

Hắc Dao Khách nói :

- Văn Thân Dã Tẩu nói không sai, trong Thiên Ma Ổ quả đúng là đầy rẫy sát cơ, nhất là Thánh Thủ Thái Hoa Hoắc Phi rất là thâm độc, không bao giờ tuân theo luật lệ giang hồ, sau này gặp y phải hết sức cẩn thận, võ công của y không kém hơn lão phu với Lữ huynh.

Sáu hôm sau, thương thế của Tiểu Lục Tử và Tiểu Thúy đã bình phục, nhưng vẫn không theo kịp bốn người. Hắc Dao Khách liền quyết định chia thành hai nhóm, ông với Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên đi trước, còn Thiên Đài Kỳ Si với Tiểu Thúy và Tiểu Lục Tử đi sau, hẹn gặp nhau tại Mang sơn.

Hắc Dao Khách với hai trẻ toàn lực phóng đi cả ngày lẫn đêm, qua khỏi canh ba đêm mồng bảy tháng bảy mới đến Trích Tinh bình (sân hái sao).

Chỉ thấy một cung điện mới xây hết sức nguy nga hùng vĩ, trong cung đèn đóm sáng choang.

Hắc Dao Khách khoát tay ra hiệu, ba người vòng sang bên, phi thân lên mái nhà, điều lạ lùng là không hề có người canh phòng.

Vượt qua mấy gian đại điện, chỉ thấy trong chính điện ở trung tâm đông nghịt người. Ba người liền nằm mọp xuống mái nhà, đưa mắt nhìn vào.

Chỉ thấy trên vách giữa đại điện có treo một tấm biển to lớn, trên viết năm chữ Tổng đàn Kiếm Già Minh màu vàng kim, dưới biển là hai chiếc ghế thái sư màu vàng kim đặt song song nhau, nhưng không có người ngồi trên.

Đứng bên hai chiếc ghế màu vàng ấy là hai thiếu niên nam nữ xấu xí, tiếp theo là Trung Nguyên ngũ kỳ sĩ, Thái Cực Song Tuyệt Sử Nghĩa Nhân và Sử Trường Phúc, ba trong bốn anh em Bàn Long Đạo họ Cổ, Nhất Cửu Phiên Phiên Lý Chiếm Trung, Thiên Cầu Phệ Hồn Lâu Thất, Thiểm Điện Trửu Kim Phong, cao thủ hắc đạo cơ hồ có mặt đông đủ.

Trước những người này là hai hàng ghế đặt theo hình chữ bát, trên có năm cao thủ tuyệt thế, có lẽ là khách được mời đến, trong số có Vô Tài Thần Quan Tiêu Thiên, Vân Trung Phiêu Cổ Thương, Tề Lỗ song tàn và Động Đình Thần Quân.

Hai bên thêm đại điện, mỗi bên có mười tám đại hán vạm vỡ.

Hắc Dao Khách với Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên hết sức kinh ngạc, họ vốn ngỡ Minh chủ của Kiếm Già Minh là do Âm Dương song sát giả mạo, và hai thiếu niên nam nữ xấu xí là huynh muội họ Bạch, nào ngờ Vân Trung Phiêu lại ngồi ở hàng ghế khách, huynh muội họ Bạch là đồ đệ của Vân Trung Phiêu, mà Âm Dương song sát lại là thủ hạ của huynh muội họ Bạch. Với thân phận của Vân Trung Phiêu, không bao giờ lại giở trò để cho những kẻ thấp kém hơn mình ngồi trên ngôi cao chủ vị.

Giữa thềm đại điện có một chiếc lư đồng to tướng, trong lư khí hương nghi ngút, không khí càng thêm nghiêm trang, một lão nhân đứng sau lư đồng, tay cầm một mảnh lụa trắng, trên viết đầy nghệ chữ nhỏ.

Bỗng, tiếng chuông ngân vang từ hậu điện, sau bảy tám tiểu đồng nam nữ từ hậu điện đi ra, bốn người bưng kiể, bốn người bưng già. Tiếp theo là hai lão nhân tiên phong đạo cốt sóng vai đi ra, chính là Tiên Kiếm Lạc Kỳ và Ma Già Bạch Long Xuyên.

Hai người tướng mạo vẫn như xưa, có điều là vẻ mặt nghiêm nghị, chậm bước đi ra, hướng về các cao thủ tuyệt thế ôm quyền thi lễ nói :

(Truyện in thiếu)

- Ngày bốn minh cử hành đại điển, đến chúc mừng là lẽ phải, Minh chủ không cần quá khiêm tốn.

Tiên Kiếm và Ma Già cùng ngồi xuống ghế vàng, tám đồng nam đồng nữ chia nhau đứng hai bên tả hữu.

Hắc Dao Khách chú mắt nhìn, bất giác lắc đầu liên hồi, Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên vừa thấy người thân của mình vẫn khỏe mạnh, hết sức khích động, vừa định hiện thân.

Hắc Dao Khách vội ngăn lại, truyền âm nói :

- Hãy khoan! Theo lão phu nhận thấy, hai vị Minh chủ này quả là Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên, có lẽ sự suy đoán của mình lại sai lầm nữa rồi, tuy nhiên...

Hồ Thiết Sanh bỗng hỏi :

- Tiên bối muốn nói hai người này quả đúng là gia tổ và Bạch tiên bối ư?

- Không sai, nhưng rất có thể họ đã bị người khổng chế, trở thành bù nhìn.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên sửng sốt :

- Căn cứ vào đâu?

- Rất hiển nhiên, thử hỏi Tiên Kiếm và Ma Già thân phận thế nào, lẽ nào lại thành lập Kiếm Già Minh? Cho dù họ quả có ý định ấy, nhưng sao lại thu nạp cao thủ hắc đạo? Hơn nữa, họ có vẻ mặt nghiêm nghị, không có chút nụ cười, chứng tỏ trong lòng có uẩn khúc rất lớn.

- Ý tiên bối muốn nói là hai vị ấy bị người đứng phía sau sai khiến, thần trí đã bị mất ư?

- Không, thần trí họ rất tỉnh táo, qua dáng vẻ họ có thể nhận ra, chính vì thần trí chưa mất nên họ mới lộ vẻ miên cưỡng và không vui.

Bỗng, Lạc Kỳ khoát tay áo hô to :

- Đại điển bắt đầu!

Chỉ thấy lão nhân tay cầm lụa trắng đứng sau lư đồng hai tay đưa thẳng ra trước ngực, mắt nhìn vào mảnh lụa trắng, lớn tiếng đọc :

- Kiếm Già Minh được thành lập thể theo lòng trời và thuận theo dân tình, nhằm mang lại nền hòa bình cho giới võ lâm và cứu muôn dân thoát khỏi cơn binh lửa, trị theo phương pháp của Nghiêu Thuấn chứ không tranh giành bá nghiệp. Đồng đạo võ lâm không phân biệt chính tà, hãy anh dũng hiến thân cùng mưu nghĩa cử. Một khi đã nhập minh, tuyệt đối không được tự ý phản rời, kẻ cố ý vi phạm minh quy sẽ bị xử tử lăng trì, kẻ không muốn phân minh, có thể tự ý hành sự nhưng không được quấy nhiễu sự phát triển của bốn minh. Nếu không sẽ kể như công địch, toàn lực diệt trừ. Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên cùng cáo bạch, lập ngày tháng năm.

Lão nhân đọc xong, quay người đi đến trước mặt hai vị Minh chủ, khom mình dâng lên minh quy, sau đó lui sang bên, lấy ra một quyển võ to và bút nghiên đặt lên trên một chiếc bàn rộng phía sau lư đồng.

Hắc Dao Khách đưa mắt nhìn hai trẻ, nhún vai nói :

- Nghe chưa? Đây rõ ràng là che trời qua biển, khẩu khí lớn chẳng kém gì chiếu thư của hoàng đế, thật là danh chính ngôn thuận, mềm dẻo nhưng cứng rắn, người đứng sau lưng này hẳn không phải là hạng tầm thường.

Chỉ thấy Vân Trung Phiêu chậm rãi đứng lên, đi đến bên bàn, cầm bút lên viết nhanh danh tánh mình, đó là biểu hiện lão đã đồng ý nhập minh.

Hắc Dao Khách ngạc nhiên nói :

- Người như Vân Trung Phiêu Cổ Thương mà lại cam tâm gia nhập làm thủ hạ của Tiên Kiếm và Ma Già, thật là chuyện lạ!

Hồ Thiết Sanh nói :

- Theo văn bối nhận thấy, hai vị Minh chủ này chưa chắc đúng là gia sư tổ và Bạch tiền bối.

- Người dựa vào đâu mà nói vậy?

- Thử nghĩ, chúng ta đã đoán biết trước hai người hiện thân trên thuyền rồng ở Động Đình hồ không phải là hai vị tiền bối ấy mà là Âm Dương song sát giả mạo, và hai thiếu niên nam nữ xấu xí chính là huynh muội họ Bạch. Hắc hắc! Hiện cao thủ hai giới hắc bạch hầu như có mặt đầy đủ, chỉ thiếu Âm Dương song sát và huynh muội họ Bạch, vậy còn chưa rõ ràng sao?

Hai Minh chủ này chính là Âm Dương song sát dịch dung và hai thiếu niên nam nữ xấu xí hẳn là huynh muội họ Bạch.

Hắc Dao Khách nghĩ cũng có lý, nhưng ông vận hết nhãn lực nhìn, hai người trên ghé vàng quả đúng là Tiên Kiếm Lạc Kỳ và Ma Già Bạch Long Xuyên, cho dù thuật dịch dung cao minh đến mấy cũng chẳng thể cải trang giống như vậy.

Vân Trung Phiêu nhập minh, mấy vị cao thủ tuyệt thế ở hàng ghế khách thấy đều kinh ngạc, nhất là Động Đình Thần Quân và Tề Lỗ song tàn. Họ đưa mắt nhìn nhau, rồi theo sau để lại danh tánh.

Chỉ Vô Tài Thần Quan Tiêu Thiên là vẫn ngồi yên, mặt lộ vẻ khinh miệt.

Hai Minh chủ thấy các cao thủ tuyệt thế lần lượt nhập minh, không hề lộ vẻ vui mừng, hai người trao đổi với nhau chốc lát, Bạch Long Xuyên cao giọng nói :

- Vân Trung Phiêu Cổ đại hiệp đã dẫn trước nhập minh, thịnh tình thật đáng cảm động, bốn Minh chủ xin trình tọng tuyên bố nhậm mệnh Cổ đại hiệp là Phó minh chủ, Tề Lỗ song tàn và Động Đình Thần Quân giữ chức tuần hồi, các vị khác chức vị vẫn giữ nguyên.

Hồ Thiết Sanh bỗng đề nghị :

- Tiền bối, văn bối dám quả quyết hai Minh chủ này không phải gia sư tổ và Bạch tiền bối, chúng ta hãy chớp nhoáng đột kích được chăng?

Hắc Dao Khách do dự :

- Dưới ấy cao thủ đông đảo, bất kỳ người nào cũng đủ cho người ứng phó, lão phu thấy tạm thời không nên mạo hiểm, chờ lão Lữ đến rồi hẵng tính.

Bạch Ngọc Quyên tiếp lời :

- Không sao đâu, chúng ta ba người chia nhau hành động, một người phóng hỏa tứ phía, hai người nhanh chóng vạch trần mặt thật của hai thiếu niên nam nữ xấu xí. Vạn nhất sự bại, Tề Lỗ song tàn với Động Đình Thần Quân và Vô Tài Thần hẳn ra tay trợ giúp, thoát thân không thành vấn đề.

Hắc Dao Khách nghĩ thấy ách ấy cũng khả thi, bèn bảo hai trẻ vạch mặt hai thiếu niên nam nữ xấu xí, còn mình thì phóng hỏa, nhưng phải phối hợp chặt chẽ thì mới có thể thành công.

Hắc Dao Khách bỏ đi, Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên vẫn nằm yên, chừng nửa tuần trà sau, quả nhiên bốn phía bốc lửa, lập tức có người phát hiện và kêu la ầm lên.

Những cao thủ võ lâm trong đại điện vội vã đứng lên, có một số đã từ hậu điện chạy ra ngoài, Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên vừa định phóng xuống, bỗng có người ở bên trên khẽ nói :

- Hai vị đừng khinh cử vọng động.

Hai người giật mình chững lại, quay phắt lại nhìn, bất giác sửng sờ, thì ra hai anh em họ Bạch. Bạch Diêu Hồng với ánh mắt đăm đăm nhìn Hồ Thiết Sanh, lộ rõ vẻ quan tâm.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên quay nhìn xuống đại điện, chỉ thấy hai thiếu niên nam nữ xấu xí vẫn còn đứng bên cạnh hai Minh chủ. Nhưng Hồ Thiết Sanh không thấy Âm Dương song sát, chưa hết hoài nghi, liền lên trên nóc điện, truyền âm hỏi :

- Bạch huynh, Âm Dương song sát đâu?

Bạch Phàm mỉm cười, chỉ tay về phía mái hậu điện nói :

- Hãy nhìn xem, chẳng phải họ là gì?

Hai người đưa mắt nhìn, quả thấy Âm Dương song sát đang nấp trên mái nhà bên kia, hướng về họ gật đầu chào.

Thế là, hai người lại cảm thấy hổ thẹn và hoang mang, họ đã thọ ơn anh em họ Bạch, chẳng những chưa báo đáp mà còn bao phen hoài nghi nhân cách người ta, lòng thật áy náy.

Lửa tứ phía chốc lát đã bị dập tắt, Bạch Phàm nói :

- Đi, chúng ta ra ngoài kia nói chuyện!

Bốn người liền vượt qua bờ tường ra ngoài, đến trong một khu rừng, Bạch Phàm hỏi :

- Hai vị đều là hậu duệ của Tiên Kiếm và Ma Già, sao không tham gia Kiếm Già Minh mà lại đến thám thính?

Hồ Thiết Sanh nói :

- Tiểu đệ nghĩ là gia sư tổ với Bạch tiên bối không bao giờ lập ra tà minh này, bên trong hẳn là có vấn đề. Lệnh sư cũng đã trở thành Phó minh chủ của Kiếm Già Minh, hai vị sao không theo lệnh sư tham gia?

Bạch Diêu Hồng nói :

- Tiểu muội cũng nghĩ như Sanh ca, nhận thấy Kiếm Già Minh này rất là thần bí.

Dứt lời, cất bước đi về phía Hồ Thiết Sanh.

Bạch Ngọc Quyên từ lúc hết hiểu lầm với Hồ Thiết Sanh, nàng luôn đề cao cảnh giác, tuy có ấn tượng tốt với Bạch Phàm và từng động chạm da thịt, nhưng vì thận trọng, không dám gần gũi với y nữa. Lúc này đang nép vào người Hồ Thiết Sanh, thấy Bạch Diêu Hồng đi đến, tuy ngoài mặt hết sức điềm nhiên, nhưng trong lòng hết sức bức tức.

Hồ Thiết Sanh cũng không dám gần gũi với Bạch Diêu Hồng, vội ôm lấy Bạch Ngọc Quyên cố ý tỏ ra thân mật.

Nhưng Bạch Diêu Hồng tảng lờ như không nhìn thấy, đi đến bên Hồ Thiết Sanh nói :

- Sanh ca, tiểu muội muốn đi cùng Sanh ca.

Hồ Thiết Sanh hết sức khó xử, bởi huynh muội họ có ơn với Bạch Ngọc Quyên, và chàng cũng từng ôm ấp Bạch Diêu Hồng, mặc dù cho đó là bị sa vào bẫy rập của nàng ta, nhưng lúc này lại nghĩ là sự suy đoán của mình chưa chắc đã đúng, đành nói :

- Hồng muội hãy hỏi Quyên muội thử xem!

Phen này lại đến Bạch Ngọc Quyên khó xử, đồng thời cũng tức Hồ Thiết Sanh đã đùn đẩy trách nhiệm cho mình, nhưng lại chẳng thể không bày tỏ ý kiến, đành cười nói :

- Hỏi tiểu muội làm gì? Đương nhiên là tiểu muội mong có bạn rồi!

Bạch Phàm vỗ tay lớn tiếng nói :

- Quyên muội tốt quá, vậy là ngu huynh cũng được vinh hạnh lây rồi! Đi, chúng ta hãy tìm chỗ uống một ly!

Hồ Thiết Sanh lòng thầm kêu khổ, nháy mắt ra hiệu với Bạch Ngọc Quyên, bảo nàng hãy cẩn thận.

Bốn người đi đến Lạc Dương, Âm Dương song sát không đi theo. Bốn người vào một tửu lầu, Bạch Phàm gọi lấy rượu và thức ăn, bốn người lập tức ăn uống.

Hồ Thiết Sanh nháy mắt với Bạch Ngọc Quyên, ra hiệu nàng đừng uống rượu, Bạch Ngọc Quyên đương nhiên không dám mạo hiểm, một giọt rượu cũng không uống, anh em họ Bạch cũng không tiện nài ép.

Đột nhiên, một tiếng nói khê như muỗi kêu vọng vào tai Hồ Thiết Sanh :

- Tiểu tử, các ngươi cứ uống, trong rượu không có gì đâu. Tuy nhiên huynh muội họ Bạch này là có mưu đồ, lát nữa rời khỏi tửu lầu, khi đi ngang qua bàn ta, ta sẽ cho ngươi một cảm nang diệu kế. Đêm nay bất luận Bạch Diêu Hồng dùng thủ đoạn gì ám toán ngươi, ngươi cũng đừng lo, hãy tương kế tựu kế, phải biết y thị lòng không xấu, có điều là không dám trái lệnh cấp trên, chỉ cần thật sự là vợ chồng với y thị, y thị sẽ cho ngươi biết nửa phần bí mật. Canh tư đêm nay, ta chờ ngươi trong ngôi miếu hoang ở ngoại ô phía bắc Lạc Dương.

Hồ Thiết Sanh sững sờ quét mắt nhìn, chỉ thấy một trung niên văn sĩ ngồi ở chiếc bàn gần cửa thang lầu. Văn sĩ trung niên này chẳng những tướng mạo siêu phàm thoát tục, hết như từng phong minh nguyệt, mà đôi mắt hết sức trong sáng, có điều là dáng người không cao, trông rất yếu đuối.

Hồ Thiết Sanh lại quét mắt nhìn quanh, không có thực khách nào khác, biết người vừa nói hẳn là vị văn sĩ trung niên này. Chàng tìm nhanh trong trí nhớ, dường như chưa từng nghe nói trong giới võ lâm có một nhân vật như vậy.

Văn sĩ trung niên ấy không hề nhìn chàng, chỉ ung dung ăn uống, dáng vẻ hết sức an nhàn.

Thế là Hồ Thiết Sanh yên tâm ăn uống, ly đến rượu cạn, khiến Bạch Ngọc Quyên hết sức hoang mang thắc mắc.

Ăn uống xong, Bạch Phàm giành trả tiền, bốn người đi xuống lầu. Hồ Thiết Sanh cố ý đi sau cùng, khi đến bên bàn văn sĩ trung niên, chỉ thấy ông đưa bàn tay trắng nuột ra, nhét một vật vào tay chàng, dường như là một gói giấy. Xuống khỏi tửu lầu, đi đến một khách điểm, thuê lấy bốn gian phòng.

Hồ Thiết Sanh vào phòng mình khép cửa lại, mở gói giấy ra xem, thì ra là ba viên dược hoàn màu đen hương thơm ngào ngạt và kèm theo một mảnh giấy viết “Đêm nay Bạch Diêu Hồng hẳn đến tìm ngươi giở trò như trước, ngươi đừng sợ. Hãy uống một viên thuốc này trước chờ y thị. Sau khi thật sự là vợ chồng, y thị sẽ cho ngươi đã biết nửa phần bí mật, và y thị vốn là hậu duệ của đại hiệp bạch đạo, sau này ngươi sẽ phát hiện ra một điều bí mật khác. Còn về Bạch Ngọc Quyên, thật sự sẽ giải thích giùm ngươi”.

Hồ Thiết Sanh bán tín bán nghi, điều khiến chàng khó xử nhất là câu “sau khi thật sự là vợ chồng”, chả lẽ vị tiền bối này muốn mình xảy ra quan hệ với Bạch Diêu Hồng hay sao?

Chàng ngẫm nghĩ một hồi, lòng hết sức không muốn, nhưng nhận lại thấy không thể trái lời vị văn sĩ này, nên càng cảm thấy khó xử hơn.

Lúc này chưa đến canh một, chàng đi đến phòng Bạch Ngọc Quyên, định bàn bạc với nàng nhưng Bạch Ngọc Quyên đã đi đâu chẳng rõ, chàng kinh hãi thâm nhủ :

- Chả lẽ đã bị Bạch Phàm giở trò rồi sao?

Chàng như là kinh cung chi diểu, vội đến trước cửa phòng Bạch Phàm gọi :

- Bạch huynh! Bạch huynh!

Cửa phòng kệt một tiếng mở ra, Bạch Phàm đứng ngay trước cửa tươi cười nói :

- Hồ huynh đến thật đúng lúc, xá muội vừa mới đòi tiểu đệ sang mời Hồ huynh. Trong phòng nóng nực quá, chúng ta hãy ra ngoài hóng mát.

Hồ Thiết Sanh nhẹ người :

- Tiểu đệ cũng có ý định ấy!

- Hồ huynh hãy nói chuyện vãn với xá muội trước, tiểu đệ còn có chút việc, lát nữa sẽ trở lại tìm hai vị.

Bạch Diêu Hồng đẩy mở cửa phòng, tha thướt đi đến cặp tay Hồ Thiết Sanh, nũng nịu nói :

- Sanh ca, tiểu muội tưởng đâu đã có Quyên muội rồi, Sanh ca sẽ không bao giờ tìm đến tiểu muội nữa chứ?

Hồ Thiết Sanh áp ứng :

- Đâu có, chúng ta đều như huynh muội với nhau, đâu có phân biệt.

Chàng miệng nói mà tim đập thình thịch vì Bạch Diêu Hồng tựa đầu vào vai chàng, hương thơm ngào ngạt khiến chàng tâm thần ngây ngất.

Hai người đi đến hoa viên, ngồi xuống trên một tảng đá to, Hồ Thiết Sanh chưa ngồi vững, Bạch Diêu Hồng đã ngã vào lòng chàng.

Hồ Thiết Sanh vội nói :

- Hồng muội, ngồi dậy mau, bị kẻ khác nhìn thì còn ra thể thống gì nữa?

Bạch Diêu Hồng nãy nê nói :

- Chỉ một câu này cũng đủ chứng tỏ là Sanh ca không yêu thương tiểu muội rồi, nếu là Quyên muội, chắc chắn Sanh ca không bao giờ thốt ra những lời như vậy, số mệnh tiểu muội thật là khổ.

Đoạn hai hàng mi dài chớp một cái, hai giọt lệ to lăn dài xuống má.

Hồ Thiết Sanh nói :

- Hồng muội có huynh trưởng chăm lo bảo bọc, hai người hành đạo giang hồ rất là an nhàn tự tại, sao thế nói là khổ chứ?

Bạch Diêu Hồng khẽ thở dài :

- Huynh muội bọn này thân thể chẳng rõ, đến nay cũng chưa biết song thân hiện ở nơi đâu, vậy không phải khổ sao?

- Hồng muội, lẽ ra ngu huynh không nên nhắc đến chuyện khiến Hồng muội thương tâm.

- Sanh ca, vạn nhất một ngày nào đó phát hiện ra những lời tiểu muội đã nói với Sanh ca sai sự thật, cũng xin Sanh ca lượng thứ cho, bởi vì tiểu muội...

Hồ Thiết Sanh chợt hiểu, nhận thấy nàng quả thật là một dạ si tình, lòng bất giác cảm thấy vô cùng bất nhẫn.

Trong mắt Bạch Diêu Hồng tràn trề tình ý, Hồ Thiết Sanh lòng chợt xáo động, vội ngoảnh mặt đi, không dám tiếp xúc với ánh mắt của nàng.

Bạch Diêu Hồng buông tiếng thở dài não ruột, như có vô vàn ai oán nói :

- Sanh ca, xin dìu tiểu muội về phòng được không? Tiểu muội buồn quá!

Hồ Thiết Sanh đang mong được sớm rời nàng ta, liền dìu nàng ta rời khỏi hoa viên, nào ngờ khi đến cửa phòng Hồ Thiết Sanh, Bạch Diêu Hồng nói :

- Sanh ca, tiểu muội muốn vào phòng Sanh ca ngồi chơi chốc lát.

Hồ Thiết Sanh không tiện từ chối, đành dìu Bạch Diêu Hồng đi vào phòng, Bạch Diêu Hồng ngược mặt lên, đôi môi mọng đỏ hé ra chờ đợi.

Hồ Thiết Sanh không dám trêu vào nàng ta, vờ như không thấy.

Nào ngờ Bạch Diêu Hồng nãy nê nói :

- Sanh ca, cho dù Sanh ca không yêu tiểu muội, tiểu muội cũng không oán trách Sanh ca, ai bảo tiểu muội mạng khổ.

Hồ Thiết Sanh thăm thử dài, tự nhủ :

“Nàng cũng thật đáng tội nghiệp, từ bé thân thể không rõ, lưu lạc giang hồ, đến nay vẫn còn tấm thân trong trắng, cũng thật đáng quý. Thôi thì mình đã từng động chạm da thịt với nàng, hôn nàng một cái an ủi cũng chẳng hề gì!”

Đoạn cúi xuống hôn lên môi Bạch Diêu Hồng, liền cảm thấy trong miệng nàng ta có mùi thơm kỳ lạ, nhưng không để ý.

Hai người lúc này đã nằm xuống giường, Hồ Thiết Sanh bỗng cảm thấy trong Đan Điền bốc lên một luồng sức nóng, hết như lần trước, lửa dục bùng dậy, bất giác kinh hãi thầm nhủ :

“Chả lẽ nàng ta quả thật muốn ám toán mình? Hay mùi thơm trong miệng nàng ta chính là dược vật làm loạn lý trí?”

Chàng vội lên lấy ra một viên dược hoàn, bỏ vào miệng nuốt chửng.

Lúc này Bạch Diêu Hồng hai má đỏ bừng, hơi thở gấp rút.

Hồ Thiết Sanh cảm thấy khắp người nàng ta nóng rực và run lên nhẹ nhẹ, và bản thân chàng cũng lửa dục bốc cao, không sao kiềm chế nổi.

Ngay khi ấy, thần trí Hồ Thiết Sanh bỗng trở nên sáng suốt, lập tức nhớ lại lời nói của văn sĩ trung niên, thầm nhủ :

“Mình với nàng chưa có danh phận vợ chồng, sao thể xảy ra quan hệ với nàng? Nhưng theo lời văn sĩ ấy, sau khi mình xảy ra quan hệ với nàng, nàng sẽ cho mình biết nửa phần bí mật. Bí mật ấy hẳn có liên quan đến Kiếm Già Minh hoặc là chuyện mất tích của sư tổ và Bạch tiên bối”.

Chàng nghĩ đến đó, lại bất giác do dự, nhưng Hồ Thiết Sanh dẫu sao cũng là một thiếu niên bất phàm, nhanh chóng suy tính quyết định, vì chàng tin văn sĩ trung niên kia hẳn là một vị kỳ hiệp bạch đạo, ông ấy đã nêu ý kiến thì hẳn có thể đứng ra thu xếp cho chàng. Vả lại, chàng đã hai lần động chạm da thịt với Bạch Diêu Hồng, kiếp này nàng cũng chẳng thể làm vợ người khác nữa.

Thế là chàng ôm chặt lấy Bạch Diêu Hồng, nhưng không đột phá qua cửa ải sau cùng. Khoảng một canh giờ sau, Bạch Diêu Hồng lửa dục mới dần lắng dịu.

Bạch Diêu Hồng thở hào hển, mắt hé mở, thẹn thùng nép vào ngực Hồ Thiết Sanh nói :

- Sanh ca, chúng ta đã...

- Hồng muội đã cho ngu huynh uống thuốc gì vậy?

Bạch Diêu Hồng giọng năn nỉ :

- Sanh ca hãy lượng thứ cho tiểu muội, lần trước tiểu muội cũng đã giả trò ám muội nhưng không hề có ác ý, mà chỉ là vì yêu Sanh ca, nhưng lần ấy tiểu muội đã không cho Sanh ca.

- Ngu huynh hiểu tâm ý của Hồng muội, nhưng việc này phải thư thả vì cần phải giải thích rõ trước với Quyên muội, nếu không hẳn có xung đột.

- Sanh ca... có yêu tiểu muội không?

- Dĩ nhiên là yêu rồi!

Bạch Diêu Hồng cười sung sướng :

- Sanh ca, trên thực tế là chúng ta đã là vợ chồng rồi, tiểu muội cũng không nên giấu diếm Sanh ca nữa. Trước đây tiểu muội với ca ca gần gũi với Sanh ca và Quyên muội quả là có dụng tâm riêng. Nhưng từ khi gặp Sanh ca, tiểu muội đã có sự toan tính riêng, nếu không Sanh ca với Quyên muội e sớm đã...

- Ngu huynh biết là Hồng muội tốt với ngu huynh!

- Tiểu muội với ca ca đã phụng mệnh hành sự, định lợi dụng Sanh ca với Quyên muội tuyên truyền Tiên Kiếm và Ma Già đã từ chính trở thành tà...

- Hồng muội! Hồng muội!

Tiếng gọi của Bạch Phàm từ ngoài vọng vào, Bạch Diêu Hồng vội ngưng lời. Hai người lập tức mặc y phục vào, Bạch Diêu Hồng sửa lại mái tóc, mở cửa đi ra.

Hồ Thiết Sanh nghĩ đến Bạch Ngọc Quyên, lập tức đẩy cửa phòng nàng, chỉ thấy bên trong không có người, trên giường có một mảnh giấy viết “Thấy thư tức tốc đến ngôi miếu hoang ở ngoại ô phía bắc Lạc Dương gặp nhau. Ngọc Quyên”.

Hồ Thiết Sanh ngạc nhiên thầm nhủ :

“Chả lẽ Quyên muội đã biết chuyện này rồi ư?”

Chàng không yên tâm, lập tức phóng đi về hướng bắc.

Đến nơi, Hồ Thiết Sanh vừa bước qua cổng miếu đã thấy Bạch Ngọc Quyên với văn sĩ trung niên đang đứng trong sân vườn, liền vòng tay thi lễ :

- Tiền bối đã chỉ điểm cho con đường sáng, văn bối vô vàn cảm kích, dám hỏi tiền bối tôn tánh đại danh?

Đôi mắt trong sáng của văn sĩ trung niên nhìn chót vào mặt chàng như muốn xuyên thấu tim gan, Hồ Thiết Sanh liền cúi đầu xuống, cảm thấy mặt nóng ran.

Văn sĩ trung niên gật đầu连连, nói :

- Tốt lắm, trước nữ sắc mà người có thể kềm chế được, quả là có chỗ hơn người, lão thân đã không nhìn lầm người.

Hồ Thiết Sanh ngẩn người, đối phương là một văn sĩ trung niên, sao lại tự xưng là lão thân thể này?

Văn sĩ trung niên nói tiếp :

- Thân phận của lão thân tạm thời chưa thể cho các người biết, nói chung chỉ cần biết là cao hơn các người hai bậc và không có ác ý với các người là được rồi. Về việc Bạch Diêu Hồng chưa cho người biết nửa phần bí mật là vì lúc ấy không tiện, rồi đây gặp lại, y thị hân sẽ cho người biết.

Hồ Thiết Sanh lòng hiểu rất rõ, nhưng hết sức kinh ngạc, nghe giọng điệu đối phương dường như đã chính mắt trông thấy, nếu không sao biết chàng chưa xảy ra quan hệ với Bạch Diêu Hồng? Và sao biết Bạch Diêu Hồng đang nói dối đã bị Bạch Phàm cắt đứt.

Nhưng Bạch Ngọc Quyên chẳng biết hai người đã nói gì với nhau.

Văn sĩ trung niên khẽ thở dài nói :

- Hai vị Minh chủ Kiếm Già Minh quả đúng là trưởng bối của các người, còn về nguyên nhân vì sao họ thành lập tà minh, vấn đề này dính líu quá rộng, liên quan đến ân oán tình thù khi xưa, các người biết lúc này vô ích. Từ nay mà gặp người của Kiếm Già Minh, không nên xung đột trực diện, hãy ngầm theo dõi điều tra, không bao lâu sẽ rõ.

Hồ Thiết Sanh bỗng hỏi :

- Tiền bối có biết chuyện Ma Dao Ca gần đây đã xuất hiện trên giang hồ không?

- Lão thân đương nhiên là biết!

- Người ấy thật ra là chính hay là tà?

- Nửa chính nửa tà. Bắt đầu từ giờ, các người muốn vào Tổng đàn Kiếm Già Minh thật còn khó hơn lên trời, và Kiếm Già Minh từ nay ắt sẽ đại khai sát giới.

Hồ Thiết Sanh sững sờ :

- Vì sao từ nay vào Tổng đàn Kiếm Già Minh khó hơn lên trời? Vì sao đêm qua chúng vẫn bối lại xâm nhập dễ dàng như vậy?

- Đêm qua là Kiếm Già Minh cử hành đại điển khai đàn, không bố trí canh phòng, nguyên nhân chính là muốn để cho những người công khai đến dự và những người lẻ vào thám thính đều chính mắt trông thấy hai vị Minh chủ quả đúng là Tiên Kiếm Lạc Kỳ và Ma Già Bạch Long Xuyên khi xưa.

Bạch Ngọc Quyên chợt động tâm nói :

- Vậy thì lần hiện thân trên Động Đình hồ chắc chắn không phải là hai vị ấy?

Văn sĩ trung niên gật đầu :

- Không sai, người giả mạo chính là kẻ cầm đầu trong bóng tối, vì biết lần hiện thân trên Động Đình hồ không dám lên bờ gặp gỡ nhân vật bạch đạo, ít nhiều đã để sơ hở, nên đành phải cho Tiên Kiếm và Ma Già thật công khai hiện thân hầu xóa bỏ nỗi nghi ngờ trong giới võ lâm.

Hồ Thiết Sanh hỏi :

- Kẻ cầm đầu trong bóng tối hẳn là một cao thủ tuyệt thế phải không?

Văn sĩ trung niên cười :

- Đương nhiên rồi! Người này chẳng những võ công cao cường mà bề ngoài rất hiền từ hòa nhã, đức độ hào phóng, nhưng lòng dạ thì vô cùng hiểm độc. Y có thể khống chế Tiên Kiếm và Ma Già nghe theo mệnh lệnh của y, thật khiến lão thân hết sức thắc mắc. Nói chung, lão thân tin chắc Tiên Kiếm và Ma Già không bao giờ làm điều xằng bậy, bên trong hẳn là có nguyên nhân.

Bạch Ngọc Quyên bỗng hỏi :

- Tiên bối bảo chúng vẫn bối đến đây có gì dạy bảo?

Văn sĩ trung niên nghiêm mặt :

- Để ứng phó với hào kiếp võ lâm sắp xảy đến, lão thân cần phải truyền cho các người vài chiêu tuyệt học.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, cùng nói :

- Thịnh tình của tiên bối, văn bối xin tâm lĩnh, việc này cần phải bấm cáo với sư môn rồi mới có thể...

- Lão thân có quan hệ sâu xa với sư môn của các người, nếu lão thân mà gặp Tiên Kiếm và Ma Già hồi một tháng trước, có lẽ họ đã không bị người khác khống chế. Ôi! Đó là do định số cả. Rồi mai đây các người sẽ biết lão thân là ai.

Văn sĩ trung niên như hết sức cảm khái, ngưng chốc lát lại nói :

- Lão thân cho các người hai bộ y phục, hãy mang theo bên mình, khi cần có thể cải trang giả mạo một người để tiện ung dung thoát thân.

Hồ Thiết Sanh hỏi :

- Giả mạo ai vậy?

- Người hát Ma Dao Ca!

Hai người sửng sốt :

- Hay tiên bối chính là người...

Văn sĩ trung niên xua tay :

- Sai rồi! Lão thân không phải người đã hát Ma Dao Ca, nhưng lão thân với người ấy có mối quan hệ khác, các người không cần hỏi nhiều, hãy tùy cơ ứng biến, cam đoan các người sẽ phùng hung hóa cát. Hãy đi theo lão thân!

Văn sĩ trung niên đi vào trong miếu hoang nói :

- Lão thân truyền cho các ngươi vài ba chiêu tuyệt học, môn tuyệt học này trong giới võ lâm không ai được biết. Nhưng lão thân phải cho các ngươi biết, người có chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch sau khi luyện môn tuyệt học này sẽ dần dần giảm rồi khỏi hẳn. Nhưng trong mấy tháng trước khi bệnh khỏi, người phải đặc biệt lưu ý, đôi lúc có thể phát tác và một khi phát tác võ công mất hết, đừng nói gặp phải cao thủ, cho dù hạng tầm thường cũng không đương cự nổi. Nên khi nào người cảm thấy có triệu chứng phát tác, phải tức khắc tìm chỗ kín đáo ẩn nấp, chừng nửa giờ sau sẽ tự động trở lại bình thường, cũng may là có Quyên nhi ở bên bảo vệ, hẳn là không có gì nguy hiểm.

Hồ Thiết Sanh phân vân do dự, chàng tuy rất hy vọng chữa khỏi chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch, nhưng lại sợ tuyệt chứng phát tác mất hết võ công, vạn nhất gặp phải kẻ địch thì chỉ đành xuôi tay chịu chết còn gì?

Nhưng chàng nghĩ đến sự tử đang bị khống chế, dũng khí liền bừng dậy nói :

- Tiền bối đã có ý thành toàn cho vãn bối, đại đức không dám báo đáp bằng lời, nhưng chẳng hay tuyệt học ấy có tên là gì vậy?

Văn sĩ trung niên nghiêm mặt :

- Đừng hỏi nhiều, bây giờ bắt đầu!

Thế là, trong đêm ấy hai người đã học xong mấy chiêu tuyệt học và thuộc lòng Ma Dao Ca. Sau khi căn dặn kỹ lưỡng, văn sĩ trung niên đã bỏ đi.

Bạch Ngọc Quyên cười nói :

- Sanh ca, tiểu muội nhận thấy người này như có hơi hướm đàn bà sao ấy, nếu người này mà là đàn bà, hẳn trên thế gian này không còn ai đẹp hơn nữa.

- Ngu huynh cũng nhận thấy vậy, nhưng chúng ta bàn luận về một vị tiền bối thế này thật là bất kính. Đi thôi, chúng ta phải đến ngay Tổng đàn Kiếm Già Minh xem thử gia sư tử với Bạch tiền bối thế nào rồi!

Hai người liền tức phóng đi về phía Mang Sơn, Bạch Ngọc Quyên nói :

- Sanh ca, chúng ta có cần thay y phục không?

- Nên thay thì hơn! Khi cần có thể giả mạo người hát Ma Dao Ca để tiện bề thoát thân.

Khi đến gần Trích Tinh bình, hai người dừng lại ăn lương khô và thay lấy hai bộ y phục đặc chế, trong túi áo còn có mười viên thuốc dịch dung và một mảnh giấy viết “Sau khi dịch dung tuyệt đối không được để cho kẻ thứ ba nhìn thấy, lúc hiện thân hãy sử dụng chiêu tuyệt học thứ nhất, làm cho cuồng phong nổi dậy, gia tăng vẻ thần bí và ghê rợn hầu che giấu thân phận mình”.

Hai người cùng nhún vai nói :

- Vị tiền bối này thật là cao thâm khôn lường.

Thì ra sau khi dịch dung, hình dáng hai người đã hoàn toàn đổi khác, Hồ Thiết Sanh mặt vàng lấp lánh, còn Bạch Ngọc Quyên thì mặt lấp lánh ánh bạc, hai người đều mặc áo giáp như thiên tướng hạ phàm.

Màn đêm đã kéo đến, trong Tổng đàn Kiếm Già Minh hoàn toàn tĩnh lặng, hết như một ngôi cổ mộ.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên không dám khinh suất, thi triển khinh công tuyệt đỉnh phóng đi như tia chớp, thẳng đến bên hông điện.

Hai người lòng vui mừng khôn xiết, thì ra khinh công của họ lại tinh tiến không ít, mỗi lượt tung mình xa đến mười lăm mười sáu trượng, như là cưỡi mây lướt gió vậy.

Đột nhiên, ba bóng người từ trong bờ tường vọt ra, cùng quát to :

- Cuồng đồ ở đâu mà dám xâm nhập Tổng đàn Kiếm Già Minh?

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên cùng phất tay áo, thi triển chiêu tuyệt học thứ nhất do văn sĩ trung niên truyền cho, liền tức cuồng phong nổi dậy, trăng sao lu mờ, cát bay đá chạy, trong vòng mấy mươi trượng không sao mở mắt ra được.

Ba bóng người bị cuồng phong cuốn ra xa mấy trượng, trong tiếng la hét kinh hoàng, Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên đã vượt qua bờ tường vào trong.

Chỉ thấy bên trong canh phòng nghiêm mật, mỗi cách năm bước một người, mười bước một trạm, thấy đều là cao thủ bậc nhất.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên không dám để lộ thân phận, vội phóng đi về phía sau.

Đến trên mái đại điện khu thứ ba, bỗng nghe bên dưới quát to :

- Thắp đèn lên!

Liền tức đèn đuốc sáng choang, cảnh vật trong đại điện hoàn toàn hiện rõ trong tầm mắt.

Chỉ thấy Tiên Kiếm và Ma Già chễm chệ ngồi trên ghế vàng, Vân Trung Phiêu Cổ Thương ngồi bên phải, Tề Lỗ song tàn và Động Đình Thần Quân ngồi bên trái, còn Thái Cực nhị tuyệt với Trung Nguyên ngũ kỳ sĩ và anh em Bàn Long Đao chia nhau đứng hai bên tả hữu.

Vân Trung Phiêu trầm giọng nói :

- Bằng hữu còn chưa chịu hiện thân ư?

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên tay áo phất mạnh, ngói mái tung bay, trong sân vườn bụi cát mù mịt, không sao mở mắt ra được.

Tiếng la hét kinh hoàng từ trong đại điện vọng ra, chỉ nghe Vân Trung Phiêu trầm giọng quát :

- Tôn giá là ai?

Hồ Thiết Sanh cất tiếng hát :

- Gió căm căm! Mưa tầm tã! Vô lâm đã sắp thấy Ma đao. Xương trắng chất đầy đỉnh ngũ nhạc. Sông máu tràn ngập chốn Trung Nguyên...

- Ma Đao Ca!

Trong tiếng kêu la thảng thốt, Vân Trung Phiêu quát to :

- Thái Cực nhị tuyệt, hãy bắt lấy hần!

- Tuân mệnh!

Thái Cực nhị tuyệt bước nhanh ra, đứng trên thềm đại điện, không nhìn thấy Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên, vì lúc này vẫn bụi cát mù mịt, cuồng phong thổi tạt.

Hồ Thiết Sanh trầm giọng nói :

- Bốn nhân muốn Minh chủ đích thân ra nói chuyện, Thái Cực nhị tuyệt chỉ là vô lâm mật học, không xứng đáng...

Thái Cực nhị tuyệt vốn trong lòng khiếp sợ, nhưng không dám trái lệnh Phó minh chủ, nhân lúc đối phương cất tiếng, Thái Cực Uyên Ương khuyên cùng lúc ném ra.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên đã từng nếm mùi môn ám khí độc địa này, bất giác bừng lửa giận, cùng lúc thi triển chiêu tuyệt học thứ nhì.

Chỉ nghe tiếng kim khí vỡ nát và tiếng gió rít vang, hai luồng sáng vàng và hệt như tia chớp xuyên qua bụi cát ập xuống. Thái Cực nhị tuyệt rú lên thảm thiết, người bay vào trong đại điện, trong điện liền tức đại loạn.

Bỗng, Tiên Kiếm trầm giọng nói :

- Cổ phó minh chủ, hãy bắt lấy hần!

15. Chương 15: Hồi 15

Vân Trung Phiêu tuy trong lòng khiếp sợ nhưng cũng đành buông tiếng quát vang, lướt ra ngoài thềm nhăm vào bụi cát toàn lực tung ra một chiêu Cẩn Lăng Truy Hồn cuồng.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên lại cùng thi triển tuyệt học thứ nhì, hai luồng sáng vàng và bạc như tia chớp bay ra, chỉ nghe bùng một tiếng vang dội, cả gian đại điện lung lay, Vân Trung Phiêu hự một tiếng đau đớn, loạng choạng lùi sau bảy tám bước, suýt ngã vào người hai vị Minh chủ.

Lúc này bọn cảnh vệ đã lục tục từ bốn phía kéo đến, vây chặt cả gian đại điện.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên liền tiếp đánh hạ ba cao thủ tuyệt đỉnh, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, lòng tin gia tăng, tay áo vung động liên hồi, cuồng phong dậy lên như vũ bão. Bọn cảnh vệ vây quanh như đang dần thân trong sóng dữ, thấy đều bị đẩy lùi ra xa.

Hai vị Minh chủ cả giận, cùng đứng phất dậy, sóng bước đi ra ngoài.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên sao dám động thủ với trưởng bối mình, bất giác rung động cõi lòng.

Tiên Kiếm cất giọng sang sảng nói :

- Hai vị cao nhân thân thủ bất phạm, bổn Minh chủ lần đầu tiên trong đời mới gặp, thảo nào Phó minh chủ bổn Minh cũng không phải địch thủ. Nhưng tôn giá hiển nhiên đã cải trang dịch dung, hai vị đã là người hai lần hiện thân hát Ma Đạo Ca, hẳn cũng biết tuyệt học Ma Đạo. Bổn Minh chủ ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay có duyên được lĩnh giáo tuyệt học, thật lấy làm an ủi bình sanh.

Hồ Thiết Sanh lòng xót xa khôn tả. Không sai, đây chính là Tiên Kiếm Lạc Kỳ sư tổ chàng, diện mạo và tiếng nói vẫn như trước, nhưng có điều mái tóc đã bạc hơn rất nhiều.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên còn nhớ hai vị lão nhân lúc mất tích có để lại một vũng máu trong nhà, chẳng rõ có thọ thương hay không, giờ đã tận mắt nhìn rõ, nỗi lo lắng trong lòng liền tiêu tan ngay.

Hồ Thiết Sanh vốn định vào đây gặp riêng hai vị tiền bối, nhưng lúc này đang ở trước nhiều người, dĩ nhiên chẳng thể bộc lộ thân phận, đành trầm giọng nói :

- Tiên Kiếm và Ma Già hiệp danh lừng lẫy, mọi người trong giới võ lâm đều kính ngưỡng, chẳng ngờ lúc cuối đời lại đổi khác, thật khiến giới võ lâm thất vọng, chẳng hay có uẩn khúc gì vậy?

Tiên Kiếm sầm mặt :

- Kiếm Già Minh được thành lập với tôn chỉ thay trời hành đạo, trừ bạo an dân. Tôn giá đã vô đoán nói bừa, bóp méo sự thật, tưởng tuyệt kỹ Ma Đạo có thể đe dọa bổn Minh chủ hay sao?

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên định phản bác, nhưng sợ bại lộ thân phận, nháy mắt ra hiệu nhau, vừa định bỏ đi.

Nào ngờ Tiên Kiếm đã quát to :

- Hai vị đã đến đây rồi, bổn Minh chủ dĩ nhiên phải đón tiếp, xin hãy xuất thủ.

Hồ Thiết Sanh hết sức khó xử, nhưng vì phải che đậy cho hành động sau này, lại chẳng thể đầu hỏ đuôi rắn, đành trầm giọng nói :

- Hai vị chấp mê chấp ngộ, chớ trách bổn nhân mạo phạm.

Đoạn với sáu thành công lực tung ra chiêu tuyệt học thứ nhì, chỉ thấy một luồng sáng vàng như tia chớp bay ra, cả ngoài sân lẫn trong đại điện liền tức ngập tràn ánh vàng chói lòa.

Tiên Kiếm giật mình kinh hãi, vội với tám thành công lực tung ra một cuồng, đó là chiêu thứ nhất Nội tam kiếm trong Thánh Giả Chi Kiếm, dùng cuồng thay kiếm mà uy lực không giảm.

Chỉ nghe bùng một tiếng như sấm rền, gạch đá trong sân bay tứ phía, Tiên Kiếm bật lui ba bước dài, người chao đảo mấy lượt mới đứng vững lại được.

Hồ Thiết Sanh bật lui năm bước, thừa thế nắm tay Bạch Ngọc Quyên tung mình lên cao mười lăm mười sáu trượng, phóng đi như tia chớp.

Hai người vừa ra khỏi bờ tường, bỗng nghe một tiếng quát to vang lên trên không, lúc này hai người đang ở trên cao sáu bảy trượng, ngược nhìn lên, bất giác giật mình kinh hãi. Chỉ thấy một bóng người đang từ trên cao hơn hai mươi trượng lao nhanh xuống.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên vội thi triển Thiên Cân Trụy hạ xuống bên ngoài bờ tường, cùng tung ra chiêu tuyệt học thứ nhì.

Bóng người ấy từ trên không tung ra một chưởng, bùng một tiếng rền rĩ, bờ tường sụp vỡ một khoảng, cát đá tung bay. Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên chỉ cảm thấy chưởng kinh đối phương sắc nhọn như kim châm và nội lực hùng hậu tuyệt luân, cùng bị đẩy lùi năm bước.

Bóng người nhỏ nhắn ấy cũng bị chưởng lực hai người đẩy bật lên, lộn một vòng trên không, hạ xuống bên trong bờ tường.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên tột cùng kinh hãi, biết người này thân thủ chẳng kém hơn Tiên Kiếm và Ma Già, rất có thể chính là người cầm đầu Kiếm Già Minh trong bóng tối, không dám nấn ná, vội quay người phóng nhanh xuống Trích Tinh bình.

Hai người phóng đi một hồi, thấy không có người đuổi theo, bèn đi chậm lại.

Bạch Ngọc Quyên hỏi :

- Sanh ca thấy người đó công lực thế nào? Có bị chúng ta đả thương không?
- Công lực người đó cao hơn hai vị tiền bối Tiên Kiếm và Ma Già nhiều, nếu không vậy, hai vị lão tiền bối ấy sao thể bị khống chế, nghe theo mệnh lệnh của y?
- Trông vóc dáng có thể người đó là một nữ nhân, nhưng cao thủ nữ giới trong võ lâm hiện nay, chưa từng nghe nói đến có nhân vật như vậy.

Hồ Thiết Sanh trầm ngâm :

- Xưa kia ngang danh với gia sư tổ và lệnh tổ có hai cao thủ nữ, một là Ma Thủ Hồng Nhan Dư Mộng Chân, một là Từ Tâm Bồ Tát Vi Ngọc Cẩm, hai vị tiền bối ấy tuy là nữ lưu, nhưng giàu lòng hiệp nghĩa, đương nhiên không bao giờ hậu thuẫn cho Kiếm Già Minh...
- Sanh ca, tiểu muội bỗng dưng có một ý nghĩ lạ lùng, vị văn sĩ tiền bối rất có thể là Ma Thủ Hồng Nhan Dư Mộng Chân.

Hồ Thiết Sanh ngăn người, nhẹ gật đầu :

- Ngu huynh cũng có cảm giác giống như vậy, có lúc cử chỉ và thần thái của vị tiền bối ấy giống như một nữ nhân. Hơn nữa, một người đàn ông dù tuấn tú đến mấy cũng chẳng thể đẹp đến vậy, nếu vị tiền bối ấy đúng là một nữ nhân, rất có thể chính là Ma Thủ Hồng Nhan Dư Mộng Chân.
- Tiểu muội nhớ là lúc đề cập đến chuyện hai vị tiền bối của chúng ta bị khống chế là vì một chữ tình, tiền bối ấy dường như đã đổ ụp mắt, hay chữ tình ấy chính là ám chỉ bà?

Hồ Thiết Sanh cười :

- Nhận xét của Quyên muội rất hợp lý, đúng là đàn bà tỉ mỉ và đối với tình yêu mẫn cảm hơn.

Bạch Ngọc Quyên cười khẩy :

- Thay vì nói đàn bà mẫn cảm về tình, chi bằng nói là đàn bà trọng tình cảm hơn đàn ông nhiều, và cuối cùng đàn bà luôn là người chịu thiệt thòi.

Hồ Thiết Sanh cười :

- Cũng chưa chắc, theo lời Quyên muội thì đàn ông đều không đáng tin cậy và đàn bà đều chung tình, đúng không?

Thốt nhiên, một tràng cười lạnh lói vang lên từ trong một sơn cốc cách hơn trăm trượng, hai người nghe rất quen tai, liền tức phóng đi về hướng ấy.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên nấp vào trong khe đá, đưa mắt nhìn vào cốc, bắt giác sững sờ.

Chỉ thấy bốn người đang đứng gườm nhau dưới một ngọn cổ tùng, hai lão nhân trong số tướng mạo rất kỳ dị, một người trên mặt và cánh tay đầy hoa văn ngũ sắc, trên mình lúc nhúc Văn Thân Khâu Dẫn, chính là Văn Thân Dã Tẩu Tư Mã Ngưu, chủ nhân Thiên Ma Ổ.

Một lão nhân khác thân hình vạm vỡ, mắt đỏ như lửa, mình mặc cẩm bào, chính là Thánh Thủ Thái Hoa Hoắc Phi, sư đệ của Văn Thân Dã Tẩu.

Hai thiếu niên nam nữ đang đứng đối mặt với họ chính là huynh muội họ Bạch, hai người dường như chưa biết lai lịch của hai lão ma đầu này nên thản nhiên ngẩng đầu ưỡn ngực, không chút sợ hãi.

Văn Thân Dã Tẩu cười vang một hồi, đoạn nói :

- Trên đời này đủ tư cách cuồng ngạo trước mặt lão phu chỉ có Tiên Kiếm và Ma Già hai người. Tiểu tử, các ngươi là đệ tử của ai?

Bạch Phàm ngạo nghễ :

- Tôn giá là ai? Khẩu khí thật chẳng nhỏ!

Văn Thân Dã Tẩu trầm giọng :

- Tiểu tử, trưởng bối nhà ngươi chưa từng nói với ngươi về Văn Thân Dã Tẩu sao?

Bạch Phàm và Bạch Diêu Hồng giật mình lùi sau một bước :

- Còn vị kia hẳn là Thánh Thủ Thái Hoa Hoắc Phi phải không?

Văn Thân Dã Tẩu trầm giọng :

- Không sai, ngươi là đệ tử của ai?

Bạch Phàm đảo tròn mắt :

- Tại hạ là Hồ Thiết Sanh, đồ tôn của Tiên Kiếm Lạc Kỳ, còn đây là Bạch Ngọc Quyên, tôn nữ của Ma Già Bạch Long Xuyên.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên nấp trong khe đá, nghe vậy bắt giác ngẩn người, liền lại nhìn nhau cười.

Hồ Thiết Sanh nói :

- Quyên muội, chúng ta chỉ là mạt học võ lâm, chẳng có chút tiếng tăm trên giang hồ, thật không ngờ lại có người mạo nhận chúng ta.

Văn Thân Dã Tẩu trợn trừng đôi mắt quái dị nói :

- Hai người là hậu duệ của Tiên Kiếm và Ma Già ư? Vậy mà lão phu không nhận ra. Hay quá, đúng là oan gia đường hẹp, lão phu đang định tìm Tiên Kiếm và Ma Già tính nợ, đêm nay lấy vốn lại ở hai người trước cũng được.

Bạch Phàm ngớ người, thật chẳng ngờ tưởng hay lại hóa dở thế này, ngạc nhiên hỏi :

- Lão tiên bối tìm gia sư tổ có việc gì vậy?

Tư Mã Ngưu ngắt giọng :

- Hai lão già ấy cậy mình thân hoài tuyệt học, mấy hôm trước đã cùng đến Thiên Ma Ổ gây sự, bảo là lão phu đã sát hại đồ tôn và tôn nữ của họ, đã náo loạn cả Thiên Ma Ổ, nên lão phu quyết phải tìm họ tính toán món nợ ấy.

Bạch Phàm hết sức hối hận, mắt đảo tròn nói :

- Vừa rồi vân bối chỉ là đùa với hai vị tiền bối, thật ra chúng vân bối là hai huynh muội, không phải hậu duệ đồ tôn của Tiên Kiếm và Ma Già.

Tư Mã Ngưu cười gằn :

- Tiểu tử, bất kể ngươi nói thật hay giả, ngươi dám lẻo lự bẻm mép với lão phu, tức là sỉ nhục lão phu. Hắc hắc! Hôm nay lão phu sao thể dễ dàng buông tha cho các ngươi.

Lão đã thật sự nổi giận, hằng ngàn con Văn Thân Khâu Dẫn trên mình thấy đều dựng đứng lên, trông hệt như một con nhím khổng lồ.

Bạch Phàm và Bạch Diêu Hồng kinh hãi thoái lui, Thánh Thủ Thái Hoa trợn trừng đôi mắt, tiến về phía Bạch Diêu Hồng.

Văn Thân Dã Tẩu cười gằn liên hồi, nói :

- Tiểu tử, lão phu cho ngươi nếm mùi lợi hại trước đã!

Đoạn toàn thân vùng mạnh, hét to một tiếng như quỷ khóc thần gào, hằng ngàn con Văn Thân Khâu Dẫn bay vút đi, lao bổ vào Bạch Phàm.

Những con Văn Thân Khâu Dẫn này vốn là dị vật ngàn năm, hết sức linh lợi, búng một cái ra xa đến mấy trượng. Trong chớp mắt đã bao vây Bạch Phàm vào giữa.

Hồ Thiết Sanh vừa định hiện thân, Bạch Ngọc Quyên vội nói :

- Đừng vội, chúng ta hãy xem thử rồi hẵng tính.

Bạch Phàm buông tiếng quát vang, một chiêu Cẩn Lăng Truy Hồn chưởng tung ra, chỉ thấy kinh phong cuộn cuộn, cỏ lá tung bay, nhưng lũ Văn Thân Khâu Dẫn lượn lờ trong chưởng phong như cá lội, không hề thọ thương, nhưng không dám lao tới tấn công.

Văn Thân Dã Tẩu cả giận, cất tiếng hú liên hồi, Văn Thân Khâu Dẫn lại lao tới.

Bạch Phàm buông tiếng cười khẩy, tung mình lên cao mười hai mươi ba trượng, lao chéo xuống Văn Thân Dã Tẩu, người đang trên không tung ra một chưởng.

Văn Thân Dã Tẩu vừa thấy khinh công y, ngạc nhiên nói :

- Hay cho tiểu tử, ngươi là môn hạ của Tiên Kiếm sao lại biết thân pháp Cẩn Lăng thập bát phiêu của Văn Trung Phiêu?

Dứt lời, cũng liền tung ra một chiêu Thất Tuyệt chưởng. Bùng một tiếng chưởng lực chạm nhau, công lực của Bạch Phàm vốn đã kém xa Văn Thân Dã Tẩu, lúc này lại đang ở trên không thất thế, hự một tiếng văng ra xa bảy tám trượng.

Văn Thân Dã Tẩu cười gằn nói :

- Tiểu tử, ngươi cũng khá đấy! Hôm nay lão phu tuyệt đối không dùng Văn Thân Khâu Dẫn thắng ngươi. Nào lại đây, nếu lão phu mà không thắng nổi ngươi trong vòng năm mươi chiêu, từ nay sẽ không bước chân vào Trung Nguyên nữa!

Bạch Phàm sau khi tiếp một chưởng, nhận thấy cũng chẳng có gì ghê gớm, nếu đối phương không dùng Văn Thân Khâu Dẫn tấn công, tuy không có hy vọng thắng, nhưng bình yên thoát thân hẳn không thành vấn đề.

Thế là y cười khẩy nói :

- Đừng nói năm mươi chiêu, dù là năm trăm chiêu tại hạ cũng chẳng sợ.

Văn Thân Dã Tẩu buông tiếng quát vang, lũ Văn Thân Khâu Dẫn liền lại bay trở về trên mình lão. Sau đó vùng tay, một luồng sáng bảy màu bay ra nhanh như tia chớp.

Bạch Phàm đâu dám khinh suất, vận hết toàn lực thi triển Cẩn Lăng Truy Hồn chưởng, cỏ lá tung bay, cát bụi mù mịt.

Đằng kia, Thánh Thủ Thái Hoa từ từ tiến về phía Bạch Diêu Hồng, cười đậm đặng liên hồi, nói :

- Tiểu cô nương không thoát khỏi tay lão phu được đâu.

Bạch Diêu Hồng lùi xa hơn trượng, bỗng dừng lại, buông tiếng quát to, vận hết mười hai thành công lực tung ra một chiêu Cẩn Lãng Truy Hồn chưởng.

Thánh Thủ Thái Hoa không ngần sợ chưởng kinh, tung mình lao tới, bình một tiếng, lão tuy bị trúng chưởng lùi sau ba bước dài, nhưng không hề thọ thương.

Bạch Diêu Hồng thấy vậy cả kinh, biết không phải đối thủ, mắt thấy Thánh Thủ Thái Hoa không ngớt cười đậm đặng, bất giác sợ hãi thoái lui. Lát sau, nàng ta đã lui đến bên vách núi.

Trong lúc cấp bách, nàng ta tung mình lên vách núi chộp vào một ngọn cây nhỏ trên cao mười mấy trượng, nhưng Thánh Thủ Thái Hoa đã đuổi theo đến, vươn tay chộp vào cổ áo nàng ta, chỉ nghe soạt một tiếng, cả bộ quần áo rách toạc.

Thánh Thủ Thái Hoa dán người trên vách đá, bàn tay đầy lông lá vươn ra, chộp luôn cả đôi giày thêu của Bạch Diêu Hồng.

Thế là Bạch Diêu Hồng toàn thân lơ lửng, bám vào ngọn thân cây nhỏ treo lơ lửng trên vách núi.

Hồ Thiết Sanh không còn dằn nổi nữa, vừa định tung mình ra, bỗng nghe Văn Thân Dã Tẩu quát to, toàn lực tung ra một chưởng.

Bùng một tiếng như sấm rền, cát bụi mù mịt phủ khuất hai người, hồi lâu mới thấy Bạch Phàm đứng ngoài xa hơn hai trượng, người lão đảo chực ngã.

Bỗng nghe Văn Thân Dã Tẩu quát to :

- Sư đệ, không được làm vậy.

Lúc này Bạch Diêu Hồng toàn thân lơ lửng đang ngồi xổm dưới gốc cây, Thánh Thủ Thái Hoa hết như một con hổ đói, vừa định lao tới, nghe Văn Thân Dã Tẩu quát ngăn, liền nói :

- Sư huynh, lần này đệ không thể vâng lời sư huynh được nữa!

Văn Thân Dã Tẩu gằn giọng :

- Nếu ngươi không vâng lời, lão phu lấy mạng ngươi ngay!

Câu ấy như có uy lực vô thượng, Thánh Thủ Thái Hoa ném cho Bạch Diêu Hồng cái nhìn đầy thèm thuồng rồi mới tung mình xuống đất.

Văn Thân Dã Tẩu trầm giọng nói :

- Trung Nguyên có quá nhiều kỳ nhân dị sĩ, với thân thủ của huynh đệ chúng ta muốn hoành hành thiên hạ hãy còn kém xa. Tiểu tử này tuy bại trong chiêu thứ năm mươi, nhưng với thân phận hãn mà có thể tiếp nổi lão phu năm mươi chiêu, thật tức chết đi được. Lão phu đã đổi ý, buông tha cho họ, lo việc chính của chúng ta thì hơn.

Thánh Thủ Thái Hoa mặt méo xệch, còn muốn nói gì, Văn Thân Dã Tẩu đã biết tâm ý của lão, liền quát :

- Im đi! Chúng ta đi mau!

Đoạn liền tung mình phóng đi, Thánh Thủ Thái Hoa lại quay đầu nhìn Bạch Diêu Hồng một cái, cũng đành theo sau bỏ đi.

Hồ Thiết Sanh hết sức bội phục hào khí của Văn Thân Dã Tẩu, vừa định hiện thân, bỗng lại nghe tiếng y phục phát gió, ba người xuất hiện.

Một người trong số lớn tiếng nói :

- Một ngựa vượt dặm ngàn. Đại nghĩa ngút trời mây!

Người đi đầu mặt đỏ lừ, năm chòm râu dài, tay cầm Thanh Long Yểm Nguyệt đao, hai người theo sau một mặt trắng và một mặt đen râu xồm, chính là Võ Tài Thần Quan Tiêu Thiên với hai đồ đệ Châu Thương và Quan Bình.

Võ Tài Thần vừa thấy một thiếu nữ lửa thể ngồi xồm trên vách núi, liền quay mặt đi quát to :

- Tiện tỳ, còn chưa mau mặc áo quần vào, hôm nay lão phu không thể nào buông tha cho các ngươi.

Bạch Diêu Hồng lập tức phóng xuống, mặc y phục vào, ngay trong lúc nàng ta phóng xuống, Hồ Thiết Sanh bất giác lòng rung động mạnh, thì ra chàng đã phát hiện ra một điều bí mật.

Bạch Phàm cất bước tiến tới, trầm giọng nói :

- Quan Tiêu Thiên, huynh muội tại hạ chẳng sợ tôn giá đâu.

Võ Tài Thần trầm giọng :

- Lão phu sớm biết các ngươi chính là hai thiếu niên nam nữ xấu xí trong Kiếm Già Minh và Âm Dương song sát từng mấy lần giả mạo Tiên Kiếm Lạc Kỳ và Ma Già Bạch Long Xuyên. Lão phu hỏi ngươi, kẻ đứng sau chủ trì Kiếm Già Minh ngoài sư phụ ngươi Vân Trung Phiêu ra, còn có ai nữa?

Bạch Phàm cười khẩy :

- Tôn giá có bản lĩnh hãy đến Tổng đàn Kiếm Già Minh mà hỏi!

Dứt lời, liền tức toàn lực tung ra một chưởng.

Võ Tài Thần vừa định xuất thủ đón tiếp, Châu Thương đã tiến tới một bước, song chưởng cùng lúc tung ra đón tiếp.

Bùng một tiếng, Châu Thương như điều đứt dây văng bay ra xa hơn trượng, suýt ngã lăn ra đất.

Quan Bình buông tiếng quát vang, tung mình lao tới, Tùng Văn kiếm trong tay nhanh như chớp quét ra.

Bạch Phàm không tránh né, vung chưởng bổ thẳng vào thân kiếm, chỉ nghe choang một tiếng, Tùng Văn kiếm đã gãy thành mấy đoạn, lún sâu xuống đất.

Quan Bình kinh hãi thoái lui, cả Võ Tài Thần cũng giật mình kinh hãi, không ngờ công lực của thiếu niên này lại thâm hậu đến vậy.

Lúc này chỉ có Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên là hiểu rõ, hiển nhiên Bạch Phàm đã thâm tàng bất lộ, có mấy chiêu tuyệt học e ngay cả lão sư phụ y Vân Trung Phiêu cũng chưa chắc có thể phá giải, rõ ràng là do một cao nhân khác truyền cho.

Võ Tài Thần cả giận quát :

- Tiểu tử, xem đao đây!

Thanh Long Uyên Ương Đao vung lên, bổ thẳng xuống đầu Bạch Phàm.

Bạch Phàm không dám khinh suất ngạnh tiếp, lách sang bên ba bước tránh khỏi.

Nhưng đao pháp của Võ Tài Thần đâu phải tầm thường, Bạch Phàm tuy tiếp nổi năm mươi chiêu của Văn Thân Dã Tẩu, nhưng lúc này với chưởng tiếp đao cũng hết sức vất vả.

Chỉ nghe tiếng đao rít gió vù vù, chiêu nào cũng nhằm vào chỗ yếu hại. Bạch Diêu Hồng lửa giận chưa nguôi, đổ trút cho Võ Tài Thần, bất thần tấn công một chưởng.

Võ Tài Thần chẳng ngờ nàng ta lại ám toán, vội tung mình thoái lui, miễn cưỡng tránh khỏi, nhưng chưởng kinh của Bạch Phàm đã ập đến, bình một tiến trúng vào bên lưng, loạng choạng lùi sau ba bước dài.

Châu Thương và Quan Bình cả giận, tung mình lao tới, Võ Tài Thần cũng bừng lửa giận, lại vung đao tấn công Bạch Phàm.

Thế là năm người chia làm hai nhóm chiến đấu, Châu Thương và Quan Bình liên thủ cũng chỉ đấu ngay tay với Bạch Diêu Hồng, nhất thời khó phân thắng bại.

Lúc này, người nóng lòng lo nhất là Hồ Thiết Sanh, chàng nhớ rõ là Võ Tài Thần có căn dặn chàng lưu ý về người con gái đã mất tích từ bé của ông, giữa lòng bàn chân trái nàng ta có một nốt ruồi đỏ.

Khi này chàng đã nhìn thấy giữa lòng bàn chân trái Bạch Diêu Hồng có một nốt ruồi đỏ, trên đời chẳng thể có chuyện trùng hợp thế này, vậy thì Bạch Diêu Hồng chắc hẳn là con gái của Võ Tài Thần rồi.

Thế nhưng, Bạch Diêu Hồng vừa mới ra tay ám toán Võ Tài Thần, chàng nghĩ lúc này mà vạch trần thân phận nàng ta thì thật quả không thích hợp.

Vả lại, Bạch Phàm là người rất kiêu căng tự phụ, lỡ y không nhìn nhận thì sao?

Đột nhiên, một tiếng cười sắc lạnh vọng đến, chỉ thấy Vân Trung Phiêu với thân pháp thượng thừa Cẩn Lăng thập bát phiêu lướt đến, như một cánh chim to đập xuống.

Bạch Phàm và Bạch Diêu Hồng vội dừng tay, tiến đến thi lễ.

Vân Trung Phiêu nhẹ khoát tay áo, cất bước đi về phía Võ Tài Thần.

Võ Tài Thần chẳng chút khiếp sợ, thản nhiên nói :

- Cổ Thương, kẻ giả mạo Tiên Kiếm và Ma Già trước kia phải chăng là Âm Dương song sát?

Vân Trung Phiêu giọng sắc lạnh :

- Phải thì sao?

- Vậy người bịt mấy lần liền hiện thân trước đây chính là tôn giá phải không?

- Quan Tiêu Thiên, thăng thần cho tôn giá biết, tôn giá không phải là địch thủ của lão phu, đừng thất vọng nhiều thì hơn!

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên vỡ lẽ, họ đã đoán đúng, Âm Dương song sát đã giả mạo Tiên Kiếm và Ma Già trên Động Đình hồ, và Vân Trung Phiêu Cổ Thương chính là người bịt mặt cao to.

Vân Trung Phiêu cười sắc lạnh nói :

- Quan Tiêu Thiên, nếu tôn giá mà tiếp nổi mười chiêu của lão phu, lão phu sẽ cho tôn giá biết một điều bí mật to lớn hơn nữa!

Vừa dứt lời đã vung tay xuất chiêu, kinh phong xô ra như bài sơn đảo hải. Quan Tiêu Thiên vung Thanh Long Yểm Nguyệt đao lên, quay người phóng đi.

Vân Trung Phiêu liền tức đuổi theo nói :

- Ngón này không làm gì được lão phu đâu!

Võ Tài Thần quay lại tung ra mười mấy đao, đao nào cũng suýt bổ trúng, chỉ cách khoảng hạt gạo.

Vân Trung Phiêu buông tiếng cười khẩy, hết sức nhẹ nhàng tung ra một chiêu.

Võ Tài Thần hự một tiếng, loạng choạng lùi sau ba bước.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên bắt giắc cả kinh, hiển nhiên Vân Trung Phiêu cũng là thâm tàng bất lộ, chiêu này hết sức quái dị.

Vân Trung Phiêu chậm bước tiến tới, Quan Bình và Châu Thương cùng buông tiếng quát vang, tung mình lao tới.

Vân Trung Phiêu tay áo phất nhẹ, hai người liền bị đẩy lùi mấy bước.

Đột nhiên, cuồng phong nổi lên, gió mây sắc biến, những hòn đá to cỡ nắm tay bay tán loạn, đất trời trở nên u ám.

Chỉ nghe có người cất tiếng hát :

- Gió cầm cầm! Mưa tầm tã! Võ lâm đã sắp thấy Ma Đao. Xương trắng chất đầy đỉnh ngũ nhạc. Sông máu tràn ngập chốn Trung Nguyên...

Vân Trung Phiêu vốn là kinh cung chi diệu, kinh hải quát to :

- Lui mau!

Đoạn liền quay người bỏ chạy, hai anh em họ Bạch cũng vội theo sau.

Chỉ thấy Hồ Thiết Sanh đứng hai tay ôm ngực, mặt đầy vẻ đau đớn, lúc này chàng đã dịch dung, mình mặc áo giáp vàng, sắc mặt màu vàng kim, khiến ba sư đồ Võ Tài Thần cũng kinh khiếp đứng thừ ra tại chỗ.

Sư đồ họ hết sức cảm kích người đã hát Ma Dao Ca, bởi lần trước trong ngôi miếu cổ cũng là nhờ Ma Dao Ca đã khiến người bịt mặt khiếp sợ bỏ chạy, thật không ngờ phen này lại được người ta cứu giúp.

Nhưng người này sau khi khiến sư đồ Vân Trung Phiêu khiếp sợ bỏ chạy, lại hai tay ôm ngực ra chiều đau đớn, khiến họ hết sức lấy làm lạ.

Võ Tài Thần tiến tới ôm quyền nói :

- Tôn giá đã hai lần viện thủ, Quan mỗ vô vàn cảm kích. Tôn giá phải chăng trong người không được khỏe? Nếu cần tại hạ ra sức...

Hồ Thiết Sanh tự biết là Ngũ Âm Tuyệt Mạch phát tác, giờ mới tin lời văn sĩ trung niên, sợ Võ Tài Thần đến gần phát giác hành tàng, vội quát :

- Đứng lại!

Sư đồ Võ Tài Thần sửng sốt, chững bước đứng lại, bỗng thấy ánh bạc nhấp nháy, lại xuất hiện một người mặc áo giáp bạc.

Người này chính là Bạch Ngọc Quyên, vừa rồi Hồ Thiết Sanh đã dặn nàng không cần hiện thân, chẳng ngờ sau khi sư đồ Vân Trung Phiêu bỏ chạy, Hồ Thiết Sanh lại bị tuyệt chứng phát tác.

Thế là nàng lập tức hiện thân, trầm giọng nói :

- Thịnh tình của Quan đại hiệp xin tâm lĩnh, hiện y đang luyện công, tối kỵ quấy rầy, xin Quan đại hiệp hãy tự tiện.

Võ Tài Thần cũng là nhân vật danh lừng võ lâm, nghe giọng điệu đối phương rõ ràng chẳng xem mình ra gì, nhưng ông đã hai lần thọ ơn, đành phải nhẫn nhịn, ôm quyền thi lễ rồi cùng hai đồ đệ phóng đi.

Lúc này Hồ Thiết Sanh cảm thấy ngực nóng như lửa rực, người chàng co giật liên hồi, trán đầm đìa mồ hôi, hết sức đau khổ.

Bạch Ngọc Quyên đỡ lấy chàng, lòng hết sức lo lắng, thấp giọng nói :

- Sanh ca, để tiểu muội bỗng Sanh ca đi tìm một chỗ kín đáo, có lẽ Ngũ Âm Tuyệt Mạch của Sanh ca đã phát tác rồi.

Hồ Thiết Sanh gật đầu, Bạch Ngọc Quyên tức mình không thể chia sẻ chút đau khổ với chàng, không ngừng xoa ngực cho chàng nói :

- Sanh ca, hãy mau tìm chỗ kín đáo ẩn nấp, vạn nhất lão ma đầu ấy quay lại thì...

Đột nhiên, một tiếng nói sắc lạnh vang lên :

- Lão phu đã đến rồi!

Bạch Ngọc Quyên hồn phi phách tán, nàng cũng thân hoài tuyệt học, giá mà lúc này chỉ một mình thì nàng cũng chẳng sợ, nhưng Hồ Thiết Sanh tuyệt chứng đang phát tác, nàng sao không sợ được?

Chỉ thấy Vân Trung Phiêu Cổ Thương đang đứng cách khoảng trên trượng, mắt chăm chăm nhìn Hồ Thiết Sanh, cười khẩy nói :

- Thật không ngờ người có tuyệt học Ma Dao cũng có ngày hôm nay!

Mặt lão đầy sát cơ, chậm chậm tiến tới, như thể mỗi bước chân đều giẫm lên tâm khảm Bạch Ngọc Quyên.

Bạch Ngọc Quyên tình trí cấp sinh, bỗng đổi giọng ngửa mặt cười vang, trong khi ấy Hồ Thiết Sanh đã không chịu nổi ngồi xuống đất.

Vân Trung Phiêu hết sức thắc mắc, đúng là một lần bị rấn cấn, ba năm sợ dây thừng. Lão đã bị Ma Dao Ca làm cho sợ đến vỡ mật, và lại một lần ném mùi thua bại trong Tổng đàn Kiếm Già Minh, không tin hai người mặt vàng và mặt bạc thân hoài tuyệt học Ma Dao này lại bị người đả thương, vậy thì đối phương làm sao thể này?

Nghe Bạch Ngọc Quyên cười vang, lão khiếp hãi chững bước, trầm giọng hỏi :

- Tôn giá cười gì vậy hả?

Bạch Ngọc Quyên cười :

- Bốn nhân cười người có lòng sói gan thỏ.

Vân Trung Phiêu đỏ mặt gằn giọng :

- Lão phu sợ gì chứ?

- Người không sợ, sao không dám đến gần đây?

- Tôn giá là ai? Cũng phải có danh tánh chứ?

- Kim Ngân Song Tiên, có lẽ người chưa từng nghe nói bao giờ.

Vân Trung Phiêu ngó người, cười khẩy nói :

- Nhân vật có tiếng tăm trong võ lâm, lão phu chẳng ai không biết, nhưng...

Bạch Ngọc Quyên lại cười vang :

- Về bối phận, người chỉ là hậu sinh văn bối, đương nhiên là chưa từng nghe nói.

Vân Trung Phiêu tuổi đã lục tuần, thân phận rất cao trong giới võ lâm, nghe vậy cả giận nói :

- Tôn giá dám bốn cọt lão phu hả?

Bạch Ngọc Quyên giọng sắc lạnh :

- Người mà còn lão phu này lão phu nọ nữa, bốn nhân sẽ lấy mạng người ngay. Hắc hắc! Sư phụ người là ai?

Vân Trung Phiêu ngơ ngác :

- Đại Phong Thượng Nhân.

- Đại Phong Thượng Nhân sư môn có bao nhiêu người?

- Ba! Gia sư thứ nhì, đại sư bá Thiết Cốt Đồng Đầu La Tây, tam sư thúc Thần Hành Vô Ảnh Từ Đạt.

Vân Trung Phiêu gằn giọng :

- Tôn giá hỏi đến điều ấy chi vậy?

- Đại sư bá và tam sư thúc của người hiện ở đâu?

- Tôn giá xứng đáng hỏi...

Bạch Ngọc Quyên gằn giọng :

- Quỳ xuống ngay!

Vân Trung Phiêu thân phận thế nào, thật không ngờ người mặt bạc này lại bảo lão quỳ xuống, bất giác sửng sờ.

Bạch Ngọc Quyên gằn giọng :

- Nghiệt chương! Ta bảo người quỳ xuống, người nghe chưa hả?

Vân Trung Phiêu hết sức hoang mang :

- Tôn giá là ai mà giọng điệu cuồng ngạo như vậy?

Bạch Ngọc Quyên gần giọng :

- Đại sư bá và tam sư thúc của người đã đi đâu?

Vân Trung Phiêu giật mình :

- Hai vị ấy... khi xưa đã cùng mất tích, gia sư tìm suốt mấy năm trời nhưng họ biệt vô âm tín...

Bạch Ngọc Quyên cười khẩy :

- Chẳng lẽ đến nước này mà người còn chưa biết thân phận của hai ta sao?

Vân Trung Phiêu sững sốt lùi sau một bước, ấp úng :

- Chẳng lẽ... chẳng lẽ hai vị là...

Lúc này Hồ Thiết Sanh đang đến hồi gay cấn, mặt mày co rúm, cổ họng phát ra tiếng khặc khặc rất ghê rợn.

Bạch Ngọc Quyên trầm giọng :

- Hai ta chính là sư bá và sư thúc của người. Nghiệt chương, còn chưa mau quỳ xuống!

Vân Trung Phiêu bán tín bán nghi, lão từng nghe sư phụ nói là xưa kia đại sư bá Thiết Cốt Đồng Đầu với tam sư thúc Thần Hành Vô Ảnh đã cùng mất tích, chuyện cách đây đã mấy mươi năm, lão không dám tin hai người mặt vàng mặt bạc lại có giọng trẻ trung này lại là sư trưởng của lão.

- Còn chưa mau quỳ xuống, nghiệt chương người chẳng lẽ muốn ta động thủ ư?

Vân Trung Phiêu lui sau một bước :

- Hãy khoan, trước khi rõ sự thật, chẳng thể với đại lễ tương kiến, xin hãy tỏ rõ thân phận...

Bạch Ngọc Quyên chẳng qua chỉ biết chút ít về sư môn đối phương, bởi tình thế cấp bách đành phải nói bừa nhằm kéo dài thời gian, nghe vậy hết sức lo lắng, nhưng dấu sao nàng cũng là người thông minh lanh trí, liền lạnh lùng nói :

- Nghiệt chương, người hãy tiếp một chương hai thành công lực của ta xem thử?

Đoạn vận hết mười hai thành công lực, tung ra chiêu tuyệt học thứ nhì do văn sĩ trung niên truyền cho.

Chỉ thấy một luồng sáng bạc như tia chớp bay ra, mặt đất rung chuyển, cát bay đá chạy, uy lực thật khủng khiếp.

Vân Trung Phiêu vội tung chương đón tiếp, cũng là một chiêu tuyệt học, chỉ nghe bùng một tiếng rền rĩ, hai người cùng lùi sau ba bước dài.

Bạch Ngọc Quyên bắt giác kinh hãi, biết lão ma đầu này hẳn còn tuyệt học thâm tàng bất lộ, chẳng rõ lão đã có mưu đồ gì?

Vân Trung Phiêu đón tiếp một chương, tuy kinh hãi nhưng không tin đối phương chỉ sử dụng hai thành công lực, liền trầm giọng nói :

- Tại hạ muốn tiếp liền ba chương mới có thể chứng minh thật giả!

Bạch Ngọc Quyên gắt giọng :

- Nghiệt đồ, thảo nào gần đây người tiếng xấu lan truyền, thì ra lòng dạ của người quả là bất chính, dám khi sư phạm thượng, xem thường tôn trưởng. Hắc hắc, vậy thì người không thể trách được sư thúc đã không vị tình, hôm nay quyết phải thanh lý môn hộ...

Vừa dứt lời, hai tay áo đã vung lên, liền tức thiên hôn địa ám, cuồng phong dậy lên, cát bụi mù mịt, không sao trông thấy người đối diện, chỉ nghe có người cất tiếng hát :

- Gió cầm cầm! Mưa tầm tã! Vô lâm đã sắp thấy Ma Dao. Xương trắng chất đầy đỉnh ngũ nhạc. Sông máu tràn ngập chốn Trung Nguyên...

Vân Trung Phiêu lúc này lòng đã sinh nghi, cam mạo hiểm phạm thượng, vận mười thành công lực tung ra một chiêu kỳ học.

Chỉ nghe bùng một tiếng, Bạch Ngọc Quyên loạng choạng lùi sau năm bước, nhưng vì cát bụi mù mịt nên Vân Trung Phiêu không nhìn thấy.

Bạch Ngọc Quyên lại lẳng lẳng tung ra chiêu kỳ học thứ nhì, chỉ thấy ba luồng sáng bạc từ trong bụi cát bay ra.

Vân Trung Phiêu kinh hãi, vội lại tung ra một chiêu kỳ học, bùng một tiếng rền rĩ, trong phạm vi mấy mươi trượng cỏ xanh cả rễ bật lên, mặt đất vỡ nứt.

Hai người cùng lùi sau hơn trượng, Bạch Ngọc Quyên cảm thấy ngũ tạng sôi sục, máu huyết trào lên, biết nếu tiếp thêm một chiêu nữa ắt sẽ thổ huyết, vội lướt đến trước mặt Hồ Thiết Sanh, cấp lấy chàng phóng vút đi.

Vân Trung Phiêu cười vang đáp :

- Quân chuột nhất, các người chạy thoát được ư?

Bạch Ngọc Quyên vừa lướt đi được chừng mười trượng, biết không thoát thân nổi, chợt nảy ý, liền trở lại chỗ cũ.

Vân Trung Phiêu đuổi đến khoảng ba mươi trượng, thấy không có bóng người, quay đầu lại nhìn, thì ra đối phương vẫn đứng yên ở chỗ cũ.

Lão bất giác đỏ bừng mặt, lúc này gió đã ngưng, bụi đã tan, Vân Trung Phiêu chú mắt nhìn, thấy đối phương không hề thọ thương dưới hai chiêu kỳ học của mình, cũng không khỏi bàng hoàng kinh hãi.

Nhưng lão biết nếu người mặt vàng mà phục hồi thể lực, lúc ấy hai người liên thủ lão khó mà đối phó nổi, nên từ từ tiến tới.

Bạch Ngọc Quyên hết sức nóng lòng lo lắng, nàng ước chừng Hồ Thiết Sanh tuyệt chứng phát tác đã gần nửa giờ, nhưng vẫn chưa có dấu hiệu bình phục.

Nàng lại định với toàn lực đối phó, nhưng Vân Trung Phiêu đã trầm giọng nói :

- Quân chuột nhất, lão phu suýt nữa mắc lừa ngươi rồi! Hắc hắc, nghe giọng nói và tiếng cười của ngươi rõ ràng là một nữ nhân, lại dám giả mạo trưởng bối của lão phu, bốn cọt lão phu, lão phu phải sanh cầm ngươi...

Đột nhiên, bốn bề gió xoáy lại nổi lên, lại thiên hôn địa ám.

Vân Trung Phiêu giật mình kinh hãi bởi lão nhìn thấy rất rõ Bạch Ngọc Quyên không hề cử động.

Bỗng một tiếng nói lạnh tanh từ trong cát bụi vang lên :

- Ma đao xuất vỏ. Yêu nghiệt táng đờm! Thánh ca một khúc. Quần xú hiện hình!

Chỉ thấy hai luồng ánh sáng vàng và bạc hết như rồng bay phượng múa trong cát bụi, lượn vòng hạ xuống, rồi thì một tiếng hự đau đốn vang lên.

Bạch Ngọc Quyên mừng rỡ, biết là văn sĩ trung niên hiện thân, liền thừa cơ nói :

- Cổ Thương, ngươi còn chưa chịu quỳ xuống hả?

Vân Trung Phiêu bị một luồng kinh lực kỳ lạ đánh văng ra xa hơn trượng, máu huyết sôi sục, kinh hoàng hú lên một tiếng, quay người bỏ chạy.

Bụi cát tan đi, quả nhiên văn sĩ trung niên đang đứng bên Hồ Thiết Sanh, đặt tay lên huyệt Thiên Linh chàng nói :

- Đứng lên!

Hồ Thiết Sanh liền đứng phắt dậy, sau một thoáng kinh ngạc, liền tức quỳ xuống vái lạy.

Bạch Ngọc Quyên cũng quỳ xuống nói :

- Đa tạ tiền bối đã cứu mạng!

Văn sĩ trung niên nghiêm giọng :

- Đứng lên đi! Vừa rồi ngươi ứng biến tuy khá, nhưng lão ma đầu Cổ Thương nào phải hạng tầm thường, lẽ dĩ nhiên lão ta không tin, từ nay phải hết sức thận trọng. Còn tiểu tử nhà ngươi từ nay nếu hơi cảm thấy trong người không khỏe là phải tức khắc đi tìm chỗ kín đáo ẩn nấp, nếu không ắt sẽ có họa sát thân.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên lặng thinh gật đầu.

Văn sĩ trung niên nói tiếp :

- Xem ra lão ma đầu Cổ Thương này thâm tàng bất lộ, vẫn còn tuyệt học chưa thi thố, vừa rồi rõ ràng không phải là Cẩn Lăng Truy Hồn chưởng.

Ngưng chốc lát, nghiêm giọng nói tiếp :

- Từ nay nếu còn gặp lão ta hay ma đầu lợi hại hơn, không nên ngạnh tiếp mà hãy tung ra chiêu thứ nhất, làm cho cuồng phong nổi dậy, che mắt đối phương, rồi liền tiếp tung ra chiêu thứ nhì và chiêu thứ ba. Thừa lúc đối phương kinh hãi hoặc thoái lui, nhanh chóng thoát thân.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên cùng hỏi :

- Tiền bối có thể cho biết đại danh để văn bối ghi lòng tạc dạ không?

- Không bao lâu nữa các ngươi sẽ biết, giờ không cần phải hỏi. Nếu các ngươi chịu khó động não một chút, có lẽ bây giờ đã biết rồi.

Văn sĩ trung niên dứt lời, loáng cái đã mất dạng.

Hồ Thiết Sanh nói :

- Quyên muội, sự suy đoán của chúng ta có lẽ không lầm, vị tiền bối này hẳn là Ma Thủ Hồng Nhan Dư Mộng Chân.

Bạch Ngọc Quyên thoáng chau mày :

- Nhưng vì sao lão nhân gia ấy không chịu cho chúng ta biết rõ thân phận?

Hồ Thiết Sanh ngẫm nghĩ chốc lát :

- Có lẽ không phải là ngại ngần, có thể vì cho chúng ta biết lúc này sẽ có bất lợi cho đại cục cũng nên.

Bạch Ngọc Quyên lắc đầu thở dài :

- Phụ nữ nào cũng chịu thiệt thòi, chẳng hạn như Dư tiền bối, rất có thể trong số hai vị tiền bối Tiên Kiếm và Ma Già, bà ấy thương mến một người hơn, nhưng vì tình cảm ba người đều không tầm thường, bởi khó xử nên bà đã chấp nhận hy sinh hạnh phúc cả đời, buông trôi tuổi xuân. Ôi, vậy mới đáng là chung tình.

- Theo ngu huynh thì nỗi bất hạnh này hoàn toàn là do Dư tiền bối gây nên, không trách được Lạc tiền bối và Bạch tiền bối, thương người nào là phải hạ quyết tâm, dứt khoát cắt đứt tình cảm với người kia, kết hợp với một người. Thiết nghĩ với nhân cách của Lạc tiền bối và Bạch tiền bối, không bao giờ vì tình cảm mà xảy ra chuyện xung đột, chém giết lẫn nhau.

Bạch Ngọc Quyên cười khẩy :

- Đừng có nói hay! Sau khi quen với Bạch Diêu Hồng, Sanh ca đâu có dứt khoát cắt đứt tơ tình. Hừ!

Hồ Thiết Sanh cứng họng, vội đánh trống lảng :

- Quyên muội, ngu huynh thấy vị tiền bối này có lẽ không phải là Dư tiền bối.

- Sanh ca dựa vào đâu?

- Nếu là Dư tiền bối, vì sao không giải cứu cho gia sư tổ và lệnh tổ?

Bạch Ngọc Quyên lặng thinh, không nghĩ ra được lý do để phản bác.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên nghĩ cả buổi trời cũng không suy ra được văn sĩ trung niên là ai, bởi nhân vật ngang danh với Tiên Kiếm và Ma Già khi xưa chỉ có mấy người, Văn Thân Dã Tẩu và Văn Trung Phiêu với Tiên Kiếm và Ma Già hợp xưng Hắc Bạch tứ tuyệt, ngoài ra là Ma Thủ Hồng Nhan và Từ Tâm Bồ Tát, còn Hắc Dao Khách và Thiên Đài Kỳ Si thì thấp hơn một bậc.

16. Chương 16: Hồi 16

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên khôi phục mặt thật, Bạch Ngọc Quyên nói :

- Sanh ca, giờ đây chúng ta đã biết kẻ xúi bẩy Tiên Kiếm và Ma Già xung đột khi xưa hẳn là Văn Trung Phiêu Cổ Thương, và kẻ giả mạo gia sư sát hại lệnh sư Lạc Dật hẳn là Dương Sát Vu Âm, giả mạo lệnh sư tổ sát hại gia mẫu hẳn là Âm Sát Miêu Huê Dương.

Hồ Thiết Sanh gật đầu :

- Không sai, nhưng giờ xem ra Văn Trung Phiêu cũng chưa phải là kẻ chủ mưu, phía sau lão ta còn có một ma đầu tuyệt thế. Thử nghĩ, một mình Văn Trung Phiêu làm sao có thể khiến gia sư tổ và lệnh sư tổ cúi đầu tuân lệnh được?

Hai người ra khỏi vùng núi, đến đại trấn Tuyên Dương, vào một quán ăn, lúc này đang là cuối tháng bảy, khí hậu khá nóng bức.

Hai người chọn một bàn bên cửa sổ, gọi lấy rượu và thức ăn, lúc này quán ăn đã gần hết chỗ ngồi.

Hai người vừa ngồi xuống, Hồ Thiết Sanh bỗng nói :

- Quyên muội, hãy xem ai kia?

Bạch Ngọc Quyên ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy Hắc Dao Khách, Thiên Đài Kỳ Si, Tiểu Lục Tử và Tiểu Thúy nổi tiếp nhau đi vào quán ăn.

Hắc Dao Khách với Tiểu Lục Tử mũi kêu sồn sột liên hồi, phổ ký thấy bộ điệu ấy của hai người, liền chau mày tiến tới, lớn tiếng nói :

- Khách quan, bốn điểm đã hết chỗ, xin hãy đến chỗ khác.

Hắc Dao Khách trầm giọng :

- Bọn ta tùy tiện chọn chỗ ngồi được rồi!

Thiên Đài Kỳ Si sải bước về phía một chiếc bàn bát tiên chỉ có hai người, ra là Âm Dương song sát.

Thiên Đài Kỳ Si ngồi xuống đối mặt với Âm Dương song sát, quay sang Hắc Dao Khách nói :

- Ngồi đây cũng được, có điều sát khí nặng quá!

Âm Dương song sát đứng lên ôm quyền nói :

- Xin mời ngồi! Xin mời ngồi!

Thiên Đài Kỳ Si chẳng thèm nhìn họ, cười khẩy nói :

- Bọn này đều là người chính trực thẳng thắn, ghét nhất lũ bại hoại giả dối xảo quyệt, hai tên khốn các người khôn hồn rút khỏi đây ngay.

Dương Sát Vu Âm cười giả lả :

- Lão huynh thật hay đùa, tề huynh đệ hôm nay xin được đãi một bữa vậy!

Thiên Đài Kỳ Si cười hề hề :

- Vậy thì còn tạm được, đằng nào tiền bạc của các người cũng là có được một cách không minh tinh, mọi người hãy ăn một bữa cũng không hề gì?

Tiểu Lục Tử liền lớn tiếng gọi :

- Điếm gia, cho năm mươi bánh bột lọc, ba bát mì, mười chiếc bánh bao.

Bạch Ngọc Quyên nhún vai :

- Tiểu Lục Tử này đúng là kẻ phàm ăn, chúng ta có nên chào hỏi họ không?

- Không nên! Quyên muội nhìn thấy chưa? Đây có đến mười mấy người của Kiếm Già Minh, thấy đều là cao thủ bậc nhất cả.

Bạch Ngọc Quyên đưa tay áo che mặt, quay nhìn quanh một vòng mới phát hiện ra ngoài Âm Dương song sát còn có Thái Cực nhị tuyệt, anh em Bàn Long Dao, Thôi Miêu Tú Sĩ Tiêu Dũng, Nhất Chử Phiên Phiên Lý Chiếm Trung, Thiên Cầu Phệ Hồn Lôu Thất, Thiểm Điện Trừu Kinh Phong và bảy tám gã đại hán, chia nhau ngồi rải rác, thấy đều với ánh mắt thù địch nhìn Hắc Dao Khách và Thiên Đài Kỳ Si.

Thức ăn do Tiểu Lục Tử gọi đã được mang đến, ngoài ra Âm Dương song sát còn gọi thêm bảy tám món nữa.

Tiểu Lục Tử mời Hắc Dao Khách và Thiên Đài Kỳ Si, rồi quay sang Tiểu Thúy nói :

- Thúy muội, chúng ta không uống rượu, hãy ăn trước đi!

Đoạn liền không khách sáo, cầm đũa lên gấp lia lia, chưa đầy một tuần trà đã ăn hết sạch, cười nói :

- Thúy muội, hãy gọi thêm nữa, đằng nào cũng có người khao, hôm nay chúng ta phải ăn một bữa cho thỏa mới được.

Đoạn lớn tiếng gọi :

- Cho năm đĩa cơm bát bửu nữa!

Bạch Ngọc Quyên bật cười, Hồ Thiết Sanh nói :

- Hôm nay chắc chắn sẽ xảy ra chuyện động thủ, theo thực lực hiện giờ, nếu chúng ta mà không dịch dung hiện thân, hai vị tiền bối hẳn khó đối phó. Hơn nữa chẳng rõ trong bóng tối có còn cao nhân khác nữa hay không. Ăn xong, chúng ta hãy ra từ cửa sau, tìm chỗ thay y phục và dịch dung.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên cải trang dịch dung xong, trời đã sẩm tối, Hắc Dao Khách bốn người cũng chưa ăn xong. Tiểu Lục Tử còn đang ăn ngấu nghiến, như là vĩnh viễn ăn không no vậy.

Lúc này bọn ma đầu Kiếm Già Minh đã ăn xong, cả Âm Dương song sát cũng đã buông đũa, nhìn bốn người cười hăng hắc.

Thiên Đài Kỳ Si thấy vậy khinh miệt nói :

- Các người đắc ý lắm phải không? Lão phu biết các người đã hối hận, không muốn trả tiền bữa ăn này.

Âm Sát Miêu Huê Dương cười khẩy :

- Bọn này định mời các vị xuống âm phủ ăn thịt heo ngươi.

Hắc Dao Khách nói :

- Lữ huynh, vậy là người ta không chịu trả tiền rồi.

Thiên Đài Kỳ Si cười :

- Không hề gì, lão phu có tiền, chưa đến nỗi bị người cười cho. Khi này có mấy đứa con nuôi đã hiếu kính cho lão phu mấy mươi lạng bạc, lão phu từ chối nhưng bọn họ có lòng hiếu thảo quá chân thành, nhất quyết đòi lão phu phải nhận lấy. Ôi! Lão phu cũng đành phải chiều theo ý họ.

Đoạn đưa tay áo lên lau miệng, lớn tiếng nói :

- Phở ky, tính tiền!

Tiểu nhị vội chạy đến chỉ Âm Dương song sát hỏi :

- Xin hỏi, có tính luôn tiền ăn của hai vị này không?

Thiên Đài Kỳ Si cười :

- Tiền của lão phu là do con nuôi hiếu thảo tặng cho, có được chẳng dễ, tiền ăn của kẻ khác làm sao lão phu trả được?

- Vậy tiền ăn của bốn vị là ba lạng sáu chỉ bạc!

Thiên Đài Kỳ Si móc ra bốn lạng, nhét vào tay tiểu nhị nói :

- Còn dư bốn chỉ bạc, không cần thối lại!

Tiểu nhị cười híp mắt :

- Đa tạ khách quan đã thưởng cho!

Thiên Đài Kỳ Si nói :

- Chúng ta đi thôi!

Bốn người vừa rời khỏi chỗ ngồi, bọn ma đầu cũng đứng cả lên, bỗng họ đều đứng thừ ra, bàn tay thò vào túi áo không rút ra được nữa.

Âm Dương song sát thấy vậy, biết là họ đã quên mang tiền theo, liền khảng khái nói :

- Tiền ăn của các vị để tề huynh đệ trả luôn cho!

Đoạn thò tay vào lòng, liền cũng tái mặt đứng thừ ra. Nhưng lập tức vỡ lẽ, mắt thấy Thiên Đài Kỳ Si đã đi đến cửa, quay đầu lại nhìn hai người nhe răng cười hóm hỉnh.

Âm Dương song sát tức giận quát :

- Đuổi theo mau, chính hai lão tặc ấy đã lấy trộm tiền bạc của chúng ta.

Đoạn cùng đổ xô chạy ra cửa, tiểu nhị hốt hoảng, vội đưa tay cản lại nói :

- Các vị chưa trả tiền...

Bỗng một tiếng giòn giã, đã bị Âm Dương song sát tát cho một cái văng bay xa hơn trượng, rên la ầm lên như heo bị chọc tiết.

Trong khi ấy, mọi người đã ra khỏi cửa quán ăn, đuổi theo nhóm Thiên Đài Kỳ Si.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên bám theo sau, ra khỏi Tuyên Dương trấn, chạy thẳng về hướng nam, đến gần Liễu Tuyên, chỉ thấy nhóm Hắc Dao Khách bốn người phóng đi vào một khu rừng liễu.

Bọn Âm Dương song sát cũng theo sau vào rừng, Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên tung mình lên một cây liễu to. Chỉ thấy bọn ma đầu đang phóng đi về phía một tòa trang viện, nhóm Hắc Dao Khách đã mất dạng.

Trang viện ấy diện tích rất rộng, cây liễu rậm rạp, càng khiến trang viện âm u hơn.

Âm Dương song sát nói :

- Hẳn là bọn họ đã đi vào trong trang viện này, chúng ta hãy vào xem thử!

Bọn ma đầu chia làm ba nhóm, vượt tường vào trong. Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên cũng liền bám theo sau.

Đột nhiên, trong trang viện ánh đèn bùng sáng, chỉ thấy Hắc Dao Khách bốn người từ trong nhà lao ra, ha hả cười to liên hồi.

Bọn ma đầu hết sức sửng sốt, bỗng thấy Thiên Đài Kỳ Si vỗ tay ba cái, liền lại có ba bóng người từ trong nhà lao ra, đi đầu là Văn Thân Dã Tẩu Tư Mã Ngưu, hai là Thánh Thủ Thái Hoa Hoắc Phi, ba là Hấp Huyết Độc Phong Lý Anh.

Bọn Âm Dương song sát vừa thấy ba ma đầu này, liền tức kinh hãi thoái lui và lòng hết sức hoài nghi, những nhân vật bạch đạo như Thiên Đài Kỳ Si và Hắc Dao Khách sao lại đi cùng ba ma đầu này thế nhỉ?

Thiên Đài Kỳ Si cười hề hề nói :

- Tư Mã huynh, bọn khốn này đều là người của Kiếm Già Minh, một tên cũng đừng cho tẩu thoát, có cần Lữ mỗ giúp sức không?

Văn Thân Dã Tẩu cười khẩy :

- Đây rõ ràng là kẻ một đá bắn hai chim của tôn giá, nhưng lão phu đã vào Trung Nguyên, nhất định phải ra oai một phen.

Thiên Đài Kỳ Si ngược nhìn lên mái nhà nói :

- Bọn khốn kiếp các người còn chưa chịu xuống đây nạp mạng hả?

Mười mấy cao thủ Kiếm Già Minh lần lượt phóng xuống đất, Âm Dương song sát sóng vai nhau tiến tới nói :

- Tệ huynh đệ xin tiếp Tư Mã đại hiệp vài chiêu trước.

Văn Thân Dã Tẩu buông tiếng cười gằn, một chiêu Thất Tuyệt chưởng tung ra.

Âm Dương song sát cùng xuất chưởng đón tiếp, chỉ nghe bùng một tiếng, Âm Dương song sát bị đẩy lùi ba bước.

Văn Thân Dã Tẩu đâu chịu buông lời, liền tức tiến tới, Văn Thân Khâu Dẫn trên mình cùng lúc bùng ra, phóng thẳng vào Âm Dương song sát.

Âm Dương song sát chẳng ngờ có vậy, liền bị mười mấy con Văn Thân Khâu Dẫn bám vào người, những con quái vật này gặp lỗ là chui, có hai con chui vào lỗ tai khiến Âm Dương song sát la oai oái và nhảy lung tung.

Những người khác thấy vậy tốt cùng kinh hãi, luận võ công họ chưa chắc cao hơn Âm Dương song sát, nên thấy đều không dám động thủ.

Đột nhiên, Thiên Cẩu Phệ Hồn Lâu Thất buông tiếng quát vang, một con chó to từ bên cạnh y phóng ra, lao bổ vào Văn Thân Dã Tẩu.

Văn Thân Dã Tẩu buông tiếng cười khẩy, liền có mấy con Văn Thân Khâu Dẫn bay vào bám vào mình chó.

Chú chó không ngớt sủa vang, chỉ thoáng chốc mấy con Văn Thân Khâu Dẫn trên mình chó đã mất dạng, và chú chó run lên lẩy bẩy, rồi ngã lăn trên mặt đất.

Thiên Cẩu Phệ Hồn Lâu Thất cả giận, tung mình lao tới, Văn Thân Dã Tẩu tay áo phát lên, một luồng tiềm lực đẩy y bay ra xa hơn trượng.

Bỗng chú chó rú lên một tiếng thảm thiết, toàn thân co giật một hồi rồi nằm yên bất động, mấy con Văn Thân Khâu Dẫn từ trong hậu môn bò ra, bay về trên mình Văn Thân Dã Tẩu.

Ngay khi các cao thủ Kiếm Già Minh đang thù tại chỗ, bỗng nghe một tiếng cười khẩy vọng đến, hai anh em họ Bạch đã nhẹ nhàng đáp xuống nói :

- Trò xoàng xĩnh chẳng có gì đáng kể. Mọi người cùng xông lên, lão yêu này để tại hạ đối phó cho.

Các cao thủ Kiếm Già Minh liền xông tới, thế là họ lại trở nên chiếm ưu thế.

Tiểu Lục Tử lớn tiếng nói :

- Sư phụ, chúng ta giúp bên nào đây?

Hắc Dao Khách nói :

- Chẳng giúp bên nào cả, cứ để họ đánh nhau cho đã, sau đó chúng ta hăng giết vài tên ác đồ.

Thiên Đài Kỳ Si nói :

- Trong số có ba người tội ác tày trời phải trừ diệt, một là Thánh Thủ Thái Hoa Hoắc Phi, ma đầu này cả đời đã vùi dập đến hàng ngàn phụ nữ, ngoài ra là Âm Dương song sát, xưa kia họ đã giả mạo Tiên Kiếm và Ma Già sát hại Vô Sao Kiếm Lạc Dật và Ma Già Tiên Tử Bạch Băng, mặc dù họ theo lệnh kẻ khác nhưng họ là hung thủ chính, không thể buông tha.

Hồ Thiết Sanh vừa nghe, lửa căm thù liền bùng dậy. Bạch Ngọc Quyên cũng đã động sát cơ, sự thật đã rõ, kẻ sát hại người thân mình ngay trước mắt, sao thể dằn nén được nữa.

Hồ Thiết Sanh nói :

- Quyên muội hãy tạm nấp ở đây, chờ ngu huynh làm cho họ kinh khiếp rồi hăng ra tay báo thù cho lệnh đường.

Đoạn vung mạnh tay áo, trong vườn liền dậy cuồng phong, cát bụi mù mịt, cất tiếng hát :

- Gió căm căm! Mưa tầm tã! Vô lâm đã sắp thấy Ma đao. Xương trắng chất đầy đỉnh ngũ nhạc. Sông máu tràn ngập chốn Trung Nguyên...

Mọi người giật mình dừng tay, kinh hoàng tháo lui.

Ngay cả Hắc Dao Khách và Thiên Đài Kỳ Si cũng không khỏi biến sắc mặt.

Hồ Thiết Sanh hai tay áo vung động, liên hồi, cát bụi tiếp tục tung lên, phủ mờ khắp sân vườn. Chàng đổi giọng nói :

- Bốn nhân vì vô lâm trừ hại, chỉ cần Thánh Thủ Thái Hoa với Âm Dương song sát bước ra, những người khác hãy lui nhanh!

Ba ma đầu nghe vậy đều giật nảy mình, vì kẻ càng gây nhiều tội ác trên đời thì càng sợ chết, những người khác quả nhiên lui nhanh ra xa mấy trượng, chỉ Văn Thân Dã Tẩu là vẫn đứng yên tại chỗ.

Hồ Thiết Sanh gằn giọng :

- Tư Mã Ngưu, tôn giá dám chống lại mệnh lệnh của bốn nhân ư?

Văn Thân Dã Tẩu cười khẩy :

- Tôn giá khỏi cần làm ra vẻ huyền bí, sóng to gió cả gì lão phu cũng từng gặp qua, tôn giá không dọa nổi...

Chưa dứt lời, một luồng sáng vàng đã như tia chớp bay đến, lão vội vàng tung ra một chưởng, bùng một tiếng, bị đẩy lùi ba bước dài.

Hồ Thiết Sanh hăng hắc cười nói :

- Tư Mã Ngưu, tôn giá còn chưa phục ư?

Văn Thân Dã Tẩu hết sức xảo quyệt, cười khẩy nói :

- Tại hạ không muốn can thiệp vào chuyện này, chứ không phải sợ đâu!

Đoạn liền lui ra xa ba trượng, đứng ngoài làm kẻ bàng quan.

Hồ Thiết Sanh gằn giọng nói :

- Bốn nhân hỏi một câu, ba người trả lời một câu, vậy may ra còn có thể xử nhẹ hơn.

Âm Dương song sát, có phải hai người đã giả mạo Tiên Kiếm và Ma Già trên Động Đình hồ không?

- Không sai.

- Khi xưa cũng chính hai người đã giả Tiên Kiếm và Ma Già sát hại Vô Sao Kiếm Lạc Dật và Ma Già Tiên Tử Bạch Băng phải không?

Âm Dương song sát giật nảy mình :

- Không sai, nhưng đó là tuân theo mệnh lệnh, không liên quan đến tệ huynh đệ!

- Hai người đã tuân lệnh ai?

- Vân Trung Phiêu Cổ Thương.

- Theo như bốn nhân biết, Vân Trung Phiêu Cổ Thương cũng không phải là kẻ chủ mưu, phía sau còn có một người khác ra lệnh, người đó là ai?

Âm Dương song sát đưa mắt nhìn nhau :

- Tệ huynh đệ chỉ biết việc ấy là...

Đột nhiên một chuỗi cười lạnh toát vạch không gian vọng đến, ra là Vân Trung Phiêu Cổ Thương, người lão chưa dừng lại đã vung chưởng tấn công Hồ Thiết Sanh.

Ngay khi ấy, lại có người cất tiếng hát :

- Gió căm căm! Mưa tầm tã! Võ lâm đã sắp thấy Ma đao. Xương trắng chất đầy đỉnh ngũ nhạc...

Tiếng nhạc vừa dứt, một luồng sáng vàng và bạc xoắn vào nhau đã bay đến đón lấy chưởng kinh của Vân Trung Phiêu.

Bùng một tiếng, Vân Trung Phiêu loạn choạng lùi sau năm bước dài.

Người vừa xuất hiện cũng bụi mù bao quanh, ngay cả Hồ Thiết Sanh cũng không thấy rõ diện mạo.

Các cao thủ lại một lần nữa kinh tâm động phách, thật không ngờ trên đời lại có đến hai người hát Ma Đao Ca.

Vân Trung Phiêu bị thua thế trước đông người, bất giác bừng lửa giận, toàn lực tung ra một chiêu kỳ học.

Người ấy cũng tung ra một luồng sáng vàng và bạc, và Hồ Thiết Sanh biết đó hẳn là văn sĩ trung niên, cũng từ ngang bên tung ra một chưởng.

Vân Trung Phiêu hai mắt họ địch, vội tung mình thoái lui, song vẫn bị chưởng lực hùng mạnh của văn sĩ trung niên đẩy lui xa hơn trượng.

Bỗng, có người lại cất tiếng hát :

- Gió căm căm! Mưa tầm tã! Võ lâm đã sắp thấy Ma đao. Xương trắng chất đầy đỉnh ngũ nhạc. Sông máu tràn ngập chốn Trung Nguyên...

Chuyện lạ xuất hiện, chẳng những các cao thủ hai giới hắc bạch kinh hoàng thoái lui, mà ngay cả Hồ Thiết Sanh, Bạch Ngọc Quyên và văn sĩ trung niên cũng bàng hoàng sửng sốt.

Lại có một người hát Ma Đao Ca xuất hiện, và quanh người ấy cũng bụi mù bao phủ, không sao nhìn rõ diện mạo.

Lúc này Hồ Thiết Sanh với Bạch Ngọc Quyên đã đứng bên nhau, quanh người cũng bụi mờ bao phủ.

Thế là, ba cột bụi mù chia làm ba góc, hiện trường hoàn toàn im lặng.

Thánh Thủ Thái Hoa với Âm Dương song sát thấy có cứu tinh đến, liền từ từ lui sang bên và Âm Dương song sát lúc này cũng đã vận công đẩy Văn Thân Khâu Dẫn trong tai ra ngoài.

Bỗng văn sĩ trung niên lạnh lùng nói :

- Tôn giả là ai? Sao dám giả mạo Ma Đao Tôn Giả?

- Nếu tôn giá là thật, xin hãy trình Ma đạo ra.

Văn sĩ trung niên cứng họng, Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên cũng sửng sốt thầnh nhủ :

“Thì ra vị tiền bối này cũng là giả mạo Ma Đạo Tôn Giả, đương nhiên là không có Ma đạo rồi!”

Hồ Thiết Sanh trầm giọng nói :

- Tôn giá nói vậy, sao không trình Ma đạo ra đi?

Người ấy giọng lạnh tanh :

- Hậu sinh tiểu bối không được xía miệng vào.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên giật mình kinh hãi, hiển nhiên đối phương đã biết thân phận họ, xem ra người này quả không phải hạng tầm thường.

Văn sĩ trung niên cười khẩy :

- Thật hay giả thử là biết ngay, chúng ta hãy đấu nhau ba chiêu trước đã!

- Ai sợ tôn giá chứ!

Chỉ thấy từ trong hai cột bụi mù bay ra hai luồng kinh lực kỳ lạ, bên văn sĩ trung niên là hai luồng sáng vàng bạc xoắn nhau, người đến sau là một đóa hoa sen màu trắng và mỗi lúc càng to lớn hơn.

Chỉ nghe bùng một tiếng rền rĩ, xung quanh ngôi nhà tung bay, vách tường sụp đổ, các cao thủ kinh hoàng hét vang, có người bị vỡ đầu tuôn máu, hết sức hỗn loạn.

Hai cột bụi mù lùi sau một bước và cười khẩy liên hồi.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên kinh hãi thầnh nhủ :

- Hay đây chính là người cầm đầu trong bóng tối của Kiếm Già Minh?

Hai luồng kinh lực lại chạm nhau, sau một tiếng vang rền rĩ, tiếng nhà cửa sụp đổ vang lên tứ phía, cát bụi mù mịt cả sân vườn.

Hai cột bụi mù lại cùng lùi sau một bước, vẫn nửa cân tám lạng, chưa phân thắng bại.

Bỗng văn sĩ trung niên trầm giọng :

- Bỏn nhân đã biết tôn giá là ai rồi!

Người đến sau cũng cười khẩy nói :

- Kẻ này cũng biết tôn giá là ai rồi!

Văn sĩ trung niên cười khinh miệt :

- Thật nực cười, người đời đều tin vào lời đồn đại trên giang hồ, lại xem một kẻ chỉ có hư danh và lòng dạ hiểm ác là Phật sống muôn nhà.

Người đến sau cười khẩy :

- Chớ có giỏi tài miệng lưỡi, hãy tiếp một chiêu nữa.

Vừa dứt lời lại tung ra một luồng hơi sương, lần này con to lớn hơn hai lần trước, hệt như một chiếc cối xay.

Lại một tiếng vang rền như trời long đất lở, hai cột bụi mù cùng lùi sau năm bước dài.

Văn sĩ trung niên lướt đến trước mặt Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên nói :

- Đi thôi, hiện chưa phải là lúc báo thù.

Đoạn quay đầu lại trầm giọng nói :

- Chẳng hay tôn giá không chế hai vị đại hiệp Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên, phá hoại thanh danh của họ với dụng tâm gì?

- Rất đơn giản, tôn giá trao ra Ma đao với Ma Đao Ca thật, bốn nhân tức khắc trả tự do cho họ. Còn như không, tháng tám trung thu sang năm, vào lúc trăng treo giữa trời sẽ là ngày giỗ kỵ của họ.

Văn sĩ trung niên cười khẩy, ba người dừng lại. Hồ Thiết Sanh với Bạch Ngọc Quyên đồng thanh nói :

- Tiên bối, người đó là ai vậy?

- Nếu các người đoán ra được lão thân là ai, cũng chẳng khó đoán biết thân phận của người ấy.

Bạch Ngọc Quyên nói :

- Tiên bối, khi này y nói là tiên bối không chịu Ma đao với Ma Đao Ca thật, tháng tám trung thu sang năm, vào lúc trăng treo giữa trời sẽ là ngày giỗ kỵ của hai vị tiên bối Tiên Kiếm và Ma Già, phải chăng là tháng tám trung thu y sẽ hạ sát...

Văn sĩ trung niên nghiêm giọng :

- Không sai, ma đầu này có tiếng từ thiện nhưng lòng dạ hết sức hiểm độc, hiển nhiên Văn Trung Phiêu và huynh muội họ Bạch đều được y truyền cho tuyệt học, y nói được là làm được.

Hồ Thiết Sanh thắc mắc nói :

- Tiên bối, gia sư tổ với Bạch tiên bối đã không bị trúng độc và võ công chưa mất, vì sao lại bị y khống chế? Chẳng lẽ họ không muốn phản kháng hay sao?

Văn sĩ trung niên buông tiếng thở dài náo ruột, mặt lộ vẻ u oán nói :

- Hai người tuổi còn nhỏ, không hiểu nổi vấn đề ấy đâu. Tiên Kiếm và Ma Già quả đúng là võ công chưa mất và cũng không muốn phản kháng, cũng chính vì người này đã không làm cho họ mất võ công, nên họ càng không muốn phản kháng. Ôi...

Văn sĩ trung niên buông tiếng thở dài, như lòng ngập đầy phẫn uất nhưng lại khó thể nói ra.

Hồ Thiết Sanh hỏi :

- Tiên bối, đó là vì sao vậy?

Văn sĩ trung niên mặt thoáng ửng đỏ :

- Chỉ vì một chữ tình thôi! Hai người tuổi còn quá trẻ, có lẽ chưa biết chữ tình hại người đến mức nào. Một người vì tình, có thể hy sinh thanh danh cả đời, thậm chí cả tính mạng không chút hối tiếc. Hai vị Tiên Kiếm và Ma Già chính là người trọng chữ tình như vậy.

Bạch Ngọc Quyên thắc mắc hỏi :

- Tiên bối có thể cho biết hai vị ấy hy sinh vì tình thật ra là vì ai vậy?

Văn sĩ trung niên lặng thinh hồi lâu, đôi mắt trong sáng ứa lệ nói :

- Trẻ con không nên hỏi nhiều, không bao lâu nữa sẽ rõ. Bắt đầu từ bây giờ, quanh chúng ta đầy rẫy nguy cơ, đối phương đã biết thân phận của lão thân, chắc chắn y sẽ hành động đến cùng, hai người mà lọt vào tay y, không chết cũng bị tàn phế.

Hồ Thiết Sanh ngạc nhiên :

- Vì sao vậy?

- Phàm ai biết thân phận của y, y chắn chắn không buông tha bởi danh tiếng của y xưa kia quá tốt, hẳn nghĩ là lão thân đã cho hai người biết tất cả về y, vì vậy y sẽ không bao giờ buông tha cho hai người.

Bạch Ngọc Quyên bỗng hỏi :

- Theo cao kiến của tiên bối, bây giờ chúng văn bối phải làm sao?

Văn sĩ trung niên thoáng chau mày, ngẫm nghĩ một hồi, từ trong lòng lấy ra hai món vật.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên sững sốt, thì ra đó là hai thanh kiếm nhỏ dài chỉ hơn tấc và lấp lánh ánh bạc với một chiếc Ma già ba lỗ nhỏ cỡ ngón tay út và dài chừng hai tấc.

Hai người liền nhận ra đó là tín vật của sư tổ và tổ phụ, chẳng dễ gì tặng cho người khác, bất giác cùng đưa mắt nhìn văn sĩ trung niên.

Văn sĩ trung niên nghiêm giọng :

- Đây là tín vật của Tiên Kiếm và Ma Già, giờ giao cho hai người nhận thay, trước rằm tháng tám tìm cách lên vào Tổng đàn Kiếm Già Minh, gặp riêng hai vị ấy và trao hai món tín vật này cho họ.

Hai người ngạc nhiên hỏi :

- Trao cho hai vị ấy rồi sao nữa?
- Họ hẳn sẽ hỏi hai người tín vật từ đâu có, hai người cứ theo đúng sự thật nói ra.
- Nhưng chúng văn bối chưa biết đại danh của tiền bối!
- Không hề gì, hai người cứ mô tả diện mạo và y phục của lão thân, họ sẽ biết ngay!
- Rồi thì sau đó làm sao?
- Sau đó họ sẽ cùng hai người rời khỏi Kiếm Già Minh.

Hai người mừng đến nhảy cẫng lên, nhưng liền lại chú mắt nhìn văn sĩ trung niên.

- Tiền bối không dối gạt chúng văn bối chứ?
- Lão thân lẽ nào lại dối gạt người? Đây chẳng qua là ý nghĩ của bản thân lão thân, sau khi họ thấy tín vật, có thể rời Tổng đàn Kiếm Già Minh hay không, đó là một thử thách hết sức quan trọng.
- Lời nói của tiền bối, chúng văn bối không hiểu!
- Không hiểu cũng tốt, mong là hai người đừng bị giam hãm!

Văn sĩ trung niên đứng lên, sờ đầu hai người nói :

- Thật tội nghiệp cho hai người, sư phụ và mẫu thân của hai người chết cũng là vì một chữ tình. Thôi, từ nay mà gặp phải lại Bạch Diêu Hồng, hai người phải đối xử với nàng ta cho thật tử tế.

Đoạn quay sang nhìn Bạch Ngọc Quyên nói :

- Nhất là người đấy!

Bạch Ngọc Quyên ngăn người, vừa hiểu ý thì văn sĩ trung niên loáng cái đã mất dạng.

Bạch Ngọc Quyên hừ một tiếng nói :

- Phen này Sanh ca có thể đắc ý rồi chứ?

Hồ Thiết Sanh ngơ ngác :

- Ngu huynh đắc ý gì kia?
- Có vị tiền bối này hậu thuẫn cho Sanh ca, mai đây gặp lại Bạch Diêu Hồng, Sanh ca có thể danh chính ngôn thuận rồi!

Hồ Thiết Sanh cười gượng :

- Chúng ta không nói chuyện ấy, vị tiền bối này thật là thần bí, dường như có giao tình rất thâm hậu với lệnh tổ và gia sư tổ.
- Vâng, và còn biết rất rõ về chúng ta nữa!
- Quyên muội, vị tiền bối ấy sợ cho chúng ta bị giam hãm trong ái tình đấy!
- Vâng, cho nên Sanh ca cần phải đứng đắn một chút!

- Nếu ngu huynh mà không đứng đắn sẽ xảy ra chuyện gì, Quyên muội biết không?

Bây giờ chúng ta hãy lo một đại sự trước đã!

Đoạn liền ôm lấy Bạch Ngọc Quyên, đặt lên môi nàng một nụ hôn dài.

Hồi lâu, hai người mới dang ra, Hồ Thiết Sanh cười nói :

- Quyên muội có thể nói đây không phải là một đại sự không?

Bạch Ngọc Quyên hai má đỏ bừng :

- Sanh ca hư quá, đây là đại sự gì chứ? Thật không ngờ Sanh ca lại không đứng đắn như vậy!

Hồ Thiết Sanh cười bông đùa :

- Cũng may là ngu huynh không đứng đắn, nếu mà đứng đắn, Quyên muội đâu có xem trộm ngu huynh thả điều trên Ngọa Long cương.

Bạch Ngọc Quyên gờn nắm đấm lên đánh Hồ Thiết Sanh, chàng lách sang bên tránh khỏi, nói :

- Quyên muội, chúng ta đi thôi!

- Nói suốt cả buổi trời, theo Sanh ca thì vị văn sĩ này có phải là Dư tiền bối hay không?

Hồ Thiết Sanh nghiêm mặt :

- Trước khi rõ sự thật, chúng ta không nên đoán bừa, kéo bắt kính với vị tiền bối ấy...

Bỗng có tiếng quát tháo từ xa vọng tới, dường như đang có người động thủ ở ngoài mấy trăm trượng, hai người liền tức phóng đi về phía ấy.

Chỉ thấy năm người đang ác chiến trên một ngọn núi, họ cách rìa núi không đầy một trượng, lúc nào cũng có nguy cơ sẩy chân rơi xuống.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên định thần chú mắt nhìn kỹ, bất giác lòng rung động mạnh. Thì ra là Vô Tài Thần Quan Tiêu Thiên đang kịch chiến với hai anh em họ Bạch.

Hai người hết sức lo lắng, nhất là Hồ Thiết Sanh, vì chàng đã phát giác giữa lòng bàn chân trái Bạch Diêu Hồng có nốt ruồi đỏ, hiển nhiên nàng ta chính là con gái đã thất lạc của Quan Tiêu Thiên.

Nhưng lúc này hai người đang ở phía dưới núi, muốn lên trên phải đánh một vòng to.

Hồ Thiết Sanh vội nắm tay Bạch Ngọc Quyên nói :

- Nhanh lên, kéo muội sẽ ân hận suốt đời!

Bạch Ngọc Quyên lửa hờn ghen liền bùng dậy, vùng tay ra nói :

- Đương nhiên rồi, nếu Bạch Diêu Hồng chẳng may bị đánh rơi xuống, Sanh ca hẳn sẽ ân hận suốt đời. Nhưng Sanh ca không cần phải lên trên ấy, cứ ở đây, nếu Bạch Diêu Hồng rơi xuống, Sanh ca ôm gọn vào lòng chẳng tốt hơn ư?

Hồ Thiết Sanh cuống lên :

- Quyên muội đã hiểu lầm rồi, ý ngu huynh không phải là vậy!

- Vậy chứ làm sao?

- Bạch Diêu Hồng chính là con gái đã thất lạc của Quan tiền bối!

Bạch Ngọc Quyên sửng sốt, nhưng vẫn không tin nói :

- Sanh ca đừng có bịa chuyện, tiểu muội không tin.

Hồ Thiết Sanh kéo nàng phóng nhanh đi, vừa nói :

- Đó là sự thật, hôm trước ngu huynh đã nhìn thấy lòng bàn chân nàng ta có nốt ruồi đỏ.

Bạch Ngọc Quyên cười khẩy :

- Có phải hôm trước âu yếm nhau, Sanh ca đã xem hết khắp người nàng ta không?

- Quyên muội đừng nói bậy có được không? Chính hôm Thánh Thủ Thái Hoa xé rách y phục và lột giày Bạch Diêu Hồng, lúc nàng ta treo lơ lửng trên cây, ngu huynh đã nhìn thấy.

Bạch Ngọc Quyên giờ mới tin lời chàng. Hai người đánh một vòng to, lên đến trên núi, chỉ thấy anh em họ Bạch đang liên thủ giáp công Võ Tài Thần, còn Quan Bình và Châu Thương đã thọ thương nằm trên đất.

Lúc này Võ Tài Thần đang lui đến bờ núi, chỉ còn cách ba bước nữa thôi. Bạch Phàm buông tiếng cười gằn, tung ra một chiêu tuyệt học, đồng thời Bạch Diêu Hồng cũng vung chưởng công ra.

Hồ Thiết Sanh thấy vậy cả kinh quát to :

- Dừng tay ngay!

Vì hai người còn cách xa đến mấy trượng, không sao ra tay cứu viện. Bạch Phàm biết đối phương còn cách xa nên không màng đến, nhưng Bạch Diêu Hồng thì đã nhận ra tiếng nói của Hồ Thiết Sanh liền dừng tay ngay.

Nhờ vậy Võ Tài Thần đã gắng gượng tránh khỏi một chiêu tuyệt học của Bạch Phàm.

Hồ Thiết Sanh lớn tiếng nói :

- Bạch huynh hãy dừng tay, ông ấy chính là thân phụ...

Vừa nói đến đó, Bạch Phàm đã một chưởng đánh trúng vai Võ Tài Thần khiến ông văng bay ra ngoài, rơi thẳng xuống vực.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên bàng hoàng đứng thừ ra tại chỗ, lửa giận bốc lên đến não.

Hồ Thiết Sanh quát to :

- Súc sanh, ngươi có biết đã gây ra một chuyện đại nghịch bất đạo rồi không?

Đồng thời tung mình lao đến gần Bạch Phàm, toàn lực vung chưởng công ra.

Bạch Phàm lúc này đã biết thân phận bại lộ, không muốn giáp mặt với Hồ Thiết Sanh, tiếp một chưởng bị đẩy lùi ba bước, thừa thế vung tay quát :

- Xem đây!

Hồ Thiết Sanh tưởng y ném ám khí, vội lách người sang bên ba bước, nào ngờ Bạch Phàm buông tiếng cười khẩy, hai lượt tung mình đã mất dạng.

Bạch Diêu Hồng lớn tiếng nói :

- Sanh ca vừa nói gì vậy?

Hồ Thiết Sanh đi đến bên bờ núi, đưa mắt nhìn xuống, chỉ thấy sương mây mờ mịt, khiến người đầu choáng mắt hoa, liền nói :

- Chúng ta hãy xuống xem thử, có gì lát nữa hẵng nói!

17. Chương 17: Hồi 17

Hai người lại vòng xuống dưới núi, tìm kiếm suốt buổi chỉ phát hiện ra một vũng máu, không thấy thi thể của Võ Tài Thần.

Hồ Thiết Sanh nghiêng răng nói :

- Nghịch tử thật là tàn nhẫn, chẳng ngờ đã nghe ngu huynh nói mà Bạch Phàm vẫn ra tay đánh thân phụ mình rơi xuống núi.

Bạch Diêu Hồng nhào vào lòng Hồ Thiết Sanh nói :

- Sanh ca hãy mau cho tiểu muội biết, đây thật ra là chuyện gì? Chẳng lẽ Quan Tiêu Thiên là thân phụ tiểu muội thật sao?

Hồ Thiết Sanh nghiêm giọng :

- Chuyện trọng đại như vậy, chẳng lẽ ngu huynh lại dối gạt Hồng muội hay sao?

Chàng liền thuật lại những lời Quan Tiêu Thiên đã nói với chàng trong khám thờ, đoạn tiếp :

- Hôm trước ngu huynh đã nhìn thấy lòng bàn chân Hồng muội có một nốt ruồi đỏ, mới biết Hồng muội là con gái đã thất lạc của ông ấy, chẳng ngờ lại đến muộn một bước...

Bạch Diêu Hồng bật khóc sụt sùi trong lòng Hồ Thiết Sanh, Bạch Ngọc Quyên tuy lòng hết sức chua chát, nhưng dấu sao nàng cũng là người hiền từ, cũng bất giác tuôn rơi hai dòng lệ thương hại.

Hồ Thiết Sanh đỡ lấy Bạch Diêu Hồng nói :

- Hồng muội chớ quá thương tâm, có thể là Quan lão bá chưa chết, tốt hơn chúng ta hãy lên trên xem hai người thọ trọng thương, không chừng còn cứu chữa được cũng nên.

Ba người trở lên trên núi, bất giác thất đờm kinh tâm, chỉ thấy hai đồng máu thịt nhầy nhụa, không còn phân biệt được mặt mày và thân thể nữa.

Hồ Thiết Sanh lòng ngập căm thù, nghiêng răng nói :

- Đây nhất định là hành vi của bọn Kiếm Già Minh, Hồ Thiết Sanh này chỉ cần còn một hơi thở, quyết sẽ giết sạch lũ ma đầu ấy.

Bạch Ngọc Quyên nói :

- Đây hẳn là do Bạch Phàm gây ra, khi nãy có thể là y chưa đi xa, thấy chúng ta xuống dưới núi, đã quay trở lại giết chết hai người này để dứt hậu hoạn.

Bạch Diêu Hồng gật đầu :

- Sự suy đoán của Quyên muội có lẽ không sai, gia huynh lòng dạ độc ác nhưng bề ngoài lại hiền từ tao nhã, tiểu muội cũng nghĩ đây chính là hành vi của gia huynh.

Hồ Thiết Sanh nghiêng răng :

- Khi nãy ngu huynh đã lớn tiếng nói Quan lão bá là thân phụ của y, chắc là y đã nghe, vậy mà còn hạ độc thủ thể này, thật lòng dạ tàn ác chưa từng có.

Bạch Diêu Hồng nói :

- Sanh ca, chuyện đã đến nước này, tiểu muội cũng chẳng thể giấu giếm Sanh cả nữa, hôm trước trên Động Đình hồ giả mạo...

- Chuyện ấy ngu huynh và Quyên muội đã biết rồi, không cần nói nữa. Ngu huynh chỉ hỏi Hồng muội, hai vị Tiên Kiếm và Ma Già sao lại vâng lệnh Vân Trung Phiêu.

- Thật ra không phải vâng lệnh gia sư, mà là vâng lệnh một vị cao nhân tuyệt thế, nhưng vị cao nhân này như hệt như thần long trên trời, ngoài gia sư ra, không ai biết vị ấy là ai.

Bạch Ngọc Quyên bỗng hỏi :

- Lúc gia tổ và Lạc tiên bối mất tích, trong nhà có để lại hai vũng máu, đó là vì sao vậy?

- Đó chỉ là nhằm che mắt người thôi, thật ra hai vị tiên bối ấy chính là do tiểu muội với gia huynh mời đi.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên sững sốt :

- Mời đi ư? Chả lẽ gia sư tổ lại tự động đi theo hai vị sao?

- Vốn ra thì từng có động thủ, nhưng khi tậ huynh muội lấy ra một vật cho hai vị tiền bối ấy xem, họ liền đi với tậ huynh muội ngay.

Hồ Thiết Sanh ngạc nhiên :

- Đó là vật gì? Ai đã trao cho hai vị?

- Chính do gia sư trao cho, đó là hai cây ngọc thoa đen!

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên ngẩn người, liền nhớ lại lời nói của văn sĩ trung niên, đó là Tiên Kiếm và Ma Già đều vì một chữ tình, quả nhiên không sai.

Bạch Ngọc Quyên lại hỏi :

- Khi hai vị tiền bối ấy nhìn thấy ngọc thoa đen, thần sắc ra sao?

Họ đều rất khích động, đã hỏi người ở đâu, tậ huynh muội trả lời là đến chỗ gia sư là biết ngay. Họ chẳng chút đắn đo, lập tức đi theo tậ huynh muội.

Hồ Thiết Sanh hỏi :

- Rồi họ có gặp chủ nhân của ngọc thoa đen hay không?

- Đó thì tiểu muội không biết, nhưng tậ huynh muội có nghe hai vị tiền bối ấy trách cứ gia sư, và gia sư đã đưa ra một điều kiện là hai vị ấy phải chờ Kiếm Già Minh, một năm sau khi Kiếm Già Minh thành lập mới có thể để cho hai vị ấy được gặp chủ nhân ngọc thoa đen.

Bạch Ngọc Quyên vỗ lẽ :

- Tiểu muội biết rồi, có lẽ lệnh sư với một ma đầu tuyệt thế đã khống chế người sở hữu ngọc thoa đen, và người ấy hẳn là một nữ nhân, dùng bà ấy uy hiếp gia sư tổ và Lạc tiền bối phải vâng lời...

Hồ Thiết Sanh vỗ đùi reo lên :

- Hay người ấy chính là Ma Thủ Hồng Nhan Dư Mộng Chân? Nghe nói xưa kia Hắc Bạch tứ tuyệt bốn người đều tha thiết yêu bà ấy, nhưng bà ấy lại chỉ thân mật với Tiên Kiếm và Ma Già, nên đã khích nộ Vân Trung Phiêu. Có thể Cổ lão tặc đã lập kế khống chế Dư Mộng Chân tiền bối, rồi buộc gia sư tổ với Bạch tiền bối chờ Kiếm Già Minh với dụng ý gì?

Bạch Ngọc Quyên tiếp lời :

- Còn gì ngoài chuyện phá hoại thanh danh của hai vị ấy, hơn nữa có thể mượn danh hai vị ấy lôi cuốn cao thủ hai giới hắc bạch theo về với Kiếm Già Minh hầu giúp y thực hiện âm mưu độc bá võ lâm.

Bạch Diêu Hồng gật đầu :

- Không sai, mục đích của họ rất có thể là vậy, nhưng vẫn chủ yếu là tình thù, bởi theo giọng điệu của gia sư, trong bao năm qua ông vẫn nhớ nhung người ấy.

Hồ Thiết Sanh hỏi :

- Người ấy là ai?

- Chủ nhân ngọc thoa đen, nhưng không nói rõ danh tánh!

Bạch Ngọc Quyên nói :

- Chả lẽ bà ấy quả thật đã bị khống chế và giam giữ trong Tổng đàn Kiếm Già Minh?

Bạch Diêu Hồng lắc đầu :

- Điều ấy thì tỷ tỷ không được rõ.

Hồ Thiết Sanh ngẫm nghĩ một hồi :

- Nếu Ma Thủ Hồng Nhan Dư tiền bối quả bị giam trong Tổng đàn Kiếm Già Minh, vậy thì vị văn sĩ tiền bối là ai?

Bạch Ngọc Quyên nói :

- Chẳng lẽ Sanh ca nghĩ vị ấy chính là Ma Thủ Hồng Nhan Dư Mộng Chân tiền bối sao?

- Trước đây ngu huynh đã đoán là bà ấy, nhưng bây giờ thì không dám quả quyết.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên lại nhớ đến hôm Ma Già Bạch Long Xuyên mắt tích đã lớn tiếng nói “Tiểu tử, ngươi lại đến nữa!” Hiển nhiên đó chính là Bạch Phàm.

Bạch Ngọc Quyên bèn hỏi :

- Võ công của hai vị dường như không phải hoàn toàn là Cẩn Lăng Truy Hồn chương của Vân Trung Phiêu.

Bạch Diêu Hồng gật đầu :

- Không sai, mấy hôm trước gia sư lại truyền thêm cho đệ huynh muội hai chiêu kỳ học, hỏi về tên môn võ học ấy thì gia sư không nói, nhưng biết đó không phải là võ học của bốn môn.

Hồ Thiết Sanh tiếp lời :

- Chẳng những huynh muội hai người mà ngay cả Vân Trung Phiêu cũng mượn vào tuyệt học của kẻ khác tác oai tác phúc, có lẽ là do người đã hát Ma Dao Ca và cũng là người đứng sau lưng chỉ huy Kiếm Già Minh truyền cho.

Ba người mai táng xong hai thi thể, Hồ Thiết Sanh nhớ lại chuyện ngày trước Quan Tiêu Thiên đã dặn chàng tìm giúp con gái, bèn hỏi :

- Hồng muội có thể cho biết thân thể mình không?

- Tệ huynh muội đã được một vị Bạch bá bá nuôi dưỡng từ bé, mãi đến cách đây không lâu mới cho biết hai người không phải là con thân sinh, mà do Vân Trung Phiêu Cổ Thương giao cho ông nuôi dưỡng, còn về cha mẹ thân sinh là ai, ông ấy cũng không biết. Sanh ca, giờ đã biết Quan Tiêu Thiên là thân phụ của tiểu muội, tiểu muội suốt đời không quên đại ân của Sanh ca, tiểu muội muốn đi gặp vị Bạch bá bá ấy.

Hồ Thiết Sanh hỏi :

- Vị bá bá ấy ở đâu?

- Trong Đoạn Hồn Hạp núi Phục Ngưu, nhưng ông ấy có dặn là không được đưa người ngoài đến gặp, và cũng không được đề cập đến ông ấy với người ngoài, nhưng Sanh ca không phải người ngoài, hẳn ông ấy cũng không phản đối...

Bạch Diêu Hồng ngẫm nghĩ một hồi, nói tiếp :

- Thôi, chúng ta hãy đi gặp ông ấy, không chừng có thể biết được người cầm đầu Kiếm Già Minh là ai và văn sĩ trung niên là ai ở chỗ ông ấy cũng nên...

Chiều tối hôm sau, ba người đã đến Phục Ngưu sơn, Hồ Thiết Sanh cũng kể cho Bạch Diêu Hồng nghe về chuyện giả mạo hát Ma Dao Ca, nàng hết sức kinh ngạc.

Bỗng một bóng người nhanh như chớp lướt qua trước mặt, loáng cái đã mất dạng, Bạch Diêu Hồng nói :

- Người này dường như là gia huynh, có thể là đến thăm Bạch bá bá.

Hồ Thiết Sanh hỏi :

- Bạch bá bá của Hồng muội cũng là người trong võ lâm ư?

- Có lẽ vậy! Hơn, rất có thể còn có một thân tuyệt học, nhưng ông ấy không truyền thụ cho tiểu muội. Gần đây ông ấy còn làm thêm một ngôi nhà đá, nhưng không cho đệ huynh muội vào, như là giấu bảo bối trong ấy vậy.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên cũng không chú ý điều Bạch Diêu Hồng vừa nói, lúc này ba người đã tiến vào Đoạn Hồn Hạp.

Hạp cốc này rộng chỉ bốn năm mươi trượng, hai bên núi cao chót vót, địa thế hết sức hiểm trở. Ba người đi theo đường nhỏ đi sâu vào, đến cuối hạp cốc, chỉ thấy ba gian nhà đá nằm dưới vách núi, xung quanh có vài cây cổ tùng, che phủ ngôi nhà đá, nếu không chú ý khó thể phát hiện.

Bạch Diêu Hồng dẫn trước đi đến một bãi đá ngổn ngang gần nhà đá, bỗng thấy một văn sĩ trung niên từ trong nhà đá đi ra, nhìn quanh một hồi rồi phóng nhanh ra ngoài cốc.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên kinh ngạc đến suýt nữa kêu lên, thì ra đó chính là vị văn sĩ đã truyền thụ kỳ học cho hai người, chẳng lẽ ông chính là Bạch bá bá đã nuôi dưỡng huynh muội họ Bạch?

Bạch Diêu Hồng cũng ngạc nhiên nói :

- Lạ thật, Bạch bá bá đã từng cảnh cáo tể huynh muội không được vào gian nhà đá ấy, sao văn sĩ này lại từ trong gian nhà ấy đi ra thế nhỉ? Đi! Chúng ta hỏi thử xem!

Bạch Diêu Hồng đi vào gian nhà giữa, lớn tiếng gọi :

- Bạch bá bá! Bạch bá bá!

Trong nhà liền có tiếng nói già nua và hiền từ vọng ra :

- Hồng nhi đó phải không? Vào đi!

Bạch Diêu Hồng dẫn trước, đẩy mở cửa đá đi vào. Chỉ thấy một lão nhân tóc bạc nhưng sắc mặt hồng hào đang ngồi ngay ngắn trên giường đá.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên bất giác ngẩn người, dường như đã từng gặp vị lão nhân này ở đâu rồi thì phải.

Đồng thời lão nhân ấy vừa nhìn thấy Bạch Ngọc Quyên cũng thoáng lộ vẻ ngạc nhiên, đôi mắt chim ưng nhìn nàng không chớp.

Bạch Diêu Hồng nhào vào lòng lão nhân, nũng nịu nói :

- Bá bá, hai vị này đều là bạn của Hồng nhi, Hồng nhi đưa họ đến đây không hề gì chứ?

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên liền tiến tới thi lễ.

Lão nhân trầm giọng hỏi :

- Hai người là môn hạ của ai?

Hai người liền báo ra môn phái, lão nhân biến sắc mặt, rồi thì liền ha hả cười to nói :

- Đúng là đi thủng giày sắt tìm không thấy, chẳng tốn công sức mà lại gặp, lão phu hôm nay lại lập được một kỳ công nữa rồi!

Hai người vừa nghe giọng điệu đối phương chẳng lành, bất giác giật mình kinh hãi, bỗng thấy lão nhân vỗ tay liền ba cái, liền nghe tiếng ầm ầm vang lên từ vách đá phía sau lão nhân, rồi thì một người chui ra.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên vừa thấy người đó chính là Bạch Phàm, lửa căm thù liền tức bùng dậy, cùng trầm giọng nói :

- Tặc tử, thì ra ngươi ẩn nấp ở đây!

Bạch Phàm đứng sau lưng lão nhân, thản nhiên nói :

- Bá bá, công lao này là của Hồng muội, chính Hồng muội đã dẫn dụ họ đến đây!

Bạch Diêu Hồng hoảng kinh :

- Ca ca, hai vị định làm gì vậy?

Bạch Phàm cười gằn :

- Tìm một tể nữ dưỡng già cho Hồng muội!

Bạch Diêu Hồng vừa định vùng khỏi vòng tay lão nhân, bỗng cảm thấy mạch môn đã bị lão nhân nắm chặt, bất giác cả kinh.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên tưởng đây là cạm bẫy do Bạch Diêu Hồng âm mưu với họ bố trí sẵn, liền bùng lửa giận, chia nhau lao bổ vào lão nhân và Bạch Phàm.

Lão nhân buông tiếng cười sắc lạnh, cả chiếc giường đá thụt xuống, sau một tiếng vang rền rĩ, trong nhà tối mịt, cả cách cửa đá cũng đã đóng chặt.

Cả lão nhân với huynh muội họ Bạch đã cùng biến mất, chỗ đặt chiếc giường đá hoàn toàn không còn chút dấu vết nào.

Trong thịnh nộ, hai người toàn lực bổ vào vách tường mấy chưởng, nhưng chỉ nghe tiếng boong boong vang vọng, thì ra ngôi nhà này không phải xây bằng đá, mà là được đúc bằng thép và dày đến nửa thước, dù là đại la thiên tiên cũng không phá nổi.

Hồ Thiết Sanh nói :

- Quyên muội, chúng ta hợp sức tung ra một chưởng xem thử.

Hai người vận hết toàn lực, tung ra chiêu kỳ học thứ nhì do văn sĩ trung niên truyền thụ, chỉ nghe bùm một tiếng vang dội, không chút suy chuyển, trái lại hai người bị sức phản chấn khiến tay đau nhói.

Hai người thừ ra một hồi, Bạch Ngọc Quyên cắn hờn nói :

- Cũng tại Hồng muội của Sanh ca mà ra cả, để xem từ nay Sanh ca còn bày đặt đa tình nữa hay không?

Hồ Thiết Sanh vội khuyên :

- Quyên muội đừng lo, chúng ta hãy từ từ nghĩ cách!

Đoạn nắm tay kéo Bạch Ngọc Quyên ngồi xuống, nghỉ ngơi một hồi, đoạn nói :

- Quyên muội, ngu huynh nhận thấy lão nhân này dường như là lệnh tổ. Thật lạ lùng, hơn nữa ông ấy lại họ Bạch.

- Phải rồi, lúc vừa mới gặp, tiểu muội suýt nữa gọi ông ấy là gia gia đấy!

- Lệnh tổ có huynh đệ không vậy?

- Dường như là không, gia gia chưa từng nói với tiểu muội.

- Nếu ông ấy là huynh đệ của lệnh tổ, tại sao không biết Quyên muội?

- Thật ra gia gia là ngoại tổ của tiểu muội, nhưng tiểu muội đã gọi quen, luôn xem lão nhân gia ấy là tổ phụ. Lão nhân ấy vừa nhìn thấy tiểu muội đã hết sức chú ý, hiển nhiên là có quen biết gia sư tổ.

Hồ Thiết Sanh chau mày trầm ngâm :

- Thật là lạ chuyện lạ, lão nhân này thân phận chẳng rõ, giao tình với Vân Trung Phiêu cũng không tầm thường, và điều càng khó hiểu nhất là vị văn sĩ tiền bối kia lại có mặt ở đây.

- Không sai, chả lẽ vị văn sĩ ấy cũng là người của Kiếm Già Minh hay sao?

- Không thể vậy được, nếu vị tiền bối ấy là người xấu, muốn ám toán chúng ta thật quá dễ dàng.

- Đáng hận là Bạch Diêu Hồng lòng dạ quá ác độc, vậy mà còn giả vờ không biết.

- Xem thần thái của nàng ta có thể là không biết thật.

Bạch Ngọc Quyên cười khẩy :

- Đã đến nước này mà Sanh ca còn bào chữa cho y thị nữa, Sanh ca...

- Không phải ngu huynh bào chữa cho nàng ta, trước khi rõ sự thật, chúng ta không nên nghĩ oan cho người khác, phải ân oán phân minh mới được.

Hai người ngủ một giấc trong ngôi nhà tối om, ước chừng đã qua một ngày, cũng chẳng có ai mang cơm nước đến, cũng may trong mình họ còn có lương khô, không thì đã phải nhịn đói rồi.

Bạch Ngọc Quyên nằm trong lòng Hồ Thiết Sanh, Hồ Thiết Sanh nói :

- Quyên muội, có lẽ họ muốn chúng ta đói chết, nếu hai chúng ta chết cả, đại thù chưa báo, thật là chết không nhắm mắt. Ngu huynh có một cách nhưng không dám nói cho Quyên muội biết.

- Đã đến nước này, còn gì không thể nói nữa chứ?

Hồ Thiết Sanh âu yếm vuốt ve nàng, giọng tha thiết nói :

- Nếu ngu huynh chết đi, Quyên muội phải thông cảm cho nỗi khổ tâm của ngu huynh, cố gắng nuôi dạy con của chúng ta để sau này báo thù cho hai đời trưởng bối của chúng ta, để trừ hại cho giới võ lâm...

Bạch Ngọc Quyên sững sốt :

- Sanh ca sao lại nói ra những lời như vậy?

- Đây chỉ là ngu huynh ví dụ thôi, nếu một ngày nào đó ngu huynh thật sự chết đi, xin Quyên muội đừng vì ngu huynh tuấn tình ngay, chết như vậy thật vô nghĩa, mà cần phải báo thù trước, trừ khử bọn gây họa cho võ lâm rồi mới có thể chết.

Bạch Ngọc Quyên nào nề nói :

- Tiểu muội biết rồi!

Thế là, vì tương lai chưa rõ ràng, hai người đã định ra một kế hoạch trong ngôi nhà tối, kế hoạch đó là mong có được một kết tinh của tình yêu để sau này hoàn thành chí nguyện dở dang của hai người.

Bốn này bốn đêm trôi qua, chẳng những Bạch Diêu Hồng không hề đến thăm, mà cũng chẳng mang thức ăn nước uống đến, thậm chí bên ngoài cũng chẳng có chút động tĩnh gì.

Mãi đến ngày thứ năm, bỗng trên vách đá vang lên cạch một tiếng, hiện ra một lỗ vuông cỡ bốn tấc, chỉ nghe bên ngoài có người khẽ nói :

- Lạc huynh và Bạch huynh khi nãy đã nhìn thấy người trong nhà đá bên kia rồi, hoàn toàn bình yên vô sự, hai vị cũng có thể an tâm rồi, chỉ cần qua thời hạn một năm, tại hạ cam đoan sẽ thả người.

Tiếng nói ấy chính là của Vân Trung Phiêu Cổ Thương, tiếp theo là hai người nói :

- Nhìn thấy rồi, quả đúng là bình yên vô sự, chỉ cần vậy, chúng lão phu chịu khuất tất một năm cũng cam tâm.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên rúng động lòng, thì ra đó là tiếng nói của Tiên Kiếm và Ma Già, liền lớn tiếng gọi :

- Sư tổ, Sanh nhi ở đây này!

Hai người vội chạy đến bên lỗ vuông nhìn ra ngoài, chỉ thấy Tiên Kiếm và Ma Già đang đứng sừng sững, đưa mắt nhìn về phía lỗ vuông, mặt lộ vẻ sững sốt trầm giọng nói :

- Cổ Thương, chẳng lẽ việc này còn liên quan đến bọn hậu bối hay sao?

Vân Trung Phiêu cười nham hiểm :

- Vì có thêm bảo chứng, nên đành khuất tất hai đứa trẻ này thôi. Hai vị yên tâm, tại hạ cam đoan trong vòng một năm, họ không có nguy hiểm đến tính mạng đâu.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên tức giận thầm nhủ :

“Bọn ta bị giam đã bốn năm ngày, cơm nước không hề có, lại còn nói là trong một năm không có nguy hiểm đến tính mạng, rõ là láo toét”.

Đoạn liền lớn tiếng nói :

- Sư tổ! Gia gia! Lời nói lão ta...

Cạch một tiếng, lỗ vuông đã đóng lại, chẳng những không có chút dấu vết, mà cả tiếng nói bên ngoài cũng không còn nghe được mảy may.

Hai người buông tiếng thở dài, Bạch Ngọc Quyên nói :

- Vậy thật ra là sao thế này?
- Đây chẳng qua là dùng chúng ta làm con tin, uy hiếp gia sư tổ và lệnh tổ giữa lời cam kết một năm, nhưng chẳng rõ sau một năm thì sẽ thế nào? Chẳng lẽ họ lại buông tha cho hai vị ấy?
- Khi nãy Cổ Thương có nói là trong ngôi nhà bên kia có một người bình yên vô sự, người đó là ai thế nhỉ?
- Chẳng lẽ chính là vị văn sĩ tiền bối? Vì mấy hôm trước vị ấy đã từ trong ngôi nhà đá đi ra.
- Chẳng lẽ vị ấy cũng là con tin? Không đúng, nếu vị ấy là con tin, làm sao có thể tự ý ra vào?
- Thôi, đừng đoán bừa nữa, bây giờ chúng ta dù có nghĩ nát óc cũng không tìm ra câu giải đáp đâu.

Hai người lại trải qua một ngày một đêm trong ngôi nhà tối, Hồ Thiết Sanh biết là vô vọng, lòng đã quyết, bất giác trần ngập bi thương, nước mắt chảy dài, đi đến bên cạnh Bạch Ngọc Quyên nơi góc nhà, giọng xót xa nói :

- Quyên muội, ngu huynh muốn Quyên muội phải thực hiện lời hứa.

Bạch Ngọc Quyên ngạc nhiên :

- Lại lời hứa gì nữa vậy?
- Quyên muội, tình yêu thâm thiết của Quyên muội giành cho ngu huynh, ngu huynh đành kiếp sau báo đáp. Sau khi ngu huynh chết đi, Quyên muội phải giữ lời hứa là tiếp tục sống, được một ngày hay một ngày, nếu trời cao có mắt, phò hộ cho Quyên muội thoát thân khỏi đây, cũng không phụ nỗi khổ tâm của ngu huynh.

Bạch Ngọc Quyên cả kinh đứng phắt dậy, lần theo tiếng nói lao tới.

Nhưng Hồ Thiết Sanh nói xong, lại lẳng lặng đi đến góc nhà khác.

Bạch Ngọc Quyên cuống lên :

- Sanh ca định làm gì vậy? Sanh ca đành lòng bỏ rơi tiểu muội sao?

Dứt lời, nàng đã đối đến đầu choáng mắt hoa, tay chân rã rượi, loạng choạng ngã lăn ra đất.

Hồ Thiết Sanh cố nén lòng, không đến đỡ nàng dậy nói :

- Quyên muội nhất định phải làm theo lời dặn của ngu huynh!

Bạch Ngọc Quyên giọng bi thiết :

- Sanh ca muốn chết thì hai ta cùng chết. Sanh ca mà chết đi, tiểu muội cũng không thể nào sống nổi nữa.

Bạch Ngọc Quyên bi thương quá độ, không còn sức đứng lên được nữa.

Hồ Thiết Sanh cũng đứng dựa vào vách, mắt nhắm đăm đăm, trời đất quay cuồng, dần không chịu đựng nổi nữa, tử thần đã ngoắc tay gọi họ.

18. Chương 18: Hồi 18

Hai người trong lúc mê man, Hồ Thiết Sanh bỗng cảm thấy có người kéo chàng một cái, tưởng là Bạch Ngọc Quyên đã tìm được mình, vội vàng lách sang bên ba bước, đứng dựa vào vách. Nào ngờ vẫn có một bàn tay đặt lên vai chàng, truyền âm nói :

- Sanh ca, đừng sợ, tiểu muội là Bạch Diêu Hồng...

Hồ Thiết Sanh giật mình sửng sốt, vừa định cất tiếng mắng, một bàn tay mềm mại đã bịt miệng chàng và nói :

- Sanh ca hãy nghe tiểu muội nói, tiểu muội biết Sanh ca với Quyên muội đã hiểu lầm, nghĩ là tiểu muội đã đánh lừa hai người, thật ra tiểu muội không hề biết gì cả. Sanh ca có biết vị bá bá của tiểu muội là ai?

Hồ Thiết Sanh cảm giận nằng ta đến cực độ, lặng thinh không trả lời.

Bạch Diêu Hồng nói tiếp :

- Ông ấy chính là bào huynh của Bạch Long Xuyên tiền bối, tên là Hoạt Báo Ứng Bạch Long Sơn, khi xưa cũng yêu thâm Ma Thủ Hồng Nhan Dư Mộng Chân. Bởi vì ông ấy từng dùng mê hương ám toán Dư tiền bối, toan giở trò cường hiếp, nhưng bị Bạch Long Xuyên phát hiện và đánh rơi xuống vực thẳm không chết, nên ông ta thề quyết báo thù tiết hận.

Hồ Thiết Sanh rung động cõi lòng, rất tin lời nói của Bạch Diêu Hồng, bởi lão nhân ấy hao hao giống Bạch Long Xuyên, nhưng chàng vẫn không lên tiếng.

Bạch Diêu Hồng nói tiếp :

- Từ khi Sanh ca với Quyên muội bị giam, tiểu muội từng mấy lần định mang thức ăn đến nhưng đều bị Bạch Phàm ngăn cản và bị y canh chừng. Đêm nay tiểu muội đã lẻn ra, mở cửa ngầm vào đây, nhưng đã bị Bạch Phàm phát giác, y đã khóa cửa ngầm lại, ngay cả tiểu muội cũng không ra được nữa.

Hồ Thiết Sanh không lên tiếng, nhưng lòng hết sức cảm động trước tình ý của Bạch Diêu Hồng.

Bạch Diêu Hồng lại truyền âm nói tiếp :

- Sanh ca, tiểu muội được cùng chết với Sanh ca cũng đủ mãn nguyện rồi, nhưng tiểu muội đã phái người đi cầu cứu rồi.

Hồ Thiết Sanh cũng truyền âm nói :

- Đây chỉ có Bạch Phàm và Bạch Long Sơn, Hồng muội phái ai cầu cứu vậy?

- Bạch Long Sơn có một tiểu đồng võ công cũng rất khá, mọi khi rất có cảm tình với tiểu muội và cũng không bằng lòng về hành vi của Bạch Long Sơn, khi này tiểu muội đã phái y ra ngoài cầu cứu.

Ngưng hồi lâu, Bạch Diêu Hồng lại nói :

- Sanh ca, tiểu muội có một yêu cầu, Sanh ca nhất định phải nhận lời.

- Hồng muội cứ nói đi.

- Sanh ca phải thề trước là phải nghe lời tiểu muội, tiểu muội mới có thể nói!

Hồ Thiết Sanh thoáng chau mày :

- Hồng muội chưa nói ra, ngu huynh sao thể tùy tiện nhận lời được?

- Không phải chuyện xấu xa đâu, Sanh ca hãy yên tâm!

Hồ Thiết Sanh thề xong, Bạch Diêu Hồng nói :

- Một người nếu không muốn chết là phải tính đến tương lai, tuy tiểu muội đã phái người ra ngoài cầu cứu nhưng không biết bao giờ mới về. Sanh ca với Quyên muội đã mấy ngày chưa ăn uống gì, nên tiểu muội định bẻ tay trái mình để làm thức ăn, vậy cũng có thể kéo dài sự sống.

- Bậy nào!

Hồ Thiết Sanh cảm động đến nước mắt tuôn trào, và hai tiếng “bậy nào” của chàng đã quên dùng phương pháp truyền âm, khiến Bạch Ngọc Quyên giật mình sửng sốt hỏi :

- Sanh ca nói chuyện với ai vậy?

Bạch Diêu Hồng vội kéo chàng nói :

- Tuyệt đối không nên nói tiểu muội đang ở đây!

Hồ Thiết Sanh liền nhanh trí nói :

- Ngu huynh nói chuyện với Quyên muội chứ còn ai nữa. Vừa rồi Quyên muội nói là cũng muốn chết, vậy không phải bậy hay sao?

Trong khi ấy, chỉ nghe một tiếng rắc, Bạch Diêu Hồng đã bẻ gãy cánh tay trái. Hồ Thiết Sanh lòng tan dạ nát, buông tiếng quát to, nhưng Bạch Diêu Hồng đã có chuẩn bị, bùm miệng chàng nói :

- Sanh ca, tiểu muội có mang theo được vật, không hề gì đâu. Như vậy, Sanh ca với Quyên muội sẽ sống thêm năm sáu ngày nữa. Tiểu muội ở ngoài vừa mới ăn rồi trong vòng bảy ngày không có hề gì đâu.

Hồ Thiết Sanh sững sờ, chàng thật không dám tin đây là sự thật.

Bạch Diêu Hồng băng bó vết thương xong, trao cánh tay trái cho Hồ Thiết Sanh nói :

- Sanh ca với Quyên muội ăn đi!

Hồ Thiết Sanh đau xót :

- Ngu huynh dù lòng dạ độc ác đến mấy cũng chẳng thể nào ăn thịt của Hồng muội!

- Nếu Sanh ca không ăn là phụ lòng của tiểu muội rồi.

Hồ Thiết Sanh ôm chặt lấy Bạch Diêu Hồng, nước mắt thấm ướt vai nàng. Chàng còn nói được gì nữa? Chàng không có ngôn từ nào thích đáng để mà biểu lộ lòng cảm kích, bởi đại đức không thể báo đáp bằng lời.

Chàng đành đón lấy cánh tay trái của Bạch Diêu Hồng, đi đến bên Bạch Ngọc Quyên nói :

- Quyên muội! Quyên muội!

Thì ra Bạch Ngọc Quyên vừa nghe một tiếng rắc, tưởng đâu Hồ Thiết Sanh đã tự tuyệt, nỗi bi thương cực độ đã khiến nàng ngất xỉu.

Lúc này nàng đã dần hồi tỉnh, khóc sụt sùi nói :

- Sanh ca... chưa chết ư?

- Ngu huynh đã đổi ý, chỉ bẻ gãy cánh tay trái, kéo dài mạng sống thêm vài ngày hăng tít.

Bạch Ngọc Quyên bàng hoàng :

- Tiểu muội làm sao có thể đành lòng ăn thịt của Sanh ca?

Hồ Thiết Sanh gần giọng :

- Nếu Quyên muội không ăn, ngu huynh lập tức tự tuyệt ngay trước mặt Quyên muội!

- Sanh ca, tiểu muội thật...

Hồ Thiết Sanh cố nén niềm đau xót khôn cùng, ăn vài miếng rồi trao cho Bạch Ngọc Quyên nói :

- Nay, Quyên muội ăn đi, đừng phụ lòng ngu huynh!

Bạch Ngọc Quyên thấy chàng đã ăn mấy miếng, biết không ăn không được, đành đón lấy cánh tay, cũng cắn một miếng.

Đó thật là một cảnh tượng xiết bao cảm động, nhưng Bạch Diêu Hồng đã cười an ủi, nghĩ mình hy sinh một cánh tay trái mà cứu sống được hai người, thật cũng là một niềm vui lớn trong đời.

Bạch Ngọc Quyên tưởng đây là cánh tay của Hồ Thiết Sanh, nhai thịt cánh tay của người yêu, cùng với nước mắt nuốt vào, nhưng nàng thầm quyết định, khi ăn xong cánh tay này, nàng cũng sẽ bẻ một cánh tay mình ăn tiếp.

Bạch Ngọc Quyên ăn xong mấy miếng, trả cánh tay lại cho Hồ Thiết Sanh, chàng cũng ăn lấy mấy miếng hòa với nước mắt nuốt vào, nhẹ nắm lấy tay Bạch Diêu Hồng nói :

- Hồng muội, ơn đức này ngu huynh có báo đáp được hay không cũng đành tùy ở mệnh trời thôi.

Bạch Diêu Hồng bóp bóp tay chàng nói :

- Đừng nói nữa, giúp được Sanh ca, đó là nguyện vọng lớn nhất trong đời tiểu muội, niềm vui sống của tiểu muội lúc này hơn xa sự đau đớn thể xác.

Bạch Ngọc Quyên ăn xong mấy miếng thịt người, sức khỏe đã khá hơn, bỗng kiên quyết nói :

- Sanh ca, tiểu muội đã hạ quyết tâm, một khi thoát được khỏi đây, kẻ mà tiểu muội phải giết trước tiên là Bạch Diêu Hồng, vì y thị đã lừa dối Sanh ca.

Hồ Thiết Sanh lòng rung động mạnh, trầm giọng nói :

- Bậy nào, Hồng muội đã...

Bạch Diêu Hồng vội bịt miệng, truyền âm nói :

- Sanh ca khoan hãy nói ra, nếu không Quyên muội sẽ không ăn thịt của tiểu muội nữa, vậy thì thật rắc rối.

Đột nhiên, cặng một tiếng vang lên, lỗ vuông trên vách lại mở ra, Bạch Diêu Hồng lập tức phóng đến.

Hồ Thiết Sanh vừa nhìn kỹ, liền mừng rỡ khôn xiết, thì ra là Thiên Đài Kỳ Si, Hắc Dao Khách, Tiểu Lục Tử và Tiểu Thúy bốn người.

Hồ Thiết Sanh vội hỏi :

- Hai vị tiền bối có biết cách mở cửa ra hay không?

Hắc Dao Khách giơ tay lên, chỉ thấy trên có một chiếc khóa ta, tiếp theo là tiếng mở khóa kèn kẹt.

Ngay khi ấy, bỗng nghe mấy tiếng quát vang, Thiên Đài Kỳ Si với Tiểu Lục Tử và Tiểu Thúy lập tức quay người đón lại, những người vừa đến là Bạch Long Sơn, Âm Dương song sát và Thái Cực nhị tuyệt.

Thái Cực nhị tuyệt lập tức lao bổ vào Hắc Dao Khách, người chưa đến đã ném ra hai chiếc Thái Cực Uyên Ương Khuyên.

Hắc Dao Khách chưa mở cửa ra được, nhưng bắt buộc phải lách tránh ám khí và tiếp chiến với Thái Cực nhị tuyệt.

Đang kia, Thiên Đài Kỳ Si đón lấy Bạch Long Sơn, Tiểu Lục Tử và Tiểu Thúy liên thủ đối phó với Bạch Phàm.

Âm Dương song sát cũng lao bổ vào Hắc Dao Khách, tiếp tay cho Thái Cực nhị tuyệt.

Hắc Dao Khách tuy võ công cao thâm, nhưng cũng không ứng phó nổi bốn cao thủ tuyệt đỉnh, chỉ mười mấy chiêu đã trở nên thủ nhiều công ít, ứng phó vất vả.

Trận đấu giữa Thiên Đài Kỳ Si với Bạch Long Sơn là kịch liệt hơn hết, võ công của Bạch Long Sơn hoàn toàn khác với Bạch Long Xuyên, Thôi Tâm chuông của lão tuy kém hơn Ma Già tam điệp của Bạch Long Xuyên, nhưng lại cao hơn Tàn Kỳ chuông của Thiên Đài Kỳ Si một bậc.

Hai người quát tháo liên hồi, toàn lực tấn công, Thiên Đài Kỳ Si vừa động thủ vừa lớn tiếng nói :

- Bạch Long Sơn, ngươi có còn chút nhân tính nữa không? Bạch Long Xuyên bị hãm thân trong Tổng đàn Kiếm Già Minh, ngươi không cứu viện lại còn ám toán hậu bối của họ...

Bùng một tiếng, hai người ngạnh tiếp một chuông. Thiên Đài Kỳ Si lui nhiều hơn hai bước dài.

Bạch Long Sơn cười gằn nói :

- Lữ Tôn Nguyên, bản lĩnh như ngươi mà cũng dám can thiệp vào chuyện riêng của lão phu.

Đang kia, Hắc Dao Khách giao thủ với Thái Cực nhị tuyệt và Âm Dương song sát, tình thế càng nguy cấp hơn, hơn nữa trong tay ông không có binh khí, bị áp đảo thoái lui lia lịa.

Hồ Thiết Sanh thấy vậy hết sức lo lắng, nếu phen này bị thất bại, muốn thoát thân khỏi đây thật khó hơn lên trời, vội rút hắc đao đưa qua lỗ vuông nói :

- Tiền bối, hãy đón lấy đao.

Hắc Đao Khách đưa tay đón lấy, Âm Dương song sát cùng lúc vung chưởng bổ vào hắc đao, đánh văng ra xa mấy trượng, rơi xuống ngay bên cạnh Tiểu Lục Tử.

Tiểu Lục Tử liền nhặt đao lên, quay sang Tiểu Thúy nói :

- Thúy muội, hãy cẩn thận ứng phó, ngu huynh mang đao cho sư phụ.

Đoạn liền đến bên Hắc Đao Khách, Truy Hồn thập tam đao tung ra, liền bức lui Thái Cực nhị tuyệt mấy bước, rồi trao thanh đao cho Hắc Đao Khách.

Hắc Đao Khách có đao trong tay như hổ thêm cánh, chỉ thấy ánh đao loang loáng, hàn khí buốt da, liền tức áp đảo Âm Dương song sát thoái lui lia lịa.

Hắc Đao Khách trầm giọng nói :

- Tiểu Lục Tử, đến mở cửa mau.

Tiểu Lục Tử lao đến bên nhà đá, chỉ thấy chiếc chìa to đang cắm trên cửa, y định nắm lấy chìa, Thái Cực nhị tuyệt đã cùng lúc vung tay kiếm, ném ra hai chiếc Thái Cực Uyên Ương Khuyên.

Tiểu Lục Tử kinh hãi thoái lui, chỉ nghe keng keng hai tiếng trúng vào cửa sắt, tia lửa tung tóe.

Tiểu Lục Tử quay đầu lại nhìn Tiểu Thúy, vừa lúc Tiểu Thúy lâm nguy, liền tức lướt đến, buông tiếng quát vang, một hơi tung ra mười tám chưởng, vãn hồi lại tình thế.

Nhưng vì Bạch Phàm lúc lúc lại tung ra một chiêu kỳ học, nên Tiểu Thúy và Tiểu Lục Tử muốn đánh bại y trong nhất thời chẳng phải dễ dàng.

Chỉ nghe chưởng phong vù vù, bụi cát tung bay, Hồ Thiết Sanh với Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diêu Hồng ở trong nhà chỉ biết vung quyền xoa chưởng, chẳng biết làm sao hơn.

Thiên Đài Kỳ Si nội công kém hơn Bạch Long Sơn, lúc này đã bị đối phương bức lùi hơn một trượng, chống đỡ hết sức vất vả.

Hắc Đao Khách bỗng quát to :

- Tiểu Lục Tử, đến mở cửa mau!

Tiểu Lục Tử sợ Tiểu Thúy không phải địch thủ của Bạch Phàm, nhưng lại không dám trái lệnh sư phụ, đành tung mình về phía nhà đá.

Thái Cực Song Khuyên lại thò tay vào lòng lấy Thái Cực Uyên Ương Khuyên ra, ném theo Tiểu Lục Tử. Thiên Đài Kỳ Si sớm đã chuẩn bị, vung tay ném ra mười mấy quân cờ.

Chỉ nghe tiếng kim khí chạm nhau chát chúa vang lên liên hồi, hai chiếc Thái Cực Uyên Ương Khuyên đã bị đánh rơi xuống đất.

Ngay trong khoảng khắc Thái Cực nhị tuyệt ngăn người, Tiểu Lục Tử đã mở cửa sắt kéo ra.

Hồ Thiết Sanh liền tức phóng ra, vừa thấy Tiểu Lục Tử lâm nguy, lập tức lao đến nhưng Bạch Phàm còn nhanh hơn chàng, chớp nhoáng đã với kỳ chiêu chớp lấy mạch môn Tiểu Thúy, cấp lấy nòng ta phóng đi.

Hồ Thiết Sanh nhanh chóng quan sát tình thế, nếu không có thêm cao thủ đến, phe mình có thêm Bạch Diêu Hồng và Bạch Ngọc Quyên, hẳn có thể giữ được cục diện bất bại, lập tức đuổi theo Bạch Phàm.

Chàng vừa đuổi theo vừa lớn tiếng nói :

- Bạch Phàm, ngươi còn chưa buông Tiểu Thúy xuống hả?

Bạch Phàm chẳng màng, tiếp tục phóng đi, khoảng bảy tám dặm đường đã vào sâu trong núi, không thấy bóng dáng của Bạch Phàm đâu nữa. Hồ Thiết Sanh hết sức long lắng bởi biết Bạch Phàm là một tên âm đồ, Tiểu Thúy rất có thể bị thất thân trong tay hắn.

Nếu như chuyện ấy thật sự xảy ra, mình rất là có lỗi với Tiểu Lục Tử, hơn nữa vừa rồi vì cứu mạng chàng nên Tiểu Lục Tử mới bỏ lại Tiểu Thúy một mình đối phó với Bạch Phàm.

Hồ Thiết Sanh tìm kiếm khắp nơi, chẳng thấy một bóng người nào, lòng nóng như thiêu đốt. Chừng một giờ sau, chàng tìm đến một thung lũng, chỉ thấy cỏ cao ngập đầu, hết sức hoang vu, nhưng phát hiện trên cỏ có dấu vết người đi qua, lòng mừng khôn xiết.

Chàng liền lần theo dấu vết tiến tới, đi đến một tử cốc. Bỗng nghe một tiếng cười lạnh tanh, Bạch Phàm đã đứng trước mặt cách chừng ba trượng.

Chỉ thấy Tiểu Thúy bị điểm huyết nằm trên đất, áo đã bị cởi ra nửa phần. Hồ Thiết Sanh tức giận nói :

- Bạch Phàm, trước kia Hồ mỗ tưởng ngươi là một người quân tử, thì ra ngươi lại là một tên âm tặc vạn ác.

Bạch Phàm cười gằn :

- Hồ Thiết Sanh, hôm nay tiểu gia phải lấy mạng ngươi.

Hồ Thiết Sanh cười khẩy :

- Nếu Hồ mỗ mà không nghĩ tình người từng xẻo thịt điều trị độc thương cứu mạng Quyên muội, Hồ mỗ đã sớm không khách sáo với ngươi rồi! Thì ra đó chẳng qua là khổ nhục kế của ngươi, dụng tâm của ngươi thật là hiểm độc.

- Hồ Thiết Sanh, tiểu gia chính là vì Bạch Ngọc Quyên nên chẳng thể buông tha ngươi được!

- Âm tặc ngươi muốn sao?

- Ngươi đã phá hoại hảo sự của tiểu gia, tiểu gia phải đưa ngươi lên tây thiên.

Hồ Thiết Sanh thảm nhủ :

- Bạch Phàm này công lực chẳng kém, nhưng nếu mình mà không bị đói bảy tám ngày, quyết chẳng ngán sợ lắm...

Bạch Phàm hình như nhận thấy ý nghĩ trong lòng của Hồ Thiết Sanh, cười gằn nói :

- Đây chỉ trách ngươi đã đến không đúng lúc, chịu chết đi thôi!

Hồ Thiết Sanh đành giọng :

- Âm tặc, ngươi chó có buông lời cuồng ngạo, cũng chưa chắc ai sẽ chết bởi tay ai!

- Ngươi có muốn thử không?

- Nếu ngươi còn có chút nhân tính, mau rút khỏi đây, Hồ mỗ tha chết cho ngươi một lần.

Bạch Phàm cười khẩy :

- Để xem ai tha chết cho ai...

Vừa dứt lời đã lao bổ vào Hồ Thiết Sanh, Cẩn Lăng Truy Hồn chưởng tung ra tấn công.

Hồ Thiết Sanh không phục, với tám thành công lực ngạnh tiếp, bùng một tiếng Hồ Thiết Sanh máu huyết trong lồng ngực sôi sục, bị đẩy lùi ba bước.

Bạch Phàm cười khẩy nói :

- Ngươi đã tin rồi chứ? Bảy tám ngày ngươi không ăn uống, nguyên khí bị tổn thương nặng, không phải địch thủ của tiểu gia đâu.

Đoạn lại lao tới tấn công tới tấp, Hồ Thiết Sanh chỉ cảm thấy chân lực gián đoạn, bất giác kinh hãi, biết là chịu đối bảy tám ngày, nếu tiếp tục động thủ thế này, vạn nhất thua bại, dĩ nhiên mình không khỏi chết, mà Tiểu Thúy cũng ắt bị làm nhục.

Chàng lòng rối loạn, tinh thần phân tán, bị bức lùi lia lịa.

Bạch Phàm thấy thời cơ đã đến, đột nhiên tung ra kỳ chiêu chộp lấy mạch môn chàng, vung tay nhanh như chớp điểm vào huyệt đạo chàng.

Hồ Thiết Sanh than thầm :

- Thế là hết!

Lòng đau xót khôn tả, mắt nhìn Bạch Phàm cười hiểm ác liên hồi và đi về phía Tiểu Thúy.

Một người thân hoài tuyệt học mà bị lọt vào tay người và còn phải trở mắt nhìn cảnh tượng dâm ô, thật là điều cay đắng nhất trên đời.

Hồ Thiết Sanh hai mắt như phún lửa, rục lên ánh sáng ghê rợn.

Bạch Phàm lần lượt cởi hết y phục của Tiểu Thúy, cả giày vớ cũng lột sạch, toàn thân phơi trần, Hồ Thiết Sanh nhắm mắt lại, không dám nhìn tiếp nữa.

Bạch Phàm buông tiếng cười dâm dăng một hồi, bắt đầu tự cởi y phục của mình, vừa cởi vừa trăn trối nhìn thân hình khêu gợi của Tiểu Thúy.

Thốt nhiên có tiếng vạch cổ vọng đến, chỉ thấy Bạch Diêu Hồng mở hôi nhể nhại, đứng thừ ra, gất giọng hỏi :

- Ca ca... còn kể được là người nữa không?

Bạch Phàm đang lúc lửa dục bốc cao, thấy em gái xuất hiện phá hoại hảo sự của mình, chẳng những không xấu hổ mà còn tức giận quát :

- Cút khỏi đây ngay, nếu không...

Bạch Diêu Hồng quát mắt :

- Nếu không thì sao? Chẳng lẽ ca ca dám hạ độc thủ muối muối mình sao?

Bạch Phàm cười hung ác :

- Người dám lên vào nhà đá giam cầm Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên, phá hoại đại kế của sư phụ, đủ thấy người đã có lòng phản bội sư môn đã lâu. Nếu cần, ta cũng phải đại nghĩa diệt thân.

Bạch Diêu Hồng cười vang :

- Đại nghĩa diệt thân ư? Ca ca mà cũng xứng đáng nói câu đại nghĩa diệt thân, theo muối thấy thì ngay cả chó ca ca cũng chẳng bằng nữa là.

Bạch Phàm gằn giọng :

- Người có chịu cút khỏi đây ngay hay không?

- Ca ca có biết là thân phụ chúng ta đã bị ca ca đánh rơi xuống vực thẳm, sống chết chưa rõ không?

Bạch Diêu Hồng nói đến đó đã khóc sụt sùi.

Bạch Phàm gất giọng :

- Người chớ có nghe tiểu tử ấy nói bậy, ta không tin có chuyện như vậy!

- Tiểu muội không dỗi gặt ca ca đâu, bây giờ đã đến lúc chúng ta phải hối cải rồi, nếu cứ tiếp tục thế này sẽ không có kết quả tốt lành đâu.

Bạch Phàm cười gằn :

- Người còn dám dạy dỗ cả không nữa ư? Cút ngay! Cút ngay!

Bạch Diêu Hồng cất bước đi về phía Hồ Thiết Sanh. Bạch Phàm buông tiếng cười khẩy, tung mình đến bên Hồ Thiết Sanh, gần giọng nói :

- Người đừng mơ tưởng nữa, ta phải lấy mạng tên tiểu tử này!

Bạch Diêu Hồng vì đã cụt mất tay trái nên đã chậm một bước, hết sức tức tối liền lại tung mình đến bên Tiểu Thúy nói :

- Ca ca cũng đừng mơ tưởng.

Bạch Phàm cười khẩy :

- Người tưởng ta sẽ trao đổi người với người ư?

Bạch Diêu Hồng thản nhiên :

- Không trao đổi thì thôi!

Bạch Phàm đảo tròn mắt, bỗng nói :

- Thôi được, ta trao đổi với người.

Đoạn cấp lấy Hồ Thiết Sanh, đi đến gần Bạch Diêu Hồng.

Bạch Diêu Hồng biết y quỷ kế đa đoan, bèn nói :

- Đứng lại, ca ca hãy bỏ Hồ Thiết Sanh xuống đất, lui ra xa mười trượng, chúng ta hẵng trao đổi, đằng nào tiểu muội cũng không thể chạy thoát.

Bạch Phàm cười nham hiểm :

- Đâu có chuyện dễ dàng như vậy được, giải huyết cho hần rồi để cho hai người liên thủ đối phó với ta sao?

- Thôi được, ca ca hãy lui ra hai mươi trượng nữa!

- Người hãy bỏ Tiểu Thúy xuống trước đã!

Bạch Diêu Hồng vừa định bỏ Tiểu Thúy xuống, bỗng thảm nhủ :

“Mình cũng không thể để lại Tiểu Thúy cho y vùi dập”.

Liền lớn tiếng nói :

- Ca ca hãy yên tâm, tiểu muội đã mất một tay, chỉ có thể cấp lấy một người, không chạy thoát được đâu.

Bạch Phàm nghĩ thấy cũng đúng, liền lại cất bước đi ra xa.

Bạch Diêu Hồng vội lấy ra hai chiếc Thái Cực Uyên Ương Khuyên đã nhặt lấy khi nãy, vung tay ném vào lưng Bạch Phàm, tay cấp Tiểu Thúy và xách lấy dây lưng Hồ Thiết Sanh phóng nhanh ra ngoài cốc.

Bạch Phàm xảo quyết nhưng cũng không ngờ Bạch Diêu Hồng có ám khí trên người, vừa nghe tiếng gió rít liền lách nhanh sang phải ba bước, vừa vặn tránh khỏi hai chiếc Thái Cực Uyên Ương Khuyên.

Y quay đầu lại nhìn, thấy Bạch Diêu Hồng tay cấp Tiểu Thúy và xách Hồ Thiết Sanh phóng đi, ghê rợn cười nói :

- Người còn muốn bỏ chạy ư? Vậy thì chớ trách ta độc ác!

Bạch Diêu Hồng vết thương tay chưa lành, tay cấp hai người dĩ nhiên chạy không được nhanh nên chưa bao xa đã bị Bạch Phàm đuổi kịp.

Bạch Diêu Hồng bỗng quát to :

- Xem đây!

Bạch Phàm vội lách tránh, liền biết bị mắc lừa, bởi Bạch Diêu Hồng chỉ có một tay đang cấp hai người, làm sao có thể ném ám khí?

Y giận dữ quát :

- Hôm nay ta phải lấy mạng luôn cả người!

Bạch Diêu Hồng biết không sao thoát thân nổi, liền cố sức hét to :

- Cứu mạng với! Cứu mạng với!

Tiếng cầu cứu hết sức thê thiết, trong đêm khuya vang xa hàng mấy dặm.

Tiếng thứ ba chưa kịp ra khỏi miệng, Bạch Phàm đã lao đến, vung tay điểm trúng huyệt đạo nòng, Bạch Diêu Hồng liền ngã ập xuống đất.

Hồ Thiết Sanh nhìn thấy tất cả, chàng thật không dám tin vào mắt mình và càng không tin đây chính là Bạch Phàm trước kia, bất giác thầm buông tiếng thở dài, nhắm mắt lại phó thác cho số trời.

Chỉ nghe bốp bốp, Bạch Phàm đã xáng cho Bạch Diêu Hồng ba cái tát tai, chộp lấy nòng ném mạnh ra xa hơn trượng. Soạt một tiếng, áo Bạch Diêu Hồng rách toạc, vùng ngực trắng nõn phơi bày.

Bạch Diêu Hồng thân hình đẹp hơn Tiểu Thúy nhiều, lúc này phơi trần trước mắt Bạch Phàm, khiến y bất giác ngáy người.

Y vốn là người cực dâm, lửa dục liền bốc lên và lại thêm bực tức Bạch Diêu Hồng đã phá bĩnh hảo sự của y, một ý niệm cầm thú bừng dậy, y từ từ đi đến bên Bạch Diêu Hồng.

Hồ Thiết Sanh nghe vậy mở mắt ra nhìn, chỉ thấy ánh mắt Bạch Diêu Hồng ngập đầy vẻ kinh hoàng tội độ và Bạch Phàm không ngớt cười dâm dăng, từ từ cởi y phục nòng.

Bạch Diêu Hồng hai mắt trợn trừng giăng đầy tia máu, lòng nòng lúc này ngập đầy kinh hoàng, phần nộ và bi thương tội cùng.

Ngay trong khoảng khắc nguy cấp ấy, một bóng người lao nhanh đến, thì ra là Tiểu Lục Tử, chỉ thấy y mồ hôi nhễ nhại, hơi thở hào hển, kiển nhiên đã chạy tìm suốt cả đêm trời.

Bạch Phàm thấy Tiểu Lục Tử lại đến phá bĩnh, tức giận nghiêng răng nói :

- Tiểu tử, ngươi dui mù rồi hả? Lại dám phá hoại hảo sự của tiểu gia!

Tiểu Lục Tử đưa mắt nhìn kỹ, thì ra Bạch Phàm đang định cưỡng hiếp em gái mình, bất giác sững sốt nói :

- Người... người định làm gì thế này?

Bạch Phàm y phục đã cởi nửa phần gần giọng nói :

- Tiểu gia định làm gì, ngươi có quyền can thiệp sao?

Tiểu Lục Tử nghiêm mặt :

- Chả lẽ ngươi định... cưỡng hiếp cả muội muội sao?

Bạch Phàm cười gằn :

- Tiểu gia thích là làm, việc gì đến ngươi?

Tiểu Lục Tử buông tiếng quát to, tung mình lao tới.

Bạch Phàm đặt tay lên huyệt Thiên Linh của Hồ Thiết Sanh, trầm giọng nói :

- Người mà đến gần đây, tiểu gia lấy mạng hần ngay.

Tiểu Lục Tử hoảng kinh chững bước, tức giận nói :

- Cầu tặc, ngươi thật không bằng cả loài cầm thú. Ngươi có dám quyết một phen sống chết với ta không?

Bạch Phàm cười khẩy :

- Ngay Hồ Thiết Sanh còn không phải địch thủ của tiểu gia, ngươi là cái thá gì chứ?

Tiểu Lục Tử cuống lên :

- Không tin cứ thử xem, nội trong mười chiêu, ta sẽ cho ngươi phơi xác tại đây.

Nói xong, sột một tiếng, hít vào một bãi nước mũi.

Bạch Phàm cười khinh bỉ.

- Ngay cả Hắc Dao Khách sư phụ người cũng chưa dám buông lời cuồng ngạo như vậy!

Tiểu Lục Tử tuy ngốc nghếch nhưng cũng có phần khôn khéo, cố ý nói khích :

- Người không tin, thử là biết ngay! Thật ra nội lực của người rất kém cỏi, chỉ cậy vào chiêu thức kỳ ảo, không thể nào duy trì được lâu.

Bạch Phàm tuy tâm cơ hơn người, nhưng dẫu sao cũng tuổi trẻ hiếu thắng, không phục nói :

- Được, để xem tiểu gia có thể lấy mạng người hay không cho biết!

Hai người đứng đối mặt nhau, Tiểu Lục Tử buông tiếng quát vang, một chưởng công ra.

Bạch Phàm cũng một chưởng ngạnh tiếp, bùng một tiếng, Tiểu Lục Tử bị lùi ba bước.

Bạch Phàm cười khẩy :

- Bản lĩnh thế này mà cũng dám hạn định chiêu số.

Tiểu Lục Tử lặng thinh, tấn công tới tấp, nhưng Bạch Phàm võ công vốn đã cao hơn y một bậc, nhất là gần đây lại học thêm được mấy chiêu kỳ học, không đầy bảy tám chiêu đã bức bách Tiểu Lục Tử lui đến bên cạnh Hồ Thiết Sanh.

Tiểu Lục Tử vốn định cướp người, nhưng trước tiên phải cướp lấy Hồ Thiết Sanh, xong rồi đến Tiểu Thúy, vì Tiểu Thúy là người yêu của y, nhưng Bạch Diêu Hồng đã sắp bị y cưỡng hiếp, y cũng không thể thấy nguy không cứu.

Y thầm suy tính, cứu hai người còn có thể, nhưng ba người thì tuyệt đối không sao thực hiện được.

Trong khi ấy lại lùi sau ba bước, khó thể chống cự nổi nữa, chợt động tâm thầm nhủ :

- Vì cứu người, cũng đành mạo hiểm thử một phen thôi!

Lúc này Bạch Phàm đang không ngồi cười hung tợn, từng bước tiến tới. Đột nhiên tung ra kỳ chiêu bổ vào ngực Tiểu Lục Tử.

Tiểu Lục Tử kinh hoàng hét lên, tay chân luống cuống, chỉ nghe bình một tiếng, người bật lùi ra sau năm sáu bước, xương ngực vỡ nát, máu thịt bầy nhầy, thất khiếu tuôn máu, sắc mặt từ xanh trở thành tím, từ tím trở thành đen.

Bạch Phàm đi đến, đưa tay sờ mũi, cười gằn nói :

- Mẹ kiếp, thật là vô dụng.

Đoạn đi đến bên Bạch Diêu Hồng, lăm bắm nói :

- Ai cũng không cứu được các người, cho dù Hắc Dao Khách và Thiên Đài Kỳ Si đến đây, ta dùng tính mạng ba người uy hiếp, liệu họ có dám động thủ?

Nói xong, y buông tiếng cười dâm dăng một hồi, đôi mắt hiếu sắc lại nhìn khắp người Bạch Diêu Hồng và Tiểu Thúy, lăm bắm :

- So ra người vẫn ngon lành hơn!

Đoạn vội vàng cởi dây lưng quần. Lúc này Hồ Thiết Sanh nhận thấy không còn hy vọng thoát khỏi đại nạn nữa, nước mắt chảy dài, thầm nhủ :

“Bạch Diêu Hồng nếu không phải vì cứu mình thì đâu có ra nông nổi này!”

Trong khi ấy, Bạch Diêu Hồng lại nghĩ :

“Chẳng ngờ mình muốn cứu Sanh ca, lại khiến cho Sanh ca chết sớm, thật không thể nào lường được”.

Tiểu Lục Tử len lén lấy ra ba quân cờ cầm tay, lòng vô cùng hồi hộp bởi thành bại là ở ba quân cờ này, nhưng lại chẳng thể ra tay khi Bạch Diêu Hồng đã bị cưỡng hiếp.

Chỉ chốc lát Bạch Phàm đã cởi hết y phục, Tiểu Lục Tử lòng dạ quang minh chính đại, tuy đối với hạng dân tộc vô luân cũng không muốn ám toán mà không lên tiếng trước, bèn quát to :

- Xem đây!

Ba quân cờ chia làm ba đường thượng trung hạ bay đến như tia chớp.

Bạch Phàm giật mình kinh hãi, nhưng y phản ứng cực nhanh, hai tay chỗi mạnh trên đất, người tung lên cao hơn ba trượng, ba quân cờ đều rơi vào khoảng không.

Tiểu Lục Tử cả kinh, lại vung tay ném ra ba quân cờ, bay vút trên không.

Bạch Phàm người đang trên không lượn nhanh một vòng, lại vừa vặn tránh khỏi.

Tiểu Lục Tử không khỏi lòng thầm bội phục khinh công đối phương, lúc này Bạch Phàm người đang hạ xuống. Tiểu Lục Tử đầu thế để y thoát khỏi tay nữa, năm quân cờ lại rời tay bay vút ra.

Bạch Phàm thân thủ dù cao đến mấy, đang khi hết đà rơi xuống cũng khó thể tránh khỏi năm quân cờ, chỉ nghe bịch bịch hai tiếng, hai quân cờ đã trúng vào bắp đùi.

Tiểu Lục Tử thủ kinh rất mạnh, hai quân cờ lõm sâu vào da thịt, Bạch Phàm loạng choạng lùi sau năm bước.

Tiểu Lục Tử đã dậy sát cơ, lại ném tiếp ra ba quân cờ nữa.

Bạch Phàm lúc này như tên đã hết đà, lại bị một quân cờ trúng vào bả vai. Y tự biết mình đã thọ thương mấy chỗ, không sao động thủ được nữa, đành quay người bỏ chạy.

Tiểu Lục Tử thờ phào một hơi, đứng thừ ra tại chỗ, y lúc này thật như vừa chết đi sống lại, nếu vừa rồi đột kích bất thành, hậu quả thật không sao lường được.

Y lồm cồm ngồi dậy, trước ngực bị một chưởng của Bạch Phàm đánh đến bật thịt ra ngoài, mặc dù y đã dùng cách giả chết Di Cơ Thực Nhục, nhưng cũng rất là đau đớn.

Trước tiên y lấy thuốc kim sang ra rắc lên vết thương, sau đó vừa định đi đến giải huyết cho bốn người, chợt thấy một bóng người như tia chớp lướt đến, dừng lại bên hai thiếu nữ loã thể.

Tiểu Lục Tử vừa nhìn kỹ, bất giác bàng hoàng kinh hãi, lòng tốt cùng hối hận, thật chẳng ngờ vừa mới đuổi được sói dữ lại đến mãnh hổ xuất hiện.

Thì ra người vừa xuất hiện chính là Thánh Thủ Thái Hoa Hoắc Phi, lão này là người cực dâm, già trẻ không từ, lão sớm đã thèm muốn Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diêu Hồng, tối nay đến Phục Ngưu sơn, bỗng nghe tiếng kêu cứu và là giọng thiếu nữ, lão liền động dục niệm ngay.

Chẳng ngờ lại đến thật đúng lúc, đôi mắt hiếu sắc của lão đảo hai vòng trên người hai thiếu nữ, Tiểu Lục Tử lập tức thừa cơ lao đến, tay trái tung ra một chưởng, đồng thời tay phải ném ra mười lăm quân cờ.

Thánh Thủ Thái Hoa càng lợi hại hơn, tay áo phất nhẹ, mười lăm quân cờ liền bay bổng lên không và hóa giải luôn cả một chưởng của Tiểu Lục Tử.

Thánh Thủ Thái Hoa cười sắc lạnh nói :

- Để lão dọn dẹp tiểu tử ngươi trước rồi hẵng tính!

Đoạn liền cất bước tiến tới, Tiểu Lục Tử biết mình không phải là địch thủ, bất giác thoái lui liên hồi, lòng lo lắng khôn tả.

Y móc ra ba quân cờ, quát to :

- Xem đây!

Một quân cờ bay thẳng và mặt Thánh Thủ Thái Hoa, hai quân cờ khác chia ra nhắm vào huyết đạo Bạch Diêu Hồng và Tiểu Thúy.

Chỉ nghe bộp bộp hai tiếng, huyết đạo của Bạch Diêu Hồng và Tiểu Thúy liền giải khai, hai nàng vội vàng đứng lên mặc y phục vào.

Thánh Thủ Thái Hoa cả giận, trầm giọng nói :

- Dù các ngươi huyết đạo giải khai hết, lão phu cũng chẳng bận tâm.

Bỗng, Bạch Diêu Hồng quát to :

- Xem chiêu đây!

Thánh Thủ Thái Hoa vội lách sang bên, thấy chẳng có vật gì bay đến, biết đã mắc lừa, trong khi ấy một nắm cờ của Tiểu Lục Tử đang bay vút đến.

Thánh Thủ Thái Hoa tay áo phát ra, vừa đánh bật nắm cờ, Tiểu Lục Tử lại ném ra một quân cờ khác, nhắm ngay yếu huyệt hội âm của lão.

Lão dâm ma chẳng ngờ có vậy, luống cuống lùi sau hơn một trượng mới tránh khỏi.

Lúc này Bạch Diêu Hồng và Tiểu Thúy đang đứng bên Hồ Thiết Sanh, hai nàng đều vô kế khả thi vì họ không sao giải khai được huyết đạo cho Hồ Thiết Sanh.

Thánh Thủ Thái Hoa đã nổi cơn thịnh nộ, tung mình lướt tới, một chưởng bổ thẳng xuống đầu Tiểu Lục Tử.

Tiểu Lục Tử vận hết toàn lực đón tiếp, búng một tiếng rền rĩ, bị bật văng ra xa hơn trượng, ngã ngồi xuống đất.

Tiểu Thúy cả kinh, muốn cứu cũng đã không còn kịp nữa.

Đột nhiên, một chuỗi cười sắc lạnh vạch không vọng đến, tốc độ nhanh không tả, Thánh Thủ Thái Hoa vội rút tay về lùi sau ba bước.

Thì ra là Vân Trung Phiêu Cổ Thương, lão vừa thấy Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng thì liền cười liên hồi nói :

- Thì ra các ngươi trốn ở đây.

Bạch Diêu Hồng liền tiến tới thi lễ nói :

- Đồ nhi khấu kiến sư phụ.

Vân Trung Phiêu buông tiếng cười khẩy, tay áo phát nhẹ, đẩy Bạch Diêu Hồng lui ra hơn trượng, lạnh lùng nói :

- Người tư thông kẻ địch, phóng thích yếu phạm, lát nữa lão phu sẽ xử trị người sau.

Đoạn đưa mắt nhìn Thánh Thủ Thái Hoa, trầm giọng nói :

- Hoắc Phi, người với Tư Mã Ngưu đã quấy rối Kiếm Già Minh, Cổ mỗ phụng lệnh Minh chủ đến đây bắt người.

Thánh Thủ Thái Hoa tự biết không phải là địch thủ, cười khẩy nói :

- Cổ Thương, người chẳng dám động đến một sợi tóc của lão phu đâu.

Cổ Thương giọng sắc lạnh :

- Có muốn thử không?

Thánh Thủ Thái Hoa cười khẩy :

- Nếu người dám động thủ, lão phu bỏ chết tên tiểu tử này ngay. Trong giới võ lâm ai mà chẳng biết người đã chính tay sát hại hậu duệ của Tiên Kiếm.

Vân Trung Phiêu cười ha hả :

- Chính lão phu giết thì sao nào?

Thánh Thủ Thái Hoa vẻ tự tin :

- Lão phu đã biết âm mưu của các người, chỉ cần báo cho một người biết, âm mưu của các người sẽ hoàn toàn thất bại.

- Người đó là ai?

- Chính là người đã giả mạo văn sĩ.

Vân Trung Phiêu giật mình, cười hung ác nói :

- Người đã biết việc này, lão phu càng không thể buông tha người.

Đoạn cắt bước tiến đến Thánh Thủ Thái Hoa.

Thánh Thủ Thái Hoa đặt tay lên huyệt Thiên Linh của Hồ Thiết Sanh, gần giọng nói :

- Người muốn người sống hay người chết? Phải biết là lão phu chẳng đùa với người đâu.

Vân Trung Phiêu thâm nhủ :

“Nếu y giết chết Hồ Thiết Sanh, việc này hẳn sẽ đồn đại ra trên giang hồ, hơn nữa mình cũng chưa chắc chế ngự được y”.

Ngay khi ấy, Văn Thân Dã Tẩu Tư Mã Mưu trong tiếng cười vang đáp xuống hiện trường.

Vân Trung Phiêu thấy tình huống bất lợi, liền cười khẩy nói :

- Tư Mã Mưu, hai người cứ liên thủ xông lên đi!

Văn Thân Dã Tẩu trầm giọng :

- Kiếm Già Minh quấy nhiễu Thiên Ma Ổ, mấy mươi năm cơ nghiệp của lão phu đã bị hủy trong một sớm một chiều, món nợ ấy cũng phải tính toán với người một phần.

- Không sai, việc ấy lão phu cũng chẳng cần phủ nhận, ai bảo người bắt giữ môn hạ của Tiên Kiếm và Ma Già.

Văn Thân Dã Tẩu tức giận quát :

- Lão! Hai tên tiểu tử ấy hôm trước tự ý xông vào Thiên ma Ổ, nếu lão phu mà không cố ý thả họ ra, họ chấp cánh cũng chẳng thoát ra nổi, ai nói lão phu bắt giữ họ.

Thánh Thủ Thái Hoa bỗng đưa tay chỉ Hồ Thiết Sanh dưới đất nói :

- Sư huynh hãy xem, tiểu tử này chẳng phải ở đây là gì.

Văn Thân Dã Tẩu đưa mắt nhìn, cười dữ tợn nói :

- Cổ Thương, lão phu biết chắc Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên không bao giờ làm những việc như vậy, đây hẳn là kẻ giả họa của người, người tưởng lão phu không biết kẻ hậu thuẫn cho người là ai hả?

Vân Trung Phiêu thách thức :

- Người biết thì sao nào?

Văn Thân Dã Tẩu gắt giọng :

- Cổ Thương, người hãy tiếp lão phu ba chưởng trước...

Chưa dứt lời, một chiêu Thất Tuyệt chưởng đã tung ra.

Vân Trung Phiêu cũng chẳng kém, vung chưởng đón tiếp. Chỉ nghe bùng một tiếng, bụi cát tung bay, hai người cùng lùi sau một bước dài, mặt đất hiện ra một số sâu.

Văn Thân Dã Tẩu buông tiếng quát vang, lại tung ra một chưởng.

Lần này vẫn là mỗi người lùi sau một bước, Văn Thân Dã Tẩu lại toàn lực tung ra một chưởng, chỉ nghe một tiếng vang như long trời lở đất, Văn Thân Dã Tẩu bị bật văng ra sau năm bước trong khi Vân Trung

Phiêu chỉ lùi sau hai bước dài. Hiển nhiên Văn Thân Dã Tẩu đã kém thế dưới tuyệt chiêu của Vân Trung Phiêu.

Thánh Thủ Thái Hoa tung mình lướt đến nói :

- Sư huynh, chúng ta hãy liên thủ bắt lấy lão quỷ này.

Văn Thân Dã Tẩu lạnh lùng :

- Cổ Thương, chẳng ngờ ngươi lại còn có kỳ học chưa thi thố. Nhưng lão phu quyết không tin tà thắng chính. Nào lại đây, chúng ta đấu thêm mười chiêu nữa.

Vân Trung Phiêu cười khinh miệt :

- Ngươi không phải địch thủ đâu.

Văn Thân Dã Tẩu bừng lửa giận, vận hết công lực bình sinh thi triển Thất Tuyệt chương tấn công tới tấp.

Vân Trung Phiêu cũng thi triển tuyệt học đón tiếp, chưa đầy năm mươi chiêu đã bức lui Văn Thân Dã Tẩu bảy tám bước.

Lúc này Tiểu Lục Tử đi đến bên Hồ Thiết Sanh, vừa định bồng chàng lên, Thánh Thủ Thái Hoa quát :

- Không được động đến hắn.

- Lão định làm gì?

- Chẳng việc gì đến ngươi, hắn đã phá hủy Tiêu Dao Sàng của lão phu, lão phu phải...

Văn Thân Dã Tẩu quát to :

- Hoắc Phi, để cho hắn mang đi.

Thánh Thủ Thái Hoa sợ hãi lui ra, Tiểu Lục Tử liền cấp lấp Hồ Thiết Sanh cùng Bạch Diêu Hồng và Tiểu Thúy phóng đi.

Ra khỏi hạp cốc, bỗng thấy Bạch Phàm mình trần trụi trụi cản đường nói :

- Hồng muội nếu muốn một Hồ Thiết Sanh sống thì phải cầu khẩn ca ca đây, ca ca đã điểm huyết đạo của y, ngoài ca ca ra không ai giải được, nếu trong vòng năm giờ mà chưa được giải thì y khó mà sống nổi.

Bạch Diêu Hồng bùm mặt quát :

- Sống chết có số mệnh. Cầu tặc, ngươi hãy rút mau! Bồn cô nương không muốn nhìn thấy loài cầm thú như ngươi nữa.

Bạch Phàm cười gằn :

- Vậy thì tiểu tử ấy chết chắc rồi.

Đoạn liền quay người bỏ đi, Tiểu Lục Tử vội lớn tiếng nói :

- Bạch Phàm, ngươi nói nghe thử xem ngươi có điều kiện gì?

- Ngươi hãy cởi một bộ y phục cho ta mặc, ta sẽ giải huyết cho y ngay.

Bạch Diêu Hồng vội nói :

- Tiểu Lục Tử huynh, đừng tin lời y!

Tiểu Lục Tử ngấm nghi chốc lát, gật đầu nói :

- Cũng được, nhưng ta phải nắm giữ mạch môn ngươi trước.

- Nhưng nếu ta giải huyết cho hắn rồi, ngươi hạ sát Bạch mã thì sao?

- Đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, không bao giờ nuốt lời.

- Được, người hãy bảo họ lui ra xa mười trượng, chúng ta cùng lúc ra tay, người cỡi y phục ra trước, Bạch mỗ giải huyết cho Hồ Thiết Sanh, rồi người hăng trao y phục cho Bạch mỗ.

Tiểu Lục Tử đưa mắt ra hiệu với Bạch Diêu Hồng và Tiểu Thúy, hai nàng liền lui ra, Tiểu Lục Tử cỡi y phục ra, chỉ còn lại mỗi chiếc quần đùi, cầm y phục trong tay.

Sau đó nắm lấy mạch môn tay trái Bạch Phàm, đi đến bên Hồ Thiết Sanh.

Bạch Phàm chau mày nói :

- Người đừng nắm chặt quá, thế này thì Bạch mỗ làm sao có thể giải huyết cho hần?

Tiểu Lục Tử buông lỏng một chút nói :

- Vậy được rồi chứ?

- Nói lỏng chút nữa mới được.

Tiểu Lục Tử lại buông lỏng tay chút nữa, ngay lập tức Bạch Phàm vùng tay ra, giật lấy y phục, tung chân đá Tiểu Lục Tử văng ra xa hơn trượng, tay phải nhanh như đao, bổ thẳng vào đầu Hồ Thiết Sanh.

Bạch Diêu Hồng và Tiểu Thúy hồn phi phách tán, không sao cứu kịp, cùng hét lên một tiếng thẳng thốt, bùm mặt không dám nhìn. Chỉ nghe một tiếng rú thảm thiết, tiếp theo là phịch một tiếng.

Hai nàng nhìn qua kẽ tay, bất giác sững sờ, chỉ thấy Bạch Phàm nằm bất động ở ngoài ba trượng và Hồ Thiết Sanh đã đứng lên và mặt đầy sát cơ.

Bạch Diêu Hồng mừng rỡ reo vang, nhào vào lòng Hồ Thiết Sanh, nước mắt tuôn trào bởi quá vui mừng.

Hồ Thiết Sanh trầm giọng nói :

- Ngu huynh đã sớm tự giải huyết đạo, chỉ vì thể lực chưa hồi phục, không dám khinh cử vọng động, chẳng ngờ tên tặc tử này lại tự dẫn thân đến.

Tiểu Thúy nắm tay Tiểu Lục Tử kéo dậy nói :

- Đến lấy y phục mặc vào mau.

- Thúy muội...

Tiểu Thúy gắt giọng nói :

- Đi lấy y phục mặc vào ngay.

Tiểu Lục Tử liền đi về phía Bạch Phàm, bỗng nghe Hồ Thiết Sanh quát to :

- Hãy khoan, coi chừng cầu tặc ấy ám toán.

Vừa dứt lời, Bạch Phàm quả nhiên đứng bật dậy, tung mình phóng đi.

Bốn người cũng chẳng đuổi theo, ra khỏi Phục Ngưu sơn ở gần đó mua lấy một bộ y phục cho Tiểu Lục Tử mặc vào, sau đó đến Lạc Dương vào trọ trong một khách điếm.

19. Chương 19: Hồi 19

Ăn uống xong, Hồ Thiết Sanh kể lại những chuyện đã gặp trong mấy ngày qua cho Bạch Diêu Hồng nghe, sau đó nói :

- Chúng ta nghỉ ngơi vài hôm, khi nào ngu huynh hồi phục thể lực, sẽ vào Tổng đàn Kiếm Già Minh tìm gặp các gia sư tổ và trao tìn vật này cho lão nhân gia ấy.

Bạch Diêu Hồng hỏi :

- Trao tín vật này cho lệnh sư tổ, lão nhân gia ấy sẽ rời khỏi Kiếm Già Minh ư?
- Không sai.
- Tiểu muội thấy không dễ dàng vậy đâu.
- Vì sao?
- Sanh ca chẳng phải đã trông thấy văn sĩ ấy từ trong nhà đá đi ra là gì? Hơn nữa, nghe Cổ Thương nói chuyện với Lạc Bạch hai vị tiền bối, dường như văn sĩ ấy đã bị giam lỏng tại đó, đúng không?
- Không sai, chuyện này thật là khó hiểu. Văn sĩ ấy thật ra là ai? Ông ấy võ công cao thâm khôn lường, sao lại bị Bạch Long Sơn giam cầm?
- Theo tiểu muội thấy, văn sĩ ấy có thể là một nữ nhân.
- Trước ngu huynh và Quyên muội cũng thấy như vậy, nhưng nếu văn sĩ ấy là nữ nhân, vậy thì có quan hệ gì với gia sư tổ và Bạch tiền bối?
- Nghe đâu khi xưa Hắc Bạch tứ tuyệt đều say đắm yêu Ma Thủ Hồng Nhan Dư Mộng Chân, về sau Dư Mộng Chân chỉ gần gũi với Lạc tiền bối và Bạch tiền bối, để khiến Tư Mã Ngưu động thủ với gia sư ba ngày ba đêm, cuối cùng đã lưỡng bại câu thương, còn Dư Mộng Chân cũng mất tích, vì việc ấy hai vị Lạc Bạch tiền bối cũng trở thành thù địch của nhau.
- Ý Hồng muội muốn nói vị văn sĩ ấy chính là Ma Thủ Hồng Nhan Dư Mộng Chân tiền bối có phải không?
- Có thể lắm! Thử nghĩ nếu không phải bà ấy, sao dám nói là hai vị Lạc Bạch tiền bối khi nhìn thấy tín vật là sẽ theo Sanh ca rời khỏi Kiếm Già Minh? Theo tiểu muội nghĩ, tín vật này hẳn là do Lạc tiền bối đã trao cho bà ấy khi xưa.

Hồ Thiết Sanh gật đầu :

- Cũng có lý! Rất có thể là bà ấy nhưng...
- Sanh ca hoài nghi vì sao bà ấy thân hoài tuyệt học mà lại bị Bạch Long Sơn giam cầm phải không?
- Đúng vậy, đó là vì lẽ gì?
- Điều ấy tiểu muội cũng không dám vũ đoán, nhưng tiểu muội nghĩ Dư tiền bối đã có giao tình thâm hậu với hai vị Lạc Bạch tiền bối, lẽ dĩ nhiên rất quan tâm cho sự an nguy của họ, không chừng là chính bà ấy đã tự nguyện làm con tin để đảm bảo an toàn của hai vị Lạc Bạch tiền bối.
- Sự suy luận của Hồng muội rất có lý, ngu huynh nghĩ rất có thể là vậy, vì văn sĩ ấy mỗi lần xuất hiện đều với thân phận Ma Dao Tôn Giả, có lẽ là đang ngầm tìm cách giải cứu cho hai vị tiền bối.

Năm ngày sau, Hồ Thiết Sanh thể lực đã bình phục, và thương thế tay trái của Bạch Diêu Hồng cũng đã lành lặn, nhưng nằng mất đi một cánh tay khiến Hồ Thiết Sanh hết sức áy náy, nên càng kính yêu nằng hơn.

Và Bạch Diêu Hồng cứ mỗi lần nghĩ đến Quan Tiêu Thiên bị đánh rơi xuống núi sống chết không rõ là lại càng đau buồn rơi lệ, Hồ Thiết Sanh cũng chỉ biết an ủi nằng với câu người tốt ắt được trời phò hộ, có thể là ông đã được cứu sống.

Tối hôm thứ sáu, Hồ Thiết Sanh bốn người đã đến phụ cận Trích Tinh bình Mang Sơn.

Hồ Thiết Sanh dịch dung và mặc áo giáp vàng, ba người đều tột cùng kinh ngạc.

Hồ Thiết Sanh nghiêm nghị nói :

- Trong Tổng đàn Kiếm Già Minh cao thủ đông đảo, hung hiểm cùng khắp, ba người hãy tạm ở lại đây, nếu Hồ mỗ quá canh tư mà chưa trở ra, ba người hãy vào.

Bạch Diêu Hồng không đồng ý :

- Sanh ca, tiểu muội đi với, vả lại ở lại đây làm sao tiểu muội yên tâm được.

Hồ Thiết Sanh nghiêm giọng :

- Hồng muội phải biết là nếu có Hồng muội ở bên, ngu huynh hẳn sẽ phân tâm, vạn nhất bị phát hiện động thủ, ngu huynh phải lo cho Hồng muội, rất có thể lỗ mất đại sự.

Bạch Diêu Hồng đành ở lại nói :

- Vậy Sanh ca phải hết sức cẩn thận nhé.

Hồ Thiết Sanh tạm biệt ba người, phóng đi thẳng đến gian đại điện chính giữa, chỉ thấy trong gian đại điện không một bóng người, chàng thăm nhủ :

“Phen này bất luận thế nào cũng phải trao được tín vật cho sư tổ.”

Chàng lại phóng đi về phía sau, đột nhiên có người trầm giọng quát :

- Kẻ nào dám tự ý xâm nhập Tổng đàn Kiếm Già Minh?

Hồ Thiết Sanh liền tức vung động tay áo, gió mây đổi sắc, cát bụi mịt mù, thừa cơ tiếp tục phóng đi nhanh như chớp.

Người ấy ngay cả bóng cũng chưa nhìn thấy, lập tức thối còi báo động, trong thoáng chốc tiếng còi hưởng ứng vang lên cùng khắp.

Bỗng một người từ phía trước phóng nhanh đến, Hồ Thiết Sanh nhìn kỹ bất giác mừng rỡ, vừa định cất tiếng chào hỏi, nào ngờ đối phương chẳng nói một lời đã tung ra một chưởng.

Hồ Thiết Sanh vội vàng tung chưởng đón tiếp, bị đẩy lùi một bước, thì ra người ấy là Động Đình Thần Quân Tề Cảnh Ủy hiện đang giữ chức tuần hồi trong Kiếm Già Minh.

Hồ Thiết Sanh biết rõ vị sư bá này nội lực thâm hậu, vừa định tiến tới chào hỏi, bỗng lại có ba người phóng đến, lớn tiếng nói :

- Tề tuần hồi, đừng để cho y tẩu thoát, y chính là người đã hát Ma Dao Ca.

Hồ Thiết Sanh không muốn mất thời gian, lại vung động tay áo, cuồng phong nổi dậy, thừa cơ tiếp tục phóng đi về phía sau.

Đến bên một ngôi đình bát giác, chỉ thấy Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên đang ngồi đối mặt nhau truyện trò, không có kẻ thứ ba nào khác.

Nhưng hai vị lão nhân lập tức phát giác, trầm giọng nói :

- Tôn giá phải chăng là người đã nhiễu loạn bốn minh hôm trước?

Hồ Thiết Sanh thấy xung quanh không người, liền đi vào đình, từ trong lòng lấy ra tín vật của Tiên Kiếm, đặt trên lòng bàn tay nói :

- Tiền bối nhận ra vật này không?

Hai vị lão nhân sững sốt, cùng đứng lên nói :

- Nhận ra, nhưng không biết là thật hay giả?

- Tiền bối hãy đón lấy!

Nói dứt lời, vung tay ném tín vật ra.

Lạc Kỳ đón lấy, xem kỹ một hồi, nghiêm mặt nói :

- Tôn giá từ đâu có vật này?

- Có một vị văn sĩ...

Hồ Thiết Sanh vừa nói đến đó, bỗng nghe tiếng quát rền rĩ, mười mấy cao thủ đã lao đến tấn công.

Hồ Thiết Sanh không muốn liên lụy đến sư tổ, lập tức vung động cánh tay áo, cuồng phong nổi dậy, cát bụi mù mịt, tiếp theo lại tung ra chiêu tuyệt học thứ hai.

Chỉ nghe hai tiếng thét vang, hai anh em Bàn Long Đao đã bị đẩy lùi mấy bước.

Hồ Thiết Sanh phi thân lên mái nhà, ngoảnh lại lớn tiếng nói :

- Một vị văn sĩ trung niên đã trao cho tại hạ, và nói tiền bối nhìn thấy vật này, khắc biết vị ấy là ai?

Đoạn liên quay người định phóng đi, nào ngờ một tiếng cười sắc lạnh vang lên, Vân Trung Phiêu đã đứng ngay trước mặt.

Hồ Thiết Sanh hô to :

- Ma đao xuất vỏ, yêu nghiệt táng đờm! Thánh ca một khúc, quần xú hiện hình!

Dứt tiếng, chiêu tuyệt học thứ nhất tung ra, bùm một tiếng, Vân Trung Phiêu bị đẩy lùi một bước.

- Dừng tay lại!

Lạc, Bạch hai vị Minh chủ quát to, tung mình lên mái nhà, trầm giọng nói :

- Phó minh chủ hãy khoan động thủ, chúng lão phu có điều cần hỏi y.

Vân Trung Phiêu trầm giọng :

- Hai vị Minh chủ có còn nhớ lời hứa khi nhập minh không?

Lạc, Bạch hai người thoáng giật mình :

- Đương nhiên là nhớ.

- Trong vòng một năm không được nói chuyện với người ngoài, hẳn là hai vị còn nhớ, việc này giao cho Cổ mỗ lo liệu được rồi!

Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên đưa mắt nhìn nhau, lẳng lặng lui ra.

Vân Trung Phiêu quát to :

- Bắt lấy hắn mau!

Các cao thủ cùng xông tới, Hồ Thiết Sanh không nường tay nữa, với mười thành công lực tung ra chiêu tuyệt học thứ nhì, chỉ nghe tiếng rú thẳm liên hồi, Trung Nguyên ngũ kỵ sĩ với Thái Cực nhị tuyệt lãnh đòn trước, phún máu xối xả, văng bay ra xa hơn ba trượng.

Hồ Thiết Sanh quay người phóng vút đi, bỗng tứ phía đèn đuốc sáng rực, mấy mươi cao thủ đã bao vây chàng vào giữa và vòng ngoài còn có hai lớp đại hán vạm vỡ nữa.

Hồ Thiết Sanh kinh hãi, vội vận hết toàn lực, một chưởng với hình cánh quạt quét ra.

Lại một hồi tiếng rú thẳm vang lên, Âm Dương song sát với Thôi Miêu Tú Sĩ và Thiểm Điện Trửu bốn người đã bị đẩy bật ra xa năm bước, lập tức hiện ra một khoảng trống.

Hồ Thiết Sanh sợ trễ giờ, ba người ở ngoài sốt ruột xông vào thì nguy, liền tức lao về phía khoảng trống.

Nào ngờ bóng người nhấp nhোáng, Vân Trung Phiêu đã lướt đến cản lại, cười gằn nói :

- Lão phu hôm nay nhất định phải vạch trần mặt thật của ngươi.

Hồ Thiết Sanh hận thấu xương lão ma đầu này, liền tức vận hết toàn lực, buông tiếng quát vang, tung ra chiêu tuyệt học thứ ba.

Ngay lập tức, thiên hôn địa ám, ngôi nhà tung bay, bọn đại hán hỗn loạn đổ xô chạy tránh. Mái nhà dưới chân lung lay, hết như trời long đất lở.

Đây là lần đầu tiên chàng thi triển chiêu tuyệt học thứ ba này, chỉ nghe một tiếng vang như sấm rền, ngôi điện ngang này liền đổ sụp một góc, Vân Trung Phiêu bị đẩy lùi năm bước dài.

Hồ Thiết Sanh cũng lùi sau ba bước dài, thừa cơ tung mình lên cao bảy tám trượng, phóng đi ra ngoài điện.

Đột nhiên, chàng cảm thấy một luồng kinh phong cực mạnh từ phía trước ập đến, đẩy chàng lui về chỗ cũ, chỉ thấy một người bịt mặt thấp lùn đứng đối mặt, lạnh lùng nói :

- Tín vật kia ai đã trao cho ngươi?

Hồ Thiết Sanh biết người này hẳn là kẻ cầm đầu Kiếm Già Minh, tức giận nói :

- Không thể nói ra được!

Người bịt mặt trầm giọng :

- Hay cho tiểu tử, ngươi không nói lão phu cũng biết.

Hồ Thiết Sanh gắt giọng :

- Tôn giá kèm chế Tiên Kiếm với Ma Già với dụng tâm gì?

- Tiểu tử ngươi chưa xứng đáng để biết chuyện ấy.

Hồ Thiết Sanh bừng lửa giận, toàn lực tung ra chiêu tuyệt học thứ ba.

Lại một tiếng vang như sấm rền, Hồ Thiết Sanh với người bịt mặt cùng lùi sau ba bước dài và rơi xuống đất.

Hồ Thiết Sanh buông tiếng quát vang, lại vận hết toàn lực tung ra một chiêu, trong tiếng vang rền, chàng tung mình ngược ra sau, phóng đi ra ngoài.

Nhưng người bịt mặt đã đoán biết trước ý định của chàng, chỉ thấy bóng người nhấp nháy, y đã đứng cản trước mặt chàng.

Bỗng, Hồ Thiết Sanh cảm thấy lồng ngực sôi sục, biết tuyệt chứng lại phát tác, nếu có thể nhanh chóng thoát khỏi Tổng đàn Kiếm Già Minh thì còn mong giữ được tính mạng, nếu không lọt vào tay ma đầu này hẳn sẽ dữ nhiều lành ít.

Chàng vừa định tung ra một chiêu nhưng lồng ngực đau nhói, không sao tập trung được công lực, người chao đảo liên hồi.

Người bịt mặt ngẩn người, nhưng liền cười khẩy :

- Thì ra bản lĩnh ngươi chỉ có vậy mà thôi.

Thì ra y tưởng Hồ Thiết Sanh đã bị chấn thương, liền đắc ý từ từ tiến tới.

Hồ Thiết Sanh hai tay ôm ngực, mặt co rúm ra chiều hết sức đau đớn, nhưng vẫn ngạo nghễ nói :

- Hồ mỗ có chứng đau tim, bây giờ lại bị phát tác, muốn giết thì cứ giết, nếu tôn giá biết tự trọng thân phận, sau nửa giờ Hồ mỗ sẽ lại đấu với tôn giá mười chiêu, quyết một phen thắng bại.

Người bịt mặt cười hung tợn liên hồi :

- Được thôi, nhưng lão phu phải vạch trần mặt thật của ngươi trước.

Đoạn liền lướt nhanh đến, vươn tay chộp vào mặt Hồ Thiết Sanh.

Bỗng nghe tiếng quát vang, ba luồng chiêu phong cùng nhắm vào bối tâm người bịt mặt ập đến, y vội lách nhanh sang bên năm bước, chỉ thấy ba người trẻ tuổi đã đến trong phạm vi ba trượng.

Ba người ấy chính là Bạch Diêu Hồng, Tiểu Lục Tử và Tiểu Thúy. Thì ra ba người chờ đến gần canh tư, hết sức nóng lòng lo lắng, nhất là Bạch Diêu Hồng, bèn quyết định tiến vào Tổng đàn Kiếm Già Minh xem thử.

Người bịt mặt thấy ba người hợp chiêu tuy uy lực rất mạnh, nhưng cũng không phải địch thủ của y, bèn trầm giọng hỏi :

- Các ngươi là ai?

Bạch Diêu Hồng cười khinh miệt :

- Tôn giá thân hoài tuyệt kỹ mà lại không màng đến thân phận, thừa lúc người lâm nguy hạ thủ, thật đánh ghê tởm...

Vân Trung Phiêu giận dữ quát :

- Lão! Tiện tỳ, qùy xuống mau.

Bạch Diêu Hồng đã quá ghê tởm ca ca, đương nhiên cũng không còn thiện cảm với Vân Trung Phiêu, lạnh lùng hỏi :

- Tại sao Bạch Diêu Hồng này lại phải qùy chứ?

Vân Trung Phiêu cười gằn :

- Nghịch đồ, ngươi thật gan to tày trời, lão phu đành phải trừng trị...

Bạch Diêu Hồng cười vang :

- Cho lão hay, Bạch Diêu Hồng này không còn là đồ đệ của lão nữa, người hiểm ác như lão mà cũng xứng đáng làm sư phụ ta sao?

Vân Trung Phiêu mặt thoát đỏ thoát trắng, cười sắc lạnh nói :

- Được, được! Tiện tỳ ngươi lại dám giáo huấn lão phu.

Đoạn cất bước tiến đến gần Bạch Diêu Hồng.

Người bịt mặt trầm giọng nói :

- Hãy khoan! Vì sao ngươi lại bội phản sư môn?

Bạch Diêu Hồng gắt giọng :

- Vì lão độc ác đê hèn, chuyên làm điều mờ ám.

Người bịt mặt tướng nàng xiên xỏ mình, cười gằn quát :

- Bắt lấy ả ngay!

Vân Trung Phiêu lướt tới nhanh như chớp, vung tay chop Bạch Diêu Hồng.

Tiểu Lục Tử và Tiểu Thúy cùng buông tiếng quát vang, tung ra một chưởng, và Bạch Diêu Hồng cũng chẳng vị nể, toàn lực tung ra một chưởng.

Vân Trung Phiêu tuy võ công cao cường, nhưng trước tình thế ba mặt giáp công cũng chẳng dám ngạnh tiếp, vội lùi sau ba bước, tức đến râu tóc dựng đứng.

Người bịt mặt cười khẩy :

- Phải bắt sống cho bằng được.

Vân Trung Phiêu lặng thinh, chẳng thấy y chuyển bước đã lướt đến cạnh Bạch Diêu Hồng không đầy ba bước.

Lúc này Tiểu Lục Tử và Tiểu Thúy đã động thủ với các cao thủ khác, bởi người bịt mặt đã ra lệnh phải bắt sống nên hai người tuy bị hãm trong vòng vây, thủ nhiều công ít, nhưng tạm thời cũng còn có thể cầm cự.

Vân Trung Phiêu cười gằn nói :

- Tiện tỳ, nếu ngươi xuôi tay chịu trói, lão phu cam đoan sẽ xử nhẹ cho.

Bạch Diêu Hồng gắt giọng :

- Lão mà có quyền quyết định ư? E lão cũng chỉ là kẻ cúi đầu vâng lệnh người khác thôi!

Vân Trung Phiêu bừng sát cơ quát :

- Tiện tỳ, vậy là ngươi chẳng thể oán trách lão phu nữa rồi.

Vừa dứt lời, tay phải nhanh chớp vung ra, chộp vào tóc Bạch Diêu Hồng.

Bạch Diêu Hồng đã bị cụt tay trái, thân thủ dẫu sao cũng chậm hơn, huống hồ Vân Trung Phiêu lại là sư phụ nàng, tâm lý phần nào cũng bị ảnh hưởng, muốn tránh đã không còn kịp nữa.

Ngay trong khoảnh khắc nguy cấp ấy, ba người nhanh như chớp lướt đến, đồng thời quát to :

- Dừng tay ngay!

Một luồng kinh lực ập đến như bài sơn đảo hải, đẩy Vân Trung Phiêu lùi sau ba bước dài.

Ba người ấy chính là Hắc Dao Khách, Thiên Đài Kỳ Si và Bạch Ngọc Quyên, thì ra sau khi ra khỏi ngôi nhà sắt, vì Bạch Ngọc Quyên chịu đói nhiều ngày, chân nguyên bị tổn thương nặng, nên phải chờ đến khi thể lực bình phục mới đến Tổng đàn Kiếm Già Minh, bởi Bạch Ngọc Quyên biết chắc là Hồ Thiết Sanh hẳn mang tín vật đến đó trao cho sư tổ.

Vân Trung Phiêu bị đẩy lui, bất giác giật mình kinh hãi, ngỡ một chưởng vừa rồi là một trong Hắc Dao Khách hoặc Thiên Đài Kỳ Si.

Trong thoáng chốc, bọn cao thủ Kiếm Già Minh đã bao vây chặt Hắc Dao Khách và Thiên Đài Kỳ Si.

Bạch Ngọc Quyên thăm vậ tụ công lực, chẳng nói một lời, nhắm vào Vân Trung Phiêu tung ra một chưởng.

Đó là chiêu tuyệt học thứ ba do văn sĩ trung niên truyền cho, liền tức cuồng phong nổi dậy, trong phạm vi mấy trượng hình thành một cơn gió xoáy vô cùng khủng khiếp.

Vân Trung Phiêu chẳng ngờ có vậy, hự lên một tiếng đau đớn, người văng bay ra xa hơn trượng, phún ra một ngụm máu tươi, thọ nội thương trầm trọng.

Người bị mặt chẳng những không viện thủ mà lại còn cười khẩy :

- Phó mình chủ khinh suất thế này, thảo nào đã liên tiếp thất bại.

Giọng nói lạnh lùng như nói với một kẻ xa lạ, nhưng Vân Trung Phiêu chẳng dám nói gì, hai gã đại hán đến đỡ y dậy và dìu y lui đi.

Bạch Ngọc Quyên đưa mắt nhìn Hồ Thiết Sanh, đoạn quay sang người bị mặt nói :

- Tôn giá là người lãnh đạo tối cao của Kiếm Già Minh, hẳn không hạ thủ trong lúc người lâm nguy, bốn cô nương giờ phải giết chết ả tiện tỳ vô sỉ kia, sau đó hẵng cùng tôn giá quyết một phen tử chiến.

Người bị mặt cười khẩy :

- Tuổi còn trẻ mà hào khí thật đáng khen. Lão phu nhận lời, trước khi động thủ với người, lão phu quyết không động đến một sợi tóc của gã tiểu tử này.

Lúc này Hồ Thiết Sanh đã ngồi xuống đất, đang trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, nhưng thoáng nghe Bạch Ngọc Quyên định giết chết một tiện tỳ, liền cố gắng mở mắt ra nhìn.

Lập tức, chàng bàng hoàng kinh hãi, biết Bạch Ngọc Quyên muốn nói Bạch Diêu Hồng, thế là trong ngực chàng càng đau đớn hơn, tuyệt chứng phát tác phen này so ra còn dữ dội hơn lần trước.

Chàng cố nén đau đớn nói :

- Quyên muội... Diêu Hồng là... là người đã cứu mạng... cứu mạng... chúng ta...

Chàng nói đến đó, ngực đau đến mức không sao chịu nổi nữa, ngã nằm sòng soài trên đất.

Bạch Ngọc Quyên không biết cánh tay trong ngôi nhà sắt là của Bạch Diêu Hồng, chỉ ngỡ Bạch Diêu Hồng đã đánh lừa mình với Hồ Thiết Sanh. Trong lúc căm hận quá độ, nàng đã không chú ý đến Bạch Diêu Hồng chỉ còn một cánh tay, và Hồ Thiết Sanh hai tay còn nguyên vẹn, mà cũng chẳng nghe Hồ Thiết Sanh đã nói gì.

Nàng mặt đầy sát cơ, tung mình lao bổ vào Bạch Diêu Hồng.

Bạch Diêu Hồng kinh hãi, biết mình không phải địch thủ, thoái lui liền liền và nói :

- Quyên muội... định làm gì vậy?

Bạch Ngọc Quyên gần giọng :

- Bỏ cô nương muốn moi tìm người ra xem thử là màu gì?

Bạch Diêu Hồng không muốn nói ra chuyện bẻ cánh tay trong ngôi nhà sắt, hốt hoảng nói :

- Quyên muội... chúng ta... đâu có thù hận gì.

Bạch Ngọc Quyên lúc này đã phần hận đến cực độ, toàn lực tung ra một chưởng, đánh cho Bạch Diêu Hồng văng bay xa ra hơn trượng, cười gần nói :

- Người đã lừa bọn ta, để khiến Sanh ca mất đi một cánh tay, giờ bỏ cô nương phải bẻ gãy một tay của người mới được.

Bạch Diêu Hồng rơi ngã xuống đất, biết Bạch Ngọc Quyên đã hiểu lầm mình, nhưng nàng là một con người hiền từ, đến lúc này vẫn không muốn kể công, vừa định nói, Bạch Ngọc Quyên đã chop lấy cánh tay trái nàng.

Bạch Ngọc Quyên chop không trúng gì, bất giác bật lên một tiếng sững sốt, mới phát hiện Bạch Diêu Hồng không còn cánh tay trái, nhưng lúc này nàng đã động sát cơ, chẳng còn tâm trí nghĩ đến điều ấy, lại chop vào cánh tay phải của Bạch Diêu Hồng.

Bạch Diêu Hồng thấy nàng ta mặt đầy vẻ căm thù, bất giác hồn phi phách tán, lớn tiếng nói :

- Quyên muội hãy nghe tỷ tỷ nói...

Rắc một tiếng, cánh tay phải của Bạch Diêu Hồng đã gãy lìa, liền tức ngắt xủ.

Bạch Ngọc Quyên vẫn chưa nguôi hận, vung tay đâm vào tim Bạch Diêu Hồng.

Bỗng một luồng kinh phong như bài sơn đảo hải ập đến, và có người trầm giọng nói :

- Tuổi còn trẻ mà thủ đoạn tàn ác như thế này?

Bạch Ngọc Quyên bị đẩy lùi ra xa hơn trượng, chỉ thấy bóng người lơ mờ trong bụi cát lao nhanh về phía người bị mặt.

Người bị mặt quát :

- Người lại đến nữa, hãy tiếp chưởng.

Một tiếng vang rền rĩ, hai người cùng lùi sau ba bước dài, bất phân thắng bại, cuộc chiến ác liệt giữa hai người liền tức diễn ra.

Lúc này quần hùng bị bọn cao thủ Kiếm Già Minh vây đánh, tình thế hết sức nguy cấp.

Tiểu Thúy và Tiểu Lục Tử cũng chỉ còn gắng gượng cầm cự mà thôi.

Bỗng Hồ Thiết Sanh từ từ đứng lên, cơn phát tác của tuyệt chứng đã qua, chàng quét mắt nhìn quanh, sự nhớ lời nói của Bạch Ngọc Quyên, ánh mắt liền dừng lại trên người Bạch Diêu Hồng.

Chàng hét lên một tiếng đầy bi thống, lao đến bên cạnh Bạch Diêu Hồng, thấy tay phải Bạch Diêu Hồng đã gãy lìa và vẫn còn mê man bất tỉnh, nghiêng răng hỏi :

- Ai? Ai đã gây nên thế này?

Bạch Ngọc Quyên bị văng sấp xuống một chưởng đẩy ra xa hơn một trượng, nhưng không hề thọ thương, lúc này đã đứng lên, vừa thấy Hồ Thiết Sanh lộ vẻ đau khổ, liền cười khẩy nói :

- Chính Bạch Ngọc Quyên này đấy!

Hồ Thiết Sanh không sao nén nổi lửa căm hờn, buông tiếng quát vang, vừa định vung tay xuất chưởng.

Bỗng nghe văn sĩ trung niên nói :

- Tiểu tử mau cứu nàng ta chạy ngay, toàn bộ triệt thoái, bây giờ là lúc gì mà nội bộ xáo xáo thế này?

Hồ Thiết Sanh đành thu chưởng, cắp lấy Bạch Diêu Hồng, thịnh nộ quét ra một chưởng, chỉ nghe tiếng rú thảm liên hồi, năm sáu cao thủ Kiếm Già Minh gục ngã.

Chàng liên tiếp tung ra hai chưởng, lại thêm ba bốn người ngã gục, quát to :

- Các vị, lui mau.

Quần hùng lập tức theo sau chàng xông ra, Hồ Thiết Sanh hai mắt đỏ quạch, hễ có người cản đường là chàng hạ độc thủ ngay. Chỉ nghe tiếng rú thảm liên hồi, những kẻ cản đường đều thấy trở thành một đồng máu thịt nhầy nhụa, không còn ai dám cản đường nữa.

Hồ Thiết Sanh lòng nóng như thiêu đốt, ra khỏi Tổng đàn Kiếm Già Minh liền thi triển toàn lực khinh công phóng đi, lúc này chàng chỉ muốn tìm một nơi kín đáo mà ôm Bạch Diêu Hồng khóc một cơn cho hả.

Trên đường, nước mắt chàng đều rơi lên mặt Bạch Diêu Hồng, nhưng Bạch Diêu Hồng vẫn chưa hồi tỉnh.

Chàng phóng đến một sơn động nhỏ, đặt Bạch Diêu Hồng xuống, lấy kim sang ra đắp và băng bó cho nàng, sau đó lại vận công giúp nàng điều thương.

Chừng nửa giờ sau, Bạch Diêu Hồng mới dần hồi tỉnh. Hồ Thiết Sanh rút tay về, hai mắt nhòa lệ nhìn nàng đắm đắm.

Bạch Diêu Hồng đưa mắt nhìn Hồ Thiết Sanh, không sao nén nổi niềm tức tưởi trong lòng, khiến người nàng không ngừng run rẩy.

Hồ Thiết Sanh bồng nàng lên, ôm chặt lấy nàng, hai người đều im lặng, nhất thời không biết phải bắt đầu từ đâu nên chỉ lặng lẽ nhìn nhau, nước mắt chảy dài...

Hồi lâu, Hồ Thiết Sanh mới bi thiết nói :

- Hồng muội, chính ngu huynh đã làm hại muội, ngu huynh quyết phải báo thù cho muội.

- Không, Sanh ca, đây chỉ là một sự hiểu lầm, hôm trước tiểu muội vì sợ nói ra Quyên muội không chịu ăn thịt của tiểu muội nên mới ngăn không cho Sanh ca nói, thật không ngờ...

Hồ Thiết Sanh giọng thành khẩn và tha thiết nói :

- Hồng muội, đời này kiếp này ngu huynh sẽ không bao giờ rời xa Hồng muội nữa, sẽ mãi mãi kề cận bên Hồng muội, đi xa tận chân trời góc biển, không màng đến chuyện vô lâm nữa.

Bạch Diêu Hồng lại xúc động, nước mắt chảy dài :

- Sanh ca, tiểu muội được Sanh ca thương yêu, dù tàn phế cũng vui lòng hả dạ, nhưng Sanh ca không nên có ý nghĩ lánh đời, mối thù của hai vị Lạc tiên bối và Bạch tiên bối chưa báo, tà ma ngoại đạo hoành hành vô lâm, trước nay Sanh ca đã gánh vác trọng nhiệm vô lâm, tuyệt đối không thể lui ẩn trong lúc này.

- Không, ngu huynh đã ngán ngẩm rồi. Hồng muội hành hiệp trượng nghĩa, xả thân vì người lại nhận được sự đền đáp bi thảm thế này, chính khí đã suy, đạo trời không còn, chúng ta đừng màng đến nữa. Ngu huynh đã quyết tâm với những tháng ngày còn lại trong đời để đền đáp mối chân tình của Hồng muội rồi.

- Không, Sanh ca làm vậy lại đâm ra khiến tiểu muội trở thành một tội nhân...

Hồ Thiết Sanh rắn giọng :

- Ngu huynh lòng đã quyết, không ai cản ngăn được. Ngu huynh phải đưa Hồng muội đến một nơi hẻo lánh, vĩnh viễn không bước chân vào giang hồ nữa. Hồng muội, tình yêu ngu huynh giành cho Hồng muội sẽ mãi mãi không thay đổi, Hồng muội không nên tự ti mặc cảm, phải biết là ngu huynh rất vui lòng được chăm lo cho Hồng muội, cùng vui với núi rừng sông suối, chắc chắn sẽ hạnh phúc.

- Sanh ca hãy nghe tiểu muội nói một lời được không?

- Được, Hồng muội nói đi!

- Nếu Sanh ca thật lòng yêu thương tiểu muội thì hãy đối với chúng sinh làm trọng, đừng khiến tiểu muội trở thành một tội nhân của vô lâm!

- Không, ngu huynh không thể nào chấp nhận điều ấy, người có tội là ngu huynh, chẳng liên quan gì đến Hồng muội cả.

- Sanh ca hãy nghe lời tiểu muội, mai này ở chốn thôn quê, Sanh ca vẫn ra sức cho võ lâm, mỗi tháng chúng ta gặp nhau một hai lần, tiểu muội sẽ... sinh vài đứa con cho Sanh ca, vậy không tốt hơn ư?

Hồ Thiết Sanh lắc đầu :

- Không, ngu huynh lòng đã quyết sẽ vĩnh viễn không xa rời Hồng muội. Ngu huynh đã tột cùng căm hận giới võ lâm, căm hận tất cả, không muốn gặp bất kỳ ai nữa cả.

Bạch Diêu Hồng ngó người, lòng nàng tuy hết sức vui mừng, nhưng cũng vô cùng lo lắng, nàng biết tính Hồ Thiết Sanh ương ngạnh, nói một không hai.

Thốt nhiên, một tiếng lạnh lùng nói :

- Vớ vẩn! Mới từng tuổi đầu đã có ý niệm lánh đời, tự vấn người có hổ thẹn với trường bối của mình không?

Dứt tiếng, hai người đã hiện ra nơi cửa động, một là văn sĩ trung niên, một là lão nhân râu tóc bạc phơ, xem ra tuổi đã trên thất tuần, nhưng sắc mặt rất hồng hào.

Hồ Thiết Sanh tay bỗng Bạch Diêu Hồng cung kính thi lễ nói :

- Đa tạ tiền bối đã bao phen cứu mạng!

Văn sĩ trung niên cười khẩy :

- Một người muốn làm nên sự nghiệp oanh liệt là phải có lòng kiên nhẫn hơn người, người chỉ mới gặp chút đau buồn đã có ý định lánh đời như vậy đâu phải là trang nam nhi đại trượng phu. Hơn nữa, thâm thù hai đời của người chưa báo, chính khí võ lâm còn chưa cứu vãn, nếu người chính phái đều như người vậy thì thiên hạ đâu còn có ngày bình yên nữa.

Hồ Thiết Sanh lặng thinh, chàng lòng đã quyết nhưng cũng không tiện lên tiếng phản bác.

Văn sĩ trung niên đưa tay chỉ lão nhân tóc bạc nói :

- Vị này là Phong Lôi Tẩu Lý Phụng Các tiền bối, một trang hào hiệp khi xưa, bối phận của ông còn cao hơn cả Tiên Kiếm và Ma Già nửa bậc, có Lý tiền bối lo liệu, Hồng nhi có thể tàn nhưng không phế.

Hồ Thiết Sanh vội quay sang Phong Lôi Tẩu thi lễ, thắc mắc hỏi :

- Hồng muội đã mất cả hai tay, sao lại có thể tàn mà không phế vậy?

Văn sĩ trung niên cười lạnh lùng :

- Người có biết võ công của Lý tiền bối rất uyên bác không?

Hồ Thiết Sanh ngẫm nghĩ chốc lát :

- Văn bối từng nghe gia sư tổ nói Lý tiền bối tinh thông võ công các phái, nhất là tự sáng chế một pho cước pháp theo đường lối riêng biệt có tên là Phong Lôi bát cước, nhưng rất ít khi thi triển.

Văn sĩ trung niên gật đầu :

- Đúng vậy, nếu Hồng nhi luyện thành Phong Lôi bát cước, chẳng phải tàn mà không phế sao?

Hồ Thiết Sanh mừng rỡ, nhưng liềm lại chau mày thầm nhủ :

“Trước nay chỉ nghe nói hai tay làm nên sự nghiệp, chưa từng nghe nói hai chân tung hoành thiên hạ bao giờ.”

Phong Lôi Tẩu mỉm miệng cười, như hiểu thấu ý nghĩ trong lòng Hồ Thiết Sanh, nói :

- Nào đến đây! Tiểu tử, lão phu sẽ cho người thấy.

Hồ Thiết Sanh thấy đối phương đoán đúng tâm ý mình, bất giác đỏ mặt :

- Văn bối hoàn toàn tin tưởng cước pháp của tiền bối siêu quần xuất chúng, đâu dám ban môn lộng phũ.

Phong Lôi Tẩu cười :

- Không hề gì, nếu không cho người được chứng kiến, hẳn người không tin chỉ bằng đôi chân có thể tung hoành thiên hạ.

Hồ Thiết Sanh hết sức khó xử, văn sĩ trung niên thấy vậy bèn giục :

- Ra mau đi, kẻ khác muốn học còn chưa được đấy! Hãy nhớ, cỡi đời bao la, chuyện lạ kỳ nào cũng có, chớ quá bảo thủ nhận định của mình, khi nào Hồng nhi luyện thành môn cước pháp này, sẽ không kém hơn người đâu.

Hồ Thiết Sanh bán tín bán nghi, bỗng Bạch Diêu Hồng ra khỏi sơn động, đi đến một khoảng cỏ bằng phẳng, đặt Bạch Diêu Hồng xuống bên cạnh.

20. Chương 20: Hồi 20

Phong Lôi Tẩu nghiêm giọng nói :

- Người hãy dùng chưởng thay kiếm thi triển tuyệt học của Tiên Kiếm, lão phu trong mười cước sẽ khiến người ngã xuống ba lần.

Hồ Thiết Sanh hết sức không phục, trên cỡi đời này chưa ai có thể khiến mình ngã xuống ba lần trong vòng mười chiêu khi mình thi triển tuyệt học của Tiên Kiếm.

Phong Lôi Tẩu biết chàng lòng không phục, mỉm cười nói :

- Tiểu tử, nếu người mà không dùng hết toàn lực, đó là tự chuốc lấy mùi đau khổ đấy.

Hồ Thiết Sanh khom mình thi lễ :

- Vậy thì vãn bối đành mạo phạm!

Vừa xuất thủ đã thi triển chiêu Nghiệt Long Hí Lãng, chiêu thứ nhất Nội tam kiếm trong Thánh Giả Chi Kiếm.

Chỉ nghe tiếng gió rít ghê rợn quét vào hạ bàn Phong Lôi Tẩu, Phong Lôi Tẩu nhanh nhẹn lách tránh sang bên, rắc một tiếng, một cây to cỡ vòng tay ôm ở sau lưng Phong Lôi Tẩu đã gãy ngang.

Hồ Thiết Sanh cả kinh, lập tức thi triển chiêu thứ nhì Sư Hồn La Phách.

Phong Lôi Tẩu không chờ chàng triển khai đã tung mình lên cao hơn hai thước, theo hình vòng cung lướt đến bên trái Hồ Thiết Sanh, chân trái chộp nhoáng tung ra.

Hồ Thiết Sanh vội lách tránh, nào ngờ chân phải liền tức tung lên.

Hồ Thiết Sanh tưởng cước này hẳn là thực chiêu, lại lách sang bên một bước, nào ngờ đó lại là hư chiêu.

Phong Lôi Tẩu chân phải chạm đất, lần này cả hai chân cùng tung lên nhanh như chớp.

Hồ Thiết Sanh chưa kịp xuất chiêu, thấy vậy giật mình kinh, bởi song cước hẳn là một hư một thực, chàng đành phải tung mình ngược ra sau năm sáu bước.

Nào ngờ bóng dáng Phong Lôi Tẩu đột nhiên biết mất, Hồ Thiết Sanh cả kinh, biết đối phương đã đến sau lưng mình. Chàng tâm cơ hơn người, biết tả hữu trên dưới đều đã bị đối phương phong tỏa, đành vờ chào người ra như chiều phân vân do dự, rồi đột nhiên vọt chéch lên.

Chàng nghĩ phen này chắc chắn tránh khỏi một cước, nào ngờ bộp một tiếng, một cước đã trúng vào hông, văng bay ra xa hơn năm trượng, ngã lún ra đất, hồi lâu mới bò dậy được.

Phong Lôi Tẩu trầm giọng nói :

- Tiểu tử, chúng ta tiếp tục.

Hồ Thiết Sanh ngưng ngưng nói :

- Tiên bối, văn bối chịu thua rồi.

- Người còn muốn quy ẩn nữa không?

- Tiên bối đã có ý tài bồi cho Hồng muội, văn bối không dám có ý định quy ẩn nữa.

Văn sĩ trung niên cười tiếp lời :

- Vậy thì mới phải chứ. Nào đến đây, nơi này cũng khá yên tĩnh, thôi thì cứ ở đây học luyện nửa tháng cũng được.

Thế là dưới sự điều trị của văn sĩ trung niên và Phong Lô Tẩu, ba hôm sau Bạch Diêu Hồng đã bình phục, có điều là hai cánh tay áo trống rỗng, trông hết sức kỳ quái.

Qua ngày thứ tư, Phong Lô Tẩu bắt đầu truyền thụ Phong Lô bát cước cho Bạch Diêu Hồng, môn tuyệt kỹ này gồm có sáu mươi bốn thức, Bạch Diêu Hồng vốn đã thông minh, lại thêm ngày đêm không ngừng luyện tập, mười lăm hôm sau đã học xong toàn bộ.

Sau cùng, Phong Lô Tẩu lại truyền thụ cho hai người một chiêu tuyệt học, văn sĩ trung niên thắc mắc hỏi :

- Lý tiên bối, chiêu tuyệt học này hết sức huyền diệu, chẳng hay...

Phong Lô Tẩu xua tay ngắt lời :

- Đừng nói nữa, về nguồn gốc của chiêu tuyệt học này, không bao lâu các người sẽ rõ. Bây giờ lão phu phải cho các người biết một điều, Kiếm Già Minh vì thực hiện âm mưu của họ, hiện nay đã bắt đầu mở cuộc tàn sát những người trong giới bạch đạo chưa theo về với Kiếm Già Minh, các người phải hết sức thận trọng.

Hồ Thiết Sanh quay văn sĩ trung niên hỏi :

- Xin hỏi vị tiên bối này, giờ đã có thể cho biết đại danh chưa? Văn bối đã trao tín vật Tiên Kiếm cho gia sư tổ rồi, nhưng khi ấy đã bị Văn Trung Phiêu phát hiện nên chưa thể nói rõ, chẳng hay gia sư tổ đã thoát ly Kiếm Già Minh chưa vậy?

Văn sĩ trung niên buồn bã :

- Sư tổ người đến giờ vẫn chưa rời khỏi Kiếm Già Minh hẳn là có nguyên nhân khác, còn về danh tánh của lão thân...

Phong Lô Tẩu xen lời :

- Y chính là...

Văn sĩ trung niên vội xua tay :

- Lý tiên bối hãy khoan nói ra, không bao lâu nữa sẽ rõ.

Phong Lô Tẩu ha hả cười to :

- Được, được! Lão phu không nói. Đúng là trời mà hữu tình trời cũng già, trăng mà hữu tình trăng tròn mãi. Chữ tình thật quá hại người.

Văn sĩ trung niên lặng thinh hồi lâu mới nói :

- Hiện Động Đình Thần Quân và Tề Lỗ song tàn đều là thông đồng với Hắc Dao Khách và Thiên Đài Kỳ Si, trước hết các người hãy hội họp với nhóm Hắc Dao Khách, cùng bàn tính kế hoạch phá địch, nhưng phải cho họ biết Kiếm Già Minh đã chuẩn bị nhắm vào họ hạ thủ.

Bạch Diêu Hồng hỏi :

- Chẳng hay các vị tiên bối ấy hiện ở đâu?

Văn sĩ trung niên đáp :

- Họ đang ở thành Lạc Dương, không khó tìm gặp, các người đi đi.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng từ biệt hai vị kỳ nhân, ra khỏi Mang Sơn, thẳng đường đến thành Lạc Dương.

Hồ Thiết Sanh nói :

- Phen này trở ra giang hồ, trước tiên ngu huynh phải giết hai người.

- Gia huynh là một trong số phải không?

- Phải, hẳn là loài cầm thú đội lốt người, không thể để cho sống. Còn một người nữa là lão dân ma Thánh Thủ Thái Hoa Hoắc Phi.

- Đúng, rất đáng giết.

Hai người đến Lạc Dương vào giờ Ngọ, trong mười mấy ngày qua họ đều phải ăn lương khô và uống nước muối, lúc này cảm thấy thèm ăn khôn tả.

Hồ Thiết Sanh nói :

- Hồng muội, hôm nay chúng ta phải ăn một bữa cho thỏa.

Bạch Diêu Hồng chau mày :

- Sanh ca, tiểu muội làm sao cầm đũa được?

Hồ Thiết Sanh nghe lòng xốn xang, liền thành khẩn nói :

- Mọi sự có ngu huynh, Hồng muội hãy yên tâm.

Bạch Diêu Hồng buồn bã :

- Nhưng tiểu muội sao thể để cho Sanh ca hầu hạ cả đời được?

Hồ Thiết Sanh vòng tay qua lưng nàng :

- Một đời, hai đời hay mười đời ngu huynh cũng sẵn sàng hầu hạ Hồng muội.

Chàng tuy an ủi Bạch Diêu Hồng như vậy, nhưng thật ra trong lòng chàng cũng hết sức bi ai, chẳng qua không dám bộc lộ thôi.

Bạch Diêu Hồng cảm động nói :

- Sanh ca tốt quá.

- Thôi, Hồng muội đừng nói nữa.

Trong tiếng cười nói, Hồ Thiết Sanh đã vòng tay ôm ngang lưng Bạch Diêu Hồng bước lên một lầu sang trọng nhất.

Hai người quét mắt nhìn, bất giác thoáng sửng sốt, thì ra lầu này hầu hết đều là người của Kiếm Già Minh. Trong số đó có cả Bạch Long Sơn, huynh trưởng của Ma Già Bạch Long Xuyên.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng ngồi ở chiếc bàn bên cửa sổ, gọi lấy thức ăn xong, Hồ Thiết Sanh truyền âm nói :

- Hồng muội có nhìn thấy bá bá của Hồng muội không?

- Tiểu muội giờ mới biết ông ta là người hiểm ác xấu xa, nhưng vì ơn dưỡng dục, tiểu muội cố tránh động thủ với ông ta.

Bạch Long Sơn thấy Bạch Diêu Hồng chẳng thèm nhìn mình, lão hết sức ngượng ngùng, khẽ nói gì đó với Thôi Miêu Tú Sĩ Tiêu Dũng, Thôi Miêu Tú Sĩ liền đi xuống dưới lầu.

Lát sau Thôi Miêu Tú Sĩ trở lên chỗ ngồi, không ngớt hăng hắc cười khẩy.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng chờ suốt nửa giờ vẫn chưa thấy mang thức ăn đến, bèn lớn tiếng gọi tiểu nhị, nhưng gọi mãi cũng chẳng thấy tiểu nhị nào đến cả.

Hồ Thiết Sanh lập tức hiểu ra nguyên nhân, bèn nói :

- Hồng muội, nếu chúng ta mà không cho họ nếm chút mùi lợi hại, hôm nay đừng mong được ăn uống.

Bạch Diêu Hồng nhượng mảy :

- Nhất định là Bạch Long Sơn không cho điểm gia mang thức ăn cho chúng ta.

Hồ Thiết Sanh quét mắt nhìn, vừa lúc điểm tiểu nhị từ cửa thang lầu đi lên, tay bưng một chiếc khay to lên, trên có bốn đĩa thức ăn và hai bầu rượu đi về phía bàn của Bạch Long Sơn.

Hồ Thiết Sanh trầm giọng nói :

- Thức ăn của bọn ta đâu, sao chưa mang đến?

Điểm tiểu nhị ấp úng :

- Rượu và thức ăn của bốn điểm đều được vị lão nhân gia này bao cả rồi, thật đáng tiếc, xin hai vị cảm phiền đến tửu điểm khác.

Bạch Diêu Hồng thấp giọng nói :

- Thôi, chúng ta hãy đi nơi khác, ở đây dù gọi được thức ăn cũng mất ngon.

Hồ Thiết Sanh gật đầu, dìu Bạch Diêu Hồng đứng lên đi về phía cửa thang lầu.

Bạch Long Sơn trầm giọng quát :

- Hồng nhi, quay lại, chớ lẽ ngay cả bá bá mà ngươi cũng không nhận ra sao?

Bạch Diêu Hồng cao giọng :

- Xin thứ cho vãn bối thất lễ, vì nơi đây toàn bọn tà ma ngoại đạo nên vãn bối đã không nhìn thấy lão nhân gia.

Bạch Long Sơn đỏ mặt, biết Bạch Diêu Hồng xiên xỏ mình, nhưng vờ không biết nói :

- Hãy đến đây cùng ăn đi.

Bạch Diêu Hồng nhạt giọng :

- Không cần đâu, chúng vãn bối đang có việc bận, xin cáo từ.

Dứt lời, liền đi tiếp về phía cửa thang lầu.

Bỗng năm sáu người đứng phắt dậy toan lao vào Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng, nhưng Bạch Long Sơn đã khoát tay, họ liền ngồi xuống, không can ngăn nữa.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng xuống khỏi tửu lầu, thấy không xa cũng có một tửu điểm khá sang trọng, lập tức đi đến đó.

Nào ngờ vừa bước vào cửa, hai người lại sững sờ, chỉ thấy trong tửu điểm này cũng có bảy tám người của Kiếm Già Minh, cầm đầu là Bạch Phàm.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng chưa kịp ngồi xuống, điểm tiểu nhị đã vội vã chạy đến nói :

- Hai vị khách quan! Thật đáng tiếc, toàn bộ rượu và thức ăn của bốn điểm hôm nay đều được vị thiếu gia kia bao cả rồi.

Hồ Thiết Sanh hàm dưỡng cao đến mấy cũng không sao nhẫn nhịn được nữa, gắt giọng nói :

- Bất kể ai bao, tiểu gia phải ăn mới được.

Điểm tiểu nhị hết sức khó xử, hết nhìn Hồ Thiết Sanh lại nhìn Bạch Phàm.

Lúc này một đêm tiểu nhị khác đang bưng khay rượu và thức ăn đi về phía bàn của Bạch Phàm, Hồ Thiết Sanh liền ngoắc tay nói :

- Tiểu nhị, hãy mang đến đây.

Điểm tiểu nhị quay đầu lại, chỉ cảm thấy một luồng sức hút cực mạnh, không sao cưỡng lại được, đi về phía bàn của Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh nhanh chóng lấy rượu và thức ăn xuống, đoạn nói :

- Lát nữa sẽ trả tiền gấp đôi, đi đi, chuyện không liên quan đến người.

Sau đó chàng tự lấy hai chiếc ly và hai đôi đũa, một rượu và hai ly, tay trái bưng một ly đưa lên miệng Bạch Diêu Hồng, tay phải bưng một ly tự uống, rồi lại gấp thức ăn đưa vào miệng Bạch Diêu Hồng, hai người cứ thế thản nhiên ăn uống, xem như xung quanh chẳng có ao cả.

Bạch Phàm cười khẩy nói :

- Tiểu tử, người chớ đắc ý, canh ba đêm này gặp.

Dứt lời, liền đứng phắt dậy, dẫn theo bọn thủ hạ hậm hực bỏ đi.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng ăn uống xong, ra khỏi tửu điểm, liền phát hiện ám hiệu do Hắc Dao Khách để lại, hai người lần tìm theo ám hiệu đi đến Lữ Tổ các ở ngoài thành Bắc.

Hai người đi vào Lữ Tổ các, liền thấy Hắc Dao Khách, Thiên Đài Kỳ Si, Tề Lỗ song tào, Động Đình Thần Quân, Tiểu Lục Tử, Tiểu Thúy và Bạch Ngọc Quyên đều có mặt.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng lần lượt thi lễ, Bạch Ngọc Quyên rụt rè gọi :

- Sanh ca! Hồng tỷ!

Bởi hôm trước sau khi nàng bẻ gãy tay Bạch Diêu Hồng, Hồ Thiết Sanh bồng Bạch Diêu Hồng tức giận bỏ đi, nàng bình tâm nghĩ lại mới biết chính Bạch Diêu Hồng đã bẻ một tay cho nàng ăn trong nhà sắt, lòng hết sức hối hận, giờ gặp lại Hồ Thiết Sanh nàng thật vô cùng hổ thẹn.

Hồ Thiết Sanh hừ một tiếng thật mạnh, vòng tay qua lưng Bạch Diêu Hồng, quay người bỏ đi.

Bạch Diêu Hồng vốn định nói chuyện với Bạch Ngọc Quyên, nhưng trước đông người, nàng lại không muốn kẻ khác nhận ra giữa họ có chuyện không vui với nhau, nên để yên cho Hồ Thiết Sanh ôm ngang lưng đi.

Nhưng như vậy đối với Bạch Ngọc Quyên thì thật là bẽ mặt, tuy nàng đã bẻ gãy một tay của Bạch Diêu Hồng, nhưng đó là do hiểu lầm, về thái độ lạnh nhạt của Hồ Thiết Sanh, nàng còn có thể nhẫn nhịn, nhưng thấy Bạch Diêu Hồng không thêm nói năng đến mình, cho đó là một sỉ nhục lớn không sao nhẫn nhịn được.

Bạch Ngọc Quyên cố nén nước mắt, lẳng lặng ra khỏi Lữ Tổ các. Mọi người đang bàn kế hoạch ứng địch, không ai chú ý đến nàng, chỉ có Tiểu Thúy quan tâm cho tiểu thư, đã phát hiện Bạch Ngọc Quyên thần sắc khác lạ, nên khi thấy nàng đi ra ngoài, Tiểu Thúy liền đuổi theo nói :

- Tiểu thư định đi đâu vậy?

Bạch Ngọc Quyên không nén nổi nữa, nước mắt chảy dài nói :

- Đi đến đâu hay đến đó.

Tiểu Thúy hoảng kinh, vì chưa biết chuyện xảy ra trong nhà sắt, hết sức thương hại cho Bạch Ngọc Quyên, vội an ủi :

- Tiểu thư hãy nhẫn nhịn một chút, Hồ công tử nhất thời tức giận nên có hơi nặng lời, nhưng tiểu tỷ biết Hồ công tử rất là thương yêu tiểu thư.

- Đừng nói nữa, ta đã khiến y quá đau lòng và làm cho người yêu y tàn phế, y không còn thương yêu ta nữa đâu.

Bạch Ngọc Quyên bỗng vùng tay đẩy Tiểu Thúy lùi sau ba bước, tung mình phóng đi.

Tiểu Thúy lớn tiếng kêu gọi, Tiểu Lục Tử và Hồ Thiết Sanh liền chạy đến, nhưng Bạch Ngọc Quyên đã mất dạng.

Hồ Thiết Sanh liền tức đuổi theo về hướng đi của Bạch Ngọc Quyên, nhưng vượt qua mười mấy dặm đường vẫn không gặp đành buồn bã quay về.

Chàng về đến Lữ Tổ các, mọi người đang bàn tính đại kế, thì ra Kiếm Già Minh đã quyết định ra tay diệt trừ những người trong giới bạch đạo chưa theo về với Kiếm Già Minh nên Động Đình Thần Quân với Tề Lỗ song tàn và Trung Nguyên ngũ kỵ sĩ đã cùng đến báo tin, bảo quần hùng nghiêm cẩn đề phòng. Sau đó, nhóm Động Đình Thần Quân kín đáo rời khỏi Lữ Tổ các.

Sau khi bọn họ đi khỏi, Hắc Dao Khách trịnh trọng :

- Kiếm Già Minh đêm nay sẽ nhằm vào chúng ta hạ thủ, và nghe đâu cứ mỗi cách ba ngày là họ sẽ giết chết một người giới bạch đạo, trừ phi chúng ta đầu hàng Kiếm Già Minh, nếu không họ tuyệt đối không nương tay.

Hồ Thiết Sanh lòng đầy lửa hận, lớn tiếng nói :

- Họ đến một tên thì giết một tên, đến hai tên giết một cặp.

Thiên Đài Kỳ Si nghiêm giọng :

- Đối phương đã dám buông lời cuồng ngạo, tuyên bố từ nay mỗi cách ba ngày là phải giết chết một người chúng ta, hẳn là có kế hoạch chu mật, chúng ta không nên khinh suất.

Thiên Đài Kỳ Si lập tức phân phái nhân thủ, bản thân ông với Tiểu Lục Tử và Tiểu Thúy canh phòng tầng dưới Lữ Tổ các, Hắc Dao Khách cùng Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng canh phòng tầng trên.

Hắc Dao Khách nói :

- Vì sự an nguy của Tiên Kiếm và Ma Già, nếu đối phương không hạ độc thủ, tạm thời chúng ta không nên gấp vội, vị văn sĩ tiền bối hẳn là có sự bố trí.

Canh ba qua đi, bốn bề hoàn toàn tối mịt, từ trên Lữ Tổ các nhìn về bốn phía, tầm nhìn xa đến hơn nửa dặm. Trên bầu trời tuy không có trăng sao nhưng nếu có người muốn lên vào Lữ Tổ các, chắc chắn cũng bị phát hiện.

Lúc này, Hồ Thiết Sanh với Bạch Diêu Hồng đang ngồi bên cửa sổ nhìn ra ngoài, Bạch Diêu Hồng nói :

- Sanh ca lẽ ra không nên lạnh nhạt với Quyên muội, Quyên muội bỏ đi thế này, nếu lỡ gặp phải người của Kiếm Già Minh thì thật là nguy hiểm.

Hồ Thiết Sanh cũng có phần hối hận, chàng giận Bạch Ngọc Quyên chưa rõ trắng đen đã hạ độc thủ với Bạch Diêu Hồng, và càng khiến chàng đau lòng hơn nữa là Bạch Diêu Hồng đã tự nguyện hy sinh một cánh tay cứu đôi hai người mà lại không muốn nhận công lao, tâm lòng ấy cao cả dường nào, vậy mà chẳng ngờ Bạch Ngọc Quyên lại lấy oán báo ơn.

Tuy nhiên, chàng nào phải không lo lắng, nếu Bạch Ngọc Quyên gặp phải bọn ma đầu khác, cùng lắm là bị bắt hoặc bị giết, nhưng nếu gặp phải Bạch Phàm thì hậu quả thật vô cùng tai hại.

Bốn bề vẫn hoàn toàn tĩnh lặng, cây cỏ xung quanh bị gió đêm lay động, phát ra tiếng động thê lương khàn khàn.

Thốt nhiên, cả ngôi Lữ Tổ các chấn động một cái, cát bụi từ trên nói rơi xuống lả tả.

Hắc Dao Khách và Hồ Thiết Sanh bất giác giật mình, biết là đã có cao thủ tuyệt đỉnh trên mái nhà, và dường như đối phương đã thi triển khinh công thượng thừa Thanh Đình Hâm Trụ (chuồn chuồn bám cột).

Hắc Dao Khách liền trầm giọng nói :

- Đã đến rồi thì đừng giấu đầu lòi đuôi, sao không dám hiện thân ra gặp?

Trên mái nhà tĩnh lặng, nhưng lát sau lại chấn động mạnh, cả ngôi Lữ Tổ các lung lay như muốn sụp đổ.

Ngay khi ba người đang ngưng thần chờ đợi, bỗng nghe dưới các vang lên một tiếng rú thảm thiết, dường như là nữ nhân rồi liền lại trở về với sự yên lặng.

Hắc Dao Khách vừa định xuống dưới xem thử, bỗng nghe trên mái nhà có tiếng cười lạnh lùng nói :

- Mục đích của bốn mình đã đạt, ba ngày sau gặp lại.

Dứt lời, một bóng người như cánh chim to chênh chếch lao xuống, hai lượt tung mình đã mất dạng trong đêm tối mịt mùng.

Hắc Dao Khách hốt hoảng, biết đã có chuyện không lành xảy ra, vội đi xuống tầng dưới, chỉ thấy Thiên Đài Kỳ Si đang đứng thừ như phỗng đá, mắt trợn tròn nhìn lên xà nhà.

Hắc Dao Khách bật hỏa tập lên, chỉ thấy một đầu thiếu nữ treo trên xà nhà, máu me đầm đìa hết sức thảm thiết. Còn Tiểu Lục Tử thì nằm trên đất, đã bị người điểm khóa huyết đạo.

Hắc Dao Khách quát to :

- Lữ huynh, sao thế này? Đầu người ấy có phải là Tiểu Thúy không?

Thiên Đài Kỳ Si bởi quá đau lòng nên sững người ra, đồng thời cũng hết sức thắc mắc, chẳng rõ đối phương đã hạ thủ từ lúc nào.

Thiên Đài Kỳ Si nước mắt chảy dài nói :

- Trần huynh, hôm nay Lữ mỗ thật quá tệ, người ta đã chế ngự Tiểu Lục Tử và hạ sát Tiểu Thúy, lại còn treo đầu lên xà nhà, vậy mà Lữ mỗ lại không hề hay biết, xem ra chúng ta thật quá kém cỏi.

Lúc này Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng cũng đã xuống đến, thấy cảnh tượng này, hai người đều tột cùng bi phẫn.

Hồ Thiết Sanh mắt ngập đầy phần hận hỏi :

- Tiền bối, vậy là thế nào?

Thiên Đài Kỳ Si giọng bi thiết :

- Khi nãy trên mái nhà chấn động, lão phu cứ tưởng các người động thủ với đối phương, nhưng lại không nghe tiếng động, bèn đến cửa thang lầu nhìn lên, ngay trong khoảnh khắc ấy, bỗng nghe một tiếng rú thảm thiết, Tiểu Lục Tử đã bị người điểm huyết và đầu của Tiểu Thúy đã bị treo trên xà nhà.

Mọi người đều bàng hoàng kinh hãi, tuy đối phương đã dùng kế dương đông kích tây, nhưng qua lời kể của Thiên Đài Kỳ Si, thân thủ cũng đáng kể được là thần xuất quỷ mạt.

Hồ Thiết Sanh chau mày nói :

- Việc này cũng có phần lạ kỳ, mục đích của đối phương là giết người, đầu cần thiết phải mang thi thể đi, nếu đầu người này đúng là của Tiểu Thúy, vậy thì thi thể đâu?

Quả vậy, đối phương đúng là không cần phải mang thi thể đi, vậy thì thi thể của Tiểu Thúy đâu?

Năm người tìm kiếm quanh Lữ Tổ các, không phát hiện ra thi thể, lúc này trời đã gần sáng, Tiểu Lục Tử vừa được giải huyết liền bật khóc thảm thiết.

Trời vừa hửng sáng, đầu của Tiểu Thúy đã được chôn cất, Hắc Dao Khách nói :

- Chúng ta ở đây thật thất thế, Kiếm Già Minh đã tuyên bố mỗi cách ba hôm phải giết một người của chúng ta, và thực tế đã giết một người rồi, chúng ta cần phải tìm một nơi để thủ khó công mới được.

Hồ Thiết Sanh lắc đầu nói :

- Không, chúng ta chẳng thể ngồi chờ đối phương tấn công, mà phải giành lấy thế chủ động. Ban ngày chúng ta chia nhau đi trinh sát, để gặp người nào của Kiếm Già Minh là quyết không nương tay, đó gọi là ăn miếng trả miếng. Đồng thời chúng ta không nên ở một nơi cố định, như vậy đối phương sẽ không nắm rõ được hành tung của chúng ta, cho dù có một hai tên ma đầu phát hiện ra chúng ta thì cũng khó mà tập trung lực lượng được.

Hắc Dao Khách gật đầu :

- Rất có lý, đối phương đã quyết định ba ngày giết một người của chúng ta, hẳn là luôn bám theo chúng ta, chúng ta hãy chia làm hai nhóm, lão phu đi với Tiểu Lục Tử, còn ba người một nhóm, canh một đêm nay sẽ gặp lại nhau tại Quan Đế Trùng ở phía nam thành Lạc Dương.

Năm người lập tức chia tay, Thiên Đài Kỳ Si vỗ vai Hồ Thiết Sanh nói :

- Chúng ta ba người đi cùng cũng rất dễ bị phát hiện, lão Trần đã đi về hướng tây, vậy lão phu đi về hướng nam, hai người hãy đi về hướng đông và hướng bắc, canh một đêm nay đến Quan Đế Trùng gặp lại.

Thiên Đài Kỳ Si đi khỏi, Hồ Thiết Sanh nói :

- Hồng muội, chúng ta đi lại thế này khó khỏi bị người phát giác, hiện nay địch trong tối ta ngoài sáng, luôn bị thua thiệt, chúng ta nên cải trang đi thì hơn.

- Theo Sanh ca thì tiểu muội nên cải trang thế nào mới thích hợp?

- Hồng muội cải trang thành lão bà, ngu huynh cải trang thành lão ông, cũng vẫn là một đôi.

Thế là hai người liền tìm chỗ kín đáo cải trang dịch dung thành hai lão nhân tóc bạc da mồi, rồi nhìn nhau cười phá lên.

Hai người đi về hướng đông, trước tiên đến Nghinh Ân tự, làm ra vẻ già nua lụm cùm dắt nhau đi vào đại điện, mỗi người thấp một nén nhang.

Chỉ thấy những hòa thượng trong chùa này thấy đều nhường mảy tròng mắt, rõ ràng không giống người xuất gia. Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng bất giác thầm kinh hãi, nếu thế lực của Kiếm Già Minh mà vươn đến cả không môn thì thật khó thể đề phòng.

Hai người lạy Phật xong, vừa định rời khỏi chùa, bỗng thấy một bóng người quen thuộc lướt nhanh vào hậu điện, loáng cái đã mất dạng.

Hồ Thiết Sanh nhãn lực phi thường, đã nhận ra người ấy là Dương Sát Vu Ấm, hiển nhiên Nghinh Ân tự này đã có người của Kiếm Già Minh tiềm phục.

Hai người ra khỏi Nghinh Ân tự, tiếp tục đi về hướng đông đến Bạch Mã tự.

Hồ Thiết Sanh nói :

- Xem ra các vùng phụ cận Lạc Dương đều là phạm vi thế lực của Kiếm Già Minh. Khi này ngu huynh đã thấy Dương Sát Vu Ấm xuất hiện trong Nghinh Ân tự.

Chưa kịp dứt lời, bỗng nghe có tiếng y phục phát gió ở phía sau, hai người liền nháy mắt ra hiệu, vẫn dắt díu nhau lụm cùm bước đi.

- Đứng lại!

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng chậm chậm quay người nhìn lại, thì ra là Thái Cực nhị tuyệt.

Thái Cực Song Khuyên Sử Nghĩa Nhân cười hung tợn nói :

- Trông dáng đi của hai người chắc hẳn không phải là người già cả. Hắc, hắc! Hai người có phải là thủ hạ của Hắc Dao Khách và Thiên Đài Kỳ Si không?

Hồ Thiết Sanh vừa định động thủ đã nghe Bạch Diêu Hồng nói :

- Chúng ta là dân thường ở gần đây, đến Bạch Mã tự hoàn nguyện, chẳng hay hai vị nói gì? Chúng ta không hiểu gì cả.

Thái Cực Song Khuyên Sử Trường Phúc cười gằn :

- Người dám dối gạt lão tử, tiếng nói của người vừa rồi là người trẻ tuổi.

Bạch Diêu Hồng quay sang Hồ Thiết Sanh hờn hờ nói :

- Lão già, vị này nói mụ đây là người trẻ tuổi, thật sung sướng quá.

Sử Nghĩa Nhân cười sắc lạnh :

- Đừng vờ vĩnh nữa, các ngươi chắc chắn không phải người già bảy tám mươi tuổi, còn chưa mau hiện nguyên hình ư?

Dứt lời, liền bước nhanh tới, vung tay chụp vào tóc Bạch Diêu Hồng.

Bạch Diêu Hồng sao thể để cho y chụp trúng, từ khi luyện thành Phong Lô bát cước, nàng chưa từng chính thức sử dụng, lúc này nhân cơ hội thử một phen xem sao.

Nàng lẹ làng nghiêng đầu sang bên, hai chân chớp nhoáng tung lên đá và đầu Sử Nghĩa Nhân.

Sử Nghĩa Nhân kinh hãi lui nhanh, nhưng Phong Lô bát cước là một môn tuyệt học đặc thù, đường lối công thủ đều khó thể tiên liệu, Sử Nghĩa Nhân chưa kịp đứng vững, chân trái Bạch Diêu Hồng đã đến trước mặt y rồi.

Sử Nghĩa Nhân hồn phi phách tán, vội thụp người xuống, toàn lực tung ra một chiêu Thái Cực trào.

Bạch Diêu Hồng không tránh né, song cước liên hoàn tung ra, chỉ nghe rắc một tiếng, khuỷu tay trái của Sử Nghĩa Nhân đã bị đá gãy, lùi nhanh ra xa hơn ba trượng, hối hả bảo Sử Trường Phúc bỏ chạy.

Bạch Diêu Hồng vừa định đuổi theo, Hồ Thiết Sanh vội kéo nàng lại nói :

- Hai tên bại hoại này sớm muộn cũng phải trừ đi, không cần gấp vội. Chúng ta hãy đi tiếp xem thử, nhưng Phong Lô bát cước của Hồng muội quả là lợi hại.

- Tiểu muội thật là cảm kích Lý tiên bối, không thì tiểu muội đã trở thành phế nhân rồi!

Lúc này họ đã đi đến Bạch Mã tự, chỉ thấy một đám đông mấy mươi người đang láo nháo vây quanh trước cửa chùa, đồng thời có tiếng vỗ tay hoan hô vọng đến.

Hai người chen vào đám đông xem, liền nhìn nhau cười hiểu ý, chỉ thấy hai người nhà quê sồng vai ngồi trên đất, cạnh bên có hai ngọn đại đao rất nặng nề, không dưới bốn năm mươi cân, trên thân đao đều có hình một con rồng vàng hết sức sinh động.

Một người khác áo xanh nón chóp, tay cầm một ngọn Chiêu Hồn Phiên vung động phần phật, chấp tay xá một vòng nói :

- Tệ huynh đệ ba người vì thiếu lộ phí nên bắt buộc phải ra đây biểu diễn trò hèn hầu giúp vui cho các vị, vị nào có tiền thì giúp cho vài đồng, không tiền thì ủng hộ, tệ huynh đệ vô vàn cảm kích.

Đoạn hướng về phía hai tiểu đồng cỡ mười ba mười bốn tuổi, ngoắc tay nói :

- Hai vị tiểu huynh đệ hãy ra đây, chúng ta sẽ cùng nhau chơi một trò.

Hai tiểu đồng đi ra, người ấy lớn tiếng nói :

- Trò chơi này của bốn nhân có tên là Xuân Thu Bạch Nhật Mộng, chỉ cần bốn nhân đếm ba mươi tiếng, hai vị tiểu huynh đệ này sẽ ngủ ngay.

Đám đông thấy vậy liền nhốn nháo lên, có người hết sức lấy làm lạ, có người không tin, xôn xao bàn tán ầm ầm cả lên.

Hồ Thiết Sanh truyền âm nói :

- Hai người kia là huynh đệ Bàn Long Đao họ Cổ, người này là Thôi Miêu Tú Sĩ Tiêu Dững, ba người cải trang ở đây mãi vô hấn là để theo dõi hành động của chúng ta.

Thôi Miêu Tú Sĩ quay sang hai anh em Bàn Long Đao nói :

- Huynh đệ, hãy đánh một hồi trống cổ vũ xem nào.

Tiếng trống vừa vang lên, Thôi Miêu Tú Sĩ liền tức vung động Chiêu Hồn Phiên trong tay, phát ra âm thanh rất kỳ dị, đồng thời cất tiếng đếm số.

Hai tiểu đồng mắt tròn trời nhìn vào Chiêu Hồn Phiên ra chiều rất hiếu kỳ, và lại nghe âm thanh do Chiêu Hồn Phiên phát ra, mí mắt liền tức trĩu nặng.

Thôi Miêu Tú Sĩ đếm đến hai mươi tám, hai tiểu đồng đã nằm xuống đất ngủ khò.

Đám đông liền vang lên tiếng vỗ tay ầm ỉ, Thôi Miêu Tú Sĩ đặc ý lớn tiếng nói :

- Cho trẻ con ngủ đầu có gì đáng kể, lần này đến lượt hai vị lão nhân.

Đoạn hướng về Hồ Thiết Sanh ngoắc tay nói :

- Xin mời hai vị lão nhân gia ra đây.

Hồ Thiết Sanh thăm cười khẩy, liền dìu Bạch Diêu Hồng bước ra.

Thôi Miêu Tú Sĩ lớn tiếng nói :

- Lần này nội trong năm mươi tiếng, bốn nhân sẽ làm cho hai vị lão nhân gia này ngủ say.

Tiếng trống lại vang lên, Thôi Miêu Tú Sĩ lại vung động Chiêu Hồn Phiên, nhưng đếm đến năm mươi, hai lão nhân vẫn điềm nhiên đứng yên.

Hồ Thiết Sanh vuốt râu nói :

- Xuân Thu Bạch Nhật Mộng của tôn giá nên thức tỉnh rồi chứ?

Thôi Miêu Tú Sĩ hết sức kinh ngạc, nhưng liền buông tiếng cười gằn, giơ Chiêu Hồn Phiên lên giáng xuống đầu Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh thản nhiên nói :

- Hồng muội, hãy cho họ ném mùi lợi hại.

Vừa dứt lời, Bạch Diêu Hồng đã tung ra một cước trúng vào cổ tay Thôi Miêu Tú Sĩ, ngọn Chiêu Hồn Phiên liền bay ra xa ngoài mây trắng.

Bạch Diêu Hồng người vừa hạ xuống, hai chân chéo nhau tung ra, sấm gió vang dậy, chỉ nghe bộp một tiếng, Thôi Miêu Tú Sĩ lại bị trúng một cước vào bên hông.

Thôi Miêu Tú Sĩ ngã lăn ra đất bất động, nhưng đôi mắt vẫn còn rục lên vẻ kinh hoàng.

Đám đông liền tức hỗn loạn, anh em Bàn Long Dao buông tiếng quát vang, vung đao tấn công Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng, đồng thời trong đám đông có hơn nửa là người của Kiếm Già Minh lúc này cũng rút binh khí ra xông vào.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng nhìn nhau cười, cùng tung mình lên cao hơn nửa trượng, song cước liên hoàn quét ra, sấm gió vang dậy, tiếp theo là tiếng rú thảm liên hồi.

Hai anh em Bàn Long Dao thấy tình thế không ổn, liền thừa lúc hỗn loạn cấp lấy Thôi Miêu Tú Sĩ chui vào trong đám đông mất dạng. Bọn người của Kiếm Già Minh vừa thấy thượng cấp đã bỏ chạy, cũng liền tứ tán đào tẩu, bỏ lại bảy tám người thọ thương trên mặt đất.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng lập tức rời khỏi Bạch Mã tự, phóng đi về phía bắc.

Hồ Thiết Sanh vừa phóng đi vừa nói :

- Xem ra Kiếm Già Minh quả nhiên đã tung hết toàn lực lượng, nhưng sao không thấy cao thủ tuyệt đỉnh thế nhỉ?

- Thật ra thì cao thủ tuyệt đỉnh chỉ có Vân Trung Phiêu với người chỉ huy trong bóng tối, họ không bao giờ cùng rời khỏi Tổng đàn Kiếm Già Minh, xem ra chuyện đêm qua không có thể là do Vân Trung Phiêu gây ra.

Hai người về đến phụ cận Lữ Tổ các, không thấy động tĩnh gì, lúc này trời đã sấm tối, hai người lại vòng qua hướng nam, chờ đến gần canh một mới đi đến Quan Đế Trùng.

Quan Đế Trùng diện tích rất rộng, nhưng toàn là cỏ úa cây khô và tiếng chim cú ghê rợn.

Hai người quét mắt nhìn quanh một hồi, Hồ Thiết Sanh nói :

- Nơi này quá hoang vu, chúng ta phải hết sức cẩn thận, để ngu huynh đi trước cho.

Hồ Thiết Sanh đi trước dẫn đường, tiến về một tấm bia đá to lớn và cao khoảng trượng hơn.

Thốt nhiên, tiếng y phục phất gió vang lên, năm bóng người xuất hiện từ bốn phía lao đến, bao vây Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng vào giữa.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng tưởng đâu là nhóm Hắc Dao Khách, nhưng nghe một tiếng cười hung tợn, thì ra là người chính diện là Bạch Phàm, bên trái là Vân Trung Phiêu, phải là Âm Dương song sát, phía sau họ là một người bịt mặt đứng trên ngọn cỏ, gió đêm hiu hắt, người y đứng dựa trên ngọn cỏ.

Hồ Thiết Sanh thấy tình thế bất lợi, bèn truyền âm nói :

- Hồng muội, người bịt mặt tự thị thân phận hẳn là không liên thủ, Hồng muội hãy đột kích Âm Dương song sát trước, họ không ngờ Hồng muội có tuyệt kỹ Phong Lôi bát cước hẳn không phòng bị, sau khi thoát khỏi vòng vây hãy chờ ngu huynh tại Lữ Tổ các.

Bạch Diêu Hồng cũng truyền âm hỏi :

- Còn Sanh ca thì sao? Có thể thoát thân không?

- Ngu huynh đối phó với Bạch Phàm có thể thoát thân, nơi đây đầy cỏ dại, rất dễ ẩn thân, Hồng muội hãy yên tâm.

Đoạn Hồ Thiết Sanh buông tiếng quát vang, tung mình lao bổ vào Bạch Phàm, Bạch Diêu Hồng cũng tung mình lên cao, song cước vung ra, sấm gió vang dậy, chớp nhoáng tấn công Âm Dương song sát.

Âm Dương song sát chẳng ngờ đôi chân nàng lại có tuyệt kỹ, vội một người lách sang trái, một người lách sang phải chừa ra một khoảng trống, Bạch Diêu Hồng liền thừa cơ lao vút qua.

Hồ Thiết Sanh cước pháp cũng chẳng kém gì Bạch Diêu Hồng, chớp nhoáng đã tung ra bảy tám cước, buộc Bạch Phàm phải lùi năm sáu bước.

Nhưng Âm Dương song sát và người bịt mặt đã cùng vây đến, người bịt mặt trầm giọng quát :

- Dừng tay, để bốn nhân bắt lấy hắn.

Hồ Thiết Sanh điềm nhiên chẳng chút sợ hãi, thâm vận hết công lực dồn vào hai tay và hai chân.

Người bịt mặt cười lạnh lùng nói :

- Tiểu tử ngươi bao phen thoát khỏi tay bốn nhân là tưởng bốn nhân không thể sanh cầm ngươi chắc? Hắc hắc! Ngươi lầm rồi, đó chẳng qua là vì bốn nhân ném chuột sợ vỡ đồ mà thôi!

Hồ Thiết Sanh trầm giọng :

- Lạc, Bạch hai vị tiền bối có oán thù gì với tôn giá? Nếu tôn giá nêu ra được lỗi lầm của họ, tại hạ quyết không động thủ, xuôi tay để cho tôn giá muốn làm gì thì làm.

Người bịt mặt cười sắc lạnh :

- Người vô tội nhưng mang vật có tội, rồi đây ngươi sẽ rõ.

Hồ Thiết Sanh buông tiếng quát vang, tung mình lên cao hơn trượng, chớp nhoáng tung ra mười ba cước, đồng thời tay phải vận tụ tám thành công lực tung ra một chiêu kỳ học do Phong Lôi Tẩu truyền dạy.

Người bịt mặt cười giật mình sửng sốt, tránh khỏi mười ba cước, song chưởng ngang ngực đẩy ra đón tiếp chiêu kỳ học của Hồ Thiết Sanh.

Bùng một tiếng rền rĩ, bụi cát tung bay, cỏ dại bật cả gốc, hai người cùng lùi sau tám bước.

Người bịt mặt cười gằn nói :

- Chiêu này rất giống võ học của Phong Lôi Tẩu khi xưa, tiểu tử ngươi quả cũng có chút bản lãnh, nhưng bốn nhân hôm nay quyết phải sanh cầm ngươi, sau đó sẽ cho ngươi xem một đầu người.

Hồ Thiết Sanh lòng rung động mạnh, nghe giọng điệu đối phương, có lẽ là lại có một người bị sát hại nữa rồi.

Trong lúc chàng thoáng ngẩn người, người bị mặt đã toàn lực tung ra một chưởng.

Hồ Thiết Sanh vội vàng tiếp chiêu, trong tiếng vang rền đã bị đẩy lùi hơn trượng, vừa đứng vững chân, bỗng nghe phía sau vang lên một tiếng cười gần và một bàn tay đã đặt lên huyệt Linh Đài.

Chàng không cần quay đầu lại nhìn cũng biết đó là Vân Trung Phiêu Cổ Thương, bèn cười khinh miệt nói :

- Ám toán một cách hèn hạ thế này mà tôn giá cũng làm được, thật đáng khen ngợi.

Bạch Phàm phi thân đến, cười sắc lạnh nói :

- Hồ Thiết Sanh, hắn người không ngờ có ngày hôm nay phải không?

Hồ Thiết Sanh phịch một tiếng phún ra một ngụm nước miếng trúng ngay mũi Bạch Phàm khiến y điên tiết, vung tay nhanh như chớp chọc vào hai mắt Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh nhắm mắt chờ chết, nhưng ngay khi hai ngón tay Bạch Phàm vừa chọc đến, bỗng nghe người bị mặt trầm giọng quát :

- Cút ra ngay!

Bạch Phàm rợn người, vội lui ra xa.

Người bị mặt trầm giọng nói :

- Lấy đầu người cho hắn xem.

Bạch Phàm vâng lệnh bỏ đi, lát sau xách một đầu người đến ném xuống trước mặt Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh đưa mắt nhìn, lại là đầu một nữ nhân, nhưng mặt mày dính đầy máu và đất cát, không sao nhìn rõ được diện mạo.

Bạch Phàm cười hung ác nói :

- Hãy nhìn kỹ xem có phải là đầu của Bạch Ngọc Quyên không?

Hồ Thiết Sanh bàng hoàng, nghe như sấm nổ ngang tai, đưa mắt nhìn kỹ, quả là rất giống Bạch Ngọc Quyên, bất giác lòng đau như cắt. Nếu chàng mà không làm cho nàng hờn giận bỏ đi thì nàng đâu thảm tử thế này?

Hồ Thiết Sanh nghiêng răng cắn hờn nói :

- Lũ ác ma, trừ phi các người giết chết Hồ mỗ, Hồ mỗ chỉ cần còn một hơi thở, thề quyết sẽ đòi các người trả lại món nợ máu này.

Người bị mặt buông tiếng cười lạnh toát, một hồi mới trầm giọng nói :

- Trối hắn lại.

Vừa dứt lời, tấm bia đá to lớn ở cách mười mấy trượng đột nhiên lẳng không bay đến, cách người bị mặt khoảng hai trượng dừng lại.

Bạch Phàm hoảng kinh hét lên :

- Có ma quỷ.

Rồi vội phóng đến sau lưng Vân Trung Phiêu. Người bị mặt cũng rung mình nổi gai ốc, tấm bia đá nặng đến mấy ngàn cân, vậy mà bay lên như một ngọn cỏ, nếu là người thì công lực thật không thể tưởng tượng được.

Nhưng cũng cố gom hết can đảm, trầm giọng nói :

- Bằng hữu hà tất giả dạng quỷ thần, có gan thì hãy hiện thân ra đây.

Thốt nhiên một tiếng hú ghê rợn vang lên, núi rừng rung chuyển, trái tùng lả tả rơi xuống, tiếp theo là một tiếng nói thấp trầm và sắc lạnh vọng đến :

- Vô lâm trẻ già cùng chững bước. Gió tanh mưa máu Ma đạo hiện. Nực cười tà minh nghịch lẽ trời. Ba hôm năm bữa đầu lâu bay. Đầu người bạch đạo là vô giá. Ma đạo xuất vô quỷ thần kinh...

Vân Trung Phiêu kinh hoàng hét to :

- Ma Đạo Ca!

Vội rút tay khỏi huyết Thiên Linh của Hồ Thiết Sanh, lùi nhanh ra xa.

Ngay khi ấy, bia đá bỗng bay lên cao mười mấy trượng rồi từ từ hạ xuống trên đầu ngọn cỏ, đứng yên bất động.

Đó là môn võ công gì thế?

21. Chương 21: Hồi 21

Người bịt mặt kinh hoàng quát :

- Lui mau.

Đoạn quay người phóng vút đi.

Hồ Thiết Sanh hoàn hồn định thần, chỉ thấy bia đá lại bay về chỗ cũ, rồi thì trong tiếng cười vang, một bóng người xuất hiện loáng cái đã mất dạng. Hồ Thiết Sanh hết sức thắc mắc, đi đến trước mộ đưa mắt nhìn, tấm bia đá ngã trên mặt đất không giống tấm bia đá đã bay vừa rồi. Hơn nữa, phần dưới bia đá khoảng ba thước có dính đất cát, còn tấm bia đá vừa rồi bay lên toàn một màu trắng, dường như không có dính đất cát. Tấm bia đá nặng đến mấy ngàn cân, làm cho bay lên cũng chẳng khó, khó là ở chỗ bay lên cao đến mười mấy trượng rồi từ từ hạ xuống và dừng lại trên đầu ngọn cỏ. Trừ phi là giấy, nếu không sao thể đứng yên trên đầu ngọn cỏ.

Chàng xách lấy đầu người trên đất lên chú mắt nhìn kỹ, gương mặt hao hao giống Bạch Ngọc Quyên, bất giác cảm thấy vô cùng hối hận về thái độ đối với nàng của mình đêm qua. Nhưng chàng nghĩ đến việc Bạch Diệu Hồng mất cả hai tay, liền lại buông tiếng hừ mạnh, vung chỉ viết lên trên bia đá một hàng chữ “Ngu huynh chờ ở Lữ Tổ các. Thiết Sanh”, đoạn xách lấy đầu người phóng đi về phía Lữ Tổ các. Lại có một người hát Ma Đạo Ca xuất hiện, và Ma Đạo Ca này lại khác hẳn, chẳng những khác về lời ca mà tiếng của người hát cũng rất là quen thuộc.

Hồ Thiết Sanh chợt nhớ đến những lời của người bịt mặt khi nãy “người vô tội nhưng mang vật có tội”, chẳng lẽ sư tổ và Bạch tiên bối có giấu vô lâm chí bảo trên người hay sao? Chàng lại đưa mắt nhìn đầu người trong tay, bất giác bi thương ngập lòng. Chàng hận trời cao không công bằng, chàng mồ côi bơ vơ từ thuở bé, thân thể không rõ, sau khi sư phụ qua đời, sư tổ lại bị giam lỏng, và bản thân lại mang chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch.

Chàng nghĩ đến chỗ uất hận, vung quyền đâm vào khoảng không, lẩm bẩm :

- Mình phải giết sạch bọn tà ma quỷ quái ấy.

Khi đến Lữ Tổ các thì trời đã sáng, lúc này có một bóng người nhỏ nhắn bám theo chàng, nước mắt ràn rụa lẩm bẩm :

- Sanh ca, cũng tại tiểu muội vô phúc, kiếp này hai ta không thể nào nên duyên chồng vợ được rồi.

Hồ Thiết Sanh không hề hay biết, bởi lòng chàng lúc này vô cùng rối rắm.

- Sanh ca, sao bây giờ mới đến? Thật khiến tiểu muội lo chết đi được.

Bạch Diêu Hồng như một cánh én sà vào lòng chàng, Hồ Thiết Sanh nhẹ vuốt lên tóc nàng, đưa đầu người trong tay lên.

- Hồng muội hãy nhìn xem.

Bạch Diêu Hồng vừa nhìn thấy đầu người, bàng hoàng sửng sốt hỏi :

- Sanh ca, đây là ai vậy?

Hồ Thiết Sanh buồn bã :

- Ngu huynh cũng không nhận ra, theo lời Bạch Phàm thì đây là Quyên muội.

- Sao? Là Quyên muội ư?

Bạch Diêu Hồng liền mắt đỏ hoe, quay người đi khóc sụt sùi nói :

- Sanh ca, Quyên muội đã... chết bởi tay tiểu muội...

Hồ Thiết Sanh cũng nước mắt chảy dài nói :

- Hồng muội sao lại nói vậy?

Bạch Diêu Hồng ghen ngào :

- Nếu không có tiểu muội thì đâu có liên tiếp xảy ra những chuyện vừa qua.

- Không, đó phải trách ngu huynh mới đúng.

Hai người lẳng lặng rơi lệ, và một người khác cũng nấp sau một cây to thỗn thức, nàng cơ hồ muốn nhào vào lòng Hồ Thiết Sanh khóc một cơn cho hả, nhưng nàng đã không làm vậy bởi nghĩ đây là niềm hạnh phúc mà Bạch Diêu Hồng đã đánh đổi được bằng cả một cái giá to lớn nhất, nàng không thể ra mặt phá hoại.

Nàng lau đi nước mắt trên mặt, buông tiếng thở dài não ruột, lẳng lặng bỏ đi.

Hồ Thiết Sanh vòng tay ôm ngang lưng Bạch Diêu Hồng nói :

- Hồng muội, lại có chuyện lạ xuất hiện nữa, giờ lại có thêm một người hát Ma Dao Ca, và lời ca khác hẳn.

Bạch Diêu Hồng sửng sốt :

- Sanh ca đã nghe được ở đâu vậy?

Hồ Thiết Sanh bèn kể lại chuyện đã xảy ra ở Quan Đế Trùng sau khi nàng rời khỏi. Bạch Diêu Hồng nép sát ngực chàng, lộ vẻ khiếp sợ nói :

- Lời ca ấy tuy cảm động lòng người, nhưng võ công của người đó thật đáng hoài nghi. Theo như tiểu muội biết, trên đời này không ai có thể tung được một tảng đá mấy ngàn cân cao rồi từ từ hạ xuống và đứng yên trên đầu ngọn cỏ.

- Ngu huynh cũng nghĩ vậy, chẳng lẽ có ma quỷ thật sao?

- Người trong võ lâm tuy không tin thuyết ma quỷ, nhưng theo tiểu muội thì không thể nào có công lực huyền diệu đến vậy.

Bỗng nghe có tiếng y phục phát gió, chỉ thấy một tiểu đồng phóng nhanh đến, mặt đầy vẻ kinh hãi.

Bạch Diêu Hồng giật mình sửng sốt nói :

- Tiểu đệ, tỷ tỷ ở đây này.

Thì ra tiểu đồng này chính là đồ đệ của Bạch Long Sơn, chỉ thấy y mồ hôi nhễ nhại, phóng đi đến trước mặt Bạch Diêu Hồng, hơi hãi nói :

- Tỷ tỷ, gia sư... định giết tiểu đệ.

- Có tỷ tỷ đây, đừng sợ. Lão ta đâu?

Chỉ nghe một chuỗi cười lạnh toát vọng đến, rồi thì năm bóng người nhanh như chớp lao đến, đi đầu là Bạch Long Sơn, kế tiếp là Vân Trung Phiêu và Thái Cực nhị tuyệt, sau cùng là Bạch Phàm.

Hồ Thiết Sanh vừa thấy bọn ma đầu này, sát cơ liền bùng dậy, trầm giọng quát :

- Bạch Long Sơn, hôm nay Hồ Thiết Sanh này quyết phải giữ lại thủ cấp của lão tặc người.

Bạch Long Sơn cười khẩy :

- Tiểu tử, lão phu hôm nay phải cho người thưởng thức một tuyệt học.

Hồ Thiết Sanh thấy tình thế vẫn hữu bại vô thắng, bèn quay sang Bạch Diêu Hồng nói :

- Hồng muội, lát nữa nếu có cơ hội hãy bảo vệ vị tiểu huynh đệ này thoát thân, tuyệt đối đừng vì ngu huynh mà để lọt vào tay họ, ngu huynh sẽ tự có cách lui địch.

Đoạn hướng về Bạch Long Sơn nói :

- Lão tặc, người có dám một đối một quyết đấu sinh tử với Hồ mỗ không.

Bạch Long Sơn cười hăng hắc :

- Tiểu tử, hãy tiếp lão phu một chiêu trước đã.

Đồng thời đã vung tay xuất chiêu, một luồng kinh lực như bài sơn đảo hải ập nhanh đến vùng tim Hồ Thiết Sanh, đó chính là Thôi Tâm chiêu của Bạch Long Sơn.

Hồ Thiết Sanh kinh hãi, vội tung mình lên cao hơn trượng, hai chân liên hoàn tung ra bảy cước, đồng thời hai tay tung ra chiêu tuyệt học thứ nhì do văn sĩ trung niên truyền dạy.

Bạch Long Sơn buông tiếng cười khẩy, người chao qua chao lại thật nhanh như gió đưa cành liễu, tránh khỏi bảy cước của Hồ Thiết Sanh, rồi thì ngạnh tiếp một chiêu. Bùng một tiếng, hai người cùng lùi sau một bước dài.

Hồ Thiết Sanh cả kinh thẳm nhủ :

“Công lực lão tặc này dường như không kém hơn Bạch Long Xuyên, xem ra hôm nay quả thật là dữ nhiều lành ít rồi”.

Chàng buông tiếng quát vang, thi triển chiêu kỳ học do Phong Lôi Tẩu truyền dạy, liền tức sấm gió vang dậy, cỏ cây cát đá tung bay.

Bạch Long Sơn cùng với mười thành công lực lại tung ra một chiêu, lại một tiếng vang rền rĩ, Hồ Thiết Sanh cảm thấy tim nhói đau, loạng choạng lùi sau ba bước dài, Bạch Long Sơn cũng bật lùi ba bước.

Bạch Phàm bỗng lướt đến nói :

- Bạch bá bá, tiểu tử này là tử thù đại địch của bốn mình, cần phải trừ khử, giờ cũng khỏi cần giữ thân phận, liên thủ bắt lấy hắn cho rồi.

Bạch Diêu Hồng nghe vậy cả kinh, biết nếu năm ma đầu này mà liên thủ, chắc chắn hôm nay khó thể bình yên thoát thân, liền đưa mắt nhìn Bạch Long Sơn.

Ngay khi ấy, Vân Trung Phiêu đã bước sang phía trái ba người, Bạch Phàm đi sang phải, Thái Cực nhị tuyệt vòng ra sau, Bạch Long Sơn trước mặt vẫn đứng yên vậy là đã hình thành thế bao vây bốn mặt.

Hồ Thiết Sanh truyền âm nói :

- Lát nữa hai người hãy tấn công Thái Cực nhị tuyệt, đột phá vòng vây phía sau, không cần lo chi ngu huynh.

Bạch Diêu Hồng phản đối :

- Không, tiểu muội phải đi cùng Sanh ca...

Bạch Long Sơn đột nhiên xuất chiêu, một luồng kinh lực hùng mạnh xô ra, Hồ Thiết Sanh chẳng thể không toàn lực ứng phó, vội thục người quét ra năm cước, tả chiêu như đao lẩn kiếm thì triển chiêu thứ

nhất Nội tam kiếm trong Thánh Giả Chi Kiếm, tay phải vận hết công lực bình sanh tung ra chiêu kỳ học do Phong Lô Tẩu truyền dạy.

Ba môn tuyệt học cùng lúc tung ra, phối hợp với thể công của Bạch Diêu Hồng và gã tiểu đồng, uy lực như cuồng phong bão táp, chỉ nghe một tiếng vang như long trời lở đất, Thái Cực nhị tuyệt và Bạch Phàm đã bị đẩy lùi năm sáu bước.

Nhất là Thái Cực Song Khuên Sử Nghĩa Nhân, hôm trước đã bị Bạch Diêu Hồng đá gãy khủy tay trái, lúc này như kinh cung chi điệu, cước phong chưa đến y đã thoái lui trước.

Và ngay cả Bạch Long Sơn và Vân Trung Phiêu cũng bị đẩy lùi hai bước dài, thế là vòng vây vô hình trung đã mất tác dụng.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, Hồ Thiết Sanh bỗng cảm thấy trên lưng có thêm một vật, cùng lúc ấy bộ ma đầu của Kiếm Già Minh lại lao đến.

Bạch Long Sơn quét mắt nhìn gã tiểu đồng, gằn giọng nói :

- Nghiệt chương, ngươi còn không mau rút qua đây hả?

Gã tiểu đồng giờ đã nhận thấy rõ nhân cách của lão, nấp sau lưng Bạch Diêu Hồng không trả lời.

Bạch Diêu Hồng cười khẩy nói :

- Thật ra ai là nghiệt chương, trong lòng tự hiểu rõ. Hừ, hãy xem hai cánh tay của bốn cô nương, đây chính là do lão ban cho.

Bạch Long Sơn cười khẩy :

- Nếu ngươi còn chưa chịu vâng lời, e ngay cả tính mạng cũng không giữ nổi.

Bạch Long Sơn nháy mắt với Vân Trung Phiêu, đề tụ công lực chuẩn bị tái phát động thể công.

Đột nhiên, một tiếng nói rất khê vọng vào tai Hồ Thiết Sanh :

- Hãy tuốt đao ra!

Hồ Thiết Sanh sững sờ, tuốt đao ra ư? Ngọn hắc đao của chàng lúc trong ngôi nhà sắt đã ném cho Hắc Đao Khách rồi mà.

Nhưng chợt động tâm, cúi xuống nhìn, kinh ngạc đến mức suýt kêu lên, thì ra bên lưng chàng lúc này có treo một ngọn đại đao màu xanh lục.

Ngọn đại đao này có vỏ màu lục sậm và như vẩy cá sáng lấp lánh, thân đao rộng khoảng nửa thước, chuôi và hộ thủ cũng màu lục, và trên vỏ đao còn gắn đầy những viên bảo thạch màu lục to lớn.

Lúc này chẳng những Hồ Thiết Sanh phát hiện mà cả bọn ma đầu Kiếm Già Minh cũng phát hiện, thấy đều kinh ngạc nhìn chót vào ngọn đao quái dị ấy.

Hồ Thiết Sanh biết là đã có cao nhân xuất hiện, người ta đã treo đao vào bên lưng mà mình không hay biết. Chàng liền ấn vào nút cài, choang một tiếng rút đao ra khỏi vỏ.

Quái đao vừa ra khỏi vỏ, chẳng những Hồ Thiết Sanh sững sờ mà ngay cả Bạch Long Sơn và Vân Trung Phiêu cũng đứng thuôn mặt ra.

Bỏ trông vỏ đao rực rỡ quý giá, mọi người định nhìn ngọn đao này ra khỏi vỏ hẳn là sáng choang và hàn khí buốt xương, nào ngờ hoàn toàn trái ngược.

Thì ra ngọn đao này đầy sét rỉ và lưỡi đao mẻ đến bảy tám chỗ, rõ ràng là một phế vật, vậy mà lại sử dụng một vỏ đao sang trọng lộng lẫy, thật là dị hợm.

Vân Trung Phiêu buông tiếng cười vang nói :

- Tiểu tử, ngọn đao của ngươi cũng nên mài rồi đấy. Thế này thì e rằng xắt đậu hũ cũng chẳng đứt.

Hồ Thiết Sanh cảm thấy ngọn đao này nhẹ hẫng, bất giác vung tay, chỉ nghe soạt một tiếng, ngực áo Vân Trung Phiêu đã rách một đường dài khoảng hai thước.

Thế là chẳng những bọn ma đầu Kiếm Già Minh cả kinh thất sắc, mà ngay cả Hồ Thiết Sanh cũng ngần người ra, bởi Vân Trung Phiêu đứng cách chàng đến năm sáu bước, chỉ hư không vung đao mà đã làm rách áo Vân Trung Phiêu, thật khó thể tin nổi.

Hồ Thiết Sanh buông tiếng cười vang ngạo nghễ nhìn Vân Trung Phiêu, cười lạnh lùng nói :

- Cổ Thương, lão có biết lai lịch của ngọn đao này không?

Vân Trung Phiêu ngưng ngừng, mặt đầy vẻ sợ hãi thoái lui.

Hồ Thiết Sanh trở đao vào Bạch Long Sơn nói :

- Bạch Long Sơn, xông lên đi chứ?

Bạch Long Sơn kinh hãi lùi sau ba bước, chỉ thấy trước ngực vài nụn rơi lả tả, cũng bị thủng một lỗ nhỏ to cỡ nắm tay.

Hồ Thiết Sanh dùng hai ngón tay trở giữa sờ lên đường rãnh gần sống đao, cảm thấy lạnh buốt xương, khiến chàng bất giác rùng mình.

Bạch Long Sơn và Vân Trung Phiêu ngơ ngẩn nhìn nhau, lòng thầm kêu lên :

“Ma đao!”

Võ lâm chí bảo xuất hiện, người nào không động lòng tham?

Hai lão ma đầu nháy mắt với nhau, cùng đề tụ công lực bình sanh vào hai bàn tay, cất bước tiến tới.

Hồ Thiết Sanh nhìn thần sắc đối phương, biết lần động thủ này hẳn hết sức quyết liệt, cũng liền đề tụ toàn bộ công lực, nháy mắt với Bạch Diêu Hồng, rồi liền buông tiếng quát vang, thi triển Truy Hồn thập tam đao.

Chỉ thấy bụi vàng tung bay, sét rỉ trên đao đã tự động rơi ra, trở thành màu xanh lục như ánh chớp, Bạch Long Sơn và Vân Trung Phiêu chỉ nghe soạt soạt hai tiếng, chòm râu dưới cằm đã bị chém đứt, theo gió bay đi.

Hai lão ma đầu hồn phi phách tán, cùng lùi nhanh ra xa hơn trượng, quát to :

- Lui mau.

Rồi quay người bỏ chạy như bay, Bạch Phàm và Thái Cực nhị tuyệt cũng vội theo sau đào tẩu.

Ba người ngơ ngẩn nhìn nhau, thấy đều hết sức kinh ngạc, võ lâm chí bảo quả nhiên bất phàm, chỉ một chiêu khiến cho hai đại ma đầu khiếp vía bỏ chạy.

Hồ Thiết Sanh đưa đao lên xem, chỉ thấy thân đao như vẩy cá lấp lánh ánh lục, bảy tám chỗ mẻ cũng không còn nữa.

Chàng tra đao vào vỏ, cười to nói :

- Kể từ nay giới võ lâm...

Bỗng cảm thấy trên lưng nhẹ đi, cúi xuống nhìn, ngọn quái đao đã biến mất, liền quét mắt nhìn quanh, không hề có bóng người, bất giác đứng ngây ra tại chỗ.

Bạch Diêu Hồng và gã tiểu đồng lúc này mới phát hiện ngọn quái đao đã biến mất, cũng biến sắc buột miệng nói :

- Thật là chuyện quái lạ! Thật là chuyện quái lạ!

Hồ Thiết Sanh chau mày nói :

- Đây hẳn là võ lâm chí bảo Ma đao rồi! Thế này thì mọi người trong giới võ lâm đều biết Ma đao ở trong tay ngu huynh, hẳn không chịu buông tha.

Bạch Diêu Hồng gật đầu :

- Người trao đao cho huynh quả là thần xuất quỷ sầu, tất cả mọi người không một ai phát giác, chẳng lẽ người này là Ma Đao Tôn Giả ư?

Bỗng thấy Hắc Đao Khách, Thiên Đài Kỳ Si và Tiểu Lục Tử phóng nhanh đến, Hồ Thiết Sanh liền kể chuyện xảy ra tại Quan Đế Trùng và chuyện quái lạ vừa rồi.

Hai vị lão nhân tuy biết nhiều hiểu rộng, nhưng cũng chưa từng nghe chuyện quái lạ thế này.

Thiên Đài Kỳ Si nói :

- Theo lão phu thấy người đã hát Ma Đao Ca tại Quan Đế Trùng e cũng là giả mạo, còn ngọn đao khi này có thể chính là Ma đao.

Hắc Đao Khách tiếp lời :

- Hiện nay chuyện lạ liên tiếp xảy ra, thật không biết đâu mà lường. Tiên Kiếm và Ma già thật ra đang giở trò gì, e rằng chỉ có bản thân họ tự hiểu thôi.

Hồ Thiết Sanh ngạc nhiên nói :

- Sao tiên bối lại nói vậy? Chẳng lẽ gia sư tổ với Bạch tiên bối cam tâm tình nguyện bị giam giữ hay sao?

Hắc Đao Khách nghiêm giọng :

- Tuy họ không phải cam tâm tình nguyện, nhưng hẳn là có uẩn khúc. Theo lão phu suy đoán, văn sĩ kia hẳn là Ma Thủ Hồng Nhan Dư Mộng Chân, còn về người bịt mặt phe Kiếm Già Minh hiện tuy chưa thể khẳng định là ai, nhưng cũng có chút manh mối, nếu cho là giữa họ chỉ vì tình thù, thì e rằng không phải đơn giản như vậy.

Thiên Đài Kỳ Si hỏi :

- Trần huynh hãy nói nghe xem, giữa họ còn có hiềm khích gì nữa?

- Lữ huynh còn nhớ khi xưa lúc Tiên Kiếm và Ma Già hiệp danh lưng lẩy, từng có hai nhân vật thần bí xuất hiện không?

Thiên Đài Kỳ Si ngẫm nghĩ một hồi, trầm giọng nói :

- Có phải là Tử Thủ và Thần Cung không?

- Không sai, giới võ lâm đều đã đồn đại hai người như rồng thần trên trời, có lẽ chưa ai được nhìn thấy mặt thật của họ, họ tự xưng là chủ nhân Tử Thủ và Thần Cung, nhưng lại đối nghịch nhau. Nghe đâu từng động thủ với nhau mấy lần ở nơi kín đáo, bất phân thắng bại.

- Đã không ai nhìn thấy họ, vậy sao biết họ động thủ với nhau?

- Chỉ có một người từng gặp họ.

- Ai vậy?

- Ma Thủ Hồng Nhan Dư Mộng Chân!

- Sao Trần huynh biết chuyện ấy.

- Dư Mộng Chân đã nói.

- Lúc nào?

- Trước đây không lâu, nhưng dặn Trần mỗ tạm thời giữ bí mật.

- Vậy thì văn sĩ kia quả là bà ấy ư?

- Đừng hỏi nhiều, chúng ta không thể ở đây chờ đối phương tấn công, mà phải mang sự sát phạt vào trong Tổng đàn Kiếm Già Minh.

- Khoan đã nào, Trần huynh chưa nói hết kia mà. Trần huynh vừa nói Dư Mộng Chân từng gặp hai vị chủ nhân Tử Thủ và Thần Cung, họ là ai vậy?

- Lữ huynh hãy đi mà hỏi Dư Mộng Chân, Trần mỗi lúc này thật không thể phản bội lời hứa nói cho Lữ huynh biết.

Thế là quần hùng do Hắc Dao Khách dẫn đầu, cùng phóng đi về phía Trích Tinh bình, lát sau đã đến gần Tổng đàn Kiếm Già Minh.

Hắc Dao Khách nói :

- Phen này chúng ta hãy chia làm hai nhóm, Hồ Thiết Sanh với Bạch Diêu Hồng tìm gặp Tiên Kiếm và Ma Già, nhất định phải hỏi rõ sự việc vì sao họ lại cam tâm tình nguyện bị giam cầm. Còn lão phu với Lữ huynh và Tiểu Lục Tử ở phía trước nhiều loạn, dụ dẫn bọn ma đầu ra ngoài cho hai người tiện bề hành động.

Hắc Dao Khách với Thiên Đài Kỳ Si, Tiểu Lục Tử và gã tiểu đồng bỏ đi trước, Hồ Thiết Sanh với Bạch Diêu Hồng vòng ra phía sau, vượt tường rào vào trong.

Hai người đi đến một sân vườn vắng vẻ, nghe trong nhà có người trò chuyện, liền lên đến bên cửa sổ nghe trộm.

Hai người nhìn vào trong, bất giác sửng sò, thì ra trong nhà có ba người, một là văn sĩ trung niên, hai người kia là Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên.

Chỉ nghe văn sĩ trung niên nói :

- Hai vị cam nguyện hy sinh thanh danh cả đời, chịu bị giam tại đây, thật là không đáng.

Lạc Kỳ thở dài :

- Chân muội có điều chưa rõ, vì một việc trọng đại, đành phải tạm thời chịu khuất tất một chút. Cũng may Lạc mỗ với Bạch huynh bị giam tại đây, nhiều người trong giới võ lâm đều thông cảm cho.

Văn sĩ trung niên thở dài :

- Hai vị còn nhớ chuyện Bạch Long Sơn toan cưỡng hiếp tiểu muội khi xưa không? Chiếc ngọc thoa đen chính là đã đánh mất trong lúc ấy, chẳng hiểu sao lại rơi vào tay Vân Trung Phiêu như vậy?

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng giờ mới được chứng thực, vị văn sĩ trung niên này quả nhiên là Ma Thủ Hồng Nhan Dư Mộng Chân.

Tiên Kiếm Lạc Kỳ nói :

- Tình ý của Chân muội giành cho Lạc mỗ với Bạch huynh, hai người chúng ta đã từ lâu ghi khắc trong lòng, vì phải chứng thực một chuyện trọng đại, Lạc mỗ với Bạch huynh tạm thời chưa thể rời khỏi đây.

- Vậy người cầm đầu Kiếm Già Minh phải chăng là...

Hai lão nhân cùng xua tay nói :

- Biết là được rồi, không cần phải nói ra, đều là vì Ma đao và Ma Đao Ca cả.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng sửng sốt, lại nghe Dư Mộng Chân nói :

- Hai vị có biết trên giang hồ lại xuất hiện một người hát Ma Đao Ca không?

Hai lão nhân chẳng chút ngạc nhiên :

- Biết hay không cũng vậy thôi, vì đều là giả cả.

- Vậy thật ở đâu?

- Trên người bốn nhân.

Dư Mộng Chân sửng sốt, bỗng thấy nơi cửa bóng người nhấp nháy, một người bịt mặt xuất hiện nói :

- Dư Mộng Chân, tôn giá không tin phải không?

Ma Thủ Hồng Nhan Dư Mộng Chân đứng phắt dậy, toàn lực tung ra một chưởng.

Người bị mặt nơi cửa lùi sau một bước, vung chưởng đón tiếp, bùng một tiếng vang dội, ngôi nhà rung chuyển, đèn lửa vụt tắt.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng thấy vậy cả kinh, chỉ nghe Dư Mộng Chân trầm giọng nói :

- Lạc Kỳ, Bạch Long Xuyên! Chả lẽ các ngươi đồng lõa với y sao?

Chỉ nghe hai lão nhân đồng thanh nói :

- Ai bảo tôn giá không biết tự lượng sức mình.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng kinh ngạc thầm nhủ :

- Nghe đâu hai vị tiền bối này khi xưa đều có tình ý với Dư tiền bối, sao giờ lại thốt ra những lời tệ bạc thế này?

Chỉ nghe Dư Mộng Chân gất giọng nói :

- Các người muốn gì?

Người bị mặt trầm giọng nói :

- Giữ tôn giá ở lại đây.

Dư Mộng Chân cười khẩy nói :

- Đúng là tri nhân tri diện bất tri tâm! Kể như Dư Mộng Chân này đã đui mù. Hừ! Muốn giữ bốn nhân này ở lại đây đâu phải là dễ dàng.

Người bị mặt quát :

- Bạch Long Xuyên, bắt lấy y thị ngay.

Bạch Long Xuyên trầm giọng :

- Dư Mộng Chân, hãy xuôi tay chịu trói đi thôi!

Vừa dứt lời, chỉ nghe Dư Mộng Chân quát vang, rồi là một tiếng vang rền rĩ, đôi bên đã động thủ.

Hồ Thiết Sanh bắt giác mảy kiếm nhướng lên, truyền âm nói :

- Hồng muội, ngu huynh đã hết hy vọng rồi, không thể nào bàn quan tọa thị nữa!

- Chả lẽ Sanh ca định động thủ với trưởng bối mình ư?

- Vì cứu Dư tiền bối, cũng đành phải phạm thượng thôi.

Hồ Thiết Sanh vừa nói đến đó, bỗng cảm thấy trên lưng trĩ xuống, và vang lên một tiếng rất khê, chỉ thấy ngọn quai đao đã treo trên lưng.

Hồ Thiết Sanh thoáng ngẩn người, bèn dùng khủy tay thúc Bạch Diêu Hồng một cái, Bạch Diêu Hồng cúi xuống nhìn bắt giác mừng rơn.

Hồ Thiết Sanh nói nhanh :

- Lát nữa ngu huynh nhiều loạn, Hồng muội hãy thừa cơ cứu Dư tiền bối.

Đoạn choang một tiếng rút đao ra khỏi vỏ, cất tiếng hát :

- Vô lâm trẻ già cùng chững bước, gió tanh mưa máu Ma đao hiện. Nực cười tà minh nghịch lẽ trời. Ba hôm năm bữa đầu lâu bay, đầu người bạch đạo là vô giá. Ma đao xuất vỏ quỷ thần kinh...

Rồi thì tay áo phất mạnh, liền tức cát bụi tung bay, che phủ người chàng.

Chỉ nghe vút vút vút, ba người từ cửa sổ vọt ra, và cùng trong lúc ấy, Bạch Diêu Hồng từ cửa sổ sau lên vào nhà.

Người bịt mặt cười khẩy nói :

- Tôn giá lại giở trò này thật là cũ rích.

Hồ Thiết Sanh quát đao quét ra, ánh lực chói lóa, hàn khí buốt xương. Người bịt mặt, Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên cùng hét lên một tiếng kinh hoàng, lùi nhanh ra sau ba bước.

- Ma đao!

Ba người cùng buột miệng la to, chỉ nghe người bịt mặt nói :

- Đây là võ lâm chí bảo, bất cứ giá nào cũng phải bắt sống người này, xông lên!

Hồ Thiết Sanh buông tiếng quát vang, trong bụi cát mù mịt, thi triển Phong Lôi bát cước của Phong Lôi Tẩu, đồng thời quát đao trong tay thi triển chiêu thứ nhất Nghiệt Long Hí Lãng trong Nội tam kiếm của Thánh Giả Chi Kiếm.

Chỉ nghe bùng một tiếng rền rĩ, Hồ Thiết Sanh bị đẩy lùi một bước, còn người bịt mặt với Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên đều bị quát đao chém rách áo, kinh hoàng thoái lui.

Hồ Thiết Sanh thừa cơ trầm giọng nói :

- Hồng muội, thế nào rồi?

Trong nhà hoàn toàn yên lặng, chàng biết là Bạch Diêu Hồng với Dư Mộng Chân đã đi khỏi, liền tra đao vào vỏ nói :

- Xin cáo từ.

Đoạn tung mình phóng đi nhanh như tia chớp.

Hồ Thiết Sanh ra khỏi Tổng đàn Kiếm Già Minh, phóng đi về hướng nam khoảng bảy tám dặm, đảo quanh một vòng, không thấy Bạch Diêu Hồng và Dư Mộng Chân, đành cất tiếng gọi.

Nhưng chỉ nghe hồi âm vang vọng, chẳng thấy bóng dáng Bạch Diêu Hồng đâu, bèn thầm nhủ :

“Chả lẽ họ chưa ra khỏi nhà hay sao?”

Ngay trong khoảnh khắc ấy, ngọn quát đao trên lưng lại đột nhiên biến mất. Nhưng chàng không lấy làm lạ, biết vị kỳ nhân này đã ngầm trợ giúp mình, rất có thể là Ma Đao Tôn Giả thật sự.

- Sanh ca! Sanh ca! Tiểu muội ở đây này!

Hồ Thiết Sanh mừng rỡ, liền phóng đi về phía tiếng nói vọng đến. Nơi này đã là chân núi Mang Sơn, có rất nhiều lăng tẩm của các vị đế vương, dường như tiếng nói từ trong một ngôi cổ mộ phát ra.

Hồ Thiết Sanh đi vào một khu cổ mộ, chỉ thấy người và ngựa đá cao đến một hai trượng, gió đêm xào xạc, ngập đầy vẻ thê lương và ghê rợn.

- Sanh ca! Tiểu muội ở đây này!

Hồ Thiết Sanh liền lần theo tiếng nói, một cái tung mình đã đến nơi, đưa mắt nhìn, thì ra Bạch Diêu Hồng bị trói trên một bia đá to lớn, thân hình không một mảnh vải che thân, chàng cả giận nói :

- Hồng muội, kẻ nào đã làm vậy?

Bạch Diêu Hồng không đáp, chỉ giục :

- Sanh ca! cởi trói cho tiểu muội mau.

Hồ Thiết Sanh tung mình đến, vung tay như đao, soạt soạt soạt chém đứt dây gân bò.

Đột nhiên Bạch Diêu Hồng tung cước nhanh như chớp, đá vào huyệt Phụng Vỹ của Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh đâu ngờ có vậy, lập tức ngã lún ra đất, nhưng ánh mắt chàng ngập đầy vẻ kinh hoàng.

Liền sau đó, hai bóng người từ trong lùm cỏ phóng ra, một người trong số tay cắp một thiếu nữ.

Thì ra là Thánh Thủ Thái Hoa Hoắc Phi, người cấp thiếu nữ chính là Bạch Phàm.

Lúc này Bạch Diêu Hồng ngồi xổm trên đất nói :

- Bỏ cô nương đã điểm huyết y rồi, các người hãy thả người ra đi.

Bạch Phàm và Thánh Thủ Thái Hoa nhìn nhau cười, Bạch Phàm liền bỏ thiếu nữ xuống đất.

Hồ Thiết Sanh nghiêng mắt nhìn, bất giác lòng rung động mạnh, thì ra thiếu nữ ấy là Bạch Ngọc Quyên đã bị điểm khóa huyết đạo.

Bạch Phàm cười nham hiểm nói :

- Hoắc Phi, lão chọn người nào?

Hoắc Phi cười thâm đặng :

- Lão phu bắt kẻ già trẻ xấu đẹp, người cứ chọn trước, còn lại là của lão phu.

- Vậy thì ả kia giao cho lão.

Bạch Diêu Hồng biết mình đã bị mắc lừa, gắt giọng nói :

- Các người có chịu thả người hay không?

Bạch Phàm cười khà ố :

- Khi nào vui vậy thỏa thích rồi hẵng thả cũng chẳng muộn.

Bạch Diêu Hồng đột nhiên tung cước, nhanh như chớp đá vào huyết đạo của Hồ Thiết Sanh.

Nhưng hai tên thâm tặc đã nắm chắc phần thắng, họ không hề động dậy, chỉ thấy một người từ sau bia đá lách ra, ngọn Chiêu Hồn Phiến trong tay điểm nhanh ra, Bạch Diêu Hồng liền ngã lộn ra đất.

Hồ Thiết Sanh nhìn thấy tất cả, lòng đau buồn khôn tả, chàng biết là Bạch Diêu Hồng đã phát hiện Bạch Ngọc Quyên bị Bạch Phàm khống chế, vì cứu Bạch Ngọc Quyên, nàng chấp nhận điều kiện chế ngự mình để trao đổi, sau khi đổi phương thả Bạch Ngọc Quyên ra, nàng sẽ bắt thần ra tay giải huyết cho mình. Nhưng nàng đã bị mắc lừa, nghĩ đến đó, chàng bất giác buông tiếng thở dài thậm thụt.

22. Chương 22: Hồi 22

Bạch Phàm cời y phục ra, đôi mắt hiếu sắc nhìn chòng chọc vào Bạch Ngọc Quyên, buông ra một chuỗi cười thâm đặng.

Đột nhiên, một bóng người cao to lướt đến, trầm giọng :

- Bạch Phàm, ngươi là người hay là chó?

Bạch Phàm đang lửa dục bốc cao, quay phắt đầu lại nhìn, thì ra Tề Lỗ song tàn, người mù cồng người què trên vai, nên thoát nhìn tưởng như là một người cao to.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng mở mắt nhìn, bất giác mừng rỡ, nhưng cũng hết sức lo lắng bởi Tề Lỗ song tàn chưa chắc là địch thủ của Bạch Phàm và Hoắc Phi.

Bạch Phàm tức giận quát :

- Cút khỏi đây mau, lão tử không có thời gian nói chuyện lồi thoi với các người.

Người què cười khẩy :

- Lão mù, tính thế nào đây?

- Tùy lão què người đấy.

- Người hãy thổi một khúc cổ vũ cho hấn trước được chăng? Nếu không, làm trò phong lưu ở chốn hoang sơn dã mô thế này thật quá đơn điệu.

- Không sai, hãy nghe kẻ mù này đây.

Đoạn từ trong lòng lấy ra chiếc Ma già, đưa lên miệng thổi ngay.

Món nhạc khí này vốn do Hung Nô sáng tạo, thổi lên hầu hết là âm điệu bi tráng, nhưng lúc này người mù thổi lên nghe như đang động phòng hoa chúc, tân lang và tân nương tình ái dạt dào.

Nói chung, âm điệu ấy vọng vào tai Bạch Phàm và Hoắc Phi trong lúc lửa dục bốc cao, khiến họ cảm thấy máu huyết toàn thân sôi sục như thể mỗi sợi lông trên người đều rung động.

Bạch Phàm vừa định cưỡng hiếp Bạch Ngọc Quyên, bỗng già âm biến đổi trở nên bi tráng như góa bụa khóc chồng, khiến người tan lòng nát dạ.

Bạch Phàm và Hoắc Phi công lực tuy thâm hậu, nhưng vì hoang dâm vô độ, định lực thiếu vững chắc, lúc này đều vận công đề kháng.

Người què thấy thời cơ đã đến, lẹ làng rút Ô mộc kiếm ra, buông tiếng quát vang lao bổ vào Hoắc Phi.

Hoắc Phi cấp Hồ Thiết Sanh lên, gần giọng nói :

- Các người mà tiến thêm bước nữa, lão phu lấy mạng tiểu tử này ngay.

Tề Lỗ song tàn bắt giặc ngăn người, lúc này Bạch Phàm cũng đã cấp Bạch Ngọc Quyên lên.

Tề Lỗ song tàn thấy kế hoạch đã thất bại, đành một kiếm một già lao bổ vào Hoắc Phi.

Bạch Phàm cũng tung mình lao đến, trước sau giáp công, cuộc chiến ác liệt liền tức diễn ra.

Tề Lỗ song tàn thi triển tuyệt học của Tiên Kiếm và Ma Già, phối hợp với Nhị Hợp Nhất trường pháp tự chế, uy lực cũng hết sức hùng mãnh.

Lúc này Bạch Diêu Hồng lòng nóng như thiêu đốt, định vận công tự giải huyết đạo, nhưng vì lòng quá khích động, công lực không sao ngưng tụ, càng nóng lòng thì lại càng hoảng loạn.

Đôi bên giao thủ khoảng năm mươi chiêu, Bàn Long Dao và Thôi Miêu Tú Sĩ cũng xông vào vòng chiến, hình thành cục diện bốn chọi hai.

Điều khiến Tề Lỗ song tàn đau đầu nhất là Hoắc Phi và Bạch Phàm lại dùng thân người Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên làm binh khí, khiến họ hết sức bối rối, ứng phó khó khăn.

Bỗng nghe bộp một tiếng, người mù bị Bạch Phàm đánh trúng một chưởng vào hông, chúi tới trước ba bước.

Lại bộp một tiếng, người què cũng bị trúng chưởng, rơi xuống khỏi vai người mù, loạng choạng mấy bước rồi ngã ngổ trên đất.

Hoắc Phi tung mình lao đến, vung chưởng bổ xuống đỉnh đầu người què.

Đột nhiên, một tiếng hừ lạnh lùng như từ bốn phương tám hướng vọng đến, đình tai nhức óc.

Hoắc Phi và Bạch Phàm vội dừng tay quét mắt nhìn, chỉ thấy một ngọn đại đao màu lục lấp lánh treo trên bia đá.

Hoắc Phi và Bạch Phàm đã được nghe về chuyện Ma đao xuất hiện, cùng buột miệng kêu lên :

- Ma đao!

Hoắc Phi bỏ Hồ Thiết Sanh xuống trước tiên, tung mình lao đến trước bia đá, vươn tay ra chụp. Nhưng một luồng ám kinh từ sau bia đá xô ra, đẩy y lùi sau năm bước.

Bạch Phàm không phục, cũng bỏ Bạch Ngọc Quyên xuống, vận hết toàn lực vào hai tay, tung mình lao đến bia đá.

Khi còn cách khoảng ba thước, bỗng nghe choang một tiếng, ngọn quai đao đã tự động rút ra hơn nửa thước, Bạch Phàm kinh hãi lui nhanh.

Y buông tiếng cười khẩy, định vòng ra sau bìa đá, nhưng người y vừa động dậy bỗng thấy tấm bìa đá lung lay rồi rời khỏi mặt đất, bay lên cao mấy trượng, và ngọn quai đao rơi xuống ngay bên cạnh Hồ Thiết Sanh.

Đột nhiên tấm bìa đá trên không nứt đôi, chia ra rơi nhanh xuống đầu Hoắc Phi và Bạch Phàm.

Hai người hoảng kinh lui nhanh, cùng vung tay xuất chiêu, bình bình hai tiếng vang dội, đá bụi văng tứ phía.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, Hồ Thiết Sanh chớp lấy quai đao, tung mình đứng lên.

Trước tiên chàng tung chân giải huyết cho Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diêu Hồng, rồi choang một tiếng rút đao ra, liền tức ánh lục soi sáng nửa khu một địa.

Bạch Phàm và Hoắc Phi kinh hãi, nhưng lòng tham trời dậy mãnh liệt hơn, thúc giục họ cất bước tiếng tới.

Hồ Thiết Sanh nghiêng răng cắn hờn nói :

- Bạch Phàm, cầu tặc người quỳ xuống mau.

Bạch Phàm cười khẩy :

- Người tưởng có quai đao trong tay là có thể hù dọa được người hay sao?

Hồ Thiết Sanh giọng sắc lạnh :

- Cho người nếm mùi lợi hại, người sẽ rõ ngay.

Đoạn gươm đao trở vào ngực của Bạch Phàm, y thét lên một tiếng kinh hoàng, trước ngực đã bị rạch một đường dài, máu tươi tuôn chảy.

Hai người cách nhau đến năm sáu bước, vậy mà Ma đao lại có uy lực đến vậy, hai ma đầu bất giác hồn phi phách tán.

Hồ Thiết Sanh trầm giọng :

- Cầu tặc, còn chưa mau quỳ xuống hả?

Bạch Phàm và Hoắc Phi nháy mắt nhau, cùng buông tiếng quát :

- Xông lên.

Cộng thêm Bàn Long Đao và Thôi Miêu Tú Sĩ lại lao bổ vào Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh trầm giọng quát, thi triển chiêu Tà Thiết Liên Ngẫu, chỉ nghe soạt soạt hai tiếng, Thôi Miêu Tú Sĩ hai tai đã bị chém bay, lại tung ra một cước đá y văng bay ra xa hơn trượng.

Quai đao ánh lục chớp lóá, thoạt nhìn hết như hàng trăm ngọn đại đao lừng không bổ xuống, Bạch Phàm và Hoắc Phi cũng không khỏi kinh tâm động phách.

Hồ Thiết Sanh tốt cùng cảm hận hai dâm tặc này, quyết chẳng nương tay, thi triển chiêu kỳ học của Phong Lôi Tẩu, chỉ nghe soạt soạt hai tiếng, da đầu lẫn tóc bạc của Hoắc Phi bay ra xa hơn trượng, còn Bạch Phàm thì cánh tay trái đã bị chém cụt đến khuỷu.

Bạch Phàm vốn đang mình trần, liền tức biến thành một người máu, loạng choạng lù ra xa.

Hoắc Phi bị chém bay da đầu, máu tươi chảy xuống mặt, kinh hãi thoái lui lia lịa.

Hồ Thiết Sanh quay sang Tề Lỗ song tàn nói :

- Xin hai vị tiên bối hãy ra tay bắt lấy hắn.

Đoạn đối mặt với Bạch Phàm, lạnh lùng nói :

- Cầu tặc, hôm nay Hồ mỗ phải cho người được vui thỏa thích.

Bạch Phàm giờ đã biết rõ Ma đao lợi hại, nếu chần chừ e khó bảo toàn tính mạng, quay người vừa định đào tẩu.

Hồ Thiết Sanh đã phi thân đến trước mặt, trầm giọng nói :

- Người còn muốn đào tẩu ư? Đây là lăng tẩm của các vị đế vương, phong thủy rất tốt, người được chôn tại đây thật là phúc đức.

Đoạn đưa mũi đao trở vào Bạch Phàm. Bạch Phàm thét lên một tiếng thảm thiết, tay phải bụm vào hạ bộ, máu tươi theo bắp đùi chảy xuống.

Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diêu Hồng then đỏ mặt, vội quay đi nơi khác. Nhưng Bạch Ngọc Quyên cảm kích đại ân của Bạch Diêu Hồng và vẫn còn tức giận Hồ Thiết Sanh, bèn quyết định thành toàn cho Bạch Diêu Hồng, cho là Bạch Diêu Hồng đã bỏ ra một cái giá to lớn mới có được Hồ Thiết Sanh, rất xứng đáng nhận lấy tình yêu của chàng.

Lúc này Tề Lỗ song tàn đang liên thủ đối phó với Hoắc Phi cùng Bàn Long Đao và Thôi Miêu Tú Sĩ. Bạch Diêu Hồng cũng kinh khiếp trước uy lực của Ma đao, chỉ có Bạch Ngọc Quyên âm thầm bi thương, thừa cơ rón rén bỏ đi.

Hồ Thiết Sanh lạnh lùng nói :

- Bạch Phàm, niệm tình người từng xẻo thịt trị thương cho Quyên muội, không nỡ hạ sát người, người hãy tự tuyệt đi.

Bỗng nghe Bạch Diêu Hồng kêu lên một tiếng hốt hoảng, Hồ Thiết Sanh và Tề Lỗ song tàn vội quay đầu nhìn lại, bọn ma đầu Kiếm Già Minh liền thừa cơ đào tẩu.

Bạch Diêu Hồng lớn tiếng nói :

- Sanh ca vừa rồi đề cập đến chuyện xẻo thịt trị thương, tiểu muội mới sực nhớ là tự này giờ chẳng thấy Quyên muội đâu cả, thì ra đã lên bỏ đi rồi.

Hồ Thiết Sanh giậm chân lia lịa, tra Ma đao vào vỏ nói :

- Quyên muội cũng thật là, ngu huynh cũng đâu có làm gì quá đáng, chẳng ngờ Quyên muội lại quyết liệt như vậy.

- Chúng ta hãy chia nhau đi tìm, có lẽ Quyên muội chưa đi xa lắm đâu.

Tề Lỗ song tàn bỗng nói :

- Chúng lão phu cũng không muốn về Tổng đàn Kiếm Già Minh nữa.

Lúc này Hắc Đao Khách, Thiên Đài Kỳ Sĩ và Tiểu Lục Tử cũng đã đến, tiếp theo là Trung Nguyên ngũ kỵ sĩ, chỉ thiếu mỗi mình Động Đình Thần Quân.

Bỗng có tiếng chuông lục chạm nhau vọng đến, dường như có người đang động thủ ở gần đây.

Hắc Đao Khách vội nói :

- Đi mau!

Mọi người liền tức phóng đi về phía ấy, chỉ thấy mười mấy cao thủ Kiếm Già Minh đứng vây tròn, trong vòng có ba người đang động thủ, một trong số chính là Ma Thủ Hồng Nhan Dư Mộng Chân, hai người kia là Tiên Kiếm Lạc Kỳ và Ma Già Bạch Long Xuyên.

Hồ Thiết Sanh sửng sốt, chàng vốn đã có phản cảm với sư tổ và Bạch Long Xuyên, giờ thấy hai người này liên thủ giáp công Dư Mộng Chân, bất giác buông tiếng cười khẩy, tung mình lao đến.

Bọn cao thủ Kiếm Già Minh vừa thấy quần hùng kéo đến, liền tức tách ra, đứng tránh sang một phía.

Lúc này Tiên Kiếm và Ma Già đều có binh khí trong tay, Ô mộc kiếm của Tiên Kiếm tung ra chiêu nào cũng tạo ra tiếng gió rít ghê rợn.

Ngọn Ma già trong tay Bạch Long Xuyên cũng rút lên âm thanh lạnh lói, chuyên nhắm vào yếu huyệt của đối phương.

Tuy nhiên, hai người liên thủ giáp công một mình Dư Mộng Chân cũng chỉ ngang tay nhau, Dư Mộng Chân chỉ bằng vào hai tay không ứng phó, công thủ ung dung, không hề có dấu hiệu mệt mỏi.

Bổng Dư Mộng Chân quát lên lạnh lạnh, liên tục tung ra hai chiêu kỳ học mà bà đã truyền cho Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên.

Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên như không sao phá giải nổi, vội lách sang hai bên, Dư Mộng Chân lướt theo Bạch Long Xuyên, công ra chiêu tuyệt học thứ ba.

Chiêu kỳ học này Hồ Thiết Sanh chỉ sử dụng qua một hai lần, biết rõ uy lực ghê gớm, chỉ thấy kinh phong hung mãnh, mười mấy bóng chưởng ập đến.

Bạch Long Xuyên kinh hãi thoái lui, vội thi triển chiêu sau cùng trong Ma Già tam điệp đón tiếp, chỉ nghe bùng một tiếng vang dội, Bạch Long Xuyên bị đẩy lùi ba bước.

Nào ngờ Lạc Kỳ chẳng màng đến thân phận, từ phía sau vung kiếm đâm tới, đó chính là tuyệt chiêu Nội tam kiếm trong Thánh Giả Chi Kiếm. Dư Mộng Chân liền tức luống cuống, tình thế hết sức nguy cấp.

Hồ Thiết Sanh không dấn nổi nữa, buông tiếng quát vang tung mình lao tới thi triển chiêu kỳ học của Phong Lôi Tẩu và quát :

- Sư tổ dừng tay.

Lạc Kỳ cả kinh, muốn lùi đã không kịp, vội tung ra một chưởng đón đỡ.

Hồ Thiết Sanh lòng đã kinh nghi, nhận thấy sư tổ mình không bao giờ lại dè hèn như vậy, lập tức toàn lực thi triển Phong Lôi bát cước.

Lạc Kỳ vốn đã khó chống đỡ nổi chiêu kỳ học của Hồ Thiết Sanh, lại bị cước phong áp đảo, khiến ông loạng choạng thoái lui.

Ngay khi ấy, một bóng người lao nhanh đến, lảng không vung chưởng bổ vào Hồ Thiết Sanh.

- Sanh ca, coi chừng phía sau...

Bạch Diêu Hồng chưa dứt lời, Hồ Thiết Sanh đã phát giác có kẻ ám toán phía sau, liền tức quay người tung ra một chưởng.

Bùng một tiếng vang rền, Hồ Thiết Sanh bật lùi sau năm sáu bước, người bịt mặt cũng lùi sau ba bước dài.

Người bịt mặt quát :

- Tạm lui!

Bọn người Kiếm Già Minh liền tức theo sau y phóng đi như bay.

Dư Mộng Chân thừ ra chốc lát mới nói :

- Lão thân thật không dám tin hai người này là Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên.

Thiên Đài Kỳ Si tiếp lời :

- Đúng vậy, Lữ mỗ cũng nghĩ như vậy, Lạc đại hiệp và Bạch đại hiệp không bao giờ có hành vi dè hèn như thế.

Hồ Thiết Sanh nghe vậy thật vui lòng mát dạ, chàng cũng mong hai người này không phải lệnh sư tổ và Bạch tiên bối, mà do kẻ khác giả mạo.

Dư Mộng Chân trầm ngâm :

- Theo thân thủ của Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên, hai người này cũng không giống.

Hắc Dao Khách nói :

- Hai người này chắc chắn không phải hai vị đại hiệp Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên, thử nghĩ với thân phận của hai vị ấy, lẽ nào lại liên thủ đối phó với Dư cô nương, và lại còn ám toán nữa. Vả lại hai vị ấy cũng đâu đành lòng.

Mọi người bật cười, Dư Mộng Chân lừa mắt :

- Lúc này là lúc nào mà Trần huynh có lòng dạ nói đùa thế này? Lão thân có hẹn với Văn Thân Dã Tẩu và Phong Lôi Tẩu gặp nhau tại đây để cùng tái thám Tổng đàn Kiếm Già Minh.

Người què trong Tề Lỗ song tàn ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng lẽ Văn Thân Dã Tẩu Tư Mã Ngưu lại chịu hợp tác với chúng ta?

- Không sai, hiện ông ấy đã biết người hôm trước đến Thiên ma Ổ quấy nhiễu không phải Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên, mà là người của Kiếm Già Minh giả mạo. Rõ ràng là muốn vu oan giá họa cho hai vị ấy, qua đó suy ra, hai vị ấy hẳn là không có trong Tổng đàn Kiếm Già Minh.

Thiên Đài Kỳ Si nói :

- Lão tiểu tử Tư Mã Ngưu chịu hợp tác với chúng ta rõ ràng là nhờ có Dư cô nương, đây gọi là kẻ trợ đi theo vàng trắng...

Dư Mộng Chân bỗng khoát tay, thấp giọng nói :

- Mọi người hãy nghe mau.

Quần hùng liền ngưng thần lắng nghe, quả có tiếng già bi thiết từ trong một sơn cốc vọng ra, nghe như góa phụ thốn thức, người bệnh rên rỉ. Bỗng tiếng già biến đổi, lại như ngàn ngựa xông trận, quỷ khóc thần gào.

Hồ Thiết Sanh trầm giọng nói :

- Đây là Đại Già thập bát phách của Bạch tiền bối, văn bối từng nghe Bạch Ngọc Quyên thổi qua rồi.

Mọi người không ai tự chủ được, đi về phía tiếng già vọng đến, không một ai lên tiếng nói, cũng không gây ra một tiếng động khẽ.

Lát sau, quần hùng đã đi đến một sơn cốc hiểm trở, giữa cốc có hai tảng đá to cao đến mấy trượng, khoảng cách chỉ chừng bốn năm trượng, trên mỗi tảng đá đều có một cây cổ tùng và dưới mỗi gốc cây đều có một người ngồi xếp bằng, một người cầm kiếm, một người thổi già.

Quần hùng nấp vào một bãi đá nơi cửa cốc nhìn vào, bất giác giật mình sửng sốt, thì ra hai người ấy chính là Tiên Kiếm Lạc Kỳ và Ma Già Bạch Long Xuyên.

Tiếng già của Bạch Long Xuyên càng lạnh lói hơn, bỗng thấy những trái tùng trên tán cây cùng rơi xuống hết, tung bay rợp trời.

Tiếng già lại biến đổi, nào nùng tha thiết như mẹ hiền tựa cửa trông con, như thiếu phụ tiễn chồng lên đường viễn chinh, sinh ly tử biệt.

Chỉ thấy những trái tùng trên không bỗng bay về phía Lạc Kỳ trên tảng đá đối diện, Lạc Kỳ cầm kiếm ngồi yên, cao giọng cất tiếng ngâm:

Mười năm sống chết!

Cách biệt muôn trùng!

Nhớ hồng nhan,

Khó thể quên.

Mang kiếm vượt vạn dặm!

Không ai tỏ nỗi niềm!

Dẫu gặp như không quen.

Bụi đầy mặt,

Tóc như sương.

Nay lại đến chốn đoạn trường xưa.

Nhớ về dĩ vãng se thắt lòng!

Dư Mộng Chân lòng bồi hồi xúc động, bất giác hai giọt nước mắt lăn dài xuống mà không tiện khóc trước các hậu bối, nên bà vội dằn nén.

Bỗng những trái tùng từ phía Bạch Long Xuyên bay sang phía Lạc Kỳ lá tả rơi xuống khoảng trống giữa hai tảng đá.

Dư Mộng Chân thở dài nói :

- Đây mới chính là Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên, ngoài họ ra, ai có được công lực thâm hậu đến vậy?

Hồ Thiết Sanh không sao nén nổi bao nhớ nhung và đau xót trong lòng, nước mắt chảy dài, đứng lên toan cất tiếng gọi.

Dư Mộng Chân vội kéo chàng xuống và nói :

- Đừng nóng vội, hãy chờ xem, họ còn có chuyện nữa.

Chỉ thấy Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên cùng lúc ngưng thổi già và ca ngâm, từ từ đứng lên, một người ôm già, một người ôm kiếm đối mặt nhau, tà áo phất phơ theo gió, trông hệt như thần tiên.

Chỉ nghe Bạch Long Xuyên nói :

- Lạc huynh, chúng ta cách biệt đã lâu lắm rồi.

Lạc Kỳ cao giọng :

- Bạch huynh, bao năm cách xa tôn nhan vẫn như xưa, thật là đáng mừng.

- Khi xưa lệnh đồ và tiểu nữ bị người giả mạo ám toán, đã khiến chúng ta xung đột lẫn nhau, giờ nghĩ lại thật đáng ân hận.

- Dĩ vãng như mây khói, không nên nhắc lại thì hơn. Đáng nực cười là hai tên bại hoại đã giả mạo chúng ta trong tà minh lại có thể che hết tai mắt mọi người trong thiên hạ.

- Chuyện ấy tạm thời chúng ta không cần màng đến, có điều là Dư cô nương đã bôn ba mạo hiểm vì chúng ta, thật khiến chúng ta không sao yên lòng được.

- Đây là lần ẩn chứng thứ hai của chúng ta, lần thứ nhất đã bị nữ ma đầu kia thừa cơ ám toán khiến chúng ta lưỡng bại câu thương, giới võ lâm lại tưởng là chúng ta ghen tuông nhau, thật là nực cười.

Bạch Long Xuyên thở dài :

- Lạc huynh cả đời chưa từng cưới vợ, lẽ ra đã sớm kết duyên với Dư cô nương, lúc xưa tiện nội vừa qua đời, lẽ ra tiểu đệ không nên xen vào mới phải.

- Bạch huynh sao lại nói vậy? Tục ngữ có câu “Yếu điệu thực nữ, quân tử hiếu cầu”, chúng ta không ai có lỗi cả... Giờ chúng ta phải tuân theo di chúc của sư môn, ẩn chứng ba lần để định võ lâm chí bảo thuộc về ai.

- Cũng được, vừa rồi về nội lực hai ta vẫn tương đương nhau, lần này chúng ta vẫn là hạn định trong ba trăm chiêu, nếu vẫn không ai phân ra được thắng bại thì đành phải chờ ẩn chứng lần thứ ba.

- Có điều là tiểu đệ cũng phải nói rõ, giới võ lâm đã đồn đại Lạc Dật là nghĩa tử của tiểu đệ, đó là sai sự thật. Tiểu đệ cũng từng có gia thất, đã qua đời vì sanh khó, cũng như Bạch huynh trung niên góa vợ, nên Bạch huynh không cần phải tự trách.

- Nếu là môn tuyệt học đó có thể chia ra nghiên luyện, tiểu đệ sẵn sàng bình phân với Lạc huynh.

- Đáng tiếc là tuyệt học này không thể chia sẻ mà phải nghiên luyện trọn bộ. Vả lại đây là di mệnh của sư môn, chúng ta động thủ đi thôi.

Hai người đứng đối mặt nhau trên tảng đá, cách khoảng bốn năm trượng, một người ôm kiếm, một người ôm gươm, không nói chuyện nữa.

Hồ Thiết Sanh bỗng nói :

- Dư tiền bối, chúng ta có thể hiện thân ngăn cản họ được không?

Dư Mộ Dung Chân lắc đầu :

- Không được, họ phụng mệnh sư môn phải ẩn chứng ba lần, đây là lần thứ hai, bất kỳ ai cũng không ngăn cản được. Hai người vì võ lâm chí bảo, chẳng rõ đó là vật gì. Tuy nhiên, xem ra họ vẫn có thể phân thắng bại.

Chỉ nghe hai vị cao nhân đồng thanh nói :

- Xin mời!

Đoạn cùng đưa binh khí lên thủ thế. Quần hùng đều ngưng thần nín thở, chú mắt theo dõi bởi hai vị cao nhân này giao thủ có thể nói đây là một cơ hội trăm năm khó gặp.

Lạc Kỳ vùng Ô mộc kiếm hư không điểm ra, Bạch Long Xuyên vùng gươm đón tiếp, chỉ nghe keng một tiếng vang rền, cây cỏ từng phía sau hai người liền bốc vỏ rơi xuống lá tả và tung bay rợp trời.

Hai món binh khí chưa chạm nhau mà đã có uy lực khủng khiếp đến như vậy, quần hùng thấy đều hết sức bội phục.

Dư Mộ Dung Chân lẩm bẩm :

- Võ công của họ lại tinh tiến hơn nữa rồi.

Trong thoáng chốc, hai người đã giao thủ năm sáu chiêu, tiếng vang hết như sấm rền, chưa đến trăm chiêu, cây cỏ từng phía sau họ đã rơi hết lá và tróc hết vỏ, chỉ còn lại thân cành trơ trụi.

Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên tuy cách không giao thủ nhưng dường như rất là tổn sức, mỗi chiêu đều hết sức nặng nề, chỉ thấy dưới chân họ có sương trắng bốc lên hết như đứng trên mây.

Hai trăm chiêu qua đi, Lạc Kỳ đã thi triển Nội tam kiếm trong Thánh Giả Chi Kiếm, chỉ thấy trong tay ông ánh bạc lấp lánh, thì ra Ô mộc kiếm đã kết tụ một lớp sương trắng.

Ngọn Ma gươm của Bạch Long Xuyên vốn là màu đen, lúc này cũng đã trở thành màu đỏ nhạt, hai món binh khí cách không chạm nhau liền phát ra tiếng xèo xèo như sắt nung bỏ vào nước và hơi trắng bốc lên tỏa rộng đến mấy mươi trượng.

Hồ Thiết Sanh nhớ lại cuộc đối thoại vừa rồi của hai vị cao nhân, bèn thắc mắc hỏi :

- Dư tiền bối, Kiếm Già Minh đã không phải do hai vị tiền bối ấy chủ trì, sao họ lại thể bàng quan tọa thị? Vả lại hai người giả mạo kia trông rất là giống, họ là ai vậy?

- Trong số một người là Bạch Long Sơn, không còn nghi ngờ gì nữa. Còn người giả mạo sư tổ người hẳn cũng là người khi xưa rất gần gũi với sư tổ người, đồng thời vóc dáng và diện mạo cũng giống.

- Âm Dương song sát có từng giả mạo hay không?

- Có! Trên Động Đình hồ chính là họ giả mạo, về sau thì không phải là họ nữa.

Lúc này cuộc đấu giữa hai vị cao nhân càng thêm kịch liệt, và đã gần ba trăm chiêu. Chỉ thấy sương trắng dưới chân họ hòa lẫn với hơi trắng trên không, chỉ còn trông thấy bóng dáng họ mờ mờ mà thôi.

Bỗng, Hồ Thiết Sanh bỗng sột kêu lên :

- Ủa! Dư tiền bối, tảng đá dưới chân họ sao lại thấp đi nhiều thế này?

Dư Mộ Dung Chân nghiêm giọng :

- Đã vụn thành bột rồi.

Quần hùng nghe vậy thấy đều giật mình sửng sốt, chú mắt hìn kỹ, quả thấy tảng đá vốn cao mấy trượng giờ đây đã trở nên không đầy một trượng, và trên mặt đất xung quanh trắng xóa một khoảng, hệt như phủ lên một lớp tuyết dày.

Bỗng, hai người cùng buông tiếng quát trầm, liền thì tiếng nổ vang lên như long trời lở đất, sương khói cuộn cuộn, cát đá tung bay, không còn trông thấy bóng dáng hai người nữa.

Chỉ nghe từ trong bụi trắng mù mịt vang lên tiếng nói của Lạc Kỳ :

- Bạch huynh, hai ta lại bất phân thắng bại, đành phải chờ lần ẩn chứng thứ ba.

Rồi thì hai bóng người như cánh chim to bay vút lên không theo hai hướng ngược nhau, thoáng chốc đã mất dạng.

Bụi phấn từ từ tan đi, quần hùng cùng bật lên một tiếng sửng sốt, đứng thừ ra tại chỗ, thì ra hai tảng đá to và cả cây cổ tùng trên ấy thấy đều biến mất, và một lớp bột đá phủ rộng đến mấy mươi trượng.

Dư Mộng Chân dẫn trước phóng ra khỏi bãi đá, lên trên lớp bột đá, mỗi người cũng đi theo sau đến.

Dư Mộng Chân đưa tay chỉ mặt đất nói :

- Các vị hãy nhìn xem, hai tảng đá to khi nãy hoàn toàn biến thành bột, trên mặt đất chỉ còn lại hai gốc đá và bên cạnh còn có hai gốc đá khác, hiển nhiên là họ đã để lại khi xưa, và hai gốc đá cũ cao hơn hai gốc đá mới nửa thước, chứng tỏ công lực của họ đã tinh tiến hơn trước nhiều.

Mọi người đưa mắt nhìn, quả thấy có bốn gốc đá trên mặt đất, và hai gốc đá vừa để lại so với hai gốc đá khi xưa quả thật là thấp hơn nửa thước.

Dư Mộng Chân lại đưa tay chỉ hai tảng đá to ở cách mười mấy trượng nói :

- Các vị hãy nhìn xem, đằng kia hãy còn hai tảng đá to, lần ẩn chứng thứ ba giữa họ có lẽ là vẫn ở trong cốc và trên hai tảng đá kia.

Hồ Thiết Sanh thắc mắc hỏi :

- Văn bối có một điều chưa rõ, người chủ trì Kiếm Già Minh và sao lại giả dạng sư tổ và Bạch tiên bối vậy?

Dư Mộng Chân khẽ thở dài :

- Đến giờ thì lão thân nhận thấy không phải vì một chữ tình, mà rất có thể liên quan đến võ lâm chí bảo.

Bạch Diêu Hồng bỗng hỏi :

- Võ lâm chí bảo có phải Ma đao và Ma Đao Ca không vậy?

Dư Mộng Chân gật đầu :

- Hẳn là không sai.

Hồ Thiết Sanh lại hỏi :

- Ba chiêu kỳ học và bài hát mà tiên bối truyền dạy có phải là tuyệt kỹ Ma đao và Ma Đao Ca hay không?

Dư Mộng Chân lắc đầu :

- Không phải, bài hát ấy cả người chủ trì Kiếm Già Minh cũng biết, và bài Ma Đao Ca xuất hiện lần thứ nhì cũng là giả.

- Vậy...

- Người muốn hỏi về ngọn quái đao đã mấy lần xuất hiện trên lưng người phải không?

Hồ Thiết Sanh gật đầu :

- Vâng, ngọn đao ấy lần đầu tiên ra khỏi vỏ đầy sét rỉ và có bảy tám chỗ mẻ, rõ ràng là phế vật, chẳng ngờ chỉ vung tay nhẹ là sét rỉ đã rơi đi hết, trở nên sáng chói, mấy chỗ mẻ cũng biến mất, và càng kỳ lạ hơn nữa là có thể đã thương người cách xa năm sáu bước.

Dư Mộng Chân lắc đầu :

- Lão thân cũng không dám khẳng định ngọn đao ấy có phải là Ma đao hay không, nhưng khinh công của người treo đao cho người đáng kể được gọi là thiên hạ vô song, còn về việc đao có thể đả thương người cách xa mấy bước thì cũng chẳng có gì là lạ.

- Chẳng lẽ đó là do người treo đao đã ngầm trợ giúp ư?

- Trước khi xác định ngọn đao ấy là Ma đao, chỉ có thể giải thích như vậy, bởi một cao thủ tuyệt đỉnh nấp sau người, muốn làm cho đao đả thương hai người cách xa mấy bước cũng chẳng khó khăn lắm.

Thiên Đài Kỳ Si bỗng hỏi :

- Dư cô nương, theo Lữ mỗ suy đoán, nếu người bịt trong Kiếm Già Minh là nữ nhân, chắc hẳn là...

Dư Mộng Chân khoát tay, nghiêm giọng ngắt lời :

- Người bạch đao tuyệt đối không nên làm tổn hại danh tiết kẻ khác, hiện tất cả đều chỉ là suy đoán, trước khi vạch trần mặt thật của y, tuyệt đối không nên nói bừa, vì nếu lỡ suy đoán sai thì sẽ ân hận suốt đời.

Hồ Thiết Sanh lại thắc mắc hỏi :

- Tiền bối mới nói Kiếm Già Minh sở dĩ giả mạo gia sư tổ và Bạch tiền bối là vì chữ tình và võ lâm chí bảo, vậy có tác dụng gì?

- Người trong giới võ lâm rất xem trọng danh tiết, người chủ trì Kiếm Già Minh giả mạo Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên là nhằm khích nộ hai vị ấy, khiến họ hiện thân ra.

- Nhưng võ công của người bịt mặt đâu đủ để tranh thua với Dư tiền bối và Lạc Bạch hai vị tiền bối.

- Nếu chúng ta đoán không lầm về y thị, hẳn là y thị còn có một cao thủ tuyệt đỉnh hậu thuẫn, nhưng hiện chưa ra mặt, có lẽ là chờ hai vị Lạc Bạch hiện thân.

Hắc Đao Khách bỗng nói :

- Việc này rất có thể liên quan đến một vụ nghi án hồi trăm năm về trước.

Hồ Thiết Sanh thắc mắc hỏi :

- Xin tiền bối cho biết vụ nghi án gì vậy?

Hắc Đao Khách chậm rãi :

- Hồi trăm năm trước trong võ lâm có ba kỳ phái, đó là Tử Thủ, Thần Cung và Thiết Ông Cung. Ba người là cao thủ tuyệt đỉnh đứng đầu võ lâm, giao tình giữa họ rất sâu đậm, đã cùng nhau nghiên cứu một môn tuyệt học, môn tuyệt học ấy tên gọi là gì, không ai được biết. Tuy nhiên, theo mọi người suy đoán, môn tuyệt học ấy mà ra đời, chắc chắn sẽ thiên hạ vô địch thủ. Sau khi nghiên cứu thành công, chủ nhân Thần Cung và Tử Thủ không bao lâu đã chết vì tẩu hỏa nhập ma, nghe đâu quyển bí kíp ấy đã lọt vào tay Thiết Ông Cung...

Dư Mộng Chân bỗng mỉm cười nói :

- Các vị có biết môn nhân của Tử Thủ và Thần Cung là ai không?

Hắc Đao Khách ngó người :

- Đó thì...

- Bạch Long Xuyên chính là truyền nhân của Tử Thủ, Lạc Kỳ là đời thứ nhì của Thần Cung, còn chủ nhân của Thiết Ông Cung, hẳn là các vị các vị có thể đoán ra được.

Quần hùng sững sốt, Hồ Thiết Sanh nói :

- Chẳng lẽ người bịt mặt trong Kiếm Già Minh là truyền nhân của Thiết Ông Cung ư?

Dư Mộng Chân gật đầu :

- Có lẽ không sai, thật ra truyền nhân của Thiết Ông Cung có hai người, một nam một nữ. Nam là sư huynh, võ công cao hơn nữ một bậc, chuyện này ngoài Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên ra, chỉ e còn có lão thân biết mà thôi.

Hắc Dao Khách nói :

- Vật là tin tức của Trần mỗ không mấy chính xác ư?

Dư Mộng Chân chậm rãi nói :

- Vì bí kíp tuyệt thế ở trong tay Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên, khi nãy các vị cũng đã nghe rồi, nếu như không phải ở trong tay Thiết Ông Cung thì hai vị chủ nhân Tử Phủ và Thần Cung chết thật lắt léo. Quyển bí kíp ấy vốn trong tay Thiết Ông Cung, sao lại rơi vào tay môn hạ Tử Phủ và Thần Cung, bí mật này e chỉ có Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên cùng với môn nhân của Thiết Ông Cung là biết được thôi.

Bạch Diêu Hồng ngạc nhiên :

- Hôm trước vẫn bồi phụng mệnh Vân Trung Phiêu mang ngọc xoa của tiền bối đến mời Lạc, Bạch hai vị tiền bối, chả lẽ hai người được mời đi cũng là giả ư?

Dư Mộng Chân ngẫm nghĩ chốc lát :

- Theo lão thân nghĩ, hai người ấy là thật, có lẽ sau khi đến Tổng đàn Kiếm Già Minh, phát hiện ra đó là một sự lừa đảo mới bỏ đi.

Bỗng thấy một bóng người lướt nhanh đến, thì ra là Văn Thân Dã Tẩu Tử Mã Ngưu.

Văn Thân Dã Tẩu vừa thấy Dư Mộng Chân, lòng hết sức xúc động, bởi xưa kia lão cũng từng là người tha thiết yêu Dư Mộng Chân.

Quần hùng sau một hồi bàn tính, liền tức lên đường đến Tổng đàn Kiếm Già Minh.

Trên đường, Hồ Thiết Sanh quay sang Bạch Diêu Hồng khẽ nói :

- Hạng ma đầu như Tử Mã Ngưu mà cũng cam nguyện ra sức vì Dư tiền bối, đủ thấy sức mạnh của tình yêu thật là ghê gớm.

Văn Thân Dã Tẩu công lực dường nào, nghe vật liền nói :

- Hai người nói xấu gì lão phu vậy hả?

Thiên Đài Kỳ Sĩ tiếp lời :

- Họ nói Tử Mã huynh già rồi mà còn đa tình...

Dư Mộng Chân tuy tuổi đã gần sáu mươi, nhưng xem ra chỉ mới ba mươi ngoài, bất giác đỏ mặt nói :

- Đúng là mồm chó chẳng thể nào mọc ngà voi, Lữ huynh không bao giờ nói ra được một lời đứng đắn.

Đến trước cổng Tổng đàn Kiếm Già Minh, mọi người dừng lại, chỉ thấy mấy mươi cao thủ đứng dàn thành một hàng ngang trên quảng trường trước cổng.

Người bịt mặt đứng giữa, hai bên là Vân Trung Phiêu Cổ Thương, Bạch Long Sơn, Thánh Thủ Thái Hoa Hoắc Phi, Bạch Phàm, Âm Dương song sát, anh em Bàn Long Dao họ Cổ, Nhất Trửu Thiên Lý Chiếm Trung, Thiên Cầu Phệ Hồn Lâu Thất, Thiểm Điện Trửu Kim Phong và Thôi Miêu Tú Sĩ Tiêu Dũng.

Phía sau là hơn năm mươi đại hán, cũng là cao thủ có hạng.

Văn Thân Dã Tẩu nhìn Thánh Thủ Thái Hoa gất giọng nói :

- Hoắc Phi, người còn chưa cút sang đây hả?

Thánh Thủ Thái Hoa vốn rất sợ sư huynh, nghe vậy hết sức phân vân khó xử.

Người bịt mặt bỗng trầm giọng nói :

- Lệnh sư huynh bảo sang thì Hoắc huynh cứ sang.

Thánh Thủ Thái Hoa sững sốt :

- Chủ nhân bảo tại hạ sang bên kia ư?
- Không sai.

Thánh Thủ Thái Hoa vốn là người không có chủ trương, liền ôm quyền nói :

- Vậy thì Hoắc mỗ đành phải sang thôi.

Đoạn sải bước đi về phía quần hùng, vừa mới đi được năm sáu bước, bỗng người bịt mắt quát to :

- Quay lại đây.

Hoắc Phi giật mình chững bước, chưa kịp quay đầu lại, bên hai phía đều có một người lao ra, mỗi người nắm lấy một cánh tay Hoắc Phi kéo mạnh, chỉ nghe soạt một tiếng, Hoắc Phi không kịp hự lên một tiếng đã bị xé làm đôi.

Thì ra hai người ấy là Vân Trung Phiêu và Văn Thân Dã Tẩu.

Văn Thân Dã Tẩu ném nửa phần thi thể xuống, trầm giọng quát :

- Cổ Thương, ngươi làm gì vậy hả?

Vân Trung Phiêu cười gằn :

- Đưa hân lên tây thiên.

Vừa dứt lời Văn Thân Dã Tẩu đã tung ra một chiêu Thất Tuyệt chưởng, đồng thời hàng ngàn con Văn Thân Khâu Dẫn cùng lúc bay ra lao vào Vân Trung Phiêu.

Vân Trung Phiêu tuy chẳng sợ Thất Tuyệt chưởng, nhưng hết sức khiếp hãi những con Văn Thân Khâu Dẫn, liền vội thoái lui.

Người bịt mắt hai tay áo vung động, cuồng phong nổi dậy, hàng ngàn con Văn Thân Khâu Dẫn liền bị đẩy ngược về, gào gióng quát :

- Dừng tay! Dư Mộng Chân, tôn giá có dám đấu với bốn nhân trăm chiêu không?

Dư Mộng Chân ngạo nghễ đáp :

- Có gì mà không dám!

Đồng thời, Dư Mộng Chân tung mình lao về phía người bịt mắt, trầm giọng nói :

- Âm mưu của tôn giá đã bị vạch trần rồi, còn chưa mau hiện nguyên hình ư?

Người bịt mắt cười khẩy :

- Tiểu tử, ngươi hãy trao ra Ma đao, bốn nhân hoán đổi cho ngươi một vật.
- Ma đao là võ lâm chí bảo, tôn giá có vật gì để trao đổi.
- Ngươi hãy nhìn xem.

Người bịt mắt quay lại chỉ ra sau, chỉ thấy hai đại hán tả hữu cặp lấy Bạch Ngọc Quyên đi ra, Bạch Ngọc Quyên sắc mặt trắng bệch, hết sức tiều tụy, nàng không nói một lời, nhìn chăm chăm vào Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh lòng đau như cắt, lớn tiếng nói :

- Ma đầu, ngươi hãy thả Bạch Ngọc Quyên ra, Hồ mỗ bằng lòng dùng thủ cấp của mình để trao đổi.

Người bịt mắt cười khẩy :

- Thủ cấp của ngươi không quan trọng bằng Ma đao, bốn nhân cần Ma đao chứ không cần thủ cấp.

Hồ Thiết Sanh gất giọng :

- Hồ mỗ làm gì có Ma đao? Ngươi đừng cố ý ép buộc Hồ mỗ làm điều không thể làm.

- Người không trao ra Ma đao, bốn nhân quyết không thả người.

Hồ Thiết Sanh giận run, nghiêng răng nói :

- Ma đầu, một này nào đó Hồ mỗ sẽ...

Đột nhiên tiếng rít gió vang lên, chỉ thấy một vệt sáng lục như tia chớp bay đến, bịch một tiếng, một ngọn quai đao luôn vỏ rơi xuống ngay bên Hồ Thiết Sanh.

23. Chương 23: Hồi 23

Hồ Thiết Sanh lệ làng cúi xuống nhặt lấy, bốn ma đầu Kiếm Già Minh kinh hoàng, nhốn nháo thoái lui.

Bạch Ngọc Quyên bỗng nói :

- Sanh ca đừng lo lắng cho tiểu muội, cứ ra tay diệt sạch bọn tà ma ngoại đạo này đi!

Choang một tiếng, Hồ Thiết Sanh rút đao ra khỏi vỏ, từ từ tiến tới.

Người bịt mặt cũng từ từ thoái lui. Đột nhiên, Hồ Thiết Sanh vung đao, cách không trở vào hai gã đại hán đang cặp giữ Bạch Ngọc Quyên.

Liên tức, hai tiếng rú thảm vang lên, hai gã đại hán ấy ngực đã bị xuyên thủng.

Bạch Ngọc Quyên liền hai tay vung mạnh, hất hai tử thi bay ra xa hơn trượng, quay người bỏ chạy.

Bạch Diêu Hồng lập tức đuổi theo và lớn tiếng gọi :

- Quyên muội! Quyên muội!

Dư Mộng Chân vội quay sang Tiểu Lục Tử nói :

- Tiểu tử, ngươi hãy mau đuổi theo xem thử, bảo cả hai ả quay về đây ngay.

Hồ Thiết Sanh với Ma đao trong tay, hào khí bừng dậy, thách thức.

- Ma đầu, ngươi có dám tiếp Hồ mỗ ba chiêu không?

Người bịt mặt định thần lại nói :

- Cho dù ngươi có Ma đao trong tay, bốn nhân cũng chẳng sợ, không tin ngươi hãy ra tay thử xem.

Hồ Thiết Sanh vung đao, vừa định cách không điểm ra, bỗng cảm thấy lồng ngực sôi sục, biết là tuyệt chứng lại sắp phát tác, lập tức công lực tiêu tan, loạng choạng thoái lui.

Dư Mộng Chân thấy vậy cả kinh, vội tung mình đến, nào ngờ người bịt mặt đứng gần hơn bà nửa khoảng, đã lướt nhanh đến đoạt lấy Ma đao, lui ra hơn trượng, buông tiếng cười vang.

Dư Mộng Chân vội cấp lấy Hồ Thiết Sanh quát :

- Lui mau!

Nhưng người bịt mặt đã gần giọng nói :

- Hôm nay một người cũng không để cho đào thoát.

Mấy mươi cao thủ Kiếm Già Minh nghe vậy, liền tức ùn ùn tiến tới.

Dư Mộng Chân đành bỏ Hồ Thiết Sanh xuống, quay sang Thiên Đài Kỳ Si nói :

- Lữ huynh, tiểu tử này giao cho Lữ huynh đây.

Đoạn cất bước đi về phía người bịt mặt. Lúc này, Hắc Dao Khách đã tiếp chiến Vân Trung Phiêu, Tề Lỗ song tàn tiếp chiến Bạch Long Sơn, Trung Nguyên ngũ kỵ sĩ tiếp chiến Âm Dương song sát, tiểu đồng tiếp chiến anh em Bàn Long Dao.

Dư Mộng Chân choang một tiếng, từ trong áo rút ra một thanh nhuyễn kiếm, bà rất ít khi dùng đến thanh kiếm này, hôm nay đối mặt với kinh địch và trong tay đối phương lại có võ lâm chí bảo, mới bắt buộc phải lấy binh khí ra.

Dư Mộng Chân nhẹ vung tay, nhuyễn kiếm thẳng ra, kèm theo một luồng gió lạnh, đâm vào yết hầu người bịt mặt.

Người bịt mặt định tâm muốn thử sự sắc bén của võ lâm chí bảo, liền lách người sang bên, vung đao bổ vào nhuyễn kiếm đối phương.

Dư Mộng Chân giật mình kinh hãi, chỉ cảm thấy Ma đao hàn khí buốt xương, thâm nhủ :

“Y thị có Ma đao, chưa biết Ma Dao Ca mà đã lợi hại thế này, nếu y thị mà có được Ma đao Tâm Pháp nữa thì trong khắp thiên hạ e không còn ai là địch nữa”.

Dư Mộng Chân không dám để cho nhuyễn kiếm chạm vào Ma đao, vội rút kiếm và lách sang bên, thi triển thân pháp và kiếm pháp thượng thừa ứng phó.

Lúc này Hắc Dao Khách giao thủ với Vân Trung Phiêu, lúc đầu thì còn đối phó nổi, nhưng sau mấy mươi chiêu thì đã thủ nhiều công ít, cảm cực hết sức vất vả.

Tề Lỗ song tàn giao thủ với Bạch Long Sơn, tạm thời chưa đến nỗi bại, Trung Nguyên ngũ kỵ sĩ giao đấu với Âm Dương song sát cũng hết sức khó nhọc, lúc này đã thoái lui liên hồi.

Gã tiểu đồng nguyên là đệ tử của Bạch Long Sơn giao thủ với anh em Bàn Long Dao lại càng nguy hiểm hơn, không đầy ba mươi chiêu đã bị chém trúng hai đao, nhưng y vẫn rất dũng mãnh, anh em Bàn Long Dao nhất thời cũng khó thể hạ nổi y.

Trong hiện trường chỉ không thấy Bạch Phàm đâu cả.

Bỗng một tiếng rú thảm vang lên, tiểu đồng đã bị lão nhị Cổ Tư trong anh em Bàn Long Dao chém đứt một cánh tay, tiếp theo lão đại Cổ Sương vung đao quét ngang, tiện đôi tiểu đồng ngang lưng.

Thiên Đài Kỳ Si canh chừng Hồ Thiết Sanh không dám rời ra, tức giận quát :

- Cổ Tư, cẩu tặc ngươi thật là tàn ác.

Anh em Bàn Long Dao cười hung tợn, cất bước tiến về phía Thiên Đài Kỳ Si.

Thiên Đài Kỳ Si chẳng ngại sợ gì ba anh em họ, nhưng Hồ Thiết Sanh đang trong tình trạng gay go, cũng không dám khinh suất, liền ngậm móc ra một nắm cờ.

Anh em Bàn Long Dao với thế bao vây ba mặt từ từ tiến đến gần.

Thiên Đài Kỳ Si quát to :

- Cổ Nguyên, lão phu cho ngươi nằm xuống trước.

Vừa dứt lời, hai quân cờ đã bay vút ra, chỉ nghe keng keng hai tiếng, Cổ Nguyên cảm thấy lòng bàn tay nóng ran, Bàn Long Dao suýt nữa vượt khỏi tay, y vội cùng kinh hãi.

Nào ngờ tuyệt kỹ của Thiên Đài Kỳ Si không chỉ có vậy, hai quân cờ tách ra bay lên không, rồi nhập lại bay vút xuống.

Cổ Nguyên vừa nghe tiếng gió rít, vội lách sang bên ba bước.

Thiên Đài Kỳ Si nhanh như chớp vung tay, lại ba quân cờ bay ra, hai quân nhắm thẳng vào mắt, một quân hạ xuống, nhắm vào cổ tay.

Chỉ nghe keng một tiếng, Bàn Long Dao rơi xuống đất. Cổ Nguyên tay trái ôm lấy cổ tay phải lùi sau ba bước, một quân cờ đã cắm vào trong xương cổ tay.

Thiên Đài Kỳ Si nói lớn :

- Ngón này có tên gọi là Tượng Bay Ăn Xe.

Cổ Nguyên cúi xuống nhìn, quân cờ cắm vào cổ tay quả nhiên là chữ tượng, bắt giặc vừa then vừa giận.

Cổ Sương và Cổ Tư tức giận, vung động đại đao bổ thẳng xuống đỉnh đầu Thiên Đài Kỳ Si. Đồng thời vung mạnh cổ tay, trên đao bay ra hai vệt sáng vàng, một nhắm vào huyết Đan Điền của Thiên Đài Kỳ Si, một nhắm vào mặt Hồ Thiết Sanh.

Thiên Đài Kỳ Si hoảng kinh quát to :

- Pháo năm bình hai.

Vung tay ném ra một nắm cờ, đồng thời tung ra một cước đá bay vệt sáng vàng nhằm vào mặt Hồ Thiết Sanh.

Chỉ nghe trên không vang lên tiếng keng keng liên hồi, thì ra là những quân cờ va chạm nhau, rồi bay xuống nhanh như chớp.

Chỉ nghe hai tiếng hự đau đớn, Cổ Sương và Cổ Tư cũng bị trúng hai quân cờ, mặt mày nhăn nhó lùi sau ba bước.

Bỗng nghe hai tiếng quát vang, rồi thì tiếng kim khí chạm nhau chát chúa, chỉ thấy nhuyễn kiếm trong tay Dư Mộng Chân đã dính với Ma đao trong tay của người bịt mặt.

Hiển nhiên hai người đã giao đấu nội lực, mọi người bắt giặc cùng ngừng tay đưa mắt nhìn về phía họ.

Hiện trường bỗng chốc trở nên hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ có tiếng đao kiếm ma sát của Dư Mộng Chân và người bịt mặt, chỉ thấy y phục hai người không gió mà lay động phần phật.

Bỗng, hai người cùng buông tiếng quát vang, tiếp theo là tiếng kim khí vỡ nát. Dư Mộng Chân bật lui ba bước dài, nhuyễn kiếm trong tay đã trở thành sắt vụn văng bay tứ phía, và người bịt mặt cũng lùi sau ba bước.

Quần hùng bắt giặc cả kinh, biết là không phải Dư Mộng Chân võ công kém cỏi, mà là ngọn Ma đao đã phát huy uy lực.

Văn Thân Dã Tẩu vừa thấy người mình yêu khi xưa nguy cấp liền tung mình lao đến, huyết lên mấy tiếng quái dị, mấy mươi con Văn Thân Khâu Dẫn trên mình liền bay vút ra.

Người bịt mặt có lẽ vì là nữ nhân, vừa thấy những con giun gớm ghê bay đến, liền kinh hãi tháo lui, vung động Ma đao trong tay, tiếng soẹt soẹt vang lên liên hồi, mười mấy con Văn Thân Khâu Dẫn chết ngay tức khắc.

Người bịt mặt thấy vậy liền lấy lại can đảm, lại vung đao tiến tới.

Văn Thân Dã Tẩu không dám lãng phí Văn Thân Khâu Dẫn nữa, lập tức thi triển Thất Tuyệt chiêu.

Nhưng lão không dám dùng chiêu thử đao nên liên tục bị áp đảo, đang khi nguy cấp, bỗng nhiên trong Tổng đàn Kiếm Già Minh có người cất tiếng hát :

- Võ lâm già trẻ cùng chững bước. Gió tanh mưa máu Ma đao hiện. Nực cười tà minh nghịch lẽ trời. Ba hôm năm bữa đầu lâu bay. Đầu người bạch đạo là vô giá. Ma đao xuất vô quỷ thần kinh...

Người bịt mặt tức giận quát to :

- Trong cung có gian tể.

Lập tức dừng tay, cùng thủ hạ phóng đi vào Tổng đàn Kiếm Già Minh.

Lúc này Hồ Thiết Sanh cũng vừa bình phục, đứng lên quay sang Dư Mộng Chân nói :

- Văn bối thật là xấu hổ, lần nào tuyệt chủng cũng phát tác vào lúc gay cấp, để khiến các vị phải lo lắng cho văn bối.

Dư Mộng Chân nói :

- Người đừng nên cảm tạ lão thân, vừa rồi chính Thiên Đài Kỳ Si đã bảo vệ cho người.

Hồ Thiết Sanh quay sang Thiên Đài Kỳ Si thì lễ :

- Đa tạ Lữ tiên bối.

Thiên Đài Kỳ Si cười hóm hỉnh :

- Thôi đừng màu mè nữa, hãy mau đi tìm hai ả giai nhân của người đi, đến giờ này mà họ vẫn chưa quay về.

Hồ Thiết Sanh vừa rồi tuy tuyệt chứng phát tác, nhưng cũng trông thấy Bạch Ngọc Quyên bỏ đi và Bạch Diêu Hồng đuổi theo, giờ nghe Thiên Đài Kỳ Si nói, lòng hết sức bồn chồn lo lắng.

Dư Mộng Chân liền nói :

- Đi mau đi! Mọi người sẽ chờ người ở khách điểm Ngũ Phúc trong thành Lạc Dương.

Hồ Thiết Sanh vội vàng thi lễ, thi triển toàn lực khinh công phóng đi về phía ấy.

Lát sau, chàng đến một khe suối rộng khoảng bảy tám trượng, nước từ trên cao đổ xuống rất xiết.

Chỉ thấy Bạch Phàm tay phải nắm giữ Bạch Ngọc Quyên phóng đi trên mặt nước, Bạch Diêu Hồng đuổi theo phía sau, còn Tiểu Lục Tử đứng trên bờ nhìn theo ra chiều lo cuống cả lên.

Bạch Phàm ngoại hiệu là Cẩn Lăng Thập Bát Phiêu, công phu trên nước đương nhiên trác tuyệt, Bạch Diêu Hồng cũng giỏi thủy tính nhưng vì đã cụt tay, hành động bất tiện, đuổi theo suốt cả buổi cũng không kịp.

Tiểu Lục Tử không rành thủy tính, đứng trên bờ nóng ruột la oai oái, nhặt đá ném Bạch Phàm, nhưng Bạch Phàm ở trên nước hết sức nhanh nhẹn, hơn nữa lại tay cắp Bạch Ngọc Quyên nên Tiểu Lục Tử e ngại, không sao ném trúng y được.

Bạch Diêu Hồng tức giận quát :

- Cầu tặc, người còn chưa chịu thả người hả?

Bạch Phàm cười hung tợn :

- Mặc dù ta đã mất dương vật, không thể làm tròn đạo người, nhưng ta hận thấu xương Hồ Thiết Sanh, phải hành hạ Bạch Ngọc Quyên mới hả dạ.

Hồ Thiết Sanh buông tiếng quát vang, đứng trên một mỏm đá to, trầm giọng nói :

- Bạch Phàm, người muốn sao?

Bạch Phàm cười khoái trá :

- Tiểu tử người cũng đã đến, bổn thiếu gia phải làm nhục ả này ngay trước mặt người.

Bạch Diêu Hồng tung mình lướt tới, Bạch Phàm gằn giọng :

- Người còn tiến thêm bước nữa, bổn thiếu gia giết chết ả ngay tức khắc.

Bạch Diêu Hồng lo đến nước mắt chảy dài nói :

- Cầu tặc, người còn có tính người không hả?

Bạch Phàm cười khẩy :

- Đã không còn tính người thì không làm chuyện người, đó gọi là báo ứng. Hồ Thiết Sanh, người đã chém ta cụt một tay, lại hủy mất dương vật di truyền nòi giống của ta, ta phải bắt chấp thủ đoạn báo phục, chúng ta ở trên mặt nước phân cao thấp.

Hồ Thiết Sanh cười khẩy :

- Người tưởng công phu trên nước của người thiên hạ vô địch hay sao? Cầu tặc, người hãy bỏ Bạch Ngọc Quyên xuống, chúng ta quyết đấu một cách công bằng.

Bạch Phàm cười gằn :

- Ta nắm lấy ả cũng vậy thôi, người chớ có mơ tưởng.
- Như vậy thì Hồ mỗ thắng người cũng bị người cười chê, người có giỏi thì hãy bỏ nàng ra, nếu Hồ mỗ bại, người vẫn có thể mang nàng đi.

Bạch Diêu Hồng hoảng kinh :

- Sanh ca, vậy không được, công phu trên nước của hần...

Hồ Thiết Sanh ngắt lời :

- Sống chết có số mệnh, nếu ngu huynh mà bại dưới tay cầu tặc này, thà chết đi còn hơn.

Bạch Phàm đảo tròn mắt :

- Cũng được, nhưng ta có điều kiện.

Hồ Thiết Sanh nhìn chót vào mặt Bạch Phàm :

- Người nói đi.
- Thứ nhất, hai ta giao đấu, kẻ khác không được xen vào. Thứ nhì, kẻ khác phải đứng trên bờ, điểm huyết Bạch Ngọc Quyên và để trên mỏm đá giữa khe suối này.

Hồ Thiết Sanh gật đầu :

- Được, Hồ mỗ đồng ý.

Đoạn quay sang Bạch Diêu Hồng khoát tay nói :

- Hồng muội, xin hãy lên trên bờ, không được nhúng tay vào.

Bạch Diêu Hồng nước mắt ràn rụa đi lên bờ đứng với Tiểu Lục Tử.

Tiểu Lục Tử tức giận nói :

- Hồ Thiết Sanh, trước nay người làm việc gì cũng đúng, chỉ việc này là ta không phục, nếu người nhất quyết như vậy, ta liều mạng với người...

Chưa dứt lời đã tung mình lao bổ vào Hồ Thiết Sanh, với tám thành công lực một chưởng tung ra.

Hồ Thiết Sanh tức giận, thoáng nghiêng người tránh khỏi, liên tiếp tung ra ba cước.

Tiểu Lục Tử võ công kém xa Hồ Thiết Sanh, lập tức luống cuống, Hồ Thiết Sanh buông tiếng cười khẩy, bịch một tiếng đá Tiểu Lục Tử văng bay ra xa hơn trượng, ngã chổng gọng ra đất.

Hồ Thiết Sanh tung mình lướt đi trên mặt nước, tiến về phía Bạch Phàm.

Bạch Phàm cả kinh, trước nay y ngỡ là công phu trên nước ngoại trừ Vân Trung Phiêu, trên đời không ai có thể bì kịp, giờ thấy Hồ Thiết Sanh lướt đến trên mặt nước, bất giác chấn động tâm thần. Ngay trong khoảnh khắc ấy, Hồ Thiết Sanh đã đến trước mặt y chỉ còn cách năm sáu bước.

Hồ Thiết Sanh trầm giọng nói :

- Cầu tặc, người hãy điểm huyết Bạch Ngọc Quyên trước đi.

Bạch Phàm tiện tay điểm huyết Bạch Ngọc Quyên, đặt nàng lên trên một mỏm đá nhô ra trên nước, từ trong tay áo lấy ra một ngọn phân thủy Nga Mi thích.

Hồ Thiết Sanh không có binh khí, trầm giọng nói :

- Cầu tặc, người xuất thủ trước đi.

Bạch Phàm buông tiếng quát to, Nga Mi thích trong tay đâm thẳng ra.

Hồ Thiết Sanh lướt lùi ra sau, cất người lên khỏi mặt nước hơn nửa thước, thi triển Phong Lôi bát cước, chớp nhoáng tung ra hai mươi mấy cước.

Bạch Phàm cũng chân không dính nước, lượn lách như cá lội, nhanh nhẹn tránh khỏi thế cước của Hồ Thiết Sanh, rồi tùm một tiếng phóng xuống nước.

Bạch Diêu Hồng vội lớn tiếng nói :

- Sanh ca, đừng xuống nước...

Nhưng Hồ Thiết Sanh cũng đã phóng xuống nước đuổi theo.

Bạch Phàm thấy vậy mừng rỡ bởi trên mặt nước võ công của Hồ Thiết Sanh quá cao, y khó thể giành phần thắng, nhưng ở dưới nước và Hồ Thiết Sanh lại không có binh khí, chưởng lực không sao thi triển được, vậy là y chiếm hẳn lợi thế.

Hồ Thiết Sanh lặn xuống nước, cũng không dám khinh suất, mắt chỉ nhìn thấy cảnh vật trong phạm vi một trượng.

Đột nhiên, Bạch Phàm với chiêu Long Hình Nhất Thức từ dưới vung lên, đâm vào lòng bàn chân chàng.

Hồ Thiết Sanh thiệt thòi vì không có binh khí trong tay, tuy tránh khỏi nhưng cũng hết sức nguy hiểm.

Bạch Phàm toàn chủ động tấn công, dường như tầm nhìn trong nước xa hơn, nhanh nhẹn hơn Hồ Thiết Sanh, Nga Mi thích trong tay vung ra như tia chớp.

Lát sau, Hồ Thiết Sanh đã hoàn toàn lâm vào thế bị động, có mấy lần suýt bị Nga Mi thích đâm trúng.

Sau mấy mươi chiêu, Bạch Phàm đã nhận thấy tầm nhìn dưới nước của Hồ Thiết Sanh chỉ trong phạm vi một trượng, liền nảy sinh độc kế, lặn sâu xuống đáy, hai chân khuấy mạnh, đất bùn liền dấy lên lan rộng ra mấy trượng.

Hồ Thiết Sanh thấy vậy cả kinh, vội bơi nhanh ra ngoài phạm vi nước đục.

Nào ngờ Bạch Phàm đã tính toán trước, hai chân chỗi mạnh, người cất lên bảy tám thước, Nga Mi thích đâm vào huyết Thiên Linh của Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh tuy mắt không nhìn thấy nhưng thính giác linh mẫn, biết đối phương từ trên cao đánh xuống, liền vọt ngược ra sau ba trượng, ra khỏi phạm vi nước đục.

Nào ngờ Bạch Phàm không hề đâm xuống, lại lặn xuống đáy và khuấy đục nước, lần này rộng đến mấy mươi trượng.

Sau đó, y từ từ tiến tới, nước không chút dao động, Hồ Thiết Sanh đứng yên dùng tai thay mắt.

Bạch Phàm tiến tới gần khoảng một trượng, đã nhìn thấy Hồ Thiết Sanh, nhưng Hồ Thiết Sanh lại không nhìn thấy y.

Bạch Phàm buông tiếng cười gằn, Nga Mi thích vung lên, một luồng sáng bạc bay thẳng vào ngực Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh giật mình cả kinh, vội thụp nhanh xuống, luồng sáng bay xẹt qua vai, áo bị rách toạc, bay mất một mảng da thịt.

Thì ra chỗ tay cầm Nga Mi thích của Bạch Phàm có xích sắt dính liền, dài khoảng trượng rưỡi, có thể sử dụng như ám khí, đồng thời Nga Mi thích lại là loại vũ khí lợi hại nhất trong nước, không có lực cản nên tốc độ rất nhanh.

Hồ Thiết Sanh lại vọt người đi xa bảy tám trượng, thoát khỏi phạm vi nước đục, máu trên vai hòa với nước nhuộm đỏ một khoảng rộng hơn trượng, và Bạch Phàm cũng lại tiến đến gần.

Lần này Bạch Phàm lại thay đổi chiến thuật, lượn vòng quanh Hồ Thiết Sanh, đất bùn dưới đáy lại dấy lên, rồi nhô lên cách mặt nước một thước, đưa mắt nhìn xuống.

Đất bùn tiến gần vào giữa, Hồ Thiết Sanh không thấy Bạch Phàm đang ở trên đầu, vừa định vọt ngang đi, bỗng cảm thấy một luồng kinh lực từ trên ập xuống, vội toàn lực tung ra một chưởng, đồng thời lách nhanh sang bên, rồi vọt lên mặt nước.

Nào ngờ Bạch Phàm nhìn thấy rõ, lập tức đuổi theo, dùng Nga Mi thích nhanh như chớp đâm ra.

Hồ Thiết Sanh bỗng cảm thấy lòng bàn chân đau nhói, đã bị Nga Mi thích đâm thủng đế giày, bắt giặc hoảng kinh hồn vía, lại toàn lực phóng vọt đi xa mười mấy trượng.

Chàng lúc này đã hận thấu xương Bạch Phàm, nhưng lại không thể rút lui, bởi nếu chàng bại, Bạch Ngọc Quyên tính mạng khó bảo toàn, mà ngay cả bản thân chàng cũng khó thoát khỏi độc thủ.

Bỗng chàng phát hiện võ đao đeo trên lưng ánh lục tủa sáng trong nước, mới hiểu ra hai lần bị đột kích vừa rồi đều may mắn nhờ ánh sáng từ võ đao tỏa ra mới có thể tránh kịp, không thì e đã táng mạng dưới Nga Mi thích rồi.

Chàng lấy võ đao ra, chú mắt nhìn Bạch Phàm, máu tươi từ lòng bàn chân chàng chảy ra nhuộm đỏ cả một khoảng rộng.

Bạch Phàm thấy chàng lấy võ đao ra, buông tiếng cười khẩy liên hồi, đương nhiên không hề bận tâm, đồng thời y nghĩ Hồ Thiết Sanh đã bị đâm trúng hai thích, sức chiến đấu đã suy giảm rất nhiều, bèn không thêm khuấy bùn đất nữa, tiến thẳng đến ngay trước mặt.

Hồ Thiết Sanh không muốn tránh né nữa, đứng yên ngưng thần chờ đợi.

Bạch Phàm bỗng vung tay, Nga Mi thích với chiêu Ngụy Sào Thủ Noãn (lấy trứng) đâm vào huyệt Khí Hải của Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh lách sang bên, vung võ đao lên gạt, chỉ nghe cách một tiếng, ngọn Nga Mi thích đã gãy đôi, Bạch Phàm kinh hãi lùi ra xa hơn trượng.

Hồ Thiết Sanh cơ hồ ngỡ đây là trong mơ, bởi Nga Mi thích này được rèn bằng thép ròng và to cỡ trứng ngỗng, chàng cúi xuống nhìn, võ đao không chút suy chuyển.

Thế là chàng dùng khí bùng dậy, thầm nhủ :

“Đã là Ma đao, võ đao đương nhiên cũng chẳng tầm thường, thảo nào võ đao này lại có thể phát sáng”.

Giờ chàng đã vững dạ, liền lao thẳng tới, vung võ đao đâm thẳng vào ngực Bạch Phàm.

Bạch Phàm tay cầm nửa ngọn thích gãy, vẫn chưa tin là do võ đao chém gãy, nghĩ binh khí của mình vốn đã bị nứt sẵn nên khi va chạm với võ đao mới gãy đôi.

Y buông tiếng cười khẩy, vận hết toàn bộ công lực, vung đoạn thích gãy lên đón đỡ. Lại cách một tiếng, nửa đoạn thích của y gãy nát thành nhiều mảnh, văng bay tứ phía, có mảnh bắn lên khỏi mặt nước.

Hai người đều sững sờ, Hồ Thiết Sanh vui mừng khôn xiết, lại tung mình lao tới.

Bạch Phàm trong tay chỉ còn lại cán thích, vung vứt đi, hai chân khuấy mạnh, bùn đất liền dấy lên, thừa cơ vọt ngang sang bên...

Y ra xa hơn trượng, lại khuấy động cho nước vẫn đục khiến Hồ Thiết Sanh không sao tìm được y. Y lội ra xa mấy mươi trượng, lên khỏi mặt nước, sang bên kia bờ, lủi vào khe đá đào tẩu.

Hồ Thiết Sanh tìm hồi lâu trong nước, đến khi bùn lắng nước trong đã không còn thấy bóng dáng của Bạch Phàm đâu nữa, liền tức ngoi lên mặt nước, bơi vào bờ.

Bạch Diêu Hồng liền chạy đến, thấy trên vai và lòng bàn chân chàng máu chảy ròng ròng, nước mắt chảy dài nói :

- Sanh ca, tiểu muội không ngờ Sanh ca lại chiến thắng cầu tặc ấy, Sanh ca giờ cảm thấy thế nào?

- Chỗ vết thương tê buốt, hẳn là có độc.

- Không sai, Nga Mi thích của hắn có độc, nhưng tiểu muội chữa trị được.

Hồ Thiết Sanh quét mắt nhìn hỏi :

- Quyên muội và Tiểu Lục Tử đâu?

- Quyên muội tự giải huyết và bỏ đi rồi. Tiểu muội có khuyên Quyên muội ở lại, nhưng Quyên muội nói là kiếp này không muốn gặp Sanh ca nữa, và mong Sanh ca hãy bảo trọng, còn Tiểu Lục Tử đã đuổi theo Quyên muội rồi.

Hồ Thiết Sanh giậm chân :

- Ôi! Quyên muội thật quá nóng tính, vạ nhất lại gặp Bạch Phàm thì...

- Thuốc giải của tiểu muội đã bị đánh mất rồi, nhưng tiểu muội có thể phối chế, Sanh ca hãy nằm xuống để tiểu muội hút chất độc ra trước, sau đó hẵng phối chế thuốc giải.

Hồ Thiết Sanh nằm xuống, Bạch Diêu Hồng liền kề miệng vào chỗ vết thương hút máu độc, lúc này cánh tay phải Hồ Thiết Sanh đã tê dại, chân trái tê dại nửa phần và lan dần lên trên.

Chỉ nửa tuần trà sau, Hồ Thiết Sanh đã cảm thấy thuyên giảm nhiều, nhưng cần phải giải độc ngay, nếu không vẫn có nguy cơ chất độc xâm nhập vào tim.

Bạch Diêu Hồng mồ hôi nhễ nhại đứng lên, cúi đầu xuống lau mồ hôi, ngay khi ấy, một bóng người nhanh như chớp lao đến đặt tay lên huyết Thái Dương của Hồ Thiết Sanh.

Bạch Diêu Hồng kêu lên một tiếng thảng thốt, thì ra là Bạch Phàm, y vốn chưa bỏ đi.

Bởi quá cảm hận Hồ Thiết Sanh, muốn chứng kiến chàng độc phát táng mạng.

Hồ Thiết Sanh thở dài nói :

- Bạch Phàm, Hồ mỗ đã lọt vào tay ngươi, ngươi muốn làm gì thì làm, nhưng Bạch Diêu Hồng là em của ngươi, mong ngươi đừng hại nàng ta.

Bạch Phàm cười gằn :

- Tiểu tử ngươi sắp chết đến nơi mà còn lo nghĩ nhiều quá.

Bạch Diêu Hồng nghiêng răng tiến tới nói :

- Cùng lắm là bổn cô nương với Sanh ca chết dưới tay ngươi, nhưng tin chắc rồi đây ngươi cũng sẽ chết một cách thảm thiết.

Hồ Thiết Sanh bỗng quát to :

- Hồng muội hãy rời khỏi đây mau, nếu Hồng muội không vâng lời, chờ hấn hạ độc thủ, ngu huynh cần lưỡi chết ngay.

Bạch Diêu Hồng giật mình chững bước, kinh hãi nói :

- Sanh ca... tuyệt đối không thể chết.

Bạch Phàm cười vang :

- Hấn chết chắc rồi, nhưng trước khi hấn chết, ta phải ăn miếng trả miếng...

Bạch Diêu Hồng bỗng quỳ sụp xuống van vãn :

- Bạch Phàm... ca ca, tiểu muội van xin ca ca hãy giết chết tiểu muội đi, chứ đừng giết Sanh ca.

Hồ Thiết Sanh lòng tốt cùng cảm động, bất giác nước mắt tuôn trào, trầm giọng nói :

- Hồng muội nếu thật sự yêu ngu huynh thì hãy mau nghe lời ngu huynh rời khỏi đây ngay, sau này hẵng tìm cách báo thù cho ngu huynh và trừ hại cho võ lâm.

Bạch Diêu Hồng không màng đến, khóc gào lên :

- Ca ca hãy nhìn xem, tiểu muội đã ra nông nổi này, chẳng lẽ ca ca không có chút lòng trắc ẩn nào cả hay sao?

Bạch Phàm cười khẩy :

- Đó là do ngươi tự chuốc lấy, ráng mà chịu.

Đoạn quay sang Hồ Thiết Sanh, trầm giọng nói :

- Hồ Thiết Sanh, ngươi cũng có ngày hôm nay. Hắc hắc! Thôi được, ta để cho ngươi sống, nhưng tin chắc là ngươi sống còn đau khổ hơn chết. Trước hết ta phá hủy bộ mặt của ngươi, kể đến là xẻo của quý của ngươi, sau cùng là chặt đi hai tay một chân, để cho ngươi sống trong tội cùng đau khổ.

Hồ Thiết Sanh nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn thảm trạng của Bạch Diêu Hồng, bởi lúc này mặt mày nàng trắng bệch, rũ rượi nằm lăn ra đất. Chàng biết mình đã không còn hy vọng sống, chỉ tội nghiệp cho Bạch Diêu Hồng, bởi Bạch Diêu Hồng quá yêu chàng, chàng tin chắc lòng Bạch Diêu Hồng lúc này còn đau khổ hơn chàng nhiều.

Bạch Phàm buông tiếng cười gằn liên hồi, vung tay chop vào mặt Hồ Thiết Sanh.

Đột nhiên, một tiếng trầm giọng quát :

- Dừng tay!

Bạch Phàm giật mình quay đầu nhìn, chỉ thấy một người bịt mặt đang đứng cách y khoảng ba trượng.

Bạch Diêu Hồng lạng người, thâm kêu lên :

- Thế là hết.

Thì ra người bịt này chính là kẻ cầm đầu Kiếm Già Minh, bà ta đã hiện thân, e ngay cả tính mạng mình cũng khó thể bảo toàn.

Người bịt mặt trầm giọng nói :

- Thật không thể ngờ tiểu tử ngươi cũng có ngày hôm nay, bốn nhân phải chính tay lấy mạng ngươi Hồ Thiết Sanh mở mắt nhìn, rồi lại nhắm mắt lại, thâm nhủ :

“Chết dưới tay người này còn hơn là chết dưới tay Bạch Phàm”.

Người bịt mặt từ từ tiến tới nói :

- Bạch Phàm, hãy điểm huyết hắc rồi lui sang bên.

Bạch Phàm không dám trái lời, liền điểm huyết Hồ Thiết Sanh rồi lui ra xa hơn trượng.

Bạch Diêu Hồng thừa cơ tung mình lao đến, vừa định giải huyết cho Hồ Thiết Sanh, bỗng nghe người bịt mặt quát to :

- Dừng tay!

Dứt lời đã tung mình về phía Bạch Phàm.

Bạch Phàm vốn đã sinh nghi, bởi nghe giọng nói của người bịt mặt này có vẻ khác lạ nên đã sớm phòng bị. Người bịt mặt vừa động đây, y đã tung mình vọt ngược ra sau, tùm một tiếng phóng xuống khe suối.

Người bịt mặt cười khẩy :

- May cho tên cầu tặc ngươi đấy.

Đoạn tháo khăn che mặt xuống, thì ra là một người đàn bà trung niên.

Bạch Diêu Hồng thấy đối phương quát ngăn mình và lại lao về phía Bạch Phàm, bắt giác sững sờ, giờ nhìn kỹ, nhận ra chính là Ma Thủ Hồng Nhan Dư Mộng Chân đã thay lại nữ trang.

Lúc này, chỉ thấy bà quả nhiên xinh đẹp tuyệt trần, phong tư thoát tục. Bạch Diêu Hồng trước nay tự phụ nhan sắc hơn người, giờ cũng nhìn đến ngáy ngẩn, thâm nhủ :

“Thảo nào các vị cao nhân khi xưa đều yêu bà say đắm, quả nhiên là xinh đẹp tuyệt trần”.

Dư Mộng Chân mỉm cười nói :

- Nha đầu, còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau giải huyết cho Hồ Thiết Sanh đi nào.

Bạch Diêu Hồng liền giải huyết cho Hồ Thiết Sanh, sau đó Dư Mộng Chân cho chàng uống một viên thuốc giải độc, đoạn nói :

- Chất độc trong mình ngươi rất là lợi hại, và lại bị nhiều nước ngấm vào, cần phải cấp tốc chữa trị, nhưng dù vậy, trong một tháng cũng không thể đi lại được.

Bạch Diêu Hồng công lấy Hồ Thiết Sanh, ba người phóng đi về phía Lạc Dương, đến khách điểm Ngũ Phúc gặp gỡ với quần hùng.

Nhưng Bạch Ngọc Quyên và Tiểu Lục Tử chưa về đến, Dư Mộng Chân liền tức phái Trung Nguyên ngũ kỵ sĩ đi tìm.

Bạch Diêu Hồng kê toa thuốc, ra được phòng mua về nấu cho Hồ Thiết Sanh uống.

Thấm thoát hơn một tháng trôi qua, Tiểu Lục Tử với Bạch Ngọc Quyên vẫn biệt vô âm tín, và cả Trung Nguyên ngũ kỵ sĩ cũng không thấy trở về, Dư Mộng Chân hết sức nóng lòng.

Hồ Thiết Sanh độc thương đã khỏi, quyết định cùng Bạch Diêu Hồng đi tìm, và trước tiên đến Ngọa Long cương xem thử.

Hai người từ biệt quần hùng, đêm hôm sau đã đến Ngọa Long cương. Nhà vẫn như xưa nhưng người đã đi biệt, Hồ Thiết Sanh bất giác nghe lòng vô vàn đau xót.

Hai người đi đến chỗ ở của Bạch Long Xuyên, chỉ thấy trên lầu trúc có ánh đèn leo lét, Hồ Thiết Sanh kinh ngạc nói :

- Hồng muội, trang này từ khi Bạch tiên bối mất tích, Quyên muội và Tiểu Thúy cũng đã cùng ngu huynh ra đi, trong trang không còn ai nữa, giờ sao lại có ánh đèn thế nhỉ?

Bạch Diêu Hồng trầm ngâm :

- Chẳng lẽ là Quyên muội đã trở về đây? Chúng ta hãy vào xem thử.

Hai người phi thân lên lầu trúc, từ cửa sổ nhìn vào, chỉ thấy Bạch Ngọc Quyên nửa ngồi nửa nằm trên giường, mặt rất tiêu tụy và đang nôn mửa.

Bạch Diêu Hồng sững sốt nói :

- Sanh ca, hai người phải chăng đã...

Hồ Thiết Sanh ngăn người :

- Đã sao?

Bạch Diêu Hồng đỏ mặt :

- Rõ gốc, chẳng lẽ phải cần tiểu muội nói ra hay sao? Sanh ca đã sắp làm cha rồi.

Hồ Thiết Sanh sững sốt :

- Sao Hồng muội biết ngu huynh sắp làm cha?

- Sanh ca gốc quá! Có nhìn thấy không? Quyên muội đang nôn mửa, hẳn là đã hoài thai rồi.

Hồ Thiết Sanh mừng rỡ, lớn tiếng nói :

- Quyên muội! Quyên muội! Ngu huynh đây này!

24. Chương 24: Hồi 24

Hồ Thiết Sanh xô mở cửa sổ, tung mình vào trong.

Nào ngờ Bạch Ngọc Quyên vừa nghe tiếng, giật mình hốt hoảng đứng bật dậy, từ cửa sổ sau vọt ra, loáng cái đã mất dạng.

Hồ Thiết Sanh đứng thừ ra nói :

- Hồng muội, Quyên muội vậy là sao thế này?

Bạch Diêu Hồng hồi hã nói :

- Đuổi theo mau! Quyên muội quả đã là hoài thai, bụng đã phình lên rồi.

Hai người vượt qua cửa sổ sau ra ngoài, chỉ thấy bốn bề tĩnh lặng, gió đêm hiu hắt, chẳng còn thấy bóng dáng Bạch Ngọc Quyên đâu nữa.

Hai người tìm kiếm quanh đó một hồi, không có kết quả, Hồ Thiết Sanh thắc mắc nói :

- Tại sao Quyên muội lại phải lẩn tránh huynh? Cho dù hôm trước ngu huynh có thái độ lạnh nhạt thì Quyên muội cũng đâu thể tuyệt tình thế này?

- Sanh ca không rõ lòng dạ của phụ nữ, phụ nữ rất hẹp hòi cố chấp, nhất là phương diện tình yêu còn xem trọng hơn cả tính mạng. Có lẽ là Quyên muội thấy Sanh ca thân mật với tiểu muội, nên đau lòng muốn thành toàn cho chúng ta.

Hồ Thiết Sanh giậm chân :

- Sai rồi, Quyên muội tránh mặt thế này đâu phải là thành toàn cho chúng ta. Ôi! Tính nết Quyên muội cũng thật quá quái lạ.

Bạch Diêu Hồng bỗng hỏi :

- Sanh ca, giờ chúng ta đi đâu đây?

- Chúng ta hãy dò thám Tổng đàn Kiếm Già Minh một lần nữa, đồng thời đến sơn cốc chỗ gần Trích Tinh bình xem thử, rất có thể Lạc tiên bối với Bạch tiên bối sẽ ẩn chúng võ công lần thứ ba tại đó, và không chừng Quyên muội cũng có mặt ở phụ cận.

- Và còn Ma đao nữa, chúng ta nhất định phải đoạt lại.

Hồ Thiết Sanh sực nhớ chuyện võ đao thắng địch, bèn nói :

- Hồng muội, có chuyện này rất là kỳ lạ!

Bạch Diêu Hồng trở mắt :

- Chuyện gì kỳ lạ vậy?

- Đao mất nhưng võ đao còn, võ đao này cũng là một chí bảo võ lâm.

Bạch Diêu Hồng ngạc nhiên, không tin nói :

- Một võ đao sao thể nói là chí bảo võ lâm? Cùng lắm cũng chỉ giá trị vài trăm lạng bạc mà thôi.

Hồ Thiết Sanh bèn kể lại chuyện động thủ dưới nước với Bạch Phàm, và võ đao đã đánh gãy nát Nga Mi thích của y.

Bạch Diêu Hồng vẫn chưa tin nói :

- Võ đao mà có thể thay cho binh khí, đó quả là chuyện lạ chưa từng nghe bao giờ, thật tiểu muội không sao tin được.

- Để ngu huynh thử cho Hồng muội xem.

Hồ Thiết Sanh cởi võ đao, Bạch Diêu Hồng cũng rút điểm huyết quyết ra nói :

- Sanh ca, chúng ta hãy dùng binh khí thử xem.

Hồ Thiết Sanh lắc đầu :

- Không được, làm hư hoại binh khí vừa tay của Hồng muội tiếc lắm, hơn nữa hai tay của Hồng muội đã...

Bạch Diêu Hồng cười :

- Sanh ca đừng làm ra vẻ huyền bí, tiểu muội chẳng tin võ đạo này mà có thể đánh gãy điểm huyết quyết của tiểu muội. Điểm huyết quyết này được rèn bằng ngũ kim, cứng rắn hơn Nga Mi thích của Bạch Phàm nhiều. Sanh ca hãy yên tâm, tiểu muội tuy cụt hai tay, nhưng cánh tay phải hãy còn một khúc, có thể buộc binh khí vào.

- Thôi cũng được, để ngu huynh buộc cho.

Bạch Diêu Hồng kể từ lúc gặp Hồ Thiết Sanh, đây là lần đầu tiên nàng sử dụng binh khí, môn tuyệt kỹ của nàng có tên là Truy Hồn thập tam điểm, ngoại hiệu của nàng cũng là Truy Hồn Thập Tam Điểm, bởi mỗi lần xuất thủ là điểm huyết quyết điểm ra liên tiếp mười ba lần, nhanh như chớp.

Bạch Diêu Hồng quát :

- Sanh ca, hãy tiếp chiêu.

Ngọn điểm huyết quyết dài hơn thước rít gió ghê rợn, chớp mắt đã điểm ra mười ba lần, thấy đều nhắm vào ngực Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh cười :

- Quả nhiên không hổ danh Truy Hồn Thập Tam Điểm.

Chỉ nghe cách một tiếng, Bạch Diêu Hồng liền cảm thấy tay phải nhẹ đi, lùi sau ba bước, cúi xuống nhìn, quả thấy điểm huyết quyết đã cụt mất nửa phần.

Nàng giờ mới tin võ đạo này là chí bảo vô lâm, nhưng binh khí bị hủy cũng rất là đau lòng, nhào vào lòng Hồ Thiết Sanh phụng phịu :

- Tiểu muội không biết đâu, Sanh ca phải đền binh khí cho tiểu muội mới được.

Dứt lời, nước mắt chảy dài, Hồ Thiết Sanh biết nàng không phải đau buồn vì binh khí bị gãy, bởi hai cánh tay nàng đã mất, không còn sử dụng được binh khí, mà là buồn tủi vì hai cánh tay cụt kia.

Hồ Thiết Sanh thương hại ôm lấy nàng nói :

- Hồng muội đừng buồn, ngu huynh đã nói rồi, tình yêu ngu huynh giành cho Hồng muội mãi mãi không thay đổi.

Bạch Diêu Hồng âu yếm nhìn chàng :

- Sanh ca, tiểu muội hết sức vui sướng được làm vợ Sanh ca.

- Ngu huynh cũng rất vui sướng có được một người vợ hiền như Hồng muội...

Hai người hôn nhau hồi lâu mới rời nhau ra, nhìn nhau cười sung sướng, rồi cùng phóng đi về phía Trích Tinh bình.

Trên đường, Hồ Thiết Sanh nói :

- Hồng muội, phen này người bịt mắt kia có Ma đao trong tay như hổ thêm cánh, chúng ta phải hết sức cẩn thận. Ngu huynh phải vạch trần bộ mặt thật của bà ta, xem bà ta là ai?

Bạch Diêu Hồng trầm ngâm :

- Dư tiền bối đã biết bà ta là ai rồi, nhưng có điều là chưa chịu nói ra, hẳn là bà ta cũng là người vang danh với Bạch tiền bối và Lạc tiền bối khi xưa, và rất có thể là có giao tình với nhau.

- Ngu huynh cũng nghĩ vậy, bởi Dư tiền bối từng nói, tất cả đều vì một chữ tình, chứng tỏ người bịt mắt khi xưa hẳn là có giao tình rất hậu với gia sư tổ và Bạch tiền bối. Chẳng hiểu vì sao lại trở mặt thành thù, phá hoại thanh danh của hai vị lão nhân gia ấy.

- E rằng ngoài chữ tình ra còn có nhân tố khác nữa, người bịt mắt chẳng đã từng nói “người vô tội nhưng mang vật có tội” là gì?

Đến Tổng đàn Kiếm Già Minh, Hồ Thiết Sanh cởi vỏ đao ra cầm tay, hai người từ phía sau lên vào, chỉ thấy trong ba gian tịnh xá có ánh đèn hắt ra.

Hai người đi đến bên cửa sổ sau nhìn vào, chỉ thấy một nữ nhân lỏa lồ nghiêng người đang nằm trên giường, trông y thị tuổi đã ngoài ba mươi nhưng da thịt nõn nà như được tạc bằng mã não, tốt cùng khêu gợi.

Hồ Thiết Sanh đứng ngây ngẩn nhìn, Bạch Diêu Hồng nhẹ thúc chàng một phát, rồi lại lườm chàng một cái.

Hồ Thiết Sanh nhún vai nói :

- Hãy xem, có người đến...

Chỉ thấy cửa tịnh xá có người nhẹ đẩy ra, nhưng không nhìn thấy người ở bên ngoài.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng lúc này đã nhận ra nữ nhân lỏa thể là Hấp Huyết Độc Phong Lý Anh trong Thiên Ma Ổ.

Chỉ nghe ngoài cửa sổ có tiếng người nói :

- Lão đại, đệ xin nhường bước.

Một người khác cười hề hề :

- Mỹ ý của lão nhị, ngu huynh tâm linh, lão nhị vào trước đi.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng nhận ra đó chính là hai lão ma đầu Âm Dương song sát, bất giác vừa tức giận vừa buồn cười.

Âm Sát nghênh ngang đi vào tịnh xá, khi ánh mắt y chạm vào thân hình câu hồn nhiếp phách trên giường, liền tức hai mắt trợn trừng, nuốt nước miếng ừng ực.

Hấp Huyết Độc Phong nhẹ giơ hai chân lên, nguyệt cho Âm Sát một cái cực kỳ quyen rũ.

Âm Sát lòng như mở hội, run run đi đến bên giường, đưa tay ra định sờ vào người Hấp Huyết Độc Phong.

Hấp Huyết Độc Phong bỗng buông tiếng cười khẩy, chân phải tung lên, bộp một tiếng đá vào bẹn Âm Sát, văng bay ra xa hơn trượng.

Hấp Huyết Độc Phong lạnh lùng nói :

- Cỡ như hai người mà cũng dám động đến lão nương. Hừ, cút ngay.

Âm Sát đỏ bừng mặt :

- Yêu phụ, người đã không thèm huynh đệ bọn này, tại sao lại cởi hết y phục cám dỗ chứ?

Hấp Huyết Độc Phong cười khẩy :

- Rượu không say người, người tự say. Sắc không mê người, người tự mê. Ai cám dỗ các người?

- Vậy chứ người chờ đợi ai?

- Người lão nương chờ đợi, nói ra chắc chắn các người sẽ sợ vỡ mật.

- Ai vậy chứ?

- Chủ nhân của các người, Vân Trung Phiêu Cổ Thương.

Âm Dương song sát giật mình cả kinh, lập tức quay người bỏ chạy mất dạng.

Bỗng nơi cửa bóng người nhấp nhোáng, Vân Trung Phiêu đã đứng bên giường.

Hấp Huyết Độc Phong nũng nịu :

- Cổ huynh sao giờ mới đến? Tiểu muội chờ sốt cả ruột đây nè.

Bạch Diêu Hồng đỏ bừng mặt, thúc Hồ Thiết Sanh nói :

- Đi thôi, thật không ngờ Vân Trung Phiêu lại là một lão thâm tặc.

Hai người rời khỏi tịnh xá, phóng đi về phía trước, phi thân lên mái đại điện chính giữa, đưa mắt nhìn xuống, bất giác sửng sờ.

Thì ra là Ma Già Bạch Long Xuyên đang đứng đối mặt với người bịt mặt, hai người đều lặng thinh.

Hồi lâu, Bạch Long Xuyên mới trầm giọng nói :

- Tôn giá một đời thanh danh có được chẳng dễ, không nên tự hủy đi, hãy mau giải tán Kiếm Già Minh thì hơn.

Người bịt mặt cười khẩy :

- Tôn giá nói dễ nghe quá. Di mệnh của sư môn lão thân sao chống lại, hơn nữa vì hai người, lão thân đã độc thân cả đời...

Người bịt mặt nói đến đó, giọng nói như có vẻ nghẹn ngào.

Bạch Long Xuyên nói :

- Tôn giá... sao thể như vậy? Bọn này... hoàn toàn không hề hay biết?

Người bịt mặt trầm giọng :

- Hai người đương nhiên là không biết, có mặt ả tiện nhân Dư Mộng Chân, lão thân đáng kể gì chứ? Lão thân hận thấu xương cả ba người, nên lão thân phải thực hiện di mệnh của sư môn, thu chí bảo về.

- Tôn giá nên biết là món chí bảo và bí kíp ấy không phải vật sở hữu riêng của lệnh sư, mà là do lệnh sư cùng với gia sư và sư phụ của Lạc huynh ba người chung sức nghiên cứu mà nên, chẳng ngờ lệnh sư lại có ý đồ...

Người bịt mặt quát :

- Láo! Bạch Long Xuyên, tôn giá có chịu trao ra bí kíp hay không?

Bạch Long Xuyên lắc đầu :

- Bí kíp đó không có trong mình Bạch mỗ, mà dù có cũng chẳng thể trao ra...

Người bịt mặt buông tiếng cười sắc lạnh, song chưởng ngang ngực tung ra.

Bạch Long Xuyên cũng song chưởng ngang ngực đẩy ra, chỉ nghe bùng một tiếng rền rĩ, bàn ghế văng bay, cả gian đại điện lung lay, cát bụi rơi tới tấp.

Hai người cùng bật lùi ba bước, Bạch Long Xuyên thừa cơ tung mình ngược lên vọt qua cửa sổ, loáng cái đã mất dạng.

Người bịt mặt hết sức tức tối, đi qua đi lại trong điện, lăm lăm :

- Vì các người ta đã phí đi mất xuân xanh, chả lẽ vậy là xong? Hừ! Ta nhất nhất phải lấy lại sự bồi thường ở Dư Mộng Chân.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng nghe vậy giật thót người, chỉ thấy ngọn Ma đao được đặt lên trên bàn, sáng rực ánh lục, hàn khí buốt xương.

Người bịt mặt cầm Ma đao nói :

- Giờ ta đã có được Ma đao, nhưng tiếc là chưa có tâm pháp.

Đoạn co ngón tay búng nhẹ, choang một tiếng như sấm rền, hớn hờ nói :

- Quả là một ngọn bảo đao. Tạm thời ta tuy chưa có được tâm pháp, nhưng có ngọn đao này trong tay thì cũng đủ tranh thủ hùng với những kẻ chống đối. Hơn nữa, còn có sư huynh chưa ra mặt, dù thân bại danh liệt ta cũng phải làm cho giới võ lâm thất điên bát đảo.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng bâng hoàng kinh hãi, nữ nhân bịt mặt này vừa rồi giao thủ với Bạch Long Xuyên bất phân thắng bại. Cho dù Bạch Long Xuyên chưa thi triển toàn lực, nhưng công lực bà ta cũng chẳng thể khinh thường, hơn nữa bà ta lại còn một vị sư huynh chưa ra mặt.

Nữ nhân bịt mặt đặt Ma đao xuống, trầm giọng quát :

- Người đâu!

Liền tức, có hai người từ sau điện đi nhanh vào nói :

- Minh chủ có chỉ thị gì?

Hai người ấy chính là Âm Dương song sát, nữ nhân bịt mặt trầm giọng :

- Cổ phó minh chủ đâu rồi?

Âm Dương song sát gật mình, lặng thinh nhìn nhau.

Nữ nhân bịt mặt quát :

- Hai người không biết nói hử?

Âm Dương song sát rùng mình :

- Dạ... dạ biết... ông ấy ở... ở...

Nữ nhân bịt mặt buông tiếng cười khẩy, cầm Ma đao lên nói :

- Ông ấy ở đâu?

Âm Sát biến sắc mặt :

- Ở... ở trong Tiêu Dao Hiên với... với...

Nữ nhân bịt mặt cười gằn :

- Trước mặt bốn nhân mà người dám không nói thật, hôm nay phải cho các người nếm thử mùi lợi hại của Ma đao.

Đoạn vung tay trở ra, chỉ nghe soạt một tiếng, năm ngón tay của Âm Sát liền đứt lìa rơi xuống đất.

Âm Sát lùi sau năm bước, kinh hoàng nói :

- Thuộc hạ không dám giấu Minh chủ, ông ấy ở trong Tiêu Dao Hiên với...

Dương Sát đưa tay nhẹ kéo y một phát, nhưng nữ nhân bịt mặt đã liền phát hiện, tức giận nói :

- Khốn kiếp, trước mặt bốn Minh chủ mà người dám dối trò.

Vừa dứt lời, Ma đao đã trở ra, cả bàn tay trái Dương Sát đứt lìa ngay.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng thấy vậy bất giác rợn người, nữ nhân bịt mặt này thủ đoạn thật quá tàn ác, bèn thăm cảnh giác đề phòng.

Âm Sát khom mình nói :

- Cổ phó minh chủ đang ở trong Tiêu Dao Hiên với Hấp Huyết Độc Phong Lý Anh...

Nữ nhân bịt mặt buông tiếng cười gằn, trầm giọng quát :

- Thăng điện!

Liền tức, một hồi tiếng chuông từ trong điện vọng ra, bọn cao thủ Kiếm Già Minh vội vã đi vào điện, chia nhau đứng hai bên. Nữ nhân bịt mặt sải bước lên chiếc ghế thái sư giữa điện ngồi xuống.

Trong điện im phăng phắc, có thể nghe cả tiếng kim rơi và phủ trùm sát cơ.

Nữ nhân bịt mặt trầm giọng nói :

- Hộ pháp đâu?

- Có mặt.

Bạch Long Sơn bước ra, ôm quyền nói :

- Thuộc hạ cung kính đợi lệnh Minh chủ.

- Đưa Cổ Thương và Lý Anh lên điện.

Bạch Long Sơn sững sốt :

- Việc... việc ấy...

Nữ nhân bịt mặt vỗ bàn quát :

- Bạch Long Sơn, ngươi dám kháng lệnh hả?

Bạch Long Sơn hoảng kinh :

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Đoạn quay người đi nhanh ra khỏi đại điện.

Nữ nhân bịt mặt cười sắc lạnh, trầm giọng nói :

- Mang hỏa hình ra đây.

Liền tức, mười mấy đại hán từ trong điện ngang đi ra, khiêng theo một chiếc ghế dựa to lớn, đặt ở giữa đại điện.

Phía dưới chiếc ghế ấy có một lò lửa to lớn, trong lò lửa đang rực cháy, một gã đại hán đang cầm ống tre thổi lửa.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng không biết chiếc ghế to lớn ấy là hình cụ gì, chú mắt nhìn kỹ, chỉ thấy trên mặt ghế mỗi bên đều có một khoen sắt, và trên mỗi khoen sắt đều có một chiếc khóa to.

Hồ Thiết Sanh vẫn chưa hiểu ra nhưng Bạch Diêu Hồng đã tái mặt nói :

- Đây thật là một hình cụ tàn bạo nhất trên đời.

- Hồng muội, chiếc ghế này có gì ghê gớm vậy?

- Lát nữa Sanh ca sẽ rõ, đây cũng là đáng đời cho ả dâm phụ Lý Anh.

Lát sau, Bạch Long Sơn đưa Cổ Thương và Lý Anh vào điện. Hai người đổ mặt tía tai, hết sức ngượng ngùng.

Nữ nhân bịt mặt người nhẹ run rẩy, gằn giọng nói :

- Cổ Thương, ngươi biết tội chưa?

Cổ Thương thân phận thế nào, trước đông người bị hạch hỏi thế này, bực tức cười khẩy nói :

- Luật lệ của bốn minh chỉ có thể ước thúc những người từ hộ pháp trở xuống, không có hiệu lực với bốn Phó minh chủ.

Nữ nhân bịt mặt đứng phắt dậy, cười khẩy nói :

- Luật lệ bốn minh tuy không thể ước thúc người, nhưng bốn Minh chủ không có quyền trừng phạt người sao?

Cổ Thương lặng người, y vốn định gỡ thế diện, nào ngờ lại càng khiến cho tình huống tệ hại hơn. Y biết rõ Minh chủ hai tay dính đầy máu tanh, giết người không chớp mắt. Nhưng dẫu sao y cũng là người quý kẻ đa đoan, liền ôm quyền nói :

- Bốn phó tọa đã biết tội, xin Minh chủ cứ ban hình, nhưng chuyện giữa nam nữ chỉ cần đôi bên tình nguyện thì cũng không phải điều xấu...

- Im ngay.

Nữ nhân bịt mặt nghiêng răng bước xuống ghế, cầm lấy Ma đao trên bàn, từ từ tiến đến gần Cổ Thương.

Cổ Thương bắt giác rùng mình, hai chân nhũn ra, quỳ sụp xuống đất.

Liền tức, bọn cao thủ hắc đạo thấy cũng quỳ xuống.

Cổ Thương giọng run run nói :

- Bỏn phó tọa vừa rồi đã lỡ lời, kính xin Minh chủ thứ tội cho.

Nữ nhân bịt mặt giọng sắc lạnh :

- Bỏn Minh chủ niệm tình người từng lập nhiều công lớn, vốn định xử phạt nhẹ, chẳng ngờ người dám buông lời mạo phạm, làm ô uế sự trong sạch của bỏn Minh chủ.

Đoạn đưa Ma đao lên, chum môi thổi vào lưỡi đao, lập tức có tiếng ong ong vang lên.

Cổ Thương rợn người, toàn thân toát mồ hôi lạnh, run giọng nói :

- Xin Minh chủ thứ tội.

Bọn cao thủ Kiếm Già Minh cũng lên tiếng van xin cho Cổ Thương.

Nữ nhân bịt mặt đặt Ma đao trở xuống bàn, quay lên ghế ngồi, trầm giọng nói :

- Bỏn Minh chủ chấp nhận khoan thứ cho Cổ Thương, nhưng phải tự vả vào miệng một trăm cái.

Cổ Thương tuổi đã lục tuần và thân phận tôn cao, lại ở trước đông người, thật vô cùng xấu hổ, nhưng y biết đã thoát khỏi họa sát thân, đành bấm bụng tự vả vào miệng một trăm cái, hai má sưng húp và đỏ bừng.

Nữ nhân bịt mặt ha hả cười vang một hồi, lạnh lùng nói :

- Mọi người đã thấy chưa? Kể từ nay bất kỳ ai vi phạm minh quy đều bị xử phạt như nhau, tất cả hãy đứng lên.

Cổ Thương và các cao thủ Kiếm Già Minh cùng đứng lên, đồng thanh nói :

- Đa tạ Minh chủ đã ban ơn.

Cổ Thương vừa định lui ra ngoài, nữ nhân bịt mặt trầm giọng nói :

- Hãy khoan! Bỏn Minh chủ còn phải cho người chứng kiến một loại kỳ hình nữa.

Đoạn quay sang Hấp Huyết Độc Phong Lý Anh, gần giọng nói :

- Lý Anh, người đã biết tội chưa?

Hấp Huyết Độc Phong co người, thản nhiên nói :

- Lý Anh này bình sanh phong lưu đã quen, Minh chủ không nên quan trọng hóa vấn đề thì hơn.

Nữ nhân bịt mặt cười khanh khách :

- Không sai, trong đời người có đến hằng vạn tình nhân, đó vốn là sở thích cá nhân người, lẽ dĩ nhiên bỏn Minh chủ chẳng tiện can thiệp, thế nhưng...

Bỗng đổi giọng đanh lạnh nói tiếp :

- Vấn đề là có thêm một Cổ Thương.

Hấp Huyết Độc Phong cười dâm dăng :

- Bỏn cô nương biết Minh chủ xưa kia từng yêu đơn phương Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên, nhưng thất vọng nên đành phải cầu kỳ thứ, mong Cổ Thương tự tìm đến Minh chủ. Nào ngờ, Cổ Thương cũng một lòng yêu Ma Thủ Hồng Nhan Dư Mộng Chân, chẳng thềm ngó ngang gì đến Minh chủ...

Nữ nhân bịt mặt giận dữ quát :

- Chấp hành hỏa hình.

Liên tức, tám gã đại hán bước ra, lao bổ vào Hấp Huyết Độc Phong.

Hấp Huyết Độc Phong hai tay vung động, tám gã đại hán liền bị chưởng phong đánh bật mấy bước, y thị cười lẳng lơ nói :

- Các người định làm gì hả?

Nữ nhân bịt mặt gần giọng :

- Cho người ném thử hỏa hình của bốn mình.

Hấp Huyết Độc Phong thần nhiên cười :

- Hỏa hình có gì đáng kể, bốn cô nương không cần kẻ khác cường bức.

Đoạn diễm nhiên đi đến bên chiếc ghế to, đưa mắt nhìn, liên tức mặt hoa thất sắc, buột miệng kêu lên một tiếng kinh hoàng.

Y thị đảo quanh mắt, hai tay áo vung động, đánh cho tám gã đại hán thối lửa văng bay ra xa hơn trượng, đoạn tung mình vọt thẳng lên.

Nữ nhân bịt mặt càng nhanh hơn, từ trên ghế tung lên, chớp lấy Ma đao, nhanh như chớp vọt lên đầu Hấp Huyết Độc Phong, vung động Ma đao bổ xuống.

Hấp Huyết Độc Phong vừa thấy kinh công đối phương, biết hôm nay khó thể thoát thân, đành hạ xuống đất.

Nữ nhân bịt mặt chớp nhoáng vung tay điểm huyết y thị, quát :

- Hành hình.

Bốn đại hán liên tức ra tay lột sạch y phục Hấp Huyết Độc Phong, thân hình đầy sức khêu gợi hiện ra trước mắt, bọn ma đầu Kiếm Già Minh quên mất lúc này sát cơ trùng trùng, thấy đều hướng ánh mắt thèm thuồng vào người Hấp Huyết Độc Phong.

Bốn gã đại hán kéo Hấp Huyết Độc Phong đến ngồi trên ghế, xiềng hai cánh tay y thị vào khoen sắt và dùng khóa to khóa lại.

Nữ nhân bịt mặt vung tay giải huyết cho y thị, trở lên ngồi xuống ghế.

Tám gã đại hán thối lửa lò lên, những lưỡi lửa bập bùng liếm vào đáy ghế, chỉ nghe tiếng xèo xèo liên hồi, mùi khét lan tỏa khắp đại điện.

Tám gã đại hán lớn tiếng nói :

- Bẩm Minh chủ, giờ hành hình được chưa?

Nữ nhân bịt mặt trầm giọng :

- Hãy khoan, bốn Minh chủ lần đầu tiên áp dụng đại hình, toàn thể minh viên đều phải xem...

Đoạn quay sang Cổ Thương nghiêm giọng nói :

- Cổ phó minh chủ hãy suất lĩnh toàn thể minh viên đứng xem quanh hỏa hình.

Cổ Thương không dám trái lệnh, nhưng lòng tốt cùng cảm hận, người xem hành hình có thể còn đau hơn người bị hành hình, nhất là người có quan hệ mật thiết với kẻ bị hành hình.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng cũng bất giác rung mình nổi gai ốc, nhận thấy nữ nhân bịt mặt này lòng dạ thật độc ác còn hơn loài rắn rết.

Cổ Thương liền cùng toàn thể cao thủ Kiếm Già Minh đứng vây quanh chiếc ghế to, chỉ thấy tám gã đại hán vừa thối lửa vừa từ lò lửa lấy ra một thanh sắt tròn đã nung đỏ, trên đầu thanh sắt đầy gai nhọn, chọc vào lỗ tròn dưới gằm ghế, mùi thịt khét khiến người muốn nôn tháo ra, bọn cao thủ Kiếm Già Minh đều bụm mắt không nhìn.

Hấp Huyết Độc Phong mặt co rúm méo xệch, rú lên thảm thiết.

Nữ nhân bịt mặt cười vang nói :

- Tiếp một lần nữa.

Gã đại hán ấy rút thanh sắt ra, cắm trở lại vào lò lửa, ra sức thổi mạnh.

Lúc này Hấp Huyết Độc Phong toàn thân ướt đầm mồ hôi, đã lâm vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng đều tột cùng căm hận nữ nhân bịt mặt này, bất kể Hấp Huyết Độc Phong dâm ác thế đến thế nào, hành hạ y thị bằng cực hình thế này thì cũng thật quá tàn bạo.

Hồ Thiết Sanh truyền âm nói :

- Hồng muội, nữ ma đầu này quá ư độc ác, chúng ta phải tìm cách đoạt lại Ma đao, lát nữa Hồng muội hãy canh chừng trên mái nhà, ngu huynh xuống lấy đao, nếu chẳng may ngu huynh động thủ với bà ta, Hồng muội hãy vận công chấn động mái nhà và đá ngói xuống cản ngăn bọn ma đầu, ngu huynh sẽ có thể thoát thân.

Bạch Diêu Hồng quan tâm dặn :

- Nhưng Sanh ca phải hết sức cẩn thận đấy.

- Không sao đâu, ghé ngồi của bà ta cách chiếc bàn để Ma đao đến năm sáu trượng, khi hành hình lần thứ nhì, lúc mọi người đều tập trung nhìn, ngu huynh sẽ ra tay chớp nhoáng.

Gã đại hán rút thanh sắt nóng đỏ ra, chọc vào lỗ nhỏ dưới gầm ghế, lại một tiếng rú thảm thiết vang lên, Hấp Huyết Độc Phong vận hết toàn lực vùng mạnh, khóa và khoen sắt trên hai tay liền gãy ra, hệt như một con hổ điên nhảy lên.

Ngay khi ấy, Hồ Thiết Sanh từ trên lao nhanh xuống, vươn tay ra chớp ngọn Ma đao trên bàn.

Nào ngờ nữ nhân bịt mặt vừa thấy Hấp Huyết Độc Phong vùng gãy khoen sắt là đã đứng lên ngay, chợt thấy trên mái nhà bóng người nhấp nhoáng, liền tức lướt đến bên bàn, tranh trước chớp lấy Ma đao.

Hồ Thiết Sanh chậm mất một bước, vội rẽ người trên không, lướt ra xa hơn trượng, hạ xuống đất.

Lúc này bọn cao thủ Kiếm Già Minh có số đang đối phó với Hấp Huyết Độc Phong, có số đã phát hiện ra Hồ Thiết Sanh.

Nữ nhân bịt mặt cười ghê rợn nói :

- Tiểu tử, đây là người tự tìm đến cái chết, không oán trách được bốn Minh chủ. Cho người biết, trước đây vì nể mặt sư tổ người nên chưa hạ độc thủ, giờ thì lão thân quyết không để cho người sống thoát khỏi đây nữa.

Bà ta tay cầm Ma đao, từ từ tiến đến gần Hồ Thiết Sanh.

Lúc này do bởi Cổ Thương chưa động thủ, nên Hấp Huyết Độc Phong Lý Anh lực chiến cao thủ Kiếm Già Minh, nhất thời chưa thể bắt được y thị.

Nữ nhân bịt mặt trầm giọng nói :

- Đây không cần đến các người, các người hãy liên thủ bắt lấy Lý Anh.

Thốt nhiên, cả gian đại điện lung lay, cát đá rơi xuống ào ào, đồng thời trong tiếng ầm ầm vang dội, mấy mươi mảnh ngói nhăm nữ nhân bịt mặt bay xuống.

Nữ nhân bịt mặt lùi sau ba bước, vung tay xuất chưởng, mấy mươi mảnh ngói liền bị đánh vỡ nát, văng bay tứ phía.

Ngay khi ấy, Hồ Thiết Sanh tung mình lên mái nhà, cắp lấy Bạch Diêu Hồng phóng đi.

Bỗng nghe tiếng trầm giọng quát :

- Đứng lại.

Hai người giạt mình chừng bước, thì ra Cổ Thương đã đứng cản trước mặt.

Hồ Thiết Sanh cười khinh miệt nói :

- Cổ Thương, nếu Hồ mỗ mà là người, bị nhục nhã thế này đã tự tuyệt ngay tại chỗ rồi, không còn mặt mũi nào mà sống trên cõi đời nữa.

Cổ Thương bưng dậy sát cơ buồng tiếng quát vang, tung mình lao tới.

Hồ Thiết Sanh lúc này công lực đã tinh tiến rất nhiều, không hề ngần sợ, liền thi triển Phong Lôi bát cước, sấm gió vang dậy, đồng thời lẳng không tung ra một chưởng.

Chiêu chưởng này là do Dư Mộng Chân đã truyền dạy, uy lực cực mạnh, Cổ Thương tránh khỏi mười mấy cước, lại đón tiếp một chưởng vội vàng, bị đẩy lùi một bước.

Lão giận đến râu tóc dựng đứng quát :

- Tiểu tử, nếu lão phu mà để cho các người...

- Lui xuống ngay!

Người theo tiếng đến, chỉ thấy nữ nhân bịt mặt tay cầm Ma đao gắt giọng nói :

- Cổ Thương, Lý Anh chống lại hình phạt bốn minh, sao ngươi không động thủ bắt ả ta lại, hiện ả đã đả thương mấy mươi cao thủ bốn minh, vẫn còn ngoan cố chống trả.

Cổ Thương vội chống chế :

- Hai tiểu quỷ này quan trọng hơn, Cổ mỗ sợ họ đào thoát...

Nữ nhân bịt mặt cười vang :

- Có lẽ ngươi không đành lòng để ả chết bởi hỏa hình chứ gì?

Cổ Thương đỏ mặt :

- Minh chủ sao lại nói vậy? Cổ mỗ là Phó minh chủ, lẽ đương nhiên là phải đối phó với kẻ địch quan trọng hơn.

Nữ nhân bịt mặt gằn giọng :

- Ở đây có bốn Minh chủ, họ không thoát nổi đâu, hãy mau xuống bắt lấy Lý Anh.

Cổ Thương đuối lý, đành quay người phóng xuống đất.

Nữ nhân bịt mặt cười gằn nói :

- Hai người đến đây định đánh cắp Ma đao phải không?

Hồ Thiết Sanh chẳng chút ngần sợ, đáp :

- Đúng vậy, Ma đao là của Hồ mỗ, đương nhiên là phải lấy lại rồi.

- Thôi được, hai người hãy liên thủ xông vào. Nếu tiếp nổi bốn Minh chủ ba đao, bốn Minh chủ sẽ trả Ma đao lại cho các người, quyết không nuốt lời.

Hồ Thiết Sanh phân vân, bởi chàng biết rõ uy lực của Ma đao, không chắc có thể tiếp nổi ba đao, huống hồ còn có thêm một Bạch Diêu Hồng.

Bạch Diêu Hồng cười khẩy nói :

- Tôn giá chẳng qua chỉ cậy vào uy lực của Ma đao, nếu Ma đao ở trong tay bọn này, bốn cô nương cũng dám thốt ra những lời tự phụ ấy.

Nữ nhân bịt mặt quát mắng :

- Nha đầu, chỉ bằng những lời ấy mà lão thân phải lấy mạng ngươi rồi.

Hồ Thiết Sanh vội nói :

- Hồng muội, hãy cẩn thận.

Vừa dứt lời đã tung mình lao tới, toàn lực tung ra mười mấy cước và thi triển chiêu kỳ học do Phong Lôi Tẩu truyền dạy.

Bạch Diêu Hồng cũng không chậm trễ, vận hết toàn lực tung ra ba mươi mấy cước.

Liền tức, sấm gió nổi dậy, ngôi nhà tung bay tứ tán.

Nữ nhân bịt mặt tuy có Ma đao trong tay, nhưng đã bị đối phương giành mất tiên cơ, đành phải lách tránh sang bên.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng liên hoàn tấn công không trúng đích, bất giác kinh hãi, chỉ thấy nữ nhân bịt mặt tay cầm Ma đao từ từ tiến đến.

Hai người ngưng thần chờ đợi, nhưng biết rõ uy lực của Ma đao, chắc chắn sẽ dữ nhiều lành ít.

Bỗng một tiếng nói rất khê vọng vào tai Hồ Thiết Sanh.

- Xuất đao.

Hồ Thiết Sanh ngẩn người, Ma đao đã ở trong tay đối phương, mình chỉ còn vỏ đao, đao ở đâu mà xuất?

Nữ nhân bịt mặt bỗng đứng lại, buông tiến cười hăng hắc liên hồi.

Hồ Thiết Sanh chợt động tâm, thầm nghĩ :

“Vỏ đao của mình từng đánh gãy Nga Mi thích của Bạch Phàm và điểm huyết quyết của Hồng muội, chứng tỏ cũng không phải vật tầm thường, hay là vị cao nhân trong bóng tối bảo mình dùng vỏ đao đối phó?”

Trong lúc nguy bách thế này, chàng không đắn đo nữa, liền cởi vỏ đao ra đưa lên ngang ngực.

Nữ nhân bịt mặt thấy vậy cười vang :

- Đây rõ là chó đường cùng đâm cắn càn, dùng vỏ đao làm binh khí, thật chưa từng thấy bao giờ.

Hồ Thiết Sanh vận tụ công lực vào hai tay, không dám lên tiếng, ngưng thần chờ đợi.

Nữ nhân bịt mặt cười gằn :

- Đây là tiểu tử ngươi muốn chết, Lạc Kỳ chẳng thể trách lão thân...

Đoạn vung Ma đao, hàn quang lấp lánh, nhanh như chớp quét ngang lưng Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng.

Đao chưa đến, hàn quang đã đến, hai người bất giác rung mình, chỉ nghe soẹt một tiếng, áo Bạch Diêu Hồng đã bị chém rách một đường dài.

Hồ Thiết Sanh buông tiếng quát vang, vung vỏ đao lên gạt, chỉ nghe cách một tiếng, hai người cùng lùi lại năm bước, đứng thừ tại chỗ.

25. Chương 25: Hồi 25

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng ngỡ là vỏ đao bị chém gãy, định thần nhìn lại, thật không sao ngờ được, vỏ đao vẫn nguyên vẹn, còn Ma đao trong tay nữ nhân bịt mặt chỉ còn lại nửa phần.

Nữ nhân bịt mặt không dám tin đây là sự thật, nghĩ là Hồ Thiết Sanh đã giở trò tà thuật, thấy Ma đao bị hủy, lửa giận bùng dậy, buông tiếng quát vang, vung động nửa đoạn Ma đao với hết công lực binh sinh bổ vào Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh lòng tin đã tăng, lại vung vỏ đao lên đón đỡ, chỉ nghe keng một tiếng, thép vụn bay tứ tung, trong tay nữ nhân bịt mặt chỉ còn lại cán đao, kinh hãi lùi sau ba bước dài.

Hồ Thiết Sanh ngửa mặt cười vang :

- Ma đầu, ngươi hãy ném thử vỏ đao này của mỗ.

Đoạn vỏ đao trong tay vung lên, đâm thẳng vào ngực đối phương.

Nữ nhân bật mặt không dám ngạnh tiếp, lại lùi sau thêm ba bước nữa.

Bỗng nghe tiếng y phục phất gió liên hồi, mười mấy bóng người phi thân lên mái nhà, Hồ Thiết Sanh lại nghe tiếng rất khê nói :

- Tiểu tử, lui mau.

Hồ Thiết Sanh liền cấp lấy Bạch Diêu Hồng, phóng đi nhanh như tia chớp.

Hai người ra khỏi Tổng đàn Kiếm Già Minh, phóng đi một mạch mười mấy dặm, Bạch Diêu Hồng nói :

- Sanh ca, vậy là thế nào?

Hồ Thiết Sanh nhún vai :

- Ngu huynh cũng chẳng rõ, nhưng hiển nhiên vỏ đao này là chí bảo võ lâm... Khi nãy có một vị cao nhân ở trong bóng tối chỉ điểm, ngu huynh mới mạo hiểm dùng vỏ đao ứng phó, nếu không chúng ta e khó mà thoát thân nổi.

- Vị cao nhân ấy đã chỉ điểm gì vậy?

- Bảo ngu huynh xuất đao, nhưng Ma đao đã mất, còn đâu nữa mà xuất? Sau rồi ngu huynh chợt hiểu ra, bèn dùng vỏ đao ứng phó. Xem ra vị cao nhân ấy ắt hẳn là Ma Đao Tôn Giả.

- Chúng ta hãy đến sơn cốc nơi Lạc tiền bối và Bạch tiền bối giao thủ xem thử, được không?

Hồ Thiết Sanh gật đầu :

- Chúng ta đi.

Hai người lại đến nắp trong bãi đá nơi cửa cốc, đưa mắt nhìn vào trong, cảnh vật trong cốc vẫn như trước, nhưng không có một bóng người nào.

Hai người chờ một hồi lâu, Hồ Thiết Sanh nói :

- Hồng muội, chúng ta đi thôi, có lẽ là chưa đến lúc.

Bạch Diêu Hồng kéo áo chàng :

- Sanh ca, hãy nhìn kia.

Chỉ thấy một bóng người nhỏ nhắn phóng vào cốc, đứng trên tảng đá to duy nhất.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng sửng sốt, thì ra người ấy chính là Ma Thủ Hồng Nhan Dư Mộng Chân, lúc này bà mặc cung trang đẹp tuyệt trần.

Lại có tiếng y phục phất gió vang lên, một bóng người phóng nhanh vào cốc, đứng đối mặt với Dư Mộng Chân, thì ra là nữ nhân bật mặt.

Bạch Diêu Hồng vội nói :

- Chúng ta xuống mau.

Hồ Thiết Sanh thấp giọng :

- Khoan đã! Công lực của Dư tiền bối không kém hơn bà ta, hãy nghe xem họ nói gì, không chừng có thể biết người bật mặt này là ai cũng nên.

Chỉ nghe nữ nhân bật mặt trầm giọng nói :

- Dư Mộng Chân, thật không ngờ ngươi vẫn còn trẻ thế này.

Lời lẽ y thị tuy là khen đối phương, nhưng giọng nói hết sức lạnh lùng và đầy vẻ ganh ghét.

Dư Mộng Chân mỉm cười, lặng thinh không trả lời.

Nữ nhân bịt mặt cười khẩy :

- Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên đâu?

Dư Mộng Chân lạnh lùng :

- Người còn hỏi họ làm gì? Anh danh của cả đời họ đã bị người hủy hoại rồi.

Nữ nhân bịt mặt mai mỉa :

- Người quan tâm cho họ như vậy, còn họ đối với người thế nào? Rốt cuộc vẫn là uống phí tuổi xuân thôi.

Dư Mộng Chân cười khẩy :

- Đó là chuyện riêng của ta, người không phải nhọc tâm.

Nữ nhân bịt mặt gằn giọng :

- Người thật sự không biết hai người ấy ở đâu hay là giả câm giả điếc?

Dư Mộng Chân thở dài :

- Ta thật không ngờ dạo này người lại trở nên tàn bạo như vậy. Hừ! Nếu thân phận người mà bại lộ, để xem người còn mặt mũi đứng chân trên giang hồ nữa hay không?

- Người khỏi lo cho ta, ta chỉ hỏi người có biết họ ở đâu hay không?

- Không biết, mà dù có biết cũng không nói với người.

Nữ nhân bịt mặt cười khẩy :

- Thôi được, hôm nay hai ta quyết phải một còn một mất.

- Ta khuyên người nên thôi đi, phải biết là ta chẳng sợ người đâu.

Nữ nhân bịt mặt từ trong áo lấy ra một chiếc ngọc như ý nói :

- Dư Mộng Chân, lấy binh khí ra đi.

Dư Mộng Chân cũng lấy ra một thanh nhuyễn kiếm, nhưng ngắn hơn thanh nhuyễn kiếm bị gãy hôm trước một chút, thành khẩn nói :

- Nếu người chịu cải tà quy chính, ta sẽ thành toàn cho người...

- Tiếp chiêu.

Nữ nhân bịt mặt vùng tay, ngọc như ý rít gió điểm vào mặt Dư Mộng Chân.

Dư Mộng Chân cũng lẹ làng vùng tay, nhuyễn kiếm thẳng ra, vùng thành ba đóa hoa kiếm to lớn, đón lấy ngọc như ý.

Keng một tiếng, hai người cùng bật lùi một bước, trên tảng đá liền có thêm bốn dấu bàn chân.

Ba trăm chiêu qua đi, nữ nhân bịt mặt bỗng dừng tay lùi sau ba bước, gằn giọng nói :

- Dư Mộng Chân, người đến đây làm gì?

Dư Mộng Chân cười khẩy :

- Du sơn ngoạn thủy, mỗi người có sở thích riêng, chẳng lẽ người không cho ta đến đây ư?

Nữ nhân bịt mặt buông tiếng quát vang, lại tung mình lao tới.

Một trăm chiêu nữa qua đi, vẫn bất phân thắng bại.

Nữ nhân bịt mặt lại ngừng tay, lui ra nói :

- Ta còn có việc cần làm, hai ta sớm muộn gì cũng phải một mất một còn.

Dứt lời, tung mình phóng đi ra ngoài cốc, thoáng chốc đã mất dạng.

Dư Mộng Chân buông tiến thử dài, cất lấy nhuyễn kiếm, cất tiếng ngâm:

Khuê phòng quạnh hiu.

Lòng sầu chất ngất.

Tiếc nuôi xuân xanh.

Mưa rơi lất phất.

Đứng tựa lan can.

Cõi lòng trống vắng,

Người ở nơi nào?

Mơng mông đồng cỏ.

Trông ngóng mỗi mòn.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng đưa mắt nhìn nhau, Bạch Diêu Hồng nói :

- Vị tiền bối này độc thân cả đời, thật đáng tội nghiệp. Vì sao Lạc tiền bối và Bạch tiền bối không kết duyên với bà vậy nhỉ?

- Vấn đề chính là ở đó, thử hỏi giữa hai người, bà biết phải chọn ai?

- Hai người chọn một.

- Hồng muội nói dễ nghe quá, nhưng người trong cuộc không thể nào lựa chọn.

Bỗng, hai bóng người lao nhanh vào cốc, vừa thấy Dư Mộng Chân, bất giác cùng đứng ngậy ra.

Hai người ấy chính là Tiên Kiếm Lạc Kỳ và Ma Già Bạch Long Xuyên, hai người đều hết sức khích động, cùng tung mình lên trên tảng đá, ôm quyền nói :

- Chân muội, đã lâu không gặp, Chân muội vẫn khỏe chứ?

Dư Mộng Chân đáp lễ :

- Hai vị hiền huynh vội vã thế này, chẳng hay có điều gì bí ẩn? Tiểu muội có thể hân hạnh được biết chăng?

Lạc Kỳ hắng giọng :

- Khi xưa gia sư với sư phụ của Bạch huynh cùng nghiên cứu một quyển bí kíp, hẳn Chân muội cũng biết chuyện ấy?

Dư Mộng Chân ngạc nhiên :

- Chẳng phải còn một Thiết Ông Cung nữa sao?

Bạch Long Xuyên lắc đầu :

- Không, đó là lời đồn không đúng sự thật, bí kíp là do hai vị tôn sư nghiên cứu thành, sau đó Thiết Ông Cung mang một ngọn Ma đao đến, nói là với Ma đao thì triển tuyệt học của hai vị sư tôn sẽ vô địch thiên hạ. Hai vị tôn sư vốn không muốn vậy, nhưng vì Thiết Ông Cung quá thành khẩn, hai vị tôn sư đành cùng nghiên cứu với lão. Nào ngờ Thiết Ông Cung nuôi lòng bất chính, đã ám toán hai vị sư tôn rồi lấy bí kíp trốn đi.

Dư Mộng Chân thắc mắc :

- Vậy sao bí kíp giờ lại ở trong tay hai vị?

Lạc Kỳ cười ảo não :

- Đó là lời đồn thất thiệt trên giang hồ, nếu bí kíp thật sự trong tay Lạc mỗ và Bạch huynh thì đâu có để cho Kiếm Già Minh lộng hành thế này.

Dư Mộng Chân lại thắc mắc hỏi :

- Hôm trước hai vị ở đây ẩn chứng võ công, có nói là người thắng sẽ được chí bảo võ lâm, chẳng hay đó là gì vậy?

Bạch Long Xuyên đáp :

- Chỉ là một ngọn Ma đao thôi.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng ngạc nhiên thầ m nhủ :

“Ma đao đã ở trên người hai vị tiền bối ấy, vậy vỏ đao này hẳn là giả rồi”.

Chỉ nghe Dư Mộng Chân nói :

- Vậy Ma đao của Hồ Thiết Sanh là giả ư?

Lạc Kỳ lắc đầu :

- Không phải, đó cũng là thật, nhưng Ma đao có ba loại, thượng phẩm là Đồ Long đao, trung phẩm là Đồ Ngưu đao, hạ phẩm là Đồ Cẩu đao, của Hồ Thiết Sanh là Đồ Cẩu đao.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng sửng sốt thầ m nhủ :

“Đồ Cẩu đao đã lợi hại thế này, vậy thì Đồ Long đao còn lợi hại đến dường nào?”

Dư Mộng Chân lại thắ m mắ c hỏi :

- Vậy sao môn hạ của Thiết Ông Cung lại còn kiếm bí kíp nữa?

Bạch Long Xuyên lắc đầu :

- Đó thì không rõ, có thể bí kíp đã bị thắ m lạc.

- Gần đây lại xuất hiện một người hát Ma Dao Ca, đó là ai vậy?

Lạc Kỳ mỉm cười :

- Đó là Phong Lôi Tẩu Lý Phụng Các.

Bạch Long Xuyên cười :

- Phong Lôi Tẩu đã diễn một trò ở Quan Đế Trùng, làm cho mấy ma đầu khiếp sợ bỏ chạy, thật ra đó chỉ là một tấm bia bằng giấy thôi.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng vỡ lẽ, bất giác phì cười.

Dư Mộng Chân lại hỏi :

- Hai vị đến đây chỉ vậy?

Lạc Kỳ cười thành khắ n :

- Đã gặp Chân muội đây, tiết mục của Lạc mỗ và Bạch huynh tạm bãi bỏ, cùng Chân muội hàn huyên vài hôm để thỏa lòng xa cách bấy lâu.

Dư Mộng Chân đỏ mặt, Bạch Long Xuyên tiếp lời :

- Lạc huynh nói rất phải, được gần gũi với Chân muội vài hôm, kiếp này đã đủ mãn nguyện rồi...

Bỗng Dư Mộng Chân quay người đi, nước mắt chảy dài.

Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên mặt chợt buồn, nào nề nói :

- Chân tình của Chân muội, hai ngu huynh đã ghi khắ c trong lòng từ lâu, nhưng chỉ khổ cho Chân muội uống phí tuổi xuân, nhan sắc phai tàn, hai ngu huynh chết cũng chẳng thể nhắm mắt.

Dư Mộng Chân từ từ quay người lại, cúi thấp đầu nói :

- Chỉ cần hai vị hiền huynh lòng không quên tiểu muội, cuộc đời tiểu muội kể như là không uống phí rồi.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng mỉm cười, lòng vô vàn vui sướng.

Bỗng có tiếng y phục phát gió, hai người ngoảnh lại nhìn, thì ra Thiên Đài Kỳ Si và Hắc Dao Khách.

Chỉ nghe Lạc Kỳ nói :

- Chân muội, chúng ta đi thôi.

Dư Mộng Chân bỗng hỏi :

- Mai kia nếu Hồ Thiết Sanh gặp phải lão ma đầu ấy thì sao?

Bạch Long Xuyên mỉm cười :

- Không hề gì. Bọn này đã có sắp đặt rồi, tạm thời không nguy hiểm gì đâu.

Ba người định bỏ đi, Thiên Đài Kỳ Si bỗng đứng lên lớn tiếng nói :

- Ba vị bây giờ chỉ lo hàn huyên tâm sự, bỏ mặc bọn này sao?

Dư Mộng Chân bĩu môi, Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên nhìn nhau ha hả cười vang, mỗi người cắp lấy một cánh tay Dư Mộng Chân vọt lên cao hơn mười lăm trượng, lướt đi nhanh như cắt.

Hồ Thiết Sanh quay lại hỏi :

- Hai vị tiền bối đến đây, còn mấy vị tiền bối kia đâu?

Hắc Dao Khách đáp :

- Họ vẫn còn trong khách điểm Ngũ Phúc, hai ta không yên tâm hai người mạo hiểm nên mới đến đây.

- Hai vị tiền bối có gặp Quyên muội không?

- Không, ả nha đầu này thật là lười thôi, vạn nhất gặp phải bọn ma đầu thì nguy mất.

- Cũng không trách được Quyên muội, có lẽ là lỗi ở vãn bối.

Bạch Diêu Hồng bỗng hỏi :

- Hai vị tiền bối định đi đâu vậy?

Hắc Dao Khách ngẫm nghĩ chốc lát mới nói :

- Chúng ta hãy khoan trở về Lạc Dương, ở quanh đây tìm kiếm Bạch Ngọc Quyên.

Hồ Thiết Sanh gật đầu :

- Chúng vãn bối cũng phải tìm Quyên muội, chưa tìm được khoan hãy trở về Lạc Dương.

Thiên Đài Kỳ Si tiếp lời :

- Vậy thì bọn ta về Lạc Dương trước, bảo mọi người cùng đi tìm, ai tìm được trước thì về Lạc Dương chờ.

Bốn người chia tay nhau, Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng đến Trích Tinh bình, tìm kiếm quanh đó hằng trăm dặm, cơ hồ xem kỹ từng ngọn cây ngọn cỏ, vẫn chẳng thấy bóng dáng Bạch Ngọc Quyên đâu cả.

Một tháng thấm thoát qua đi, hai người hết sức nóng lòng lo lắng, nhất là Bạch Diêu Hồng nghĩ Bạch Ngọc Quyên đã hoài thai, hành động bất tiện, lỡ gặp phải người của Kiếm Già Minh thì thật khó thể bình yên thoát thân.

Đêm hôm ấy, hai người lại đến sơn động trên núi, bỗng nghe có tiếng binh khí chạm nhau từ bờ núi vọng đến, vội nấp vào sau một tảng đá to đưa mắt nhìn, chỉ thấy hai người đang động thủ dưới trăng. Một người tay cầm Thanh Long Yểm Nguyệt đao, còn người kia sử dụng Phân Thủy Nga Mi thích.

Người sử dụng đao sức mạnh kinh khiếp, đao phong rít vang, trong vòng mười mấy trượng cát bay đá chạy, bụi tung mù mịt. Người sử dụng Nga Mi thích cụt mất tay trái, dường như đã rơi vào thế hạ phong.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng nhìn kỹ, bất giác vừa kinh vừa mừng, kinh là cha con lại chém giết nhau, mừng là Võ Tài Thần Quan Tiêu Thiên chưa chết trong lần bị Bạch Phàm đánh rơi xuống vực thẳm.

Bạch Diêu Hồng vội nói :

- Sanh ca, chúng ta hãy hiện thân hợp sức bắt lấy tặc tử ấy, được không?
- Không cần đâu, ngu huynh thấy công lực của Quan tiên bối đã tinh tiến rất nhiều, có lẽ đã gặp kỳ duyên. Hãy xem, không đầy trăm chiêu Bạch Phàm không chết cũng bị trọng thương.

Quan Tiêu Thiên vừa động thủ vừa trầm giọng nói :

- Nghiệt tử, lão phu là thân phụ của ngươi, ngươi không báo đáp ơn dưỡng dục mà còn đánh lão phu rơi xuống vực, để xem ngươi có thể chống cự được bao lâu?

Bạch Phàm mặt đầy vẻ độc ác, ngậm miệng làm thinh, xuất thủ toàn nhắm vào chỗ yếu hại của Quan Tiêu Thiên.

Quan Tiêu Thiên tức giận quát :

- Quân chó má, lão phu phải khai sát giới rồi.

Đoạn chiêu thức đột biến, cuồng phong nổi dậy, chỉ mười mấy chiêu đã áp đảo Bạch Phàm lùi sau bảy tám bước.

Ánh đao ghê gớm cứ lượn quanh cổ Bạch Phàm, y vốn là người lòng ác gan thô, hết sức kinh hãi, đảo mắt liên hồi nói :

- Lão hãy dừng tay, Bạch mỗ có điều cần nói.

Quan Tiêu Thiên liền thu đao nói :

- Nếu ngươi chịu cải tà quy chính, lão phu không truy cứu tội ác của ngươi.

Bạch Phàm thở hào hển :

- Lão là thân phụ của Bạch mỗ thật sao?
- Chuyện này giả làm sao được?
- Lấy gì làm bằng chứng?
- Thứ nhất, muội muội ngươi có nốt ruồi đỏ ở lòng bàn chân, điều đó đã được chứng thực rồi. Thứ nhì, diện mạo ngươi có nhiều điểm rất giống lão phu...

Bạch Phàm bất thần vùng kích, nhanh như chớp đánh vào ngực Quan Tiêu Thiên.

Quan Tiêu Thiên định ninh là Bạch Phàm đã hồi tâm chuyển ý, không chút đề phòng, hơn nữa ngọn Nga Mi thích của Bạch Phàm sau khi bị vỏ đao của Hồ Thiết Sanh đánh gãy, y đã rèn lại một ngọn khác dài hơn trước nửa thước.

Quan Tiêu Thiên cố sức lách người, tránh khỏi yếu huyệt trước ngực, nhưng bị đâm trúng vai, thủng một lỗ máu, loạng choạng lùi sau ba bước.

Bạch Phàm buông tiếng cười gằn liên hồi, từ từ tiến tới.

Bạch Diêu Hồng vừa định tung mình ra, Hồ Thiết Sanh nắm giữ lại nói :

- Hồng muội ra mặt lúc này hẳn khiến Quan tiên bối phân thần, không chừng có thể táng mạng dưới tay Bạch Phàm. Theo ngu huynh thấy, Quan tiên bối tuy đã thọ thương nhưng vẫn còn tuyệt học chưa thi triển, Bạch Phàm không phải địch thủ đâu.

Chỉ thấy Quan Tiêu Thiên kéo đao bỏ chạy, Bạch Phàm cười khẩy nói :

- Lão tặc, tiểu gia chẳng sợ Tha Đao Kế của lão đâu.

Đoạn tung mình đuổi theo, Nga Mi thích kèm theo tiếng gió rít đâm vào bối tâm Quan Tiêu Thiên.

Quan Tiêu Thiên vụt quay người, trường đao vùng lên thành một làn sáng lấp lánh, Bạch Phàm tả hữu lách mình, nhưng không sao thoát ra khỏi ánh đao, bất giác cả kinh, vội lùi nhanh ra sau.

Y nào biết chiêu Tha Dao Kế này của Quan Tiêu Thiên đã tinh tiến hơn trước nhiều, biến hóa khôn lường, chỉ nghe soạt một tiếng, nửa cánh tay trái của y đã bị tiện lìa đến vai.

Quan Tiêu Thiên không dung tình nữa, vù một tiếng, trường đao bổ thẳng xuống đầu Bạch Phàm.

Bạch Phàm thấy không sao tránh khỏi được nữa, vội quỳ sụp xuống nói :

- Phụ thân, xin tha mạng. Hài nhi đã biết tội rồi.

Quan Tiêu Thiên vội thu hồi công lực và tạt đao sang bên, cả thân đao cắm ngập vào đất.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng kinh hoàng đến toàn thân toát mồ hôi lạnh, thấy vậy thở phào một hơi dài, cùng nhìn nhau cười.

Bạch Diêu Hồng lại định đi ra, Hồ Thiết Sanh vẫn cản nói :

- Lúc này chưa nên ra mặt, Bạch Phàm cải tà quy chánh khó khỏi ngại ngùng, hãy để cho phụ tử hai người chuyện trò chốc lát thì hơn.

Quan Tiêu Thiên gần giọng :

- Nghiệt tử, ngươi đã hối ngộ thật không?

Bạch Phàm tay phải bùm lấy vai trái, máu me đầm đìa nói :

- Phụ thân, hài nhi thật sự hối cải rồi, nhưng trước đây hài nhi đã gây quá nhiều tội ác, xin phụ thân hãy ra tay trừng phạt, vậy hài nhi mới yên lòng.

Quan Tiêu Thiên ngắt người :

- Theo như hành vi của ngươi trong quá khứ, lão phu chẳng thể để cho ngươi sống còn, nhưng ngươi đã biết ăn năn hối cải thì...

Bạch Phàm giọng bi thiết :

- Phụ thân, hài nhi không còn mặt mũi nào sống trên đời nữa, xin phụ thân hãy bồi thêm hài nhi một đao.

Quan Tiêu Thiên buông tiếng thở dài, nước mắt tuôn trào nói :

- Nếu phụ thân muốn giết ngươi thì vừa rồi đã ra tay rồi. Ngươi đừng quá tự trách, nếu biết ăn năn hối cải, từ nay hãy làm ít chuyện chính nghĩa cho vô lâm...

- Không... phụ thân, hài nhi... quá là xấu hổ, nhất là đối với phụ thân và Hồng muội.

Bạch Phàm nước mắt chảy dài, mặt ra chiều hết sức thành khẩn.

Quan Tiêu Thiên xúc động :

- Phàm nhi biết hối lỗi thế này, chứng tỏ ngươi vốn là người lương thiện, đừng quá thương tâm nữa.

- Phụ thân hãy trừng phạt hài nhi thêm nữa, vậy mới có thể khiến hài nhi hướng thiện triệt để.

Quan Tiêu Thiên xót xa :

- Không cần đâu, phụ thân giờ đã tin ngươi rồi. Ôi, ngươi nhận lấy hậu quả thê thảm thế này cũng đã đủ tội nghiệp lắm rồi.

Bạch Phàm bỗng hỏi :

- Phụ thân, theo như hài nhi biết, Tha Dao Kế của phụ thân đâu có biến hóa đến vậy, phụ thân đã có kỳ ngộ phải không?

Quan Tiêu Thiên thở dài :

- Không sai, lúc phụ thân bị người đánh rơi xuống vực, đã gặp một vị kỳ nhân. Sau khi cứu phụ thân, lão nhân gia ấy đã nghiên cứu lại Tha Dao Kế của phụ thân, bổ sung thêm nhiều biến hóa, giờ càng huyền ảo hơn.

- Chẳng hay vị kỳ nhân ấy là ai vậy?

- Phụ thân có hỏi, nhưng lão nhân gia ấy không chịu tiết lộ danh tánh, chỉ nói là không bao lâu nữa có thể sẽ lộ diện trên giang hồ.

- Phụ thân nhờ họa được phúc, thật đáng mừng.

Bạch Phàm nói xong, bỗng người run lên lấy bầy.

Quan Tiêu Thiên vội quan tâm nói :

- Phàm nhi đứng lên đi. Để phụ thân đắp thuốc cho.

- Phụ thân cứ để hài nhi quỳ thêm lát nữa, hầu chuộc tội phạm thượng.

- Phụ thân đã tha thứ cho người rồi, hãy đứng lên mau, kéo mắt máu nhiều quá.

Bạch Phàm giọng bi thiết :

- Hài nhi lúc này thấy chỉ có chết mới có thể chuộc tội thôi.

Quan Tiêu Thiên trầm giọng :

- Bậy, người chết đi lúc này thì cũng không khỏi mang tiếng xấu ác, phải phấn đấu lên làm chút việc cho giới võ lâm, rồi từ từ mọi người sẽ thông cảm cho người.

Đoạn đi đến trước mặt Bạch Phàm, đưa tay đỡ y đứng lên.

Bạch Phàm nước mắt ràn rụa, nhào vào lòng Quan Tiêu Thiên.

Quan Tiêu Thiên hai tay dang ra, ôm lấy Bạch Phàm, vô cùng xúc động nói :

- Phàm nhi, phụ thân vui mừng quá...

Bỗng nghe rắc một tiếng, người ông run lên lấy bầy, ánh mắt ngập đầy vẻ ghê rợn.

Chỉ thấy Bạch Phàm cười hung tợn, hữu chưởng ấn vào ngực Quan Tiêu Thiên, liền tức thân người Quan Tiêu Thiên hệt như điều đứt dây bay xuống núi, chỉ nghe tùm một tiếng rơi xuống khe suối.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng bàng hoàng kinh hãi, nhất là Hồ Thiết Sanh lòng tốt cùng hối hận, lẽ ra chẳng không nên ngăn cản Bạch Diêu Hồng hiện thân, nếu Bạch Diêu Hồng mà hiện thân thì Quan Tiêu Thiên hẳn là không bị độc thủ.

Hai người cùng buông tiếng quát vang, tung mình lao ra, nhưng ngay khi ấy Bạch Phàm đã co giò bỏ chạy.

Hai người không rảnh đuổi theo, đứng trên bờ núi nhìn xuống, chỉ thấy nước suối chảy xiết, chẳng còn thấy bóng dáng Quan Tiêu Thiên đâu nữa.

Bạch Diêu Hồng thờ thẩn như kẻ mất hồn, muốn khóc nhưng không có nước mắt, người run rẩy liên hồi.

Hồ Thiết Sanh liền tiếp võ ba chưởng vào lưng nàng, rồi cắp lấy nàng phóng đi về phía hạ lưu. Vượt qua mấy mươi dặm, vẫn chẳng thấy thi thể của Quan Tiêu Thiên, bất giác thở than luôn miệng.

Bạch Diêu Hồng lúc này mới bật khóc ra tiếng, tiếng khóc vang vọng, nghe muốn đứt từng đoạn ruột.

Hồ Thiết Sanh lòng thâm hối hận, cũng đành để mặc nàng tha hồ khóc một hồi cho hả niềm bi thương trong lòng.

Thốt nhiên, một tiếng cười sắc lạnh vang lên phía sau, Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng giật mình quay phắt lại, chỉ thấy ba người đang đứng cách khoảng trượng rưỡi. Người giữa chính là nữ nhân bịt mặt, bên trái là Bạch Long Sơn và bên phải là Vân Trung Phiêu Cổ Thương.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng bất giác kinh hãi, hôm nay gặp phải ba cao thủ tuyệt đỉnh này, e rằng cơ hội sống không nhiều, nhưng chàng hận thấu xương bones tà ma võ lâm này, bèn quát to :

- Bọn cẩu tặc, hôm nay chúng ta quyết phải một phen sống chết với nhau. Nào, hãy đến đây, mụ thối tha không dám lộ mặt kia, hai ta hãy quyết đấu một ngàn chiêu.

Nữ nhân bịt mặt trầm giọng :

- Hai vị hãy bắt lấy chúng.

Bạch Long Sơn và Cổ Thương liền vâng lệnh tiến tới, Cổ Thương lao vào Hồ Thiết Sanh, Bạch Long Sơn lao vào Bạch Diêu Hồng.

Võ công của Bạch Long Sơn suýt soát với Cổ Thương, Bạch Diêu Hồng tuy học được Phong Lô bát cước, nhưng thời gian chưa lâu không mấy thuần thực, hơn nữa lại cụt mất hai tay, động tác kém nhanh nhẹn rất nhiều, chưa đầy mười chiêu đã rơi vào thế hạ phong.

Còn Hồ Thiết Sanh đối phó với Cổ Thương cũng chỉ ngang tay, nhưng Hồ Thiết Sanh dần di chuyển về phía Bạch Diêu Hồng, mong có thể thừa cơ trợ giúp nàng.

Năm mươi chiêu qua đi, Hồ Thiết Sanh càng đấu càng dũng mãnh, nhưng Bạch Diêu Hồng thì đã có phần luống cuống.

Hồ Thiết Sanh bỗng quát to :

- Xem chiêu đây.

Đồng thời tay phải vung lên, Cổ Thương vội lách sang bên hai bước, Hồ Thiết Sanh liền thừa cơ lướt đi hai trượng, toàn lực vung chưởng lao bổ vào Bạch Long Sơn.

Chưởng này là một trong ba chiêu do Dư Mộng Chân truyền dạy, uy lực rất khủng khiếp, hơn nữa Bạch Long Sơn lại không đề phòng, bình một tiếng, vai đã bị trúng chưởng, vãi vụn tung bay, loạn choạng lùi sau năm bước, tựa hồ thọ thương chẳng nhẹ.

Cổ Thương lại tung mình lao đến, Hồ Thiết Sanh lại một chưởng tung ra, bùng một tiếng, hai người cùng bật lui ba bước dài.

Bạch Long Sơn lại tiếp tục giao thủ với Bạch Diêu Hồng, nhưng vì lão đã thọ thương, Bạch Diêu Hồng toàn lực ứng phó cũng có thể tạm thời chưa bại.

Lại hơn ba mươi chiêu qua đi, Cổ Thương mỗi lúc càng thêm kinh tâm, bỗng buông tiếng quát vang, tung ra một chiêu kỳ học.

Hồ Thiết Sanh cũng chẳng dám chậm trễ, toàn lực tung ra chiêu kỳ học do Phong Lô Tẩu truyền dạy. Bùng một tiếng vang rền, đá vụn văng bay tứ phía, hai người lại cùng bật lui năm bước.

Trong khi ấy, Bạch Diêu Hồng bởi giao chiến đã lâu nên chân lực đã không còn liên tục, mồ hôi nhễ nhại, hơi thở hào hển.

Bạch Long Sơn trầm giọng nói :

- Nha đầu, người còn chưa xuôi tay chịu trói, lão phu niệm tình mười mấy năm sống chung nhau, nói hộ cho người, hy vọng người có thể bảo toàn tính mạng.

Bạch Diêu Hồng lặng thinh, vẫn tấn công tới tấp.

Bỗng nữ nhân bịt mặt quát to :

- Dừng tay! Cổ Thương hãy lui ra.

Cổ Thương hào hển lui ra, Hồ Thiết Sanh cũng lùi ra xa ba trượng, đứng tựa vào một tảng đá to, điều hòa hơi thở.

Đột nhiên, bên lưng chàng vang lên một tiếng động khê, chàng liền cúi xuống nhìn, bất giác sững sờ. Thì ra trên lưng lại có một ngọn Ma đao luôn cả vỏ, ngọn Ma đao này hình dạng gần giống với ngọn Ma đao trước, nhưng nhỏ hơn một chút.

Lúc này nữ nhân bịt mặt đã đến gần, Hồ Thiết Sanh choang một tiếng rút Ma đao ra.

-Ồ!

Hồ Thiết Sanh và nữ nhân bịt mắt cùng bật lên tiếng sững sốt, thì ra ngọn Ma đao này màu đỏ, đầy những mảnh nhỏ như vẩy cá và sáng lấp lánh.

Hồ Thiết Sanh lại cởi vỏ đao thứ nhất ra, tay phải cầm Ma đao, tay trái cầm vỏ đao, cất bước tiến đến gần nữ nhân bịt mắt.

Nữ nhân bịt mắt bất giác khiếp hãi, y thị nghĩ nhanh, chẳng rõ ngọn đao này so với vỏ đao kia thế nào? Uy lực của vỏ đao kia thì y thị đã chứng kiến rồi, nhưng uy lực của ngọn Ma đao này thì chưa biết, nên quyết định đoạt lấy vỏ đao của Hồ Thiết Sanh.

Nhưng Hồ Thiết Sanh hai tay đều có binh khí, tay phải Ma đao ánh đỏ lấp lánh, tay trái vỏ đao ánh lục sáng ngời và hàn khí buốt xương, muốn đoạt lấy vỏ đao nào phải chuyện dễ dàng.

Nữ nhân bịt mắt chăm chăm nhìn vào vỏ đao, ngưng thần chờ đợi.

Bỗng nghe một tiếng hét lạnh lạnh, rồi thì bình một tiếng, dường như Bạch Diêu Hồng đã bị đánh trúng một chưởng.

Ngay khi Hồ Thiết Sanh giật mình quay đầu nhìn, nữ nhân bịt mắt ra tay nhanh như chớp, điểm vào mạch môn cổ tay Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh vội rút tay trái về, nhưng vẫn bị đối phương điểm trúng, keng một tiếng, vỏ đao rơi xuống đất, bay ra xa hơn trượng.

Nữ nhân bịt mắt vọt đi như tên bắn, lẹ làng nhặt lấy vỏ đao lên.

Trong khi ấy, Bạch Diêu Hồng đã gần kiệt sức, cũng may là Cổ Thương lòng thầm cảm hận Bạch Long Sơn, tưởng chính lão ta đã cáo giác chuyện tằng tịu với Lý Anh hôm trước, nên lúc này đứng bên chẳng những không giúp Bạch Long Sơn mà còn tìm cách báo thù.

26. Chương 26: Hồi 26

Hồ Thiết Sanh tay cầm Ma đao, vẫn từng bước tiến tới. Nữ nhân bịt mắt tuy đã đoạt được vỏ đao, nhưng chưa biết uy lực của hồng đao thế nào, nên còn phân vân đứng yên. Hồ Thiết Sanh không dám chậm trễ, sợ Bạch Diêu Hồng gặp nguy hiểm, buông tiếng quát vang, thi triển Nội tam kiếm trong Thánh Giả Chi Kiếm, liền tức ánh đỏ loang loáng phủ trùm nữ nhân bịt mắt.

Nữ nhân bịt mắt cũng vùng động vỏ đao, ánh lục loang loáng trông hết sức ngoạn mục, ngay cả Cổ Thương cũng xem đến ngây người ra.

Lúc đầu Hồ Thiết Sanh cố gắng tránh không để cho hồng đao tiếp xúc với vỏ đao, nữ nhân bịt mắt cũng vậy, không dám dùng vỏ đao đón đỡ hồng đao.

Một hồi sau, y thị nghĩ thầm :

“Liệu là hồng đao của người không dám va chạm với vỏ đao của ta, qua đó chứng tỏ hồng đao hẳn không bằng vỏ đao”.

Y thị nghĩ vậy, không còn sợ hồng đao nữa, liền tức mạnh dạn xuất thủ, vùng động vỏ đao đón đỡ hồng đao.

Hồ Thiết Sanh vẫn không dám ngánh tiếp, vậy nên chàng đã thất thế, mặc dù chàng thi triển Nội tam kiếm, nhưng vẫn rơi vào thế hạ phong.

Bỗng lại nghe bình một tiếng, Hồ Thiết Sanh quay đầu nhìn, chỉ thấy Bạch Diêu Hồng tóc tai rối bời như quỷ dữ, che mắt tầm nhìn nên không dám tiếp tục chiến đấu, chạy vòng quanh Cổ Thương, Bạch Long Sơn đuổi theo.

Ngay khi Hồ Thiết Sanh một thoáng phân vân, nữ nhân bịt mắt đã thừa cơ vùng đao bổ mạnh vào hồng đao.

Hồ Thiết Sanh cả kinh, định rút đao về nhưng đã không kịp, chỉ nghe keng một tiếng, rồi thì là tiếng kim loại rơi xuống đất.

Hai người cùng bật lui ba bước, Hồ Thiết Sanh cúi xuống nhìn, hồng đao không chút suy chuyển, nhưng vỏ đao trong tay nữ nhân bịt mặt chỉ còn lại nửa phần.

Hồ Thiết Sanh sức nhớ lại những lời nói của sư tổ khi này, Ma đao có ba loại, thượng phẩm là Đồ Long đao, trung phẩm là Đồ Ngư đao, hạ phẩm là Đồ Cầu đao, giờ thấy hồng đao không suy chuyển, liền động tâm thăm nhủ :

“Hay đây chính là Đồ Ngư đao?”

Lúc này ngay cả Bạch Long Sơn cũng đã đứng lại, kinh ngạc trên trời nhìn vào nửa đoạn vỏ đao trong tay nữ nhân bịt mặt.

Yên lặng hồi lâu, Hồ Thiết Sanh trầm giọng :

- Hồng muội, hãy đến đây.

Bạch Diêu Hồng liền bước đến sau lưng chàng. Hồ Thiết Sanh vén sửa lại mái tóc cho nàng, đoạn Ma đao trong tay vung lên, ánh đỏ lấp lóa, cất bước tiến về phía nữ nhân bịt mặt.

Nữ nhân bịt mặt tức đến toàn thân run rẩy, chẳng ngờ mình tổn công đoạt được vỏ đao mà vẫn bị đối phương chém gãy, giờ đã trở thành phế vật.

Y thị giận dữ quát :

- Xông lên.

Cổ Thương và Bạch Long Sơn không dám trái lệnh, liền cùng nữ nhân bịt mặt chia làm ba phía tiến tới, ba mặt giáp công hết sức uy mãnh.

Hồ Thiết Sanh với Ma đao trong tay tả xung hữu đột, chỉ nghe keng một tiếng, vỏ đao lại bị hồng đao chém gãy một đoạn, chỉ còn lại không đầy nửa thước.

Cổ Thương và Bạch Long Sơn thấy Ma đao lợi hại như vậy, tâm lý liền sa sút, không dám ngạnh tiếp. Bạch Diêu Hồng lại thi triển Phong Lôi bát cước, ba lão ma đầu hoàn toàn bị áp đảo.

Nữ nhân bịt mặt bỗng quát to :

- Dừng tay.

Cổ Thương và Bạch Long Sơn lập tức lùi sau ba bước, nữ nhân bịt mặt cười lạnh lùng nói :

- Tiểu tử, ngươi tưởng lão thân đã hết tuyệt kỹ rồi sao? Hắc hắc, hôm nay lão thân phải cho ngươi nếm mùi lợi hại mới được.

Đoạn hít mạnh một hơi dài, liền tức y phục dán chặt vào người, những đường cong quyến rũ hiện rõ mồn một.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng kinh hãi, không biết đây là môn võ công gì, vận công lực chờ đợi.

Nữ nhân bịt mặt buông tiếng quát vang, hai tay rút về, Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng liền bị một luồng sức hút tới ba bước, sau đó nữ nhân bịt mặt hai tay đẩy ra, hai người lại bị đẩy lui bốn bước dài, trước ngực như có sức mạnh ngàn cân đè lên.

Cổ Thương và Bạch Long Sơn cũng bắt giắc tái mặt, trước đây hai người từng có lòng bội phản, ngờ là nữ nhân bịt mặt chẳng có tài cán gì, giờ thấy vậy hết sức khiếp hãi, sinh lòng cảnh giác.

Nữ nhân bịt mặt thấy Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng sợ hãi thoái lui, liền buông tiếng cười đắc ý, tiến tới nói :

- Tiểu tử, để lại Ma đao mau.

Hồ Thiết Sanh lớn tiếng :

- Nếu người chế ngự được Hồ mã, Ma đao hẳn nhiên thuộc về người, hà tất nói nhiều.

Đoạn nhảy mất với Bạch Diêu Hồng, tung mình lao tới.

Nữ nhân bật mặt buông tiếng cười khẩy, lại hít mạnh một hơi chân khí, toàn thân y phục bị hút vào trong thịt, kỳ chiêu lại tung ra.

Đột nhiên, một bóng người như sao sa lao xuống, lẳng không hai chân liên hoàn tung ra, một hơi ba mươi mấy cước đá vào nữ nhân bật mặt.

Chỉ nghe tiếng sấm gió vang rền, nữ nhân bật mặt bị giành mất tiên cơ, kinh phong ào ạt như vũ bão, thối tung tóc y thị.

Nữ nhân bật mặt gần giọng :

- Lý Phụng Các, thì ra người chưa chết, lão thân chả ngán sợ người đâu.

Đoạn lại tung ra một chiêu kỳ học, chỉ nghe bùng một tiếng rền rĩ, bụi cát tung bay, hai người cùng bật lui xa hơn trượng, công lực tương đương nhau.

Nữ nhân bật mặt cười sắc lạnh nói :

- Lý Phụng Các, kẻ hát Ma Đao Ca lần thứ nhì có phải là người không?

Lý Phụng Các cười mai mỉa :

- Không sai, một bài Ma Đao Ca đã khiến thị khiếp sợ bỏ chạy, tốt nhất thị hãy giải tán tà mình, tìm một người thật thà mà trao thân gởi phận kéo sẽ không có kết cuộc tốt lành đấy.

Nữ nhân bật mặt gần giọng :

- Lý Phụng Các, hôm nay lão thân có việc, lần sau gặp lại hẵng cùng người giải quyết một phen cao thấp.

Phong Lôi Tẩu so vai :

- Nếu thị thấy lão phu hợp nhãn, hai ta hãy nên duyên chồng vợ, phải biết là cuộc đời lão phu chưa từng lập gia đình, không như Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên, họ đã từng có gia thất, nhưng lại khiến cho thị với Dư Mộng Chân đeo đẳng suốt, uống phí tuổi xuân...

Bùng một tiếng, Phong Lôi Tẩu vội vàng đón tiếp một chưởng, bị đẩy lùi một bước, ha hả cười to nói :

- Đánh là tình, mắng là yêu, không đánh không mắng chẳng thú vị. Ái nương, nàng hà tất mắc cỡ làm gì?

Nữ nhân bật mặt hậm hực :

- Lão quỷ người chớ giỏi tài miệng lưỡi, sớm muộn cũng có ngày lão thân cho người nếm mùi lợi hại.

Phong Lôi Tẩu cười hóm hỉnh :

- Tuyệt lắm! Vậy thì lão phu cả đời không yêu thương ai khác nữa, kể như hai ta đã đính hôn từ hôm nay rồi.

Nữ nhân bật mặt quát :

- Đi!

Quay người vung tay, ném nửa đoạn vỏ đao về phía Phong Lôi Tẩu, phóng đi nhanh như cắt.

Phong Lôi Tẩu đưa tay bắt lấy, bị chấn lùi một bước, bất giác biến sắc mặt.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng liền tiến đến thi lễ, Phong Lôi Tẩu thở ra một hơi dài ra nói :

- Thật không ngờ ma đầu này lại còn tuyệt kỹ lợi hại như vậy, nếu thật sự động thủ, lão phu không chắc có thể thắng nổi y thị.

Bạch Diêu Hồng thắc mắc hỏi :

- Tiền bối, bà ta thật ra là ai vậy?

Phong Lôi Tẩu mỉm cười :

- Chỉ cần chịu khó suy nghĩ một chút là đoán ra được thôi.

Hồ Thiết Sanh ngẫm nghĩ một hồi :

- Hay bà ta chính là Từ Tâm Bồ Tát Vi Ngọc Cầm?

Phong Lôi Tẩu cười cười không đáp, bỗng hỏi :

- Hai người đến đây chi vậy?

Bạch Diêu Hồng nghe hỏi, niềm bi thương trong lòng liền dâng lên trong lòng, bèn kể lại chuyện Bạch Phàm dùng thủ đoạn nham hiểm đánh Quan Tiêu Thiên rơi xuống khe suối khi nãy.

Phong Lôi Tẩu bàng hoàng, vội nói :

- Chúng ta hãy trở lại tìm kiếm ở thượng du. Yên tâm đi nha đầu, nếu chúng ta mà không tìm được thi thể của lệnh tôn, lão phu tin là người hiền ắt có trời phù hộ, chắc chắn lại được người cứu mạng thôi.

Ba người theo bờ suối phóng đi về phía thượng lưu, trở lại nơi Quan Tiêu Thiên bị đánh rơi xuống, vẫn chẳng thấy thi thể đâu cả.

Phong Lôi Tẩu quả quyết nói :

- Lão phu tin chắc là Quan Tiêu Thiên chưa chết, hai người hãy yên tâm đi.

Phong Lôi Tẩu bỗng nhìn thấy vỏ đao đỏ treo bên lưng Hồ Thiết Sanh, liền ngạc nhiên hỏi :

- Tiểu tử, ở đâu người có được ngọn quái đao này vậy?

Hồ Thiết Sanh lắc đầu :

- Văn bối cũng không rõ.

Phong Lôi Tẩu cười khẩy :

- Người còn nhỏ tuổi thế này mà lại dám bắt kính với trưởng bối như vậy sao?

Bạch Diêu Hồng tiếp lời :

- Tiền bối chớ có hiểu lầm, Sanh ca nói thật đấy, chính ngọn Ma đao này đã tự treo vào bên lưng Sanh ca.

Phong Lôi Tẩu giật mình sửng sốt :

- Sao? Ma đao ư?

Hồ Thiết Sanh nói :

- Văn bối cũng không rõ có phải là Ma đao hay không, nhưng uy lực của ngọn đao này rất ghê gớm, nên văn bối nghĩ rất có thể là Ma đao.

- Chuyện lạ thấy đều bị người gặp cả, đưa lão phu xem thử?

Hồ Thiết Sanh cởi Ma đao ra, hai tay trao ra, Phong Lôi Tẩu rút đao ra, tấm tắc khen :

- Tuyệt! Tuyệt! Quả là một ngọn bảo đao. Chuyện này thật ra là sao? Chẳng lẽ ngọn Ma đao này lại tự động bay đến treo bên lưng người?

Hồ Thiết Sanh gật đầu nói :

- Sự thật chính là vậy, và lần nào cũng là vào lúc văn bối nguy cấp.

Chàng kể lại những lần xuất hiện của ngọn Ma đao trước và của ngọn Ma đao này vừa qua.

Phong Lôi Tẩu nhỏ lấy một sợi tóc, đặt lên lưỡi đao thổi nhẹ, sợi tóc chưa chạm vào lưỡi đã đứt rồi, bất giác khen ngợi luôn miệng.

Phong Lôi Tẩu tra đao vào vỏ nói :

- Nghe đâu Ma đao là vật sở hữu của Thiết Ông Xung, chẳng rõ vì sao lại bay đến trên mình người. Hơn nữa, Thiết Ông Xung xưa kia có thù hận với sư tổ của các người, chắc hẳn không bao giờ giúp sức các người, chuyện này thật là lạ lùng.

Đoạn trao trả Ma đao cho Hồ Thiết Sanh, nói tiếp :

- Người hãy giữ gìn cẩn thận, nên nhớ lấy câu “người vô tội nhưng mang vật có tội”, kể từ nay người sẽ gặp rất nhiều rắc rối.

Hai người cung kính vâng dạ, Hồ Thiết Sanh bỗng hỏi :

- Tiền bối giờ định đi đâu vậy?

- Lão phu nghĩ Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên rất có thể đang ở phụ cận Mang Sơn, lão phu định tìm họ.

- Xin thứ cho vãn bối tạm thời chẳng thể đi cùng, vì chúng vãn bối còn phải đi tìm Bạch Ngọc Quyên.

- Bạch Ngọc Quyên nào vậy?

Bạch Diêu Hồng tiếp lời :

- Bạch Ngọc Quyên là tôn nữ của Bạch Long Xuyên tiền bối, đã tức giận bỏ đi biệt tăm, hơn nữa lại đang hoài thai, nếu tiền bối mà gặp, xin hãy đưa về với chúng vãn bối.

- Chồng của ả là ai?

Bạch Diêu Hồng đưa tay chỉ Hồ Thiết Sanh :

- Chính là Sanh ca.

Phong Lôi Tẩu nhún vai :

- Tuổi còn trẻ, đại sự chưa thành mà đã có đến mấy nàng vợ, đó là người tự chuốc khổ vào thân. Lệnh tổ khi xưa nếu không phải vì đàn bà thì đâu phải bốn ba vất vả thế này.

Người ta thường nói đàn bà là mầm họa, từ nay tiểu tử người phải chú ý đấy.

Bạch Diêu Hồng buông tiếng cười khẩy, quay đầu đi nơi khác.

Phong Lôi Tẩu sững sốt, rồi cười phá lên, thi triển khinh công phóng đi.

Hồ Thiết Sanh quay sang Bạch Diêu Hồng nói :

- Hồng muội, Lý tiền bối nói không sai, lệnh tôn hẳn đã được cứu, chúng ta hãy yên tâm, khi nào gặp tên cẩu tặc Bạch Phàm, ngu huynh nhất định sẽ lấy mạng hắn.

Hai người lẳng lặng nhìn nhau, hồi lâu mới thi triển khinh công phóng đi về phía thành Lạc Dương, đến khách sạn Ngũ Phúc gặp gỡ với quần hùng.

Sau khi bàn tính, mọi người chia nhau đi tìm Bạch Ngọc Quyên, vẫn biệt vô âm tín.

Thấm thoát lại trôi qua hơn hai tháng, ngay cả Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên cũng chẳng thấy xuất hiện.

Thế nhưng, trên giang hồ đã xảy ra một việc trọng đại, Kiếm Già Minh đã đổi tên là Thiên Nhất bang, nữ nhân bịt mặt là Phó bang chủ.

Còn Bang chủ lẽ đương nhiên là một đại ma đầu lợi hại hơn, họ tuyên bố Tiên Kiếm và Ma Già phải đến Tổng đàn Thiên Nhất bang trước tết Nguyên Tiêu sang năm để thanh toán dứt nợ cũ và hiến ra Ma đao. Nếu đến tết Nguyên Tiêu mà hai người vẫn chưa hiện thân, họ sẽ mở cuộc tàn sát các cao thủ bạch đạo khác, không chừa một người sống sót.

Lúc này đã cuối đông, cách tiết Nguyên Tiêu chỉ còn hơn một tháng, quần hùng hết sức nóng lòng lo lắng, nhưng lại không biết Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên đang ở đâu.

Thấm thoát bảy tám ngày lại trôi qua. Đêm hôm ấy, mọi người tề tụ một nhà bàn tính kế sách ứng địch.

Tề Lỗ song tàn nói :

- Thay vì chờ đối phương hạ thủ chúng ta, chi bằng chúng ta ra tay trước, giáng cho chúng một đòn sấm sét. Hiện thực lực của chúng ta cũng chẳng kém, nếu hai vị tiền bối Dư Mộng Chân và Lý Phụng Các đến, chưa chắc thua kém Thiên Nhất bang, các vị nghĩ sao?

Hắc Dao Khách nói :

- Đó cũng là một biện pháp khả thi, đáng tiếc là Dư Mộng Chân và Lý Phụng Các không có mặt, với thực lực của chúng ta hiện nay vẫn chưa đủ để đối kháng với Thiên Nhất bang.

Văn Thân Dã Tẩu góp ý :

- Trước khi tấn công Thiên Nhất bang ba hôm, chúng ta hãy tung tin khắp nơi, nói là chúng ta chuẩn bị toàn lực quyết một phen sống chết với Thiên Nhất bang, cho dù hai vị Dư Mộng Chân và Lý Phụng Các không liên lạc được với chúng ta thì cũng sẽ ngấm ngấm yểm trợ.

Vừa dứt lời, đột nhiên ánh đèn trong nhà vụt tắt, chỉ nghe bộp một tiếng, rồi lại có tiếng hự, tiếp theo là tiếng nói sắc lạnh từ trên mái nhà vọng xuống :

- Kể từ bây giờ mỗi cách ba hôm là lấy mạng các người một người, cho đến ngày Nguyên Tiêu, nếu Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên vẫn chưa hiện thân hiến Ma đạo, kẻ chết chính là gương của các người.

Văn Thân Dã Tẩu buông tiếng quát vang, vọt qua cửa sổ ra ngoài, quần hùng nối tiếp nhau phi thân lên mái nhà, nhưng chỉ có gió đêm giá rét, không còn thấy bóng một người nào.

Có người bật hỏa tập lên xem, bất giác cùng bật lên tiếng thảng thốt. Chỉ thấy lão ngô Long Chí Phấn trong Trung Nguyên ngũ kỳ sĩ nằm mọp trên bàn, đầu lún xuống ngực, chết một cách thảm thiết.

Bốn anh em họ Long còn lại tột cùng bi phẫn, quyết lập tức đến Tổng đàn Thiên Nhất bang báo thù cho ngũ đệ.

Động Đình Thần Quân vốn là người cẩn thận, vội khuyên :

- Các vị gặp phải nỗi đau thế này hẳn nhiên không khỏi căm phẫn, nhưng tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu, phải biết là Thiên Nhất bang chắc chắn không chỉ sát hại một mình lệnh đệ mà thôi, nếu chúng ta không khẩn cấp mà bàn tính lương sách, chắc hẳn trong chúng ta sẽ còn nhiều người gặp độc thủ như vậy. Thế nên, các vị Long huynh hãy nén niềm bi thương, cùng bàn tính một lương sách báo thù cho lệnh đệ, vậy mới tránh khỏi hy sinh một cách oan uổng.

Quần hùng mai táng Long Chí Phấn xong, trời đã sáng tỏ. Sau khi bàn bạc, quần hùng quyết định tạm thời dời chỗ, bí mật di chuyển đến lãng Minh Đế ở đông bắc Lạc Dương.

Lãng Minh Đế này có diện tích rất rộng, đồ sộ nhất vùng phụ cận Mang Sơn, quần hùng chia nhau từng nhóm đi đến lãng địa, mở một cửa ngấm ra, đi vào lãng mộ.

Trong lãng chẳng những không có quan tài mà còn hết sức sạch sẽ, gần như có đầy đủ vật dụng cần thiết cho người sống và được xây cất như một cung điện, có rất nhiều gian phòng và hết sức bí ẩn.

Văn Thân Dã Tẩu nói :

- Chỗ này thật tuyệt, lão phu mà được ở đây cả đời thì cũng đủ mãn nguyện rồi.

Hắc Dao Khách cười khinh :

- Lão tiểu tử này chưa ăn ba ngày chay mà đã muốn lên tây thiên, bộ dạng như lão ta mà cũng muốn ở trong lãng tẩm hoàng đế, rõ là...

Thiên Đài Kỳ Sĩ ngắt lời :

- Trần huynh đừng nói nữa, chúng ta cần phải tìm một lối ra, lãng này tuy kín đáo, nhưng vạn nhất bị người bịt mất lối ra thì chúng ta không một người nào thoát thân nổi.

Mọi người đều nhất trí, bèn để lại Động Đình Thần Quân canh giữ cửa vào, số còn lại chia nhau đi vào tìm kiếm lối ra.

Hãy nói Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng đi vào trong một thư phòng, chỉ thấy những bức tranh chữ trên bốn vách đều còn nguyên vẹn, vừa định đến gần xem, bỗng biến thành bụi bay lả tả rơi xuống.

Bạch Diêu Hồng kinh ngạc nói :

- Sanh ca hãy nhìn xem.

Hồ Thiết Sanh cúi xuống nhìn, chỉ thấy trên lớp bụi trên đất có hai đôi dấu chân một to một nhỏ, hiển nhiên là một nam một nữ, và như vừa mới để lại.

Hồ Thiết Sanh trầm ngâm nói :

- Trong chúng ta chỉ có Hồng muội là nữ, đôi chân này chẳng phải chuyện lạ ư? Hẳn là trong đây đã có người rồi.

Bạch Diêu Hồng gật đầu :

- Chúng ta hãy cẩn thận.

Hai người ra khỏi thư phòng, đi vào một gian phòng khác, bỗng cùng kêu lên một tiếng thảng thốt, kinh hãi thoái lui, thì ra trong phòng có hai quái nhân đứng sừng sững, toàn thân đầy bụi trông như hai con quỷ xám, chỉ có bốn mắt đảo liên hồi.

Hai người cúi nhìn xuống, quả thấy một người trong số có đôi chân nhỏ nhắn, giống hệt dấu chân khi nãy.

Hồ Thiết Sanh trầm giọng nói :

- Hai vị là người hay ma quỷ, vì sao lại ở trong lăng tẩm này?

Hai quái nhân vùng mạnh người, bụi bám rơi xuống hết, Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng chú mắt nhìn, thì ra là Hấp Huyết Độc Phong Lý Anh và Vân Trung Phiêu Cổ Thương.

Thì ra hôm trước Lý Anh bị xử hỏa hình, sau khi vùng khỏi xiềng xích, cố sức chống lại bọn cao thủ Thiên Nhất bang, cuối cùng đã đào tẩu thừa lúc Vân Trung Phiêu quát ngăn, thực chất là Vân Trung Phiêu đã cố ý thả y thị.

Sau khi thoát khỏi Tổng đàn Thiên Nhất bang, hai người đã trốn trong lăng tẩm này.

Lúc này vừa gặp Hồ Thiết Sanh, hai người hết sức mừng rỡ, nhất là nhìn thấy ngọn Ma đao trên lưng chàng, ánh mắt liền ngập vẻ thêm ngưỡng mộ.

Hồ Thiết Sanh ra dấu bảo Bạch Diêu Hồng cẩn thận, rồi liền rút Ma đao cầm tay.

Vân Trung Phiêu và Lý Anh vừa thấy Ma đao ánh đỏ chói ngời, liền kinh hãi thoái lui :

Hồ Thiết Sanh lạnh lùng :

- Hai người muốn tiến hay thoái?

Lý Anh him híp mắt, nguyền cho Hồ Thiết Sanh một cái nói :

- Tiến thì sao? Lùi thì sao?

- Muốn tiến thì hãy thử Ma đao của Hồ mỗ trước, còn muốn thoái thì Hồ mỗ cùng hai người ra ngoài.

Lý Anh thoáng ngẫm nghĩ :

- Chúng ta ra ngoài thì hơn, trong này cũng chẳng có gì hay ho.

Đoạn đi đến bên Bạch Diêu Hồng, nói tiếp :

- Vị tiểu muội muội này đẹp quá, nhưng đáng tiếc là đã bị tàn phế.

Bạch Diêu Hồng bị mất hai tay, rất sợ kẻ khác đề cập đến, cười khẩy nói :

- Can gì đến thị?

Lý Anh không chút tức giận, cười nói :

- Tiểu muội muội đừng giận, thật ra người tàn phế cũng có một vẻ đẹp khuyết tật, tỷ tỷ mà là đàn ông, chắc hẳn cũng đem lòng yêu tiểu muội muội.

Hồ Thiết Sanh biết Lý Anh là người âm dương, liền trầm giọng quát :

- Tiệp phụ, người đừng có nói lời thôi, đi ra mau.

Lý Anh nguýt dài :

- Thôi được, đi thì đi.

Bổng Vân Trung Phiêu kinh hãi la to :

- Hãy nhìn mau.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng giật mình quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một quái vật màu xám to lớn bay lên, lượn quanh trong phòng.

Đôi cánh của con quái vật này dài đến hơn nửa trượng, mở như móc sắt, đôi vuốt vươn dài như chục lao xuống.

Trong lúc hai người phân thần, bỗng nghe Bạch Diêu Hồng kêu lên một tiếng thảng thốt, đã bị Lý Anh nắm giữ huyết Kiên Tĩnh.

Liền sau đó, con quái vật đáp xuống, đậu trên vai Lý Anh.

Hồ Thiết Sanh bàng hoàng, giờ mới nhận ra quái vật ấy chính là loài dơi to lớn trong Thiên Ma Ổ, liền tức giận vung đao quát :

- Tiệp phụ, thả Hồng muội ra mau.

Lý Anh cười khanh khách :

- Muốn ta thả ả ra không khó, dùng Ma đao trao đổi là xong.

Vân Trung Phiêu đắc ý tiếp lời :

- Không sai, dùng Ma đao đổi người, đôi bên đều không thiệt thòi.

Bạch Diêu Hồng vội nói :

- Sanh ca đừng mắc lừa họ, cho dù trao Ma đao cho họ, tiểu muội cũng chưa chắc có thể sống còn, hãy mặc tiểu muội, cứ việc ra tay.

Lý Anh xiết mạnh tay, Bạch Diêu Hồng liền đau đớn ngồi xổm xuống, mặt mày trắng bệch.

Thốt nhiên, Hồ Thiết Sanh loáng cái đã lướt đến bên Vân Trung Phiêu, Ma đao kề trên cổ lão, cười lạnh lùng nói :

- Một mạng đổi một mạng, không bên nào thiệt thòi cả.

Vân Trung Phiêu chẳng ngờ có vậy, tái mặt nói :

- Lý cô nương, chúng ta thua rồi.

Lý Anh cười khẩy :

- Ai bảo chúng ta thua?

Vân Trung Phiêu nghe vậy hoảng kinh :

- Dẫu sao Lý cô nương cũng đâu thể không màng đến Cổ mộ?

Lý Anh cười khanh khách :

- Bỏ cô nương bị Bang chủ các người hành hình đến nay chưa lành, tất cả đều do lão quỷ người mà ra.

Cổ Thương tức giận :

- Chẳng lẽ cô nương một chút cũng không nghĩ đến ân tình giữa chúng ta...

Lý Anh cười khẩy :

- Đừng nói chuyện giao tình, Lý Anh này trong đời có đến hàng ngàn ân tình, người cũng khỏi ra vẻ đa tình, chịu chết đi thôi.

Đoạn quay sang Hồ Thiết Sanh, gần giọng :

- Hồ Thiết Sanh, người có chịu trao đổi không?

Hồ Thiết Sanh cười khẩy :

- Để Hồ mỗ lấy mạng Cổ Thương rồi hẵng tính.

Lý Anh bật cười khanh khách :

- Vậy thì hãy nhanh lên, bốn cô nương muốn chính mắt nhìn thấy y chết.

Hồ Thiết Sanh tức muốn lộn gan, lúc này chàng giết Cổ Thương dễ như trở bàn tay, nhưng lại sợ lời nói của Lý Anh chỉ là giả dối. Vạn nhất chàng hạ sát Cổ Thương, Lý Anh giết Bạch Diêu Hồng trả đũa, vậy thì lợi bất cập hại còn gì?

Lý Anh lại lớn tiếng nói :

- Giết nhanh lên. Nếu người không hạ thủ, bốn cô nương giết ả này ngay.

27. Chương 27: Hồi 27

Hồ Thiết Sanh vung tay như chớp điểm vào huyết đạo Cổ Thương, lão liền ngã lăn ra đất, đoạn nói :

- Lý Anh, Hồ mỗ bằng lòng trao đổi, nhưng Hồ mỗ không tin thị.

Bạch Diêu Hồng cả kinh xen lời :

- Sanh ca làm sao có thể tin lời thị. Y thị đã có thể tuyệt tình với Cổ Thương, làm sao thủ tín với Sanh ca, Sanh ca đừng để mắc lừa.

Lý Anh đảo tròn mắt :

- Người hãy yên tâm, bốn cô nương tuyệt đối giữ chữ tín, vì bốn cô nương hận thấu xương Bang chủ Thiên Nhất bang, phải cậy vào uy lực của Ma đạo lấy mạng y thị Hồ Thiết Sanh trầm giọng :

- Thôi được, Hồ mỗ để Ma đạo trên mặt đất, thị điểm huyết Bạch Diêu Hồng và cũng để nàng trên đất, chúng ta cùng lúc lấy đao lấy người.

Lý Anh lại đảo tròn mắt :

- Cũng được.

Đoạn vung tay điểm huyết Bạch Diêu Hồng, để nàng nằm dưới đất.

Hồ Thiết Sanh cũng để Ma đạo xuống đất. Hai người đi về phía đối phương, Lý Anh đi đến bên Cổ Thương, vung chân đá nhẹ vào người lão, huyết đạo của lão liền giải khai.

Hồ Thiết Sanh thấy vậy cả kinh, vội lướt đến bên Bạch Diêu Hồng, lẹ làng giải huyết cho nàng.

Lúc này Lý Anh đã cầm Ma đạo lên, Cổ Thương cũng đã đứng bật dậy, trầm giọng nói :

- Lý Anh, lão phu không ngờ người độc ác thế này.

Lý Anh đã có Ma đạo trong tay, chẳng chút ngán sợ, cười nói :

- Bây giờ biết cũng chẳng muộn.
- Lão phu muốn lấy mạng ngươi chẳng phải là chuyện khó khăn.
- Câu ấy nếu nói ra trước đây thì quả có lý, nhưng giờ thì...

Lý Anh vung đao lên, ánh đỏ tỏa sáng khắp phòng, trầm giọng nói tiếp :

- Cổ Thương, ngươi hãy thông minh một chút, hai ta cùng đứng về một phía họa may mới có thể an toàn rút lui, và có thể còn lấy lại được chút vốn liếng. Còn như ngươi chống lại bốn cô nương, e khó mà thoát thân khỏi đây.

Cổ Thương là người tinh ranh xảo quyệt, nhận thấy tình thế trước mắt quả đúng là vậy, cũng đành ra mặt dạn mày dày ngâm miệng làm thình.

Hồ Thiết Sanh cười lạnh lùng :

- Lý Anh, cuộc trao đổi giữa chúng ta đã xong, giờ Hồ mỗ phải ra tay đoạt đao đây.

Lý Anh cười khẩy :

- Bốn cô nương đang muốn thử ngọn đao này sắc bén đến mức nào, người không sợ chết thì cứ việc động thủ.

Hồ Thiết Sanh cưỡi vỏ đao ra, co ngón tay búng nhẹ, liền vang lên tiếng coong rền rĩ, thầm khấn :

- Sư phụ trên trời cao linh thiêng, xin hãy phò hộ cho đồ nhi đoạt lại Ma đao để trừ hại cho giới võ lâm.

Lý Anh thấy chàng lấy vỏ đao làm bình khí, cười khinh miệt nói :

- Hồ Thiết Sanh, ngươi tưởng là vỏ đao lại có thể xuất hiện kỳ tích hay sao? Người thật quá ấu trĩ.

Bạch Diêu Hồng lo lắng nói :

- Sanh ca, chúng ta lui đi thôi.

Lý Anh cười gằn :

- Lui đi đâu? Hãy thử bảo đao của bốn cô nương trước đã.

Đột nhiên, Cổ Thương nhanh như chớp vung tay, chớp lấy mạch môn cổ tay phải Lý Anh, trầm giọng quát :

- Lý Anh, buông tay mau.

Lý Anh cả kinh, biết nếu buông bảo đao, Cổ Thương rất có thể sẽ giết mình trước. Y thị tâm cơ hơn người, liền lẳng lơ nói :

- Cổ huynh nghĩ Lý Anh này là người bạc tình hay sao?

Cổ Thương cười khẩy :

- Người khỏi phải lắm lời nữa.

- Cổ huynh lầm rồi, tiểu muội biết Hồ Thiết Sanh chắc chắn không dám hạ sát Cổ huynh vì sợ tiểu muội hạ sát Bạch Diêu Hồng, nên tiểu muội mới cố ý buông lời khích hấn đó thôi.

Cổ Thương trầm giọng nói :

- Lão phu tuyệt đối không tin, ngươi còn chưa mau buông tay ư?

Lý Anh nguyền lão một cái, ông ọ nói :

- Cổ huynh đành lòng hạ thủ không?

Cổ Thương tiếp xúc với ánh mắt y thị, lòng bất giác xao động. Ma nữ này có sức quyến rũ đặc thù, Cổ Thương đã từng nếm mùi, không sao cưỡng lại được sự cám dỗ của y thị.

Lý Anh thấy Cổ Thương lộ vẻ do dự, liền tấn công tiếp :

- Nếu Cổ huynh mà đoạt lấy Ma đao, tiểu muội sẽ vĩnh viễn không màng đến Cổ huynh nữa, còn như Cổ huynh buông tay ra, rời khỏi lăng tẩm này, hai ta sẽ tìm một nơi kín đáo yên tĩnh, sống bên nhau trọn đời.

- Lão phu làm sao tin lời thị được?

Lý Anh nghiêm mặt :

- Cổ huynh không tin thì chẳng còn cách nào hơn. Thử nghĩ trong Thiên Nhất bang có biết bao người đeo đuổi theo tiểu muội, nhưng tiểu muội chỉ thân với mỗi mình Cổ huynh, vậy còn chưa đủ chứng minh tiểu muội yêu Cổ huynh hay sao?

Đoạn ném cho Cổ Thương một cái liếc mắt câu hồn nhiếp phách.

Cổ Thương đang phân vân do dự, Lý Anh giục :

- Buông tay mau, chả lẽ Cổ huynh không muốn...

Đồng thời đôi mắt câu hồn nhiếp phách nhìn Cổ Thương đăm đăm.

Cổ Thương thở dài :

- Thôi được, lão phu đành mạo hiểm thêm một lần nữa.

Đoạn liền buông tay, lui ra ba bước.

Lý Anh ngoảnh lại mỉm cười với lão :

- Vậy mới là người tốt của tiểu muội chứ. Cổ huynh hãy đứng sang bên trước, để tiểu muội lấy mạng tên tiểu tử này rồi hăng tít.

Hồ Thiết Sanh lòng hết sức hồi hộp, không biết võ đao lần này có thể tái hiện kỳ tích hay không?

Lý Anh từ từ tiến tới nói :

- Tiểu tử, xem đao đây.

Chỉ thấy một làn sáng đỏ phủ chụp xuống đỉnh đầu, Hồ Thiết Sanh không dám dùng võ đao đón tiếp, lập tức thi triển Trung tam kiếm trong Thách Giả Chi Kiếm.

Tuyệt học thi triển ra, Lý Anh tuy có bảo đao trong tay, nhất thời cũng không thể giành được ưu thế.

Lý Anh thấy Hồ Thiết Sanh công lực bất phàm, lớn tiếng nói :

- Cổ huynh, hãy bắt lấy ả nha đầu kia trước.

Cổ Thương là người không có chủ kiến, đâu có tình sư đồ, lập tức lao bổ vào Bạch Diêu Hồng.

Bạch Diêu Hồng quát :

- Sư phụ, hãy khoan.

Cổ Thương chừng người đứng lại, trầm giọng hỏi :

- Người có gì để nói nữa?

Bạch Diêu Hồng nghiêm giọng :

- Sư phụ danh liệt là Hắc Bạch tứ tuyệt, anh danh một đời có được chẳng dễ, xin đừng đồng lõa với nữ ma đầu này...

Cổ Thương tức giận quát :

- Im ngay, người dám giáo huấn lão phu hả? Người đã bội phản sư môn thì lão phu cũng chẳng còn tình nghĩa sư đồ gì nữa, lấy mạng người trước rồi hăng tít.

Bạch Diêu Hồng thản nhiên :

- Nếu đồ nhi là sư phụ thì đã thừa cơ thoát khỏi lăng tẩm này, phải biết là nhiều nhân vật bạch đạo hiện đang có mặt tại đây, nếu gặp phải, sư phụ khó thể bảo toàn tính mạng.

Cổ Thương giật mình :

- Họ là những ai?

- Văn Thân Dã Tẩu Tư Mã Ngưu, Động Đình Thần Quân Tề Cảnh Úy, Hắc Dao Khách, Thiên Đài Kỳ Sĩ, Trung Nguyên ngũ kỳ sĩ...

- Hắc hắc! Những người ấy lão phu chẳng ngại sợ...

- Tục ngữ có câu “hảo hớn không chống nổi đông người”, hơn nữa lại còn có hai vị cao nhân tuyệt thế sắp sửa đến đây.

Cổ Thương kinh hãi :

- Họ là ai?

- Phong Lôi Tẩu Lý Phụng Các và Ma Thủ Hồng Nhan Dư Mộng Chân.

Cổ Thương kinh hoàng thẩn nhủ :

“Nếu hai người ấy cùng đến, quả tình là mình khó thể thoát thân, chi bằng sớm rời khỏi đây thì hơn”.

Nghĩ vậy nhưng vẫn thản nhiên nói :

- Người tưởng lão phu sợ họ hay sao?

Bạch Diêu Hồng biết rõ lão trong lòng khiếp sợ, bèn nói :

- Tục ngữ có câu “tránh voi chẳng xấu mặt nào”, tuy sư phụ có phần tàn ác với đồ nhi, nhưng đồ nhi vẫn không quên công ơn dưỡng dục, mong sư phụ hãy nghĩ suy cặn kẽ.

Lúc này Hồ Thiết Sanh đã thi triển Nội tam kiếm, vì chàng không dám để võ đao chạm vào Ma đao nên hết sức thất thế, hơn nữa võ công của Lý Anh cũng chẳng phải tầm thường, nên chàng thủ nhiều công ít.

Bạch Diêu Hồng giục :

- Sư phụ rời khỏi đây mau đi.

Cổ Thương ngụy biện.

- Không phải lão phu sợ họ, mà là đã nhìn thấy con người của Lý Anh, không dám ở bên y thị. Thôi được, lão phu đi đây.

Đoạn liền phóng đi ra ngoài, Bạch Diêu Hồng cười thầm, khinh bỉ nói :

- Thì ra lão cũng là người lòng sói gan thỏ.

Bỗng Lý Anh lớn tiếng nói :

- Cổ Thương, người dám bỏ đi trước hả?

Cổ Thương làm ngơ, loáng cái đã ra khỏi phòng.

Lý Anh thấy tình thế không ổn, toàn lực bỏ ra mấy đao, chỉ nghe keng một tiếng, hai người cùng bật lùi năm sáu bước.

Lý Anh nhìn xuống, thấy ngọn Ma đao trong tay đã gãy mất phân nửa, bất giác sửng sờ, vội tung mình ngược ra sau, phóng đi ra ngoài.

Hồ Thiết Sanh cũng kinh ngạc đến ngẩn người, quả nhiên lại xảy ra kỳ tích, võ đao vẫn lợi hại hơn Ma đao.

Chàng thấy Lý Anh bỏ chạy, liền quát to :

- Chạy đâu cho thoát?

Đồng thời tung mình đuổi theo.

Lý Anh trở tay ném ra một vệt sáng đỏ quất :

- Hãy đỡ.

Hồ Thiết Sanh vội lách tránh, Lý Anh đã ra khỏi phòng.

Hồ Thiết Sanh vừa định đuổi theo, Bạch Diêu Hồng vội nói :

- Sanh ca khỏi phải đuổi theo, hẳn là họ không dám ở lại trong lăng tẩm này, chúng ta hãy tiếp tục tìm kiếm lối ra thì hơn.

Nàng vừa dứt lời, bỗng nghe một giọng sắc lạnh từ phía sau vang lên :

- Đưa đây.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng giật mình quay phắt lại, chỉ thấy hai người bịt mặt đang đứng sừng sững trước mặt họ chừng ba trượng. Trong số có một người chính là Phó bang chủ Thiên Nhất bang, còn người đàn ông thì mới gặp lần đầu, nhưng Hồ Thiết Sanh biết hẳn là sư huynh của nữ nhân bịt mặt.

Người đàn ông bịt mặt với giọng như quỷ hú nói :

- Chính là tiểu tử này ư?

Nữ nhân bịt mặt gật đầu :

- Không sai, chính hắn, Ma đao đang ở trong tay hắn.

- Ngay cả một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa mà cũng không dẹp nổi, vậy mà cũng dám sáng lập bang giáo.

- Cứ mỗi lần sắp bắt được hắn thì lại có cao thủ xuất hiện, nên mới bị y đào thoát, tiểu muội rất lấy làm xấu hổ.

- Lấy làm xấu hổ là xong ư?

- Tiểu muội xin chịu tội với sư huynh.

- Lui ra.

Người đàn ông bịt mặt nói năng rất hống hách, không hề giống giọng điệu của sư huynh đối với sư muội.

Nữ nhân bịt mặt cuống ngạo đường nào, nhưng không dám cãi lời, lẳng lặng lui ra sau ba bước.

Người đàn ông bịt mặt cười lạnh lùng nói :

- Tiểu tử, lão phu để cho ngươi chém một đao.

Hồ Thiết Sanh sửng sốt :

- Hồ mõ không bao giờ ra tay đả thương một người không hoàn thủ.

Người đàn ông bịt mặt cười khẩy :

- Ngươi tưởng là có thể đả thương lão phu ư?

- Ngọn đao này cực kỳ sắc bén, dù là sắt thép cũng không dám tự phụ đến vậy.

- Lão phu sống đến chán ngấy rồi, ngươi cứ chém một đao thử xem?

Hồ Thiết Sanh lớn tiếng :

- Chẳng lẽ tôn giá đứng yên để cho Hồ mõ chém ư?

- Đúng vậy, nếu lão phu mà hoàn thủ là ngươi táng mạng ngay.

Hồ Thiết Sanh kinh hãi, thềm nhủ :

“Cao thủ tuyệt thế như sư tổ và Bạch tiên bối cũng chưa dám đứng yên cho kẻ khác đâm chém, huống hồ lại là một bảo đao, chẳng lẽ người này biết tà thuật hay sao?”

Người đàn ông bịt mặt lại cười khẩy nói :

- Theo như lão phu biết, con trai của Lạc Kỳ là Lạc Dật hết sức can đảm, đã giành được nhũ hiệu Vô Sao Kiếm, hẳn đồ tôn của lão không phải là kẻ gan bé như chuột.

Hồ Thiết Sanh nghe đối phương ngợi khen sư tổ và sư phụ, bất giác hào khí bừng dậy, cười to nói :

- Tôn giá xem trọng bốn môn như vậy, chúng tở không phải là người cuồng ngạo, Hồ Thiết Sanh này tuy xuất đạo chưa lâu, nhưng cũng biết giới võ lâm trọng nhất là vô đức, tôn giá hào khí thế này, nếu tại hạ từ chối đâm ra có ý khinh thường trưởng bối, tôn giá hãy chuẩn bị.

Người đàn ông bịt mặt trầm giọng :

- Người còn nhỏ tuổi mà thật lắm trò, theo người thì vậy là chiếm phần lợi thế, nhưng theo lão phu thì khác hẳn...

- Tôn giá đã cho là tại hạ chiếm phần lợi thế, vậy thì tại hạ xin cáo từ.

Hồ Thiết Sanh ôm quyền thi lễ, nắm tay Bạch Diêu Hồng quay người bỏ đi.

Người bịt mặt cười khẩy :

- Tiểu tử, quay lại ngay. Người tưởng có thể chạy thoát được sao?

Hồ Thiết Sanh trầm giọng :

- Tôn giá nói mà không giữ lời, lớn tuổi mà không biết tự trọng, tại hạ không dám tin lời tôn giá.

- Người dám sỉ nhục lão phu hả?

Hồ Thiết Sanh lớn tiếng :

- Tôn giá muốn tại hạ chém vào đâu?

- Dao phủ khi giết người chém vào đâu?

Hồ Thiết Sanh sững sốt :

- Chả lẽ chém vào cổ ư?

- Chỉ có để cho người chém vào cổ thì mới có thể khiến người tâm phục khẩu phục.

Đoạn liền khom người, vươn dài cổ ra.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng bán tín bán nghi nhìn nhau, Hồ Thiết Sanh hất hàm, ra ý bảo nàng ra ngoài cửa đứng, vạn nhất mình bất định, nàng hãy mau đào tẩu.

Bạch Diêu Hồng đâu chịu nghe theo, vẫn đứng yên tại chỗ.

Hồ Thiết Sanh thấy vậy cũng chẳng biết sao hơn, đành vung đao quát :

- Tôn giá, hãy chuẩn bị.

Dứt lời đã toàn lực bỏ xuống, chỉ nghe keng một tiếng, Ma đao bị bật lên cao, hồ khẩu nóng ra, Ma đao suýt vượt khỏi tay.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng cùng bật lên một tiếng thẳng thốt, lùi sau ba bước, trên cổ người bịt mặt hiện ra một vết trắng, chỉ chốc lát đã tan biến, người bịt mặt ngửa mặt cười vang.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng kinh tâm động phách, biết người này nếu không phải bàng môn tả đạo thì công lực của lão cao đến mức không sao đo lường được.

Người bịt mặt lạnh lùng quát :

- Tiểu tử, hãy ngoan ngoãn dâng ra Ma đao đi thôi.

Đột nhiên, một chuỗi cười to từ ngoài cửa vọng vào nói :

- Giết chó đâu cần phải dùng đến dao mổ trâu. Lão phu chẳng tin Đồ Ngưu đao không chém đứt nổi đầu chó.

Dứt tiếng, chỉ thấy Bạch Long Xuyên hai tay chấp sau lưng ung dung đi vào.

Hai người bịt mắt cùng giật mình lùi sau một bước, người đàn ông trầm giọng nói :

- Bạch Long Xuyên, người có muốn thử không?

Bạch Long Xuyên cười khẩy :

- Lão phu muốn chém đứt đầu chó của người đâu cần phải nhờ đến Đồ Ngưu đao, mà chỉ bằng vào Ma già của lão phu cũng đủ khiến đầu chó của người rơi xuống đất, người dám thử không?

Người đàn ông bịt mắt cười khẩy :

- Người chó tự kiêu tự đại, hiện đường lui của các người đã đứt, hắn người phải chôn cùng với Minh Đế rồi.

Bạch Long Xuyên thản nhiên :

- Bằng vào huynh muội hai người mà dám buông lời khoác lác như vậy ư? Nào, hai người hãy liên thủ thử xem.

Người đàn ông bịt mắt cười khẩy :

- Muốn lấy mạng người, hà tất hai người liên thủ, một mình lão phu cũng đủ rồi.

Đoạn từ trong tay áo lấy ra một đôi Lưu Tinh thủ cở nắm tay, hình dạng như bàn tay người, năm ngón ánh bạc lấp lánh.

Hồ Thiết Sanh chợt hiểu ra, quay sang Bạch Diêu Hồng nói :

- Hắn muội đã biết người này là ai rồi phải không?

Bạch Diêu Hồng lắc đầu :

- Tiểu muội vẫn chưa biết.

- Lão chính là Kim Bội (cổ) Ngân Thủ Hùng Côn, thủ đồ của Thiết Ông Xung.

Bạch Diêu Hồng sửng sốt :

- Thảo nào cổ lão không sợ bảo đao.

- Thật ra trên cổ lão có vật bảo hộ, chẳng có gì lạ, có điều tuyệt kỹ Lưu Tinh thủ của lão rất lợi hại.

- Nữ nhân bịt mắt này đã là sư muội của Hùng Côn, Sanh ca hắn biết bà ta là ai phải không?

Hồ Thiết Sanh lắc đầu :

- Sanh ca không nghe nói Thiết Ông Xung có nữ đồ, chẳng biết bà ta là ai?

Lúc này Bạch Long Xuyên đưa Ma già ngang ngực nói :

- Hùng Côn, lão phu nhường người ba chiêu rồi mới hoàn thủ.

Nữ nhân bịt mắt tức giận, buông tiếng quát vang, tung mình lao tới.

Hồ Thiết Sanh cười khẩy :

- Thân phận là chủ một bang phái thì ra cũng chỉ biết cậy đông thủ thắng.

Đồng thời Ma đao trong tay vung lên cản y thị lại, thi triển Truy Hồn thập tam đao giao chiến với mụ.

Kim Bội Ngân Thủ cũng tung Lưu Tinh thủ ra, hết như sao xẹt, nhắm vào mặt Bạch Long Xuyên, một cái khác bay vòng trong tay, sẵn sàng tung ra.

Lưu Tinh thủ là một loại binh khí ngoại môn, dây nối dài hơn hai trượng, tuy thuộc loại binh khí nhuyễn, nhưng uy lực hung mãnh, công lực kém không sử dụng được.

Bạch Long Xuyên vừa lách người tránh khỏi, một Lưu Tinh thủ khác đã bay vút đến hạ bàn. Bạch Long Xuyên tung mình lên cao hơn trượng, ung dung tránh khỏi.

Nhưng ngay khi Bạch Long Xuyên người đang trên không, Lưu Tinh thủ thứ nhất đột nhiên năm ngón vươn ra, móng nhọn mỗi ngón đều dài hơn tấc, chỉ nghe tiếng rít gió ghê rợn, năm chiếc móng tay bay ra nhanh như chớp.

Bạch Diêu Hồng kêu lên một tiếng thảng thốt, chỉ thấy Bạch Long Xuyên bỗng lộn người, đầu dưới chân trên, tay cầm Ma già đưa lên môi hít mạnh, liền nghe choang choang mấy tiếng, năm chiếc móng tay sắc nhọn đã dính chặt vào đầu Ma già.

Bạch Long Xuyên nhẹ nhàng hạ xuống đất, nghiêm giọng nói :

- Hùng Côn, ba chiêu đã qua, lão phu không muốn hơn thua với ngươi. Còn về việc sư huynh muội người bôi bác danh dự của lão phu và Lạc Kỳ, lão phu hai người sẽ tính toán với Thiết Ông Xung.

Kim Bội Ngân Thủ thấy đối phương đã phá Lạc Anh Giáp của mình, lòng thầm kinh hãi, biết trong những năm qua võ công của Bạch Long Xuyên đã tinh tiến hơn rất nhiều, càng thêm không dám khinh suất, buông tiếng quát vang, hai Lưu Tinh thủ cùng lúc tung ra, kinh phong rít lên vang dội, và mười vệt sáng bạc lại như tia chớp bay ra.

Thì ra móng nhọn trên mười ngón Lưu Tinh thủ vô cùng vô tận, cùng lúc bay ra hết như một làn mưa tuyết.

Bạch Long Xuyên cũng không dám khinh suất, ngọn Ma già trong tay vung lên thành vô số vòng sáng đen, đón lấy Lạc Anh Giáp, chỉ nghe tiếng keng keng liên hồi, những mảnh bạc lả tả rơi xuống đất.

Nhưng Lưu Tinh thủ vẫn không ngừng bắn ra Lạc Anh Giáp, và đôi Lưu Tinh thủ của Kim Bội Ngân Thủ lại biến chuyển khôn lường, Bạch Long Xuyên trong nhất thời cũng chưa giành được thế thượng phong.

Hồ Thiết Sanh có Ma đao trong tay hết như hổ dữ xổ chuồng, tột cùng uy mãnh, lúc thì thi triển Truy Hồn thập tam đao, lúc thì thi triển Phong Lô bát cước, lúc lại thi triển Thánh Giả Chi Kiếm.

Trăm chiêu qua đi, y phục của nữ nhân bịt mặt đã bị chém rách hai đường, lộ ra làn da trắng nõn.

Hồ Thiết Sanh lòng tin càng tăng cao, thi triển Nội tam kiếm trong Thánh Giả Chi Kiếm, liên tức ánh đỏ tỏa rộng, đúng là tuyệt học phối hợp với bảo đao, uy lực cực kỳ hung hãn, áp đảo nữ nhân bịt mặt thoái lui lia lịa.

Bỗng soạt một tiếng, ngực áo nữ nhân bịt mặt lại bị chém rách một đường dài.

Liên theo đó Hồ Thiết Sanh toàn lực thi triển chiêu cuối cùng của Nội tam kiếm, ánh đao đỏ rực như lửa, hàn khí buốt xương, ngay cả Bạch Diêu Hồng cũng bất giác rùng mình.

Cùng lúc, Hồ Thiết Sanh thi triển Phong Lô bát cước, tay trái với chiêu kỳ học do Dư Mộng Chân truyền dạy chộp vào khăn che mặt của nữ nhân bịt mặt.

Nữ nhân bịt mặt y phục bị rách mấy chỗ vốn đã cuống quýt, không sao tránh được, chỉ nghe soạt một tiếng, khăn che mặt rơi xuống, mặt thật lộ ra.

Hai người bốn mắt chạm nhau, cùng sững sốt lùi sau ba bước, đứng thừ tại chỗ.

Hồ Thiết Sanh cơ hồ không dám tin vào mắt mình, chỉ thấy đối phương tóc búi cao như chiếc chậu bạc, ánh mắt uy nghiêm, mũi thẳng môi đào, chỉ có điều hai hàng mày liễu chếch lên, ngập đầy sát khí.

Hồ Thiết Sanh ấp úng :

- Bà... thật ra là ai?

Nữ nhân ấy nghiêng rằng, mắt rực lửa căm thù :

- Tiểu tử, hôm nay lão thân quyết không nường tay nữa.

Đoạn cất bước từ từ tiến tới, Bạch Long Xuyên ha hả cười to, vừa động thủ, vừa nói :

- Tiểu tử, ngươi không ngờ y thị còn trẻ tuổi như vậy phải không? Y thị chính là Vi Ngọc Cẩm đấy.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng sững sốt thoái lui :

- Chẳng lẽ đây là Từ Tâm Bồ Tát Vi Ngọc Cẩm tiền bối ư?

Vi Ngọc Cầm giọng sắc lạnh :

- Không sai, tiểu tử nạp mạng đây.

Hồ Thiết Sanh thoảng phân thân, vội vàng vung chưởng đón tiếp, chỉ cảm thấy chưởng lực đối phương mạnh khôn tả, bị đẩy lùi ba bước dài.

Hồ Thiết Sanh lớn tiếng nói :

- Tiền bối, khoan hãy động thủ, vẫn bối có điều cần nói?

Vi Ngọc Cầm gằn giọng :

- Nói mau đi, rồi lão thân đưa ngươi đi gặp sư phụ Lạc Dật của ngươi.

- Tiền bối có ngoại hiệu là Từ Tâm Bồ Tát, chứng tỏ khi xưa hiệp danh lừng lẫy, cả võ lâm cùng kính ngưỡng, chẳng hay vì lẽ gì tiền bối lại trở nên...

Vi Ngọc Cầm cười lạnh lòng ngắt lời :

- Nói ra ngươi cũng chẳng hiểu, xem chiêu.

Lại là một chiêu kỳ học, Hồ Thiết Sanh lách sang bên một bước vẫn bị chưởng kinh xô đến người bị loạn choạng tức giận nói :

- Tiền bối đừng tưởng Hồ Thiết Sanh này khiếp sợ, chẳng qua...

Chưa kịp dứt lời, chưởng lực của Vi Ngọc Cầm lại đã ập đến, chàng đành toàn lực thi triển Nội tam kiếm trong Thánh Giả Chi Kiếm ứng phó.

Nhưng Vi Ngọc Cầm đã động sát cơ, mỗi lần tung ra một chưởng đều khiến gian nhà rung chuyển, đá vụn văng bay tứ tán.

Hồ Thiết Sanh toàn lực ứng phó cũng chỉ có thể giữ được tình thế tạm thời chưa bại, Bạch Diêu Hồng lẳng lặng lao đến, thi triển Phong Lôi bát cước tới tấp tấn công.

Bỗng nghe keng một tiếng, Ma già chạm nhau với Lưu Tinh thủ, Lưu Tinh thủ bật bay trở về, Kim Bội Ngân Thủ lùi sau một bước.

Bạch Long Xuyên trầm giọng :

- Ngươi hãy tiếp lão phu thêm hai chiêu nữa.

Đoạn lại nghe keng keng hai tiếng, Hùng Côn lại lùi sau một bước dài.

Bỗng Hùng Côn quát to :

- Lui.

Lúc này y đang đứng ngay cửa, Lưu Tinh thủ bắn ra mấy mươi vệt sáng bạc, tung mình ra ngoài, Vi Ngọc Cầm cũng toàn lực tung ra một chưởng, tung mình theo sau.

Bạch Long Xuyên vội nói :

- Hai ngươi hãy theo lão phu.

Rồi liền tung mình đuổi theo, Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng ra đến bên ngoài, chỉ thấy nhà cửa ngang dọc, không biết họ đã chạy vào cửa nào.

Hồ Thiết Sanh tung mình đến một đầu hành lang, đưa mắt nhìn, không có lối ra lại tung mình đến đầu kia, vẫn không có lối ra.

Bỗng khói mù từ trong những cửa ngõ bốn phía ngùn ngụt bốc ra, hai người cả kinh. Hồ Thiết Sanh vội bồng Bạch Diêu Hồng phóng vào một cửa nhỏ.

Đây là một gian nhà nhỏ có cửa sau, ra khỏi cửa sau lại là một hành lang dài, khói mù chẳng rõ từ đâu bốc ra, dần không còn mở mắt ra được nữa.

Hồ Thiết Sanh bỗng Bạch Diêu Hồng trên tay càn bừa phóng đi, thẳm nhủ :

“Phen này thì chết thật rồi”.

Bạch Diêu Hồng bỗng nói :

- Sanh ca, chúng ta hãy thử nữa xem, không chừng có thể tìm được lối ra cũng nên. Lãng mộ này được bố trí theo kỳ môn dị trận, rất tiếc là chúng ta không thạo về môn này.

Hai người đi qua hết gian nhà này đến gian nhà khác vẫn không tìm thấy lối ra, thậm chí cả lối đến khi này cũng lạc mất.

28. Chương 28: Hồi 28

Trong khi ấy, gian phòng nào cũng có lưới lửa bốc cháy, rồi thì tiếng tường đổ cột ngã vọng đến. Lửa cháy mỗi lúc một to, sức nóng khủng khiếp. Hai người bị giam chân trong phòng, cửa ngõ đều bị lửa đỏ phong tỏa, hai người toàn thân đều đầm đìa mồ hôi, ướt cả y phục.

Hồ Thiết Sanh tức tối giậm chân :

- Trời cao thật quá bất công, chả lẽ chính nghĩa đã lui tàn, đến lúc bọn tà ma hoành hành hay sao?

Bỗng chàng nghe tiếng vang ở chỗ giậm chân dường như trống rỗng, liền vận công giảm mạnh, chỉ nghe âm một tiếng, hai người liền rơi xuống một động thất tối tăm.

Động thất này không sâu lắm, chỉ mười mấy trượng chân đã chạm đất, nhưng hai người đang trong lửa đỏ nóng rực, vừa rơi xuống liền cảm thấy lạnh đến mức toàn thân nổi da gà.

Hai người vận nhãn lực nhìn quanh, chỉ thấy bốn phía ánh vàng lấp lánh, khí lạnh chính là từ chỗ phát sáng tỏa ra.

Bỗng nghe có tiếng rào rào từ một góc vọng đến, Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng bất giác rợn người, thẳm nhủ :

“Dưới ngói cổ mộ này hẳn là có độc vật ngàn năm, tiếng động này rất giống tiếng nhai ăn”.

Hai người liền cảnh giác đề phòng, Hồ Thiết Sanh một tay ôm Bạch Diêu Hồng, một tay cầm Ma đao đi về phía phát ra tiếng động, ánh đỏ từ Ma đao phát ra soi sáng lờ mờ cảnh vật xung quanh.

Hai người nhìn kỹ bất giác rùng mình, thì ra xung quanh chất đầy những tảng băng to lớn, hết sức ngay ngắn, trong giữa mỗi tảng băng đều có một tử thi. Băng màu trắng, tử thi màu vàng, thoạt nhìn hết như người phản chiếu trong gương.

Bạch Diêu Hồng chau mày nói :

- Sanh ca, tiểu muội không tin đây là băng, năm nay chưa có tuyết rơi, dĩ nhiên là không có băng. Chả lẽ băng tuyết lại có thể giữ lâu đến mấy năm sao?

- Đương nhiên là có thể, chẳng những bây giờ mà thời xưa đã chuyên giữ băng rồi.

Thốt nhiên, từ sau tảng băng vang lên một giọng ồm ồm không rõ nói :

- Tiểu tử ngươi cũng khá hiểu biết đấy.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng giật thót người, Hồ Thiết Sanh quát :

- Kẻ nào ở đây giả dạng quỷ thần thế?

Đoạn liền vòng ra sau tảng băng, đưa mắt nhìn, bất giác hoảng kinh lùi ra sau ba bước.

Chỉ thấy một quái nhân toàn thân đầy lông trắng dài cả trượng, chỉ có gương mặt là còn giống người, và đôi mắt giăng đầy những tia máu, phát ra ánh đỏ khiếp người.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng bởi nhìn thấy rõ đối phương có tai mắt mũi miệng và móng tay dài hơn thước mới tin là một con người, nếu không chắc chắn tưởng là một con quái thú.

Quái nhân tay cầm một đầu người, đang dùng móng tay móc thịt bỏ vào miệng. Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng giờ mới biết tiến rào rào khi nãy chính là tiếng nhai xương của quái nhân này.

Hồ Thiết Sanh lớn tiếng nói :

- Lão là người hay ma quỷ?

- Bảo lão phu là người cũng được vì lão phu còn hơi thở, bảo lão phu là quỷ cũng được vì lão phu đã lâu không ăn khối lửa nhân gian.

Quái nhân miệng đang nhai thịt người, nên tiếng nói âm ừ không rõ.

Hồ Thiết Sanh vòng tay thi lễ :

- Tiên bối có thể cho biết đại danh chăng?

Quái nhân trợn đôi mắt đỏ quạch lên nhìn hai người :

- Đừng hỏi danh tánh lão phu, các ngươi hãy nói trước xem, các ngươi là môn hạ của ai?

- Gia sư là Lạc Dật, ngoại hiệu Vô Sao Kiếm.

Lão nhân nhẹ lắc đầu :

- Lão phu chưa từng nghe, hẳn là một vô danh tiểu tốt.

Hồ Thiết Sanh thoáng tức giận, thầm nhủ :

“Hồ mỗ mà nói ra danh hiệu của sư tổ, lão không còn dám kiêu căng tự đại nữa đâu”.

Chàng mỉm cười nói :

- Gia sư Lạc Dật tuy là vô danh tiểu tốt, nhưng lại là con của một vị kỳ hiệp võ lâm.

Lão nhân cười khinh :

- Danh tánh là gì?

Hồ Thiết Sanh cao giọng :

- Lão nhân gia ấy là Lạc Kỳ, giới võ lâm tặng cho tôn hiệu Tiên Kiếm.

Lão nhân miệng nhai xương rào rào, vẫn lắc đầu :

- Người này lại càng vô danh tiểu tốt, người thứ nhất ngoại hiệu Vô Sao Kiếm cũng còn nghe hay, còn người được gọi là Tiên Kiếm thật là phí phạm cái tên này.

Hồ Thiết Sanh tức giận :

- Tiên bối quá cuồng ngạo rồi đấy. Rất tiếc là tiên bối ở trong động huyết này, không nhìn thấy cuộc đời. Nếu tiên bối mà gặp Tiên Kiếm, chắc hẳn không dám nói khoác như vậy.

Lão nhân đặt đầu người xuống, lau miệng nói :

- Nói khoác ư? Hắc hắc! Tiên Kiếm được bao nhiêu tuổi?

Hồ Thiết Sanh lớn tiếng :

- Đã hơn một giáp tý.

Lão nhân buông tiếng cười vang, lông dài khắp người dựng đứng như một con nhím khổng lồ, tiếng cười đĩnh ta nhưc óc.

Hồ Thiết Sanh lớn tiếng nói :

- Tiền bối cười gì vật hử?
- Y chỉ đáng là chút chất của lão phu thôi.

Hai người sững sờ, Hồ Thiết Sanh nói :

- Chả lẽ tiền bối đã...
- Không sai, lão phu tuổi đã hơn năm giáp tý rồi.

Hai người sững sờ thoái lui, thật không dám tin vào tai mình, trên đời quả thật có người ba trăm tuổi ư?

Nhưng họ cũng chẳng phải không tin hoàn toàn, căn cứ vào lông trên người lão nhân, dài đến hơn trượng, nếu không trăm tuổi đâu được như vậy.

Hồ Thiết Sanh nói :

- Vậy là võ công của tiền bối hẳn là cao đến mức không tưởng tượng nổi phải không?

Lão nhân toét miệng cười, lộ ra hai hàm răng máu và mùi hôi thối từ trong miệng bốc ra, cười đắc ý nói :

- Tự này giờ chỉ câu này của tiểu tử ngươi là khiến lão phu cảm thấy khoan khoái. Cho ngươi biết, võ công của lão phu thật ra cao đến mức độ nào, ngay chính bản thân lão phu cũng chẳng rõ.

Hồ Thiết Sanh cười khẩy :

- Vậy là vô địch thiên hạ ư?
- Hắc hắc! Đó là lẽ đương nhiên, nhưng có thể là có một người... Không! Không! Khắp thiên hạ không một ai là địch thủ của lão phu.

Bạch Diêu Hồng bỗng hỏi :

- Lão tiền bối tự này giờ chỉ nói suông, hãy chứng minh rằng đó là sự thật được không?

Lão nhân đưa mắt nhìn ngọn Ma đao trong tay Hồ Thiết Sanh :

- Tiểu tử, ngọn Đồ Ngưu đao trong tay ngươi thế nào?

Hồ Thiết Sanh giật mình, lão nhân biết lai lịch của ngọn đao này, chứng tỏ lão chẳng phải nói khoác, bèn nói :

- Đao này cực kỳ sắc bén, chém sắt như chém bùn, thổi đứt lông tóc.

Lão nhân bứt một sợi lông trên mình ném xuống đất :

- Ngươi thổi thử xem, nếu sợi lông này mà đứt, lão phu sẽ phá lệ tha cho các ngươi đi.

Hồ Thiết Sanh nhặt lấy, chỉ thấy sợi lông trắng này thô hơn tóc gấp ba lần, thậm nhủ :

“Chả lẽ một ngọn bảo đao mà không cắt đứt một sợi lông người hay sao?”

Chàng hướng lưỡi đao vào trong, tay cầm lông trắng, vận tụ tám thành công lực chum miệng thổi, chỉ nghe voong một tiếng rất to, sợi lông bật lên, không chút suy suyễn.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng thán kinh hãi, giờ mới biết lão nhân này quả nhiên lợi hại.

Bạch Diêu Hồng không phục, hai tay kéo căng sợi lông trắng, chạm mạnh vào lưỡi đao, lại vang lên một tiếng to như khảy đàn, sợi lông trắng vẫn hoàn toàn nguyên vẹn.

Lão nhân cười vang một hồi, đoạn nói :

- Tin rồi chứ? Giờ hai người muốn chết hay muốn sống?

Hồ Thiết Sanh trầm giọng :

- Muốn chết thì sao? Muốn sống thì sao?

- Muốn sống thì cùng lão phu ăn một bữa vì ba trăm năm qua lão phu chưa từng dùng bữa với người trẻ tuổi, hôm nay lão phu thấy rất vui. Hai là lão phu muốn truyền thụ cho các người một pho võ công và tặng cho các người một món bảo vật.

Hồ Thiết Sanh nghiêm giọng :

- Điều thứ nhất vẫn bồi còn miễn cưỡng có thể chấp nhận, đó là vì tội nghiệp lão tiền bối đã sống hiu quạnh ở đây mấy trăm năm, còn điều thứ nhì thì chẳng tiện tòng mệnh.

Lão nhân ngạc nhiên :

- Tiểu tử ngươi chớ khinh thường lão phu, chỉ cần các người học thành võ công của lão phu, đừng nói là Thiên Nhất... Hắc... bất kỳ cao thủ nào cũng không tiếp nổi các người mười chiêu.

Hồ Thiết Sanh sửng sốt :

- Sao? Lão tiền bốibett Thiên Nhất bang ư?

- Gì mà Thiên Nhất bang với Địa Nhất Bang, lão phu không hề biết, mà ngay cả Tiên Kiếm mà ngươi vừa nói cũng chẳng tiếp nổi các người mười chiêu.

Hồ Thiết Sanh kiên quyết nói :

- Văn bối nói không học là không học, lão tiền bối cường bức cũng vô ích.

Lão nhân tức giận :

- Vậy thì ngươi chớ trách lão phu, cho dù các người cùng lão phu ăn thịt hoàng đế cũng chẳng thể được.

Hồ Thiết Sanh nắm lấy tay Bạch Diêu Hồng, lùi sau ba bước nói :

- Hồng muội, hãy chuẩn bị.

Hai người vận toàn lực, chuẩn bị quét một phen tử chiến.

Lão nhân lại cười vang một hồi.

- Các người rõ là không biết trời cao đất dày, muốn động thủ với lão phu ư? Thôi được, để lão phu để cho các người chém mấy đao thử xem.

Đoạn cuộn người lại, trở thành một đồng lông trắng, không phân biệt được đầu là đầu, đầu là chân.

Bạch Diêu Hồng nói :

- Sanh ca hãy dùng song đao chém một nhát trước thử xem.

Hồ Thiết Sanh thâm nhủ :

“Vừa rồi sợi lông cũng không cắt đứt, chứng tỏ rất chắc chắn, bây giờ hàng đồng che phủ khắp người, bảo đao chưa chắc có thể gây tổn thương”.

Chàng vung đao bổ xuống, chỉ nghe keng một tiếng, tia lửa tung tóe như bổ vào sắt đá, Ma đao suýt vọt khỏi tay.

Lão nhân cười đắc ý nói :

- Hãy dùng lưỡi đao thử nữa xem.

Hồ Thiết Sanh lần này không khách sáo nữa, vận hết mười hai thành công lực bổ xuống, chỉ nghe chát một tiếng, Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng kinh hãi thoái lui, ngỡ là lão nhân đã bị chém đứt lìa.

Nào ngờ định thần nhìn kỹ, đồng lông trắng vẫn bất động, một sợi lông cũng không đứt lìa.

Hồ Thiết Sanh cúi xuống nhìn, bất giác sững sờ, thì ra lưỡi đao đã cuốn lên, thâm nhủ :

“Chả lẽ lão nhân này là yêu ma quỷ quái hay sao?”

Lão nhân thẳng lưng lên nói :

- Đồ Ngưu đao quả là quá kém. Tiểu tử, đưa đao đây, lão làm lại nguyên vẹn cho.

Hồ Thiết Sanh tâm phục khẩu phục, liền vâng lời trao cho lão nhân.

Lão nhân đưa đao lên môi, thè lưỡi ra liếm một cái. Ô hay! Lưỡi đao uốn cong liền tức trở lại như trước.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng không còn dám xem thường lão nhân này nữa, Hồ Thiết Sanh đón lấy Ma đao nói :

- Lão tiền bối quả nhiên thần công cái thế, thiên hạ vô song.

Lão nhân cười hề hề nói :

- Thế nào? Giờ ngươi đã chịu học võ công của lão phu rồi chứ?

Hồ Thiết Sanh vẫn kiên quyết :

- Vãn bối tuy hết sức kính phục thần công của lão tiền bối, nhưng vãn bối đã nói là không học võ công của lão tiền bối, vĩnh viễn không thay đổi.

Lão nhân buông tiếng cười khẩy, run run đứng lên, lông trắng khắp người không có gió tự lay động, trầm giọng nói :

- Tiểu tử, lão phu muốn cất nhắc ngươi mà ngươi lại không biết điều, vậy thì chớ trách lão phu thủ đoạn tàn ác.

Đoạn hai tay vươn ra, lòng bàn tay bốc lên mùi hôi thối nực nồng, mười móng tay dài hơn thước phát ra ánh sáng xanh biếc.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng kinh hãi thoái lui, ngưng thần vận công chờ đợi.

Bỗng, lão nhân dừng bước, đôi mắt đỏ quạch của lão đảo qua đảo lại, nhìn chốt vào Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng.

Hai người càng nhìn càng sợ hãi, lão nhân này rõ là một yêu quái nửa người nửa thú, từ đầu đến chân lông dài hơn trượng kéo lê trên đất, chỉ lộ ra đôi mắt đỏ quạch, nếu kẻ nhát gan mà trông thấy chắc hẳn chết khiếp.

Bỗng lão nhân buông tiếng cười vang, hồi lâu mới ngưng đôi mắt đỏ trợn lên, hai giòng lệ trào tuôn, rồi thì bật khóc thảm thiết.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng bất giác nảy sinh lòng thương hại, thầm nhủ :

“Lão nhân này hẳn là có thân thể rất không bình thường, rất có thể khi xưa đã gặp cảnh ngộ rất là bi thảm”.

Hồi lâu, lão nhân lau nước mắt nói :

- Thôi, lão phu trời sinh khổ mệnh, cả một người đồ đệ cũng không thu nhận nổi. Thôi được, các ngươi đi đi.

Hai người lúc này lại nảy sinh thiện cảm với lão nhân, Hồ Thiết Sanh nói :

- Lão tiền bối sao không cho biết đại danh để chúng vãn bối tiện bề xưng hô.

- Hai người cứ gọi là Bạch Mao đại ca được rồi, rất có thể mai kia chúng ta còn có cơ hội gặp lại, trước lúc chia biệt đại ca muốn tặng cho hai người một món lễ vật.

Đoạn nhổ lấy một chùm lông trắng trên mình, chia ra làm hai rồi lại chia một chùm làm hai chùm nhỏ, kết lại thành hai quả cầu lông cỡ nắm tay trẻ con.

Sau đó lại buộc hai quả cầu lông vào hai đầu một chùm lông trắng, thoát nhìn như là Lưu Tinh chùy, xong xuôi quay sang Bạch Diêu Hồng nói :

- Tiểu nha đầu, hãy đến đây.

Bạch Diêu Hồng thận trọng đi đến gần, lão nhân cầm hai quả Lưu Tinh chùy do lông trắng kết thành nói :

- Lão phu dạy cho hai người một bài ca, bài ca này rất dễ học, sau khi rời khỏi nơi đây, hai người hãy thử nghiền cứu.

Hồ Thiết Sanh nghiêm giọng :

- Văn bối đã nói rồi, dứt khoát không thể nhận võ học của lão tiền bối.

Lão nhân trầm giọng :

- Lão phu muốn dạy nha đầu này ca hát, can gì đến người?

Bạch Diêu Hồng gật đầu :

- Nếu không là học võ học thì tiểu nữ bằng lòng học.

- Đương nhiên không phải là võ học rồi, nhưng học xong hai người phải động não suy nghĩ thì mới có thể hát hay.

Lão nhân nói xong, hai chân trái phải sau trước di động, cất tiếng hát :

- Một hai ba, ba hai một. Một hai ba bốn năm sáu bảy. Bảy sáu năm bốn ba hai một. Tam hoa cái (phủ) đỉnh Tử Phủ tất ...

(thiếu trang 26 và 27)

Hai người nhắm mắt đi được ước chừng hơn nửa dặm, mở mắt ra nhìn, thì ra đây là một sơn cốc, có lẽ lối ra khi này là đáy cốc.

Bạch Diêu Hồng nhớ lại chuyện khi nãy, bật cười khanh khách nói :

- Sanh ca thấy lão nhân ấy có quái lạ không?

Hồ Thiết Sanh gật đầu :

- Chẳng những quái lạ mà còn rất có lai lịch.

Bạch Diêu Hồng cười :

- Nhưng tiểu muội không dám lĩnh giáo bài ca của ông ấy.

Hồ Thiết Sanh mỉm cười :

- Hồng muội sai rồi, vì ngu huynh kiên quyết không chịu học võ công của ông ta, không còn cách nào khác mới đánh vòng dạy tuyệt học cho chúng ta. Theo ngu huynh suy đoán, bài ca này là một khẩu quyết tâm pháp huyền ảo, và bước chân di động là một môn bộ pháp chí cao. Còn về hai tay vung động bạch mao Lưu Tinh chùy này hẳn là một tuyệt kỹ cái thế.

Bạch Diêu Hồng lắc đầu :

- Tiểu muội không tin, chỉ bằng những con số đơn giản mà lại là khẩu quyết võ học thượng thừa...

Hồ Thiết Sanh khoát tay cười :

- Vậy là Hồng muội không lưu ý rồi. Thử nghĩ xem, nếu như ông ta không có lai lịch thì sao lông của ông ta rắn chắc như vậy? Lại có thể khiến bảo đao cuốn cong, và ông ta chỉ dùng lưỡi liềm một cái đã trở lại nguyên dạng, thử hỏi trên cõi đời này ai có thể làm được?

Bạch Diêu Hồng gật đầu lia lịa :

- Không sai, ông ta quả thật võ công siêu tuyệt, nhưng bài ca của ông ta thì tiểu muội không tin là khẩu quyết tuyệt học.

Hồ Thiết Sanh mỉm cười :

- Thôi được, để ngu huynh diễn thử một phen, Hồng muội sẽ rõ ngay.

Chàng ngừng nghĩ một hồi, hai chân từ từ di động, đồng thời hai tay vung động Lưu Tinh chùy và miệng lầm bầm đọc.

Nhưng bản thân cũng nhận thấy không có gì đặc biệt, Bạch Diêu Hồng cười ngặt nghèo nói :

- Thế nào? Huyền diệu khôn cùng phải không?

Hồ Thiết Sanh mày kiếm chau chặt, ngưng thần suy nghĩ, nghiêm túc nói :

- Hồng muội đừng cười, ngu huynh tin chắc bài ca này hẳn có điều huyền diệu, ông ấy chẳng đã bảo chúng ta phải động não suy nghĩ là gì? Ngu huynh tin ông ấy không phải nói dối gạt chúng ta.

- Thôi đừng điên khùng nữa, chúng ta còn phải mau đi xem thử các vị tiền bối, chẳng rõ họ có bị lửa thiêu hay không?

- Đúng rồi, chúng ta đi mau.

Hai người trở lại lǎng Minh Đế, thấy tất cả đều như trước, mở cửa ngăm đi vào, bên trong chỉ còn là một đồng tro tàn, hầu hết nhà cửa đã bị thiêu rụi.

Hai người bàng hoàng kinh hãi, lớn tiếng gọi mấy lượt, không hề có tiếng trả lời, nhưng lại tìm không thấy một thi thể nào.

Hai người lại ra khỏi lǎng Minh Đế, bỗng nghe tiếng quát lạnh lạnh từ chỗ xa mấy trượng vọng đến.

Bạch Diêu Hồng sửng sốt nói :

- Đó là tiếng của Quyên muội, chúng ta đến đó mau.

Hai người vội phóng đi về phía ấy, đến một khu mộ địa, chỉ thấy Bạch Ngọc Quyên đang chạy vòng quanh một ngôi mộ to, Bạch Phàm theo sau rượt đuổi.

Ngoài ra còn Bạch Long Sơn, Nhất Chử Phiên Phiên Lý Chiếm Trung, Thiên Cầu Phệ Hồn Lâu Thất, Thiểm Điện Trửu Kim Phong, Thôi Miêu Tú Sĩ Tiêu Dũng, anh em Bàn Long Dao và Thái Cực nhị tuyệt đều đứng bên nhìn xem.

Bạch Ngọc Quyên lúc này đã bụng to ềnh, dĩ nhiên hành động chậm chạp, chỉ chốc lát đã sắp bị Bạch Phàm bắt được.

Hồ Thiết Sanh tức giận quát to :

- Cầu tặc, dừng tay mau.

Hai người cùng lúc tung mình đến, Hồ Thiết Sanh vung động Ma đao lao bổ vào Bạch Phàm và nghiêng rǎng nói :

- Cầu tặc, hôm nay ngươi đừng hòng chạy thoát.

Cùng lúc ấy, Bạch Long Sơn và Thái Cực nhị tuyệt cũng tung mình lao đến, bốn người liên thủ đối phó với Hồ Thiết Sanh, những người khác cùng lao vào Bạch Diêu Hồng.

Bạch Ngọc Quyên định thừa cơ bỏ chạy, Bạch Phàm quát to :

- Dừng để ả ta tẩu thoát.

Ba anh em Bàn Long Dao lập tức buông bỏ Bạch Diêu Hồng, lao bổ vào Bạch Ngọc Quyên.

Lê ra võ công của Bạch Ngọc Quyên cao hơn ba ba anh em Bàn Long Dao nhiều, nhưng vì nàng đang mang thai không dám sử dụng quá nhiều sức lực, nên hết sức thất thế.

Còn Bạch Diêu Hồng một mình đối phó với bọn Thôi Miêu Tú Sĩ bốn người, tạm thời chưa đến nỗi bại, lớn tiếng nói :

- Quyên muội, đến đây mau, tỷ tỷ yểm trợ cho.

Bạch Ngọc Quyên vốn là một thiếu nữ tâm cao khí ngạo, nay người yêu bị kẻ khác giành mất, lại còn nhờ vả người bảo vệ cho, lòng thật vô vàn đau xót. Hơn nữa nàng tính rất ương ngạnh bất khuất, đương nhiên đâu chịu nhờ Bạch Diêu Hồng bảo vệ.

Nàng đang lúc phân thân, đột nhiên Bạch Phàm từ ngang bên nhanh như chớp lướt đến, vung tay điểm huyết vào huyết mê của nàng.

Bạch Ngọc Quyên vốn đã phản ứng chậm chạp, trong lúc bất ngờ không sao tránh kịp nữa, liền bị điểm trúng huyết mê, ngã lả ra đất.

Ngay khi ấy, bỗng nghe một tiếng quát to :

- Tất cả dừng tay.

Dứt tiếng, Từ Tâm Bồ Tát Vi Ngọc Cầm đã xuất hiện bên cạnh Bạch Ngọc Quyên.

Lúc này mọi người cũng đã dừng tay lui ra, Hồ Thiết Sanh lướt đến trước mặt Vi Ngọc Cầm, trầm giọng nói :

- Vi Ngọc Cầm, thả Bạch Ngọc Quyên ra ngay.

Vi Ngọc Cầm cười khẩy :

- Nếu ngươi đánh bại được lão thân, lão thân sẽ thả ra ngay.

- Được, Hồ mỗ quyết một phen thắng bại với thị.

Đoạn đi đến bên Bạch Diêu Hồng, trao Ma đao cho nàng, nói :

- Hồng muội hãy giữ hộ ngu huynh.

Bạch Diêu Hồng sửng sốt :

- Sao Sanh ca không dùng bảo đao đấu với y thị?

- Không cần, nếu dùng bảo đao đối phó với thị thì quá đề cao thân giá y thị.

Vi Ngọc Cầm tức giận quát :

- Tiểu tử, với câu nói ấy của ngươi, lão thân quyết phải lấy mạng ngươi.

Đoạn liền vung tay, toàn lực liên tiếp tung ra ba chưởng. Hồ Thiết Sanh vội vàng vung chưởng đón tiếp, loạn choạng lùi sau ba bước.

Vi Ngọc Cầm cười khẩy nói :

- Ngươi chịu thua rồi chứ?

Hồ Thiết Sanh lấy bạch mao Lưu Tinh chùy ra, trầm giọng nói :

- Vi Ngọc Cầm, thị có biết lai lịch vật này không?

Vi Ngọc Cầm tuy hiểu nhiều biết rộng, nhưng chưa từng nhìn thấy ai dùng lông tóc làm binh khí bao giờ, cười phá lên nói :

- Đó là món đồ chơi trẻ con gì vậy?

Hồ Thiết Sanh lặng thinh, từ từ di động bước chân, khề đọc :

- Một hai ba, ba hai một. Một hai ba bốn năm sáu bảy. Bảy sáu năm bốn ba hai một...

Chàng diễn một hồi, vẫn chưa hiểu ra sự ảo diệu của bài ca này.

Lúc này chẳng những Vi Ngọc Cầm buông tiếng cười vang, mà tất cả bọn ma đầu đều ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Bạch Long Sơn cười khinh miệt lớn tiếng nói :

- Tiểu tử ngươi chịu thua đi cho rồi. Thật ra với thân phận ngươi, dù thua dưới tay Phó bang chủ thì cũng đâu có gì xấu hổ, hà tất phải làm bộ làm tịch, ra vẻ huyền bí.

Hồ Thiết Sanh đưa mắt nhìn Bạch Diêu Hồng, lòng hết sức lo lắng.

- Sanh ca đừng vậy nữa, hãy dùng Ma đao đối phó thì hơn.

Hồ Thiết Sanh tính rất ương ngạnh, đã trót tuyên bố không dùng Ma đao thủ thắng, dù biết rõ không địch nổi cũng không phản bội lời hứa, bèn nói :

- Không cần, để ngu huynh cho y thị ném thử kỳ học này trước.

Đoạn tay phải vung lên, một quả cầu lông bay thẳng vào ngực Vi Ngọc Cầm.

Vi Ngọc Cầm thản nhiên đứng yên, vung tay lên gạt, chỉ nghe rắc một tiếng, Vi Ngọc Cầm bật lên một tiếng đau đớn, ôm tay lùi ra xa hơn trượng.

Hồ Thiết Sanh một chiêu đắc thủ, liền tức vung động bạch mao Lưu Tinh chùy quét ra như vũ bão, chỉ nghe hai tiếng rú thẳm, Thiên Cầu Phệ Hồn Lô Thất và Bàn Long Đao Cổ Tư cùng bị quét vào đui, ném ra xa ngoài một trượng.

Vi Ngọc Cầm kinh hãi, Lưu Tinh chùy này trông chỉ như là lông thú, chẳng ngờ lại lợi hại đến như vậy. Nhưng thị vẫn không xem trọng bạch mao Lưu Tinh chùy này, chỉ nghĩ là Hồ Thiết Sanh thâm tàng bất lộ, giờ mới chịu tung ra kỳ học.

Hồ Thiết Sanh lòng tin tăng cao, bạch mao Lưu Tinh chùy trong tay vung động liên hồi, chỉ nghe tiếng tít gió vang dội, tiếng rú thẳm thiết liên tiếp vang lên, ngoại trừ Vi Ngọc Cầm và Bạch Long Sơn, bọn ma đầu Thiên Nhất bang hầu hết đều đã ngã xuống.

Bổng Bạch Phàm buông tiếng cười ghê rợn, cặp Bạch Ngọc Quyên lên quát :

- Hồ Thiết Sanh, người mà còn động thủ, bổn thiếu gia sẽ móc thai nhi trong bụng ả ra ngay.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng bàng hoàng kinh hãi, biết cẩu tặc này nói được là làm được, bất giác đứng ngây ra, không biết tính sao cho phải.

Vi Ngọc Cầm quát :

- Chúng ta đi.

- Đi ư? Muốn đi thì phải để con lại đây.

Dứt tiếng, Phong Lô Tẩu Lý Phụng Các đã đứng ngay trước mặt Vi Ngọc Cầm.

Đó vốn là một câu nói tình nghịch, Vi Ngọc Cầm tức giận quát :

- Lý Phụng Các, người đã bao phen chống lại lão thân, lão thân quyết không buông tha cho người.

Phong Lô Tẩu cười hề hề, giọng bồn chồn nói :

- Đúng quá, lão phu chẳng những chống lại thị, mà còn muốn kết duyên chồng vợ với thị nữa.

Vi Ngọc Cầm tức tối buông tiếng quát vang, một chiêu kỳ học tung ra.

Phong Lô Tẩu tung mình lên cao hơn trượng, liên hoàn tung ra ba cước, bùng một tiếng, hai người bật lui ba bước, không ai chiếm được ưu thế.

Hồ Thiết Sanh lớn tiếng nói :

- Lý tiên bối, xin hãy tạm dừng, văn bối còn có điều cần nói với y thị.

Đoạn quay sang Vi Ngọc Cầm trầm giọng nói :

- Khi nãy bà đã hứa là nếu Hồ mỗ thắng được bà, bà sẽ thả Bạch Ngọc Quyên ra, chẳng lẽ mới đây mà bà đã nuốt lời không giữ chữ tín hay sao?

Vi Ngọc Cầm tuy hết sức tức giận, nhưng dẫu sao cũng phải tự trọng thân phận, bèn nói :

- Lão thân đâu có nói là không thả ả ta.

Hồ Thiết Sanh nghĩ cũng đúng, vừa rồi bà ta chỉ ra lệnh lui đi, chứ đâu có bảo mang theo Bạch Ngọc Quyên.

Thế là, chàng sải bước đi về phía Bạch Phàm, trầm giọng nói :

- Thả ra mau.

Bạch Phàm cười khẩy :

- Đâu có đơn giản vậy được.

Hồ Thiết Sanh quắc mắt :

- Vậy chứ ngươi muốn sao?

Bạch Phàm cười nham hiểm :

- Để lại Ma đao, nếu không thì phải để lại cho ả ta chút dấu hiệu.

Hồ Thiết Sanh tức giận, quay sang Vi Ngọc Cầm hỏi :

- Lời hứa của tôn giá có tôn trọng không?

- Đương nhiên tôn trọng, nhưng lão thân không có quyền đối với y.

Hồ Thiết Sanh cười khẩy :

- Lẽ dĩ nhiên tôn giá có thể chối phăng.

- Cho ngươi biết, y đã được gia sư thu làm đệ tử cuối, và gia sư hết sức quý yêu y, lão thân chẳng tiện xen vào việc này, trong tương lai không bao lâu y sẽ ngang bướng phạm với lão thân...

Phong Lô Tẩu sững sốt :

- Chẳng lẽ Thiết Ông Xung cũng để mắt tới hán ư?

- Đó là sự thật, còn như có phải để mắt đến hay không, đó là chuyện của gia sư, không lâu sẽ rõ.

Bạch Phàm dương dương đắc ý, chẳng xem ai ra gì, đưa tay sờ sờ vào nhũ hoa Bạch Ngọc Quyên một cái.

Hồ Thiết Sanh giận sôi gan quát :

- Cầu tặc, ngươi còn dám sàm sỡ, Hồ mỗ...

Bạch Phàm cười khẩy, lại sờ một cái và nói :

- Ồ đã từng ngủ chung với Bạch mỗ rồi, thế này đâu có gì là lạ.

Cử chỉ khinh mạn của y khiến ngay cả bọn ma đầu Thiên Nhất bang cũng bất mãn, nhưng không ai dám đắc tội với y.

Hồ Thiết Sanh tiến tới hai bước, giận dư quát :

- Cầu tặc, ngươi mà còn...

Bạch Phàm bồng Bạch Ngọc Quyên lên, chọt một cái hôn vào má nàng.

Hồ Thiết Sanh giận run, nghe như con tim bị xé nát, chàng hết sức hối hận và hổ thẹn, thân là đại trượng phu mà ngay cả vợ mình cũng không bảo vệ nổi.

Chàng lạnh lùng nói :

- Bạch Phàm, súc sanh ngươi đã hai lần chính tay đánh rơi phụ thân xuống vực thẳm, sống chết không rõ, và từng có đồ cường hiếp thân muội, ngươi còn kể được là con người nữa hay không?

Phong Lô Tẩu cũng bừng lửa giận quát :

- Tiểu tử, ngươi gieo nhiều tội ác ắt sẽ chết thảm thiết, nên sớm giác ngộ thì hơn.

Bạch Phàm ha hả cười to, híp mắt nói :

- Bạch mỗ đã giác ngộ từ lâu rồi. Đời người bao lâu? Lúc trẻ không phong lưu, chẳng lẽ chờ đến khi già hăng phong lưu hay sao?

Hồ Thiết Sanh tức giận đến suýt ngất xỉu, nói :

- Chỉ cần người thả Bạch Ngọc Quyên, cứ đưa ra điều kiện.

- Vẫn là điều kiện vừa rồi, ném đao qua đây.

Hồ Thiết Sanh chẳng chút do dự, sải bước đi đến trước mặt Bạch Diêu Hồng nói :

- Hồng muội, hãy đưa Ma đao cho ngu huynh.

Bạch Diêu Hồng thoáng chau mày :

- Dùng đao đổi người tiểu muội không phản đối, nhưng đao này là bảo vật tuyệt thế, một khi lọt vào tay tên cẩu tặc này khác nào như hổ thêm cánh. Hơn nữa y quỷ kế đa đoan, coi chừng mắc lừa y đấy.

- Không sao, ngu huynh đã có cách.

Chàng đón lấy đao, cao giọng nói :

- Hồ mỗ chấp nhận điều kiện dùng đao đổi người, nhưng người phải giao người cho Vi Ngọc Cầm, Hồ mỗ mới tin được.

Bạch Phàm cười nham hiểm :

- Bạch mỗ còn một điều kiện nữa.

Hồ Thiết Sanh tức giận :

- Người có tôn trọng lời hứa không?

- Người đã gọi ta là súc sanh kia mà. Lời nói của một súc sanh làm sao mà tôn trọng được? Nhưng nếu người chấp nhận điều kiện phụ của ta, ta sẽ giao người cho Vi sư tỷ.

Vi Ngọc Cầm người thoảng rúng động, tuy không thấy có vẻ gì biểu lộ trên mặt, nhưng cũng có thể đoán ra bà ta cũng sinh lòng căm ghét Bạch Phàm, y chưa chính thức là môn hạ của Thiết Ông Xung mà đã gọi sư tỷ rồi.

Hồ Thiết Sanh vô phương, đành nói :

- Điều kiện phụ gì? Người nói mau đi.

Bạch Phàm nhấn mạnh giọng :

- Ngoại trừ Ma đao ra, người còn phải tự hủy một cánh tay.

Phong Lôi Tẩu không sao dằn nén được lửa giận, lao bổ vào Bạch Phàm quát :

- Lão phu tự quyết định, không cần người nữa, sau này lão phu sẽ chịu tội với Bạch Long Xuyên, hôm nay lão phu quyết định phải lấy mạng tên chó má người mới được.

Bạch Phàm hoảng kinh, thế này thì hỏng chuyện mất, vội lùi nhanh ra sau.

Hồ Thiết Sanh nghiêm mặt, lớn tiếng nói :

- Lý tiền bối, xin hãy dừng tay.

Phong Lôi Tẩu ngoảnh mặt lại, lớn tiếng nói :

- Chẳng lẽ người chấp nhận điều kiện ấy sao?

Hồ Thiết Sanh nước mắt chảy dài :

- Bạch tiền bối có ơn huệ với vân bối, vân bối không thể hy sinh tôn nữ của ông. Hơn nữa, Quyên muội với vân bối đã có lời ước hẹn trăm năm, vân bối mất đi một cánh tay cũng chẳng đáng kể gì, vân bối chấp nhận điều kiện ấy.

Mọi người nghe vậy đều hết sức cảm động, kể cả bọn cao thủ hắc đạo, sự thiện ác của con người vốn chỉ do một ý nghĩ sai lầm. Người trong giới hắc đạo cũng đâu phải hoàn toàn không có lương tâm, trước những lời nói đầy nghĩa khí của Hồ Thiết Sanh, thấy đều bất giác sinh lòng kính phục.

Hồ Thiết Sanh vẻ mặt nghiêm nghị, vừa định tự bẻ một tay, Phong Lôi Tẩu quát to :

- Tiểu tử, khoan đã.

29. Chương 29: Hồi 29

Tất cả cao thủ hiện diện thấy đều hồi hộp theo dõi diễn biến, nhưng Hồ Thiết Sanh chỉ thờ thẩn quay đầu nhìn Phong Lôi Tẩu.

Phong Lôi Tẩu nghiêm giọng nói :

- Vi Ngọc Cầm, xưa kia thị cũng từng có giao tình rất thâm hậu với Lạc Kỳ, Lạc Kỳ trung niên mất con, chỉ có mỗi đồ tôn này, thị đành lòng để hấn trở thành tàn phế ư?

Vi Ngọc Cầm cười khẩy :

- Đó là do hấn tự chuốc lấy, lão thân không tiện can ngăn vào chuyện bọn trẻ, huống hồ Lạc Kỳ...

Bà ta nói đến đó, mặt đầy vẻ ghen hờn, hiển nhiên bà ta vẫn còn ghen hờn đối với Lạc Kỳ và Dư Mộng Chân, ngược mắt nhìn trời không nói tiếp nữa.

Phong Lôi Tẩu lòng nóng như thiêu đốt, lớn tiếng nói :

- Thị có biết là Lạc Kỳ yêu thương thị không?

Vi Ngọc Cầm quay đầu lại, giọng nhạt nhẽo nói :

- Lý Phụng Các, lão thân tuổi đã gần đất xa trời, tôn giá đừng trêu cợt lão thân nữa.

Phong Lôi Tẩu chợt động tâm, nghiêm nghị nói :

- Lão phu này tuy là hay đùa cợt với thị, nhưng lúc này làm sao có thể nói đùa? Việc ấy lão phu biết rất rõ, nếu thị không màng đến thì thật phụ mỗi thâm tình Lạc Kỳ đã giành cho thị.

Vi Ngọc Cầm lặng thinh hồi lâu mới nói :

- Nếu vậy thì... tại sao khi xưa lại cứ lẩn tránh lão thân và đi theo Dư Mộng Chân?

Phong Lôi Tẩu đảo tròn mắt :

- Thị thật quá ấu trĩ, chẳng hiểu gì về chuyện nam nữ, nên biết là tình cảm giữa nam nữ hết hết sức tế nhị, càng yêu nhau càng giả vờ tỏ ra lạnh nhạt. Khi xưa thị tâm cao khí ngạo, mà Lạc Kỳ cũng kêu căng tự đại, dĩ nhiên không gần gũi nhau được rồi. Thị thử nghĩ xem lời nói của lão phu hữu lý hay không?

Vi Ngọc Cầm không khỏi động lòng, nhận thấy cũng có lý, bất kể là thật hay giả cũng chẳng thể trở mặt ra nhìn Hồ Thiết Sanh tự hủy một tay. Vặn nhất lời nói của Phong Lôi Tẩu là sự thật, bà ta quả là rất có lỗi với Lạc Kỳ.

Vi Ngọc Cầm chậm chậm quay người lại, hướng về Bạch Phàm nói :

- Bạch Phàm, hãy buông tha cho y thị.

Bạch Phàm tuy sắp trở thành môn hạ của Thiết Ông Xung, nhưng hiện vẫn chưa là sự thật, không dám trái lời, nhưng lại không cam tâm, ấp úng nói :

- Lời nói của sư tỷ, dĩ nhiên tiểu đệ phải tuân theo, nhưng tiểu đệ tin chắc lời nói của Lý Phụng Các hoàn toàn bịa đặt.

Vi Ngọc Cầm trầm giọng :

- Sao ngươi biết là bịa đặt?

- Hôm trước tiểu đệ nấp ngoài sơn cốc đã chứng kiến tận mắt Dư Mộng Chân gặp Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên, họ hết sức thân thiết nhau, sau cùng hai người đã nắm tay Dư Mộng Chân bỏ đi.

Hồ Thiết Sanh giật mình nhớ lại chuyện hôm trước, Bạch Phàm quả đã không nói dối, vậy chứng tỏ Phong Lôi Tẩu hoàn toàn là bịa đặt.

Vi Ngọc Cầm buông tiếng cười khẩy, Bạch Phàm lớn tiếng nói :

- Nếu sư tỷ không tin, hãy hỏi Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng, hôm ấy họ cùng với Hắc Dao Khách và Thiên Đài Kỳ Sĩ đều nấp ở ngoài cốc nhìn trộm.

Vi Ngọc Cầm quay sang Bạch Diêu Hồng, trầm giọng hỏi :

- Tiểu nha đầu, Bạch Phàm có nói dối hay không?

Bạch Diêu Hồng vốn không quen nói dối, nhưng vì cứu Hồ Thiết Sanh, đành trừng mắt nói :

- Y hoàn toàn là bịa đặt, không hề có chuyện như vậy.

Bạch Phàm gằn giọng :

- Người dám làm chứng dối hả?

Vi Ngọc Cầm khoát tay :

- Người hãy lui ra.

Đoạn quay sang Hồ Thiết Sanh nói :

- Hồ Thiết Sanh, lão thân biết ngươi là người chính trực, quang minh lỗi lạc, ngươi hãy...

Hồ Thiết Sanh tiếp lời :

- Hồ Thiết Sanh này là một đại trượng phu đội trời đạp đất, không bao giờ nói dối, lời nói của Bạch Phàm quả là sự thật.

Lý Phụng Các và Bạch Diêu Hồng cùng bật lên một tiếng sững sốt, bất giác thuôn mặt ra tại chỗ.

Bạch Phàm buông tiếng cười vang :

- Sư tỷ đã tin rồi chứ? Thiết nghĩ Hồ Thiết Sanh hẳn là không mang cánh tay mình ra làm trò đùa.

Vi Ngọc Cầm chao người một cái, chứng tỏ bà ta hết sức đau lòng, cố nén niềm bi phẫn nói :

- Thôi được, bằng vào sự thành thật thẳng thắn của ngươi, hôm nay lão thân nhất định phải giúp ngươi một phen.

Bạch Phàm kinh hãi, tưởng hay chẳng ngờ lại hóa dở, rốt cuộc vẫn phải thả Bạch Ngọc Quyên.

Và lúc này Lý Phụng Các lại càng thêm kính phục Hồ Thiết Sanh hơn, gật đầu liên hồi, đó là đức tính cao đẹp nhất của người võ lâm, Hồ Thiết Sanh tuổi còn trẻ mà đã làm được như vậy, thật là vô vàn đáng quý.

Vi Ngọc Cầm trầm giọng nói :

- Bạch Phàm, bỏ người xuống đất, lui ra xa ba trượng.

Giọng nói bà ta lạnh như băng tuyết, Bạch Phàm không dám trái lời, riu riu đặt Bạch Ngọc Quyên xuống đất.

Đột nhiên một tiếng trầm giọng quát :

- Hãy khoan.

Một người bịt mặt nhanh như tia chớp lướt đến nói :

- Có lão phu chủ quyết, Phàm nhi hãy khoan thả người.

Lý Phụng Các thở dài thẩn nhủ :

“Có ma đầu này hiện thân, thế là công toi rồi”.

Vi Ngọc Cầm thoáng khom mình thì lễ :

- Sư huynh đã ra mặt, tiểu muội không tiện xen vào nữa.

Đoạn lui ra xa ngoài ba trượng.

Hồ Thiết Sanh sải bước tiến tới, ngẩng đầu ưỡn ngực, tay phải đặt lên bấp tay trái.

Bạch Diêu Hồng khóc lăn ra đất, tiếng khóc vô cùng náo nùng bi thiết, nghe muốn đứt từng đoạn ruột, có vài cao thủ hắc đạo cũng bất giác rơi lệ.

Lý Phụng Các lớn tiếng nói :

- Hồ Thiết Sanh, vì toàn thể võ lâm, ngươi hãy hy sinh ả nha đầu này, đối với Bạch Long Xuyên, có lão phu chịu trách nhiệm.

Hồ Thiết Sanh nào nề nói :

- Ý tiền bối là rất cao cả, nhưng ngặt nỗi vân bối là phạm phu tục tử, không có được tấm lòng khoáng đạt như vậy, thật không thể đành lòng trơ mắt nhìn Quyên muội thảm tử.

Lý Phụng Các lắc mạnh đầu, liên tiếp thở dài một hồi, quay sang người bịt mặt nói :

- Hùng Côn, chả lẽ ngươi cũng không giữ thể diện hay sao?

Kim Bột Ngân Thủ Hùng Côn cười khẩy :

- Đây là điều kiện do Hồ Thiết Sanh tự đưa ra, lão phu không tiện sửa đổi.

Lý Phụng Các gắt giọng :

- Ngươi có biết khi này Vi Ngọc Cầm đã thua một chiêu không?

- Việc ấy không liên quan đến Bạch Phàm, hiện thân phận của Bạch Phàm ngang với Vi Ngọc Cầm, y thì không có tư cách can dự vào chuyện của Bạch Phàm.

Hồ Thiết Sanh trầm giọng :

- Lý tiền bối không cần phí lời, nếu hạng người này mà biết lẽ phải thì chốn giang hồ đâu có chuyện nhiều như thế.

Hùng Côn không ngớt cười hăng hắc, vờ như không nghe.

Hồ Thiết Sanh lớn tiếng nói tiếp :

- Hồ mỗ bằng lòng chấp nhận điều kiện của các ngươi, hãy giao Bạch Ngọc Quyên cho Vi tiền bối trước đi.

Hùng Côn cười khẩy :

- Tại sao lại phải giao cho Vi Ngọc Cầm chứ?

Nhưng lại quay sang Bạch Phàm nói :

- Thôi được, ngươi hãy giao ả ta cho sư tỷ.

Bạch Phàm đặt Bạch Ngọc Quyên xuống trước mặt Vi Ngọc Cầm, nhưng không chịu lui ra xa.

Hồ Thiết Sanh nói :

- Vi tiền bối, xin hãy chú ý Bạch Ngọc Quyên giùm vân bối.

Vi Ngọc Cầm gạt đầu :

- Ngươi hãy yên tâm.

Hồ Thiết Sanh tay phải bẻ mạnh, rắc một tiếng, cánh tay trái đã gãy.

Lý Phụng Các buông tiếng thở dài thậm thụt, Bạch Diêu Hồng khóc đến ngất xỉu.

Ngay khi Hồ Thiết Sanh vừa bẻ gãy tay, Bạch Phàm đột nhiên nhanh như chớp lướt đến gần Bạch Ngọc Quyên.

Vi Ngọc Cầm vốn đã có ác cảm với y, buông tiếng cười khẩy, chân phải tung lên, bốp một tiếng, Bạch Phàm văng bay ra xa hơn hai trượng. Hồ Thiết Sanh liền thừa cơ giành lấy Bạch Ngọc Quyên.

Hùng Côn cả giận, trút hết lửa giận vào Lý Phụng Các và Hồ Thiết Sanh, buông tiếng quát vang, lao bổ vào Lý Phụng Các, Lưu Tinh thủ trên công vào hai mắt, dưới công vào trung bàn đối phương.

Bạch Phàm quát to :

- Mọi người cùng tiến lên.

Bọn ma đầu không dám trái lệnh, nhưng Vi Ngọc Cầm đã rón rén bỏ đi mất.

Hồ Thiết Sanh đặt Bạch Ngọc Quyên xuống, dặn Bạch Diêu Hồng :

- Hồng muội hãy trông chừng, đừng để cho Quyên muội chạy trốn đi nữa.

Hồ Thiết Sanh tay cầm Ma đao lao thẳng về phía Bạch Phàm, vung đao quét ngang, bọn ma đầu sợ hãi thoái lui, không ai dám đối chọi với bảo đao.

Bạch Phàm lớn tiếng nói :

- Hồ Thiết Sanh, ngươi hãy bỏ đao xuống, hai ta quyết tử chiến một phen.

Hồ Thiết Sanh vung tay, cầm Ma đao xuống đất, lấy bạch mao Lưu Tinh chùy ra, gần giọng nói :

- Kẻ nào dám cướp đoạt Ma đao, Hồ mỗ sẽ cho chết ngay bên cạnh.

Đoạn quay sang Bạch Phàm nói :

- Bạch Phàm, ngươi mất tay trái, Hồ mỗ cũng chỉ có tay phải đối phó với ngươi.

Bạch Phàm nháy mắt với Bạch Long Sơn :

- Vậy mới là trận quyết đấu công bằng, nhưng bạch mao Lưu Tinh chùy của ngươi thì sao?

- Đề phòng có kẻ cướp đoạt Ma đao, nhưng Hồ mỗ tuyệt đối không dùng Lưu Tinh chùy này đối phó với ngươi.

Hồ Thiết Sanh nói xong, liền giắt bạch mao Lưu Tinh chùy vào bên lưng.

Bạch Phàm tung mình lao tới, chớp nhoáng tung ra mười mấy chưởng.

Hồ Thiết Sanh định tâm đánh bại y một cách tâm phục khẩu phục, rồi sẽ dùng cực hình tàn bạo giết chết y.

Hai người toàn lực thi triển tuyệt học, chưởng phong cuốn tung bụi cát, cuộc chiến hết sức ác liệt.

Trong khi ấy, cuộc chiến giữa Lý Phụng Các và Hùng Côn càng ác liệt hơn. Hùng Côn có Lưu Tinh thủ uy lực rộng đến ba trượng, Phong Lô bát cước của Phong Lô Tẩu tuy lợi hại nhưng so với binh khí kỳ môn vẫn thua thiệt.

Lúc này Bạch Diêu Hồng đã giải huyệt cho Bạch Ngọc Quyên, hai người nước mắt ràn rụa nhìn nhau, Bạch Ngọc Quyên lòng vô vằn cảm kích, và nàng đã biết chính Bạch Diêu Hồng đã hy sinh một cánh tay để cứu nàng và Hồ Thiết Sanh.

Bạch Diêu Hồng ngồi bên cạnh Bạch Ngọc Quyên nói :

- Quyên muội lúc này cần phải hết sức giữ gìn sức khỏe, mai này sinh con ra, Sanh ca hẳn là vui mừng lắm.

Bạch Ngọc Quyên nghẹn ngào :

- Hồng tỷ, tiểu muội kiếp này không báo được đại ân của Hồng tỷ, chỉ mong kiếp sau...

Bạch Diêu Hồng vội ngắt lời :

- Quyên muội đừng nên nghĩ vớ vẩn, hôm trước sở dĩ Sanh ca lạnh nhạt với Quyên muội là vì muội đã bỏ đi không từ biệt nên Sanh ca hết sức lo lắng, đó cũng là vì quá yêu thương Quyên muội mà thôi.

Đột nhiên Bạch Long Sơn tung mình lướt đến, vung tay chộp vào Ma đao.

Hồ Thiết Sanh mắt không rời khỏi Ma đao, Bạch Long Sơn tay chưa kịp chạm vào chuôi đao, bạch mao Lưu Tinh chùy của chàng đã bay đến, quần vào hai chân lão, phịch một tiếng, ngã úp xuống.

Hồ Thiết Sanh giật mạnh, kéo Bạch Long Sơn bay về phía chàng. Bạch Phàm thừa cơ bổ ra ba chưởng, định cứu Bạch Long Sơn. Nào ngờ Hồ Thiết Sanh lại vung tay, Bạch Long Sơn bay vào chưởng kinh của Bạch Phàm.

Bạch Phàm bắt buộc phải triệt chiêu rút tay về, Hồ Thiết Sanh thừa cơ quét ra tám cước, bộp bộp hai tiếng, Bạch Phàm và Bạch Long Sơn cùng bị đá văng ba ra xa hơn trượng.

Hồ Thiết Sanh rút lấy Ma đao, tung mình đến bên Lý Phụng Các nói :

- Tiền bối hãy nghỉ ngơi chốc lát, để mình vân bối thu dọn lão ta cho.

Hùng Côn lớn tiếng nói :

- Lý Phụng Các, hai người hãy liên thủ thử xem.

Bỗng nghe Bạch Diêu Hồng hỏi hử nói :

- Quyên muội! Quyên muội đừng bỏ đi.

Lý Phụng Các và Hùng Côn cùng dừng tay, chỉ thấy Bạch Ngọc Quyên đã chạy ra xa hơn nửa dặm, vì Bạch Diêu Hồng phát giác quá muộn, không còn đuổi theo kịp nữa.

Lý Phụng Các và Hồ Thiết Sanh vội tung mình đuổi theo, Bạch Phàm vừa định đuổi theo, Hùng Côn trầm giọng nói :

- Bạch Phàm, không cần đuổi theo, bây giờ người hãy đi gặp sư phụ.

Lý Phụng Các và Hồ Thiết Sanh chỉ chốc lát đã đuổi kịp Bạch Diêu Hồng, Hồ Thiết Sanh cấp lấy Bạch Diêu Hồng, tiếp tục đuổi theo Bạch Ngọc Quyên.

Ba người đuổi suốt cả buổi trời, đã không còn thấy bóng dáng Bạch Ngọc Quyên đâu nữa.

Lý Phụng Các nói :

- Chúng ta hãy chia nhau tìm kiếm, ngày mai gặp lại ở Lạc Dương.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng tìm quanh gần đó một hồi, không có kết quả, Hồ Thiết Sanh nói :

- Giờ cách Tết Nguyên Tiêu chỉ còn năm sáu ngày, chúng ta cần phải gặp gỡ với các vị tiền bối. Thiên Nhất bang đã tuyên bố nếu gia sư tổ và Bạch tiền bối mà không hiện thân trước Tiết Nguyên Tiêu, họ sẽ huyết tẩy võ lâm.

- Vậy chúng ta hãy đến Lạc Dương mau.

Hai người đến Lạc Dương, gặp gỡ với quần hùng trong một khách điểm lớn, Lý Phụng Các nói :

- Thiên Nhất bang đã buông lời ngạo mạn, hẳn là sẽ hiển oai phong trước Tiết Nguyên Tiêu, chúng ta tuyệt đối không được khinh suất.

Người què trong Tề Lỗ song tàn bỗng hỏi :

- Thiết Ông Xung thật ra có hiềm khích gì với hai vị tiền bối Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên.

- Lạc Kỳ là truyền nhân của Thần Cung, Bạch Long Xuyên là truyền nhân của Tử Phủ, xưa kia hai vị chủ nhân của Tử Phủ và Thần Cung đã cùng nhau nghiên cứu một quyển bí kíp, chỉ thiếu một ngọn bảo đao, vì tuyệt học trong quyển bí kíp này phải cần có một bảo đao thì triển thì mới có thể phát huy uy lực tối đa. Vừa lúc ấy Thiết Ông Xung đã mang đến ba ngọn Ma đao, bằng lòng dùng đao trao đổi nửa phần tuyệt

học trong bí kíp. Hai vị chủ nhân Tử Phủ và Thần Cung đã nhận lời, nhưng không bao lâu sau đã mất tích, theo suy luận thì là bị Thiết Ông Xung ám toán chết, bí kíp và bảo đao cũng cùng lúc biến mất.

Người què lại hỏi :

- Thiết Ông Xung mang đến Ma đao phối hợp với bí kíp nọ, vậy thì bí kíp ấy hẳn là Ma Đao Ca rồi.

Lý Phụng Các gật đầu :

- Không sai, chính là Ma Đao Ca, một môn tâm pháp võ công chí cao, e rằng ngay cả Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên cũng chưa từng nhìn thấy quyển bí kíp ấy.

Quần hào nghe vậy mới vỡ lẽ, thì ra Ma Đao Ca là vật sở hữu của sư môn hai vị Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên, và sư phụ của họ chính là chủ nhân Tử Phủ và Thần Cung, hai nhân vật thần kỳ trong lời đồn đại của giới võ lâm.

Hồ Thiết Sanh liền kể lại những gì đã chứng kiến ở dưới địa huyết trong lăng Minh Đế.

Quần hùng kể cả Lý Phụng Các đều hết sức lấy làm lạ.

Lý Phụng Các lẩm nhẩm đọc :

- Một hai ba, ba hai một. Một hai ba bốn năm sáu bảy. Bảy sáu năm bốn ba hai một. Tam hoa cái đỉnh Tử Phủ tắt. Ngũ khí triều nguyên Thần Cung xuất. Một hai ba. Ba hai một. Một hai ba bốn năm sáu bảy...

Ông lặp đi lặp lại và lắc đầu liên hồi, đắm chiêu suy nghĩ như bên cạnh chẳng có ai cả.

Văn Thân Dã Tẩu thấy vậy nói :

- Lý huynh làm gì mà như kẻ điên khùng vậy? Đó chẳng qua là những lời vớ vẩn của một lão điên, sao Lý huynh lại quan trọng hóa thế này?

Những người khác cũng hết sức nực cười, nhưng cố nén không dám cười thành tiếng.

Lý Phụng Các nghiêm mặt :

- Tư Mã huynh biết gì kia chứ? Lý mỗ nghĩ bài ca này rất có lai lịch, nhưng nhất thời chưa nghĩ ra được thôi.

Đột nhiên, ngoài sân vườn vang lên hai tiếng bụp bụp, quần hùng vội đi ra xem, chỉ thấy lão tam Long Chí Phi và lão tứ Long Chí Thăng trong Trung Nguyên ngũ kỵ sĩ đang nằm sóng soài trên vũng máu.

Tình trạng chết của hai người giống hệt như lão ngũ Long Chí Phấn hôm trước, đầu bị người đè lún vào ngực.

Lão đại Long Chí Khởi và lão nhị Long Chí Đằng bị phẫn đến mức suýt ngất xỉu, liền tức cưỡi ngựa ra, định đến ngay Thiên Nhất bang báo thù cho huynh đệ.

Quần hùng vội kéo giữ lại, cố khuyên hai người nhẫn nại.

Đêm ấy trôi qua trong sự giới bị nghiêm ngặt của quần hùng, theo ý những người tuổi trẻ thì lập tức tấn công vào Thiên Nhất bang, nhưng đã bị Lý Phụng Các ngăn chặn.

Ba ngày nữa lại trôi qua trong tình trạng bi phẫn và căng thẳng, trong khoảng thời gian ấy, Hồ Thiết Sanh hề có rảnh là tập trung tư tưởng suy ngẫm về quái học và bộ pháp do Bạch Mao đại ca truyền dạy.

Đêm ấy là ngày mười hai tháng giêng, một trận mưa tuyết rất to vừa rơi xong, mặt đất một màu trắng xóa, Hồ Thiết Sanh giữ nhiệm vụ canh phòng, chàng đi đến hậu viên.

Đây chỉ là sân vườn cuối cùng trong khách điểm, chỉ có vài cây dương trụ lá và phủ đầy tuyết trắng.

Hồ Thiết Sanh cỡi bạch mã Lưu Tinh chùy ra, tập trung tinh thần suy nghĩ và diễn luyện, vừa không ngừng lẩm bẩm đọc :

- Một hai ba, ba hai một. Một hai ba bốn năm sáu bảy...

Chàng vừa đọc đến đó, chợt động linh cơ, suýt nữa nhảy căng lên vì chàng đã hiểu ra hàm ý sâu sắc của môn tâm pháp chí cao này, thâm nhủ :

“Tam hoa tụ đỉnh Tử Phủ tất. Ngũ khí triều nguyên Thần Cung xuất. Đó rõ ràng là bốn câu trước, Tử Phủ là cốt lõi của Nhâm mạch, Thần Cung là khởi điểm của Đốc mạch, tinh khí thần là tam hoa, trước tiên do Nhâm mạch chuyển lên, đi qua ba huyệt nên gọi là một hai ba.

Sau đó vận ngược ba hai một, kể như là một tiểu tuần hoàn, vì loại tâm pháp này theo đường lối vận tất, nên khác hẳn các tâm pháp nội công khác.

Sau khi vận ngược ba hai một, lại từ huyệt đạo thứ nhất đến thứ bảy, sau đó lại vận ngược từ bảy đến một, tức là bảy sáu năm bốn ba hai một.

Vận công đến đó là đã đạt đến cảnh giới tối cao Tam Hoa Tụ Đỉnh, sau đó lại vận hành từ Đốc mạch, trước tiên là thuận một hai ba, rồi lại nghịch ba hai một, và sau cùng là một hai ba bốn năm sáu bảy, có lẽ vận đến đó là công thành viên mãn”.

Thế là Hồ Thiết Sanh lòng mừng khôn xiết, lòng tin tăng cao. Chàng quét mắt nhìn quanh, nơi đây rất yên tĩnh, nhưng không có chỗ kín đáo luyện công.

Đang khi tìm kiếm, bỗng thấy một bóng người nhỏ nhắn phóng nhanh đến. Hồ Thiết Sanh vội nấp vào sau một cây to, chỉ thấy người ấy đáp xuống sân vườn, đặt một bọc vải xuống đất, trong bọc vải có tiếng trẻ khóc oa oa, vang vọng trong đêm khuya.

Hồ Thiết Sanh bàng hoàng sửng sốt nhìn kỹ, quả nhiên là Bạch Ngọc Quyên. Chỉ thấy nàng mặt mày tiều tụy đầy vẻ bệnh hoạn, ngồi xồm xuống bên bọc vải, đưa tay nhẹ vuốt lên má đứa trẻ, nước mắt lăn dài xuống má, lấm lấm :

- Hồ Tiểu Sanh, mẫu thân đã thề kiếp này không thể ở bên phụ thân ngươi, nên phải giữ đúng lời thề. Chỉ tội nghiệp hài nhi vừa mới sinh ra đã phải rời xa mẫu thân...

Nàng nói đến đó đã khóc sụt sùi và đứa trẻ cũng đã nín khóc, Bạch Ngọc Quyên người chao đảo một cái, nói tiếp :

- Tiểu Sanh, mẫu thân tuy rời xa ngươi, nhưng có phụ thân và Hồng di chăm sóc cho, hẳn là ngươi không bao giờ phải chịu cực khổ, mai kia có cơ hội, mẫu thân sẽ lên lút đến thăm ngươi.

Dứt lời, nàng đưa tay lau nước mắt, run run đứng lên, mắt đăm đăm nhìn vào mặt con thơ, nước mắt lại tuôn xối xả, ôm mặt khóc thống thiết.

Hồ Thiết Sanh cũng nước mắt chảy dài, chậm chậm từ sau cây đi ra, định bắt lấy Bạch Ngọc Quyên, không cho nàng bỏ đi nữa.

Nào ngờ chàng vừa đi được mười mấy bước, Bạch Ngọc Quyên đã phát giác, hốt hoảng tháo lui.

Hồ Thiết Sanh thành khẩn nói :

- Quyên muội hãy lượng thứ cho ngu huynh, đừng bỏ đi nữa.

Bạch Ngọc Quyên kiên quyết :

- Không, tiểu muội lòng đã quyết, không thể cùng Sanh ca chung sống trăm năm, chỉ cần Sanh ca tử tế nuôi con của chúng ta là tiểu muội yên tâm rồi.

Hồ Thiết Sanh nước mắt ràn rụa :

- Quyên muội hẳn tâm bỏ ngu huynh ra đi, chả lẽ cũng nhẫn tâm bỏ cả con thơ hay sao?

Bạch Ngọc Quyên lặng thinh, lòng tốt cùng đau khổ.

Hồ Thiết Sanh nói tiếp :

- Quyên muội, ngu huynh và Hồng muội đều hể sức thương nhớ Quyên muội, Quyên muội đừng bỏ đi nữa. Vả lại, Quyên muội người yếu đuối, cần phải điều dưỡng. Nếu Quyên muội bỏ đi, ngu huynh chết cũng chẳng thể nhắm mắt.

Bạch Ngọc Quyên bỗng ngẩng lên nói :

- Từ khi hiểu lầm Hồng tỷ, bẽ gãy cánh tay của tỷ ấy, tiểu muội đã hết sức chán chường. Cách báo đáp duy nhất là lui nhường, để cho hai vợ chồng Sanh ca với Hồng tỷ yên vui trọn đời hầu chuộc lại tội lỗi của tiểu muội, xin Sanh ca hãy thành toàn cho.

- Quyên muội hành động như vậy khác nào làm hại ngu huynh với Hồng muội, khiến ngu huynh với Hồng muội không thể nào yên tâm được. Quyên muội đừng...

Bạch Ngọc Quyên lặng lẽ khóc, vẫn không chút xiêu lòng, nhưng thật ra nội tâm nàng còn đau khổ hơn Hồ Thiết Sanh, có điều tính tình nàng ương ngạnh, vì đền bù sự tàn hại đối với Bạch Diêu Hồng, nàng nhất quyết không đồng ý.

Bạch Diêu Hồng vẫn kiên quyết nói :

- Sanh ca, tiểu muội lòng đã quyết, bất kỳ ai cũng không thể khiến tiểu muội thay đổi.

Hồ Thiết Sanh vẫn cố van nài :

- Quyên muội mới vừa sanh, sức khỏe chưa hồi phục, ngu huynh làm sao có thể yên tâm? Vả lại con thơ cũng cần phải bú sữa...

- Tiểu muội ở một nơi hết sức kín đáo, không ai tìm ra được, Sanh ca hãy yên tâm. Còn về việc con bú thì có thể tìm một nhũ mẫu.

Hồ Thiết Sanh đột nhiên tung mình lao tới, vươn tay ra chụp Bạch Ngọc Quyên.

Bạch Ngọc Quyên sớm đã đề phòng, lùi nhanh ra sau một bước, thê thiết nói :

- Sanh ca muốn tiểu muội chết, tiểu muội chết ngay cho Sanh ca thấy...

Hồ Thiết Sanh hoảng kinh :

- Quyên muội đừng làm vậy, ngu huynh bằng lòng.

- Sanh ca, tiểu muội đi đây, chỉ cần Sanh ca nuôi dưỡng con tử tế là tiểu muội yên tâm rồi.

Đoạn lại bỗng con thơ lên hôn một cái, đứa bé như biết chuyện khóc thét lên, Bạch Ngọc Quyên nước mắt chảy dài, từng giọt rơi trên mặt con thơ, đặt đứa bé trở xuống nói :

- Hãy bảo trọng.

Đoạn quay người phóng nhanh đi, Hồ Thiết Sanh mắt nhòa lệ, bỗng con thơ lên, nước mắt rơi ướt cả ngực áo.

Bạch Diêu Hồng thương yêu Tiểu Sanh như báu vật, nàng hai cánh tay không còn, suốt ngày đeo cật bé trên mình.

Vì phải cho bé bú, Thiên Đài Kỳ Si đã tìm đến một nhũ mẫu, người này cũng là nhân vật võ lâm, thân thủ bất phàm.

Hôm Tiết Nguyên Tiêu, Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên chưa đến, chỉ có Ma Thủ Hồng Nhan Dư Mộng Chân và các cao thủ bạch đạo kéo đến Trích Tinh bình.

Trên Trích Tinh bình đông nghịt người, nhưng không có võ đài mà cũng chẳng có ghế ngồi cho khách, hiển nhiên Thiên Nhất bang chẳng xem nhân vật bạch đạo ra gì, đại hội hôm nay định một mẻ lưới diệt sạch nhân vật bạch đạo.

Hồ Thiết Sanh quét mắt nhìn khắp hiện trường, phía Thiên Nhất bang ngoại trừ Từ Tâm Bồ Tát Vi Ngọc Cẩm, Kim Bột Ngân Thủ Hùng Côn và Bạch Phàm, đều đã có mặt đầy đủ.

Trên Trích Tinh bình gió lạnh buốt xương, tuyết rơi trên đất sớm đã được quét sạch, một vầng trăng sáng đang ở giữa đỉnh trời.

Tiểu Lục Tử thấy đôi bên đã không nói mà cũng không động thủ, chỉ lẳng lặng gườm nhau mất thời gian, nóng ruột lớn tiếng nói :

- Sư phụ, chúng ta cứ động thủ đi, chả lẽ đến đây để ngắm trăng hay sao?

Hắc Dao Khách sột một tiếng, hít nước mũi vào :

- Không sai, phí phạm thời gian thế này, lão phu thật không sao chịu nổi.

Đoạn quay sang Văn Trung Phiêu Cổ Thương nói :

- Cổ Thương, ngươi hãy rút ra đây trước, chúng ta thư giãn gân cốt một hồi.

Cổ Thương cười khẩy :

- Hôm nay là cuộc chiến sinh tử của cao thủ tuyệt đỉnh, ngươi là cái thá gì chứ?

Hắc Dao Khách sải bước tiến ra sân, trở tay vào Cổ Thương trầm giọng nói :

- Cổ Thương, nếu ngươi không động thủ với lão phu thì ngươi là con rùa đen.

- Lão quỷ, ngươi hãy quay đầu lại xem, có người đến kìa.

Hắc Dao Khách quay đầu lại nhìn, chỉ thấy ba người đang nghênh ngang đi đến, dẫn đầu là Kim Bội Ngân Thủ Hùng Côn, kế đến là Vi Ngọc Cầm, sau cùng là Bạch Phàm.

Theo sau họ có tám đại hán vạm vỡ khiêng một Thiết Ông Xung (tượng người đứng hai bên mộ) to lớn, cao khoảng trượng hai, nhưng cổ chân thì lại nhỏ vừa tay cầm.

Quần hào vừa trông thấy món binh khí to lớn ấy, thấy đều yên lặng nghiêm trang.

Tám gã đại hán đặt Thiết Ông Xung xuống thẳng đứng trên đất, quỳ xuống lạy ba lạy rồi mới đứng lên.

Trước tiên là Hùng Côn và Vi Ngọc Cầm và Bạch Phàm cung kính thi lễ với Thiết Ông Xung, đứng sang hai bên, sau đó bọn cao thủ hắc đạo lần lượt đến trước Thiết Ông Xung vái lạy.

Hồ Thiết Sanh cười khẩy nói :

- Người chưa đến binh khí đến trước, lại còn thi lễ với mấy bức tượng sắt, thật là quá đáng.

Dư Mộng Chân nghiêm giọng :

- Ngươi biết gì kìa chứ? Đó chính là Thiết Ông Xung đấy.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng sững sốt, thầm nhủ :

“Chả lẽ Thiết Ông Xung là một khối sắt chứ không phải là người sao?”

Lúc này Hắc Dao Khách đứng trong sân không biết nên tiến hay thoái, đứng thừ ra tại chỗ.

Ông không biết lợi hại, lại trầm giọng nói :

- Cổ lão tặc, ngươi còn chưa rút ra đây ư?

Cổ Thương lặng thinh, Hắc Dao Khách lại quay sang Hùng Côn nói :

- Hùng Côn, chả lẽ ngươi cũng là rùa rút cổ hay sao? Lão phu đâu phải đến đây để ngắm trăng.

Hùng Côn cười khẩy đi đến trước mặt Thiết Ông Xung, cung kính khom mình nói :

- Lão tặc này dám xúc phạm ở trước mặt sư tôn, tội không thể dung tha, xin sư tôn giáng tội.

Những lời ấy vừa thốt ra, Lý Phụng Các và Dư Mộng Chân cả kinh, cùng lớn tiếng nói :

- Trần huynh, lui về mau.

Vừa dứt lời, đã rú lên một tiếng thảm thiết, người bay ngược ra xa hơn trượng, mặt mày tím ngắt, bất tỉnh nhân sự.

Quần hùng bạch đạo liền tức nhón nháo, Tiểu Lục Tử bỗng Hắc Dao Khách lên trao cho Thiên Đài Kỳ Si, buồng tiếng quát vang, tung mình lao bổ vào người Thiết Ông Xung.

Lại một tiếng rú thảm thiết, Tiểu Lục Tử lần này bay ra xa hơn, ầm một tiếng, người lún sâu xuống đất, ngất xỉu tại chỗ.

Lý Phụng Các tức giận nói :

- Thiết Ông Xung, tôn giá cũng kể được là nhân vật số một trong võ lâm, chả lẽ lại không dám gặp người sao?

Hùng Côn gần giọng :

- Lý Phụng Các, đại hội đêm nay ngươi chưa đủ tư cách lên tiếng.

Lý Phụng Các cười khẩy :

- Lý mỗ quyết thử xem sao.

Đoạn sải bước đi đến trước mặt Thiết Ông Xung, chỉ nghe một giọng sắc lạnh nói :

- Lý Phụng Các, ngươi mà dám bêu hình bêu dạng trước mặt lão phu, lão phu biến ngươi thành một đồng thịt vụn ngay.

Lý Phụng Các tuy biết lợi hại, nhưng đã lờ cười lên lưng hổ, đành buông tiếng quát vang, thi triển Phong Lôi bát cước đá vào Thiết Ông Xung, chỉ nghe bộp một tiếng, Lý Phụng Các quả nhiên đã trở thành một đồng thịt nhầy nhụa.

Những cao thủ bạch đạo kinh hồn bạt vía, Lý Phụng Các công lực chẳng kém Dư Mộng Chân, vậy mà chỉ một chiêu đã chết thảm thế này, xem ra lời tuyên bố cuồng ngạo huyết tẩy võ lâm của Thiên Nhất bang quả chẳng phải là hù dọa.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng lòng ngập bi phẫn, Hồ Thiết Sanh nói :

- Hồng muội, nếu ngu huynh gặp bất hạnh, Hồng muội đừng nên thương tâm mà cũng đừng lấy trứng chọi đá, hãy khuyên các vị tiền bối lui mau, nuôi dưỡng Tiểu Sanh trưởng thành, báo thù cho giới bạch đạo.

Bạch Diêu Hồng kinh hãi :

- Sanh ca không nên chết một cách vô ích, Sanh ca... không phải địch thủ đâu.

Hồ Thiết Sanh không nghe, cả lời khuyên của Dư Mộng Chân cũng chẳng màng, sải bước đi đến trước mặt Thiết Ông Xung, trầm giọng nói :

- Thiết Ông Xung, luận bối phận tôn giá kể như cao nhất trong giới võ lâm hiện nay, Hồ mỗ biết tôn giá đang chờ hai vị Tiên Kiếm và Ma Già. Theo tính cuồng ngạo của tôn giá, có lẽ cũng chẳng xem hai vị tiền bối ấy ra gì. Hồ mỗ bất tài, sẵn sàng thay hai vị tiền bối ấy tiếp tôn giá một chưởng, nhưng tôn giá phải hiện thân ra gặp.

Bỗng từ trong Thiết Ông Xung vọng ra một chuỗi cười vang như sấm rền đình tai nhức óc.

Tiếng cười vụt ngưng, trầm giọng nói :

- Hay cho tiểu tử ngươi, bất kể công lực ngươi thế nào, nhưng lòng can đảm đáng kể được là số một võ lâm, lão phu chiều ý ngươi vậy.

Chỉ nghe một tiếng động vang rền, thân trước Thiết Ông Xung tách ra làm hai, một lão nhân cao to chính thước, vòng eo thon nhỏ, mắt như lục lạc, hai bàn tay to như chiếc quạt.

Diện mạo lão nhân này giống hệt như Thiết Ông Xung, chỉ có thêm một mái tóc bạc, chỉ bằng tướng mạo này cũng đủ khiến người khiếp đảm rồi.

Hồ Thiết Sanh tuy lòng khiếp hãi, nhưng ngoài mặt vẫn điềm nhiên, lấy bạch mao Lưu Tinh chùy ra, lòng thầm đọc bài ca quái lạ kia.

Đêm qua chàng diễn luyện một lần rồi, tuy chưa tinh thông toàn bộ, nhưng đã có thể dựa theo lời ca diễn luyện được hai bộ pháp và một chiêu thức, uy lực rất là lợi hại.

Hồ Thiết Sanh đứng đối mặt với Thiết Ông Xung, người thấp hơn đôi phương gần nửa.

Thiết Ông Xung nhìn chăm chú vào bạch mao Lưu Tinh chùy trong tay Hồ Thiết Sanh, ra chiều đắm chìm suy nghĩ.

Dư Mộng Chân lớn tiếng nói :

- Thiết Sanh, ngươi hãy lui ra đi.

Hồ Thiết Sanh lúc này chỉ có tiến không lùi, lớn tiếng nói :

- Dư tiên bối không cần phải lo cho văn bối, nếu hai vị Tiên Kiếm và Ma Già không đến kịp, văn bối xin mạn phép tiếp lão một chưởng.

Thật là hào khí ngút trời khiến toàn thể cao thủ hai giới hắc bạch hiện diện đều bất giác sinh lòng kính phục.

Thiết Ông Xung khép lại chỗ tách ra trước ngực binh khí, thì ra đó là một cửa sổ có thể mở ra khép vào, vừa có thể giấu người vừa có thể làm binh khí.

Thiết Ông Xung cầm binh khí lên, nhẹ nhàng như cầm một chiếc chổi lông gà.

Quần hùng kể cả hai giới hắc bạch thấy vậy thấy đều biến sắc mặt.

Thiết Ông Xung trầm giọng nói :

- Tiểu tử, nếu ngươi giữ được binh khí này lên, đêm nay lão phu tạm tha cho ngươi một con đường sống.

Đoạn lại nhẹ nhàng đặt Thiết Ông Xung xuống, hai tay chấp sau lưng lui ra năm bước.

Hồ Thiết Sanh biết món binh khí này nếu không có ba ngàn cân, đối phương không bao giờ dám thách thức chàng giở lên, bởi vì cao thủ võ lâm nhắc ngàn cân đó là chuyện bình thường.

Chàng sai bước đi đến trước Thiết Ông Xung, vừa định nắm lấy cổ chân binh khí, bỗng nghe tiếng cười sang sảng vạch không vọng đến. Tiếng cười vừa dứt, Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên đã sóng vai đứng giữa hiện trường.

Hồ Thiết Sanh liền rút tay về, quỳ xuống vái lạy.

Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên đồng thanh nói :

- Khá lắm, ngươi hãy tạm lui ra.

Hồ Thiết Sanh vâng lời lui ra, Thiết Ông Xung cười vang nói :

- Có mang Ma đao đến không?

Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên ngạc nhiên :

- Tôn giá đừng tin lời đồn thất thiệt, tại hạ làm gì có Ma đao?

- Vậy Ma đao hẳn là ở trên mình hai người phải không?

Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên ngăn người :

- Ma đao và Ma Đao Ca khi xưa đều bị tôn giá lấy đi và còn ám toán gia sư khiến hai vị lão nhân gia ấy tẩu hỏa nhập ma. Nghe đâu lập kế hãm hại gia sư khi xưa không chỉ có mỗi mình tôn giá, nếu không một mình tôn giá không thể đả thương hai vị lão nhân gia ấy, đồng lõa là những ai? Tôn giá hãy nói thật ra đi.

Thiết Ông Xung cười khẩy :

- Lão phu hỏi hai người Ma Đao Ca có mang đến hay không? Hai người chưa trả lời kia mà.

Lạc Kỳ trầm giọng :

- Bọn này đã nói rồi, Ma đao và Ma Đao Ca xưa kia đã bị tôn giá lấy cắp đi, còn cố ý hỏi làm gì?

Thiết Ông Xung đưa tay chỉ Hồ Thiết Sanh, lạnh lùng nói :

- Nếu Ma đao xưa kia bị lão phu lấy đi, vậy thì Đồ Ngưu đao trong tay tiểu tử kia từ đâu có?

- Chuyện ấy Lạc mỗ cũng không rõ, nhưng tuyệt đối không phải bọn này trao cho y.
- Vậy đủ chứng minh cũng không phải lão phu giao cho hần.

Bạch Long Xuyên gần giọng :

- Lão tặc, khi xưa ám toán gia sư, khiến lão nhân gia ấy tẩu hỏa nhập ma, có phải chính lão gây ra hay không?

Thiết Ông Xung cười vang :

- Lão phu thân phận thế nào, muốn giết họ đâu cần phải ám toán. Khi xưa họ tự cho mình là Thái Sơn Bắc Đẩu, kiêu căng tự phụ, lão phu thấy gai mắt nên đã đưa họ về nơi Tây Thiên, vậy thôi.

Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên cùng lấy binh khí ra, trầm giọng :

- Thiết Ông Xung, cho dù không có đại hội hôm nay, bọn này cũng phải tìm lão tính nợ. Khi xưa giả mạo bọn này, sát hại con cái bọn này và tung tin đồn là Ma đao và Ma Đao Ca ở trong Thiên Ma Ổ, Dã Nhân cốc Thiên Sơn, phải chăng là quỷ kế của người.

Thiết Ông Xung cười khẩy :

- Lão phu muốn giết các người dễ như trở bàn tay, hà tất phải uổng công như vậy, đó là do đồ đệ lão phu Hùng Côn gây ra, nhưng...

Bạch Long Xuyên gần giọng :

- Nhưng sao?

Thiết Ông Xung nghiêm mặt :

- Theo lão phu suy đoán, dường như có một vị cao nhân hậu thuẫn cho các người, người đó là ai?

Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên cười khẩy :

- Tại hạ dù võ công kém người cũng không cần nhờ đến kẻ khác trợ giúp, vả lại bọn này không có dã tâm độc bá võ lâm, đâu cần phải tâm khẩu bất nhất.

Thiết Ông Xung biết đối phương xỏ xiên mình, tức giận quát :

- Với thân phận lão phu, đối phó với hai người chưa cần phải dùng đến binh khí. Thế này vậy! Hai người hãy liên thủ tiếp lão phu ba mươi chiêu, nếu bất phân thắng bại, đại hội hôm nay dẹp bỏ để cho các người có cơ hội chỉnh đốn thực lực. Tóm lại, lão phu phải khiến các người tâm phục khẩu phục, bại mà không oán trách mới được.

Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên cùng buông tiếng cười vang :

- Bọn này tuy bất tài, nhưng nửa đời xông pha trên giang hồ chưa từng liên thủ đối phó ai bao giờ, chuyện ấy xin thứ cho khó thể tuân mệnh. Nếu tôn giá có hứng thú, bọn này mỗi người cùng tôn giá trao đổi ba mươi chiêu.

Thiết Ông Xung cười khẩy :

- Đó là các người không tự lượng sức mình, chớ trách lão phu cậy lớn hiếp nhỏ.

Dư Mộng Chân lo lắng lớn tiếng nói :

- Hai vị hiền huynh hà tất...

Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên xua tay :

- Sống chết có số mệnh, tất cả đều có định số, cho dù bọn này bất định, phơi xác tại đây. Tin rằng trong giới võ lâm hần có những nghĩa sĩ đứng lên chống lại bọn tà ma, cho đến khi tiêu diệt hết bọn họ.

Đoạn Bạch Long Xuyên tiến tới một bước nói :

- Bạch mỗ tiếp tôn giá ba mươi chiêu chiêu trước.

Thiết Ông Xung cười khẩy :

- Hai người đã không chịu liên thủ, vậy thì lão phu đổi lại là hai mươi chiêu và chỉ với một chiêu ứng phó, quyết không nuốt lời.

Quần hùng bạch đạo nghe vậy đều biến sắc mặt, hiện trường yên lặng đến mức hết như một ngôi cổ mộ.

Bạch Long Xuyên ôm già thi lễ :

- Bạch mỗ mạn phép.

Dứt lời, Ma Già tam điệp đã tung ra, liền tức âm thanh quái dị vang dậy, không khí tưởng chừng như bị xé toạc, uy lực thật kinh người.

Nhưng Thiết Ông Xung ung dung đứng yên, bàn tay to bè giơ lên quạt một cái, kinh phong hung mãnh liền bị đẩy sang bên, ầm một tiếng, mặt đất hiện ra một hố to, sâu khoảng năm sáu thước, cát bụi tung bay mù mịt.

Bạch Long Xuyên cả kinh, biết hôm nay khó thể thủ thắng, đành vận tụ công lực bình sanh tấn công tới tấp.

Chỉ nghe ầm ầm liên hồi, quanh hai người đã hiện ra thêm mấy hố sâu, vì chiêu nào của Bạch Long Xuyên cũng bị đẩy bật sang bên, giáng xuống mặt đất.

Bạch Long Xuyên thi triển Ma Già tam điệp đến phần sau cùng, trên Ma già đã kết tụ một lớp băng dày, trong vòng mười trượng, kinh phong cuộn cuộn, các cao thủ hắc bạch bị đẩy xô lùi ra xa.

Mười lăm chiêu qua đi, Thiết Ông Xung bắt đầu xuất thủ, chỉ thấy bàn tay bè của lão đẩy ra, cuồng phong nổi dậy, mặt đất nứt nẻ, bụi cát tung bay, ngoài mười trượng hiện ra một gò đất nhỏ.

Bạch Long Xuyên vận hết công lực bình sanh hóa giải chiêu lực đối phương, nhưng ám kinh mạnh như bài sơn đảo hải đẩy ông loạn choạng lùi sau năm bước dài.

Những cao thủ bạch đạo cùng kêu lên thẳng thốt, còn Thiết Ông Xung buông tiếng cười vang, ra chiêu hết sức đắc ý.

Lạc Kỳ sải bước tiến tới nói :

- Lạc mỗ cũng phải tiếp tôn giá hai mươi chiêu.

Thiết Ông Xung cười khẩy :

- Đấu như thế này lão phu thấy quá mất thời gian, tốt hơn hai người nên liên thủ tiếp lão phu hai mươi chiêu.

Lạc Kỳ trầm giọng :

- Tôn giá chớ nên cuồng ngạo, nên biết là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Tôn giá chưa đủ bản lĩnh độc bộ thiên hạ đâu.

Thiết Ông Xung gằn giọng :

- Bằng vào câu nói này, lão phu phải cho người bêu xấu trước công chúng mới được.

- Khỏi lắm lời, xem kiếm.

Lạc Kỳ dứt lời, trường kiếm đã quét ra như sóng xô và phát ra tiếng rít ghê rợn, Ô mộc lập tức biến thành màu bạc.

Thiết Ông Xung vung tay gạt sang bên, chỉ hóa giải được nửa phần kinh lực, bắt buộc phải lách tránh sang bên, sát cơ bùng dậy, vận tụ tám thành công lực bổ ra một chiêu.

Lập tức đất núi rung chuyển, những người công lực kém bị cuồng lực cuốn bay ra xa mấy trượng, hiện trường hết sức hỗn loạn.

Bỗng có người cất tiếng hát :

- Võ lâm già trẻ cùng chững bước, gió tanh mưa máu Ma Đạo hiện. Nực cười tà minh nghịch đạo trời. Ba hôm năm bữa đầu lâu bay. Đầu người bạch đạo là vô giá. Ma Đạo xuất võ quỷ thần kinh.

Chỉ thấy trong cát bụi mù mịt thoáng có một bóng người tiến về phía món binh khí Thiết Ông Xung, trầm giọng nói :

- Thiết Ông Xung, nếu ngươi đón bắt được binh khí của người, lão phu sẽ hiệu triệu tất cả các cao thủ hai giới hắc bạch tôn ngươi là Minh chủ võ lâm, quyết không nuốt lời.

Dứt lời, chỉ thấy pho tượng sắt Thiết Ông Xung vù một tiếng bay vút lên không.

Tất cả quần hùng hiện diện đều thấy kinh hoàng lùi nhanh ra xa mấy mươi trượng, Thiết Ông Xung bay lên cao đến mức chỉ còn rất nhỏ bé, rồi kèm theo tiếng rít gió vang dội rơi nhanh xuống đất.

Pho tượng sắt này nặng trên ba ngàn cân, từ trên cao mấy mươi trượng rơi xuống, sức mạnh không dưới vạn cân, dù là Đại La Thiên Tiên cũng không dám đón bắt.

Thiết Ông Xung ngược lên nhìn, vốn định đón bắt, nhưng nghe tiếng rít gió quá hung mãnh, vội lùi ra xa mấy trượng.

Chỉ nghe ầm một tiếng như long trời vỡ đất, Thiết Ông Xung lộn ngược lún sâu xuống đất, chỉ nhô ra hai chân, bụi cát mù mịt.

Sau một chuỗi cười quái dị, người thần bí cười khẩy :

- Binh khí của mình mà không dám đón bắt, lại còn dám huyênh hoang khoác lác, hãy về khổ luyện thêm mười năm nữa rồi hẵng trở ra tranh hùng thì hơn.

Đoạn trầm giọng nói tiếp :

- Lạc Kỳ, Bạch Long Xuyên, hai người còn chưa rời khỏi đây, chẳng lẽ muốn lão phu bỗng đi hay sao?

Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên liền quát to :

- Lui.

Rồi cùng quần hùng phóng đi xuống Trích Tinh bình, trong khi ấy người thần bí chẳng rõ đã biến đi đường nào.

Bọn ma đầu Thiên Nhất bang thấy đều im phăng phắc, chỉ có Thiết Ông Xung là hăng hắc cười vang, rút Thiết Ông Xung lên nói :

- Lão phu mà không báo mối thù này, thề không làm người.

30. Chương 30: Hồi 30

Lần này, quần hùng bạch đạo ở trong lũng Tấn Tuyên Đế ở phía bắc Lạc Dương, Hồ Thiết Sanh kể lại chuyện đã gặp Bạch Mao đại ca cho Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên nghe. Hai vị cao nhân cố lục tìm trong trí óc vẫn không sao nghĩ ra được người ấy là ai, bởi ông bối phận quá cao, nếu tính theo tuổi tác, Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên cũng phải gọi ông là tăng tổ.

Dư Mộng Chân trầm ngâm nói :

- Bài Ma Đạo Ca mà người xuất hiện đêm qua hát là do Lý Phụng Các đặt ra để dọa đối phương, nào ngờ người này lại học được, hiển nhiên người này luôn ở gần bên chúng ta, nhưng chúng ta không phát hiện.

Lạc Kỳ tiếp lời :

- Người này võ công cao tuyệt, cử thế vô song, vậy mà Lạc mỗ chưa từng nghe nói đến, thật là...

Bạch Long Xuyên bỗng nói :

- Có thể nào là quái nhân lông trắng mà Hồ Thiết Sanh đã kể không?

Lạc Kỳ gật gù :

- Ngoài ông ấy ra, không ai có thể ném Thiết Ông Xung nặng hàng mấy ngàn cân lên cao mấy mươi trượng.

Bạch Long Xuyên nghiêm giọng :

- Thiên Nhất bang bị nhục lần này chắc chắn không chịu bỏ qua, bọn ma đầu đã đồng lõa ám toán gia sư khi xưa hẳn sẽ liên kết xuất thủ lần nữa, chúng ta phải hết sức cẩn thận.

Lạc Kỳ đứng lên, quay sang Hồ Thiết Sanh nói :

- Sanh nhi, hãy đi theo lão phu.

Rồi ra hiệu cho Bạch Long Xuyên cùng đi vào một gian bí thất.

Lạc Kỳ nghiêm giọng nói :

- Sanh nhi, ngươi hãy đọc lại bài ca ấy nghe xem.

Hồ Thiết Sanh diễn luyện cả bộ pháp và chiêu thức mình đã tham ngộ được, chậm rãi đọc :

- Một hai ba, ba hai một. Một hai ba bốn năm sáu bảy. Bảy sáu năm bốn ba hai một. Tam hoa tụ đỉnh Tử Phủ tất. Ngũ khí triều nguyên Thần Cung xuất. Một hai ba, ba hai một. Một hai ba bốn năm sáu bảy!

Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên cùng hô :

- Ngưng.

Hai người gật đầu连连, Lạc Kỳ nói :

- Hay lắm! hay lắm! Đây có lẽ chính thực là Ma Dao Ca.

Bạch Long Xuyên nói :

- Lạc huynh, Bạch mỗ cũng nghĩ như vậy. Xem ra diệt trừ bọn ma đầu Thiết Ông Xung, phải cần tiểu tử này mới được.

Lạc Kỳ gật đầu :

- Không sai, Sanh nhi thiên tư rất cao, hơn nữa Ngũ Âm Tuyệt Mạch cũng đã gần khỏi, chiêu thức vừa rồi Sanh nhi đã tự tham ngộ được có lẽ không sai. Hơn nữa huyền diệu khôn cùng, chỉ cần tham ngộ được hết toàn bộ, Thiết Ông Xung chẳng còn đáng sợ nữa.

Thế là quần hùng canh phòng cẩn mật, Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên và Hồ Thiết Sanh ở trong bí thất nghiên cứu tuyệt học. Năm ngày sau, chiêu tuyệt học thứ nhất đã thành thạo, Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên đặt tên là Huyền Huyền Thủ, chiêu thứ nhất là Huyền Huyền Nhất Thức. Huyền Huyền Thủ gồm ba chiêu, hai chiêu sau lại còn khó nghiên cứu hơn.

Hôm ấy, Hồ Thiết Sanh có vẻ buồn bã, hai vị cao nhân thấy vậy nói :

- Hiện ngươi cần phải tập trung hết tinh thần luyện công, có chuyện gì không vui cũng phải tạm thời dẹp bỏ sang bên.

- Quyên muội trôi giạt ở ngoài, lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, vẫn bối thật không sao yên tâm được.

Bạch Long Xuyên nghiêm mặt :

- Nha đầu ấy quả thật quá bướng bỉnh, nhưng lão phu biết y ở đâu.

Hồ Thiết Sanh mừng rỡ :

- Nếu tìm được Quyên muội về đây, vẫn bối tin chắc có thể ngộ ra chiêu thứ nhì và thứ ba trong vòng nửa tháng.

Hai vị cao nhân đưa mắt nhìn nhau, Lạc Kỳ nói :

- Thôi thì Bạch huynh hãy cho hần biết địa điểm đi, không thì hần cũng chẳng có lòng dạ nào luyện công.

Bạch Long Xuyên do dự :

- Quyên nhi có dặn lão phu không được cho bất kỳ ai biết chỗ trú ngụ, kể cả Thiết Sanh, nếu Thiết Sanh mà tìm gặp y, có thể...

Hồ Thiết Sanh vội nói :

- Không sao đâu, vẫn bồi cùng đi với Hồng muội và bồi theo con trẻ, Quyên muội dù lòng dạ sắt đá đến mấy cũng không cự tuyệt nổi.

Bạch Long Xuyên đành nói :

- Y ở trong Kim Cốc Viên ngoài thành Lạc Dương.

Hồ Thiết Sanh mừng như vừa gặp được của chí bảo, khom mình lui ra, đi đến phòng Bạch Diêu Hồng, hớn hở nói :

- Hồng muội, ngu huynh cho muội biết một tin mừng.

- Có phải Quyên muội có tin tức không?

- Đúng vậy, theo Bạch tiên bối nói, Quyên muội hiện đang trong Kim Cốc Viên.

Bạch Diêu Hồng đứng phắt dậy :

- Chúng ta đi tìm ngay.

- Hãy khoan, hôm trước quyên muội đã nói là không thể cùng ngu huynh chung sống trăm năm, bây giờ đi tìm vẫn vô ích, chúng ta phải nghĩ cách mới được.

Bạch Diêu Hồng trầm ngâm một hồi, reo lên :

- Có rồi! Chúng ta hãy để con trẻ ở đây, cứ nói là mắc bệnh rất nặng và đang hấp hối, bảo Quyên muội đến xem ngay.

Hồ Thiết Sanh gật đầu :

- Hay lắm, nhưng chúng ta phải giả vờ thật giống mới được.

- Hãy khoan, chỉ đánh lừa Quyên muội đến đây vẫn chưa được, khi phát giác ra sự thật Quyên muội cũng hần bỏ đi ngay. Tiểu muội còn có một kế nữa.

- Hồng muội nói nghe thử?

- Việc này Sanh ca phải hợp tác mới được, hơn nữa còn phải báo với Lạc tiên bối và Bạch tiên bối, bố trí động phòng ngay tại đây, khi Quyên muội đến, hai vị tiên bối ấy sẽ đứng ra quyết định, cử hành hôn lễ và đưa vào động phòng, Quyên muội còn dám chống lại sao?

- Nếu thành hôn, sao không cả ba luôn thể?

- Chúng ta hãy thư thả, thu xếp xong Quyên muội trước đã.

- Việc này nói ra thật ngại quá, ai có thể nói với hai vị tiên bối đây?

- Để tiểu muội đi tìm Thiên Đài Kỳ Si Lữ tiên bối.

Bỗng có tiếng cười hề hề nói :

- Lão phu không mời tự đến, vụ mai mối này lão phu rất sẵn sàng đảm nhiệm.

Bạch Diêu Hồng cười :

- Tiên bối đã nghe cả rồi ư?

Thiên Đài Kỳ Si nhướng mày :

- Đương nhiên, nhưng lão phu có một điều kiện.

- Xin tiên bối cứ nói.

- Lão phu phải uống một bữa rượu song hỷ, nha đầu ngươi phải thành hôn luôn thể mới được. Nếu không, lão phu xin từ chối.

Hồ Thiết Sanh liền tán đồng :

- Được, được, văn bối hoàn toàn đồng ý.

Bạch Diêu Hồng nhăn mặt :

- Vậy là văn bối đã làm mai cho chính mình rồi còn gì?

Thiên Đài Kỳ Si cười vang bỏ đi, hai người trao con trẻ cho nhũ mẫu, cùng rời khỏi lǎng Tấn Tuyên Đế, phóng đi về phía Kim Cốc Viên.

Hồ Thiết Sanh vòng tay ôm ngang lưng Bạch Diêu Hồng, thi triển khinh công phóng đi nhanh như tia chớp. Lúc này chưa đến canh hai, mây đen vần vũ, gió lạnh thổi tạt vào mặt, trời đã mưa tuyết. Hai người đến Kim Cốc Viên, chỉ thấy hoa viên này có diện tích rất rộng, nhưng hết sức hoang tàn. Hai người phi thân vào trong, vừa ẩn nấp xong, bỗng nghe bên ngoài bờ tường vang lên ba tiếng vỗ tay, rồi thì có sáu bóng người phóng vào. Định thần nhìn, dẫn đầu là Vân Trung Phiêu Cốc Thương, tiếp đến là Bạch Phàm, Âm Dương song sát và Thái Cực nhị tuyệt.

Sáu người vừa hạ xuống đất, Bạch Phàm khoát tay nói :

- Các vị hãy đi theo Bạch mẫu.

Cốc Thương buông tiếng cười khẩy, đứng yên bất động, hiển nhiên hết sức bất mãn về thái độ ngạo mạn của Bạch Phàm.

Bạch Phàm quay đầu lại trầm giọng nói :

- Cổ Thương, sao không đi cho?

Cổ Thương gắt giọng :

- Nghiệt chương, người định tạo phản ư? Lão phu dẫu sao cũng là sư phụ của ngươi, hiện ngươi tuy được Thiết Ông Xung để mắt đến, đó là phúc đức của ngươi, nhưng ngươi không thể vong bản. Ngươi phải biết là người luyện võ nếu không có căn cơ tốt, cho dù gặp minh sư cũng chẳng phải một sớm một chiều là có được thành tựu to lớn.

Bạch Phàm cười sắc lạnh :

- Im ngay, lão cả đời không có được thành tựu gì, hơn nữa trong Thiên Nhất bang lão chẳng qua chỉ là một đàn chủ, còn Bạch mẫu là Hộ pháp. Từ nay lão phải ngoan ngoãn nghe theo sự chỉ huy của Bạch mẫu, không được lên giọng kẻ cả nữa, biết chưa?

Cổ Thương giận run :

- Súc sanh, cho dù ngươi có chỗ dựa, lão phu cũng không bao giờ nghe ngươi chỉ huy.

Bạch Phàm tiến tới một bước, trở tay vào mũi Cổ Thương, gằn giọng :

- Lão tặc, ngươi lặp lại thử xem.

- Súc sanh, lão phu không bao giờ nghe ngươi chỉ huy.

Bạch Phàm buông tiếng cười gằn, vung tay xuất chưởng.

Cổ Thương buông tiếng cười khẩy, vung chưởng đón tiếp, bùng một tiếng, cây cỏ tung bay, bụi cát mịt mù, Bạch Phàm chỉ chao người một cái, còn Cổ Thương bị đẩy lùi một bước.

Cổ Thương bừng lửa giận, toàn lực tung ra Cẩn Lăng Truy Hồn chưởng.

Nào ngờ Bạch Phàm đã được tuyệt học của Thiết Ông Xung, tay phải vung ra, đẩy Cổ Thương bật lùi ba bước, trầm giọng nói :

- Lão mà còn phản kháng, tiểu gia về báo lại với ân sư, theo bang quy trị tội.

Cổ Thương rợn người, lặng thinh không dám nói nữa, nhưng trong lòng tốt cùng cảm hận.

Bạch Phàm lại cười khẩy nói :

- Đừng nói lão, dù sư huynh Hùng Côn và Vi Ngọc Cầm cũng không dám làm gì Bạch mỗ.

Cổ Thương tức đến toàn thân run rẩy, mặt mày tái nhợt.

Bạch Phàm trầm giọng nói :

- Chúng ta đi mau.

Đoạn dẫn trước phóng đi vào phía sau, Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng lòng thầm cảm khái, theo sáu người đến trước ba gian tịnh xá, chỉ thấy trong nhà tối mịt, hoàn toàn tĩnh lặng.

Tuyết rơi tầm tã, trên mặt đất đã đóng băng dày đến hai thước.

Bạch Phàm hướng về phía Cổ Thương khoát tay nói :

- Cổ Thương, hãy vào trong bắt người.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng vòng đến sau nhà, từ cửa sổ nhìn vào, chỉ thấy bên trong giường chăn gần nắp, nhưng không thấy bóng dáng Bạch Ngọc Quyên.

Hai người nghĩ khi này Bạch Phàm với Cổ Thương động thủ, đã gây ra tiếng động rất to, hẳn là Bạch Ngọc Quyên đã nghe và ẩn nấp rồi, lập tức từ cửa sổ sau phóng vào nhà.

Cổ Thương hần học nói :

- Đây có sáu người, người không phải người khác được sao?

- Bạch mỗ thích chọn lão thôi.

- Nếu lão phu không vào thì sao?

Bạch Phàm cười gằn, từ trong lòng lấy ra một Thiết Ông Xung dài cỡ hai tấc, nghiêm giọng nói :

- Cổ Thương, có biết vật này không?

Cổ Thương tái mặt :

- Đương nhiên là biết, đây là tín vật của Thiết Ông Xung tiền bối.

- Lão có biết chống lại tín vật này phải bị xử trị thế nào không?

Âm Dương song sát tiếp lời :

- Độc xà xuyên khiếu.

Bạch Phàm cười lạnh lùng :

- Cổ Thương, lão hãy ngoan ngoãn vâng lời đi thôi.

Cổ Thương nghiêng răng ken két, sải bước đi về phía tịnh xá, đẩy cửa đi vào nhà.

Hồ Thiết Sanh ra tay nhanh như chớp, điểm vào huyệt đạo lão rồi kéo sang bên.

Bên ngoài chờ một hồi không có động tĩnh, Bạch Phàm sốt ruột hỏi :

- Cổ Thương, đắc thủ chưa vậy?

Đương nhiên trong nhà không có tiếng trả lời, Hồ Thiết Sanh chợt nảy ý, giải huyệt cho Cổ Thương, trầm giọng nói :

- Cổ Thương, đồ đệ tôn giá bất kính với tôn giá như vậy, chả lẽ tôn giá còn chưa chịu hồi cải ư? Chỉ cần tôn giá cải tà quy chính, Hồ mỗ cam đoan không làm hại tôn giá, chỉ cần tôn giá dụ Bạch Phàm vào đây.

Cổ Thương trầm giọng :

- Không đời nào.

Lão nói rất to tiếng, Bạch Phàm nghe vậy hết sức ngạc nhiên, lớn tiếng nói :

- Cổ Thương, lão nói chuyện với ai vậy?

Cổ Thương vừa định đáp, nhưng Hồ Thiết Sanh lại điểm huyệt lão, đặt sang bên, bực tức thầm nhủ :

“Lão tặc này thật trời sinh là hạng nô tài”.

Bạch Phàm chờ một hồi, không thấy có động tĩnh gì, bèn quay sang Thái Cực nhị tuyệt nói :

- Hai vị hãy vào trong xem thử, nhưng hãy cẩn thận.

Thái Cực nhị tuyệt biết là trong tịnh xá hẳn có nguy hiểm, thân thủ như Cổ Thương mà còn bị người chế ngự, sá gì là mình? Nhưng lại không dám chống đối.

Hai người đi đến cửa, cùng tung ra một chưởng và lướt nhanh vào nhà. Nhưng vừa đứng vững chân, chợt cảm thấy dưới nách tê dại, huyệt Toản Tâm đã bị điểm trúng, rồi liền bị người kéo sang bên.

Bạch Phàm lại lớn tiếng hỏi :

- Hai người sao rồi vậy?

Trong nhà vẫn yên lặng, Âm Dương song sát biết là không ổn, bèn nói :

- Bạch hộ pháp, chúng ta hãy cùng vào xem thử, thế nào?

Hai lão ma đầu này khiếp sợ, định cạy vào Bạch Phàm lấy can đảm, nhưng Bạch Phàm cũng cảm thấy sờ sờ, nhân tiện cũng lợi dụng lại hai người.

Ba người đi đến trước cửa, Bạch Phàm khoát tay ra hiệu, Âm Dương song sát phi thân vào nhà, cùng quay người tung ra một chưởng, trong khi ấy Bạch Phàm từ cửa sổ sau phóng vào nhà.

Hồ Thiết Sanh dễ dàng chế ngự Âm Dương song sát, cười lạnh lùng nói :

- Bạch Phàm, hôm nay ngươi còn muốn đào tẩu nữa ư?

Bạch Phàm cười gằn :

- Tiểu gia đang muốn tìm ngươi, ngươi đến thật đúng lúc. Đi, chúng ta ra ngoài quyết một phen sinh tử.

- Ngươi đừng tưởng là theo Thiết Ông Xung học được mấy chiêu là đã thân thủ bắt phạm, Hồ Thiết Sanh này cũng phải cho ngươi thưởng thức một tuyệt học.

Hai người vừa định đi ra, bỗng Bạch Diêu Hồng kêu lên một tiếng thẳng thốt, đã bị Cổ Thương nắm lấy cổ chân, thì ra Cổ Thương đã tự giải huyệt, nhưng vẫn nằm yên chờ thời cơ.

Hồ Thiết Sanh tức giận nói :

- Cổ Thương, Bạch Phàm khinh khi lão đến vậy mà lão còn bán mạng cho hắn nữa sao?

Cổ Thương lạnh lùng :

- Việc của lão phu, không cần ngươi can thiệp vào.

Lão nắm giữ huyệt Kiên Tĩnh của Bạch Diêu Hồng, đi ra ngoài sân vườn.

Bạch Phàm cười sắc lạnh nói :

- Cổ Thương, khi nãy tuy lão đã mạo phạm bốn Hộ pháp, nhưng lão đã lập được đại công, lấy công chuộc tội.

Hồ Thiết Sanh gắt giọng :

- Cổ Thương lão tặc, Bạch Diêu Hồng là đồ đệ của lão, lão không quên chứ?

Cổ Thương cười khẩy :

- Lão phu đã hiểu thấu rồi, tình sư đồ đệ đều là giả dối cả. Ắ đã phản bội lão phu thì lão phu có quyền thanh lý môn hộ.

Bạch Phàm khoát tay :

- Mọi người lui ra, hôm nay bốn Hộ pháp thề quyết phải bắt được tiểu tử này mang về.

Hồ Thiết Sanh rút Ma đao ra, Bạch Phàm hai tay đưa lên, thủ thế quái dị nói :

- Tiểu tử, ngươi hãy xuất thủ thử xem.

Hồ Thiết Sanh vung đao lên, ánh đỏ lấp lóa, bổ thẳng xuống đầu của Bạch Phàm.

Bạch Phàm nhanh nhẹn lách người sang bên, đồng thời vung song chưởng phản công, chớp nhoáng bổ vào tay chàng.

Hồ Thiết Sanh nhất thời khinh suất, chỉ vận dụng năm thành công lực, chỉ nghe keng một tiếng, Ma đao đã bị đánh văng bay ra hơn trượng, Cổ Thương liền lao đến nhặt lấy.

Hồ Thiết Sanh sửng sốt tột cùng, không có Ma đao chàng vẫn có thể chiến đấu, nhưng chưởng vừa rồi của Bạch Phàm thật quá huyền diệu.

Bạch Phàm đắc ý nói :

- Hồ Thiết Sanh, ngươi hãy tiếp tiểu gia một chưởng nữa xem sao?

Đoạn vung chưởng bổ chéo ra, công vào mạn sườn Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh không lui tránh, toàn lực vung chưởng đón tiếp, bùng một tiếng, hai người cùng bật lui một bước.

Hồ Thiết Sanh cả kinh thầm nhủ :

- Chỉ mới có mấy ngày mà tặc tử này nội lực đã tinh tiến đến vậy, mình thật không nên khinh suất.

Bạch Phàm chiêu thức ảo diệu và nội lực thâm hậu, liên tiếp áp đảo Hồ Thiết Sanh, khiến chàng thoái lui lia lịa.

Bạch Diêu Hồng thấy vậy vội nói :

- Sanh ca hãy mau rời khỏi đây, đừng lo cho tiểu muội.

Hồ Thiết Sanh tuy toàn lực đối phó, nhưng tuyệt học của Thiết Ông Xung nội lực hùng hậu và chiêu thức quái dị, sau trăm chiêu Hồ Thiết Sanh đã bị áp đảo hoàn toàn.

Bỗng, Hồ Thiết Sanh cảm thấy bên lưng trệ xuống, ngạc nhiên cúi xuống nhìn, chỉ thấy một ngọn đại đao màu tím treo ở bên lưng.

Chàng biết đây hẳn là Đồ Long đao, lợi hại nhất trong ba ngọn Ma đao, lòng mừng khôn xiết, vội lùi sau một bước, choang một tiếng rút đao cầm tay.

Lập tức, ánh sáng tím soi rõ cả sân vườn, Bạch Phàm kinh hãi lùi sai ba bước.

Hồ Thiết Sanh trầm giọng nói :

- Cầu tặc, ngươi hãy ném thử ngọn đao này sắc bén đến mức nào.

Đoạn vung tay trở ra, soạt một tiếng, ngực áo Bạch Phàm đã rách toạc một đường dài, y kinh hãi lùi ra xa hơn trượng.

Cổ Thương quát to :

- Tiểu tử, ngươi bỏ Ma đao xuống, lão phu thả nha đầu này ra ngay.

Hồ Thiết Sanh biết đây mới là Ma đao thật sự, đâu dễ dàng trao cho kẻ khác, bất giác phân vân do dự.

Bạch Diêu Hồng vội nói :

- Sanh ca đừng nghe lời lão ta, đó là chí bảo võ lâm, không thể tùy tiện trao đổi, tiểu muội thà chấp nhận chết chứ không chịu để cho lão ta uy hiếp.

Hồ Thiết Sanh buông tiếng thở dài, sờ tay lên Ma đao nói :

- Tại hạ vô phúc thụ hưởng chí bảo võ lâm, vì cứu người, đành phải trao đổi thôi.

Đoạn lớn tiếng nói :

- Cổ Thương, Hồ mã bằng lòng trao đổi với lão.

Cổ Thương mừng rỡ, nhủ thầm :

“Mình chỉ cần có Ma đao trong tay là có thể cao bay xa chạy, khỏi phải cúi đầu tuân lệnh của Thiên Nhất bang nữa”.

Hồ Thiết Sanh lại nói :

- Chúng ta một tay trao đao, một tay trao người, hãy tin Hồ mã tuyệt đối không nuốt lời.

Bạch Phàm phản đối :

- Không được, Cổ Thương công lực không bằng người, vạn nhất lão ta trao người rồi mà người không chịu trao Ma đao, bọn ta thiệt thòi rồi còn gì?

- Cầu tặc, ai như người? Rõ ràng là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

- Nếu người có thành ý, để tiểu gia trao đổi với người.

- Cũng được, nhưng cầu tặc người chớ giở trò đấy.

- Với người đổi đao, đối với bọn ta là một vốn trăm lời rồi, giở trò làm gì kia chứ?...

- Chúng ta cùng để vật trên đất, do kẻ thứ ba đếm một hai ba, mỗi người tiến tới năm bước để lấy vật của mình.

- Được, nhưng những người khác phải lui ra xa ba mươi trượng.

Bạch Phàm khoát tay nói :

- Các vị lui ra.

Cổ Thương để Bạch Diêu Hồng xuống, lẳng lặng cùng những người khác lui ra xa ba mươi trượng.

Hồ Thiết Sanh cũng đặt Ma đao xuống đất, hai người đối mặt với nhau tiến tới, ngay khi vừa qua mặt, Bạch Phàm lướt tới nhanh như chớp chớp lấy Đồ Long đao, đồng thời vung tay, Bạch Diêu Hồng liền bay vào lòng y.

Hồ Thiết Sanh cả kinh, thì ra Bạch Phàm đã lén buộc một sợi dây nhỏ vào lưng Bạch Diêu Hồng, Hồ Thiết Sanh nhất thời khinh suất không phát giác ra.

Chỉ thấy người và đao đều lọt vào tay Bạch Phàm, Hồ Thiết Sanh tức đến toàn thân run lấy bầy.

Thốt nhiên, một luồng kinh phong từ trong rừng trúc bay ra, hết sức chính xác, trúng ngay huyệt Phụng Vĩ của Bạch Phàm.

Bạch Phàm chợt cảm thấy cánh tay tê dại, Bạch Diêu Hồng liền rơi xuống đất.

Bạch Phàm loạng choạng lùi sau ba bước, một bóng người nhỏ nhắn nhanh như chớp lướt đến, lẹ làng cắp lấy Bạch Diêu Hồng lên.

Bạch Phàm chỉ là huyệt đạo tê dại, chưa bị chế ngự, vừa thấy là Bạch Ngọc Quyên, liền buông tiếng cười khẩy, một chiêu kỳ học tung ra.

Bạch Ngọc Quyên vội vàng vung chưởng đón tiếp, thét lên một tiếng thẳng thốt, tay cắp Bạch Diêu Hồng văng bay ra xa hơn trượng, ngã lộn ra đất.

Hồ Thiết Sanh lướt nhanh đến, đỡ nàng đứng lên, tiện tay giải huyệt cho Bạch Diêu Hồng.

Bạch Phàm từ từ tiến tới nói :

- Cho dù ba người liên thủ cũng không thoát khỏi tay tiểu gia được.

Hồ Thiết Sanh lấy vỏ đao tím cầm tay, lòng thầm cầu may nói :

- Cầu tặc, ngươi lại mắc lừa rồi, Ma đao thật sự chính là vỏ đao này, không tin ngươi hãy thử xem?

Bạch Phàm bán tín bán nghi :

- Vậy chúng ta cứ thử một phen xem sao.

Lúc này bọn ma đầu đã tiến đến, bao vây ba người vào giữa.

Bạch Phàm vung động Ma đao, ánh tím chói lòa, hàn khí buốt xương, Hồ Thiết Sanh không dám dùng vỏ đao ngạnh tiếp, liền thi triển Nội tam kiếm ứng phó.

Ba mươi chiêu qua đi, Hồ Thiết Sanh luôn phải tránh né nên hết sức thất thế, bị Bạch Phàm áp đảo thoái lui liên hồi.

Bạch Phàm bỗng tung ra một chiêu tuyệt học, chỉ thấy ánh đao rợp trời, xối xả buông xuống.

Hồ Thiết Sanh cả kinh, theo bản năng tự vệ thi triển Huyền Huyền Nhất Thức đón đỡ, chỉ nghe choang một tiếng, vỏ đao trong tay đã bị tiện đôi, nhưng may nhờ tuyệt học uy lực mãnh liệt, binh khí tuy bị chém gãy mà vẫn đẩy bật đối phương thoái lui ba bước dài.

Vậy là đã chứng minh vỏ đao không bằng Ma đao, Hồ Thiết Sanh vừa kinh vừa mừng, kinh là vỏ đao bị chém gãy, mừng là tuyệt chiêu Huyền Huyền Thủ này quả là uy mãnh vô luân.

Bạch Phàm luôn miệng cười khẩy, lại cầm đao tiến tới.

Hồ Thiết Sanh lấy bạch mao Lưu Tinh chùy bên lưng ra, ngưng thần thủ thế chờ đợi.

Năm bước... bốn bước... ba bước...

Bạch Phàm vung đao bổ thẳng xuống đầu, Hồ Thiết Sanh lại thi triển chiêu Huyền Huyền Nhất Thức đón tiếp, chỉ nghe rắc một tiếng, một luồng sáng tím bay vút lên không, Bạch Phàm loạn choạng lùi sau ba bước dài.

Bạch mao Lưu Tinh chùy mà lại có thể đánh vỡ Đồ Long đao, thật không thể tưởng tượng nổi, Bạch Phàm trong một thoáng sửng sốt, Hồ Thiết Sanh đã vung bạch mao Lưu Tinh chùy quán lấy Ma đao kéo về, vươn tay chụp lấy.

Thật ra vừa rồi không phải Hồ Thiết Sanh định dùng bạch mao Lưu Tinh chùy quán lấy Ma đao mà là quán vào cổ tay Bạch Phàm, Bạch Phàm không dám để quán trúng nên vội buông tay, Ma đao mới bay lên không.

Còn cánh tay trái của Hồ Thiết Sanh sớm đã được Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên chữa lành, vì thật ra chàng chưa bẻ gãy mà chỉ trật khớp xương, nên mới phát ra tiếng xương va chạm nhau.

Giờ Ma đao đã lại lọt vào tay Hồ Thiết Sanh, Bạch Phàm thấy tình thế đã trở nên bất lợi, liền khoát tay ra hiệu với thủ hạ, dẫn trước phi thân vượt qua bờ tường, bọn ma đầu cũng vội vàng theo sau đào tẩu.

Hồ Thiết Sanh bực tức nói :

- Lão tặc Cổ Thương thật chẳng có chút chí khí, Bạch Phàm sai bảo lão như một tên nô tài, không chút kính trọng, vậy mà lão lại cam tâm tình nguyện làm tay sai cho hắn.

Bạch Ngọc Quyên thấp giọng nói :

- Hồng tỷ, tiểu muội đi đây.

Bạch Diêu Hồng hoảng kinh, bởi nàng hai tay đã mất, không nắm giữ được Bạch Ngọc Quyên, vội lớn tiếng nói :

- Sanh ca, Quyên muội lại định bỏ đi nữa...

Hồ Thiết Sanh tung mình đến, đứng trước mặt Bạch Ngọc Quyên nói :

- Quyên muội hà tất phải vậy, dù ngu huynh có điều không phải với muội, muội cũng phải vị tình con trẻ mà theo ngu huynh về. Quyên muội một mình phiêu bạt bên ngoài thế này, chẳng những khiến ngu huynh và Hồng muội lo lắng, mà cả các vị tiên bối cũng không yên tâm, Quyên muội nhần tâm đến vậy sao?

Bạch Ngọc Quyên lặng lẽ rơi nước mắt, Bạch Diêu Hồng nháy mắt với Hồ Thiết Sanh, Hồ Thiết Sanh nói tiếp :

- Quyên muội, cho dù muội không quan tâm đến huynh, con trẻ là do muội sinh ra, muội sao thể không màng đến chứ?

Bạch Ngọc Quyên nào nề nói :

- Hồng tỷ và tiểu muội tình như thủ túc, con của tiểu muội cũng như con của Hồng tỷ, Hồng tỷ hẳn sẽ chăm sóc tử tế.

Hồ Thiết Sanh cười khẩy :

- Không sai, Hồng muội hẳn là chăm sóc tử tế, nhưng Hồng muội hai tay đã mất, không thể nào bồng ẵm, đành phải đeo trên lưng suốt ngày, ngoại trừ lúc bú giao cho nhũ mẫu, Hồng muội không yên tâm giao cho kẻ khác.

Bạch Ngọc Quyên nắm chặt hai vai của Bạch Diêu Hồng, nép vào ngực Bạch Diêu Hồng nghẹn ngào khóc :

- Hồng tỷ, đại ân của Hồng tỷ đối với hai mẹ con tiểu muội e kiếp này không thể nào báo đáp được rồi.

Hồ Thiết Sanh trầm giọng :

- Tại sao cứ nói chuyện đâu đâu thế này? Chả lẽ con bệnh mà Quyên muội cũng không muốn về thăm hay sao?

Bạch Ngọc Quyên vừa nghe con bệnh, tình mẹ thiêng liêng liền bùng dậy, hốt hoảng nói :

- Con bệnh ư? Sao lại bệnh? Bệnh có nặng không?

- Chả lẽ con bệnh mà giả được sao? Hôm Quyên muội mang con đến, lúc ấy mưa tuyết rất to, Quyên muội đã để con trên tuyết, thử nghĩ một đứa trẻ sơ sinh làm sao chịu nổi? Hiện đang lên cơn sốt rất cao.

Bạch Ngọc Quyên bàng hoàng, nước mắt tuôn xối xả, ôm lấy Bạch Diêu Hồng nói :

- Hồng tỷ, xin hãy bồng Tiểu Sanh đến đây cho tiểu muội chữa trị mau.

Hồ Thiết Sanh trầm giọng :

- Tiểu Sanh đã bệnh rất nặng, chả lẽ Quyên muội còn nhần tâm bồng ra ngoài gió hay sao?

Bạch Ngọc Quyên không còn lý do cãi lại được, đành lặng thinh khóc sụt sùi.

Bạch Diêu Hồng thấy thời cơ đã đến, bèn nói :

- Quyên muội, bất luận thế nào Quyên muội cũng phải về xem thử, tỷ tỷ với Sanh ca đến đây, các vị tiên bối không hề biết, họ không phát hiện ra đâu. Nếu Quyên muội chịu ở lại thì quá tốt, còn không, không ai hay biết, Quyên muội nên về một chuyến thì tốt hơn.

Tình mẹ thiêng liêng quả là vô bờ bến, không có gì sánh bằng, Bạch Ngọc Quyên nhẹ gật đầu nói :

- Thôi được, tiểu muội về với hai vị, nhưng không được kinh động các vị tiên bối, nếu Tiểu Sanh bệnh quá nặng, tiểu muội sẽ tạm thời bồng đi.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Diêu Hồng đưa mắt nhìn nhau, bất giác cùng thầm thở dài, bởi chí khí của Bạch Ngọc Quyên thật là kiên quyết.

Bạch Diêu Hồng nói :

- Thôi được, chúng ta hãy mau về xem Tiểu Sanh rồi hẵng tính.

Ba người rời khỏi Kim Cốc Viên, về đến làng Tấn Tuyên Đế, bởi có hai cửa ra vào nên các vị tiên bối không hề biết họ trở về.

Bạch Ngọc Quyên lòng nóng như thiêu đốt, ước gì có thể bay ngay đến bên con trẻ, vừa nghe tiếng con khóc, nước mắt nàng lại trào tuôn.

Vừa vào trong phòng, Bạch Ngọc Quyên liền lao nhanh đến bồng con lên, úp mặt vào má con trẻ, nhắm mắt lại, từng giọt nước mắt lăn dài xuống.

Lúc này nàng không biết mình đau khổ hay vui sướng, chỉ cần con trẻ trong vòng tay, bất kỳ cực khổ gì trên đời nàng cũng sẵn sàng chấp nhận, đó chính là tấm lòng cao cả của các bậc cha mẹ trên đời.

Bỗng nàng như bừng tỉnh trong cơn mơ, mở mắt nhìn con thơ một hồi, lại đặt tay lên trán cậu bé, chau mày nói :

- Hồng tỷ, Tiểu Sanh đâu có sốt.

Bạch Diêu Hồng biết rõ tính nàng, nếu nàng mà biết mình bị lừa dối thì sẽ càng rắc rối to, liền đưa tay sờ trán Tiểu Sanh, vờ ra vẻ ngạc nhiên nói :

- Lạ thật, đúng là cát nhân thiên tương, lúc tỷ tỷ với Sanh ca ra đi, Tiểu Sanh sốt dữ dội lắm, chẳng ngờ chưa đến hai giờ đã hạ rồi.

Bạch Ngọc Quyên là người thông minh sáng dạ đã đoán hiểu phần nào, cười khẩy nói :

- Hồng tỷ cũng thông đồng với Sanh ca hiệp đáp tiểu muội ư?

Bạch Diêu Hồng hốt hoảng :

- Quyên muội nghĩ bậy bạ gì vậy, chuyện hệ trọng thế này lẽ nào tỷ tỷ lại dối lừa Quyên muội? Tiểu Sanh lâm trọng bệnh, nếu không cho Quyên muội biết, vạn nhất có bề gì, tỷ tỷ biết nói sao với Quyên muội đây?

Bạch Ngọc Quyên lại cười khẩy :

- Tiểu muội không oán trách Hồng tỷ, trái lại còn hết sức bội phục tấm lòng quảng đại và hiền từ của Hồng tỷ, chính vì vậy, người hẹp hòi như tiểu muội thật không xứng đáng ở bên hai vị, tiểu muội... đi đây...

Hồ Thiết Sanh hoảng kinh, thật không ngờ tưởng hay lại hóa dở, đang không biết xử trí thế nào, bỗng Thiên Đài Kỳ Si và Hắc Dao Khách đi vào.

Bạch Ngọc Quyên thấy vậy càng tin là họ đã thông đồng với nhau, bất giác buông tiếng cười khẩy, mặt trở nên lạnh như băng sương.

Thiên Đài Kỳ Si lớn tiếng nói :

- Tiểu nha đầu, người giận hờn ai vậy? Gia gia người có lỗi với người hả?

Bạch Ngọc Quyên lắc đầu :

- Không phải, ơn dưỡng dục của lão nhân gia ấy vẫn bồi còn chưa báo đáp, làm gì có lỗi với vân bối.

- Hồng nha đầu có lỗi với người phải không?

Bạch Ngọc Quyên lắc mạnh đầu :

- Càng không phải! Hồng tỷ đối với vân bối ơn cao hơn trời, vân bối kiếp sau kết cở ngậm vành báo đáp cũng không hết.

Thiên Đài Kỳ Si ha hả cười to :

- Vậy hẳn là Hồ Thiết Sanh có lỗi với người rồi, thế thì rất đơn giản, đêm nay động phòng hoa chúc xong, người hãy biểu diễn một pha côn mã bạc tình lang, lão phu cam đoan hẳn không dám hoàn thủ.

Bạch Ngọc Quyên bĩu môi :

- Hứ! Già mà không nghiêm túc, không thềm nói nữa.

Hắc Dao Khách liền phụ họa :

- Đúng rồi! Lữ huynh nói không sai, đêm nay hãy trối tiểu tử này lại đánh cho một trận đích đáng. Nay, đây có một sợi dây gân dao, lão phu giúp người trối hắt lại cho.

Bạch Ngọc Quyên chợt động tâm, nhìn Thiên Đài Kỳ Si nói :

- Lữ tiên bối vừa rồi đã phải gì vậy?

Thiên Đài Kỳ Si cười hóm hỉnh :

- Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của các người, đó là do hai vị Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên đứng ra chủ trì, danh chính ngôn thuận, chẳng lẽ người dám khinh khi tôn trưởng sao?

Bạch Ngọc Quyên biết đã bị mắc lừa, bỗng con định bỏ đi, chỉ thấy rèm cửa vén mở, Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên và Dư Mộng Chân sóng vai bước vào.

31. Chương 31: Hồi 31

Bạch Ngọc Quyên bất giác ngẩn người, vội quỳ sụp xuống bi thiết nói :

- Gia gia, Quyên nhi bất hiếu, mong lão nhân gia tha thứ tội.

Bạch Long Xuyên âu yếm vuốt tóc nàng, thở dài nói :

- Quyên nhi, cá tính tranh cường hiếu thắng của người tuy là do gia gia quá nuông chiều mà nên, nhưng gia gia biết người mồ côi từ thuở bé, không cha không mẹ nên sinh tính ương ngạnh và tự ti mặc cảm, đó không thể hoàn toàn trách người được. Thôi, đứng lên đi! Gia gia với Lạc thúc công đã quyết định, đêm nay chính thức thành hôn.

Bạch Ngọc Quyên lắc đầu :

- Không! Gia gia, Quyên nhi không muốn...

Bạch Long Xuyên trầm giọng :

- Quyên nhi, người đã không còn bé nữa, chẳng lẽ còn chưa hiểu chuyện sao? Người đã có con, sao thể không thành hôn? Hiện người là thân phận gì, chẳng lẽ muốn theo gương cha mẹ người hay sao?

Bạch Ngọc Quyên theo Bạch Long Xuyên khôn lớn, chưa bao giờ nghe ông nói câu này, ngẩng mặt lên hỏi :

- Gia gia nói vậy nghĩa là sao? Chẳng lẽ gia phụ mẫu chưa thành hôn mà đã sinh ra Quyên nhi rồi ư?

- Không sai, chính vì vậy gia gia với Lạc thúc công đều hết sức tức giận, hai người lúc ấy vốn đã có thành kiến với nhau, lại xảy ra chuyện như vậy, dĩ nhiên không thể chấp nhận được. Do đó đã bị kẻ gian hải hại, gây nên mối thù hận hai nhà, và cha mẹ người cũng chết một cách oan ức...

Bạch Long Xuyên nói đến đó, ông với Lạc Kỳ đều đã mắt ngập lệ. Tề Lỗ song tàn vốn là bọc tùn trung thành của Vô Sao Kiếm Lạc Dật và Ma Già Tiên Tử Bạch Băng, lúc này cũng nước mắt chảy dài.

Thiên Đài Kỳ Si lớn tiếng nói :

- Hai vị sao thế này? Khóc đến phát ngiên rồi hả? Đêm nay là ngày mừng lớn của bọn trẻ, chúng ta phải vui lên mới đúng chứ?

Hắc Dao Khách phụ họa :

- Đúng rồi, mặc dù họ là phụng mệnh kết hôn, nhưng dẫu sao cũng là lần đầu tiên trong đời...

Dư Mộng Chân bĩu môi, cười ngắt lời :

- Hai vị không bao giờ nói được một câu nào nghiêm túc, dẫu sao cũng là bậc tiền bối, như vậy bọn trẻ kính trọng hai vị sao được?

Hắc Dao Khách cười hóm hỉnh :

- Dư cô nương uống phí tuổi xuân, phòng không đơn chiếc cả đời người, dĩ nhiên cũng chưa từng nếm trải mùi vị ấy, thật không ngờ ba tiểu tử này sinh sau đẻ muộn mà lại về đích trước...

Dư Mộng Chân đỏ mặt, gơ tay định đánh Hắc Dao Khách, Thiên Đài Kỳ Si lớn tiếng nói :

- Trần huynh, câu nói ấy của Trần huynh đã khích dậy linh cảm của Lữ mỗ, có lẽ đêm nay phải cử hành một lúc hai hôn lễ, đó gọi là song hỷ lâm môn.

Hắc Dao Khách reo lên :

- Tuyệt! Tuyệt quá! Bạch huynh, Lạc huynh, hai vị hãy rút thăn quyết định, ai rút được thăm đỏ kể như nguyệt lão buộc dây tơ hồng, sẽ kết duyên với Dư cô nương...

Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên tuy tuổi đã lục tuần nhưng cũng không khỏi đỏ mặt, và Dư Mộng Chân lại càng e thẹn hơn. Trong nhà trần ngập tiếng cười, ngay cả Bạch Ngọc Quyên cũng không nén nổi phải bật cười.

Thế là mây đã tan, trời lại sáng, động phòng sớm đã được chuẩn bị, nến hoa cũng đã được thắp lên. Dư Mộng Chân trang điểm cho hai nàng, lòng thầm cảm khái vô cùng, hồng nhan đã sắp phai tàn, trước tình cảnh này lòng càng thêm xót xa. Nhưng Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên lòng hiểu thấu rõ, hai người cũng hết sức ray rứt. Thế nhưng, chuyện này không còn vấn hồi được nữa, kiếp này họ chẳng thể đền bù tấm chân tình của Dư Mộng Chân được nữa.

Vái lạy trời đất xong, đưa vào động phòng, Bạch Ngọc Quyên sinh con đầy tháng, dĩ nhiên không thể ái ân, thế là Bạch Diêu Hồng đã được trọn hưởng.

Hôm sau, Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên đưa Hồ Thiết Sanh vào phòng bí thất, bảo chàng kể từ nay phải khổ luyện võ công, tạm không gần gũi hai nàng nữa.

Sau một tháng miệt mài nghiên cứu và được hai vị lão nhân trợ giúp, Hồ Thiết Sanh đã tham ngộ được Huyền Huyền Nhị Thức, đương nhiên cũng huyền ảo hơn Huyền Huyền Nhất Thức.

Hồ Thiết Sanh dùng Ma đạo thi triển Huyền Huyền Nhất Thức và Huyền Huyền Nhị Thức, uy lực thật khủng khiếp, Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên tin chắc lúc này Thiết Ông Xung không còn đáng sợ nữa. Trong khi chiêu thứ ba Huyền Huyền Thủ chưa nghiên cứu ra, trong võ lâm bỗng nổi lên hai tuyệt phái, một là Phi Hồn bảo trong Mang Sơn, hai là Hận Thế giáo trong Ngũ Chỉ sơn trên đảo Hải Nam. Thật ra thì Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên hồi một năm trước đã phát hiện có một số nhân vật thần bí xuất hiện trên giang hồ, song vì hành tung của họ hết sức bí ẩn nên chưa dò la được rõ ràng, và đồng thời hai ông cũng chẳng bận tâm bởi một Thiên Nhất bang cũng đã khó đối phó rồi.

Giờ đây lại nổi lên hai tuyệt phái và đều là hung tàn bạo ngược, bất luận hắc đạo hay bạch đạo, chưa đầy một năm đã sát hại hằng mấy trăm người, khiến toàn thể võ lâm điêu đứng kinh hoàng. Lúc này Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên triệu tập mọi người bàn tính kế sách, và quyết định từ nay có ra ngoài là phải phối hợp lẫn nhau, đồng thời còn quy định ám hiệu liên lạc, một đóa hoa mai là liên lạc hành tung, hai đóa hoa mai là cần trợ giúp, ba đóa hoa mai là cần cứu khẩn cấp.

Quần hùng được chia là bốn nhóm, nhóm thứ nhất là Lạc Kỳ xuất lĩnh Tề Lỗ song tàn, nhóm thứ nhì là Bạch Long Xuyên xuất lĩnh Trung Nguyên ngũ kỵ sĩ, nhóm thứ ba là Thiên Đài Kỳ Si với Hắc Dao Khách và Tiểu Lục Tử, nhóm thứ tư là Dư Mộng Chân với Văn Thân Dã Tẩu Tư Mã Ngưu, Động Đình Thần Quân Tề Cảnh Ủy, Hồ Thiết Sanh, Bạch Ngọc Quyên, Bạch Diêu Hồng và nữ mẫu.

Nhóm thứ tư thực lực mạnh nhất, đó là vì phải bảo vệ cho hai nàng và bé Tiểu Sanh, nhưng lúc này võ công của Hồ Thiết Sanh cao hơn hết, có thể tiếp ứng ba nhóm khác bất kỳ lúc nào.

Mục tiêu dò thám của họ đương nhiên là đến Mang Sơn trước, từ lãng Tấn Tuyên Đế đến Mang Sơn chỉ chừng bốn năm mươi dặm đường, lúc chiều tối đã tiến vào Mang Sơn. Văn Thân Dã Tẩu khi xưa cũng đã

từng thăm yêu trộm nhớ Dư Mộng Chân, giờ đây lão đã tóc bạc phơ, trong khi Dư Mộng Chân có cách trú nham, sắc đẹp chẳng kém gì khi xưa, đi chung với bà cảm thấy rất là gò bó.

Thế nên, lão bàn tính với Động Đình Thần Quân, hai người quyết định đi trước dò đường, Tề Cảnh Ủy nói lại ý kiến ấy với Dư Mộng Chân, Dư Mộng Chân liền hiểu ý Tư Mã Ngưu, nhưng bà chịu trách nhiệm lãnh đạo nhóm, không yên tâm nói :

- Hai vị không nên vậy, Lạc huynh và Bạch huynh đã phân phối như vậy hẳn nhiên là có nguyên nhân, nếu phân tán lực lượng sẽ suy giảm...

Tư Mã Ngưu tiếp lời :

- Dư cô nương hãy yên tâm, cho dù gặp phải đại địch, Tư Mã Ngưu bỏ chạy hẳn không thành vấn đề. Hơn nữa, lời đồn đại chưa chắc đúng sự thật.

Dư Mộng Chân nghiêm mặt :

- Thật ra đó không phải là lời đồn đại, mà là hai vị Lạc huynh và Bạch huynh đã chính mắt trông thấy, những người thần bí ấy khinh công rất cao và thủ đoạn cực kỳ tàn ác.

Tư Mã Ngưu cười :

- Thủ đoạn của Tư Mã Ngưu này cũng chẳng hiền từ, để rồi xem ai tàn ác hơn ai. Thôi đi, hai ta tiên phong.

Đoạn liền cùng Tề Cảnh Ủy bỏ đi trước, Dư Mộng Chân lắc đầu nói :

- Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên lại cứ bảo lão thân phụ trách nhóm này, hạng nữ lưu như lão thân đôi lúc thật khó mà nói chuyện, họ ít người thể cô, vạn nhất gặp phải cao thủ cũng khó mà bình yên thoát thân.

Bạch Ngọc Quyên bỗng hỏi :

- Dư tiền bối với gia tổ và Lạc tiền bối khi xưa đều là sinh tử chi giao, nhưng... nhưng...

Bạch Ngọc Quyên ngại không dám nói tiếp, Dư Mộng Chân mỉm cười :

- Tiểu nha đầu ngươi có gì cứ hỏi, đằng nào đó cũng là một điều bí mật đã công khai rồi.

- Theo như văn bối biết, giữa nam nữ không có tình bạn thật sự, nếu có thì đó là tình yêu, chẳng hay tiền bối có tình cảm với vị nào nhiều hơn?

Hồ Thiết Sanh cho là một văn bối không nên đưa câu hỏi như vậy, vội nháy mắt với Bạch Ngọc Quyên.

Nhưng Dư Mộng Chân không hề có ý trách nài, thở dài nói :

- Tục ngữ có câu, có trí không kể tuổi trẻ, không trí uống sống trăm năm! Nếu ngươi hỏi câu này hồi mấy mươi năm trước, lão thân chắc hẳn không tin, nhưng giờ thì lão thân đã tin, cũng kể như ngươi đã dạy cho lão thân một bài học... Trước kia lão thân cứ nghĩ là giữa lão thân với họ chỉ đơn thuần là tình bạn, và giữa nam nữ mà giữ được tình bạn như vậy trọn đời thì thật là một niềm vui lớn, nhưng thật ra thì ý nghĩ ấy đã sai lầm.

Bạch Diêu Hồng xen lời :

- Thật ra tiền bối cũng không cần lo ngại, xưa nay người già kết hôn là chuyện rất bình thường, chẳng hay tiền bối thật sự yêu vị nào vậy?

- Nghiêm khắc mà nói, người lão thân yêu là Lạc Kỳ, nhưng lúc bấy giờ lão thân lại không thừa nhận, luôn làm những chuyện vớ vẩn trái với ý muốn của mình, luôn tự lừa dối mình, tỏ ra tình cảm dành cho hai người như nhau, vì vậy hai người đều không tiện bày tỏ tâm ý riêng với lão thân. Thời gian thấm thoát, xuân xanh qua đi, lòng hai người hẳn là rất ray rứt, nhưng lỗi là do lão thân, không thể trách họ được.

Hồ Thiết Sanh nghe giọng nói Dư Mộng Chân đầy xót xa luyến tiếc, vội lái sang chuyện khác nói :

- Dư tiền bối có từng gặp gia sư Vô Sao Kiếm Lạc Dật và sư mẫu Ma Già Tiên Tử Bạch Băng bao giờ chưa vậy?

Dư Mộng Chân gật đầu :

- Đường nhiên là có, và lão thân còn truyền dạy họ một số võ công nữa! Lạc Dật và Bạch Băng thiên tư rất cao, có lẽ không kém hơn người, nhưng có điều Lạc Dật tính rất hiếu thắng, nên mới giành được ngoại hiệu Vô Sao Kiếm.

- Đường như có người nói, rất có thể gia sư và gia mẫu chưa chết, theo tiền bối thì sao?

Dư Mộng Chân trầm ngâm :

- Đúng lý ra thì không thể có vậy, bởi chuyện đã mấy mươi năm, nếu như họ còn sống thì đã sớm hiện thân rồi. Nhưng cũng rất khó khẳng định, đôi khi cũng có những chuyện không thể nào ngờ được.

Bạch Ngọc Quyên lại hỏi :

- Võ công của gia phụ Lạc Dật so với Động Đình Thần Quân thế nào?

- Người luyện võ tư chất là quan trọng hơn hết, tục ngữ có câu “sư phụ vào cửa, tu hành mỗi người”, quả là không sai. Có thể người ngoài cho Lạc Dật là nghĩa tử của Lạc Kỳ, nên không khỏi thiên vị truyền cho tuyệt học nhiều hơn, thật ra nghĩ như vậy là sai. Theo như lão thân biết, Lạc Kỳ không hề có lòng thiên vị, nhưng thành tựu của Tề Cảnh Úy so với Lạc Dật thì kém rất xa.

Lúc này họ đã đi đến trên một ngọn núi cao, nhũ mẫu dèo Tiểu Sanh trên lưng, Bạch Diêu Hồng và Bạch Ngọc Quyên đi kèm hai bên, Hồ Thiết Sanh thỉnh thoảng lại đến hôn con trẻ một cái, tình cha con và vợ chồng hiện rõ trên mặt họ.

Dư Mộng Chân bỗng trở tay nói :

- Mọi người hãy nhìn xem, có lẽ đó chính là Phi Hồn bảo.

Ba người chú mắt nhìn, chỉ thấy trong thâm cốc có một tòa lâu đài đồ sộ nguy nga, dưới màn đêm nhập nhòa và có thể thoáng thấy ánh đèn và tiếng trống từng hồi vắng vắng vọng đến. Trong chốn hoang sơn đêm tối, tiếng trống nghe thật kinh tâm động phách, từng hồi từng hồi, gây ra cảm giác ghê rợn tột cùng.

Dư Mộng Chân nghiêm nghị nói :

- Chỉ mới mấy tháng không đến Mang Sơn, chẳng ngờ nơi đây đã xây cất một tòa bảo lớn thế này mà không ai hay biết, xem ra Phi Hồn bảo này quả là không nên khinh thường, chẳng rõ Tư Mã Ngưu và Tề Cảnh Úy có vào trong bảo hay không?

Năm người đi xuống núi, phóng đi vào thâm cốc, Dư Mộng Chân nói :

- Hồng nhi và Quyên nhi hãy tìm một chỗ kín đáo ở gần đây để tiện bảo vệ cho nhũ mẫu và Tiểu Sanh, lão thân với Hồ Thiết Sanh vào bảo thám thính được rồi.

Bạch Diêu Hồng không đồng ý :

- Không, chúng vẫn bố đi nữa.

Dư Mộng Chân dụ giọng :

- Hồng nhi, các người phải vâng lời, nên biết nếu đây là các môn phái thông thường thì Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên không bao giờ xem trọng như vậy, các người đi theo chẳng những không giúp gì được mà còn vướng bận thêm, làm cho tinh thần lão thân và Hồ Thiết Sanh bị phân tán, nếu gặp cao thủ, nhũ mẫu với Tiểu Sanh đều hết sức nguy hiểm.

Hai nàng không dám phản đối, tìm một sơn động kín đáo ẩn thân, Dư Mộng Chân và Hồ Thiết Sanh lập tức phóng đi về phía Phi Hồn bảo.

Gió núi lồng lộng, hàn khí buốt xương, tuyết to cỡ lông ngỗng lại lả tả rơi xuống. Phi Hồn bảo đã phủ lấp một lớp trắng xóa, tiếng trống trong bảo kinh tâm động phách, tường bảo cao đến năm trượng, mỗi cách khoảng năm trượng đều có một ngôi lầu, hiển nhiên bên trong đều có cao thủ đắc lực canh gác.

Hai người phi thân lên trên một ngọn cây tùng cao to, đưa mắt nhìn vào trong bảo, nhưng vì tường bảo cao đến năm trượng, đứng trên cây tùng vẫn không nhìn thấy được cảnh vật bên trong.

Hồ Thiết Sanh nói :

- Dư tiền bối, chúng ta hãy vào trong.

Vừa dứt lời, bỗng gần đó vang lên một tiếng nói sắc lạnh :

- Đã đến rồi đương nhiên là phải vào trong bảo, nếu không thì là đầu hổ đuôi rắn còn gì.

Hai người cùng quét mắt nhìn quanh, chỉ thấy một bóng người từ trên một cây tùng to vọt lên, lướt đi vào bảo, loáng cái đã mất dạng, thân pháp hết sức nhanh nhẹn.

Dư Mộng Chân nghiêm giọng :

- Hành tung của chúng ta đã bị phát giác, thôi thì cứ vào, nhưng phải hết sức cẩn thận.

Hai người phi thân vượt qua tường rào, chân vừa chạm đất, bắt giác cùng bật lên một tiếng kinh ngạc. Thì ra đã có tám quái nhân đứng quanh, thấy đều mặc y phục trắng và đội nón trắng của người chết, mặt vàng như sáp, mắt chỉ có tròng trắng chứ không có tròng đen.

Hồ Thiết Sanh tuy võ công cao cường, nhưng chưa từng nhìn thấy người khủng khiếp thế này, bởi tám quái nhân đứng yên trên đất hệt như tám khúc gỗ, không chút động đậy, kể cả đôi mắt trắng đã cũng đứng yên một chỗ.

Thoạt nhìn họ dường như không nhìn hai người, nhưng thật ra họ đang nhìn hai người chòng chọc, Dư Mộng Chân tuy cảm thấy ớn lạnh, nhưng bà là người từng trải qua nhiều sóng to gió cả, trong đầu nghĩ nhanh, bỗng trầm giọng nói :

- Các vị có phải là Âm Ty Bát Cổ (mù) huynh đệ họ Quảng đã thất tung hồi mấy mươi năm trước?

Một trong số họ mặt co giật một hồi, mới cất giọng the thé nói :

- Đã biết đại danh của bốn huynh đệ, còn chưa mau rút khỏi đây ngay.

Hồ Thiết Sanh cười khẩy :

- Các vị dù là tám người sắt, kẻ này cũng đánh cho nát vụn, xem chừng!

Huyền Huyền Nhất Thức tung ra, nhưng chỉ vận dụng bảy thành chân lực, chỉ thấy trong vòng mấy mươi trượng mưa rơi lất phất, tuyết trên mặt đất tan chảy thành nước, tuyết trên không cũng hóa thành mưa. Chỉ nghe mấy tiếng rú ghê rợn, Âm Ty Bát Cổ cùng bị đánh văng bay ra xa hơn trượng, lúi vào một khu rừng trúc mất dạng.

Dư Mộng Chân cảm khái nói :

- Võ học tuyệt thế quả nhiên khác thường, trên cõi đời này e không còn mấy ai thân thủ cao hơn người nữa.

- Đó cũng là nhờ ơn tài bồi của các vị tiền bối, nếu chỉ một mình văn bối, hẳn cũng không thể tham ngộ được tuyệt học huyền ảo này.

- Người cũng không nên quá khiêm tốn, nếu luận tư chất, cũng chỉ sư phụ người Lạc Dật mới có thể sánh tương đương người thôi.

Lúc này, tiếng trống kinh tâm động phách kia đột nhiên trở nên gấp rút, rồi thì ánh đèn Phi Hồn bảo vụt tắt, bốn bề tối mịt.

Dư Mộng Chân trầm giọng :

- Chúng ta phải tiếp cận khu nhà chính giữa ngay trung tâm, đứng ở chỗ trống thế này rất là bất lợi.

Hai người liền tức phóng đi về phía dãy nhà chính giữa, dãy nhà này gồm mười mấy gian, trông bề ngoài rất là trang nhã, hệt như phủ đệ của quan lại.

Trong tòa nhà im lìm như một ngôi cổ mộ, và tiếng trống nơi xa cũng đột nhiên ngưng lặng, cả tòa nhà Phi Hồn bảo tĩnh lặng tới mức một chiếc lá rơi cũng có thể nghe rõ.

Đây chính là sự yên lặng trước khi giông tố kéo đến, dù ai can đảm đến mấy cũng không khỏi ghê sợ, Dư Mộng Chân khoát tay, nhẹ nhàng đẩy mở cánh cửa gỗ khép hờ, rồi lướt nhanh vào bên trong.

Hồ Thiết Sanh cũng theo sau vào, trong nhà tối om, nhưng nhãn lực hai người rất tinh, có thể loáng thoáng thấy trong nhà được bài thiết rất sang trọng và trang nhã.

Đây là một gian to, hiển nhiên hai bên còn có rất nhiều gian ngầm, có cửa thông nhau, nhưng những cánh cửa ấy vẫn khép hờ.

Bỗng, tiếng guốc lộc cộc từ trong gian phòng bên trái vọng ra, dường như có một nữ nhân yếu đuối đang đi lại trong ấy.

Hồ Thiết Sanh bất giác rợn người, Dư Mộng Chân liền tức tung mình về phía gian phòng ấy, cách không nhẹ nhàng vung tay đẩy cửa, hai cánh cửa lập tức mở hé ra.

Tiếng lộc cộc bên trong vụt ngưng bật, hai người lập tức vận công vào song cửa, lướt nhanh và trong.

Gian phòng này bày trí khác hẳn gian phòng bên ngoài, trông giống như khuê phòng của nữ nhân, trong phòng ngát hương thơm, nhưng không có một bóng người.

Dư Mộng Chân bất giác rợn người, hệt như đang dần thân vào trong quỷ vực.

Tiếng guốc lộc cộc lại từ gian trong vọng ra, ngoài tiếng động ấy, bốn bề hoàn toàn im lặng, chỉ có bóng cây bên ngoài in trên cửa sổ, không ngừng lay động như ma quỷ nhảy múa.

Hồ Thiết Sanh không tin trên đời có ma quỷ, lẳng lặng xô cửa đi vào bên trong, gian phòng này cũng không có một bóng người, chỉ ngửi thấy hương thơm thoang thoang như vừa có nữ nhân ở đây.

Gian nhà trong lại vang lên lộc cộc, Hồ Thiết Sanh chẳng tin tà ma, liền chớp nhoáng xuất chiêu phi thân, gian trong vẫn như trước, dư hương thoang thoang nhưng không có bóng người.

Dư Mộng Chân bực tức nói :

- Thôi, chúng ta đừng chơi trò cút bắt với họ, họ quen thuộc địa hình nên luôn giành lấy tiên cơ, dĩ nhiên chúng ta khó thể bắt gặp. Đi, chúng ta đi nơi khác xem thử.

Bỗng nghe tiếng tỷ bà du dương từ gian trong vọng ra, phen này Dư Mộng Chân cũng động lòng hiếu kỳ, tung mình nhanh như chớp vào gian trong.

Gian này không giống khuê phòng nữ nhân, mà giống như một thư phòng, trên bàn có văn phòng tứ bảo, vách treo các loại đàn tranh và đàn tỷ bà, dây đàn vẫn còn rung động như vừa có người khảy.

Dư Mộng Chân kéo tay Hồ Thiết Sanh nói :

- Mục đích của chúng ta đến đây là thám thính, không cần phải nhọc tâm đến những chuyện vớ vẩn, đi thôi.

Nào ngờ bà vừa dứt lời, bỗng nghe tang một tiếng, chiếc tỷ bà trên vách như vừa có người khảy một cái, trong đêm khuya tĩnh lặng nghe như lòng bị khuấy động vậy.

Ma quỷ! Hồ Thiết Sanh chẳng tin nhưng trong phòng không người mà chiếc đàn tỷ bà trên vách lại có thể tự phát ra âm thanh, chẳng phải ma quỷ là gì?

Dư Mộng Chân tuy giàu kinh nghiệm đời, nhưng dẫu sao cũng là nữ lưu, không khỏi thoáng biến sắc qua mặt, trong một thoáng sửng sờ, chiếc đàn trên vách đã trở lên, đồng thời còn có tiếng hát thánh thót hòa theo.

Tiếng hát du dương hàm chứa vô cùng tận những thâm lương, như một thiếu phụ phòng không chiếc bóng, cô đơn trong đêm trường, cất lên tiếng lòng ai oán.

Hồ Thiết Sanh vận hết nhãn lực nhìn, những sợi dây của các nhạc khí trên vách đều như khe khẽ rung động, nhưng không thấy bóng người.

Bỗng, tiếng nhạc vụt ngưng bật, dư âm phảng phất hồi lâu chưa dứt.

Dư Mộng Chân nói :

- Hãy khoan, để lão thân xem thử rồi hẵng tính, không chừng có thể phát hiện bí mật ngay cũng nên.

Hồ Thiết Sanh bán tín bán nghi, chỉ thấy Dư Mộng Chân đi đến bên vách, dùng móng tay nhẹ chọc vào chiếc đàn tỳ bà to, chiếc đàn ấy xô dịch sang bên nửa thước, trên vách hiện ra một lỗ nhỏ cỡ miệng ly, thì ra trong vách trống rỗng.

Hồ Thiết Sanh hết sức bội phục, xem ra dù võ công cao đến mấy, nếu không có kinh nghiệm thì cũng vẫn luôn bị vấp ngã.

Bởi vách tường rỗng, chuyện quái quỷ này đã bị vạch trần, hiển nhiên tiếng đàn không phải phát ra từ nhạc khí trên vách mà là từ phòng bên kia vọng sang. Còn về việc dây đàn trên vách rung động đó là do sức của tiếng đàn gây nên, chẳng có chuyện gì huyền bí cả.

Hai người nhìn nhau cười, đi ra khỏi phòng, phóng đi về phía một bức tường thấp, vượt qua bên kia, kinh ngạc đến suýt bật ra tiếng, thì ra đây là một hoa viên nhỏ, giữa có một tiểu lầu rất tinh xảo, trong lầu không hề có ánh đèn.

Trước tiểu lầu có một ngôi đình bát giác rộng lớn, diện tích không dưới tám trượng, trong đình có mười mấy đại hán đứng vòng quanh, trong số một người tay cầm thùng nước to, và một người tay cầm một chiếc quạt to.

Đại hán xách thùng đang xối nước lên người một lão nhân mình trần, thì ra trên người lão nhân ấy đã đóng một lớp băng mỏng.

Lão nhân ấy bị trói vào một trụ đá, quay lưng về phía này nên Hồ Thiết Sanh và Dư Mộng Chân không nhìn thấy rõ mặt, chỉ thấy đại hán cầm quạt đang ra sức quạt mạnh vào người lão nhân ấy.

Đại hán ấy như là cao thủ võ lâm, sức quạt rất mạnh, phát ra tiếng vù vù, đồng thời đại hán kia không ngừng xối nước lên người lão nhân.

Nước vừa xối lên, liền tức đóng thành băng, nhưng Hồ Thiết Sanh tin chắc là lão nhân ấy chưa chết, bởi vì trong miệng ông hầy còn hơi trắng nhàn nhạt bốc lên.

Dư Mộng Chân nắm tay Hồ Thiết Sanh, lách vào sau mấy cây mai già, đưa mắt nhìn, chỉ thấy một đại hán tay cầm búa nhỏ nện lên người lão nhân, băng vụn rơi xuống ào ào.

Điều lạ lùng là trên người lão nhân đóng băng, nhưng da thịt vẫn hồng hào và bốc hơi ngùn ngụt, và một đại hán tiếp tục xối nước, một đại hán tiếp tục ra sức quạt.

Cứ thế, trên người lão nhân đóng ba lần băng và cũng nện vỡ rơi ba lần, trong đêm tuyết rơi lạnh buốt thế này, đừng nói một lão nhân, dù là thanh niên trai tráng cũng đã chết còng từ lâu.

Nhưng lão nhân vẫn chưa chết, và cũng không hề phát ra một tiếng rên nào.

Hồ Thiết Sanh đưa mắt nhìn Dư Mộng Chân, ra vẻ không hiểu.

Dư Mộng Chân truyền âm nói :

- Có lẽ họ đang luyện tà công gì đó, còn không thì là tra tấn lão nhân ấy, nhưng giả thiết thứ nhì không vững, bởi không có ai lên tiếng tra khảo.

Thốt nhiên, một tiếng nói lạnh tanh từ trong tiểu lầu vọng ra :

- Các vị hà tất phải thậm thụt. Bốn Bảo chủ ở đây hầu giá từ lâu rồi.

Hai người giật mình kinh hãi, biết hành tung đã bại lộ, cũng chẳng cần lo ngại nữa, lập tức phóng đi về phía tiểu lầu.

Trên đường, Dư Mộng Chân truyền âm nói :

- Sanh nhi, phải hết sức cẩn thận, tuyệt đối không được khinh xuất.

Hồ Thiết Sanh gật đầu, những đại hán trong ngôi đình cùng ngoảnh lại nhìn hai người, họ thấy đều xa lạ.

Hai người vượt qua ngôi đình, ngoảnh lại nhìn, Hồ Thiết Sanh bất giác bật lên một tiếng sửng sốt, thì ra lão nhân bị trói trong đình chính là Quan Tiểu Thiên Vô Tài Thần.

Lúc này Dư Mộng Chân cũng đã phát hiện, liền quay lại phía ngôi đình, định hỏi chuyện Quan Tiêu Thiên.

Bỗng nghe người trên lầu trầm giọng :

- Quan Tiêu Thiên được luyện tuyệt kỹ này là duyên phận của y, đó là do y cam tâm tình nguyện, hai vị khỏi phải nhọc tâm.

Hồ Thiết Sanh quát to :

- Dừng tay ngay.

Tiếng quát chàng phát ra trong cơn thịnh nộ, hàm chứa uy lực vô thượng, hai đại hán ấy lập tức ngừng tưới nước và ngưng quạt ngay.

Hồ Thiết Sanh chú mắt nhìn kỹ, đúng là Quan Tiêu Thiên, chẳng hiểu sao ông ấy lại lọt vào trong Phi Hồn bảo và đang luyện môn võ công gì?

Chỉ thấy ông hai mắt hé mở, mặt mày đỏ bừng, không hề có vẻ sợ lạnh, trần trối nhìn Hồ Thiết Sanh và Dư Mộng Chân, ra chiều không hề quen biết.

Hồ Thiết Sanh lớn tiếng nói :

- Quan tiên bối sao lại ra nông nổi này vậy?

Quan Tiêu Thiên trần trối nhìn Hồ Thiết Sanh một hồi, trầm giọng nói :

- Lão phu không biết người, người nói vớ vẩn gì vậy?

Hồ Thiết Sanh sững sờ :

- Quan tiên bối, vãn bối là Hồ Thiết Sanh đây! Chả lẽ chỉ trong mấy tháng không gặp mà tiên bối đã không còn nhận ra vãn bối nữa ư?

Quan Tiêu Thiên mắt rực hung quang, gần giọng quát :

- Bắt lấy hán.

Mười mấy đại hán hết sức vâng lời, liền cùng lao bổ vào Hồ Thiết Sanh, thấy đều như là dã thú, không xuất chiêu cũng chẳng né tránh, cứ hung mãnh xông thẳng tới.

Hồ Thiết Sanh không đành lòng sát hại những kẻ tay sai tầm thường này, chỉ với ba thành công lực tung ra chiêu Bích Lạc Hoàng Tuyền, chỉ nghe bùng một tiếng, mười mấy đại hán kẻ ngã sang tây người lăn sang đông, nhưng không ai thọ thương, lại hung hãn lao tới, vẫn không xuất thủ.

Hồ Thiết Sanh buông tiếng cười gằn, với tám thành công lực lại thi triển chiêu Bích Lạc Hoàng Tuyền, lại một tiếng vang rền rĩ, một số đại hán ngã lăn trên đất, vài vụn tung bay, nhưng vẫn không thọ thương.

Thế là chẳng những Hồ Thiết Sanh kinh ngạc, mà ngay cả Dư Mộng Chân cũng tốt cùng sững sốt bởi chiêu chưởng tám thành công lực của Hồ Thiết Sanh vừa rồi ngay cả bà đón tiếp e cũng phải thọ thương nhẹ huống hồ những đại hán này hoàn toàn không chống đỡ. Nếu không phải tà thuật bàng môn thì cũng là một môn công phu hộ thân kỳ dị.

Hồ Thiết Sanh cười khẩy nói :

- Kẻ này chẳng tin trên đời lại có người đánh không chết, hãy tiếp một chưởng nữa xem.

Đoạn lại với tám thành chân lực thi triển Huyền Huyền Nhất Thức, chỉ nghe tiếng bùng bùng và tiếng gào thét liên hồi, bọn đại hán bị đánh văng ra xa hơn ba trượng, đất tuyết dính đầy mình.

Nhưng họ vẫn không thọ thương, nhe răng toét niêng lồm cồm bò dậy, lại hung hãn lao vào Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh bất giác biến sắc mặt, thầm nhủ :

“Huyền Huyền Nhất Thức ngay cả Vi Ngọc Cẩm còn không tiếp nổi, bọn đại hán này chả lẽ mình đồng da sắt hay sao?”

Hồ Thiết Sanh lại hướng về phía Quan Tiêu Thiên, lớn tiếng nói :

- Quan tiền bối không nhận ra văn bối, chẳng lẽ Bạch Diêu Hồng con gái của tiền bối cũng không cần luôn sao? Hiện lệnh ái đang ở gần đây thôi.

Quan Tiêu Thiên trầm giọng :

- Lão phu không có con gái, người đừng nói vớ vẩn.

Dư Mộng Chân nói :

- Lý trí của ông ấy đã mất, người đừng có phí lời nữa.

Bọn đại hán ấy lại lao đến, Hồ Thiết Sanh vừa định xuất thủ, Dư Mộng Chân đã nắm tay chàng tung mình lùi sau năm sáu bước, nói :

- Hãy giữ sức lại để đấu với người trên lầu, chúng ta lên đi.

Hai người tung mình lên, đứng trên lan can lầu, chỉ thấy trong lầu tối mù mịt, không nhìn thấy cảnh vật.

Dư Mộng Chân đưa tay xô cửa, nhanh nhẹn lướt vào, Hồ Thiết Sanh không dám khinh suất, vội theo sát bà.

Vừa vào bên trong, hai người liền cảm thấy hàn khí buốt xương, hết như đang đứng trong hố tuyết. Chỉ thấy trong lầu một màu trắng xóa, trên vách sàn và mọi gia cụ đều phủ một lớp băng dày, một văn sĩ trung niên hai tay chấp sau lưng trừu trong bước ra.

Dư Mộng Chân bật lên một tiếng sững sốt, lắp bắp không nói nên lời, và cả Hồ Thiết Sanh cũng sững người ra, trần trối nhìn văn sĩ trung niên.

Chỉ thấy văn sĩ trung niên ấy đôi mày kiếm dài đến tóc mai, mắt sáng như sao, chiếc áo dài lam trên mình không dính một hạt bụi, tướng mạo siêu phàm thoát tục, như hết sức lấy làm lạ trước cái nhìn trần trối của Dư Mộng Chân và Hồ Thiết Sanh, một thoáng ngẩn người rồi mới ngồi xuống chiếc ghế thái sư phủ băng dày.

Dư Mộng Chân ngạc nhiên nói :

- Lạc Dật đó phải không? Sao lại trở thành Bảo chủ Phi Hồn bảo thể này?

Văn sĩ trung niên ngẩn người, cười khẩy nói :

- Tôn giá nói vớ vẩn gì vậy? Ai là Lạc Dật? Lạc Dật là ai?

Hồ Thiết Sanh là một cô nhi, lúc lên bảy đã theo sư phụ học võ nghệ, hãy còn nhớ lảng máng hình bóng của sư phụ, vừa rồi chàng đã thấy quen quen, giờ nghe Dư Mộng Chân đề cập, cánh cửa ký ức liền mở ra.

Không sai! Đây chính là sư phụ, nghe nói lúc chàng tám tuổi, sư phụ và sư mẫu đã ngộ nạn thất tung, tuy trong ký ức sư phụ là một người trẻ tuổi, nhưng tính theo thời gian, nếu sư phụ còn sống thì cũng đã tuổi trung niên rồi.

Hồ Thiết Sanh xúc động đến máu nóng sục sôi, lớn tiếng nói :

- Sư phụ không còn nhận ra Sanh nhi nữa sao?

Văn sĩ trung niên đưa mắt nhìn Hồ Thiết Sanh, lắc đầu nói :

- Rõ ràng là kẻ điên khùng, ai là sư phụ của người?

Hồ Thiết Sanh mắt ngập lệ tiến tới nói :

- Sư phụ hãy nhìn kỹ xem, đồ nhi là Hồ Thiết Sanh đây.

Văn sĩ trung niên mặt hiện sát cơ, Dư Mộng Chân vội lướt tới, nắm tay Hồ Thiết Sanh kéo lui ra, truyền âm nói :

- Sanh nhi, lão thân tuy khẳng định người này chính là sư phụ Lạc Dật đã mất tích mười mấy năm qua của người, nhưng trong bảo này mọi sự đều rất đáng nghi, qua cử chỉ và thái độ của y, dường như quả thật là

không nhận ra chúng ta. Thử nghĩ, xưa khi lão thân đã từng đích thân truyền thụ võ công cho y và Bạch Băng, dù y không nhận ra người thì cũng phải nhận ra lão thân, xem ra chuyện này hẳn là có vấn đề.

Văn sĩ trung niên mặt trắng bệch, dưới sự phản chiếu của băng tuyết trong nhà, không có chút máu nào, lạnh lùng nhìn Dư Mộng Chân nói :

- Tôn giá là ai?

- Bồn nhân là Dư Mộng Chân, ngoại hiệu Ma Thủ Hồng Nhan, Lạc Dật, hãy nghĩ kỹ xem, khi xưa bồn nhân từng truyền võ công cho tôn giá.

Văn sĩ trung niên lắc đầu :

- Bồn Bảo chủ lần đầu tiên mới nghe danh tánh ấy. Lại thật, tôn giá đã vào được Phi Hồn bảo, hẳn nhiên là thân thủ bất phạm, sao bồn Bảo chủ chưa từng nghe nói đến danh tánh thế nhỉ?

Dư Mộng Chân lắc mạnh đầu :

- Bảo chủ có biết Bạch Băng không?

Văn sĩ trung niên ngẫm nghĩ một hồi, lẩm bẩm :

- Bạch Băng... Bạch Băng...

Đoạn văn lắc đầu nói :

- Dường như có nghe đến danh tánh này, chẳng hay là nam hay nữ?

Dư Mộng Chân nhấn mạnh giọng :

- Bạch Băng là con gái của Ma Già Bạch Long Xuyên, và cũng là vợ của tôn giá, khi xưa bồn nhân đã từng truyền thụ võ công cho hai người, về sau vì trưởng bối của hai người bất hòa nên đã bị kẻ gian lợi dụng hãm hại. Vì thế hai người Tề Lỗ song tàn đã thọ trọng thương, nhưng vẫn cố sức đưa thi thể hai người về đến nhà, việc này thật là khó hiểu...

Văn sĩ trung niên chậm rãi đứng lên, cười lạnh lùng nói :

- Toàn là chuyện vớ vẩn, bồn Bảo chủ chưa từng nghe bao giờ.

Dư Mộng Chân và Hồ Thiết Sanh ngơ ngác nhìn nhau, nhưng Dư Mộng Chân tin chắc mình chưa già đến mức mắt mờ, đã nhìn lầm người, mỉm cười nói :

- Vậy Bảo chủ có thể cho biết đại danh chẳng?

Văn sĩ trung niên đành mặt :

- Chỉ cần biết bồn nhân là Bảo chủ Phi Hồn bảo là đủ, không cần hỏi nhiều.

Dư Mộng Chân lớn tiếng :

- Tôn giá chính là Lạc Dật, ngoại hiệu Vô Sao Kiếm, bồn nhân tuyệt đối không nhìn lầm.

Văn sĩ trung niên nhướng mày, vỗ tay liên ba cái, sau đó lại ngồi xuống ghế.

Lập tức gió lạnh nổi lên, sức lạnh càng gia tăng, chỉ thấy trên người văn sĩ trung niên nhanh chóng phủ đầy một lớp sương dày, và hai bàn tay cũng phủ một lớp băng mỏng.

Đây là môn võ công gì thế này? Dư Mộng Chân và Hồ Thiết Sanh kinh hãi, vội vận tụ công lực giới bị.

32. Chương 32: Hồi 32

Chỉ thấy văn sĩ trung niên lạnh lùng nói :

- Hai người đến đây quấy nhiễu, bốn Bảo chủ phải cho ném mùi lạnh giá mới được.

Chỉ trong chốc lát, lớp băng trên hai bàn tay của văn sĩ trung niên đã dày hơn rất nhiều, và trong lâu càng thêm giá buốt, khó thể chịu nổi, nếu Dư Mộng Chân và Hồ Thiết Sanh không vận công đề kháng, e đã chết cứng rồi.

Văn sĩ trung niên cười khẩy :

- Trong hai người ai công lực cao hơn?

Hồ Thiết Sanh vốn định xung phong, nghe vậy đâm ra bất giác lưỡng lự, Dư Mộng Chân nói :

- Sanh nhi không cần khiêm tốn, công lực của ngươi hiện cao hơn lão thân rất nhiều, cứ tiếp một chiêu của y trước thử xem, nhưng phải hết sức cẩn thận.

Hồ Thiết Sanh gật đầu :

- Tuân mệnh.

Đoạn tiến lên một bước, vận tụ tám thành chân lực chờ đợi.

Văn sĩ trung niên hai tay chấp lại rồi lật ra ngoài, liền tức một luồng kinh phong lạnh buốt xô ra.

Hồ Thiết Sanh biết rõ Huyền Huyền Nhất Thức uy lực khủng khiếp, bởi tin lời Dư Mộng Chân, chắc chắn văn sĩ trung niên này là sư phụ mình, nên thâm giảm bớt ba thành chân lực.

Xèo một tiếng, hai luồng ám kinh một nóng một lạnh chạm nhau, nóng là Huyền Huyền Nhất Thức của Hồ Thiết Sanh, lạnh là chiêu lực của văn sĩ trung niên, trong lâu liền bốc hơi ngàn ngút, cơ hồ không còn thấy cảnh vật trước mắt.

Hai người cùng bật lùi một bước, nhưng Hồ Thiết Sanh kinh hãi, bởi hàn kinh của đối phương tuy không hùng hậu nhưng đã xuyên qua chiêu lực của chàng và ập vào người, khiến chàng bất giác rung mình.

Dư Mộng Chân là người giàu kinh nghiệm, biết ngay là Hồ Thiết Sanh đã thọ nội thương, vội kéo Hồ Thiết Sanh lại và nói :

- Để lão thân tiếp y một chiêu thử xem.

Văn sĩ trung niên ngạo nghễ đứng tại chỗ, như chẳng xem hai người ra gì, lần này chỉ một chiêu đẩy ra, một luồng kinh phong lạnh buốt ập đến Dư Mộng Chân.

Dư Mộng Chân đã vận đến mười thành chân lực mà cũng không chống đỡ nổi chiêu lực của đối phương, đành lách người sang bên hai bước, nhưng vẫn rung mình hắt hơi, biết là mình cũng đã thọ thương.

Văn sĩ trung niên nhếch môi cười, Hồ Thiết Sanh cảm thấy nụ cười của đối phương như chứa đựng hàng vạn ngàn lưỡi dao nhọn, lạnh đến mức khiến huyết mạch trong người chàng bắt đầu cô đặc.

Dư Mộng Chân vội truyền âm nói :

- Sanh nhi, chiêu lực của y hết sức tà quái, chúng ta đã thọ thương rồi và dường như y đã mất hết trí nhớ, quên hết mọi chuyện khi xưa, thậm chí ngay cả danh tánh mình cũng không biết. Chúng ta hãy mau lui khỏi đây, đợi Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên bàn tính rồi hẵng quyết định hành động.

Hồ Thiết Sanh nghe nói bà cũng đã thọ thương, không dám khinh suất, vận tụ hết toàn bộ công lực, đứng sừng vai với Dư Mộng Chân, cùng lúc tung ra một chiêu.

Hai người hợp lực, uy thế kinh người dường nào. Văn sĩ trung niên như cũng tung ra hết toàn lực, chỉ nghe bùng một tiếng vang dội, hàn băng trong cả ngôi tiểu lâu đều vỡ nứt, băng vụn văng bay như mưa và hàn băng trên tay văn sĩ trung niên cũng liền tan chảy, loạng choạng lùi sau ba bước dài.

Dư Mộng Chân và Hồ Thiết Sanh cũng không giành được ưu thế, chỉ cảm thấy khắp người nổi gai ốc, bất giác rợn người, cũng lùi sau hai bước dài, thừa thế vọt qua cửa sổ phóng đi ra ngoài bảo.

Quan Tiên Thiên và mười mấy đại hán trong đình chẳng rõ đã đi đâu mất, hai người ra khỏi Phi Hồn bảo mới lấy lại bình tĩnh, phóng đi về hướng nam.

Dư Mộng Chân nói :

- Chúng ta đều đã bị trúng hàn độc, phải tìm cách đẩy ra ngoài ngay.
- Dư tiền bối khẳng định văn sĩ ấy quả đúng là gia sư thật ư?
- Không sai, khi xưa lão thân xem y như là con thân sinh của mình, làm sao có thể nhìn lầm được.
- Chả lẽ gia sư đã bị tà thuật khống chế, mất hết trí nhớ sao?
- Không sai... Sanh nhi... lão thân không còn chịu đựng nổi nữa.

Hồ Thiết Sanh kinh hãi :

- Dư tiền bối, đằng trước đã là chỗ ẩn thân của Quyên muội với Hồng muội, chúng ta hãy đến đó nghỉ ngơi chốc lát.

Nhưng khi đến sơn động kín đáo kia, hai nàng đã đi đâu mất, Hồ Thiết Sanh cả kinh nói :

- Chả lẽ họ đã bị người của Phi Hồn bảo phát hiện bắt đi mất rồi ư?
- Có lẽ không đâu! Sanh nhi, lão thân ở đây chờ người, người hãy tìm kiếm quanh đây xem sao.
- Tiền bối hiện đã thọ thương, văn bối [thiếu trang 12 và 13]

sợ đến toàn thân run rẩy.

- Cầu tặc, người lớn có oán thù với người thì người cứ báo nhục, một đứa bé sơ sinh có tội gì với người chứ? Bỏ đứa bé xuống mau.

Bạch Phàm cười nham hiểm :

- Bỏ đứa bé xuống không khó, nhưng một trong hai người phải đi theo Bạch mỗ.

Hai nàng sững sờ, Bạch Diêu Hồng hẳn học nói :

- Cầu tặc, người sẽ không có kết quả tốt đẹp đâu. Hồ Thiết Sanh đang ở gần đây, lát nữa nếu y đến, người muốn đào tẩu cũng không kịp.

Bạch Phàm cười khẩy :

- Trừ phi Hồ Thiết Sanh không cần cốt nhục của hắn. Cho các người biết, hiện Thiên Nhất bang đã có thêm trợ thủ, một ngày gần đây, bọn bạch đạo các người sẽ bị tiêu diệt sạch.

Bạch Diêu Hồng trầm giọng :

- Cầu tặc, người chớ có nằm mơ, Sanh ca hiện đã luyện thành tuyệt học, cả Thiết Ông Xung còn không phải địch thủ, người là cái thá gì chứ.
- Các người không tin chứ gì? Hắc hắc! Hiện nay Phi Hồn bảo và Hận Thế giáo đã liên minh với bốn bang, chuẩn bị càn quét võ lâm.

Hồ Thiết Sanh giật mình kinh hãi, Phi Hồn bảo thì chàng đã nếm trải rồi, võ công của Bảo chủ thật bá đạo, ngay cả Huyền Huyền Nhất Thức của mình cũng không chống nổi. Còn Hận Thế giáo ở Ngũ Chỉ sơn trên đảo Nam Hải cũng có thể suy ra được, nếu đúng như lời Bạch Phàm đã nói thì ngày mạt vận của võ lâm đã sắp đến rồi.

Bạch Ngọc Quyên cười khinh miệt :

- Phi Hồn bảo có gì ghê ghớm đâu, so ra cũng chẳng hơn được Thiết Ông Xung, hiện Thiết Ông Xung cũng không phải địch thủ của Sanh ca, cộng thêm hai tà phái thì chẳng có gì đáng sợ.

Bạch Phàm cười vang :

- Đừng nói khoác, ngay cả lão quỷ Lạc Kỳ còn bị hãm thân trong Phi Hồn bảo, Hồ Thiết Sanh không vào đó thì thôi, nếu vào thì cũng khó thể bảo toàn tính mạng.

Hồ Thiết Sanh bàng hoàng, với võ công và kinh nghiệm của sư tổ mà còn bị hãm trong Phi Hồn bảo, chẳng rõ lời nói của tên cầu tặc này có đúng sự thật không?

Hai nàng cùng sửng sốt nói :

- Cầu tặc, sao ngươi biết Lạc tiên bối đã bị hãm thân trong Phi Hồn bảo?

Bạch Phàm cười đắc ý :

- Bạch mỗ vừa từ trong Phi Hồn bảo ra, đã tận mắt chứng kiến, chẳng lẽ giả được sao?

Hai nàng tái mặt :

- Lạc tiên bối đi với Tề Lỗ song tàn, chẳng lẽ Tề Lỗ song tàn cũng bị hãm thân trong Phi Hồn bảo rồi sao?

Bạch Phàm cười khoái trá :

- Cho các ngươi biết! Thay vì nói là Lạc Kỳ bị giam hãm, chi bằng nói là lão ta hoàn toàn mất hết đầu chí, tự nguyện bị bắt. Thật đáng mực cười, lão cứ một mực cho rằng Bảo chủ là con trai lão ấy.

Hai nàng đương nhiên không biết chuyện ấy, nhưng Hồ Thiết Sanh nghe vậy liền vỡ lẽ, thì ra sư tổ không muốn rời khỏi Phi Hồn bảo. Vậy là sư tổ đã gặp văn sĩ trung niên, và văn sĩ trung niên ấy chắc chắn là sư phụ chàng rồi.

Bạch Phàm lại lạnh lùng nói :

- Bạch mỗ không có thời gian nói chuyện lời thôi với các ngươi, các ngươi có chịu hay không?

Bạch Ngọc Quyên nước mắt rơi lã chã :

- Bạch Phàm, van ngươi hãy tích đức một chút, đứa bé có tội tình gì?

Bạch Phàm đưa cao đứa bé lên, cười hung tợn :

- Bạch mỗ chỉ quật xuống đất một cái, có lẽ không sao sống nổi nữa, chẳng tích đức tích độ gì hết, Bạch mỗ chỉ muốn báo thù thôi.

Bạch Ngọc Quyên khóc lăn ra đất :

- Bạch Phàm, Ngọc Quyên đã quỳ lạy ngươi rồi, ngươi mau bỏ đứa bé xuống đi.

Hồ Thiết Sanh mắt ngật lệ nghiêng chặt răng, biết lúc này mình hiện thân chẳng những không cứu được con trẻ mà còn có thể khiến Bạch Phàm nổi giận, giết chết đứa bé ngay.

Bạch Diêu Hồng bỗng lớn tiếng nói :

- Bạch Phàm, Diêu Hồng bằng lòng đi theo ngươi, ngươi bỏ đứa bé xuống đi.

Bạch Phàm ngẫm nghĩ một hồi :

- Ngươi cũng được, ta biết tên tiểu tử Hồ Thiết Sanh yêu ngươi sâu đậm, ta mang ngươi đi khiến hắn cả đời cũng chẳng thể yên tâm, sẽ đau khổ cả đời.

Bạch Diêu Hồng trầm giọng :

- Ngươi hãy bỏ đứa bé xuống đất, lui ra xa một trượng, ta sẽ đi đến gần ngươi.

Bạch Phàm quả nhiên đặt đứa bé xuống đất, lui đi ra sau và Bạch Diêu Hồng cũng chậm chậm đi đến gần hắn. Lúc này lòng nàng hết sức đau buồn, vừa tân hôn chưa đầy ba ngày, mộng đẹp đã tiêu tan, tin là mình số khổ, không xứng đáng với Hồ Thiết Sanh.

Bạch Ngọc Quyên bất giác cả kinh, đồng thời cũng hết sức cảm kích tấm chân tình xả thân vì người của nàng, đứng bật dậy nắm tay Bạch Diêu Hồng nói :

- Hồng tỷ... đừng đi... chuyện này không liên quan đến Hồng tỷ...

Bạch Diêu Hồng giọng bi thiết :

- Quyên muội... con của Quyên muội... cũng như con của tỷ tỷ... Tỷ tỷ làm sao có thể trơ mắt nhìn con trẻ chết đi? Tỷ tỷ đã cụt cả hai tay, sống cũng chỉ là gánh nặng cho Sanh ca, chi bằng để cho tỷ tỷ đi với hân...

Bạch Ngọc Quyên khóc to :

- Không... không! Hồng tỷ... thật quá khiến người cảm động... Tiểu muội không thể để Hồng tỷ đi...

Đột nhiên buông tay ra đẩy mạnh, Bạch Diêu Hồng chẳng ngờ có vậy, bị đẩy ra xa năm sáu bước, ngã ngổ trên đất, trong khi ấy Bạch Ngọc Quyên đã chạy về phía Bạch Phàm.

Hồ Thiết Sanh trong khoảnh khắc ấy nhận thấy mình thật bé nhỏ, chẳng có gì đáng kể, hai người phụ nữ này thật cao cả hơn chàng nhiều.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy, Hồ Thiết Sanh vung tay ném ra hai hòn đá nhỏ, một nhắm vào lưng Bạch Ngọc Quyên, một nhắm vào mặt Bạch Phàm, tốc độ nhanh khôn tả.

Bạch Phàm nằm mơ cũng không ngờ có người đang ẩn núp gần đây, đồng thời hòn đá nhắm và Bạch Ngọc Quyên đã đến trước, chỉ nghe hự một tiếng, Bạch Ngọc Quyên đã ngã lặn ra đất.

Bạch Phàm vừa sững sốt, hòn đá thứ nhì đã đến trước mặt, y giật mình cả kinh, vội tung mình ra xa hơn trượng rưỡi. Ngay khi ấy, Hồ Thiết Sanh đã như tia chớp lướt đến, bồng con trẻ dưới đất lên, tung mình đến trước mặt Bạch Phàm cách khoảng năm sáu thước.

Tất cả diễn ra trong chớp mắt, Bạch Phàm tự biết dữ nhiều lành ít, thừa lúc Hồ Thiết Sanh vừa đứng vững, vận hết công lực bình sanh tung chưởng bổ vào đứa bé.

Hồ Thiết Sanh ngập sát cơ, vận hết toàn bộ công lực vào tay trái, thi triển tuyệt học cái thế Huyền Huyền Nhị Thức. Liên tức bằng tuyết trên đất bị cuốn bay lên cao ba bốn trượng.

Hồ Thiết Sanh lòng căm hận đã đến cực độ, phải cho Bạch Phàm chết thật thảm thiết mới hả dạ, đợi cho hân vừa rơi xuống, lại một chưởng nữa tung ra, nhưng bỗng nghe một tiếng cười khẩy. Từ Tâm Bồ Tát đã đứng ngoài ba trượng và đang cắp một người trong tay.

Hồ Thiết Sanh bất giác bật lên một tiếng thảng thốt, lùi sau một bước, chỉ nghe phịch một tiếng, Bạch Phàm đã rơi xuống đất, nằm yên không động đậy, không chết phải cũng nửa ngày mới đứng lên nổi.

Thì ra người mà Vi Ngọc Cầm cắp chính là Ma Thủ Hồng Nhan Dư Mộng Chân, hiển nhiên bà đã bị khóa huyết đạo. Hồ Thiết Sanh không cần hỏi cũng biết chuyện gì đã xảy ra, hân là sau khi mình bỏ đi, Dư tiền bối đã tự vận công đẩy hân độc ra ngoài nên đã bị Vi Ngọc Cầm thừa cơ bắt giữ.

Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diêu Hồng đã đi đến, Bạch Ngọc Quyên đón lấy con trẻ, Hồ Thiết Sanh thấp giọng nói :

- Hai muội hãy lui ra và hết sức cẩn thận đề phòng.

Hai nàng lui ra xa năm sáu trượng, Hồ Thiết Sanh cười khẩy nói :

- Theo như văn bối biết, võ công của Vi tiền bối suýt soát với Dư tiền bối, Dư tiền bối bởi trúng hàn độc, ở trong sơn động điều thương nên mới bị Vi tiền bối thừa cơ bắt giữ.

Người có thân phận như Vi tiền bối, làm vậy không thấy xấu hổ sao?

Vi Ngọc Cầm mặt thoạt đỏ thoạt trắng, quắc mắt nói :

- Hồ Thiết Sanh, lão thân với Dư Mộng Chân cùng là bạn thân của sư tổ ngươi, ngươi chỉ tốt riêng với Dư Mộng Chân là nghĩa làm sao?

Hồ Thiết Sanh nghiêm giọng :

- Họa phúc không phải tự dưng mà có, đều do bản thân mình mà nên. Kẻ có đức mọi người tôn kính, kẻ vô đức tự chuốc nhục vào thân. Nói chung, kẻ vô đức không nên trách người bất kính, nếu biết nguyên nhân dẫn đến...

Vi Ngọc Cầm tức giận ngắt lời :

- Tiểu tử, ngươi dám mỉa mai lão thân hả?

Hồ Thiết Sanh thở dài cảm khái nói :

- Tiền bối là một bậc kỳ nhân, tri thức uyên bác kim cổ, văn bối tuy hiểu biết nông cạn, nhưng lời nói đều xuất phát từ tấm lòng chí thành, nếu tiền bối cho đó là mỉa mai thì văn bối không còn gì để nói nữa.

Vi Ngọc Cầm mái tóc bạc không gió tự lay động, chứng tỏ bà ta hết sức khích động, tuốt bà ta xuất soát với Dư Mộng Chân, nhưng không bằng Dư Mộng Chân biết cách trú nhan, trông bà tuổi đã ngoài bốn mươi.

Người bà thoáng run rẩy, bởi trong đời bà chưa từng bị mỉa mai thế này, mà người mỉa mai bà là một hậu sinh văn bối, bà không tức giận sao được?

Thế nhưng, gần đây bà đã giác ngộ thủ đoạn mình thiếu quang minh chính đại, chuyện giữa nam nữ tuyệt đối không thể gượng ép, càng gượng ép thì kết quả càng trái ngược. Khi xưa bà yêu Lạc Kỳ, nhưng Lạc Kỳ không hề biết, đó là lỗi của bà chứ không phải ở Lạc Kỳ. Bà chỉ là vì Dư Mộng Chân đẹp hơn bà, và Lạc Kỳ với Bạch Long Xuyên đều đeo đuổi Dư Mộng Chân, nên bà mới ghen tức trở thành thù hận, chẳng những suýt hủy diệt Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên, mà còn suýt hủy diệt cả Dư Mộng Chân.

Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diêu Hồng nghe Hồ Thiết Sanh nói vẫn hết sức kính hãi, hai nàng tuy biết Vi Ngọc Cầm không phải đối thủ của Hồ Thiết Sanh, nhưng Dư Mộng Chân đang ở trong tay bà, vạn nhất bà ta trút giận vào Dư Mộng Chân thì hậu quả thật là tệ hại.

Còn Dư Mộng Chân tuy huyết đạo bị điểm khóa, nhưng vẫn có thể nghe và nhìn, lòng hết sức vui sướng và bội phục Hồ Thiết Sanh, quên mất sự nguy hiểm của chính mình.

Niềm khích động trong lòng Vi Ngọc Cầm lắng dịu, bà khẽ thở dài nói :

- Tiểu tử, lão thân cả đời chưa từng phục ai, hôm nay lần đầu tiên phục ngươi. Thôi được, bằng vào lý lẽ của ngươi, lão thân bằng lòng thả Dư Mộng Chân ra.

Hồ Thiết Sanh vừa rồi chẳng qua chỉ là nhất thời khích phần, không ngờ lại gặt hái được kết quả như vậy, bất giác đâm ra bối rối, ấp úng không thốt nên lời.

Vi Ngọc Cầm lại cảm khái nói :

- Dĩ vãng như mây khói, uống phí tuổi xuân là do ở mình, oán trách ai được. Tục ngữ có câu, một đồng cỏ rơm không đề chết được chuột, chứng tỏ trí khôn không phải do tuổi tác lớn nhỏ. Hồ Thiết Sanh, ngươi hãy bảo trọng.

Đoạn buông tay ra, phịch một tiếng, Dư Mộng Chân rơi xuống đất, chậm rãi đi đến bên Bạch Phàm, bịch một tiếng đá y văng bay hơn trượng, lồm cồm bò dậy.

Y thấy sư tỷ định bỏ đi, vội lớn tiếng nói :

- Sư tỷ, chẳng lẽ sư tỷ có thể buông tha cho tên tiểu tử Hồ Thiết Sanh này sao?

Vi Ngọc Cầm phụt một tiếng, phun một bãi nước miếng vào mặt Bạch Phàm, gắt giọng nói :

- Chính tên bại hoại ngươi đã gây nên sát kiếp vô lâm, cút khỏi đây mau.

Bạch Phàm sững sờ, không dám cãi lời lão, vội quay người phóng đi.

Hồ Thiết Sanh giải huyết cho Dư Mộng Chân, đỡ bà đứng lên, chỉ thấy Vi Ngọc Cầm thất thủ bỏ đi, trong gió đêm trông bà thật là thê lương.

Hồ Thiết Sanh bất giác sinh lòng thương hại, lớn tiếng nói :

- Vi tiền bối, xin hãy tạm dừng bước.

Vi Ngọc Cầm chậm chậm quay người lại hỏi :

- Người còn việc gì nữa?

Hồ Thiết Sanh vòng tay xá dài :

- Tinh thần quả cảm của tiền bối thật khiến văn bối hết sức bội phục, văn bối chỉ có một điều muốn nói hỏi, chẳng hay tiền bối bằng lòng cho biết không?

- Nói đi! Lão thân mà biết, quyết không giấu diếm.

Hồ Thiết Sanh giật mình, phát hiện trên mặt bà có dấu lệ, lòng càng thêm thương hại, chậm rãi nói :

- Khi này văn bối với Dư tiền bối có vào trong Phi Hồn bảo, phát hiện Quan Tiêu Thiên tiền bối và gia sư Vô Sao Kiếm Lạc Dật đều có ở trong đấy, nhưng hai người đều như mất hết trí nhớ, quên hết quá khứ và những người thân cận. Và theo lời Bạch Phàm khi này, gia sư tổ cũng bị hãm thân trong Phi Hồn bảo, chẳng hay tiền bối có biết chuyện ấy hay không?

Vi Ngọc Cầm ơ hờ đáp :

- Không sai, quả có chuyện ấy.

Hồ Thiết Sanh lại hỏi :

- Thiên Nhất bang quả thật liên minh với Phi Hồn bảo và Hận Thế giáo ư?

- Chuyện ấy từ từ người sẽ rõ, hiện quả là họ đã cấu kết với nhau, định sẽ nhất cử quét sạch giới bạch đạo võ lâm.

- Bảo chủ Phi Hồn bảo có đúng là gia sư không?

- Không phải y thì ai? Chẳng lẽ sư tổ người lại nhìn lầm con trai mình hay sao?

- Vì sao gia sư không còn nhớ chuyện quá khứ, hay là đã bị người ám toán?

- Không sai! Hơn nữa, việc khôi phục trí nhớ hết sức khó khăn.

- Vậy kẻ ám toán là ai? Phải chăng là người cầm đầu đứng sau Phi Hồn bảo?

- Kẻ ấy là ai, tạm thời không thể nói cho người biết, nhưng kẻ ấy chính là người cầm đầu Phi Hồn bảo và Hận Thế giáo.

Hồ Thiết Sanh sửng sốt :

- Hận Thế giáo cũng chịu sự chỉ huy của người ấy ư?

- Không sai, hơn nữa...

Vi Ngọc Cầm bỗng ngưng lời bỏ dở câu nói, ra chiều do dự.

Hồ Thiết Sanh thấy vậy lại hỏi :

- Tiền bối hẳn biết Giáo chủ Hận Thế giáo là ai phải không?

- Chỉ cần người chịu khó suy nghĩ, hẳn cũng có thể đoán ra được.

Hồ Thiết Sanh chợt động tâm nói :

- Chẳng lẽ gia sư mẫu Ma Già Tiên Tử Bạch Băng?

- Đúng vậy, nhưng Bạch Băng cũng như Lạc Dật, đều đã trở thành người hung tàn hiếu sát.

Mọi người nghe vậy đều sửng sốt, đứng thừ ra tại chỗ, mắt nhìn Vi Ngọc Cầm đi xa dần.

Dư Mộng Chân bỗng lớn tiếng nói :

- Vi đại tỷ, xin hãy khoan đi đã, tiểu muội còn một điều cần hỏi.

Vi Ngọc Cẩm tuy đã ăn năn xám hối, nhưng lòng ghen ghét đối với Dư Mộng Chân vẫn chưa hết, cười khẩy nói :

- Dư Mộng Chân, Vi Ngọc Cẩm ta ra nông nổi này là do mình tự chuốc lấy, đương nhiên không thể trách kẻ khác, nhưng ngươi cũng đừng được thể lên giọng trên cọt ta.

- Vi đại tỷ còn chưa hiểu lòng tiểu muội hay sao? Phải biết cảnh ngộ của tiểu muội cũng đâu có hơn gì đại tỷ. Khi xưa tiểu muội cũng chính mắt chứng kiến Tề Lỗ song tàn mai táng thi thể của Lạc Dật và Bạch Băng, sao họ sống lại được vậy?

- Đừng hỏi nhiều, trên đời này chưa có vị thần y nào có thể khởi tử hồi sinh, đó chẳng qua là một trò lừa bịp. Đáng tiếc là Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên đều bị đánh lừa. Ngươi đã trúng phải hàn độc, cần sớm điều trị, nếu để xâm nhập đến xương tủy thì không còn cứu chữa được nữa.

- Đa tạ Vi đại tỷ, chẳng hay đó là võ công gì vậy?

- Ma Dao Ca.

Dư Mộng Chân sững sốt, Vi Ngọc Cẩm liền thừa cơ tung mình phóng đi, vọng lại một tiếng thở dài não ruột, phảng phất trong đêm không...

Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diêu Hồng đi đến nói :

- Sanh ca, Lạc sư tổ đã bị hãm thân ở đâu vậy?

Hồ Thiết Sanh sơ lược kể lại, nói tiếp :

- Dư tiền bối, lúc văn bối vừa xuất chưởng đã thấy huyết mạch ách tắc và lạnh thấu xương, nhưng giờ đã khỏi. Nếu tiền bối chưa khỏi, hãy để văn bối chữa trị thử xem.

Dư Mộng Chân thở dài :

- Qua đó chứng tỏ bài ca kỳ lạ mà lão nhân nọ đã dạy người hẳn chính là Ma Dao Ca, nếu không Huyền Huyền Nhất Thức sao thể có uy lực ghê gớm như vậy? Hơn nữa người đã trúng hàn độc sao thể không chữa mà tự khỏi? Thôi được, người hãy giúp lão thân chữa trị, xong rồi sẽ đi tìm ba nhóm kia.

Họ lại về đến sơn động kia, Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diêu Hồng giữ nhiệm vụ phòng vệ, Hồ Thiết Sanh vận công khử độc cho Dư Mộng Chân, không đầy một giờ sau Dư Mộng Chân đã khỏi.

Dư Mộng Chân nói :

- Chúng ta cần phải tìm gặp nhóm Bạch Long Xuyên để bàn tính đối sách, bất kể có phải Lạc Kỳ tự nguyện ở lại trong Phi Hồn bảo hay không, chúng ta cũng phải đưa ông ấy ra trước.

Họ tìm kiếm một vòng quanh đó, chẳng thấy một người nào, bỗng Hồ Thiết Sanh đưa tay chỉ thân cây trước mặt nói :

- Dư tiền bối hãy nhìn xem đó là gì?

Mọi người đưa mắt nhìn, chỉ thấy trên thân cây có khắc ba đóa hoa mai, đó chính là ám hiệu cầu cứu khẩn cấp, và trên hoa mai còn có vết máu, chứng tỏ người để lại ám hiệu đã thọ thương.

Dư Mộng Chân vội nói :

- Đi mau! Họ đã gặp cường địch rồi.

Vượt qua cây to ấy, phóng đi khoảng nửa dặm, trên mỏm đá lại có ba đóa hoa mai và trên tảng đá cũng có vết máu, dường như vừa mới để lại chưa lâu.

Tiếp tục phóng đi chừng mấy dặm, đã nghe văng vẳng có tiếng sát phạt, và thấy một người nằm nghiêng trong bụi cỏ. Hồ Thiết Sanh tung mình đến gần đưa mắt nhìn, thì ra là lão nhị Long Chí Đằng trong Trung Nguyên ngũ kỵ sĩ.

Chỉ thấy trên người y có đến mấy mươi vết thương, cánh tay trái chỉ còn chút da thịt dính liền, bụng toạc một đường dài, một khúc ruột ngắn lòi ra, sớm đã tắt thở, chết thật thảm thiết.

Hiển nhiên Long Chí Đằng từ phía kia chạy đến, để lại ám hiệu, đến đây đã chết vì mất máu quá nhiều, mọi người đều bất giác rơi lệ. Bởi năm anh em Trung Nguyên ngũ kỵ sĩ đã chết hết bốn, và chết một cách thảm thiết, giờ chỉ còn lại một mình lão đại Long Chí Khởi mà thôi.

Dư Mộng Chân giục :

- Đi mau, hãy còn nhiều người tính mạng đang nguy cấp nữa.

Họ phóng đi về tiếng sát phạt, chừng một dặm thì đến một khu rừng tùng, tuyết trắng phủ trên vòm cây lúc này đang lả tả rơi xuống bởi tiếng chấn động.

Hồ Thiết Sanh dẫn trước phóng đi vào rừng, chỉ thấy mấy mươi người đang giao chiến rất kịch liệt, mười mấy người máu me bê bết đang nằm ngổn ngang trên đất tuyết.

Những người chưa ngã xuống kể cả Bạch Long Xuyên đều đã thọ thương, đang gắng sức cầm cự. Thì ra người cầm đầu của đối phương là Thiết Ông Xung, có một số người là của Phi Hồn bảo.

Hiển nhiên thực lực của đôi bên quá chênh lệch, nếu không nhờ Bạch Long Xuyên cũng từng nghiên cứu tuyệt học Huyền Huyền Thủ, e đã bại vong từ lâu.

Hồ Thiết Sanh quát to :

- Dừng tay.

Đồng thời tung mình lao đến. Tiếng quát của chàng hết như sấm rền, đình tai nhức óc, mọi người liền tức dừng tay, quay đầu lại nhìn về phía Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh quét mắt một vòng, trầm giọng nói :

- Thiết Ông Xung, tôn giá cầm đầu những người này phải không?

Thiết Ông Xung xưa nay tâm cao khí ngạo, rất kiêu căng tự phụ, bị một người trẻ tuổi quát hỏi như vậy, liền tức giận nói :

- Tiểu tử, chính lão phu, người đừng tưởng có Ma đao trong tay, lão phu chẳng ngần đâu.

Hồ Thiết Sanh cười lạnh lùng :

- Người cầm đầu Phi Hồn bảo và Hận Thế giáo có phải là người quen cũ của tôn giá không?

Thiết Ông Xung giờ pho tượng Thiết Ông Xung to lớn lên, kèm theo gió rít lạnh lóe giáng xuống đầu Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh không tránh né, đứng vững chân tấn, vận hết nội lực với chiêu Huyền Huyền Nhị Thức bổ thẳng vào pho tượng Thiết Ông Xung.

Chỉ nghe ầm một tiếng vang rền, mặt đất rung chuyển, tuyết lẫn cát đá tung bay, những cây to trong vòng mười trượng bị cuồng phong quét tạt, phát ra tiếng kèn kẹt ghê rợn.

Trong tiếng kêu thảng thốt cùng khắp, chỉ thấy Hồ Thiết Sanh bị lún xuống đất sâu ba thước, còn Thiết Ông Xung bị đẩy lui năm bước dài, pho tượng Thiết Ông Xung trong tay cũng bị bóp méo, thật là một trận đấu sức chưa từng thấy.

Hồ Thiết Sanh tung mình lên khỏi mặt đất, hào khí ngút mây nói :

- Thiết Ông Xung, nghe nói xưa kia trong võ lâm có ba vị kỳ nhân gồm Tử Phủ, Thần Cung và Thiết Ông Xung, được xem là Vũ Nội tam tuyệt. Thật không ngờ tôn giá lại chỉ có hư danh, vừa rồi Hồ mỗ chỉ dùng có sáu thành chân lực mà tôn giá đã khốn đốn thể này, xem ra tôn giá còn xa lắm mới có thể sánh ngang bằng với Tử Phủ, Thần Cung.

Thiết Ông Xung ngẩn người, lão tuy không tin là Hồ Thiết Sanh chỉ sử dụng có sáu thành chân lực, nhưng cho dù sử dụng đến mười thành chân lực thì cũng kể như là bại.

Nhưng Thiết Ông Xung vẫn chưa kịp tin đây là sự thật, lại vung Thiết Ông Xung quét ngang ra.

Hồ Thiết Sanh cũng vẫn không né tránh, vung chưởng bổ vào Thiết Ông Xung, lại một tiếng vang rền rĩ, Thiết Ông Xung bị món binh khí to lớn kéo quay một vòng tại chỗ, còn Hồ Thiết Sanh thì bật lui ba bước dài.

Vậy vẫn là ngang tay nhau, lúc này Bạch Long Xuyên lòng khích động tột cùng, mắt thấy chàng trai trẻ này công lực cao hơn ông quá nhiều, lại đưa mắt nhìn cháu gái tay bỗng con thơ, ông cảm thấy mình đã quá già rồi.

Thiết Ông Xung lần này không dám khinh địch nữa, đồng thời sát cơ bùng dậy, cho là cường địch trước mắt không phải Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên, mà chính là Hồ Thiết Sanh.

Lão ma đầu này người đã cao hơn tám thước, lúc này nổi cơn thịnh nộ trông hết sức khủng khiếp.

Bạch Long Xuyên bỗng lớn tiếng nói :

- Sanh nhi hãy lưu ý, lão sắp thi triển tuyệt học độc môn đấy.

Thiết Ông Xung gằn giọng :

- Thật không ngờ tiểu tử ngươi lại có công lực thế này, lão phu đành phải trừ khử ngươi trước.

Chỉ thấy lão vừa vận khí, người lại như cao thêm mấy tấc, quát to :

- Các ngươi còn chưa động thủ, đứng đó là gì vậy.

Liền tức, cuộc hỗn chiến lại diễn ra. Dư Mộng Chân bảo Bạch Ngọc Quyên bảo vệ con thơ, rồi phóng đi về phía Kim Bội Ngân Thủ Hùng Côn.

Bạch Long Xuyên thì tiến về phía Hoạt Ứng Báo Bạch Long Sơn, lão tặc này hôm trước đã bị Hồ Thiết Sanh chém bay da đầu, đến nay vẫn chưa mọc tóc, trông hết sức thảm nào.

Hồ Thiết Sanh tuy hai chưởng giữ được thế quân bình, nhưng biết Thiết Ông Xung hãy còn tuyệt kỹ chưa thi thố, không dám khinh suất, vận hết toàn bộ chân lực giới bị.

Thiết Ông Xung tay cầm binh khí to lớn, từng bước tiến tới, Hồ Thiết Sanh tiên hạ thủ vi cường, chẳng nói chẳng rằng, Huyền Huyền Nhị Thức tung ra.

Nhưng Thiết Ông Xung không né tránh, vẫn với binh khí đón tiếp, lần này tiếng chấn động càng thêm kinh người, mặt đất như nẩy bật lên, kinh phong cuộn cuộn như vũ bão, tưởng chừng đã đến ngày tận thế.

Thiết Ông Xung hổ khẩu nứt toác, binh khí văng bay ra mấy trượng, đè ngã một cây to.

Còn Hồ Thiết Sanh bật lui hơn trượng, há miệng phun ra một vòi máu tươi.

Các cao thủ bạch đạo đều kinh hoàng đến ngáy người ra, Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diêu Hồng hét lên một tiếng thẳng thốt, cùng tung mình lao đến.

Nhưng Hồ Thiết Sanh đưa tay quệt vết máu trên miệng, trầm giọng nói :

- Hai muội hãy lui ra.

Bạch Diêu Hồng hơi hãi nói :

- Sanh ca không nên động thủ nữa.

Bạch Ngọc Quyên cũng bi thiết nói :

- Sanh ca, hãy nghĩ đến con trẻ... lui ra nghỉ ngơi một hồi đi.

Hồ Thiết Sanh gắt giọng :

- Lui ra! Hai muội chỉ biết có ngu huynh, có trông thấy các vị tiền bối đều đã thọ thương không? Chả lẽ tính mạng của họ không quan trọng hay sao?

Hai nàng yêu Hồ Thiết Sanh sâu nặng, chính vì vậy chẳng thể buộc chàng trở thành người bất nghĩa, nên đành mắt nhắm lệ lui ra.

Hồ Thiết Sanh bấm vào nút cài trên cán Ma đao, choang một tiếng, Ma đao đã ra khỏi vỏ, ánh tím sáng ngời, hàn khí buốt xương. Thiết Ông Xung liền thoảng biến sắc mặt, chẳng bước đứng lại.

Hồ Thiết Sanh vừa rồi với hai tay không đã đấu ngang ngửa với lão, giờ có Ma đao trong tay, lẽ dĩ nhiên uy lực mạnh hơn nhiều, quần hùng bạch đạo đều hiện rõ nỗi mừng trên mặt.

Hồ Thiết Sanh buông tiếng quát vang, vung đao bổ xuống. Thiết Ông Xung cũng không dám dùng binh khí đón đỡ, chỉ cảm thấy hàn khí buốt xương, ánh đao chói lóa, vội lách tránh sang bên và vung chưởng phản kích.

Nhưng Hồ Thiết Sanh cũng chẳng dám mạo muội để cho Ma đao va chạm với binh khí nặng nề của đối phương, cũng tung ra một chưởng, nhưng chưởng lực vừa phát ra, liền thu hồi nửa phần, lách chéo sang bên rồi lao nhanh đến.

Thiết Ông Xung tuy sức mạnh vô cùng, nhưng binh khí quá to lớn, đấu sao cũng không mấy linh hoạt, không sao giao đấu cận thân, đành vung tay chộp Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh không tránh, cũng chộp ngược lại cổ tay đối phương.

Quần hùng bạch đạo thấy vậy cả kinh, cho dù công lực của Hồ Thiết Sanh tinh tiến nhanh đến mấy, định đấu nội lực với Thiết Ông Xung đấu sao cũng có phần mạo hiểm.

Thiết Ông Xung thấy vậy mừng thầm, bàn to to chộp một cái, nắm lấy cổ tay Hồ Thiết Sanh, đồng thời Hồ Thiết Sanh cũng đã chộp trúng cổ tay lão.

Nhưng cổ tay lão ma đầu này rất to, bàn tay của Hồ Thiết Sanh không sao nắm chặt được, và dĩ nhiên chẳng thể dùng sức, Thiết Ông Xung ra sức kéo mạnh, Hồ Thiết Sanh liền chúi tới một bước.

Hồ Thiết Sanh tay phải cầm Ma đao, nhưng không sử dụng, bởi chàng là người cương trực, thấy đối phương không sử dụng binh khí, chàng cũng chẳng chịu kém, nhưng chàng đã lầm. Đó là vì đối phương không thể sử dụng binh khí chứ không phải không muốn sử dụng.

Bạch Diêu Hồng thấy vậy vội lớn tiếng nói :

- Sanh ca, hãy dùng đao mau.

Hồ Thiết Sanh tảng lờ, lúc này chàng tuy có phần kém thế, nhưng vẫn chẳng sợ đối phương, liền vận tám thành công lực vào tay trái, chỉ nghe soạt một tiếng, năm đầu ngón tay đã ngấp vào trong cổ tay Thiết Ông Xung.

Đó là sự biểu hiện của sức lực, bởi theo lẽ thì Thiết Ông Xung sức mạnh hơn người, cổ tay bé nhỏ của Hồ Thiết Sanh nằm trong bàn tay to lớn của lão, lẽ ra bị bóp nát mới phải. Nhưng công lực của chàng lúc này hết sức huyền ảo, ngay cả bản thân chàng cũng không hiểu nổi. Thiết Ông Xung chỉ cảm thấy như nắm lấy một thanh sắt, không sao dùng sức được.

Tất cả mọi người đều đã ngưng động thủ, chỉ thấy máu tươi trong kẽ năm ngón tay Hồ Thiết Sanh rỉ ra, theo cườm tay chảy xuống, họ không biết ai hơn ai thua, thấy đều hết sức hồi hộp.

Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diêu Hồng lao đến, hơi hãi nói :

- Sanh ca, hãy gắng sức lên.

Lúc này năm ngón tay của Hồ Thiết Sanh đã ngấp hết vào cổ tay Thiết Ông Xung, lão ma đầu này dù là gân đồng xương sắt cũng không chịu nổi, lão gầm vang một tiếng như sấm rền, ra sức vùng mạnh, hai người tách nhau ra, cùng lùi sau năm bước.

Mọi người giờ mới biết Hồ Thiết Sanh đã chiếm thượng phong, chỉ thấy nơi cổ tay Thiết Ông Xung máu tuôn xối xả, đáng vẻ càng thêm hung tợn.

Bỗng, bọn cao thủ Phi Hồn bảo lớn tiếng hô :

- Bảo chủ giá lâm.

Mọi người liền cùng đưa mắt nhìn về phía ấy, chỉ thấy một văn sĩ trung niên phong tư tuyệt thế, thần thái lạnh lùng, bên lưng đeo một thanh kiếm không bao, lướt đến nhanh như gió.

Theo sau văn sĩ ấy là Quan Tiêu Thiên, Quan Tiêu Thiên tay cầm Thanh Long Yểm Nguyệt đao, dáng vẻ cũng lạnh lùng hung tợn.

Thiên Đài Kỳ Si mặt bê bết máu, thương tích đầy người, nhưng tính ông khôi hài, lớn tiếng nói :

- Quan lão quỷ, còn nhận ra lão nghiện cờ này không?

Quan Tiêu Thiên như thể không hề nghe, lại quay sang văn sĩ trung niên lớn tiếng nói :

- Lạc Dật, ngươi còn nhận ra lão phu không?

Văn sĩ trung niên cười khẩy, chẳng thèm nhìn Thiên Đài Kỳ Si, quay sang Thiết Ông Xung nói :

- Tôn giá hãy lui ra.

Giọng nói lạnh toát và rất ngạo mạn, thân phận như Thiết Ông Xung sao thể nhịn nổi, gằn giọng nói :

- Các hạ dám nói năng với lão phu như vậy hả?

Văn sĩ trung niên cười khẩy nói :

- Lúc liên minh đã có thỏa thuận trước, Phi Hồn bảo và Hận Thế giáo là chính, còn Thiên Nhất bang là phó, chả lẽ tôn giá quên rồi ư?

Thiết Ông Xung hừ một tiếng, không nói gì nữa, xem chừng lão rất ngán sợ Phi Hồn bảo và Hận Thế giáo, quần hùng bạch đạo thấy vậy đều hết sức ngạc nhiên.

Bạch Long Xuyên sải bước tiến đến về văn sĩ trung niên, nghiêm giọng nói :

- Lạc Dật, sao ngươi lại trở thành Bảo chủ Phi Hồn bảo thế này? Chả lẽ khi xưa ngươi chưa chết sao?

Văn sĩ trung niên chấp tay sau lưng, vẫn tiếp tục bước tới.

Bạch Long Xuyên nhìn ánh mắt đối phương, sững sốt thẩn nhủ :

“Y đã thay đổi rồi, khi xưa ánh mắt y đâu có hung tợn thế này, chả lẽ y vẫn còn căm hận mình hay sao?”

Bạch Long Xuyên chậm chậm thoái lui, trầm giọng nói :

- Lạc Dật, khi xưa lão phu với lệnh tôn đều trúng kế một đá hai chim của người ta, bây giờ ngươi hẳn đã hiểu rồi chứ?

Văn sĩ trung niên vẫn tiến tới, vẻ mặt vẫn đanh lạnh.

Bạch Long Xuyên bắt giác kinh hãi, tiếp tục thoái lui theo từng bước tiến tới của đối phương.

Dư Mộng Chân lướt đến, nắm lấy tay Bạch Long Xuyên khẽ nói :

- Bạch huynh, mọi sự lát nữa tiểu muội sẽ cho Bạch huynh hay, y chẳng những thay đổi mà mà còn mất hết trí nhớ. Bạch huynh hãy lui ra trước đã.

Đoạn quay sang Bạch Diêu Hồng, ngoắc tay nói :

- Diêu Hồng, hãy đến đây.

Bạch Diêu Hồng ngơ ngẩn đi đến bên cạnh bà, Dư Mộng Chân vòng tay ôm ngang lưng nàng, đi đến trước mặt Quan Tiêu Thiên nói :

- Quan Tiêu Thiên, tôn giá quên hết những chuyện khác thì có thể, chả lẽ con gái của tôn giá mà cũng không nhận ra? Hãy nhìn kỹ xem đây là ai?

Quan Tiêu Thiên nhìn Bạch Diêu Hồng một hồi, nghiêng đầu ngẫm nghĩ rồi cười khẩy nói :

- Cút ra, lão phu không biết mấy người.

Bạch Diêu Hồng giờ mới hiểu ý Dư Mộng Chân, nước mắt như mưa, bi thiết nói :

- Nữ nhi là con gái đã thất lạc mười mấy năm của phụ thân đây. Phụ thân không còn nhận ra nữ nhi nữa sao? Chẳng phải phụ thân đã nhờ Sanh ca dò la tung tích của nữ nhi sao?

Quan Tiêu Thiên buông một chuỗi cười sắc lạnh nói :

- Tránh ra, người lải nhải gì chứ?

Hồ Thiết Sanh lướt đến, trầm giọng đọc :

- Độc mã vượt dặm ngàn, nghĩa cả ngút trời mây.

Nhưng Quan Tiêu Thiên vẫn trơ khác, bỗng phát tay áo, một luồng hàn kinh xô ra, Hồ Thiết Sanh vội lách tránh sang bên.

Đoạn ngoảnh mặt lại nhìn Dư Mộng Chân, lắc đầu nói :

- Dư tiền bối, họ đã mất hết trí nhớ rồi, đừng uống phí tâm cơ nữa.

Lúc này văn sĩ trung niên không còn tiến tới nữa, và Bạch Long Xuyên cũng đã ngừng thoái lui.

Hồ Thiết Sanh lại đi đến cạnh Bạch Ngọc Quyên, đẩy nàng bước đến trước mặt văn sĩ trung niên nói :

- Sư phụ, đây là con gái của sư phụ, hẳn là sư phụ nhận ra Quyên muội chứ?

Văn sĩ trung niên không thèm nhìn đến, trầm giọng quát :

- Bắt lấy chúng ngay.

Quan Tiêu Thiên hết sức vâng lời, liền tức lướt đến vung tay xuất chưởng.

Hồ Thiết Sanh kéo Bạch Ngọc Quyên lách sang bên năm thước tránh khỏi, lớn tiếng nói :

- Bạch tiền bối, chúng ta hãy tạm rút lui, bây giờ làm gì cũng vô ích, thậm chí ngay cả danh tánh họ cũng không còn nhớ nữa.

Dư Mộng Chân trầm giọng :

- Lạc Dật, lệnh tôn Lạc Kỳ có phải đang ở trong Phi Hồn bảo không?

trầm giọng :

- Thiết Ông Xung, bắt lấy chúng ngay.

Thiết Ông Xung buông tiếng quát vang, tung mình lao bổ vào Dư Mộng Chân.

Hồ Thiết Sanh bừng lửa giận, Ma đao trong tay quét ra, Thiết Ông Xung liền tức chững bước.

Văn sĩ trung niên buông tiếng cười khẩy, rút Vô Sao Kiếm bên lưng ra, hướng về Hồ Thiết Sanh nói :

- Tiểu tử, nếu người tiếp nổi bốn Bảo chủ mười chiêu, trưởng bối của người ở trong bảo sẽ hữu kinh vô hiểm, chỉ cần người có bản lĩnh, có thể cứu họ ra bất cứ lúc nào.

Hồ Thiết Sanh bắt giác sững người, Lạc Dật tuy không biết chàng, nhưng chàng không đành lòng động thủ với ông ta, liền đưa mắt nhìn về phía Dư Mộng Chân và Bạch Long Xuyên.

Bạch Long Xuyên nghiêm giọng nói :

- Người cứ xuất thủ, miễn đừng đả thương y được rồi.

Dư Mộng Chân cũng gật đầu :

- Sanh nhi cứ thử xem, đằng nào thì người cũng phải trở vào Phi Hồn bảo giải cứu cho sư tổ và Tề Lỗ song tần.

Hồ Thiết Sanh tiến tới, khom mình nói :

- Đồ nhi phải tuân mệnh sư phụ, những xin sư phụ nương tay cho.

Trường kiếm của văn sĩ trung niên không phải là Ô Mộc Kiếm của Tiên Kiếm Lạc Kỳ, cũng không phải chí bảo vô lâm, mà chỉ là một thanh trường kiếm bình thường, nhưng thanh kiếm này ở trong tay ông, không ai dám khinh thường.

Văn sĩ trung niên không đáp, trường kiếm vung lên, với chiêu Thiên Ngoại Lai Vân đâm vào yết hầu Hồ Thiết Sanh.

Đó vốn là một chiêu thức thông thường, nhưng Hồ Thiết Sanh không dám khinh suất, bởi chàng nhận thấy chiêu này biến hóa khôn lường, lập tức thi triển Ngoại tam kiếm trong Thánh Giả Chi Kiếm ra đối phó.

Quả nhiên trường kiếm của văn sĩ trung niên bỗng tạt sang bên, chên chéo quét xuống, đó là chiêu Tà Thiết Liên Ngẫu thông thường.

Hồ Thiết Sanh lại dễ dàng hóa giải, nhưng chàng không đành lòng chém gãy kiếm đối phương, nào ngờ văn sĩ trung niên trước kiếm chiêu đột biến, mũi kiếm đang quét ngang đột nhiên đâm ngược lên, đó không phải là chiêu thức trong Thánh Giả Chi Kiếm, chẳng những ảo diệu mà còn hết sức hung hiểm.

Hồ Thiết Sanh bắt buộc phải thi triển Nội tam kiếm đón tiếp, chỉ nghe keng một tiếng, sóng đao chạm trường kiếm, Hồ Thiết Sanh bị đẩy lui một bước.

Hồ Thiết Sanh cả kinh, bởi luận về trọng lượng, Ma đao nặng hơn trường kiếm gấp đôi trở lên, luận về sức lực, Hồ Thiết Sanh từ khi luyện thành Huyền Huyền Thủ, nội lực đã gia tăng gấp mấy lần.

Văn sĩ trung niên trầm giọng :

- Đã hai chiêu.

Dứt lời, mũi kiếm đã đến trước ngực Hồ Thiết Sanh, thật nhanh chưa từng thấy, Hồ Thiết Sanh tin chắc ngay cả sư tổ Lạc Kỳ cũng không bằng, vội thi triển chiêu sau cùng Diệu Tuyệt Nhân Hoàn trong Nội tam kiếm.

Văn sĩ trung niên buông tiếng cười khẩy, kiếm thế xô ra như làn sóng, lại keng một tiếng, lần này Hồ Thiết Sanh càng tệ hơn, bị đẩy lùi đến ba bước dài, hổ khẩu nóng ran.

Bạch Long Xuyên và Dư Mộng Chân tái mặt nhìn nhau, họ không nhận ra được văn sĩ trung niên dung kiếm pháp gì?

Nhưng Hồ Thiết Sanh hết sức hoài nghi, bởi chàng nhận ra chiêu kiếm này của đối phương có phần giống chiêu thức của Huyền Huyền Thủ.

Thế là chàng thận trọng hơn, chỉ thấy văn sĩ trung niên mặt đầy sát cơ, trường kiếm trong tay quét ngang ra, tư thế xuất kiếm này thật chưa từng thấy bao giờ.

Hồ Thiết Sanh theo phản ứng tự nhiên tung ra Huyền Huyền Nhất Thức, môn tuyệt học này chàng đã tay không thi triển mấy lần, uy lực khủng khiếp, lúc này với Ma đao thi triển, uy lực không cần nói cũng biết.

Chỉ nghe tiếng gió rít đỉnh tai nhức óc, ánh tím tỏa rộng, Bạch Long Xuyên và Dư Mộng Chân càng tin bài ca quái lạ mà lão nhân trong địa huyết đã dạy cho Hồ Thiết Sanh chính là Ma Đao Ca.

Nào ngờ trường kiếm của văn sĩ trung niên lại quét vào lưỡi đao, nhưng Hồ Thiết Sanh không đành lòng chém gãy binh khí của ông, liền xoay sóng đao chống đỡ, keng một tiếng rền rĩ, Ma đao suýt vượt khỏi tay Hồ Thiết Sanh, chàng lại bật lùi ba bước dài.

Văn sĩ trung niên sắc tới, lại một chiêu kỳ học đâm thẳng vào trái tim Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh do bối lòng không đành hạ thủ nên ảnh hưởng rất nhiều đến công lực, theo bản năng, chàng lại thi triển Huyền Huyền Nhị Thức.

Chiêu tuyệt học này ngay cả Thiết Ông Xung cũng chỉ đẩy ngang tay với chàng, đủ thấy uy lực chẳng phải tầm thường. Nào ngờ văn sĩ trung niên vẫn ung dung không thềm né tránh, với tốc độ cực nhanh không tả liền tiếp tấn công ra năm sáu kiếm ngay trước ngực Hồ Thiết Sanh, buộc chàng phải thoái lui năm sáu bước.

Hơn nữa kiếm nào cũng nhắm ngay vào chỗ yếu hại, Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diêu Hồng cả kinh thất sắc, Bạch Long Xuyên và Dư Mộng Chân cũng hết sức hồi hộp lo lắng.

Bạch Long Xuyên lớn tiếng nói :

- Thiết Sanh, ngươi còn chưa chịu chém vào kiếm y, e rằng...

Thật ra lúc này Hồ Thiết Sanh cũng đã có ý định ấy, bởi nhận thấy chiêu thức của đối phương quá ư ảo diệu, không sao hóa giải nổi. Nào ngờ chàng muốn chém vào kiếm đối phương, nhưng đối phương đâu chịu để chàng chém trúng.

Chỉ thấy văn sĩ trung niên xoay tay biến chiêu, lại nhắm ngang lưng chàng quét đến, chiêu này biến hóa ảo diệu đến mức không sao tưởng tượng nổi.

Hồ Thiết Sanh từ khi xuất đạo đến nay đã từng gặp rất nhiều cao thủ, nhưng chưa từng thấy chiêu thức hung hiểm thế này, nhất thời không biết phải hóa giải thế nào.

Bỗng có tiếng người ở ngoài xa mấy mươi trượng lớn tiếng nói :

- Tiểu tử, sao không sử dụng cả đao lẫn chùy?

Hồ Thiết Sanh liền tức tay trái lấy bạch mao Lưu Tinh chùy bên lưng ra, vung tay quất vào trường kiếm đối phương.

Văn sĩ trung niên như rất lưu ý đối với người vừa lên tiếng, vội triệt chiêu và lùi ra xa hơn trượng, trầm giọng hỏi :

- Kẻ nào dám chống đối bốn Bảo chủ, hãy hiện thân mau.

Tất cả cao thủ hai giới hắc bạch cùng nhìn về phía ấy, nhưng chẳng thấy ai cả bởi đây là một khu rừng tùng rộng lớn, có người ẩn núp khó mà phát hiện. Văn sĩ trung niên thấy không có người trả lời, lại lao bổ vào Hồ Thiết Sanh.

Bỗng có người cao giọng hát :

- Một hai ba, ba hai một. Một hai ba bốn năm sáu bảy. Bảy sáu năm bốn ba hai một. Tam hoa cái đỉnh Tử Phủ xuất. Ngũ khí triều nguyên Thần Cung xuất. Một hai ba, ba hai một. Một hai ba bốn năm sáu bảy.

Đoạn trầm giọng nói :

- Tiểu tử, ngươi đã nhớ rồi chứ?

Hồ Thiết Sanh lòng rung động mạnh, lớn tiếng nói :

- Thì ra là lão tiên bối...

Người ấy lại hát tiếp :

- Bảy sáu năm bốn ba hai một. Một hai ba bốn năm sáu bảy. Một hai ba, ba hai một. Một hai ba bốn năm sáu bảy. Ba ba là chín Thần Cung xuất. Gặp một trừ đi thành chín một.

Rồi liền không còn động tịnh gì nữa. Hồ Thiết Sanh nhớ kỹ trong lòng, lớn tiếng :

- Lão tiên bối có thể hiện thân ra gặp được không?

Trong rừng hoàn toàn tĩnh lặng, có lẽ người ấy đã đi xa rồi. Tất cả cao thủ bạch đạo ngơ ngác nhìn nhau, chỉ thấy văn sĩ trung niên vẻ mặt nghiêm nghị ngẫm nghĩ một hồi, trầm giọng nói :

- Mọi người tạm lui.

Đoạn quay người phóng đi, bọn thủ hạ Phi Hồn bảo cũng vội lần lượt theo sau. Thiết Ông Xung cũng suất lĩnh người của Thiên Nhất bang phóng đi về hướng ngược lại.

Bạch Long Xuyên lắc đầu thở dài nói :

- Sanh nhi, người ấy có phải lão nhân trong địa huyết mà ngươi đã kể không?

Hồ Thiết Sanh gật đầu :

- Vâng, chính lão nhân gia ấy. Chẳng rõ vì sao sư phụ vừa thấy lão nhân gia ấy hiện thân liền dừng tay lui đi.

Dư Mộng Chân nói :

- Xem ra Lạc Dật tuy mất trí nhớ nhưng dường như có quen biết vị lão tiên bối này, chẳng rõ bài hát của ông ấy có hàm nghĩa gì?

Hồ Thiết Sanh tra Ma đao vào vỏ nói :

- Rất có thể cũng là Ma Đao Ca, bởi văn bối đã tham ngộ xong bài ca hôm trước, nhưng thấy còn chưa hết ý, mà Huyền Huyền Thủ gồm có ba chiêu, lần này hẳn là Huyền Huyền Tam Thức rồi.

Dư Mộng Chân liền kể lại những gì đã chứng kiến trong Phi Hồn bảo, đoạn nói tiếp :

- Qua thái độ của Lạc Dật đối với Thiết Ông Xung, người cầm đầu trong bóng tối hẳn là võ công cao hơn Thiết Ông Xung rất nhiều.

Hồ Thiết Sanh nói :

- Hai vị tiên bối có đoán ra được người đó là ai không?

Bạch Long Xuyên lắc đầu :

- Thật khó đoán ra được, bởi nhân vật ngang danh cõi Thiết Ông Xung khi xưa không chỉ có một người, nhưng võ công cao hơn lão ta thì chưa từng nghe nói bao giờ.

Hồ Thiết Sanh lại hỏi :

- Bạch tiên bối khẳng định vị văn sĩ trung niên ấy chính là gia sư Lạc Dật phải không?

Bạch Long Xuyên gật đầu :

- Không sai, chính là y! Nhưng điều lạ lùng là con người của Lạc Dật không bao giờ lại không nhìn người thân, trở thành người tà ác, chẳng rõ bị kẻ nào ám hại?

Dư Mộng Chân bồng nói :

- Bạch huynh, có một cách có thể chứng minh, khi xưa Lạc Dật và Bạch Băng cùng lúc chết đi và cùng lúc mai táng. Nếu Giáo chủ Hận Thế giáo ở đảo Hải Nam là Bạch Băng thì người này đúng là Lạc Dật, không còn hoài nghi nữa.

Bạch Long Xuyên gật đầu :

- Không sai, lão phu đang định đến đó dò la một chuyến, nhưng phải cứu Lạc Kỳ ra khỏi Phi Hồn bảo trước đã.

- Không cần đâu. Ở đây có tiểu muội với Thiết Sanh, cùng Quyên nhi và Hồng nhi cũng đủ ứng phó rồi, Bạch huynh hãy cùng Lữ huynh và Trần huynh tức tốc đi đến đảo Hải Nam, khi nào xong chuyện ở đây, tiểu muội sẽ cùng mọi người đến đó tiếp ứng ngay.

Bạch Long Xuyên lưỡng lự :

- Như vậy ngu huynh không sao yên tâm được, tốt nhất chúng ta hãy tập trung lực lượng giải cứu Lạc huynh rồi hẵng tính.

Hồ Thiết Sanh biết ông nóng lòng gặp lại con gái, liền nghiêm mặt nói :

- Bạch tiên bối cứ ra đi, gia sư tổ ắt hữu kinh vô hiểm, hẳn không lâu sẽ thoát khỏi Phi Hồn bảo, tiên bối hãy đi mau.

Bạch Long Xuyên không từ chối nữa, thật ra ông cũng hết sức nóng lòng, muốn xem thử Giáo chủ Hận Thế giáo có phải đúng là con gái mình Bạch Băng hay không.

Nhóm Bạch Long Xuyên từ già ra đi, Hồ Thiết Sanh cùng mọi người mai táng thi thể của Long Chí Đằng, sau đó trở về làng Tấn Tuyên Để nghỉ ngơi một ngày.

33. Chương 33: Hồi 33

Đêm hôm sau, Hồ Thiết Sanh bảo Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diêu Hồng ở lại trong làng Tấn Tuyên Để, cùng Dư Mộng Chân trở lại Phi Hồn bảo.

Lần này, chàng vào theo phía khác, trên đường đi không có người cản ngăn khiến Dư Mộng Chân và Hồ Thiết Sanh hết sức lấy làm lạ và không yên tâm.

Nơi này là bụi tre xanh, giữa có gian tịnh xá, bên trong có ánh đèn hắt ra và có người trò chuyện. Dư Mộng Chân với Hồ Thiết Sanh khoát tay ra hiệu, lướt nhanh đến bên ngoài cửa sổ.

Chỉ nghe trong nhà có người nói :

- Phen này chúng ta theo về với Phi Hồn bảo, địa vị cao hơn Âm Ty Bát Cổ. Nếu biết sớm như vậy thì chúng ta hà tất đi theo họ cho uống công.

Một người khác nói :

- Đúng vậy, mắt thấy bốn bảo liên minh với Hận Thế giáo và Thiên Nhất bang, chuyện hiệu lệnh võ lâm chỉ trong một ngày gần đây, lúc ấy chúng ta oai phong phải biết.

Dư Mộng Chân và Hồ Thiết Sanh bàng hoàng sửng sốt, đó chẳng phải là Tề Lỗ song tàn hay sao? Họ lại theo về với Phi Hồn bảo thế này? Xưa kia hai người đi theo Lạc Dật và Bạch Băng, nay thì Lạc Dật đã đi theo con đường tà, tại sao họ cũng cam tâm sa đọa hay sao?

Hai người lại lên đến bên một cửa sổ khác, chỉ nghe trong nhà vọng ra tiếng thở dài nói :

- Lão phu bốn ba cả đời mà cũng chẳng có được thành tựu gì, thân hoài tuyệt kỹ mà không có đất dụng võ. Phi Hồn bảo đã có thành ý như vậy thì lão phu cứ nhận lời làm Phó bảo chủ thì cũng không ô nhục thân phận. Thôi, cuộc đời có bao nhiêu? Cứ uống rượu và ca ngâm cho thỏa thích. Ha ha...

Dư Mộng Chân vẻ mặt nặng nề, Hồ Thiết Sanh cũng sửng sốt bàng hoàng, vì người này chính là Tiên Kiếm Lạc Kỳ, nghe giọng điệu thì cũng cam tâm đầu hàng rồi.

Đây thật là một điều không tin được, một chính nhân quân tử cả đời thanh hiệp như Tiên Kiếm Lạc Kỳ mà cũng không tin cậy được thì trên cõi đời này ai còn đáng để tin cậy nữa?

Nhưng hai người nghe rất rõ ràng, quả đúng là Tiên Kiếm Lạc Kỳ, để chứng thực có phải là ông hay không, hai người chọc thủng giấy dán cửa sổ, đưa mắt nhìn vào. Chỉ thấy Lạc Kỳ đang ngồi trên chiếc bàn nhỏ uống rượu một mình, dáng vẻ ung dung thanh thản, không phải ông là ai?

Dư Mộng Chân và Hồ Thiết Sanh đưa mắt nhìn nhau, vừa định bàn tính đối sách, nào ngờ Lạc Kỳ đã phát giác, trầm giọng nói :

- Mong đây là lần cuối cùng các vị tự ý xâm nhập bốn bảo, đi mau. Nếu không, chớ trách lão phu chẳng khách sáo.

Dư Mộng Chân thấp giọng :

- Lạc huynh, tiểu muội là Dư Mộng Chân đây.

Lạc Kỳ lạnh lùng :

- Lạc mỗ biết rồi. Đi mau.

Hồ Thiết Sanh thấy sư tổ lạnh nhạt với Dư tiên bối như vậy, lòng hết sức xốn xang, chỉ thấy Dư Mộng Chân mắt ngập lệ nói :

- Lạc huynh đã... thay đổi rồi.

Thốt nhiên, trên vách vang lên cách một tiếng, rồi liền vách nhà đổ xuống, chỉ nghe ầm ầm vang dội, mặt đất rung chuyển, bụi cát tung bay.

Hai người tránh khỏi chỉ trong đường tơ kẽ tóc, thì ra bốn bức vách tịnh xá này không phải xây bằng gạch mà được đúc bằng sắt, phía trên treo vào móc to, chỉ cần có người kéo dây, móc sắt rút ra, bốn bức tường vách liền đổ xuống, không kịp tránh ắt bị đè bẹp.

Dư Mộng Chân và Hồ Thiết Sanh hoàn hồn, bất giác ngẩn người. Hồ Thiết Sanh thầm nhủ :

“Sư tổ cho dù thay lòng đổi dạ thì cũng không nên đối xử bội bạc với Dư tiền bối như vậy mới phải”.

Dư Mộng Chân hai giò nước mắt cuối cùng cũng tuôn trào, từ khi biết bà đến nay, đây là lần đầu tiên Hồ Thiết Sanh mới thấy bà rơi lệ và càng lấy làm bất bình cho bà. Bà đã đánh mất tuổi xuân vì hai vị tiền bối Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên, sống trong cô đơn và đau buồn suốt ba mươi năm dài.

Kiếp này bà không còn ước mong thành lập gia đình nữa, chỉ muốn tìm được chút an ủi tinh thần ở Lạc Kỳ cũng đủ mãn nguyện rồi. Nào ngờ Lạc Kỳ lại bội bạc bẽo như vậy, nếu hai người không nhờ có khinh công trác tuyệt thì đã bị vách sắt đè chết rồi.

Hồ Thiết Sanh trầm giọng :

- Sư tổ, lão nhân gia sao thể tệ bạc với Dư tiền bối như vậy?

Chỉ nghe Lạc Kỳ quát :

- Đuổi họ đi khỏi đây ngay.

Tề Lỗ song tàn tuân lệnh phóng ra, chẳng nói chẳng rằng, một kiếm một gươm công vào nơi yếu huyệt Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh đâu xem họ ra gì, chỉ với năm thành công lực tung ra một chuồng, Tề Lỗ song tàn cùng hự lên một tiếng đau đớn, người văng bay ra xa hơn trượng.

Hồ Thiết Sanh trước nay vẫn xem hai người là trưởng bối, song vì trong lúc thịnh nộ đã ra tay quá nặng, giờ thấy vậy lòng hết sức bất nhẫn, vừa định tiến tới xem họ có thọ thương hay không. Nào ngờ Lạc Kỳ đã lướt đến, choang một tiếng, Ô Mộc kiếm đã tuốt ra khỏi bao, vừa xuất thủ đã thi triển Nội tam kiếm trong Thánh Giả Chi Kiếm.

Đừng tưởng là Hồ Thiết Sanh đã luyện thành tuyệt học cái thế, lúc này Thánh Giả Chi Kiếm do chính Lạc Kỳ thi triển, uy lực kinh người, Hồ Thiết Sanh phải liên tiếp thoái lui bảy tám bước mới tránh khỏi Dư Mộng Chân lớn tiếng nói :

- Lạc huynh quả thật đã thay lòng đổi dạ rồi sao?

Lạc Kỳ lặng thinh không đáp, vung kiếm tấn công Dư Mộng Chân.

Dư Mộng Chân vội lách tránh sang bên, bỗng Hồ Thiết Sanh kêu lên một tiếng sững sờ, thì ra ngọn Ma đao treo bên lưng chàng đã biến mất.

Hồ Thiết Sanh lách người, đứng cản trước mặt Dư Mộng Chân, trầm giọng nói :

- Sư tổ, lão nhân gia quả thật đã thay đổi, Sanh nhi vì bảo vệ cho Dư tiền bối, đành phải đắc tội với lão nhân gia...

Bỗng nghe một tiếng cười khẩy, Lạc Dật và Quan Tiêu Thiên đã nhanh như chớp lướt đến.

Lạc Dật với giọng sắc lạnh nói :

- Hai vị đã gặp người rồi, thế nào?

Hồ Thiết Sanh trầm giọng :

- Gia sư tổ rất có thể đã bị các người ám toán...

Lạc Kỳ tức giận ngắt lời :

- Lão phu vẫn khỏe mạnh bình thường, ai nói lão phu bị ám toán?
- Nếu sư tổ không bị ám toán, sao không khuyên sư phụ cải tà quy chánh?

Lạc Kỳ ngắt giọng :

- Đi mau, chuyện ấy không cần người can thiệp.

Lạc Dật hừ một tiếng sắc lạnh, vung tay xuất chưởng tấn công Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh đã biết lợi hại, vận hết toàn lực đón tiếp, bùng một tiếng, chỉ cảm thấy khắp người lạnh thấu xương, lùi sau một bước, Lạc Dật cũng lùi sau một bước.

Hồ Thiết Sanh lòng chưa chịu phục, lại tung ra chiêu Huyền Huyền Nhị Thức, đồng thời lấy bạch mao Lưu Tinh chùy ra, với chiêu Ngọc Đới Vi Yên (đai ngọc thắt lưng) quét mạnh ra.

Lạc Dật không dám ngạnh tiếp một lúc hai chiêu, lách người tránh khỏi.

Dư Mộng Chân nắm tay Hồ Thiết Sanh nói :

- Sanh nhi, lui mau.

Hồ Thiết Sanh sớm đã có ý định rút lui, bởi đối phương một là sư tổ, một là sư phụ, hai người kia là bậc tòng trung thành, không sao hạ sát thủ, nhưng nếu không thi thố hết toàn lực, tính mạng mình cũng khó mà bảo toàn.

Hai người tung mình ngược lên, lướt đi khoảng gần hai mươi trượng, bỗng nghe một tiếng quát vang, Quan Tiêu Thiên và Âm Ty Bát Cổ đã đứng cản trước mặt.

Hồ Thiết Sanh vì giành tiên cơ, vận tụ mười hai thành công lực với Huyền Huyền Nhị Thức quét ra, chỉ nghe mấy tiếng rú thảm thiết, Âm Ty Bát Cổ văng bay ra xa mấy trượng, nhưng Quan Tiêu Thiên ngạnh tiếp một chưởng chỉ bị đẩy lùi năm sáu bước.

Hai người không muốn nấn ná, mấy lượt tung mình đã ra khỏi Phi Hồn bảo, phóng đi về phía lăng Tấn Tuyên Đế.

Dư Mộng Chân tâm trạng càng xấu hơn, bà khẽ thở dài nói :

- Sanh nhi đừng buồn, việc này nghĩ lại rất có thể sư tổ người giả vờ theo về với Phi Hồn bảo hầu dụ thám người cầm đầu trong bóng tối là ai, chứ như con người của sư tổ người, chắc chắn không bao giờ đến lúc già lại thay lòng đổi dạ.

Hồ Thiết Sanh trầm ngâm :

- Cũng mong là vậy! Nếu thế thì sao sư tổ lại làm cho ngã vách, suýt nữa dè chết chúng ta?
- Kẻ làm ngã vách có lẽ không phải sư tổ người. Tục ngữ có câu, có thể không biết chữ, không nên không biết người. Lão thân với sư tổ người quen nhau đã mấy mươi năm, biết rõ ông ấy là một người quân tử rất trọng tình nghĩa.
- Dư tiền bối, văn bối... chỉ là bất bình cho tiền bối thôi... thật oan cho tiền bối quá...

Dư Mộng Chân gượng cười, vỗ vỗ vai Hồ Thiết Sanh nói :

- Chuyện của lão thân, người nhọc tâm làm gì?

Bà tuy nói vậy nhưng hai dòng lệ đã lăn dài xuống má, trong cõi sâu lòng bà vốn đã chất chứa một niềm ai oán, giờ bị kích động không sao kềm chế được, nhưng ở trước mặt Hồ Thiết Sanh không tiện phát tiết, nếu không bà thật muốn khóc một cơn cho hả.

Đã đến nơi, Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diêu Hồng ra đón, Hồ Thiết Sanh kể lại mọi sự.

Hai nàng bàng hoàng sửng sốt, ngơ ngẩn nhìn Dư Mộng Chân.

Họ cũng nghĩ như Hồ Thiết Sanh, nhận thấy Dư tiền bối thật quả không đáng.

Dư Mộng Chân mỉm cười nói :

- Bây giờ chúng ta không cần biết họ có phải thật sự đầu hàng Phi Hồn bảo hay không, nói chung trong một thời gian ngắn hẳn là không có gì nguy hiểm, chúng ta phải lập tức lên đường đi tiếp ứng cho Bạch Long Xuyên, nhóm họ hầu hết đã thọ thương, lại còn phải đi đường xa xôi, vậy cũng đủ mệt mỏi rồi. Còn về Hận Thế giáo lai lịch thế nào, chỉ cần nghe tên cũng chẳng khó suy ra, chúng ta đi mau.

Hôm ấy, họ đến gần Tây Hồ thì trời đã tối, Dư Mộng Chân nói :

- Chúng ta đi đường xa, không nên gấp vội, theo cước trình của chúng ta, trong vòng mười hôm là có thể đuổi kịp họ, hãy vào khách điểm nghỉ ngơi trước đã.

Sáng hôm sau, Dư Mộng Chân vừa thức giấc đã phát hiện trên bàn có một mảnh giấy, bắt giác giật mình thẩn nhẩn :

“Mình thật ngủ say quá, nếu người ta có ý xấu thì bây giờ không biết đã ra sao rồi”.

Chỉ thấy trên mảnh giấy đó viết “Trong vòng bảy ngày là có thể đuổi kịp những người đi trước, không cần gấp vội, mà dù không đuổi kịp cũng hữu kinh vô hiểm, sao không nhân cơ hội này du ngoạn Tây Hồ một phen”.

Bên dưới không ký tên, nhưng nét chữ rất rắn rỏi, lúc này Hồ Thiết Sanh và hai nàng đã thức dậy, cùng đi vào phòng Dư Mộng Chân.

Ba người xem thư xong, ngơ ngẩn nhìn nhau, Bạch Ngọc Quyên nói :

- Có lẽ là người của đối phương sợ chúng ta đuổi kịp gia tổ, nên bày ra trò này để làm chúng ta chậm chân không?

Dư Mộng Chân lắc đầu :

- Không thể như vậy, nếu là người của đối phương sao thể không hạ độc thủ mà viết giấy để lại? Thật ra thì nói cũng đúng, nhóm của Bạch đại ca hầu hết đã thọ thương, trên đường họ hẳn nhân cơ hội điều trị hầu đến đảo Hải Nam ứng phó đại địch, nên chắc là họ đi không nhanh lắm, trong bảy ngày hẳn có thể đuổi kịp. Người viết giấy này hẳn là có thâm ý, thôi thì chúng ta cứ ở lại đây một ngày, nếu không thấy gì, sáng sớm hăng lên đường cũng chẳng muộn.

Ba trẻ đương nhiên rất vui lòng, trên hai cột có một đôi liễn, bởi không ghi tên nên không rõ ai sáng tác. Đó là :

Xuyên vũ nhi lai (đến qua cửa sổ), hạ nhật thanh phong đông nhật hậu.

Quyển liêm (cuốn rèm) tương kiến, tiền sơn minh nguyệt hậu sơn sơn.

Hai câu đối này vừa chỉnh lại vừa hàm ý sâu sắc, Hồ Thiết Sanh tấm tắc khen luôn miệng, bởi tiền sơn minh nguyệt là chỉ ánh trăng trên mặt Tây Hồ, hậu sơn sơn là chỉ những ngọn núi cao ở phía bắc Cô Sơn sau bình đài.

Lát sau, vầng trăng đã từ hướng đông mọc lên, cảnh sắc của Bình Hồ Thu Nguyệt chính là lúc này mới đáng để thưởng ngoạn, chỉ thấy hăng vạng vệt sáng bạc soi trên mặt hồ, trời nước một màu, khiến người quên hết mọi ưu phiền trên trần thế.

Bỗng thấy một bóng người từ bên kia hồ lướt đến trên mặt nước, hai tay áo vung động như cánh bướm to lớn. Chốc lát đã đến gần, Hồ Thiết Sanh đã thấy rõ đó là một lão nhân tóc bạc phơ, trên lưng vác một chiếc rương nhỏ.

Lão nhân ấy lên đến bờ, nhác thấy nhóm người Hồ Thiết Sanh đang chú mắt nhìn ông, bắt giác giật mình hỏi :

- Người của quý bang đã đến rồi ư?

Dư Mộng Chân ngạc nhiên hỏi :

- Lão nhân gia cần tìm ai? Quý bang lão nhân gia nói là bang phái nào vậy?

Lão nhân thở phào, vẻ mặt liền như giãn, đảo mắt nhìn quanh nói :

- Không có gì! Không có gì! Lão phu xin cáo từ.

Đoạn vòng tay thi lễ, quay người dọc theo bờ hồ phóng đi.

Dư Mộng Chân chau mày nói :

- Lão nhân này trông quen quen, nhưng nhất thời không nhớ ra là ai. Nhưng lão thân dám quả quyết ông ta là người trong giới võ lâm và có thân phận rất cao.

Hồ Thiết Sanh nói :

- Vãn bối thấy trên chiếc rương của ông ấy có bốn chữ Bách Thảo Dật Tẩu, chẳng rõ...

Dư Mộng Chân giật thót người :

- Người không nhìn lầm đó chứ?

Hồ Thiết Sanh quả quyết :

- Vãn bối nhìn thấy rất rõ, chắc chắn không lầm được.

Dư Mộng Chân vẻ mặt nặng nề, ngẫm nghĩ một hồi, bỗng trầm giọng nói :

- Đi theo mau.

Đoạn liền dẫn trước đuổi theo lão nhân, ba trẻ và nhũ mẫu cũng đành theo sau bà, lát sau đã đến chân núi Tô Sơn, chỉ thấy mười mấy người đang bao vây lão nhân vào giữa.

Người cầm đầu là Bạch Phàm, thứ đến là Vân Trung Phiêu Cổ Thương, Bạch Long Sơn, Âm Dương song sát, anh em Bàn Long Đạo, và Thôi Miêu Tú Sĩ.

Dư Mộng Chân liền khoát tay ra hiệu bảo mọi người ẩn nấp, chỉ nghe Bạch Phàm trầm giọng nói :

- Lão tặc, người chạy thoát được sao?

Lão nhân cười hăng hắc :

- Lão phu cả đời xông pha trên giang hồ, từng sợ ai bao giờ? Thiếp mời của quý Thiên Nhất bang, lão phu đã nhận được, còn về việc mời lão phu đến quý bang, lão phu không rảnh, quý bang muốn lão phu đến thật ra vì việc gì?

Bạch Phàm cười hung ác :

- Lão tặc, không rảnh cũng phải đến. cho lão biết, trên đời này không có ai y thuật cao hơn lão, bốn bang liên minh với Phi Hồn bảo và Hận Thế giáo, gia sư theo lời ủy thác của một vị cao nhân, tìm lão để phục vụ cho bốn bang.

Lão nhân cười khẩy :

- Lão phu trong đời có một tính nết quái dị, không thích mắc nợ tình cảm của ai, mà cũng không bố thí một cách dễ dàng, quý bang mời lão phu đến, lão phu đã biết rõ dụng ý rồi.

- Lão thử nói xem, dụng ý gì?

- Chẳng ngoài sợ lão phu đứng về phía nhân vật bạch đạo, phá hoại âm mưu của các người.

- Bọn ta có âm mưu gì chứ?

Lão nhân cười hăng hắc :

- Không biết thì thôi. Tiểu tử, lão phu cảnh cáo các người, đừng giở trò với lão phu, lão phu chẳng phải dễ trêu đùa.

Bạch Phàm cười khẩy :

- Lão chớ khoác lác, khi nầy lão phô trương khinh công Đẳng Đình Bộ Thủy, tiểu gia đã chứng kiến rồi, chẳng dọa được ai đâu. Lão biết điều thì hãy ngoan ngoãn đi theo bọn ta, nếu không lão ném mùi đau khổ mà cũng không thoát nỗi đâu.

Lão nhân quát to :

- Tránh ra.

Đoạn vung tay xuất chưởng, công về phía Thái Cực nhị tuyệt, trong số họ võ công của Thái Cực nhị tuyệt là kém hơn cả, liền bị chưởng lực của lão nhân đẩy bay ra xa hơn trượng.

Lão nhân tung mình ra khỏi vòng vây, vừa định bỏ chạy, Bạch Phàm buông tiếng cười khẩy, loáng cái đã đứng cản trước mặt, quay sang Cổ Thương nói :

- Cổ Thương, lão tặc này giao cho lão đấy.

Cổ Thương như đã quen với thái độ khinh miệt của Bạch Phàm, trừng mắt nhìn y rồi tung mình lao bổ vào lão nhân, đồng thời thi triển Cẩn Lăng Truy Hồn chưởng.

Lão nhân buông tiếng cười khẩy, vung động song chưởng đón tiếp, hai người kỳ phùng địch thủ. Ba mươi chiêu qua đi, chưa ai giành được ưu thế, nửa cân tám lạng bất phân thắng bại.

Lão nhân có vẻ như nóng lòng, buông tiếng quát vang, chớp nhoáng quét ra bảy tám cước và tung ra mười hai chưởng, bức bách Cổ Thương thoái lui bảy tám bước.

Lão nhân liền thừa cơ vọt ngược lên, nào ngờ Bạch Phàm còn nhanh hơn, cản lại nói :

- Lão tặc chạy thoát được sao?

Lão nhân giờ mới nhận ra trong đối phương Bạch Phàm có võ công cao nhân, không dám khinh địch, hai tay ngang ngực đẩy ra.

Bạch Phàm một tay phát nhẹ, lập tức hóa giải chưởng lực đối phương, rồi thì nhanh như chớp sấn tới, vung tay chộp vào mạch môn lão nhân.

Lão nhân giật mình kinh hãi, vội lách sang bên ba bước, tránh khỏi chỗ trong đường tơ kẽ tóc.

Dư Mộng Chân bỗng nhớ ra, quay sang Hồ Thiết Sanh nói :

- Sanh nhi, lão thân đã nhớ ra rồi, người này chính là thần y Lý Bách Khí, ông ấy tính rất quái đản, cả đời chưa từng cầu khẩn ai, mà kẻ khác cần cậy nhờ ông ấy cũng rất khi chịu giúp, nên rất ít ai có thiện cảm với ông ấy, giờ lão thân đã đoán ra...

Hồ Thiết Sanh bỗng hỏi :

- Thiên Nhất bang cường bức ông ấy nhập bang để làm gì?

- Có lẽ là vì chuyện mất trí nhớ của sư phụ và sư mẫu người.

Hồ Thiết Sanh ngạc nhiên :

- Chuyện gia sư và sư mẫu mất trí nhớ có liên quan gì với ông ấy vậy?

- Không phải vậy, theo lão thân thấy, kẻ hạ độc thủ hần là người cầm đầu trong bóng tối của Phi Hồn bảo và Hận Thế giáo, có lẽ trên cõi đời này không ai có thể chữa trị ngoại trừ Bách Thảo Dật Tẩu.

- Văn bối biết rồi. Phải chăng họ sợ chúng ta mời được Bách Thảo Dật Tẩu chữa trị cho gia sư và sư mẫu phục hồi trí nhớ, gây bất lợi cho họ, nên họ quyết bắt giam ông ấy.

- Có lẽ vậy! Khi nầy người chẳng đã nghe Bạch Phàm nói rồi là gì? Hần nói là Thiết Ông Xung đã chịu sự ủy thác của một vị cao nhân, đó hẳn là người cầm đầu Phi Hồn bảo và Hận Thế giáo.

- Vậy là chúng ta phải bắt lấy Bách Thảo Dật Tẩu ư?

- Bắt lấy ông ấy không khó, nhưng tính ông ấy rất quái đản, việc gì nếu không cam tâm tình nguyện, ông ấy thà chấp nhận chết chứ không chịu làm, chúng ta cần phải nghĩ cách mới được.

- Chúng ta hãy giúp ông ấy đánh lui đại địch nhưng không đề cập đến chuyện chữa bệnh, chờ đến khi thích hợp tiền bối hãy nói với ông ấy, theo văn bối nghĩ, tính ông ấy dù quá dẫn đến mấy hần cũng không đến nỗi không hiểu tình người.

Dư Mộng Chân gật đầu :

- Cũng đành phải vậy thôi. Nhanh lên, ông ấy đã không còn cầm cự được nữa rồi.

Hồ Thiết Sanh lẳng lặng tung mình lướt đến, Bạch Phàm vốn là kinh cung chi điều, vừa thấy bóng chàng đã hồn phi phách tán, lùi nhanh ra hơn trượng, quát to :

- Xông lên.

Bọn ma đầu biết rõ không phải địch thủ của Hồ Thiết Sanh, nhưng lại không dám trái lệnh, đành cùng xông tới, Bách Thảo Dật Tẩu liền nhân cơ hội ấy đào tẩu.

Dư Mộng Chân vội đuổi theo, lớn tiếng nói :

- Lý Bách Khí, tôn giá khoan đi đã, bốn nhân có điều cần nói.

Bách Thảo Dật Tẩu tăng tốc, trái lại càng phóng đi nhanh hơn.

Dư Mộng Chân lớn tiếng nói tiếp :

- Bốn nhân là Dư Mộng Chân, xin tôn giá hãy tạm dừng chân.

Bách Thảo Dật Tẩu vẫn lặng thinh, Dư Mộng Chân tụt lại phía sau mấy mươi trượng, không sao đuổi kịp được, tức giận nói :

- Lý Bách Khí, tôn giá có ý đức hay không? Con trai của Lạc Kỳ bị người ám toán mất hết trí nhớ, trên đời này chỉ có một mình tôn giá là có thể phục hồi trí nhớ cho y, chẳng lẽ tôn giá nhẫn tâm làm ngơ sao?

Lý Bách Khí lạnh lùng :

- Lão phu cả đời không thích can thiệp vào chuyện người, tôn giá hãy bỏ ý định ấy đi thôi.

Dư Mộng Chân lớn tiếng :

- Lý Bách Khí, trong vô lâm hiện nay, tôn giá không thể sống an nhàn được đâu, trừ khi quét sạch bọn Thiên Nhất bang, Phi Hồn bảo và Hận Thế giáo, hiện nay cả Trung Nguyên đều nằm trong phạm vi thế lực của họ. Nếu tôn giá mà không đứng về phía chúng tôi, sớm muộn gì cũng bị họ bắt giữ.

Lý Bách Khí cười khẩy :

- Đa tạ hảo ý của tôn giá, cho dù các vị bắt được lão phu cũng vô ích, lão phu đã thề là giữ kín miệng. Dù giết chết lão phu cũng chẳng thể ra sức cho quý vị.

Dư Mộng Chân càng đuổi, khoảng cách mỗi lúc càng xa, không yên tâm về bọn trẻ, đành buông tiếng thở dài, bèn quay trở lại. Chỉ thấy bọn ma đầu đã bị Hồ Thiết Sanh đánh đến thất điên bát đảo, Hồ Thiết Sanh hệt như hổ dữ xông chuồng, hết sức dũng mãnh.

Bạch Phàm thấy tình thế bất lợi, quát to :

- Lui mau.

Rồi cùng bọn ma đầu bỏ chạy ngay. Hồ Thiết Sanh bởi có hai nàng và con thơ nên cũng không ham đuổi, thấy Dư Mộng Chân trở về một mình, biết là không đuổi kịp Bách Thảo Dật Tẩu.

Dư Mộng Chân lắc đầu nói :

- Thật không ngờ lão quái này lại vô tình đến vậy.

Hồ Thiết Sanh lo lắng :

- Hiện nay đối phương đã muốn bắt giữ ông ấy, hần không để ông ấy trốn thoát, vạn nhất ông ấy bị giết chết thì sư phụ không còn cứu được nữa.

- Cũng không đến nỗi tệ hại như vậy, võ công của ông ấy cũng rất cao cường, lúc này lại như kinh cung chi diệu, đối phương muốn tìm được lão cũng chẳng dễ dàng, nhưng chúng ta cũng rất khó mà tìm được lão.

Hồ Thiết Sanh chợt động tâm :

- Dư tiền bối, người để lại mảnh giấy trong khách điểm muốn chúng ta du ngoạn Tây Hồ, chẳng rõ có phải vì chuyện này hay không?

- Không sai, ý người ấy có lẽ chính là bảo chúng ta ngăn giữ Bách Thảo Dật Tẩu, chẳng ngờ chúng ta đã để cho lão ta thoát đi mất. Không biết vị cao nhân ấy là ai?... Người này thân thủ chắc chắn không kém hơn lão thân, nên lão thân mới không phát giác, nhưng cũng tuyệt đối không có ác ý. Đi thôi, chúng ta cấp tốc đuổi kịp Bạch đại ca mới được.

Ngày thứ chín, họ đã đến cực nam bán đảo Lô Châu, nhưng không gặp nhóm người Bạch Long Xuyên, hỏi ra mới biết họ vừa lên thuyền đi khỏi đây chưa đầy hai giờ.

Nhưng lúc này đang là gió bắc, xuôi gió đi chừng bảy tám giờ là có thể đến Kinh Nhai, nói chung là không sao đuổi kịp, Dư Mộng Chân lập tức thuê một chiếc thuyền to, nói cho thuyền gia biết là phải đuổi theo chiếc thuyền phía trước, nếu đuổi kịp sẽ trả tiền gấp đôi.

Thuyền gia nói :

- Chúng ta xuôi gió, thuyền phía trước cũng xuôi gió, e rằng không thể đuổi kịp, nhưng tiểu nhân có thể cố gắng.

Đến cửa biển hỏi thăm, chiếc thuyền phía trước cũng vừa cập bờ khoảng hơn một giờ, mọi người lập tức thi triển khinh công đuổi theo.

Ngũ Chỉ sơn nằm ở phía nam đảo Nam Hải, núi non chập chùng, rừng rậm bát ngát, dây gai mọc cao khỏi đầu, rắn rết và thú dữ vô số.

Cũng may là họ đều có khinh công thượng thừa, chỉ có nữ mẫu là có phần hơi kém, nhưng nhờ cao nhân đi kèm cũng không có gì trở ngại. Nhưng vì không quen thuộc đường, năm hôm sau vào lúc chiều tối mới đến Ngũ Chỉ sơn.

Chẳng rõ có phải chệch đường hay không, họ đã không gặp nhóm người của Bạch Long Xuyên. Đến dưới chân núi Ngũ Chỉ sơn, ngược nhìn lên đỉnh núi, bát ngát một màu xanh, và cũng chẳng trông thấy Hận Thế giáo ở đâu.

Hồ Thiết Sanh đi trước mở đường, Bạch Ngọc Quyên với Bạch Diêu Hồng và nữ mẫu đi giữa, Dư Mộng Chân đoạn hậu, thẳng đường lên đỉnh núi. Đây là ngọn núi cao thứ nhì trong tỉnh Quảng Đông, chỉ thấp hơn Cửu Liên Sơn.

Khi đến đỉnh núi phóng mắt nhìn quanh, bốn bề toàn rừng cây cổ đại, tuy đã chiều tối khí hậu vẫn rất nóng nực.

Dư Mộng Chân chau mày nói :

- Giới võ lâm ai cũng biết Hận Thế giáo ở Ngũ Chỉ sơn, sao chẳng thấy nhà cửa và bóng người nào cả thế này?

Hồ Thiết Sanh nói :

- Có thể nào họ ở trong sơn động không?

- Cũng có thể, ngọn núi này cách chỗ đông người quá xa, muốn cất nhà hết sức khó khăn, hơn nữa khí hậu quá nóng, ở trong sơn động mát mẻ hơn.

Họ xuống khỏi đỉnh núi, đi về phía bên kia. Đột nhiên, tiếng xào xạc vang lên từ khắp bốn phương tám hướng.

Dư Mộng Chân khẽ nói :

- Hãy cẩn thận, nơi đây rất có rất nhiều độc vật, có lẽ là của Hận Thế giáo nuôi.

Chưa dứt lời, Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diêu Hồng cùng hét lên một tiếng kinh hoàng, thì ra từ trong cỏ dại bốn phía có rất nhiều chiếc đầu quái dị ngóc lên.

Dư Mộng Chân tuy dày dặn kinh nghiệm, nhưng cũng là lần đầu đặt chân đến đảo Nam Hải.

Những chiếc đầu quái dị này không hoàn toàn giống nhau, thoạt nhìn tựa như thần lân, có con màu vàng xanh xen kẽ, có con có mào trên đầu và dài đến sống lưng, ước tính theo những chiếc lưỡi lấp ló, mỗi con ít nhất cũng dài hơn trượng.

Dư Mộng Chân cũng bất giác toàn thân nổi gai ốc, trầm giọng nói :

- Đây là loài rắn bốn chân, có con có độc, có con không độc, dù không độc thì cũng cắn chết người. Các người hãy cẩn thận.

Hồ Thiết Sanh bỗng nảy ý nói :

- Dư tiên bối, lũ quái vật này quá nhiều, giết sao cho xuể. Hãy phóng hỏa đốt thì hơn.

Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diêu Hồng cũng tán thành, nhưng Dư Mộng Chân lắc đầu nói :

- Không được, nếu phóng hỏa có lẽ sẽ đốt chết được một số, nhưng chúng ta cũng khó tránh khỏi nguy hiểm. Nơi đây trời hanh vật khô, lửa cháy rất nhanh, hơn nữa chúng ta không quen thuộc địa hình, vạn nhất kẻ địch chặn đường lui của chúng ta, chúng ta sẽ bị thiêu chết còn gì?

Hồ Thiết Sanh nghĩ có lý, bèn nói :

- Tiên bối nói rất phải, vậy chúng ta ra tay đi.

- Để lão thân đi trước mở đường, người đi sau bảo vệ họ.

Bỗng nghe tiếng cục cục rất quái dị, rất giống tiếng rắn kêu, chỉ thấy lũ rắn bốn chân liền cùng lúc xông tới.

Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diêu Hồng cùng thét lên một tiếng kinh hoàng, toàn thân run rẩy, cả xuất chưởng cũng quên mất. Thật ra thì Hồ Thiết Sanh và Dư Mộng Chân trong lòng cũng sợ hãi, có điều là giữ kín trong lòng mà thôi.

Bởi vì hình dạng của lũ quái vật này quá ghê rợn, có con màu xám vàng, có mào cao từ đầu đến sống lưng, bụng màu trắng nhợt, trông rất khủng khiếp.

Chỉ thoáng chốc hàng mấy trăm con rắn bốn chân dài hơn trượng đã lao đến, Hồ Thiết Sanh và Dư Mộng Chân cùng lúc song chưởng vung ra, lũ rắn bốn chân bị đánh văng lên bay ra xa hơn trượng.

Nhưng tiếng cục cục vang lên liên hồi, những con rắn bốn chân chưa chết lại tiếp tục lao đến.

Lần này Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diêu Hồng cũng tham gia xuất thủ, chưa đầy nửa giờ sau đã giết chết mấy trăm con, xác rắn ngổn ngang trên mặt đất.

Dư Mộng Chân trầm giọng nói :

- Vậy không được, thế này dù là mười ngày cũng giết không hết lũ rắn, tiếng quái dị kia hẳn là hiệu lệnh chỉ huy lũ rắn này, chúng ta phải diệt trừ tiếng quái dị ấy trước mới mong có thể thoát thân.

Hồ Thiết Sanh hết sức khâm phục, thầm nhủ :

“Kinh nghiệm thật quan trọng, trong lúc thế này nếu chỉ bằng võ công là vô hiệu, cần phải phối hợp cả trí tuệ mới được”.

Tiếng quái dị ấy phát ra bên dưới một tảng đá to phía trái, cách khoảng ba mươi trượng, nhưng không trông thấy đó là con vật gì, chỉ ngửi thấy mùi rất tanh tươi, khiến người muốn nôn tháo ra.

Lúc này lại có trăm con rắn bốn chân từ bốn phía lao đến. Dư Mộng Chân vừa vung chưởng vừa lớn tiếng nói :

- Hãy tiến lại phía trái cách khoảng ba mươi trượng, theo lão thân mau.

Đoạn hai cánh tay vung mạnh, hết như một cánh chim to vọt lên cao mười sáu mười bảy trượng, đứng trên một ngọn cây nhỏ.

Hồ Thiết Sanh nắm tay nhũ mẫu, quát :

- Đi.

Cùng với Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diêu Hồng tung mình lên, hạ xuống bên cạnh Dư Mộng Chân.

Dư Mộng Chân đưa tay chỉ tầng đá to lớn nói :

- Có nhìn thấy không? Quái vật chính là ở dưới tầng đá ấy, có lẽ chỗ đó có hang động, quái vật nấp trong ấy, để lão thân đến trước xem thử.

Hồ Thiết Sanh vội nói :

- Hãy đề vân bối đi thì hơn, vân bối trên mình có bạch mao Lưu Tinh chùy, khi cần có thể ra tay trong khoảng cách xa, xin tiền bối hãy ở đây chờ.

Đoạn không chờ Dư Mộng Chân trả lời, chàng đã lướt nhanh đi, hạ chân xuống trên tầng đá to. Nào ngờ khi mũi chân chàng vừa chạm vào đá, bỗng cảm thấy một sức hút cực mạnh, khiến chàng không sao đứng chân được nữa.

Định thi triển Thiên Cân Truy thì đã muộn, người đã rơi nhanh xuống, Dư Mộng Chân cả kinh, vội ra hiệu cho hai nàng cùng phóng nhanh về phía tầng đá to.

Hồ Thiết Sanh quả là một bậc kỳ tài, biết nếu rơi xuống đến miệng hang bên dưới hẳn khó thể toàn mạng, trong khoảnh khắc nguy cấp ấy, vội vận hết toàn lực hai tay vung mạnh, lướt chéo sang bên.

Quả nhiên bên dưới tầng đá có một hang động to lớn, cổ đại nơi cửa hang đều nằm rạp trên đất, chứng tỏ trong ấy có một con vật to lớn thường hay ra vào.

Hồ Thiết Sanh chân vừa chạm đất, bỗng nghe cục cục một tiếng, trong hang động thò ra một chiếc đầu to lớn, bên trên có mào, lưỡi đỏ thẫm thò dài không dưới bốn thước.

Lúc này Dư Mộng Chân và hai nàng đã đứng trên tầng đá to, Dư Mộng Chân kinh hãi kêu lên :

- Quá Sơn Đao. Sanh nhi hãy cẩn thận, tuyệt đối không nên đứng ngay trước mặt con súc sanh này, nó biết phun hơi độc đấy.

Hồ Thiết Sanh sớm đã lấy bạch mao Lưu Tinh chùy, chỉ thấy con rắn to lớn nhào tới một cái đã đến trước mặt Hồ Thiết Sanh cách không đầy một trượng.

Hồ Thiết Sanh tuy chưa từng giết loài rắn to, nhưng từng có nghe nói cách giết rắn, vội lướt ngang sang bên ba trượng.

Chỉ thấy con rắn to Quá Sơn Đao cong mình lại rồi lại vươn nhanh tới, lúc này thân mình con quái vật đã bò ra ngoài hơn năm trượng, vẫn còn nửa phần ở trong hang động. Bỗng chiếc miệng há to lên, phún ra một luồng khí đen.

Hồ Thiết Sanh người như mảnh giấy nhẹ nhàng lướt đi trên ngọn cỏ, khí độc của quái xà theo gió tan đi, không làm gì được chàng.

Dư Mộng Chân lớn tiếng nói :

- Có thể hạ thủ rồi. Hãy chú ý, phải nhắm vào chỗ yếu hại ở đốt xương thứ bảy.

Hồ Thiết Sanh vung tay, bạch mao Lưu Tinh chùy chưa kịp tung ra, quái xà lại cong mình vươn tới, cả thân nó đã ra khỏi hang động. Ồ! Con quái xà này dài hơn mười trượng, thân giữa to cỡ hai vòng tay ôm, phần dưới đuôi bỗng bay lên, giáng thẳng xuống đầu Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh kinh hãi, vội lách sang bên ba trượng, chỉ nghe ầm một tiếng, một tảng đá to đã bị quật nát, đá vụn văng tung tóe.

Quái xà quật một cái chĩa trỏ đích, càng thêm tức giận, chiếc đuôi to lớn quét một vòng trên không, rồi nhanh như chớp quét ngang ra, gây nên kinh phong dữ dội.

Hồ Thiết Sanh vọt thẳng lên cao sáu trượng, bạch mao Lưu Tinh chùy tung ra, nhắm vào chỗ đốt xương thứ bảy của quái xà, chỉ nghe bình một tiếng, tuy trúng vào thân quái xà, nhưng chưa trúng chỗ yếu hại.

Quái xà càng thêm giận dữ, ngẩng đầu lên phóng đến, cao hơn bốn trượng, vừa đứng tầm ngoạm vào hai chân Hồ Thiết Sanh. Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diêu Hồng thấy vậy, lại cùng hét lên một tiếng thẳng thốt.

Hồ Thiết Sanh vội đưa hai chân lên, người nằm ngang trên không, lướt ra xa hơn trượng, vung tay tung bạch mao Lưu Tinh chùy ra, vút một tiếng quần vào mình quái xà.

Quái xà hút mục tiêu, thân trên hạ nhanh xuống, sức mạnh kinh người. Hồ Thiết Sanh người đang trên không và lại đã hết đà, liền bị kéo rơi xuống đất, suýt nữa ngã nhào.

Quái xà như cũng hiểu ý người, không chờ chàng đứng vững, lại dùng đuôi quét đến, ầm một tiếng, cửa hang động lại bị vỡ nát một mảng to.

Quái xà lại há to miệng, lao nhanh đến ngoạm Hồ Thiết Sanh, lần này nhanh khôn tả, Hồ Thiết Sanh muốn tránh đã không kịp, vội vung đầu kia của bạch mao Lưu Tinh chùy lên quét vào chỗ đốt xương thứ bảy của quái xà, đồng thời gắng sức lách sang bên năm bước.

Chỉ nghe ầm một tiếng, quái xà bật lên cao mấy trượng, điên cuồng quật đuôi xuống đất, cát đá văng bay, mặt đất rung chuyển. Hồ Thiết Sanh thừa cơ tung mình ngược ra sau, toàn thân mồ hôi lạnh.

Chàng định thần đưa mắt nhìn, chỉ thấy chỗ đốt xương thứ bảy của con quái xà có một chiếc kim thoa, chỉ lộ ra ngoài chút ít, biết ngay là do Dư tiền bối ném ra, không thì e mình đã nằm trong bụng rắn rồi.

Quái xà đau đớn lăn lộn liên hồi, có lúc tung lên cao mấy trượng, có lúc quét mạnh đuôi, đá vụn bay loạn xạ, hết sức kinh người.

Dư Mộng Chân vội nói :

- Sanh nhi, hãy bồi thêm một chùy vào chỗ trúng kim thoa mau.

Hồ Thiết Sanh chỉ lo nhìn con quái xà lăn lộn, quên mất xuất thủ, nghe vậy liền nhắm chuẩn bộ vị, toàn lực tung mạnh bạch mao Lưu Tinh chùy ra.

Bộp một tiếng, vô cùng chuẩn xác, bạch mao Lưu Tinh chùy đã xuyên vào trong lỗ kim thoa, máu tươi phun ra, quái xà giãy dụa liên hồi rồi từ từ chết đi.

Dư Mộng Chân thở phào nói :

- Vừa rồi thật quá nguy hiểm, lão thân đã nói là ngươi tuyệt đối không được đứng ngay trước mặt con súc sinh này. Hãy nhớ lấy, bất kỳ loại rắn to nào cũng xoay chuyển kém linh hoạt, nhất là xoay vòng tại chỗ, hơn nữa kị nhất là vọt lên cao, trừ phi ngươi phóng cao hơn độ dài thân rắn gấp bội.

Hồ Thiết Sanh đưa tay lau mồ hôi trán, cất lấy bạch mao Lưu Tinh chùy nói :

- Kim thoa của tiền bối đã lọt vào trong thân rắn, để văn bối lấy ra cho.

Dư Mộng Chân lắc đầu :

- Thôi bỏ đi! Thân rắn này cứng rắn như sắt thép, lấy ra đâu phải dễ. Và lại đó chỉ là một chiếc kim thoa thường, lão thân không muốn lấy lại nữa. Nhưng có điều là suốt cả buổi trời mà chưa thấy bóng địch, thật đáng khả nghi.

Đột nhiên, tiếng cười lãnh lút vang lên từ bốn phương tám hướng, chỉ thấy mấy mươi yêu nữ bán khỏa thân đập cổ tiến tới, bao vây họ vào giữa.

Bọn yêu nữ này thấy đều dùng lá cây che ngực và chỗ kín, chân trần và tóc dài phủ vai, nhưng người nào cũng rất xinh đẹp, chỉ có điều là làn da hơi đen, trông họ lướt đi trên ngọn cỏ, chứng tỏ khinh công trác tuyệt, nhưng không mang theo binh khí.

Bọn yêu nữ này tuy xinh đẹp, nhưng thấy đều mặt lạnh như băng sương, mày liễu chau chặt, chỉ chốc lát họ đã đến gần.

Hồ Thiết Sanh quét mắt một vòng, bắt giác tim đập dữ dội, những chỗ kín của bọn yêu nữ này cơ hồ trông thấy cả, liền trầm giọng nói :

- Các vị là người của Hận Thế giáo phải không?

Trong số một yêu nữ nói :

- Không sai, con Quá Sơn Dao này là do các hạ giết phải không?

Hồ Thiết Sanh gật đầu :

- Phải! Xin hỏi Giáo chủ quý phái là ai?

Yêu nữ ấy lạnh lùng đáp :

- Hận Thế Tiên Tử.

Hồ Thiết Sanh sửng sốt :

- Cô nương có thể đưa tại hạ đi gặp quý Giáo chủ không?

Yêu nữ ấy cười khẩy :

- Muốn gặp Giáo chủ không khó, trước hết các hạ phải tiếp một chương của tỷ muội bọn này, nếu tiếp nổi sẽ đưa các hạ đi gặp ngay.

- Được, các vị cùng xông lên đi.

- Các hạ là Hồ Thiết Sanh, môn hạ của Tiên Kiếm phải không?

- Không sai.

Bọn yêu nữ tuy vẻ mặt lạnh tanh, nhưng đều nhìn chăm chú Hồ Thiết Sanh, như thể trên người chàng có hoa tươi vậy.

Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diêu Hồng thấy vậy lòng hờn ghen bùng dậy, bắt giác cùng buông tiếng cười mũi.

Yêu nữ ấy nói :

- Hai ả tiện nhân này là gì của các hạ?

Hồ Thiết Sanh cảm thấy ánh mắt nàng ta hệt như lửa đỏ, đồng thời nghe giọng nói bọn yêu nữ này không phải là người man rợ mà là người Trung Nguyên, liền đáp :

- Họ là vợ của tại hạ.

Câu ấy vừa thốt ra, một số yêu nữ cùng cười khẩy nói :

- Các hạ đã phạm đại kỵ của bốn giáo, chết chắc rồi.

Hồ Thiết Sanh thản nhiên cười :

- Xin hỏi, tại hạ đã phạm đại kỵ gì vậy?

Yêu nữ cầm đầu nghiêm giọng :

- Người của bốn giáo đều có cảnh ngộ hết sức bi thảm, nên Giáo chủ có lệnh là đơn nam độc nữ đều có thể đến, nhưng nam nữ đi cùng thì tuyệt đối không được, trái lệnh nhất luật xử tử.

- Vì sao lại đặt ra giáo quy như vậy?

- Đó là điều sỉ nhục lớn nhất đối với bốn giáo.

Hồ Thiết Sanh ha hả cười to :

- Giáo quy của quý giáo thật quá đặc biệt, theo lời cô nương, trong quý giáo hẳn là không có nam nhân phải không?

- Không sai, và thấy đều là xử nữ trẻ.

Dư Mộng Chân ngạc nhiên, buột miệng hỏi :

- Chẳng lẽ quý Giáo chủ cũng là xử nữ sao?

- Đương nhiên, nếu không phải xử nữ thì sao có thể làm Giáo chủ.

Dư Mộng Chân nghe vậy hết sức bất ngờ, quay sang Hồ Thiết Sanh nói :

- Sanh nhi, có lẽ chúng ta hoài công rồi.

- Lời nói của yêu nữ này chưa đáng tin, tiền bối hẳn là còn nhớ diện mạo của gia sư mẫu, hãy thử hỏi xem Giáo chủ của họ như thế nào?

Dư Mộng Chân gật đầu, quay sang yêu nữ hỏi :

- Quý Giáo chủ đẹp lắm phải không?

- Đương nhiên, Giáo chủ bốn giáo là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ.

Dư Mộng Chân mỉm cười :

- Có phải mặt trái xoan và trên tai trái có một nốt ruồi đen phải không?

Yêu nữ giật mình sửng sốt :

- Không sai, sao tôn giá biết?

Dư Mộng Chân thở ra một hơi dài, mỉm cười nói :

- Lão thân với quý Giáo chủ có chút giao tình, các vị hãy đưa bọn này đi gặp quý Giáo chủ được không?

- Không được, trừ phi y tiếp nổi một chưởng liên thủ của bọn này.

- Đã động thủ thì khó tránh thương vong, chúng tôi phen này đến đây là khách, không muốn đả thương các vị.

Yêu nữ cười khẩy :

- Khẩu khí của tôn giá thật không nhỏ, tôn giá tưởng bọn này dễ đối phó lắm sao? Khi này có mấy người đến đây, thấy đều bị bọn này sanh cầm cả.

Dư Mộng Chân và Hồ Thiết Sanh kinh hãi, đồng thanh nói :

- Các vị bắt giữ họ, định xử thế nào?

- Xử với hình phạt tàn bạo nhất của bốn giáo.

Hồ Thiết Sanh tức giận :

- Tà giáo thật là tàn nhẫn. Yêu nữ, hãy xem chưởng.

Chàng với sáu thành công lực tung ra Huyền Huyền Nhất Thức, bọn yêu nữ quát tháo liên hồi, cùng tung ra một chưởng. chỉ nghe tiếng bùng bùng không ngớt, cây cỏ tung bay, bụi cát mù mịt, bọn yêu nữ bị đẩy lùi ba bước.

Bọn yêu nữ thất kinh, yêu nữ cầm đầu gần giọng nói :

- Khá lắm. Hãy tiếp thêm một chưởng.

Lần này họ đã tung ra toàn lực, lại một tiếng vang rền rĩ, Hồ Thiết Sanh bị mấy mươi luồng chưởng lực đánh văng lên cao hơn trượng, bọn yêu nữ cũng bật lùi bảy tám bước.

Sau hai chưởng, lá cây trên người bọn chúng gần như hoàn toàn bay mất, cơ hồ toàn thân lỏa lồ.

Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diêu Hồng bĩu môi nói :

- Thật không biết xấu hổ.

Yêu nữ nói :

- Hai người mới là không biết xấu hổ, những người ngủ với đàn ông chính là hạng đàn bà xấu xa nhất trên đời.

Hai nàng bắt giặc đỏ mặt, Bạch Ngọc Quyên cười khẩy nói :

- Các người đều là kẻ điên, nếu không điên, đàn bà con gái sao thể không lấy chồng? Hẳn là các người đã bị đàn ông ruồng bỏ, nên mới căm hận tất cả đàn ông trên đời chứ gì?

Những lời ấy động chạm đến vết thương lòng của họ, thấy đều ôm mặt quay người phóng đi, tiếng khóc vang dậy, nghe thật não lòng.

Dư Mộng Chân nói :

- Quyên nhi, lời nói của người vừa rồi đã khiến họ đau lòng, phen này sẽ rắc rối to. Đi, chúng ta theo họ mau.

Họ theo sau bọn yêu nữ tiến vào một thâm cốc, chỉ thấy trong cốc toàn những mỹ nữ với lá cây che thân, nhưng kẻ nhiều người ít khác nhau, có lẽ để phân biệt địa vị cao thấp, dường như lá cây trên người càng ít thì địa vị càng cao vì những thiếu nữ mình đầy lá cây đều thi lễ với những yêu nữ vừa trở về.

Tất cả yêu nữ đều đứng lại nhìn, như thể đang chiêm ngắm một báu vật, nhất là đối với Hồ Thiết Sanh.

Họ vào đến đáy cốc, không một ai ngăn cản, quả nhiên phía trước là một dãy mấy mươi sơn động to lớn nằm dưới chân núi, có thiên nhiên mà cũng có nhân tạo, cách nhau rất đồng đều, khoảng ba mươi trượng là một sơn động.

Bọn yêu nữ khi này đã ngừng khóc, phóng đi thẳng về phía sơn động lớn nhất ngay chính giữa, đến cửa động đứng lại. Yêu nữ cầm đầu ngoảnh lại lạnh lùng nói :

- Hãy theo bốn cô nương.

Dư Mộng Chân dẫn đầu, Hồ Thiết Sanh đoạn hậu, theo sau yêu nữ ấy đi vào động, ước chừng lên cao khoảng năm mươi trượng mới đến trước một cửa đá to lớn.

Yêu nữ ấy gõ lên cửa đá ba cái, lớn tiếng nói :

- Gian tế đã dẫn đến, xin Giáo chủ đích thân xét xử.

Cửa đá từ từ mở ra, mọi người đưa mắt nhìn, bắt giặc kinh ngạc tột cùng, bởi họ định nhìn những yêu nữ này chẳng khác là người nguyên thủy bao nhiêu, nào ngờ trong thạch thất này hết sức sang trọng lộng lẫy, nào là thảm cỏ bồ, nào là những hạt châu sáng chói, bàn ghế gia cụ đều được làm bằng rễ cây nhẵn bóng.

Một thiếu phụ xinh đẹp ngồi trên chiếc ghế dựa to lớn chạm trổ tinh xảo, xem ra tuổi chỉ ngoài hai mươi, đẹp đến mức khiến người không dám nhìn nàng.

Phía sau thiếu phụ có mười sáu thiếu nữ diễm lệ, trên tay mỗi người đều có một chiếc quạt bằng lông gà rừng, nhẹ phe phẩy, và trên người họ đều chỉ có ba chiếc lá cây, hai chiếc trên nhũ hoa và một chiếc nơi chỗ kín.

Còn thiếu phụ ngồi trên ghế thì khác, nàng ta ăn mặc hết như thôn nữ, áo váy đều bằng vải thô, trên mặt cũng không có chút son phấn, càng thêm phần trắng tạo nhả.

Hồ Thiết Sanh chưa từng gặp gia sư mẫu bao giờ, liền khê hỏi :

- Dư tiên bối, đây là gia sư mẫu ư?

Dư Mộng Chân nghiêm nghị gật đầu :

- Không sai, người này chính là Ma Già Tiên Tử Bạch Băng.

Thiếu phụ trên ghế lạnh lùng nhìn nhóm người Hồ Thiết Sanh, chẳng tỏ vẻ gì. Lúc này họ đã đi đến gần, chỉ nghe thiếu nữ đứng sau ghế trầm giọng nói :

- Đứng lại.

Dư Mộng Chân đứng lại hỏi :

- Bạch Băng, còn nhận ra lão thân không?

Thiếu phụ trên ghế lạnh lùng đáp :

- Nhận ra.

Câu trả lời thật hết sức bất ngờ, bởi họ định ninh Bạch Băng hẳn trả lời là không nhận ra, nào ngờ sự thật lại trái ngược.

Dư Mộng Chân liền phần chấn tinh thần, mừng rỡ nói :

- Vậy lão thân là ai?

- Ma Thủ Hồng Nhan Dư Mộng Chân, một người thân thế thê lương, lẽ ra nên gia nhập bốn giáo nhưng lại không muốn gia nhập.

Dư Mộng Chân thoát tiên vui mừng, nhưng rồi cõi lòng lại trĩu xuống, bởi thiếp phụ xinh đẹp tự nãy giờ không hề nhìn ngó đến bà.

Dư Mộng Chân lại hỏi :

- Giáo chủ có thể cho biết đại danh chăng?

- Ma Già Tiên Tử Bạch Băng.

Bạch Ngọc Quyên kêu lên một tiếng bi thiết và lao nhanh tới. Dư Mộng Chân cả kinh định cản nàng lại nhưng không còn kịp nữa, chỉ thấy Bạch Ngọc Quyên lao thẳng vào lòng Bạch Băng.

Nhưng Bạch Băng đã đứng lên, hai tay nắm lấy vai Bạch Ngọc Quyên, nhìn chót vào mặt nàng.

Bạch Ngọc Quyên nước mắt ràn rụa nói :

- Mẫu thân chẳng lẽ không nhận ra nữ nhi sao?

Bạch Băng lạnh lùng :

- Nhận ra, nhưng ngươi đã bị đàn ông vùi dập rồi.

Bạch Ngọc Quyên bật khóc :

- Mẫu thân, nữ nhi đã là vợ của Hồ Thiết Sanh rồi.

Bạch Băng đẩy nhẹ, Bạch Ngọc Quyên bật lùi ra xa hơn hai trượng, ngã nhào vào lòng Dư Mộng Chân.

Bạch Băng trầm giọng :

- Hãy giam họ lại, bốn Giáo chủ phải nghiên cứu xem vì sao một số đàn bà lại nhất định phải lấy chồng?

Hồ Thiết Sanh và Dư Mộng Chân ngơ ngẩn nhìn nhau, đó là luận điệu của nước nào thế này? Nếu nói Bạch Băng mất trí nhớ, sao lại nhận ra Dư Mộng Chân và còn biết rõ danh tánh mình? Còn như là bình thường, sao lại thốt ra những lời trái lẽ thường thế này?

Dư Mộng Chân vội nói :

- Hãy khoan, lão thân có điều muốn nói.

Bạch Băng khoát tay, mấy mươi yêu nữ lại lui ra, trầm giọng nói :

- Nói mau.

Dư Mộng Chân nhướng mày nói :

- Bạch Băng, người đã hoàn toàn đổi khác, trở nên hết sức lạnh lùng và tàn bạo, thật không hổ danh là Hận Thế giáo chủ. Lão thân hỏi người, phụ thân người Bạch Long Xuyên đã đến đây, người đã gặp chưa?

Bạch Băng giọng đanh lạnh :

- Sớm đã gặp và bắt giam rồi.

Hồ Thiết Sanh tức giận :

- Sao? Ngay cả phụ thân mình mà cũng bắt giam?

Bạch Băng thản nhiên :

- Tiểu tử, có gì mà người ngạc nhiên? Chính ông ấy đã tự chuốc khổ vào thân, sao trách được bổn Giáo chủ.

Dư Mộng Chân gắt giọng :

- Bạch Băng, người thật không còn chút tình người nữa, dẫu sao ông ấy cũng là thân phụ người kia mà.

Bạch Băng phát tay áo đứng lên :

- Bắt lấy chúng.

Mấy mươi yêu nữ liền xông đến, trong tay mỗi người đều có mấy sợi dây leo, cùng vùng tay ném vào họ.

Mấy mươi yêu nữ tổng cộng đến hơn trăm sợi dây leo, tung ra như một chiếc lưới, không sao tránh khỏi mà vùng chưởng đánh cũng không đứt, đành để cho phủ chụp lên người, lại ra sức vùng mạnh, nhưng vẫn vô hiệu, chẳng những một sợi cũng không đứt mà càng lúc càng siết chặt hơn, bắt giặc cả kinh thất sắc.

Cả Dư Mộng Chân cũng không ngoại lệ, giờ bà mới nhớ ra có một loại dây leo ngàn năm tên gọi Cương Ty Đằng, nếu không phải bảo đao hay bảo kiếm chẳng sao chặt đứt được, hẳn đây chính là Cương Ty Đằng.

Mấy mươi yêu nữ thân thủ hết sức nhanh nhẹn, cùng ra tay điểm huyết họ, cấp lên ra khỏi thạch thất, đi sâu và trong động.

Lát sau, đến trước một dãy nhà đá, chia ra mỗi người một nhà, giải huyết rồi đóng cửa đá lại, sau đó khóa chặt bên ngoài.

34. Chương 34: Hồi 34

Hồ Thiết Sanh tiu nghỉu buông tiếng thở dài, với sáu thành công lực tung chưởng vào cửa đá, thật ra chàng cũng biết là vô ích, bởi đã thấy cánh cửa đá dày đến ba thước và là loại đá hoa cương hết sức cứng rắn. Bùng một tiếng, cổ tay như bị nứt toác, bèn không phí sức nữa, ngồi bệt xuống đất nghĩ cách. Nhưng chẳng nghĩ ra được cách gì, mà còn mỗi lúc càng thêm buồn bực. Chàng nghĩ đến sự thay đổi của sư tổ, sự mất trí nhớ của sư phụ, sự vô tình bạc nghĩa của sư mẫu, và cả trẻ thơ cũng bị lâm nạn, chẳng rõ hiện giờ ra sao? Nhưng những chuyện ấy nghĩ cũng vô ích, chỉ bằng cứ bình tâm tĩnh trí nghiên cứu bài ca quái dị của Bạch Mao đại ca, rất có thể đó chính là Ma Dao Ca.

Chàng định lực hơn người, chưa đầy nửa giờ đã dẹp hết tạp niệm, chỉ không ngừng lẩm bẩm :

- Bảy sáu năm bốn ba hai một. Một hai ba bốn năm sáu bảy. Một hai ba, ba hai một. Một hai ba bốn năm sáu bảy. Ba ba là chín Thần Cung xuất. Gặp một trừ đi thành chín một.

Chàng chợt hiểu ra, nhận thấy đường lối vận khí của bài ca này trái ngược hẳn với bài ca trước, một xuôi một đảo, một đảo một xuôi, hai câu sau có ý là vận hành chín lần, bắt đầu từ Thần Cung, chỉ câu sau cùng là không sao hiểu nổi.

Câu sau cùng này vốn là một phép tính, áp dụng vào tâm pháp nội công hết sức độc đáo. Chàng vắt óc suy nghĩ suốt hai giờ liền, nhưng vẫn không sao nghĩ ra.

Chàng ước chừng lúc này đã là khoảng canh tư, đành tạm ngưng nghỉ, đứng lên đi lại trong nhà đá, đầu óc lại bắt đầu rối rắm, chẳng có cách nào có thể thoát thân.

Đột nhiên, chiếc khóa to bên ngoài cửa đá vang lên một tiếng, tuy rất khê nhưng không thoát nổi đôi tai linh mẫn của Hồ Thiết Sanh, dường như có người đang khê khàng mở khóa.

Hồ Thiết Sanh liền tức vận công sẵn sàng, thẩm nhủ :

“Chỉ cần cửa đá mở là mình xông ra ngay”.

Quả nhiên cửa đá hé mở, một yêu nữ lách nhanh vào, rồi lại quay người khép cửa, hành động hết sức thận trọng như sợ bị người phát giác.

Hồ Thiết Sanh vốn đã giơ chưởng lên cao định bổ xuống, nhưng chàng là người quang minh lỗi lạc, không thể nào ra tay ám toán sau lưng thế này.

Đang khi lưỡng lự, yêu nữ ấy đã quay lại, thấy chàng vẫn còn giơ tay lên cao, liền sững sốt nói :

- Thiếu hiệp định giết tiểu nữ ư?

Hồ Thiết Sanh lại hạ tay xuống :

- Không sai, vừa rồi tại hạ quả có ý định ấy.

- Vậy sao thiếu hiệp không hạ thủ?

- Tại hạ không muốn ám toán sau lưng.

Yêu nữ giọng thê thiết :

- Giờ tiểu nữ đã quay lại rồi, thiếu hiệp hạ thủ đi.

Hồ Thiết Sanh giờ mới nhận ra nàng này chính là yêu nữ cầm đầu đã dẫn họ đến đây, ngại ngần nói :

- Cô nương đến đây làm gì? Định giết tại hạ phải không?

Yêu nữ lắc đầu :

- Tiểu nữ nhận thấy làm một người đàn bà không biết xấu hổ có lẽ tốt hơn, ít ra cũng có thể khiến cuộc đời được vui thú hơn, như thiếu hiệp với người đàn bà không biết xấu hổ kia vậy.

Hồ Thiết Sanh ngớ người :

- Cô nương nói vậy nghĩa là sao?

Yêu nữ nghiêm giọng :

- Tiểu nữ muốn phạm tội.

Hồ Thiết Sanh trở mắt :

- Phạm tội ư? Cô nương phạm tội gì?

- Điều cấm thứ nhất của bốn giáo là không được gần gũi đàn ông, nhưng tiểu nữ muốn thử, dù chết cũng không oán hận, bởi vì tiểu nữ...

Hồ Thiết Sanh giật mình :

- Nếu cô nương thật sự muốn ly khai Hận Thế giáo, tại hạ cam đoan sẽ đưa cô nương vào Trung Nguyên, nơi đó có rất nhiều người đàn ông đáng cho cô nương yêu.

Yêu nữ lắc mạnh đầu :

- Không, tiểu nữ chỉ muốn thiếu hiệp thôi.

Hồ Thiết Sanh lại giật mình lùi sau một bước nói :

- Không được đâu, tại hạ đã có hai vợ rồi, không thể làm lẽ tuổi thanh xuân của cô nương nữa. Vả lại, còn một điều tại hạ phải cho cô nương biết, giữa nam nữ chỉ cần không có sự ép buộc đều không phải là sự xấu

xa, mà đó là một chuyện hệ trọng trong đời người, mọi người bình thường đều phải đi qua để nối dõi tông đường.

Yêu nữ ngơ ngẩn :

- Đó không phải là phạm tội sao?

- Không, đó là chuyện chính đại quang minh, một người con gái cả đời không xuất giá mới là quái vật, sẽ bị người đời cười chê.

- Vậy tiểu nữ muốn thiếu hiệp có phải là phạm tội không?

- Nếu tại hạ chưa có vợ và bằng lòng cưới cô nương thì không phạm tội, còn như cô nương dùng bạo lực cưỡng bức tại hạ thì đó là phạm tội.

Yêu nữ ngạc nhiên một hồi :

- Tiểu nữ rất thích thiếu hiệp, chẳng hiểu vì sao ngay khi vừa mới gặp thiếu hiệp là đã thấy thích mến. Tiểu nữ nghĩ, giá mà có thể nằm trong vòng tay thiếu hiệp trong chốc lát, dù phải chết tiểu nữ cũng cam tâm.

Nàng ta nói hết sức nghiêm túc, không chút vẻ e thẹn và giả dối.

Hồ Thiết Sanh trầm thờ dài và nghĩ :

“Phải rồi, hẳn là ngay từ bé họ đã bị bắt đến đây, chưa từng thấy thế giới bên ngoài nên họ hết sức hồn nhiên thật thà và không cảm thấy e thẹn, tâm hồn như tờ giấy trắng vậy”.

Chàng thành khẩn nói :

- Tâm ý của cô nương khiến tại hạ hết sức cảm động nhưng rất tiếc là tại hạ đã có vợ con. Nếu cô nương bằng lòng, tại hạ sẵn sàng đưa cô nương vào Trung Nguyên.

- Tiểu nữ lòng đã quyết, kiếp này không bao giờ thay đổi. Thiếu hiệp không lấy tiểu nữ cũng chẳng sao, có lẽ là chê tiểu nữ xấu xí. Thôi thì hãy cho tiểu nữ làm những công việc vặt vãnh cũng được, chỉ cần hằng ngày được gặp thiếu hiệp là tiểu nữ cũng đủ mãn nguyện rồi.

Hồ Thiết Sanh lòng xúc động tột cùng, nhận thấy thiếu nữ này cũng khá đáng yêu, có điều là ngây thơ quá, không biết bao lâu mới có thể huấn luyện nổi.

Chàng thừ ra một hồi mới nói :

- Thôi được, nhưng tại hạ cần nói trước, tại hạ không thể nào lấy cô nương làm vợ được, cô nương làm việc cho tại hạ, tại hạ sẽ trả thù lao cho cô nương.

Yêu nữ vui mừng khôn xiết, đôi mày luôn chau lại giờ bỗng như giãn ra, hết sức quyến rũ nói :

- Thiếu hiệp hãy ôm tiểu nữ chốc lát được không? Sau khi gặp thiếu hiệp hôm nay, tiểu nữ đã có ý nghĩ ấy, nếu được ở trong vòng tay thiếu hiệp chốc lát, hẳn là tiểu nữ hết sức hạnh phúc.

Hồ Thiết Sanh tim đập dữ dội :

- Vậy không nên, vì cô nương đâu phải là vợ tại hạ.

Nhưng yêu nữ bất chấp, rúc đầu vào lòng chàng, ôm chặt lấy chàng và áp mặt vào má chàng.

Hồ Thiết Sanh đâu phải là thần thánh, lẽ dĩ nhiên cũng động tình, nhưng chàng không có dục niệm, mà chỉ cảm động bởi tình cảm trong trắng và chân thành của đối phương.

Yêu nữ thấy chàng không cự tuyệt, càng ôm chặt hơn, tuy chưa từng tiếp xúc nam giới, nhưng phản xạ tự nhiên đã khiến nàng ta run lên, hơi thở gấp rút và mặt dần đỏ bừng.

Hồ Thiết Sanh tuy lòng xao động dữ dội, nhưng vẫn còn chút quan niệm đạo đức níu kéo lấy chàng, chàng xô mạnh yêu nữ ra.

Yêu nữ ngơ ngẩn nói :

- Làm vợ như thế này là có thể sinh con ư?

Hồ Thiết Sanh suýt phì cười :

- Không, thế này đâu thể có sinh con được.

- Vậy như thế nào mới có thể sinh con? Từ khi thấy con của các vị, tiểu nữ thích quá, cũng mong có được mấy đứa. Thật ra làm thế nào mới có thể sinh con vậy?

Hồ Thiết Sanh đỏ mặt :

- Chuyện ấy sau này khi cô nương có người yêu, y sẽ cho cô nương hiểu.

- Tiểu nữ đã nói rồi, tiểu nữ không bao giờ yêu thương người đàn ông khác nữa. Ai cho tiểu nữ biết chứ? Chẳng lẽ thiếu hiệp không muốn cho tiểu nữ biết sao?

Hồ Thiết Sanh bối rối, hai tay xoa vào nhau nói :

- Cô nương sinh sống ở đây từ bé, có nhiều điều không biết, có những lời không thể nói một cách tùy tiện, nhất là phụ nữ. Chuyện này người phụ nữ không nên tùy tiện hỏi người khác.

- Không hỏi thì làm sao biết được? Đẳng nào thì tiểu nữ cũng không lấy chồng nữa, thiếu hiệp hãy nói cho tiểu nữ biết đi.

Hồ Thiết Sanh chẳng cách nào hơn, đành kể lể tai nàng ta nói một hồi.

Yêu nữ như hiểu như không, nói :

- Chúng ta hãy thử xem được không? Nếu thiếu hiệp không dạy thì tiểu nữ cũng không sao hiểu được.

Hồ Thiết Sanh lắc đầu :

- Không được.

Yêu nữ cũng không đơn giản, mắt đảo tròn nói :

- Thiếu hiệp thương yêu người đàn bà lớn tuổi kia và đứa bé lắm phải không?

- Không phải thương yêu, vì bà ấy là trưởng bối của tại hạ nên tại hạ kính trọng, còn về đứa bé đó là con của tại hạ, đương nhiên là thương yêu rồi.

- Giáo chủ định giết họ đấy.

Hồ Thiết Sanh hoảng kinh :

- Bao giờ hạ thủ?

- Sáng sớm mai.

Hồ Thiết Sanh bàng hoàng, lòng忐忑 cùng lo lắng. Yêu nữ nói tiếp :

- Thiếu hiệp mà chịu dạy cho tiểu nữ làm thế nào mà sinh con, tiểu nữ sẽ cứu các vị một lần. Nếu thiếu hiệp ra khỏi đây được, thì sẽ có thể cứu họ ngay.

Hồ Thiết Sanh ngẩn người, thầm nhủ :

“Yêu nữ này thật quá ngây thơ, đây là một chuyện không quang minh chính đại, nàng ta chịu thiệt thòi mà cũng không biết”.

Hồ Thiết Sanh nghiêm túc nói :

- Đối với một người phụ nữ, chuyện này là quan trọng hơn hết, nếu tại hạ mà dạy cho cô nương, cô nương sẽ thiệt thòi đấy.

- Không hề gì! Tiểu nữ chấp nhận thiệt thòi, bởi vì tiểu nữ thích thiếu hiệp.

Hồ Thiết Sanh nghĩ nhanh, mười mạng người đều tùy thuộc vào cá nhân mình, trông thái độ lạnh lùng và tàn bạo của Bạch Băng, hẳn đó không phải là lời hù dọa, bản thân mình chết đi không sao, nếu để liên lụy đến Dư tiền bối thì thật chết cũng không nhắm mắt.

Thế là chàng gật đầu nói :

- Thôi được, tại hạ dạy cho cô nương, nhưng sau đó cô nương sẽ trở thành vợ của tại hạ.

Yêu nữ mừng rơn, ôm lấy Hồ Thiết Sanh nhảy cẫng lên.

Hồ Thiết Sanh nói tiếp :

- Nhưng từ hôm nay, cô nương phải vâng lời tại hạ và phải chú ý một số việc.

- Chỉ cần thiếu hiệp bằng lòng cho tiểu nữ theo cùng, bất cứ điều gì tiểu nữ cũng nghe theo.

- Từ nay cô nương phải mặc y phục, không được nói năng bừa bãi về chuyện quan hệ nam nữ, và phải giải cứu tất cả các cao thủ bạch đạo.

- Tiểu nữ chưa từng mặc y phục bao giờ nhưng vì thiếu hiệp, tiểu nữ có thể chịu đựng hết. Về chuyện quan hệ nam nữ chẳng hay đó là cái gì? Còn chuyện cứu người, tiểu nữ sẵn sàng nghe theo thiếu hiệp.

- Đó chính là việc sanh con đẻ cái.

- Tiểu nữ xin vâng.

- Cô nương có danh tánh không? Năm nay bao nhiêu tuổi rồi.

- Tiểu nữ là La liên, năm nay mười chín tuổi.

Hồ Thiết Sanh lẩm bẩm :

- Quyên muội, Hồng muội, xin hãy tin ngu huynh, ngu huynh tuyệt đối không phải kẻ hiếu sắc, nhưng vì tính mạng của mọi người, ngu huynh đành phải bán rẻ linh hồn một lần.

Hồ Thiết Sanh chỉ tay xuống đất, ra ý bảo nàng nằm xuống, sau đó bảo nàng lấy lá cây trên mình xuống, La Liên hớn hở làm theo ngay.

Thân người nàng tuy không trắng trẻo, nhưng hết sức khiêu gợi. Hồ Thiết Sanh thấy nàng hồn nhiên trong trắng như vậy, lòng hết sức bất nhẫn, nhưng vì phải cứu mười mấy mạng người, chàng không còn cách nào khác hơn.

La Liên lớn lên ở miền nhiệt đới nên sớm chín mùi hơn, một khi đã hiểu ra sự kỳ diệu của cuộc đời, lửa tình ngút cháy cơ hồ khiến Hồ Thiết Sanh tan chảy.

Mây tan mưa tạnh, La Liên hai má đỏ bừng, môi treo nụ cười thỏa mãn nói :

- Thì ra như vậy là có thể sinh con đẻ cái, tiểu muội nhớ có một lần đã nhìn thấy một vị tỷ muội từng làm việc này với một người đàn ông.

Hồ Thiết Sanh ngạc nhiên hỏi :

- Trong Hận Thế giáo chẳng phải không có đàn ông sao?

- Vâng, người đàn ông ấy là thổ dân từ đảo Hải Nam, về sau đã bị Giáo chủ hay biết, chết rất thê thảm.

- Chết như thế nào?

- Bốn giáo có một điều lệ, kẻ nào chưa được phép mà gần gũi với đàn ông là bị xử thất cổ ba lần.

Hồ Thiết Sanh ngẩn người :

- Mỗi người bị thất cổ một lần cũng đủ chết rồi, sao lại phải đến ba lần?

- Mỗi lần khi sắp tắt thở lại nói dây ra, đến lần thứ ba mới thất chết, đó là hình phạt tàn bạo nhất của bốn giáo.

Hồ Thiết Sanh lắc đầu liên hồi, lẩm bẩm :

- Giáo chủ của các vị sao lại tàn ác vậy?

- Theo tiểu muội biết, Giáo chủ cầm hận nhất là đàn ông và càng cầm hận đàn bà gần gũi với đàn ông, có lẽ Giáo chủ chưa từng làm vậy với đàn ông, không thì bà ấy đâu có cầm hận đàn ông.

Hồ Thiết Sanh chợt động tâm nói :

- Hận Thế giáo có người ở phía sau chỉ huy hay không?

- Tiểu muội không rõ, chỉ biết mỗi năm có một lão già thấp bé đến đây hai lần, Giáo chủ dường như rất khách sáo với lão ta.

Hồ Thiết Sanh biết lão già thấp bé ấy chính là người cầm đầu Hận Thế giáo và Phi Hồn bảo, và việc sư mẫu thay đổi tính tình, cầm hận đàn ông trên cõi đời này rất có thể là do sư phụ mà nên.

Điều kỳ lạ là sư phụ mất hết trí nhớ mà sư mẫu lại nhớ rõ thân thế và lai lịch của mình nhưng lại trở nên hung tàn bạo ngược, đó phải chăng là bị người âm toán làm mất đi bản tính?

Thời gian không còn sớm, Hồ Thiết Sanh liền cởi áo dài của mình đưa cho La Liên mặc vào đoạn nói :

- La Liên, chúng ta đi cứu người mau.

Do La Liên dẫn đường, trước hết cứu thoát Dư Mộng Chân, Bạch Ngọc Quyên, Bạch Diêu Hồng, nữ mẫu và Tiểu Sanh, sau đó ra khỏi sơn động to lớn, đi vào trong một sơn động nhỏ khác.

Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diêu Hồng thấy La Liên mặc áo dài của Hồ Thiết Sanh, bắt giắc lửa ghen trong lòng bốc cao, mặt mày tái ngắt.

Dư Mộng Chân thì đã đoán biết việc gì đã xảy ra, bà biết Hồ Thiết Sanh không phải kẻ hiếu sắc, hẳn là vì cứu người nên tùy nghi ứng biến và đã xảy ra quan hệ thể xác với thiếu nữ này.

Và Hồ Thiết Sanh cũng đã nhận thấy hai nàng nổi cơn ghen, đành gượng cười nói :

- Lát nữa ngu huynh sẽ giải thích cho hai muội.

La Liên quen đường thuộc lối, tìm đến một gian thạch thất rộng lớn, chỉ thấy Bạch Long Xuyên, Thiên Đài Kỳ Si và Hắc Dao Khách đều bị giam tại đây.

La Liên mở khóa ra, Dư Mộng Chân dẫn trước bước vào, hướng về Bạch Long Xuyên nói :

- Bạch đại ca, đi mau. Nếu không nhờ thiếu nữ này cứu Hồ Thiết Sanh, e rằng chúng ta không một người nào có thể thoát thân khỏi đây.

Thiên Đài Kỳ Si đứng phắt dậy, cười hề hề nói :

- Bạch huynh, hãy nể mặt Dư Mộng Chân tiểu muội, không được ngang bướng. Theo Lữ mẫu thấy, có thể là Bạch Bạng cũng bị người âm toán, mất hết bản tính.

Bạch Long Xuyên thở dài não ruột :

- Chân muội, ngu huynh không rời khỏi đây đâu. Nhớ lại năm xưa đã trăm phương nghìn cách ngăn cản hôn sự của Lạc Dật với Bạng nhi, nay lòng vẫn còn ray rứt, cho dù Bạng nhi giết chết ngu huynh, ngu huynh cũng cam lòng nhắm mắt.

Hồ Thiết Sanh hoảng kinh :

- Theo lời La Liên, khi trời sáng Giáo chủ sẽ giết hết mọi người. Bạch tiên bối mà không đi, thật không phải là hành động sáng suốt.

Bạch Long Xuyên thở dài :

- Những năm gần đây, lão phu đã sờn lòng thối chí, chết đi cho xong. Lạc huynh có thể ở trong Phi Hồn Cốc, không màng đến sự nguy hiểm của bản thân, lão phu lẽ nào lại tham sống sợ chết.

Hắc Dao Khách lớn tiếng :

- Bạch huynh, việc gì cũng có thể làm gương, chẳng lẽ chuyện đùa mạng cũng có thể làm gương hay sao? Bạch huynh thử nghĩ xem, nếu Bạch huynh không chịu đi, mọi người làm sao có thể bỏ rơi Bạch huynh?

Bạch Long Xuyên nghiêm giọng :

- Các vị hãy đi mau, tuyệt đối không nên lo cho lão phu, lão phu không phải kẻ liều mạng, cam tâm ở lại đây dĩ nhiên cũng có niềm tin phần nào. Hôm qua lần đầu gặp lại Bằng nhi lão phu đã nhận thấy trên mặt y thoáng lộ vẻ trông mong, chứng tỏ Bằng nhi bị trúng độc không nặng, có thể cứu chữa nếu tìm được Bách Thảo Dật Tẩu Lý Bách Khí.

La Liên sốt ruột giục :

- Nhanh lên! Trời sắp sáng rồi, kéo muộn thì nguy mất.
- Bạch huynh, nếu Bạch huynh không đi, mọi người cũng không đi.

Bạch Long Xuyên giơ tay lên khỏi đầu, nghiêm mặt nói :

- Nếu các vị không đi, Bạch mỗ tự tuyệt ngay tại đây.

Mọi người cả kinh, biết Bạch Long Xuyên chẳng phải hù dọa, ông nói được là làm được, bất giác đều đứng thừ ra tại chỗ.

Dư Mộng Chân tuy thân thiết với Bạch Long Xuyên và Lạc Kỳ, nhưng chẳng thể vì tư hại công, liền lớn tiếng nói :

- Bạch đại ca đã nhất quyết ở lại thì xin hãy tùy cơ ứng biến, hết sức cẩn thận, mọi người nhất định sẽ tìm được Bách Thảo Dật Tẩu trong thời gian ngắn, chữa trị cho Lạc Dật và Bạch Bằng. Mọi người đi mau, đừng nên làm chuyện đại dột.

Đoạn quay sang Bạch Long Xuyên nói :

- Bạch đại ca hãy gắng bảo trọng.

Dứt lời, liền dẫn trước ra khỏi thạch thất.

Thiên Đài Kỳ Si nói :

- Bạch huynh tuyệt đối không nên bốc đồng, mọi người sẽ cố gắng nhanh chóng tìm được Bách Thảo Dật Tẩu, nếu thấy tình thế không ổn thì hãy tìm cách thoát thân.

Bạch Long Xuyên vẻ tự tin :

- Hãy yên tâm, Bằng nhi không bao giờ hạ sát lão phu đâu.

Mọi người từ biệt Bạch Long Xuyên, do La Liên dẫn đường ra khỏi Hận Thế giáo, trên đường La Liên lúc lúc lại ngoảnh ra sau nhìn Hồ Thiết Sanh cười ngọt lịm, khiến Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diêu Hồng hết sức tức tối.

Hắc Dao Khách lớn tiếng nói :

- Thiết Sanh, nếu ngươi không chê nhiều thì phải cho nàng ta mặc một chiếc quần chứ?

Mọi người thấy La Liên lúc phóng đi, vạt áo bị gió thổi tung, đùi mông cơ hồ lộ ra, mọi người bất giác cười phá lên.

Dư Mộng Chân bĩu môi nói :

- Trần huynh nói vậy mà không biết xấu hổ sao? Nên biết Thiết Sanh vì cứu mọi người mới phải cam đành cho nàng ta theo cùng, vậy mà Trần huynh không một lời cảm tạ, lại còn chế nhạo nữa.

Văn Thân Dã Tẩu Tư Mã Ngưu thắc mắc hỏi :

- Hồ Thiết Sanh, thật ra là chuyện gì vậy?

Hồ Thiết Sanh hết sức cảm kích Dư Mộng Chân đã giải vây cho mình, nghiêm giọng nói :

- Đêm qua La Liên đã giải cứu văn bối với điều kiện trao đổi là tính mạng của mọi người, văn bối chẳng thể vị kỷ để khiến mọi người hy sinh tính mạng, nên đã trình trọng nhận lời cho La Liên theo cùng.

Bạch Ngọc Quyên giọng bóp chặt :

- Nếu như còn có cô gái nào khác uy hiếp Sanh ca như vậy, Sanh ca cũng nhận cả hay sao?

Hồ Thiết Sanh nghiêm túc :

- Nếu là uy hiếp tính mạng riêng cá nhân ngu huynh, ngu huynh không bao giờ chau mày, còn như phen này ngu huynh mà không nhận lời, thử nghĩ ngu huynh sẽ mang lấy tội danh gì?

Bạch Ngọc Quyên cười khẩy :

- Ngụy biện, ai chứng kiến kia chứ?

Hồ Thiết Sanh không trả lời được, chuyện này chẳng tiện phân trần trước đám đông, nhưng chàng thật là oan.

Bạch Diêu Hồng thấy vậy bèn nói :

- Quyên muội, thôi đi. Theo tỷ tỷ nhận thấy, Sanh ca không phải là người đa tình hiếu sắc, bạ ai cũng yêu được.

La Liên hoàn toàn không hiểu tình cảm tế nhị giữa nam nữ, thấy Bạch Ngọc Quyên sùng sộ với Hồ Thiết Sanh, hết sức thắc mắc hỏi :

- Sanh ca, người vợ này của Sanh ca tại sao lại có thái độ như vậy với Sanh ca?

Hồ Thiết Sanh cười dở khóc dở, dang hai tay nói :

- La Liên, ngu huynh đã nói với muội rồi, những gì muội không hiểu hãy từ từ quan sát, đừng nói năng bừa bãi.

La Liên gật đầu :

- Tiểu muội biết rồi, nhưng chắc chắn tiểu muội không bao giờ có thái độ như vậy đối với Sanh ca.

Hồ Thiết Sanh thâm lắng đầu, La Liên nói vậy khác nào thêm dầu vào lửa.

Quả nhiên, Bạch Ngọc Quyên cười khẩy nói :

- Người không biết xấu hổ, ngay cả quần cũng không mặc như người mà cũng biết bợ đỡ lấy lòng. Hừ, thật là vô liêm sỉ.

La Liên lòng như một tờ giấy trắng, chẳng những không giận mà còn nhoẻn miệng cười, càng khiến Bạch Ngọc Quyên điên tiết, bĩu môi xì một tiếng dài.

Dư Mộng Chân thấy vậy nói :

- Ngọc Quyên, La Liên là một cô gái hiền lành trong trắng, không nên đối xử với nàng ta như vậy.

Dư Mộng Chân hiển nhiên rất thông cảm cho Hồ Thiết Sanh, Bạch Ngọc Quyên tuy tức giận nhưng không dám cãi lại, Hồ Thiết Sanh cảm kích đưa mắt nhìn Dư Mộng Chân.

Bỗng thấy tám bóng người phóng nhanh đến, cầm đầu chính là Ma Già Tiên Tử Bạch Băng, theo sau là bảy thiếu nữ khỏa thân.

Dư Mộng Chân liền tiến tới nói :

- Bạch Băng, người đuổi theo có việc gì?

Bạch Băng lạnh lùng :

- Để lại La Liên, nếu không một người cũng đừng mong thoát khỏi đây.

Dư Mộng Chân ôn tồn :

- Nàng ta đã trải qua cuộc sống nguyên thủy ở chốn hoang sơn quá đủ rồi, giờ tự nguyện theo bọn ta vào Trung Nguyên, người hãy buông tha cho nàng ta, nàng ta là một người con gái hiền lành.

Bạch Băng cười khẩy :

- Ấ đã phản bội bốn giáo và vi phạm điều cấm của bốn giáo, bốn Giáo chủ phải bắt về xử tội trước công chúng.

La Liên tái mặt, rúc đầu vào ngực Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh đẩy nàng ra, sải bước tiến tới nói :

- Sư mẫu, đồ nhi đã nhận lời đưa La Liên vào Trung Nguyên, đồ nhi đã hứa là phải giữ lời, không thể nào để La Liên ở lại đây.

Bạch Ngọc Quyên phóng tới, bi thiết nói :

- Mẫu thân không cần đến nữ nhi thật sao?

Bạch Băng phất tay, đẩy Bạch Ngọc Quyên lùi năm sáu bước, quần hùng đều kinh hãi, Bạch Băng lạnh lùng nói :

- Trong các vị, người nào thân thủ cao nhất?

Dư Mộng Chân vừa định đáp, Hồ Thiết Sanh đã vòng tay thi lễ với bà nói :

- Dư tiên bối, xin thứ cho vãn bối mạn phép, để vãn bối ứng phó cho.

Dư Mộng Chân gật đầu, trịnh trọng căn dặn :

- Đây là sư mẫu người, người ra tay hãy cẩn thận.

- Vâng, vãn bối đã biết rồi.

Hồ Thiết Sanh chậm rãi đi đến trước mặt Bạch Băng, cung kính nói :

- Sư mẫu có điều chi chỉ dạy?

Bạch Băng cười lạnh lùng :

- Trong số những người này, võ công của người cao nhất?

- Vâng, sư mẫu có điều chi...

Bạch Băng gắt giọng :

- Đừng gọi ta là sư mẫu, ta không phải sư mẫu của người. Nếu người tiếp nổi ta ba chiêu, La Liên sẽ để cho người dẫn đi.

- Đồ nhi tuân lệnh sư mẫu.

Chỉ thấy Bạch Băng nhẹ nhàng vung tay, nhanh như chớp chớp vào vai Hồ Thiết Sanh, Hồ Thiết Sanh nhẹ nhàng lách tránh, nào ngờ trào phong cách không chớp đến, soẹt một tiếng, vai áo Hồ Thiết Sanh đã bị chớp rách.

Hồ Thiết Sanh kinh hãi, võ công của bà như chẳng kém sư phụ, liền không dám khinh suất nữa.

Bạch Băng một chiêu đắc thủ, chiêu thức không thay đổi, lại chớp vào ngực Hồ Thiết Sanh.

Bạch Ngọc Quyên thấy chiêu thứ nhất Hồ Thiết Sanh đã kém thế, lòng mừng khôn tả, nàng vừa mong Hồ Thiết Sanh bại dưới tay mẫu thân, phải để La Liên lại, bớt đi một tình địch, nhưng vì yêu Hồ Thiết Sanh, lại không muốn chàng thua bại trước công chúng nên lòng nàng hết sức mâu thuẫn.

Lúc này Hồ Thiết Sanh đã thi triển Huyền Huyền Nhị Thức, chỉ nghe bùng một tiếng, hai người cùng bật lui một bước. Quần hùng thấy đều kinh hãi, Bạch Băng quả nhiên thân hoài tuyệt học.

Bạch Băng buông tiến cười khẩy, lại vung tay chớp vào mặt Hồ Thiết Sanh. Chiêu này hết sức ảo diệu, Hồ Thiết Sanh không sao hóa giải nổi, trong lúc nao núng, theo bản năng tung ra một chiêu kỳ học.

Chỉ nghe Bạch Băng bật lên một tiếng thẳng thốt, triệt chiêu lùi sau ba bước, trở mắt hỏi :

- Chiêu này người đã học được ở đâu?

Hồ Thiết Sanh đứng thờ ra, chính chàng cũng không rõ đó là chiêu thức gì, bèn đáp :

- Bẩm sư mẫu, chiêu này là do đồ nhi tự sáng chế.

Bạch Băng không tin quát :

- Lão! Chiêu này rất giống đường lối võ công của ta. Nói mau, ai đã truyền cho người?

Hồ Thiết Sanh cười dở khóc dở, nói thật mà sư mẫu không tin thì đành phải nói dối, liền đáp :

- Do một vị lão nhân quái đản truyền cho đồ nhi.

- Lão nhân quái đản ấy ở đâu? Danh tánh là gì?

- Đồ nhi cũng không biết ông ấy hiện ở đâu và cũng không biết danh tánh và lai lịch, xin thứ cho đồ nhi không thể phụng cáo.

Bạch Băng cười khẩy :

- Vậy lão chính là Ma Đạo Tôn Giả rồi.

Hồ Thiết Sanh nghe vậy liền động tâm, thầm nghĩ :

“Phải rồi, đó chính là chiêu thức mình đã tham ngộ được trong bài ca thứ nhì, vì câu cuối gặp một trừ đi thành chín không sao hiểu nổi, nên chỉ có thể kể được là nửa chiêu, vậy mà uy lực đã ghê gớm thế này, xem ra lợi hại hơn Huyền Huyền Nhất Thức và Huyền Huyền Nhị Thức rất nhiều.

Chỉ nghe Bạch Băng nghiêm giọng nói :

- Khi nãy bổn Giáo chủ đã hạn định ba chiêu, chỉ thắng người một chiêu cũng thua một chiêu, còn một chiêu hòa nhau, nên La Liên để người dẫn đi.

Dứt lời, khoát tay ra hiệu với bảy thiếu nữ, quay người phóng đi.

Bạch Ngọc Quyên cười khẩy nói :

- Vậy là bình yên vô sự rồi, đắc ý lắm phải không?

La Liên thấy Hồ Thiết Sanh đã có thể khiến cho Giáo chủ lui về, trở mắt nhìn chàng một hồi, đoạn lại ôm lấy vai chàng vui mừng reo vang.

Hồ Thiết Sanh lắc mạnh đầu, xô nàng ra nói :

- Liên muội đừng làm như vậy, lại quên lời dặn của huynh rồi sao?

Dư Mộng Chân thở dài :

- Vậy xem ra lão nhân kia hẳn là Ma Đạo Tôn Giả rồi. Chẳng rõ Bạch Băng sao biết ông ấy thế nhỉ?

Hồ Thiết Sanh trầm ngâm :

- Văn bối nhận thấy chiêu thức của sư mẫu na ná giống Huyền Huyền Thủ, chẳng hiểu lý do thế nào?

- Theo lão thân thấy, người cầm đầu đứng sau Hận Thế giáo hẳn là có quan hệ với Ma Đạo Tôn Giả.

Đến cửa biển dân cư đông đúc, Hồ Thiết Sanh mua cho La Liên một bộ y phục và giày vớ, bảo nàng mặc vào. Quả đúng là người đẹp nhờ lụa, hoa đẹp nhờ lá, sau khi trang điểm, nhan sắc La Liên chẳng kém gì Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diêu Hồng.

Mọi người đã bôn ba suốt mười mấy ngày trời, lúc này đều đã mệt mỏi, bèn ở lại cửa biển nghỉ qua đêm, hôm sau đi thuyền đêm Quảng Đông, thẳng đường tiến vào Trung Nguyên.

Đến Lạc Dương, quần hùng hội họp bàn tính, lắng Tấn Tuyên Đế không còn náu thân được nữa, cần phải dời địa điểm. Thế là quần hùng đã mua một trang viện ngay trong thành.

Sau đó chia nhau đi tìm Bách Thảo Dật Tẩu Lý Bách Khí, vì trước khi tìm gặp ông ta, quần hùng chẳng thể mở cuộc tấn công vào Phi Hồn bảo và Hận Thế giáo.

Hồ Thiết Sanh cùng Bạch Ngọc Quyên, Bạch Diêu Hồng và La Liên đi vào Mang Sơn.

Hai nàng họ Bạch vẫn không nói chuyện với La Liên nhưng La Liên ngây thơ hồn nhiên, chẳng hiểu hai nàng vì sao lại vậy nên càng thân mật với Hồ Thiết Sanh hơn.

Thế là hai nàng càng thêm ghen tức, cả Hồ Thiết Sanh cũng chẳng màng đến. Hai nàng phóng đi phía trước, như cố ý để cho hai người gần gũi vậy.

Mặt trời đã sang tây, ráng chiều nhuộm đỏ vòm cây. Hồ Thiết Sanh lớn tiếng nói :

- Chúng ta hãy nghỉ ngơi chốc lát, ăn chút lương khô rồi hẵng đi tiếp.

Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diêu Hồng dừng lại, nhưng ngồi ở chỗ xa bốn năm trượng, Hồ Thiết Sanh bèn nói :

- Liên muội, hãy đi mời hai vị tỷ tỷ đến đây.

La Liên liền chạy đến bên hai nàng, vui vẻ nói :

- Hai tỷ tỷ, Sanh ca mời hai vị đến kia.

Hai nàng trừng cho La Liên một cái, vẫn không đếm xỉa.

La Liên ngạc nhiên nói :

- Sanh ca, hai vị tỷ tỷ sao không nói chuyện? Trong người không được khỏe ư?

Hai nàng cười khẩy :

- Người không khỏe thì có, vớ vẩn.

La Liên như chợt nhớ ra :

- À! Tiểu muội biết rồi.

Hai nàng trợn mắt, La Liên nói tiếp :

- Sanh ca bảo tiểu muội không được nói năng bừa bãi, nhất là chuyện quan hệ giữa nam nữ.

Hai nàng càng thêm bực tức, Bạch Ngọc Quyên nói :

- Nói đi! Bậy gì y không nghe thấy đâu.

La Liên hạ thấp giọng :

- Hai vị tỷ tỷ đã có kinh nguyệt phải không?

Hai nàng cùng bĩu môi :

- Hừ! Người thật không biết xấu hổ.

Hồ Thiết Sanh thính giác linh mẫn, đã nghe rõ ràng, cười khở sở thâm nhủ :

- Nàng ta gì cũng không biết, cho theo cùng lại đâm ra không hợp với Ngọc Quyên và Diêu Hồng, mai một sẽ giao nàng ta cho Dư tiền bối, đàn bà chỉ dạy có lẽ nàng ta tiến bộ nhanh hơn.

Hồ Thiết Sanh đi đến, chia lương khô cho hai nàng và nói :

- Hai muội không nên như vậy. La Liên gì cũng không hiểu, có gì hãy cứ nói với ngu huynh được rồi.

Hai nàng cười khẩy :

- Không hiểu gì chứ? Không hiểu mà biết giành giật đàn ông, chẳng ngờ Sanh ca lại còn bênh vực ả ta...

Hai nàng lòng ngập lửa ghen hờn, đưa mắt nhìn nhau, quay người phóng đi.

Hồ Thiết Sanh vội lớn tiếng nói :

- Hai muội khoan đi đã, ngu huynh có điều cần giải thích.

Hai nàng tảng lờ, lát sau đã mấy dạng trong rừng tùng.

Hồ Thiết Sanh không yên tâm, quát :

- Đuổi theo mau.

Cùng La Liên phóng đi vào rừng tùng. Khu rừng này rất rộng, nằm trên triền núi, lúc này mặt trời đã lặn, trong rừng tối om, chẳng thấy bóng dáng hai nàng đâu cả.

Hồ Thiết Sanh cùng La Liên tìm suốt cả buổi trời vẫn không gặp Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diêu Hồng. Băng qua rừng, chỉ thấy hai nàng đang nấp sau một tảng đá to, đưa mắt nhìn vào một hào núi.

Thì ra trên hai tảng đá to trong hào núi có hai người ngồi đối mặt nhau, một là Phi Hồn bảo chủ Vô Sao Kiếm Lạc Dật, một là Hận Thế giáo chủ Ma Già Tiên Tử Bạch Băng.

Hai người cách nhau khoảng hai trượng, cùng chăm chăm nhìn nhau, có lúc thoáng chau mày ra chiều suy tư, có lúc mặt hiện sát cơ trừng mắt nhìn đối phương, nhưng không người nào lên tiếng.

Hồ Thiết Sanh bất giác thềm thở dài, nhủ :

“Hai người vốn là một đôi hiệp lữ và cũng là phu thê, bị người ám toán mất hết trí nhớ, ngồi đối mặt với nhau mà không nhận ra, thật đáng đau lòng”.

Bạch Ngọc Quyên lẳng lặng rơi nước mắt, Hồ Thiết Sanh đặt tay lên vai nàng truyền âm nói :

- Quyên muội đừng bi ai, ngu huynh tin chắc là có thể làm cho họ phục hồi trí nhớ.

Bỗng nghe Lạc Dật cất tiếng nói :

- Tôn giá là ai? Xinh đẹp thế này thật bổn nhân trong đời lần đầu mới gặp.

Bạch Băng lạnh lùng :

- Bổn nhân là Ma Già Tiên Tử Bạch Băng, đẹp hay không chẳng liên can gì đến tôn giá.

Bạch Ngọc Quyên nước mắt lại tuôn trào, hiển nhiên Bạch Băng tuy biết danh tánh mình, nhưng đã quên mất người đang ngồi trước mặt chính là chồng mình.

Lạc Dật trầm giọng :

- Bổn nhân là Bảo chủ Phi Hồn bảo.

Bạch Băng thoáng giật mình :

- Bổn nhân là Giáo chủ Hận Thế giáo.

Lạc Dật buông tiếng cười dài, chậm rãi đứng lên nói :

- Thật hân hạnh. Chúng ta đã phụng mệnh chủ nhân liên minh với nhau, nhưng đây là lần đầu gặp mặt. Từ lâu nghe danh Hận Thế giáo chủ thần kỳ cái thế, bổn Bảo chủ rất mong được mở rộng tầm mắt.

- Bổn Giáo chủ cũng có ý muốn ấy.

Bạch Băng dứt lời, chậm rãi đứng lên, lấy Ma già ra đưa lên miệng thổi.

Chỉ nghe âm điệu ngập đầy oán hận, khiến người lòng sôi sục căm thù, muốn hủy diệt hết tất cả những gì trước mắt.

Nhưng Lạc Dật mặt vẫn lạnh lùng, không hề bị tiếng già chi phối, rút trường kiếm ra, vung một cái trong không gian, phát ra tiếng rít lạnh lói.

Liền tức tiếng già của Bạch Băng chấn động, dường như âm điệu cũng thay đổi rất nhiều, rồi vụt im bặt, lạnh lùng nói :

- Tôn giá quả nhiên thân thủ phi phàm, chúng ta hãy với binh khí ẩn chứng vài chiêu nữa.

Lạc Dật buông tiếng cười khẩy, chẳng thấy xoay cổ tay, mũi kiếm đã trở vào ngực Bạch Băng. Chỉ nghe keng một tiếng, Ma già của Bạch Băng đã bị kiếm khí vô hình đẩy bật sang bên nửa thước.

Hồ Thiết Sanh hết sức bội phục, thầm nhủ :

“Cách nhau hai trượng mà có thể với kiếm khí từ mũi kiếm phát ra đã thương người, e rằng sư tổ cũng không làm nổi”.

Bạch Băng nhướng mày, Ma già trong tay lộn lên và quét ngang ra, chỉ nghe keng một tiếng, trường kiếm trong tay Lạc Dật cũng bị đánh bật một thước.

Bạch Ngọc Quyên chẳng hiểu sao lại hớn hở cười, chứng tỏ mỗi người đều có lòng riêng tư, mặc dù hai người đều không phải kẻ xa lạ, một là mẫu thân và một là phụ thân, nàng yêu thương mẫu thân hơn. Đó có lẽ vì nàng đã sống bên ngoại tổ phụ từ thuở nhỏ mà nên.

Hai người cùng thi triển một chiêu, người nào cũng có điểm độc đáo riêng, cùng buông tiếng cười một hồi, sau đó cách không giao thủ.

Cách giao thủ này gần giống như Bạch Long Xuyên và Lạc Kỳ ẩn chứng võ công hôm trước, chỉ thấy trường kiếm của Lạc Dật kết tụ một lớp sương trắng, mỗi lúc càng dày, và Ma già của Bạch Băng cũng từ trong lỗ bốc ra mấy luồng khí trắng, nghi ngút bay lên cao mấy trượng, gió núi lồng lộng mà không thổi tan được.

Bốn người hết sức kinh hãi, đồng thời Hồ Thiết Sanh nhận thấy chiêu thức của Bạch Băng không phải là Đại Già thập bát phách và Tiểu Già thập cửu phách của Bạch Long Xuyên, Lạc Dật cũng không phải là Thánh Giả Chi Kiếm, mà đều giống chiêu thức Huyền Huyền Thủ, nhưng lại không giống lắm.

Đồng thời hai người cách nhau hai trượng, nhưng đều vẻ mặt nặng nề, tập trung hết tinh thần. Trăm chiêu qua đi, chỗ tóc mai đã toát mồ hôi.

Bỗng, một bóng người xuất hiện ở đầu kia hào núi, từ từ đến gần Bạch Băng và Lạc Dật.

Hồ Thiết Sanh kinh hãi, Bạch Ngọc Quyên cũng phát hiện, sợ người ấy ám toán song thân, lập tức cùng Hồ Thiết Sanh tung mình xuống hào núi.

Bạch Ngọc Quyên và Hồ Thiết Sanh nấp vào sau hai mỏm đá nhộm, đưa mắt nhìn chỉ thấy người ấy vẫn tiếp tục tiến đến gần, chỉ còn cách Lạc Dật và Bạch Băng chừng sáu bảy trượng nữa thôi.

Bạch Ngọc Quyên vừa định hiện thân cảnh báo, nhưng Hồ Thiết Sanh kéo tay áo nàng nói :

- Hãy khoan, người ấy hình như là Bách Thảo Dật Tẩu, trên lưng như có rương thuốc, chẳng rõ ông ta lên lút đến đây làm gì?

Người ấy chỉ còn cách Lạc Dật và Bạch Băng chừng bốn trượng thì dừng lại, Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên lúc này lòng hết sức mâu thuẫn, hai người tuy là trưởng bối của họ nhưng vì trí nhớ đã mất, hiện đang ở thế đối địch với họ. Bách Thảo Dật Tẩu đến đây hẳn là có thâm ý, có thể nào định thừa cơ ám toán hai người chăng? Và vì sao lại ám toán?

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên đang phân vân, bỗng thấy người ấy vung tay, hai vệt sáng vàng bay ra như tia chớp, một nhắm vào huyệt não bộ của Lạc Dật, một nhắm vào huyệt Ngục Châm của Bạch Băng.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên bắt giác kinh hãi, cùng phóng ra hét to :

- Có người ám toán.

Lạc Dật và Bạch Băng thoáng giật mình, cùng phát giác phía sau có tiếng gió rít, liền lách sang bên một bước, hai vệt sáng vàng cùng rơi vào khoảng không.

Lạc Dật và Bạch Băng cùng buông tiếng cười khẩy, lạnh lùng nhìn nhau nói :

- Mai kia có cơ hội chúng ta hãy ẩn chứng lại.

Đoạn liền cùng phóng đi về hai hướng ngược nhau. Người ám toán phóng nhanh đến, nhặt lại hai mũi kim châm trên đất, quay sang Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên lớn tiếng nói :

- Lão phu vốn có lòng cứu người, nhưng đã bị hai người làm hỏng mắt khiến lão phu hoài phí mấy ngày tâm huyết, từ nay e khó mà gặp cơ hội thế này. Hai người là môn hạ của ai?

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên bâng hoàng, thì ra lão nhân này định cứu hai vị trưởng bối, nhưng kim châm của lão lại nhắm vào sau ót họ, nếu trúng thì chết mất còn gì?

Hồ Thiết Sanh trầm giọng nói :

- Văn bối là Hồ Thiết Sanh, đồ tôn của Tiên Kiếm Lạc Kỳ, đồ đệ của Vô Sao Kiếm Lạc Dật. Còn đây là Bạch Ngọc Quyên, con gái của Ma Già Tiên Từ Bạch Bằng tiền bối. Kim châm của tiền bối nhắm vào sau ót hai vị tiền bối ấy mà lại bảo là cứu họ, vậy chẳng phải nói bừa ư?

Bách Thảo Dật Tẩu thoáng giật mình, ha hả cười to nói :

- Lão phu cả đời chưa từng mắc nợ tình cảm của ai, và cũng không bao giờ tùy tiện giúp người. Hôm trước Dư Mộng Chân đã giải nguy cho lão phu khỏi lọt vào tay bọn Thiên Nhất bang, nên lão phu phải báo đáp đại ân ấy. Giờ đã bị hai người làm hỏng việc, lão phu đã tận tâm rồi, từ nay không còn vướng bận nữa.

Đoạn liền quay người bỏ đi, Hồ Thiết Sanh hốt hoảng nói :

- Vừa rồi văn bối không biết là tiền bối định cứu người, tưởng đâu có người ám toán hai vị tiền bối ấy nên mới lên tiếng cảnh báo, văn bối rất lấy làm hối hận, xin tiền bối lượng thứ. Còn về việc báo ân của tiền bối, theo văn bối thì cứu người là phải cứu cho trót, thế này thì chưa kể được là đã tròn trách nhiệm, chẳng hay tiền bối thấy có đúng không?

Bách Thảo Dật Tẩu cười khẩy :

- Lẽ ra vừa rồi rất có hy vọng, nhưng đã bị hai người làm hỏng, mà hai người lại là hậu nhân của họ, nên lão phu có thể phải tay rồi.

Bạch Ngọc Quyên bi thiết nói :

- Lão tiền bối, xin hãy cứu giúp gia mẫu, lão nhân gia ấy trước kia không phải là người lạnh lùng tàn bạo như vậy, lão tiền bối lẽ nào thấy chết không cứu?

Bách Thảo Dật Tẩu tức giận :

- Lão phu đã nói là không màng đến nữa, hai người nói nhiều cũng vô ích.

Đoạn liền quay người phóng đi, Hồ Thiết Sanh bất giác phùng lửa giận, thầm nhủ :

“Vậy kể được là đã tròn trách nhiệm rồi ư? Nếu thật sự lão có lòng cứu người để báo đáp ơn giải nguy, lẽ ra cần phải tìm cơ hội nữa, cho đến khi nào cứu được mới thôi”.

Hồ Thiết Sanh buông tiếng cười khẩy, toàn lực thi triển khinh công đuổi theo, chưa được nửa dặm đã đón đầu chặn lại nói :

- Tiền bối nếu biết đầu hổ đuôi rắn, buông tay từ đây thì đâu xứng đáng là một người hiệp nghĩa...

Bách Thảo Dật Tẩu trầm giọng :

- Lão phu vốn dĩ chẳng phải là người hiệp nghĩa anh hùng gì hết, chỉ cầu mong được sống an nhàn là đủ rồi. Sao? Người định vô lễ với lão phu ư?

- Tiền bối y thuật khoáng thế mà lại bỏ không dùng đến, để cho bọn gian tà lộng hành trong võ lâm, văn bối không thể trở mặt nhìn gia sư và gia mẫu bị người lợi dụng, đành phải dùng bạo lực với tiền bối.

Bách Thảo Dật Tẩu cả giận :

- Tiểu tử ngươi dù có bản lĩnh thông thiên cũng chẳng thể điều khiển ý chí của lão phu, lão phu đã không ra tay, ngươi có giết lão phu cũng uống công thôi.

Hồ Thiết Sanh cười khẩy :

- Biết nhân không làm tức là gian, mang ơn không báo tức là ác. Lý tiền bối, vì không thể để cho tiền bối lọt vào tay bọn tà bang, văn bối đành phải đắc tội.

35. Chương 35: Hồi 35

Đoạn liền lướt tới, lập tức thi triển Huyền Huyền Nhất Thức.

Bách Thảo Dật Tẩu tuy bối phận ngang với Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên, song vì cả đời nghiên cứu y học, võ công không có gì đặc sắc. Khi Hồ Thiết Sanh chưa xuất thủ, ông tưởng đâu Hồ Thiết Sanh chỉ là khinh công trác tuyệt, còn võ công hẳn chẳng có gì cao minh, nào ngờ chưa kịp phản ứng, cổ tay đã bị Hồ Thiết Sanh nắm giữ.

Bách Thảo Dật Tẩu giờ mới biết là mình đánh giá lầm về chàng thiếu niên này, nhưng muốn thoát thân thì đã muộn. Ngay khi ấy, bỗng nghe một tiếng quát to :

- Sanh nhi, dừng tay ngay.

Hồ Thiết Sanh nghe ra là tiếng nói của Dư Mộng Chân, không dám trái lời, liền rút tay về và lùi sau ba bước, trong khi ấy Bách Thảo Dật Tẩu đã quay người phóng nhanh đi. Hồ Thiết Sanh hết sức tiếc, phải chỉ Dư tiên bối đến muộn một chút, mình hẳn đã chế ngự được lão quái này rồi.

Dư Mộng Chân thở dài :

- Phen này thì kể như hết hy vọng rồi.

Hồ Thiết Sanh lấy làm lạ hỏi :

- Tiên bối nói vậy nghĩa là sao?

- Bách Thảo Dật Tẩu phát ra hai mũi kim châm ấy chính là tuyệt học khoáng chế Kim Châm Quá Não, tinh hoa của châm cứu học, có thể trị bách bệnh...

Hồ Thiết Sanh vẫn chưa tin nói :

- Chẳng lẽ một người đại não bị kim châm xuyên thủng mà có thể không chết, và còn có thể chữa trị kỳ chứng ư?

- Nói ra quả là khó thể tin được, khi xưa gia sư cũng tinh thông môn kỳ học này nên lão thân cũng biết chút ít. Nguyên lý là điều chỉnh thần kinh và khí huyết trong cơ thể con người. Môn học này có ba phương pháp, gồm kích thích, kềm chế và dẫn đạo. Lúc kim đâm cần cẩn thận nhận định huyết vị và độ sâu thật chuẩn xác, nên còn có tám cách đâm kim...

Thiên Đài Kỳ Si sốt ruột ngắt lời :

- Dư cô nương, mọi người đều phải đến đây học phương pháp châm cứu, giờ lão quỷ Lý Bách Khí đã bỏ trốn, phen này e sẽ cao bay xa chạy, chúng ta có nên đuổi theo hay không?

Dư Mộng Chân nói :

- Không cần, lão quỷ ấy tính rất quái đản, người ta càng cầu khẩn hoặc cưỡng bức lão, lão càng không màng đến, nhưng nếu tỏ ra thần nhiên thì lão lại tự động giúp. Khi này lão chỉ là nói dối, nếu không phục hồi được trí nhớ cho Lạc Dật và Bạch Băng, lão sẽ vĩnh viễn không sao chịu nổi, nên rất có thể lão vẫn tìm cách ngấm ngầm chữa trị.

Hắc Dao Khách tiếp lời :

- Dư cô nương nói nghe nhẹ nhõm quá, hiện Thiên Nhất bang đang quyết bắt bằng được lão ta, vạn nhất lão ta lọt vào tay họ thì biết tính sao? Theo Trần mỗ thì tốt hơn hãy bảo Hồ Thiết Sanh bám theo bảo vệ, xem thử lão ta có ngấm ngầm tìm cách chữa trị hay không, nếu không phải, Hồ Thiết Sanh lập tức ra tay bắt giữ lão ta.

Dư Mộng Chân trầm ngâm :

- Ngắm ngẫm theo bảo vệ thì được, còn như dùng vũ lực bắt giữ lão ta, e rằng lão ta không chịu khuất phục, không khéo lại đâm ra tệ hại hơn.

Tư Mã Ngưu trầm giọng nói :

- Bây giờ chúng ta không cần lo nghĩ quá nhiều, nếu lão tiểu tử ấy mà không chữa trị, chúng ta đành phải ra tay trước để khỏi lọt vào tay bọn Phi Hồng Bảo và Hận Thế giáo. Lão phu tin chắc một người bằng xương bằng thịt, chẳng ai là không sợ chết, đến lúc ấy nếu lão ta dám cự tuyệt chữa trị, lão phu sẽ cho lão ta nếm mùi Khâu Dẫn Toàn Khiếu (giun chui lỗ).

Dư Mộng Chân quay sang Hồ Thiết Sanh nói :

- Thiết Sanh, vậy ngươi hãy đi mau, mọi hành động đều phải thận trọng, nếu tránh xung đột càng tốt, không nên khiến cho lão ta bẽ mặt.

Hồ Thiết Sanh gật đầu :

- Vâng, vâng bối đi ngay. Nhưng La Liên không hiểu chút gì về nhân tình thế thái, xin tiền bối hãy chỉ dạy cho.

Đoạn liên thi triển khinh công đuổi theo hướng đi của Bách Thảo Dật Tẩu, nhưng vì quá trễ nải, lão ta đã sớm mất dạng, Hồ Thiết Sanh đuổi suốt bốn năm mươi dặm, chẳng thấy một bóng người nào cả.

Hồ Thiết Sanh thầm nhủ :

“Lão ta phen này đào thoát chắc chắn không ẩn náu trong Mang Sơn, quanh đây Vương Ốc sơn là gần nhất, sao mình không đến đó tìm thử xem?”

Ra khỏi Mang Sơn, chàng vào một tiểu trấn ăn uống, xong lại mang theo lương khô và nước uống, thẳng đường phóng đi đến Vương ốc Sơn nằm ở ranh giới Sơn Tây và Hà Nam.

Wương Ốc sơn gồm ba tầng, hình dạng như ngôi nhà, tương truyền là nơi tầm đạo của Hiên Viên, trên đỉnh có Tiếp Thiên Đàn, đông có Nhật Tinh Phong, tây có Nguyệt Hoa phong, giữa có Hắc Long động, trước có Thái Ất Trì tức là nơi phát nguồn Tế Thủy.

Hồ Thiết Sanh một mạch phóng đến Hắc Long động, tìm suốt nửa ngày trời cũng không có gì hết, lúc này đã là canh một, chàng tiếp tục phóng đi về phía Nguyệt Hoa phong ở hướng tây.

Vàng trắng sáng treo trên trời đông, cảnh sắc hết sức tuyệt vời, nhưng Hồ Thiết Sanh lúc này không còn lòng dạ thưởng thức, thẳng đường phóng đi lên đỉnh Nguyệt Hoa phong.

Khi sắp đến đỉnh núi, bỗng nghe một tiếng rú thảm thiết từ trong vách núi vọng ra.

Chàng giật mình sửng sốt đưa mắt nhìn về phía ấy, đó là một vách núi đối diện, nơi giữa chừng vách núi dường như có một sơn động, cửa động bị cỏ dại và dây leo che phủ, tiếng rú thảm thiết chính là vọng ra từ nơi đó.

Hồ Thiết Sanh phóng đi đến dưới vách núi, ngược lên nhìn, cửa động cách khoảng bốn mươi mấy trượng, tuy không có chỗ bám víu nhưng với khinh công của chàng hiện nay, muốn lên cũng chẳng có gì là khó khăn.

Chàng tung mình lên cao khoảng mười lăm trượng, bám vào vách núi, nấp một hơi chân khí, lại lên cao gần mười lăm trượng, lúc này chỉ còn cách cửa động mười mấy trượng nữa thôi.

Chàng lại vọt lên lần nữa đã đến cửa động. Sơn động này rất nhỏ, phải khom lưng cúi đầu mới chui vào được, hơn nữa dây leo chẳng chịt, chỉ có một khe hở có thể vào mà thôi.

Hồ Thiết Sanh không dám khinh suất, rút trường kiếm trên lưng xuống, chui qua khe hở, bên trong rất rộng nhưng tối om. Chàng cẩn thận đề phòng, nép sát vào vách đá từ từ đi vào, khoảng bốn năm trượng bỗng nghe tiếng soàn soạt từ trong vọng ra, như có người đang xé vải lụa hay lột da thú.

Hồ Thiết Sanh hết sức cẩn thận đi đến bên ngoài khe cửa một gian thạch thất, nhìn qua khe cửa, bắt giác bàng hoàng kinh hãi, suýt nữa kêu lên thành tiếng.

Thì ra trên vách thạch thất có treo rất nhiều đầu người, tay người và tim gan ngũ tạng, trong một hồ đá chất đầy xác người máu me bết bết, hết sức ghê rợn.

Và những tay chân thân thể người chết dường như đều là trẻ con, chỉ có một người lớn, đó chính là người đang bị Bách Thảo Dật Tẩu mổ đầu chẻ sọ.

Hiển nhiên, tiếng rú thảm thiết vừa rồi chính là người bị chẻ sọ này, chỉ thấy Bách Thảo Dật Tẩu quần quanh lưng một chiếc yếm, tay phải thò vào trong sọ não người ấy.

Hồ Thiết Sanh đầu từng thấy cảnh tượng và thủ đoạn nào tàn bạo thế này, bất giác lửa giận xung thiên, vịn tú mười thành công lực một chưởng bổ ra, cánh cửa đá liền bị đánh vỡ nát.

Bách Thảo Dật Tẩu như không hề hay biết, tay phải vẫn thò vào trong xương sọ người chết vẫn không rút về, chỉ với tay trái đón lấy một chưởng của Hồ Thiết Sanh.

Bình một tiếng, xương vai Bách Thảo Dật Tẩu bị đánh vỡ nát, rút tay về loạng choạng lui đến bên vách đá.

Lão vừa thấy Hồ Thiết Sanh, mắt liền lộ vẻ hung tợn và co giật liên hồi, tức giận nói :

- Tiểu tử, lần này ngươi không còn oán trách lão phu được nữa... Thế là hết... Hết tất cả rồi.

Hồ Thiết Sanh cười lạnh lùng :

- Lão tặc, võ lâm đồn đại lão là một vị thần y cái thế và là người cương trực đôn hậu, tuy tính quái đản nhưng cũng được kể là chính nhân quân tử, nào ngờ lão lại là một đao phủ tàn ác thế này.

Bách Thảo Dật Tẩu tiu ng్ひu :

- Hết rồi! Cho dù bọn lão quỷ kia lấy mạng lão phu, lão phu cũng đành chịu bó tay, vô phương cứu chữa rồi.

Hồ Thiết Sanh gắt giọng :

- Lão giết nhiều người thế này và còn mổ xẻ thi thể của họ, họ có thù oán gì với lão hả?

Bách Thảo Dật Tẩu lẩm bẩm :

- Lý Bách Khí này cả đời chưa từng mắc nợ tình cảm kẻ khác, phen này tuy vẫn chưa đạt mục đích cứu người, nhưng lỗi không phải ở lão phu, mà là tên tiểu tử này liên tiếp phá hoại, mong thần linh chứng giám...

Hồ Thiết Sanh bàng hoàng, con tim trĩu nặng xuống, cúi xuống nhìn thi thể bị chẻ sọ, lúng búng nói :

- Chẳng lẽ... đây là gia sư Lạc Dật? Lão... lão đang chữa trị cho ông ấy?

Bách Thảo Dật Tẩu ngẩng đầu lên, mắt ngập đầy lửa giận nói :

- Người này tuy không phải sư phụ ngươi, nhưng có liên quan đến chứng mất trí nhớ của y, lão phu định dùng tủy não của Bàn Long Đao Cổ Nguyên cấy vào não sư phụ ngươi, nào ngờ đã hoài công...

Hồ Thiết Sanh như bỗng chốc bị rơi xuống hố băng, thì ra đây là thi thể của Bàn Long Đao Cổ Nguyên, người này cả đời gian ác, chết chẳng có gì oan uổng, nhưng những tay chân trẻ con treo trên vách kia là của ai? Chẳng lẽ trẻ con cũng là kẻ xấu sao?

Bách Thảo Dật Tẩu biết ý nghĩ của chàng, bèn nói :

- Đó là đầu và tay chân của loài khỉ vượn, lão phu mổ xẻ để nghiên cứu. Ôi! Thế là hết...

Bách Thảo Dật Tẩu vừa dứt lời, bỗng nghe âm một tiếng, vách đá sau lưng lão hiện ra một cửa nhỏ, lão le làng ngả người vào, cửa đá liền đóng lại ngay.

Hồ Thiết Sanh quát to :

- Tiền bối khoan đi đã.

Chàng ra sức xô mạnh vào vách đá, không chút động đậy, bất giác ngẩn người. Chàng tin chắc nội lực của Bách Thảo Dật Tẩu không cao hơn mình, bèn quét mắt nhìn quanh, mới phát hiện có dấu hai bàn chân trên đất.

Hiển nhiên dấu chân này chính là hệ thống mở cửa, liền dẫm vào dấu chân trên và dựa người vào vách đá, quả nhiên cửa đá mở ra, chàng ngã người vào trong.

Hồ Thiết Sanh với thể Lý Ngư Đả Đỉnh vọt xa hơn trượng, cửa đá từ động đóng lại. Thì ra đây là một gian thạch thất, chỉ nghe tiếng vượn kêu chí chóe, có không dưới trăm con.

Gian thạch thất này có một cánh cửa, chàng không dám chậm trễ, mở cửa phóng ra nhưng Bách Thảo Dật Tẩu đã mất dạng.

Hồ Thiết Sanh thâm tự trách, nếu kỳ chứng của sư phụ và sư mẫu bắt trị mình sẽ phải chịu hoàn toàn trách nhiệm, chàng ra khỏi cửa động đưa mắt nhìn, nào còn bóng dáng của Bách Thảo Dật Tẩu đâu nữa.

Hồ Thiết Sanh giẫm chân lia lịa, biết tính sao đây? Lão ta bỏ đi phen này, hăn khó mà tìm gặp được. Chàng phi thân xuống vách núi, tiếp tục thi triển khinh công phóng đi lên đỉnh núi.

Nào ngờ chưa đến đỉnh núi đã nghe tiếng sát phạt vang dậy, Hồ Thiết Sanh lên đến đỉnh núi đưa mắt nhìn, chỉ thấy Bách Thảo Dật Tẩu đang động thủ với Bạch Phàm, còn nhóm quần hùng Dư Mộng Chân cũng đang giao đấu với bọn Thiết Ông Xung.

Bách Thảo Dật Tẩu rõ ràng không phải địch thủ của Bạch Phàm, nhưng tạm thời chưa đến nỗi nguy hiểm tính mạng, nhưng Dư Mộng Chân cùng Thiên Đài Kỳ Si và Hắc Dao Khách ba người ứng phó với một Thiết Ông Xung mà vẫn chưa giành được thế thượng phong.

Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diêu Hồng đối phó với Vân Trung Phiêu Cổ Thương, đôi bên ngang sức.

La Liên động thủ với Âm Dương song sát, công thủ ung dung, chứng tỏ võ công của nàng cao hơn Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diêu Hồng rất nhiều.

Tư Mã Ngưu đối phó với Bạch Long Sơn, còn Tiểu Lục Tử thì đón tiếp Thái Cực nhị tuyệt.

Hồ Thiết Sanh cân nhắc tình thế, nhận thấy Bách Thảo Dật Tẩu là nguy hiểm hơn hết, liền tung mình lao về phía ấy. Bạch Phàm biết không phải đối thủ, vừa định bỏ chạy, nào ngờ Bách Thảo Dật Tẩu lại vùng chưởng tấn công Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh lớn tiếng nói :

- Tiền bối sao lại đứng về phía hăn thế này?

Bách Thảo Dật Tẩu cười khẩy :

- Đứng về phía nào cũng vậy thôi. Tiểu tử ngươi nếu không lui ra, lão phu cũng chẳng cần màng đến thân phận, sẽ liên thủ đối phó với ngươi.

Hồ Thiết Sanh lách sang bên tránh khỏi một chưởng, trầm giọng nói :

- Vậy thì tại hạ cũng không khách sáo nữa.

Đoạn Huyền Huyền Thủ lập tức tung ra, Bạch Phàm biết rõ lợi hại vội lùi nhanh ra xa hơn trượng, Bách Thảo Dật Tẩu hự lên một tiếng, người văng bay ra xa gần hai trượng.

Bạch Phàm liền thừa cơ tung mình lao đến, Hồ Thiết Sanh đâu thể để cho hăn đắc thủ, lại một chưởng bổ ra, Bạch Phàm đành phải lách tránh sang bên ba bước, nhưng Bách Thảo Dật Tẩu đã thừa cơ đứng lên vùng chưởng tấn công Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh không tránh né, loáng cái đã chộp lấy mạch môn Bách Thảo Dật Tẩu. Bạch Phàm lại thừa cơ từ phía sau công đến, Hồ Thiết Sanh búng lửa giận, quay người toàn lực quét ra một chưởng.

Bạch Phàm rú lên một tiếng đau đớn, bật lùi năm sáu bước, Bách Thảo Dật Tẩu liền thừa cơ bỏ chạy, phóng nhanh xuống núi.

Hồ Thiết Sanh vừa định đuổi theo, bỗng nghe một chuỗi cười sắc lạnh vang lên phía sau, vội quay phắt lại. Chỉ thấy một người bịt mặt nhỏ thó đang đứng cách chàng khoảng một trượng.

Cuộc chiến liền tức đình chỉ, hiển nhiên ngoài một mình Thiết Ông Xung ra, không ai biết lai lịch của người này, chỉ thấy Thiết Ông Xung ôm quyền thi lễ nói :

- Xin chào Vu đương gia.

Người bịt mặt lạnh lùng :

- Xin chào.

Thái độ thật ngạo mạn, Thiết Ông Xung liền đỏ mặt hết sức ngượng ngùng, nhưng lại không dám phát tác, đủ thấy thân thủ người bịt mặt này cao hơn lão rất nhiều, nhưng nghe khẩu khí của họ thì dường như bối phận ngang nhau.

Hồ Thiết Sanh biết người bịt mặt này hẳn là kẻ cầm đầu đứng sau Phi Hồn bảo và Hận Thế giáo, nhưng chẳng chút khiếp sợ, trầm giọng nói :

- Tôn giá là người cầm đầu Phi Hồn bảo và Hận Thế giáo phải không?

Người bịt mặt lạnh lùng :

- Đúng vậy.

- Gia sư Lạc Dật và sư mẫu Bạch Băng phải chăng đã bị tôn giá ám toán mất đi trí nhớ?

- Đúng vậy.

Thiên Đài Kỳ Si ha hả cười to nói :

- Hạng tiểu nhân chuyên ám toán người mà cũng làm bộ làm tịch lên giọng kẻ cả, thật đáng nực cười.

Người bịt mặt cười khẩy :

- Tôn giá có biết mắng nhiếc lão phu đáng tội gì không?

Thiên Đài Kỳ Si cười hóm hỉnh :

- Lữ mỗ là người ham sống sợ chết, lòng sói gan thỏ, chỉ chuyên ám toán sau lưng kẻ khác, đâu dám mắng nhiếc trước mặt tôn giá.

Người bịt mặt buông tiếng cười khẩy, chấp tay sau lưng đi chậm rãi tiến đến gần Thiên Đài Kỳ Si.

Hồ Thiết Sanh lướt tới, chặn lại :

- Tôn giá ám toán gia sư với dụng tâm gì?

- Tiểu tử ngươi mà xứng đáng hỏi lão phu ư?

Hồ Thiết Sanh cười khẩy :

- Lão tặc, chẳng phải Hồ mỗ nói khoác, lão tuy thân thủ cao hơn Thiết Ông Xung một bậc, nhưng cũng chẳng hù dọa được ai, hãy tiếp Hồ mỗ một chương rồi hẵng khoác lác.

Dứt lời đã vung tay xuất chương, Huyền Huyền Nhị Thức tung ra, bùng một tiếng, hai người giao thủ một chương, cả đỉnh núi cơ hồ hoàn toàn bị bụi cát phủ trùm.

Hồ Thiết Sanh bật lùi ba bước dài, người bịt mặt cũng lùi sau một bước dài, chẳng những Hồ Thiết Sanh hết sức kinh hãi, mà cả người bịt mặt cũng không dám khinh địch nữa.

Người bịt mặt buông tiếng cười ghê rợn, trầm giọng nói :

- Tiểu tử, ngươi còn ngông cuồng hơn cả lão phu, hãy tiếp lão phu một chương nữa.

Bùng một tiếng, lần này Hồ Thiết Sanh bật lui bốn bước dài, người bịt mặt chỉ lùi sau nửa bước dài, lão không ngớt bật cười hắc hắc và từ từ tiến tới.

Hồ Thiết Sanh thâm kinh hãi, vận tụ toàn bộ công lực, thi triển nửa chiêu Huyền Huyền Tam Thức vừa nghiên cứu ra, chỉ nghe bùng một tiếng, người bịt mặt bật lên một tiếng sững sốt, lùi sau ba bước dài và Hồ Thiết Sanh cũng lùi sau bốn bước dài, chứng tỏ chàng vẫn kém đối phương một bậc.

Người bịt mặt bùng sát cơ nói :

- Tiểu tử, thật không ngờ trên đời này người có thể tiếp lão phu ba chiêu mà lại là một tên nhãi ranh miệng còn hôi sữa, nếu ngay cả ngươi mà lão phu không trừ được nổi, sao thể độc bộ thiên hạ?

- Lão tặc, người hiểm ác đê hèn như lão vĩnh viễn cũng chẳng thể độc bá thiên hạ, chớ mơ tưởng.

Người bịt mặt cả giận :

- Tiểu tử, nếu lão phu mà không cho ngươi thưởng thức một chiêu kỳ học, ngươi tưởng lão phu không còn tuyệt kỹ nữa.

Chỉ nghe phù một tiếng, áo dài trên mình lão phồng lên, đó là hiện tượng cương khí đã luyện đến cảnh giới Lưu Hỏa Thuần Thanh, các cao thủ bạch đạo thấy vậy thấy đều biến sắc.

Hồ Thiết Sanh cũng không khỏi kinh ngạc, vừa định vận hết công lực bình sanh, bỗng nghe gần đầu đó vang lên một giọng già nua nói :

- Gặp một trừ đi chín thành chính một.

Hồ Thiết Sanh thoáng ngẩn người, chợt hiểu ra nửa chiêu Huyền Huyền Tam Thức còn lại, vừa lúc chiêu lực của người bịt mặt ập đến, Hồ Thiết Sanh bèn cầu may vùng chưởng đón tiếp.

Chỉ nghe một tiếng vang như long trời lở đất, chiếc áo dài của người bịt mặt rách toạt, loạng choạng lùi sau ba bước dài.

Hồ Thiết Sanh cũng hự lên một tiếng, lùi sau ba bước dài, hai cánh tay không sao cất lên được nữa, cát đá văng bay rợp trời, rơi xuống như mưa.

Tất cả cao thủ hiện diện đều kinh hoàng đến thuôn mặt ra, Thiết Ông Xung và người bịt mặt cũng không ngoại lệ, ngoài tiếng thở mạnh, không còn tiếng động nào khác.

Người bịt mặt bỗng ngược lên phát ra một tiếng hú ghê rợn, trầm giọng nói :

- Tiểu tử, trên đời này duy chỉ có ngươi là kinh địch của lão phu, nếu lão phu mà không trừ khử ngươi, một ngày nào đó ngươi ắt sẽ trở thành họa tâm phúc của lão phu.

Song chưởng giơ lên, lòng bàn tay đỏ như lửa, chậm chậm đẩy ra.

Đột nhiên, một vệt sáng tím từ trên núi bay lên, bộp một tiếng rơi xuống cạnh Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh mừng rỡ, các cao thủ bạch đạo cũng thở phào, thì ra đó là ngọn Ma đao màu tím. Hồ Thiết Sanh nhặt lên, choang một tiếng, ánh tím chớp chóa, bổ thẳng vào chưởng kinh của người bịt mặt.

Người bịt mặt biết rõ lợi hại, vội thu hồi chưởng lực, lùi nhanh ra xa hơn trượng, trầm giọng quát :

- Lui.

Đoạn quay người dẫn trước phóng đi xuống núi, bọn Thiết Ông Xung với thủ hạ cũng vội lần lượt theo sau.

Dư Mộng Chân lắc đầu nói :

- Thiết Sanh, vừa rồi nếu không nhờ Ma đao xuất hiện, chiêu ấy e ngươi không chết cũng thọ trọng thương, ngươi có biết đó là chiêu pháp gì không?

Hồ Thiết Sanh trầm ngâm :

- Lòng bàn tay đỏ rực, văn bối chưa từng thấy, chẳng hay đó là tà công gì vậy?

- Thật ra võ công trong thiên hạ không phân biệt chính tà, sử dụng chính thì là chính, sử dụng tà thì là tà. Đó là Xích Sát chưởng, trên đời này ngoại trừ Ma Đao Tôn Giả, e rằng không một ai tiếp nổi.

- Dư tiền bối đã biết chiêu pháp của người này, hẳn biết lão là ai chứ?

- Không hẳn, người này đồng lõa với Thiết Ông Xung, có lẽ là mấy lão ma đầu ngang danh với Thiết Ông Xung khi xưa, nhưng Xích Sát chưởng là tuyệt học võ lâm, chưa từng nghe nói người nào đã luyện môn chưởng pháp này.

Hồ Thiết Sanh bỗng lo lắng nói :

- Dư tiền bối, Bách Thảo Dật Tẩu đã chạy mất rồi, biết tính sao đây?

Dư Mộng Chân thoáng chau mày :

- Lão ta nói là kế hoạch cứu người của lão ta đã bị người phá hoại, thật ra là làm sao?

Hồ Thiết Sanh bèn kể lại những gì đã chứng kiến khi nãy. Nghe xong Dư Mộng Chân gật đầu nói :

- Không hề gì, người này càng quái đản càng thì càng giữ uy tín, lão đã mắc nợ ơn huệ của người ta là phải hoàn trả, nếu không chẳng thể yên tâm, lão sợ dĩ bỏ chạy chỉ là muốn tránh sự quấy nhiễu thôi.

Bỗng, tiếng nói già nua khi nãy lại từ dưới núi vọng lên :

- Hiện Phi Hồn bảo với Hận Thế giáo và Thiên Nhất bang đã liên kết với nhau, một ngày gần đây hẳn là sẽ tung ra hết toàn lực lượng, mọi người phải hết sức cẩn thận.

Hồ Thiết Sanh vội lớn tiếng gọi :

- Tiền bối! Tiền bối!

Đồng thời tung mình phóng đi về phía phát ra tiếng nói, nhưng chẳng thấy bóng dáng một người nào.

Dư Mộng Chân nói :

- Vị tiền bối này đã không muốn hiện thân, nóng lòng cũng vô ích. Giờ chúng ta cần phải tìm cách ứng phó đại địch, ba tổ chức tà ma này liên hợp với nhau, thực lực rất là hùng mạnh, chúng ta chỉ có thể dùng mưu trí chứ không nên dùng vũ lực đối phó.

Thiên Đài Kỳ Si đề nghị :

- Hay chúng ta hãy ra tay trước, trong lúc bọn họ chưa liên kết xong, chúng ta giáng một đòn bất ngờ, khiến họ không kịp trở tay, thế nào?

Hắc Dao Khách gật đầu :

- Không sai, nếu chờ họ kéo đến tấn công chúng ta, hẳn là thực lực hết sức hùng mạnh, chúng ta khó mà đương cự nổi.

Tư Mã Ngưu tán đồng :

- Dư cô nương hãy ban lệnh đi, bọn này nói là làm, cần phải giành lấy tiên cơ, giáng cho đối phương một đòn sấm sét mới được.

Dư Mộng Chân do dự :

- Chúng ta phen này vào Phi Hồn bảo nhiệm vụ quan trọng nhất là giải cứu Lạc Kỳ và Lạc Dật, Bạch Long Xuyên và Bạch Băng, rồi mới có thể phóng tay quyết một phen tử chiến.

Nhưng Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên đã mắc phải chứng cố chấp, hẳn không chịu rời khỏi, chúng ta phải tìm cách chế ngự họ, đưa ra khỏi Phi Hồn bảo rồi hãy tìm cách chế ngự Lạc Dật và Bạch Băng, nhưng việc này thật chẳng dễ dàng.

Thiên Đài Kỳ Si góp ý :

- Thế này vậy! Lữ mã cùng Trần huynh và Tư Mã huynh ba người tìm cách chế ngự Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên, Dư cô nương với Hồ Thiết Sanh chia nhau đi chế ngự Lạc Dật và Bạch Băng. Tuy chia nhau hành động nhưng thời gian phải thống nhất, để tránh trường hợp một nhóm thất bại ảnh hưởng đến nhóm khác, số người còn lại chờ ở ngoài, khi nào cứu người ra xong, giao cho một người canh giữ, sau đó chúng ta toàn lực tấn công.

Dư Mộng Chân ngẫm nghĩ một hồi, gật đầu nói :

- Giờ cũng đành phải vậy thôi. Hiện chưa đến canh hai, chúng ta hãy lên đường ngay. Nhưng các vị hãy nhớ lấy, việc cứu người của chúng ta cần phải dùng mưu trí, tối kỵ bất dây động rừng, tuyệt đối không được để cho đối phương phát hiện chúng ta, nếu không, dù cứu được người cũng khó thể rút lui an toàn, bởi thực lực của họ quá hùng hậu.

Quần hùng lập tức lên đường, chưa canh ba đã đến Phi Hồn bảo, năm người từ năm hướng khác nhau lên vào.

Dư Mộng Chân phụ trách cứu Bạch Băng, Hồ Thiết Sanh cứu Lạc Dật, Thiên Đài Kỳ Si và Tư Mã Ngưu cứu Lạc Kỳ, Hắc Dao Khách cứu Bạch Long Xuyên.

Hãy nói về Hồ Thiết Sanh, chàng thi triển kinh công tuyệt đỉnh cố sức tránh bị người phát hiện, một mạch phóng đi đến ngôi tiểu lầu trong hoa viên.

Chàng biết nếu động thủ, trong trăm chiêu không thể chế ngự được sư phụ, cần phải ra tay bất ngờ mới mong thành công, vì cứu người chàng cũng đành lòng bất chấp thủ đoạn.

Chàng nép sát cửa sổ nhìn vào, trong lầu không có ánh đèn nhưng có thể thoáng thấy cảnh vật bên trong, vì trong vách và mọi gia cụ đều phủ trắng phản chiếu ánh sáng.

Chỉ thấy Lạc Dật vẫn ngồi trên chiếc ghế dựa phủ băng dày, tay cầm một quyển sách mỏng chăm chú xem.

Hơi lạnh từng cơn trong lầu len qua cửa sổ khiến Hồ Thiết Sanh bất giác rùng mình, đồng thời chàng phảng phất ngửi thấy một mùi rất kỳ lạ. Mùi này hôm trước không hề có, chẳng rõ từ đâu phát ra?

Hồ Thiết Sanh đổi qua vị trí khác, định xem thử quyển sách trong tay ông là gì mà lại khiến ông xem đến say mê thế này?

Lúc này góc độ của Hồ Thiết Sanh đã có thể nhìn rõ, thì ra đó là một quyển đồ họa và bên dưới có một hàng chữ viết.

Đồ họa ấy là một đôi thiếu niên nam nữ nắm tay nhau, dáng vẻ hết sức thân thiết, chính là Lạc Dật với Bạch Băng lúc còn trẻ.

Hồ Thiết Sanh ngạc nhiên thầm nhủ :

“Sư phụ chẳng phải đã mất trí nhớ rồi sao? Sao lại có thể nhớ lại thời tuổi trẻ thế nhỉ?”

Lạc Dật lật sang một trang khác, vẫn là đồ họa và một hàng chữ, đó là một gian khuê phòng, một nam một nữ ôm nhau ngồi bên mép giường, thiếu nữ thẹn thùng e lệ, nửa ưng nửa không.

Hồ Thiết Sanh động tâm thầm nhủ :

- Đồ họa này có công dụng giúp sư phụ phục hồi trí nhớ, chẳng rõ ai đã vẽ và ai đã trao cho ông ấy thế nhỉ?

Lạc Dật lại lật sang trang khác, Hồ Thiết Sanh vừa nhìn thấy liền đỏ mặt, thì ra là hai thiếu niên nam nữ đang cởi y phục.

Lạc Dật như người động đậy một cái, đoạn lại lật sang trang khác. Trang này có thêm hai người, ngoài đôi thiếu niên nam nữ còn có hai lão nhân, đó chính là Tiên Kiếm Lạc Kỳ và Ma Già Bạch Long Xuyên.

Hai lão nhân đang giận dữ nhìn nhau, hai thiếu niên nam nữ chia nhau đứng sau lưng họ, thiếu niên mặt mày buồn so, còn thiếu nữ thì mắt nhắm nghiền.

Lạc Dật bỗng áp quyển đồ họa vào ngực, ngẩng đầu suy nghĩ một hồi, vừa như hiểu lại vừa như không, sau đó lại lật sang trang khác.

Trang này không thấy hai thiếu niên nam nữ nữa, chỉ thấy hai lão nhân một người tay cầm Ô Mộc kiếm, một người tay cầm Ma già, sắp động thủ giao đấu.

Lạc Dật bỗng đứng lên, chấp tay sau lưng đi qua đi lại mấy bước, chau mặt mày như cố lục tìm ký ức, nhưng rồi vẫn lắc đầu ngồi trở xuống ghế, lại lật trang khác.

Trang này có hai lão nhân đã động thủ với nhau, và trên một cây to gần đó có một người đang ẩn nấp, nhưng hai vị lão nhân không hề phát giác.

Lại lật trang khác, chỉ thấy người nấp trên cây vung tay ném ra một vật nhỏ, trúng vào bên hông Lạc Kỳ, Lạc Kỳ ngã xuống đất.

Lạc Dật lại đứng lên, lẩm bẩm :

- Lạ thật, những việc này dường như mình biết, và lại gặp trong giấc mơ hết sức xa vời, vừa như thật lại vừa như giả.

Lạc Dật lại ngồi trở xuống ghế, lật sang trang khác, hai vị lão nhân đã không còn, chỉ thấy đôi thiếu niên nam nữ đang ôm nhau khóc, ra chiều hết sức quyến luyến, khó thể xa rời nhau.

Bên cạnh có một quái khách nấp sau tảng đá to, tay cầm hai hòn đá to với tư thế sắp ném ra, nhưng hai thiếu niên nam nữ không hề phát giác.

Lại lật sang trang khác, chỉ thấy quái khách ấy đã ném ra hai hòn đá, trúng vào chỗ yếu hại của đôi thiếu niên nam nữ ấy, hai người ngã xuống, quái khách đi ra, dường như giữa mặt cười vang.

Lạc Dật đưa tay gỡ đầu, cố sức suy nghĩ như muốn nắm bắt một ký ức như có như không, như thật như giả.

Lại lật sang trang khác, chỉ thấy quái khách ấy cắp lấy đôi thiếu niên nam nữ, khi rời khỏi, trên mặt đất có hai thiếu niên nam nữ diện mạo và thân hình giống hệt như đôi thiếu niên nam nữ đang bị chế ngự.

Hồ Thiết Sanh vỡ lẽ, những đồ họa này chính là một câu chuyện nối tiếp nhau, mô tả sự yêu đương giữa sư phụ và sư mẫu, sự xung đột giữa sư tổ với Bạch tiền bối, chế ngự Lạc Dật và Bạch Băng rồi thay thế bằng thi thể hai người khác có diện mạo và thân hình giống hệt họ, đã đánh lừa được mọi người trong giới võ lâm và cả hai vị lão nhân gia thân phụ của họ.

Sau cùng là thi thể của hai thiếu niên nam nữ vẫn còn đó, nhưng mặt đã bắt đầu thối rữa, chỉ còn có thể phân biệt được đại khái. Tề Lỗ song tàn đứng bên, lẳng lặng rơi lệ.

Lạc Dật đặt quyển đồ họa xuống, lại chấp tay sau lưng đi qua đi lại, lúc thì lắc đầu nguây nguây, lúc thì gật đầu lăm bắm một mình, dường như đã kích dậy trí nhớ của ông, nhưng có điều không sao liên kết được câu chuyện.

Hồ Thiết Sanh trầm nhủ :

“Trí nhớ của sư phụ hẳn là có thể khôi phục, nhưng không phải là chuyện trong một sớm một chiều, việc giải cứu sư phụ cần phải phối hợp thời gian, giờ thì đã có thể ra tay rồi”.

Lạc Dật đi qua đi lại một hồi, bỗng lớn tiếng nói :

- Lạ thật, mình dường như còn nhớ những chuyện hồi kiếp trước, vậy có lạ không kia chứ?

Hồ Thiết Sanh lắc đầu thở dài, việc khôi phục trí nhớ đòi hỏi phải có thời gian mới được, nhưng muốn chế ngự sư phụ đâu phải chuyện dễ, nếu một lần thất bại là hỏng toàn bộ kế hoạch.

Lúc này Hồ Thiết Sanh chỉ có cách là áp dụng thủ pháp của quái khách trong họa đồ, dùng ám khí đột kích huyệt đạo của sư phụ, nhưng phải hết sức chuẩn xác và chừng mực.

Thế nên, Hồ Thiết Sanh đã nghĩ đến bạch mao Lưu Tinh chùy, Lưu Tinh chùy này dài hơn một trượng và đã quen tay, có thể vận dụng theo ý muốn.

Lúc này Lạc Dật đang đắm chìm trong suy tư, nếu không Hồ Thiết Sanh đẩy mở cửa sổ dù khe đến mấy cũng không thoát khỏi đôi tai linh mẫn của ông.

Hồ Thiết Sanh nhắm chuẩn huyệt đạo Nho Tý của Lạc Dật vung tay ném bạch mao Lưu Tinh chùy ra, chỉ nghe bộp một tiếng, không chút sai lệch và bạch mao Lưu Tinh chùy sau khi trúng đích, lại còn quán vào cánh tay Lạc Dật.

Hồ Thiết Sanh mừng rỡ, liền kéo mạnh, Lạc Dật ngã ngay xuống đất.

Hồ Thiết Sanh lướt nhanh vào, vung chỉ điểm vào huyệt đạo ông, gỡ Lưu Tinh chùy ra, cắp lấy sư phụ tung mình xuống lầu, phóng nhanh ra ngoài trầm nhủ :

“Mình mang sư phụ ra ngoài trước rồi hẵng trở vào trợ giúp Dư tiền bối”.

Nào ngờ chàng phóng đi đến một ngôi lầu thúy, bỗng phát hiện Dư Mộng Chân đang nấp rình ngoài cửa sổ, liền tức phi thân đến.

Dư Mộng Chân phát giác có người đến từ phía sau, quay phắt lại nhìn, thấy Hồ Thiết Sanh đã đắc thủ, hết sức mừng rỡ, liền chỉ tay vào trong cửa sổ.

Hồ Thiết Sanh đưa mắt nhìn, bắt giác ngẩn người, thì ra đây là khuê phòng của phụ nữ, khác hẳn ngôi lầu bằng tuyết của Lạc Dật, bên trong ấm áp như ulla xuân, từng làn hơi ấm từ trong cửa sổ tỏa ra.

Bạch Băng đang ngồi trên mép giường, trong tay cũng cầm một quyển sách mỏng xem rất chăm chú, nhưng thỉnh thoảng lại buông tiếng cười khẩy.

Hình vẽ trong quyển sách ấy giống hệt như của Lạc Dật, nhưng phản ứng của Bạch Băng thì khác hẳn.

Vốn ra Hồ Thiết Sanh và Dư Mộng Chân nghĩ là Bạch Băng dễ chữa trị hơn, bởi bà còn biết danh tánh mình và nhận ra Dư Mộng Chân, nhưng giờ nhận định của họ đã sụp đổ, bởi khi Bạch Băng xem hình vẽ đã buông tiếng cười khẩy, chứng tỏ trong đầu bà ngập đầy thù hận.

Điều ấy hẳn là có quan hệ trọng đại với Hận Thế giáo, muốn chữa trị kỳ chứng của bà chỉ còn cách là bắt nguồn từ chữ hận.

Điều lạ lùng là trong phòng Bạch Băng cũng có mùi vị quái dị kia, thơm cũng chẳng phải mà thối cũng không đúng, chẳng rõ đó là mùi vị của loại dược vật gì?

Dư Mộng Chân truyền âm hỏi :

- Người đã đắc thủ cách nào vậy?

Hồ Thiết Sanh cũng truyền âm đáp :

- Văn bối thừa lúc sư phụ say đắm xem hình vẽ, dùng bạch mao Lưu Tinh chùy ném trúng huyết đạo Nho Tỹ.

- Lần này thì khó khăn hơn vì câu chuyện của hình vẽ như hoàn toàn không lời cuốn được Bạch Băng, e rằng hạ thủ chẳng dễ.

- Thế này vậy, văn bối cấp sư phụ vào trong cho sư mẫu nhìn xem rồi lấy quyển đồ họa kia ra và kể lại mọi sự, không chừng có thể khiến sư mẫu phục hồi trí nhớ cũng nên.

- Nếu như vô hiệu thì phải động thủ, vậy sẽ làm kinh động những người trong bảo, e rằng chúng ta chẳng dễ thoát thân.

- Vạn nhất vô hiệu, tiền bối hãy xuất kỳ bất ý ra tay chế ngự sư mẫu, ngộ biến phải tung quyền, tiền bối thấy sao?

- Vậy cũng được, nhưng hãy để lão thân cấp Lạc Dật vào trước, tùy cơ ứng biến, người ở ngoài theo dõi, vạn nhất lão thân thất bại, người sử dụng bạch mao Lưu Tinh chùy thành thạo hơn, cứ vậy mà chế ngự y.

- Vâng.

Hồ Thiết Sanh liền trao Lạc Dật cho Dư Mộng Chân, rồi lấy bạch mao Lưu Tinh chùy thủ sẵn, Dư Mộng Chân nhẹ nhàng đẩy mở cửa sổ vào trong.

Cửa sổ vừa vang động, Bạch Băng liền phát giác, đứng bật dậy quát :

- Tôn giá không muốn sống nữa ư?

Dư Mộng Chân ôn tồn :

- Băng nhi, người hãy xem đây là ai?

Bạch Băng lạnh lùng nhìn Lạc Dật, chau mày nói :

- Y không phải là người trong hình vẽ sao?

- Không sai, thiếu niên nam nữ trong hình vẽ một là người, một là Lạc Dật. Người là con gái của Bạch Long Xuyên, Lạc Dật là con trai của Lạc Kỳ. Xưa kia hai người là một đôi tình lữ, bị kẻ gian hãm hại khiến hai người mất hết trí nhớ, để họ sai khiến...

- Vớ vẩn! Hôm trước ở đảo Hải Nam để cho các người đào tẩu chẳng qua vì bốn Giáo chủ đã hứa trước, đêm nay tôn giá dám gây rối bốn giáo, đừng mong sống sót rời khỏi đây.

Dư Mộng Chân nghiêm mặt :

- Bạch Băng, người hãy bình tĩnh nghĩ kỹ xem, chuyện trong tranh hoàn toàn là sự thực, chính hai người khi xưa đã từng trải...

Bạch Băng buông tiếng quát vang, nhanh như chớp chớp vào ngực Dư Mộng Chân.

Dư Mộng Chân tay cấp một người, phản ứng thiếu nhanh nhẹn, suýt bị chớp trúng.

Hồ Thiết Sanh thở dài thâm nhủ :

“Không cần phí lời vô ích, ra tay thì hơn”.

Bạch Băng một trái chớp hụt, liền tức tiến tới, tay trái với chiêu Thôi Ba Trợ Lân bổ ngang lưng, đồng thời tay phải bổ vào tay trái Dư Mộng Chân.

Dư Mộng Chân biết Hồ Thiết Sanh hấn ra tay lúc này, bèn mạo hiểm đưa vai trái ra đón chưởng. Hồ Thiết Sanh vung tay, bạch mao Lưu Tinh chùy bay ra như tia chớp, bộp một tiếng trúng vào huyết Phụng Vỹ của Bạch Băng.

Bạch Băng loạng choạng, Dư Mộng Chân liền lướt nhanh tới chớp lấy mạch môn bà, trong khi ấy Hồ Thiết Sanh đã phi thân vào, vung tay điểm huyết Bạch Băng.

Dư Mộng Chân trao Lạc Dật cho Hồ Thiết Sanh, cấp lấy Bạch Băng ra khỏi lầu, nói :

- Chẳng rõ Thiên Đài Kỳ Si có đắc thủ hay không?

- Dư tiền bối hãy giao sư phụ và sư mẫu cho văn bối mang ra ngoài, tiền bối mau đi tiếp ứng họ, văn bối trở lại ngay được không?

- Người cấp theo hai người, nếu gặp cao thủ thì sao?

- Thế này vậy! Tiền bối hãy dùng bạch mao Lưu Tinh chùy buộc sư mẫu vào lưng văn bối, văn bối tay trái cấp sư phụ, nếu gặp kẻ địch tay phải vẫn có thể ứng phó.

Dư Mộng Chân liền dùng bạch mao Lưu Tinh chùy buộc Bạch Băng vào lưng chàng, đoạn nói :

- Người hãy cẩn thận, trong bảo tĩnh lặng thế này thật khác thường, coi chừng có mai phục.

- Văn bối biết rồi, hiện văn bối có Ma đao trong tay, dù gặp người bịt mắt kia cũng có thể bình yên thoát thân, có điều tiền bối phải hết sức cẩn thận.

Dư Mộng Chân trước tiên ẩn nấp vào trong một dãy nhà, đó chính là dãy nhà có tiếng guốc đi và tiếng đàn mà không thấy bóng người hôm trước. Còn Hồ Thiết Sanh thì phóng người ra ngoài.

Chàng vừa phóng đi được mấy mươi trượng, bỗng nghe tiếng cười khằng khặc ghê rợn, chỉ thấy Âm Ty Bát Cổ đứng giàn thành một hàng ngang cản đường.

Hồ Thiết Sanh chẳng sợ gì họ, nhưng vì không muốn kinh động những người khác, bèn vận tụ mười thành công lực, nhanh như chớp lướt tới, vừa xuất thủ đã tung Huyền Huyền Nhất Thức.

Âm Ty Bát Cổ tuy mắt trông trắng nhiều hơn trông đen, nhưng không phải mù thật sự, biết rõ sự lợi hại của Hồ Thiết Sanh, có điều là hiện chàng đang cấp theo hai người. Giờ thấy chàng lao tới trước và chiêu chưởng lực ghê gớm, vừa định thoái lui, nhưng Hồ Thiết Sanh đã dậy sát cơ, quyết giết chết một người bớt được một kẻ địch, chưởng kinh đã quét đến, chỉ nghe ba tiếng rú thảm thiết, ba thân người văng bay ra xa năm sáu trượng, nằm yên bất động, có lẽ đã đến âm ty trình diện rồi.

Năm người còn lại cùng lui nhanh ra xa hơn trượng, buông tiếng cười thê thiết, mặt mày hung tợn, phối hợp với áo tang mũ tang của họ, trông càng ghê rợn.

Hồ Thiết Sanh đã quyết giết sạch, khi họ chưa đứng vững đã đuổi theo đến, Huyền Huyền Nhị Thức tung ra. Chiêu này uy lực vốn đã mạnh hơn Huyền Huyền Nhất Thức, hôm qua sau khi được lão nhân chỉ điểm, chàng đã luyện thành Huyền Huyền Tam Thức, nên nội lực cũng gia tăng rất nhiều.

Năm người còn lại trong Âm Ty Bát Cổ vừa định liều mạng quyết chiến, bỗng cảm thấy chướng kinh của đối phương lần này càng hùng mạnh hơn, bất giác hồn phi phách tán, vừa định thoái lui thì đã muộn, chỉ nghe bụp bụp mấy tiếng, xương vỡ thịt nát, kèm với máu tươi văng bay ra xa hơn ba trượng.

Chỉ hai chiêu đã giết sạch tám đại ma đầu khét tiếng khi xưa, Hồ Thiết Sanh bất giác ngẩn người, đồng thời lòng tin cũng gia tăng, lập tức phóng đi ra ngoài bảo.

Chàng giao sư phụ và sư mẫu cho Tề Lỗ song tàn và ba nàng, liền tức quay trở vào bảo, phóng đi về phía dãy nhà gỗ, chưa đến nơi đã nghe tiếng sát phạt từ trong nhà vọng ra.

Chàng phá cửa vào, chỉ thấy Bạch Long Xuyên đứng bên, Kim Bội Ngân Thủ Hùng Côn cùng Bạch Phàm, Quan Tiêu Thiên, Thiểm Điện Trửu Kim Phong, Thiên Cầu Phệ Hồn Lôu Thất và Nhất Chửu Phiến Phiến Lý Chiếm Trung đang bao vây Dư Mộng Chân và Thiên Đài Kỳ Si, tấn công tới tấp.

Hồ Thiết Sanh quan sát tình thế, thấy hai vị tiền bối hãy còn có thể cầm cự một hồi, chi bằng hạ thủ Bạch Long Xuyên trước, liền xuất kỳ bất ý vung tay, bạch mao Lưu Tinh chùy nhắm ngay bên lưng Bạch Long Xuyên bay đến.

Bạch Long Xuyên lúc này hết sức mâu thuẫn, chẳng biết có nên xuất thủ hay không, bởi ông đã cam kết với người bịt mắt là tuyệt đối không trợ giúp những người bạch đạo, nếu không con gái ông sẽ bị sát hại.

Bạch mao Lưu Tinh chùy tốc độ nhanh khôn tả, Bạch Long Xuyên đang lúc phân thần, khi phát giác thì đã không kịp tránh nữa, bộp một tiếng ngã lăn ra đất.

Hồ Thiết Sanh liền tức lướt đến, cắp lấy Bạch Long Xuyên lên, choang một tiếng, ánh tím chói ngời, Ma đao đã xuất vỏ, bọn ma đầu liền kinh hãi dừng tay và lui sau ba bước.

Hồ Thiết Sanh tiến đến về phía Bạch Phàm, trầm giọng nói :

- Bạch Phàm, ta phải lấy mạng người trước.

Bạch Phàm biết rõ lợi hại, từ từ thoái lui, tình cờ lui đến bên Quan Tiêu Thiên, ác tắc này lòng như rắn rết, chớp nhoáng vung tay chộp vào mạch môn Quan Tiêu Thiên, cười hăng hắc nói :

- Hồ Thiết Sanh, Quan Tiêu Thiên là nhạc phụ của ngươi, ngươi muốn giết ta thì phải bù thêm mạng già của lão nữa.

Hồ Thiết Sanh tức muốn lộn gan, quát :

- Bạch Phàm, ngươi nên biết Quan Tiêu Thiên tiền bối chính là thân phụ của ngươi.

Bạch Phàm cười thản nhiên :

- Tục ngữ có câu vì chuyện lợi hại cha con cũng chẳng thân. Huống hồ việc này thật hay giả cũng chưa rõ, Bạch mỗ lúc này chẳng màng đến vấn đề ấy, ngươi có giỏi thì hãy xông lên.

Hồ Thiết Sanh đành bỏ qua Bạch Phàm, quay sang nhảy mắt với Dư Mộng Chân và Thiên Đài Kỳ Si, lui ra khỏi nhà gỗ, Hồ Thiết Sanh nói :

- Lữ tiền bối hãy mang Bạch tiền bối ra ngoài bảo, vãn bối với Dư Mộng Chân tiền bối còn phải đi trợ giúp Trần tiền bối, nếu đắc thủ hãy báo những người ở ngoài tấn công vào ngay.

Thiên Đài Kỳ Si đón lấy Bạch Long Xuyên, quay người bỏ đi, hai người hộ tống ra đến ngoài bảo mới quay trở vào, phóng đi về phía tịnh xá.

Hôm trước Hồ Thiết Sanh suýt nữa thì gặp nạn, biết tịnh xá này đâu đâu cũng có cạm bẫy, bốn bức vách đều có thể ngã đổ và hoàn toàn là sắt thép.

Nào ngờ đưa mắt nhìn vào tịnh xá, hai người bất giác kinh hoàng, thì ra Lạc Kỳ đang ngồi trên ghế, Hắc Đao Khách đã bị chề ngự nằm dưới đất.

Hồ Thiết Sanh đưa mắt nhìn Dư Mộng Chân, chỉ nghe Lạc Kỳ nói :

- Trần huynh, vì cứu mạng Lạc Dật, Lạc mỗ đành tạm thời khuất tất Trần huynh, xin đừng trách Lạc mỗ.
- Trần mỗ một thân một mình, chết đi cũng rảnh nợ, chỉ tiếc là không có con trai, cả cháu cũng bị trể nãi mất.

Hồ Thiết Sanh cười thầm :

“Đến lúc này mà ông ấy lại còn lòng dạ đùa cợt được, thật đáng khâm phục”.

Lạc Kỳ lại nói :

- Có lẽ Lạc mỗ không khỏi bị mang tiếng là trọng con khinh bạn, nhưng Lạc mỗ chỉ là tạm thời khuất tất Trần huynh thôi.

Dư Mộng Chân giục :

- Thiết Sanh, ra tay đi, trời sắp sáng rồi.

Hồ Thiết Sanh lấy bạch mao Lưu Tinh chùy ra, vung tay ném vào qua cửa sổ. Nào ngờ Lạc Kỳ lẹ làng lách người tránh khỏi, Hồ Thiết Sanh và Dư Mộng Chân lập tức lướt vào tịnh xá.

Hắc Dao Khách lớn tiếng nói :

- Hãy cẩn thận, trong này đâu đâu cũng có cạm bẫy...

Chưa kịp dứt lời đã nghe ầm một tiếng, cả sàn ván sụp xuống rất nhanh, Hồ Thiết Sanh vội nắm tay Dư Mộng Chân vọt thẳng lên, khinh công chàng quả là trác tuyệt, xoay người trên không, vọt qua cửa sổ ra ngoài.

Dư Mộng Chân thở dài nói :

- Lão thân đã vô dụng rồi, hôm nay nếu không nhờ người, lão thân đã bị giam hãm rồi.
- Thế này thì kế hoạch của chúng ta đành phải tạm thay đổi, trước khi cứu thoát sư tổ, tuyệt đối không thể phát động tổng tấn công.
- Đi thôi! Cũng may là đã cứu được ba người, chúng ta hãy bàn bạc rồi hẵng tính.

Đột nhiên, toàn bảo đèn đuốc sáng rực, chỉ thấy cửa sổ một ngôi lầu đối diện mở ra, Lạc Kỳ với Hắc Dao Khách hai tay khoanh trước ngực đứng trong cửa sổ.

Dư Mộng Chân và Hồ Thiết Sanh biến sắc mặt quét mắt nhìn quanh, bóng người lố nhố đông đến mấy trăm đã bao vây hai người vào giữa.

Hồ Thiết Sanh cười khẩy nói :

- Dư tiền bối, người không có lòng hại hổ, nhưng hổ lại có ý hại người, chúng ta đành phải đại khai sát giới thôi.
- Hiện Lạc Kỳ với Hắc Dao Khách đang ở trong tay họ, e họ sẽ dùng hai người làm đối tượng báo phục, vậy thì thật rắc rối.

Hồ Thiết Sanh tức tối, chỉ thấy cao thủ bốn phía từ từ tiến tới, đuốc lửa vô số, mấy mươi đại hán tay cầm cung to, mũi tên tiếp xúc với lửa liền phừng phừng cháy.

Dư Mộng Chân cả kinh, thấp giọng nói :

- Thiết Sanh, chúng ta đã lọt vào hiểm địa rồi, hãy nhìn lên mặt đất thử xem.

Hồ Thiết Sanh cúi xuống nhìn, thì ra mặt đất ngập đầy dầu, khi này đã không lưu ý, tên lửa của bọn chúng mà bắn đến, nơi đây sẽ biến thành biển lửa ngay.

Hồ Thiết Sanh khẽ nói :

- Dư tiền bối, chúng ta đành phải ra tay trước, mở đường máu thẳng lên trên lầu cứu người, bọn cung thủ này không đáng kể gì đâu.

Chàng rút Ma đao ra, buông tiếng quát vang, tung mình lên lầu.

Ngay lập tức, mấy trăm mũi tên lửa bay nhanh đến, Hồ Thiết Sanh vung đao quét ngang, kinh phong nổi lên, những mũi tên lửa chực chạm vào Ma đao đã bị đẩy bay ngược trở về.

Thế nên, khoảng giữa chỉ có vài mũi tên bốc cháy, trong khi ấy Hồ Thiết Sanh và Dư Mộng Chân đã phi thân lên lầu.

Nhưng ngay khi mũi chân hai người vừa chạm lên mái nhà, bỗng cảm thấy hụt hẫng, người liền rơi xuống, lần này vì đã hết đà không sao tung mình lên được nữa. Hai người cùng buông tiếng thở dài tuyệt vọng, đành phó thác cho số trời.

Tùm tùm hai tiếng, hai người đã rơi xuống nước, thì ra đây là một thủy lao, tuy tối tăm nhưng vẫn có thể nhìn thấy cảnh vật xung quanh, nước sâu qua khỏi đầu, không có vật gì có thể bám víu.

Thủy lao này tuy không chìm chết được họ, nhưng mực nước dần lên cao, chỉ còn cách trần thủy lao không đầy năm thước.

Dư Mộng Chân và Hồ Thiết Sanh dán người trên vách, mắt thấy mực nước lên cao dần. Hồ Thiết Sanh thì không hề gì, chỉ thương tiếc cho vị tiền bối này cả đời độc thân, sống trong những ngày tháng cô đơn hiu quạnh, kết cuộc lại thế lương thể này, hẳn nhiên phen này chết chắc nếu như không có kỳ tích xuất hiện.

Động nhiên một con vật to lớn từ dưới lòng đáy bơi đến, Hồ Thiết Sanh kinh hoảng la to :

- Cá sấu.

Liền bắt chấp nguy hiểm lặn xuống đáy nước. Chỉ thấy con cá sấu này dài hơn trượng, răng dài cả thước, há to chiếc miệng đỏ lòm ngoạm vào Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh vội vung Ma đao chém vào miệng cá sấu, con vật tuy lợi hại nhưng sao chịu nổi uy lực của Ma đao, phần dưới cằm liền bị chém lìa nhưng vẫn chưa chết, lăn lộn dưới đáy nước, sóng dậy cuộn cuộn, nhuộm đỏ cả một khoảng rộng.

Con cá sấu này biết không cự lại đối phương, quay đầu bỏ đi, nhưng cùng lúc ấy lại có ba con cá sấu khác bơi đến. Ba con này còn to lớn hơn, dài không dưới trượng rưỡi.

Hồ Thiết Sanh đã có niềm tin, nhắm vào con to nhất vung đao đâm tới, nào ngờ con cá sấu này rất tinh khôn, lẹ làng lách sang bên tránh khỏi. Hồ Thiết Sanh thừa thế quét ngang, trúng một con khác, đứt làm hai khúc, nước bị máu tươi làm vẩn đục, cơ hồ không nhìn thấy cảnh vật. Ngay khi ấy, một con khác lại lao đến.

Hồ Thiết Sanh lần này đã rút kinh nghiệm, biết dùng đao động thủ trong nước, đâm thẳng là nhanh nhất, liền hướng lưỡi đao lên trên, chĩa vào cằm cá sấu.

Phập một tiếng, miệng con cá sấu đã bị tiện làm hai mảnh, con vật đau đớn lăn lộn điên cuồng. Ngay khi ấy, con to nhất đã từ phía sau lao đến.

Hồ Thiết Sanh nghiêng người, với chiêu Lực Hoạch Hồng Câu đâm vào bụng cá sấu, chỉ nghe soạt một tiếng, bụng cá sấu rách toạc, một vật to từ trong lặn ra. Vì lúc này nước đã bị máu làm vẩn đục, không trông thấy rõ đó là vật gì và lũ cá sấu đã chết, chỉ còn một con bị chém đứt miệng còn đang giãy giụa, Hồ Thiết Sanh bồi thêm một đao, lát sau cũng chết đi.

Nước dần lắng trong, Hồ Thiết Sanh trôi lên mặt nước nói :

- Dư tiền bối, trong bụng cá sấu có một vật rất to, chẳng rõ đó là gì?

- Lão thân thấy rồi, dường như là một người.

Hai người cùng đưa mắt nhìn xuống đáy nước, quả đúng là một người. Hồ Thiết Sanh liền lặn xuống, kéo người ấy lên, đầu dưới chân trên áp vào vách đá. Khi nhìn kỹ, hai người bất giác cùng bật lên một tiếng sững sờ, thì ra người này là Bách Thảo Dật Tẩu Lý Bách Khí.

Nhìn sắc mặt lão, dường như chỉ ngất xỉu chứ chưa chết.

Hai người liền nhấn bụng lão cho nước ộc ra, đồng thời xoa bóp cho máu lưu thông điều hòa.

Hai người dán mình trên vách và lại còn phải săn sóc cho một người, hết sức vất vả, nhưng lát sau Bách Thảo Dật Tẩu đã hồi tỉnh, vừa mở mắt ra liền tức sững sờ.

36. Chương 36: Hồi 36

Lý Bách Khí đương nhiên chẳng ngờ là mình còn sống, và càng không ngờ là Hồ Thiết Sanh và Dư Mộng Chân cũng có mặt trong thủy lao này.

Hồ Thiết Sanh hỏi :

- Lý tiên bối sao lại ở trong bụng cá sấu vậy?

Lý Bách Khí tiu nghỉu lắc đầu :

- Thôi đành chịu vậy, chẳng ngờ Lý Bách Khí mỗ ớn trước chưa trả, giờ lại mắc thêm một món nợ to, xem ra Lý Bách Khí này không sao an nhàn được nữa rồi.

Hồ Thiết Sanh vừa bực mình vừa nực cười thâm nhủ :

- Suýt nữa lão đã đi gặp Diêm Vương, vậy mà lại còn muốn được an nhàn, rõ là quái đản”.

Lý Bách Khí nói tiếp :

- Lý mỗ từ Vương Ốc sơn đào tẩu, đã bị người bịt mắt đuổi kịp. Ôi! Lão ma đầu ấy thân thủ quá cao, Lý mỗ chiêu thứ nhì chưa kịp thì thổ đã bị y chế ngự, mang về bảo này và ném xuống đây.

- Vì sao lão ta lại muốn hại tiên bối vậy?

- Đó còn phải hỏi? Kỳ chứng của Lạc Dật và Bạch Băng chỉ có Lý mỗ là có thể chữa trị, y sợ Lý mỗ lọt vào tay các vị, giúp các vị chữa trị kỳ chứng cho Lạc Dật và Bạch Băng nên phải hại chết Lý mỗ, vậy sẽ không còn ai có thể cứu chữa cho Lạc Dật và Bạch Băng nữa. Đồng thời thân phận của lão ma đầu ấy cũng sẽ vĩnh viễn không bị tiết lộ.

- Tiên bối bị ném xuống đây đã bao lâu? Phải chăng vừa bị ném xuống đã bị cá sấu nuốt vào bụng rồi?

- Khoảng một ngày, đương nhiên là vừa xuống nước đã bị cá sấu nuốt mất.

- Vậy sao tiên bối có thể không chết?

Hồ Thiết Sanh vừa nói xong liền biết lỡ lời, Lý Bách Khí cười khẩy nói :

- Tiểu tử, ngươi mong cho lão phu chết sớm phải không?

Hồ Thiết Sanh vội giải thích :

- Văn bối đâu dám. Văn bối chỉ lấy làm lạ là một người bị cá sấu nuốt vào bụng cả ngày trời mà không hề bị tổn thương, thật là chuyện lạ.

- Đối với kẻ khác thì đương nhiên đó là chuyện lạ, nhưng Lý mỗ tinh thông y thuật, đã uống trước một loại dược vật đặc chế, trong ba hôm không bị tiêu hóa.

Hai người vỡ lẽ, Dư Mộng Chân nói :

- Lý huynh, phải chi Lý huynh thành thật đi với bọn này thì đâu có gặp tai họa này.

Lý Bách Khí cười khẩy :

- Vậy chứ hai vị thì sao? Cũng đâu có khá hơn Lý mỗ là bao, chẳng qua chỉ không lọt vào bụng cá sấu mà thôi.

Dư Mộng Chân thở dài :

- Lý huynh, bây giờ chúng ta đường đầu khẫu nữa, nên tìm thoát khỏi mới phải.

- Lý mỗ với tiểu tử này có chết cũng không oan uổng, chỉ Dư cô nương là thật không đáng, Lý mỗ rất lấy làm tiếc cho cô nương.

- Lão thân có gì oan ức chứ?

- Vì một chữ tình mà cô nương đã uống phí một đời xuân xanh, nhưng kết cuộc thì sao? Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên vì con cái mình đã không màng đến sự nguy hiểm của kẻ khác, ngoan cố làm theo ý mình, đó chẳng phải là vị kỷ sao? Vậy họ có phải với cô nương không chứ?

Dư Mộng Chân mặt chợt buồn, gượng cười nói :

- Lý huynh khỏi phải lo cho kẻ khác, biết đâu họ có uẩn khúc riêng.

Lý Bách Khí cười khẩy :

- Dư cô nương, nếu Lý mỗ mà là cô nương thì đã chọn ngay một đối tượng khác mà làm chồng, đời người chỉ mấy mươi năm ngắn ngủi, nếu không biết lợi dụng thì thật đáng tiếc.

Dư Mộng Chân bĩu môi :

- Hừ! Lý huynh không sợ thụt lùi sao? Lão thân đã bao tuổi rồi, còn có thể lấy chồng sao?

- Sao? Bảy tám mươi tuổi mà lấy chồng là chuyện rất bình thường, Lý mỗ có thể nêu một ví dụ...

- Thôi đi, ai mà nghe Lý huynh nói chuyện vớ vẩn. Thật ra Lý huynh có cách thoát khỏi đây hay không?

- Đương nhiên là có, nhưng có một điều kiện.

- Đây có đến ba người, đâu phải chỉ riêng mình lão thân, Lý huynh có điều kiện gì?

- Lý mỗ nói ra, cô nương đừng nổi giận đấy nhé.

- Được rồi, lão thân không nổi giận.

- Cô nương hãy kết hôn với Lý mỗ.

Dư Mộng Chân xí một tiếng, hai má đỏ bừng, và Lý Bách Khí cũng ha hả cười to.

Hồ Thiết Sanh thấy vậy hết sức bội phục, thầm nhủ :

- “Lý Bách Khí này bất kể võ công thế nào, trong tình huống này mà còn có thể cười hào phóng như vậy, bấy nhiêu cũng đủ hơn người rồi”.

Lý Bách Khí ngưng cười, nghiêm giọng nói :

- Dư cô nương, nghiêm túc mà nói, xưa kia Lý mỗ cũng là một trong số những người sùng bái cô nương, nhưng có điều là Lý mỗ này không dám bày tỏ thôi. Ôi, chữ tình thật là tai hại vô cùng.

Hồ Thiết Sanh thầm thở dài nhủ :

- “Xưa kia ngoại trừ hai vị tiền bối Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên thân cận với Dư tiền bối hơn hết, hãy còn rất nhiều người ái mộ bà, chẳng hạn như Văn Thân Dã Tẩu Tư Mã Ngưu, Văn Trung Phiêu Cổ Thương, và những lời nói vừa rồi của Lý Bách Khí hiển nhiên cũng không phải là đùa, đủ biết Dư tiền bối xinh đẹp dường nào”.

Dư Mộng Chân khẽ thở dài, gần đây bà thường hay bắt giắc thở dài như vậy, đôi lúc ngay chính bản thân bà cũng chẳng rõ vì sao, thật ra đó chính là thói quen tất nhiên của một phụ nữ già chưa chồng.

Dư Mộng Chân cảm khái nói :

- Hảo ý của các vị giành cho lão thân, e rằng kiếp này không thể báo đáp...

Hồ Thiết Sanh muốn phá vỡ bầu không khí nặng nề này, bỗng hỏi :

- Lý tiên bối, vừa rồi tiên bối nói là có cách thoát khỏi đây, chẳng hay đó là cách gì vậy?

Lý Bách Khí mỉm cười :

- Tiểu tử, Ma đao ở trong tay ngươi mà không biết lợi dụng, thử nghĩ đao này nếu không có uy lực tuyệt luân thì sao kẻ được là chí bảo vô lâm gì chứ?

Hai người vỡ lẽ, đúng là người trong cuộc rồi, Ma đao này sắc bén vô cùng, khoét một lỗ trên vách đá này thì có gì là khó khăn. Hồ Thiết Sanh không chần chừ, liền vung Ma đao bổ vào vách, choang một tiếng, Ma đao đã xuyên vào vách đá, chỉ mười mấy nhát, vách đá xanh dày ba thước đã thủng một lỗ, nhìn thấy cảnh vật bên ngoài.

Ba người lần lượt bò ra, thì ra đây là một địa huyết, bên ngoài lửa cháy sáng rực và có tiếng sát phạt nhau. Ba người đưa mắt nhìn, chỉ thấy trước mặt là một khoảng sân trống, hằng trăm cao thủ đang hỗn chiến, phía bạch đạo có Thiên Đài Kỳ Si, Văn Thân Dã Tẩu, Động Đình Thần Quân, Long Chí Khởi, Tiểu Lục Tử và Tề Lỗ song tàn. Nhưng người của đối phương đông hơn gấp mười lần, ngoài người bịt mặt, cả Thiết Ông Xung cũng đích thân động thủ, nên quần hùng bạch đạo đều dả thọ thương, dần không còn cầm cự nổi nữa.

Hồ Thiết Sanh quay sang Dư Mộng Chân nói :

- Dư tiên bối hãy cùng với Lý tiên bối giúp mọi người ứng địch, để văn bối thừa cơ hội này trở lại ngôi lầu kia xem thử, tìm cách giải cứu sư tổ và Trần tiên bối.

- Lần này phải hết sức cẩn thận, trên ngôi lầu ấy có quá nhiều cạm bẫy, phải luôn lưu ý mới được.

- Văn bối biết rồi.

Lần này Hồ Thiết Sanh không trực tiếp phi thân lên lầu, mà lén đến dưới lầu đi vào, bên trong trần thiết rất sang trọng, hiển nhiên là chỗ ở của người bịt mặt, nhưng chẳng thấy một bóng người nào.

Hồ Thiết Sanh dùng Ma đao chỏi đất, thận trọng từng bước một, tiến về phía cửa thang lầu.

Trong lầu hoàn toàn tĩnh lặng và không có ánh đèn, điều lạ lùng là lên đến thang lầu mà vẫn chưa động chạm đến cạm bẫy nào.

Chàng đưa mắt nhìn lên lầu, bất giác giật mình, chỉ thấy người bịt mặt với Lạc Kỳ và Hắc Đao Khách đang ngồi uống rượu tại chiếc bàn và nhìn ra ngoài, như không hề bận tâm đến cuộc chiến sinh tử ở bên dưới.

Hồ Thiết Sanh thâm lắc đầu nghĩ :

“Chả lẽ hai vị tiên bối này chưa biết Bạch tiên bối và sư phụ sư mẫu đã được cứu thoát hay sao? Nếu như họ chưa biết, họ giả vờ như vậy còn có lý, còn như biết mà vẫn thân cận được với người bịt mặt thế này thì thật là khó hiểu”.

Người bịt mặt nâng ly nói :

- Hai vị thử đoán xem, hai phe dưới kia phe nào sẽ thắng?

Hắc Đao Khách nói :

- Đương nhiên là phe của chúng ta rồi. Chỉ với Thiết Ông Xung thôi, cũng đủ ứng phó ba bốn cao thủ rồi.

Lạc Kỳ gật đầu :

- Không sai, qua cuộc chiến này là đủ tiêu diệt hết tinh anh của đối phương rồi.

Hồ Thiết Sanh nghe lòng trĩu xuống, nhưng chàng lập tức bác bỏ niềm hoài nghi của mình, thầm nhủ :

“Hai vị tiên bối này là người hiệp nghĩa xưa nay, hẳn không đến tuổi già lại đổi khác”.

Hồ Thiết Sanh lấy bạch mao Lưu Tinh chùy ra, thầm nhủ :

“Chỉ cần chế ngự được người bịt mắt trước, mọi khó khăn đều có thể giải tỏa ngay, hai vị tiền bối này hẳn sẽ không ở lại đây nữa”.

Thế nhưng, chàng đứng ở cửa thang lầu, cách ba người xa hơn ba trượng, độ dài của bạch mao Lưu Tinh chùy không đủ, đành phải tiến tới.

Phía trước có một kệ sách, nếu nấp sau kệ sách thì đủ tầm. Hồ Thiết Sanh liền đề khí ngưng thần, lướt đến phía sau kệ sách.

Ba người đều chưa phát giác, chỉ nghe tiếng gào thét và tiếng rú thảm liên hồi từ dưới lầu vọng lên, Hồ Thiết Sanh không yên tâm, liền vận mười thành công lực vung tay ném bạch mao Lưu Tinh chùy ra.

Nhưng người bịt mắt chẳng phải tầm thường, bạch mao Lưu Tinh chùy vừa bay ra khoảng một trượng thì y đã phát giác, buông tiếng cười khẩy, lệ làng lách khỏi chỗ ngồi.

Cùng lúc ấy Lạc Kỳ và Hắc Dao Khách cũng đã đứng lên, hai người trơ mặt lạnh lùng như kẻ lạ người xa.

Hồ Thiết Sanh thu chùy về, trầm giọng nói :

- Hai vị tiền bối có biết là Bạch tiền bối với gia sư và sư mẫu đều đã thoát hiểm rồi không?

Lạc Kỳ lạnh lùng đáp :

- Biết rồi.

Hồ Thiết Sanh lòng đau như cắt, trầm giọng nói tiếp :

- Vậy sao hai vị tiền bối còn chưa rời khỏi đây?

Hắc Dao Khách giọng đanh lạnh nói :

- Lão phu khuyên tiểu tử ngươi hãy mau đầu hàng bốn bảo, nếu không trong vòng ba hôm ắt có họa sát thân.

Hồ Thiết Sanh sững sờ, lúc này chàng vẫn chưa tin là hai vị tiền bối này đã thay đổi tính, lớn tiếng nói :

- Chẳng lẽ hai vị tiền bối cũng đã bị ma đầu này ám toán hay sao?

Lạc Kỳ cười khẩy :

- Ngươi nói vớ vẩn gì vậy? Lão phu hai người vẫn thấy bình thường như trước, chỉ có điều là nhận thấy bốn ba vát vớ cả đời mà không được chút thành tựu gì, có chăng chỉ là chút hư danh, tuy không còn sống trên đời bao lâu nữa, nhưng cũng chẳng thể uống phỉ, phải ra tay một phen mới được.

Hồ Thiết Sanh nghe lòng đau nhói, vậy là hai vị tiền bối này quả thật đã thay tâm đổi tính rồi, giờ mình có nên đại nghĩa diệt thân hay không?

Hồ Thiết Sanh lại trầm giọng nói :

- Trần tiền bối cũng muốn quy thuận ma đầu này ư?

Hắc Dao Khách cười khẩy :

- Đó còn phải hỏi sao?

Hồ Thiết Sanh tức giận :

- Gia sư và sư mẫu bị trúng thủ pháp đặc thù của ma đầu này, đến nay trí nhớ vẫn chưa thể hồi phục, hơn nữa sư tổ và Bạch tiền bối xưa kia cũng là bị ma đầu này ám toán, chẳng lẽ sư tổ đã quên rồi sao?

Lạc Kỳ gằn giọng :

- Khỏi nói nhiều, nếu ngươi có ý đầu hàng bốn bảo, lão phu cam đoan là ngươi sẽ có được địa vị cao hơn, trái lại, trong vòng ba hôm...

Hồ Thiết Sanh vung Ma đao lên, giọng sắc lạnh ngắt lời :

- Tà chính bất lương lập, vân bối đành phải phạm thượng.

Đoạn tung mình lao vào người bịt mặt, Huyền Huyền Nhất Thức công ra, chỉ thấy ánh tím tỏa rộng, hàn khí buốt xương. Người bịt mặt không dám ngạnh tiếp, lùi nhanh ra sau ba bước.

Hồ Thiết Sanh biến chiêu, Huyền Huyền Nhị Thức tiếp tục công ra. Chiêu này uy lực càng hung mãnh hơn, ba người cùng lui đến góc nhà.

Hồ Thiết Sanh thấy hai vị tiền bối dè hèn như vậy, bất giác phùng lửa giận, tung mình lao tới tấn công tiếp.

Nào ngờ người bịt mặt vung chưởng bổ xuống sàn lầu, chỉ nghe kệt một tiếng, ba người cùng lộn nhào vào trong vách, thì ra đó là một cửa ngấm.

Hồ Thiết Sanh cũng bất chước tung ra một chưởng, nào ngờ vị trí không sai chút nào, chỉ nghe ầm một tiếng, cả nóc lầu đều sụp xuống.

Hồ Thiết Sanh cả kinh, vội thi triển thế Hàn Nhã Độ Thủy, vọt qua cửa sổ ra ngoài, hạ xuống trên sân, quét mắt nhìn quanh, bất giác kinh hoàng thất sắc.

Thì ra các cao thủ bạch đạo thấy đều như người máu và loạn choạng chực ngã. Chẳng những không còn sức chiến đấu, mà chỉ chốc lát nữa thôi e rằng đứng cũng thành vấn đề.

Hồ Thiết Sanh thấy Dư Mộng Chân đầu bù tóc rối, y phục đã rách nát mấy chỗ, hết như một nữ quỷ, không cầm lòng được, nước mắt tuôn trào. Chàng thật tức tưởi thay cho vị tiền bối này, bà đang xả thân vì người ta, trong khi sư tổ đã thay lòng đổi dạ rồi.

Chàng càng nghĩ càng tức, sát cơ vô ngần đã khiến đôi mắt chàng trở nên đỏ như lửa, buông tiếng quát vang, tung mình lao về phía Thiết Ông Xung.

Thiết Ông Xung thấy chàng mặt đầy sát cơ và tay cầm Ma đao lao đến, tự biết không phải địch thủ, vội lùi sau ba bước.

Hồ Thiết Sanh vung đao quét ra, nếu không giết chết một hai người lòng thật không cam, chỉ nghe soạt soạt hai tiếng, đầu của Thiểm Điện Trửu và Nhất Chửu Phiền Phiền bay ra xa mấy trượng.

Hồ Thiết Sanh đang hăng máu, lại vung đao bổ vào Thiên Cẩu Phệ Hồn Lâu Thất, chỉ nghe oảng oảng một tiếng, con chó dị chủng đã bị tiện đôi.

Thiên Cẩu Phệ Hồn Lâu Thất hồn phi phách tán, cả tránh né cũng quên mất, toàn thân run rẩy, đôi chân không còn theo sự chỉ huy của mình nữa.

Hồ Thiết Sanh cười khẩy nói :

- Nếu Hồ mỗ dùng Ma đao lấy mạng người thì sẽ làm dơ bản bảo đao mắt.

Đoạn tay trái cách không ấn một cái, liền tức đầu của Thiên Cẩu Phệ Hồn Lâu Thất biến mất, thì ra đã bị lún vào lồng ngực, chết không kịp rên lên một tiếng.

Hồ Thiết Sanh hiện thân chỉ trong thoáng chốc đã giết chết ba cao thủ, những người còn lại đều kinh tâm động phách, lục tục thoái lui.

Hồ Thiết Sanh hướng về Dư Mộng Chân thấp giọng nói :

- Dư tiền bối, xin hãy canh chừng Lý tiền bối, đừng để ông ấy bị người ám toán.

Đoạn liền cất bước tiến về phía Bạch Phàm, ác tặc này vốn tham sống sợ chết, mặt mày tái ngắt, lách đến sau lưng Quan Tiêu Thiên, hai tay xô mạnh, Quan Tiêu Thiên không ngờ có vậy, đâm thẳng vào Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh thừa thế chop lấy mạch môn ông, lớn tiếng nói :

- Dư tiền bối, đón lấy.

Đồng thời vung tay, ném Quan Tiêu Thiên về phía Dư Mộng Chân.

Bạch Phàm thoái lui, Hồ Thiết Sanh từng bước một tiến tới, đồng thời tiện tay lấy bạch mao Lưu Tinh chùy ra.

Hồ Thiết Sanh bỗng vùng tay, bạch mao Lưu Tinh chùy bay ra như tia chớp, thoát thấy bay về phía Thiết Ông Xung nhưng giữa chừng bỗng đổi hướng, quất nhanh vào lưng Bạch Phàm.

Bạch Phàm đầu sao cũng chẳng phải là kẻ tầm thường, tung mình lên cao hơn ba trượng tránh khỏi, nhưng Hồ Thiết Sanh đầu thế để cho y thoát khỏi, Ma đao lẹ làng quét ra, chỉ nghe soạt một tiếng, Bạch Phàm hai chân đã bị tiện lìa, cụt đến đầu gối.

Bạch Phàm thật hung hãn, y rú lên một tiếng thảm thiết, lộn người đầu dưới chân trên rơi xuống, chỏi tay trên đất, lại vọt ra xa hơn ba trượng, lặn lộn trên đất một hồi, được Bạch Long Sơn cấp lấy phóng đi.

Thủ đoạn tàn bạo của Hồ Thiết Sanh khiến ngay cả quần hùng bạch đạo cũng thất đờm kinh tâm, bởi chàng chưa bao giờ tàn nhẫn thế này, và công lực của chàng dường như lại gia tăng rất nhiều.

Bọn ma đầu lui ra, chỉ còn một số vô danh tiểu tốt đứng ngoài xa la ó, nhưng không một ai dám tiến tới động thủ.

Hồ Thiết Sanh nói :

- Dư tiền bối, chúng ta đi thôi.

Dư Mộng Chân với Thiên Đài Kỳ Si dẫn trước, bảo vệ ba người thọ thương ra khỏi bảo.

Hồ Thiết Sanh đoạn hậu, không ai dám ngăn cản, rút lui một cách thuận lợi.

Họ tìm gặp Bạch Ngọc Quyên, Bạch Diêu Hồng và La Liên, cấp lấy ba người bị mất trí nhớ đi đến thành Lạc Dương.

Sau khi về đến nhà, Lý Bách Khí lập tức bắt tay chữa trị cho ba người mất trí nhớ, chia ra mỗi người một phòng và phân phái người canh giữ.

Thì ra quyền họa đồ mà Lạc Dật và Bạch Băng xem trong Phi Hồn bảo là do Lý Bách Khí vẽ lấy, và mùi vị kỳ lạ trong lầu cũng là được vật mà ông phối chế, rải vào trong quyền họa đồ.

Dược vật này có công dụng khôi phục trí nhớ, lại thêm chuyện hình vẽ, Lạc Dật và Bạch Băng đã loáng thoáng nhớ lại dĩ vãng.

Đồng thời, quần hùng lúc này đã biết Lạc Kỳ và Hắc Dao Khách chẳng phải thay lòng đổi dạ, mà là trá hàng để dò thám thân phận của người bị mất trí. Đó là do Bạch Long Xuyên nói ra, hẳn không phải là giả.

Cũng theo lời Bạch Long Xuyên, người bị mất trí công cao thâm khôn lường, cho dù Hồ Thiết Sanh có Ma đao trong tay, muốn trừ diệt y cũng rất khó khăn, nên Lạc Kỳ mới không quản mang tiếng phản bội chính nghĩa, ngả sang hàng ngũ của bọn tà ma.

Năm hôm sau, ba người mất trí nhớ đã khá hơn rất nhiều, Lý Bách Khí đưa Lạc Dật và Bạch Băng vào trong một gian phòng, hai người ngơ ngẩn nhìn nhau hồi lâu, rồi ôm chầm lấy nhau khóc.

Hiển nhiên đó là hiện tượng trí nhớ đã được khôi phục, Bạch Ngọc Quyên dường như hết sức vui mừng, và Quan Tiêu Thiên cũng có biến chuyển khả quan.

Thế nhưng, bọn ma đầu trong Phi Hồn bảo chẳng rõ đã đi đâu mất, Hồ Thiết Sanh đến tìm hai lần, nhưng tìm chẳng thấy một bóng người nào.

Bảy tám ngày qua đi, thương thế của quần hùng đã bình phục và trí nhớ của ba người cũng hoàn toàn trở lại bình thường.

Lạc Dật và Bạch Băng cho biết, người bị mất trí kia chính là Cửu Châu Phi Ma Vu Đào, cặp bài trùng với Thiết Ông Xung khi xưa.

Đêm hôm ấy, quần hùng tụ tập trong một nhà, thiết yến ăn mừng ba người trí nhớ khôi phục và tỏ lòng cảm tạ Bách Thảo Dật Tẩu Lý Bách Khí, mọi người ăn uống rất vui vẻ.

Canh một, canh hai, canh ba, khi buổi tiệc sắp tàn, bỗng mái nhà chấn động dữ dội, cả ngôi nhà lung lay, tiếp theo là một tiếng ầm vang dội, mái nhà thủng một lỗ to, ngói vụn rơi xuống như mưa.

Chỉ nghe bình một tiếng, một thân người rơi từ trên xuống bàn tiệc, ly chén đĩa vỡ nát, văng bay tứ phía.

Quần hùng đứng phắt dậy, định thần nhìn kỹ, thì ra là Hắc Dao Khách đã chết từ lâu, trên trán có dán một mảnh giấy viết “Mười lăm tháng giêng, quyết một phen tử chiến tại Ngưỡng Thiên bình trên Hào Sơn. Nếu các người không đến dự, số phận Lạc Kỳ cũng sẽ giống như Hắc Dao Khách”.

Bên dưới ký tên Thiết Ông Xung, Cửu Châu Phi Ma Vu Đào, Hận Thế Thái Bảo Diệt Nhất Phong.

Hồ Thiết Sanh phi thân lên mái nhà, quét mắt nhìn quanh một vòng, không thấy bóng dáng người nào.

Dư Mộng Chân cũng theo lên mái nhà, nói :

- Thiết Sanh, không cần đuổi theo, đằng nào mười lăm tháng giêng cũng còn vài hôm nữa, muốn cứu sư tổ cần phải bàn tính kỹ, bởi Cửu Châu Phi Ma và Thiết Ông Xung không dễ đối phó, lại có thêm Hận Thế Thái Bảo, sự thế càng thêm nghiêm trọng hơn.

Hồ Thiết Sanh và Dư Mộng Chân trở xuống nhà, lúc này Tiểu Lục Tử đang ôm lấy thi thể sư phụ khóc thảm thiết, mọi người thấy Hắc Dao Khách chết thảm như vậy thấy đều lòng căm hận. Nhất là Thiên Đài Kỳ Si, ông có giao tình với Hắc Dao Khách sâu đậm hơn hết, lúc này nước mắt ràn rụa, đau lòng khôn xiết.

Lạc Dật và Bạch Băng áy náy nói :

- Cũng tại chúng ta nên mới khiến cho các vị tiền bối gặp bất hạnh thế này, chúng ta quyết sẽ hết sức mình diệt sạch bọn ma đầu ấy.

Dư Mộng Chân nghiêm nghị nói :

- Cửu Châu Phi Ma khi xưa ngang hàng với Thiết Ông Xung, vậy mà ngày nay lập tức có thể sai khiến Thiết Ông Xung, chứng tỏ y đã có được Ma Dao Ca, nên võ công của Lạc Dật và Bạch Băng đều có đan xen chiêu thức của Ma Dao Ca nhưng chưa am tường. Đồng thời Hận Thế Thái Bảo lại a tông với họ, thật là điều không ngờ, và võ công của Hận Thế Thái Bảo lại còn cao hơn Cửu Châu Phi Ma, nên chúng ta cần phải bàn tính đối sách.

Hồ Thiết Sanh nói :

- Vậy người bịt mắt hát Ma Dao Ca chắc chắn là Cửu Châu Phi Ma phải không?

Dư Mộng Chân gật đầu :

- Không sai, nhưng người chớ nên xem thường y, y sở dĩ thâm tàng bất lộ hẳn là định vào ngày mười lăm tháng giêng nhất cử sẽ diệt sạch cao thủ bạch đạo.

Tiểu Lục Tử khóc hu hu, tiếng hít nước mũi sột sột không ngớt, Thiên Đài Kỳ Si lớn tiếng nói :

- Tiểu tử, người đừng khóc nữa khiến người nẫu cả ruột. Người giống hệt sư phụ, mũi không lúc nào sạch sẽ, đúng là một đôi bầu bổi.

Thiên Đài Kỳ Si mua quan tài về tẩm liệm Hắc Dao Khách xong, nói :

- Lữ mẫu với Trần huynh kết giao đã mấy mươi năm, tình nghĩa sâu nặng, phen này quyết một phen tử chiến, thế bất lưỡng lập. Vì an ủi vong linh của Trần huynh dưới tuổi vàng, hôm mười lăm lão phu phải mang quan tài của Trần huynh đến Hào Sơn, một mặt có thể khích động sĩ khí, đồng thời có thể lấy thủ cấp của bọn ma đầu cúng tế Trần huynh.

Mọi người đương nhiên không tiện phản đối, bèn để linh cữu của Hắc Dao Khách trong đại sảnh, phái người canh giữa cẩn thận. Và trong thời gian này, Hồ Thiết Sanh càng khẩn trương nghiên cứu và tập luyện Ma Dao Ca.

Năm ngày thấm thoát trôi qua, quần hùng khiêng theo linh cữu của Hắc Dao Khách tiến vào Hào Sơn.

Hào Sơn còn có tên là Khâm Phủ Sơn, nằm ở phía Bắc huyện Lạc Ninh tỉnh Hà Nam, Đông giáp Mậu Trì, Tây bắc giáp Hạp Huyện, chia làm đông tây hai hào, từ Đông Hào đến Tây Hào khoảng ba mươi lăm dặm. Ngưỡng Thiên bình nằm trên Đông Hào, tuy không phải là chủ phong, nhưng hết sức cheo leo hiểm trở.

Những người trẻ tuổi luân phiên khiêng quan tài lên đến Ngưỡng Thiên bình, chỉ thấy mấy trăm đại hán vạm vỡ vây chặt Ngưỡng Thiên bình, giữa có một chiếc bàn có ba người ngồi.

Thiết Ông Xung ngồi bên dưới, trên là Cửu Châu Phi Ma và Hận Thế Thái Bảo chễm chệ ngồi đầu bàn, vì Cửu Châu Phi Ma và Hận Thế Thái Bảo đều bịt mắt, vẫn không nhìn thấy diện mạo của họ.

Quần hùng với Dư Mộng Chân cầm đầu, suất lĩnh mọi người tiến vào vòng vây, đặt quan tài xuống, quan sát địa hình xung quanh và lực lượng của đối phương.

Hồ Thiết Sanh thấp giọng nói :

- Dư tiền bối, gia sư tổ ở đâu vậy?

Dư Mộng Chân trầm giọng nói :

- Vu Đào, cuộc chiến hôm nay mạnh còn yếu mất, nên phía này đã khiêng linh cữu của Hắc Dao Khách đến để tỏ rõ ý chí bất khuất, quyết tử chiến một phen. Vậy Lạc Kỳ hiện ở đâu?

Cửu Châu Phi Ma lạnh lùng nói :

- Truyền Lạc Kỳ.

Chỉ thấy bọn đại hán tránh sang hai bên, chừa một khoảng trống, Lạc Kỳ sải bước đi vào, chẳng thèm nhìn ngó đến quần hùng bạch đạo, đi thẳng đến bàn, ngang nhiên ngồi xuống đối mặt với Cửu Châu Phi Ma.

Lạc Dật cao giọng nói :

- Phụ thân, hiện địch ta đã phân rõ, thế bất lưỡng lập, sao lão nhân gia còn chưa ly khai...

Lạc Kỳ buông tiếng cười khẩy không trả lời. Một chút lòng tin Hồ Thiết Sanh giành cho sư tổ đến đây đã tiêu tan, đang thăm thở dài thì Lạc Dật đã sải bước vào sân, trầm giọng nói :

- Vu Đào, tại hạ muốn cùng tôn giá quyết một phen cao thấp.

Cửu Châu Phi Ma nhún vai cười khinh miệt :

- Người chưa đủ bản lĩnh đâu. Lạc Kỳ, hãy bắt lấy hắn.

Lạc Kỳ sải bước đi đến trước mặt Lạc Dật, vẻ mặt lạnh băng không có chút tình phụ tử, soạt một tiếng, Ô Mộc kiếm đã rút ra cầm tay.

Quần hùng bạch đạo đều lộ vẻ đau buồn, đây thật là một điều không ai có thể ngờ được, nay Lạc Dật thần trí đã hồi phục, nhưng Lạc Kỳ đã từ chính trở thành tà.

Lạc Dật kinh hãi lùi sau hai bước, trố mắt nói :

- Phụ thân quả muốn động thủ với hài nhi thật sao?

Lạc Kỳ mặt trở lạnh nói :

- Đừng lảm lời, tuốt kiếm ra mau.

Lạc Dật mắt rướm lệ, tuốt trường kiếm ra ngậm ngùi nói :

- Phụ thân hẳn không khiến hài nhi trở thành tội nhân chứ?

Hồ Thiết Sanh sải bước tiến tới, mắt ngập lệ nói :

- Sư tổ, chả lẽ lão nhân gia lại tuyệt tình như vậy thật sao? Lão nhân gia cho dù không vị tình sư phụ và Sanh nhi thì cũng phải vị tình Dư tiền bối chứ?

Lạc Kỳ buông tiếng cười khẩy, Ô Mộc kiếm vung ra, chiêu khởi đầu Ngoại tam kiếm đã thi triển, chỉ thấy ánh đen loang loáng, đường đường chính chính, quả không hổ danh Thánh Giả Chi Kiếm.

Lạc Dật cũng thi triển Thánh Giả Chi Kiếm đón tiếp, keng một tiếng, Lạc Dật bạt lùi ba bước. Thật ra chẳng phải ông kém thế, mà là có ý nhường nhịn, và chỉ sử dụng có sáu thành công lực.

Vút vút vút liên tiếp bảy tám kiếm, kiếm nào cũng nhằm vào chỗ yếu hại của Lạc Dật. Lạc Dật mặt mày biến sắc, thoái lui liên hồi, nhưng thủ rất ung dung, không chút nao núng.

Lạc Kỳ chiêu thức đột biến, Trung tam kiếm đã tung ra và trên Ô Mộc kiếm lập tức kết tụ một lớp sương mỏng. Lạc Dật không dám lui nhường nữa, lập tức toàn lực ứng phó.

Hồ Thiết Sanh quay sang Dư Mộng Chân, thấp giọng nói :

- Dư tiền bối, để vãn bối xuất kỳ bất ý chế ngự sư tổ được không?

Dư Mộng Chân gật đầu :

- Lão thân sớm đã có ý định ấy, nhưng hãy khoan vội đã, lão thân cần xem thử Lạc Kỳ có phải cũng bị ám toán mất đi bản tính hay không?

Thánh Giả Chi Kiếm của Lạc Dật là do Lạc Kỳ truyền dạy, mà kiếm pháp quái dị học được trong lúc mất trí nhớ thì đã quên mất, dĩ nhiên không phải là địch thủ, lúc này đã lui đến gần quần hùng bạch đạo.

Bạch Long Xuyên trầm giọng :

- Lạc huynh nên dừng tay đi thôi.

Lạc Kỳ tăng lực, thế công càng thêm hung mãnh, chiêu thức đột biến, Nội tam kiếm đã thi triển, trên Ô Mộc kiếm đã kết tụ một lớp băng dày, chỉ thấy ánh bạc loang loáng, keng một tiếng, băng vụn văng bay tung tóe, Lạc Dật bật lùi ba bước dài.

Nhưng Lạc Kỳ như muốn giết chết Lạc Dật, thi triển toàn độc chiêu tấn công tới tấp, bỗng bùng tiếng quát vang, Ô Mộc kiếm với tiếng rít ghê rợn bổ thẳng xuống đầu Lạc Dật.

Lạc Dật đành phải vung trường kiếm lên đón đỡ, chỉ nghe cách một tiếng chát chúa, trường kiếm trong tay Lạc Dật đã gãy làm đôi, cụt mất hơn một thước, Lạc Dật giật mình kinh hãi, lùi sau một bước.

Lạc Kỳ như đã bùng sát cơ, Hồ Thiết Sanh nhanh như chớp lướt tới, vút vút vút liên tiếp công ra ba đao, bức lui Lạc Kỳ ba bước.

Lạc Dật vội nói :

- Sanh nhi, đừng gây tổn thương cho sư tổ.

Hồ Thiết Sanh đáp nhanh :

- Đồ nhi biết rồi.

Đoạn tay phải Ma đao thi triển Huyền Huyền Nhất Thức, Lạc Kỳ có phần lúng túng, Hồ Thiết Sanh thừa cơ tay trái vung nhanh, bạch mao Lưu Tinh chùy bay ra nhanh như tia chớp, nhắm vào cườm chân Lạc Kỳ.

Bộp một tiếng, Lạc Kỳ ngã ra đất. Hồ Thiết Sanh lướt tới, chớp nhoáng vung tay điểm huyết, cắp ông lên trao cho Lạc Dật.

Thế là phía bạch đạo không còn lo ngại nữa, Hồ Thiết Sanh đã có lòng tin, sải bước đi ra giữa sân, đưa tay chỉ Thiết Ông Xung nói :

- Thiết Ông Xung, hãy ra đây chịu chết.

Thiết Ông Xung tuy biết rõ không phải đối thủ của Hồ Thiết Sanh nhưng lại không thể tỏ ra hèn nhát, mắt đảo một vòng, quay sang Bạch Phàm nói :

- Đồ nhi, hãy bắt lấy tên tiểu tử này.

Bạch Phàm lòng tự hiểu rõ, cho dù hai sư đồ liên thủ cũng chưa chắc có thể bắt được Hồ Thiết Sanh, nhưng y không dám cãi lời sư phụ, chỉ thấy đám đông tách ra, một người cao hơn tượng đi vào sân.

Người ấy chính là Bạch Phàm, hai chân y đã bị Hồ Thiết Sanh chém cụt, giờ đã lấp vào hai chân giả, bước đi vang lên tiếng lộc cộc.

Hồ Thiết Sanh trầm giọng :

- Bạch Phàm, chẳng phải Hồ mỗ khinh khi, nhưng ngươi không phải là địch thủ đâu.

Bạch Phàm buông tiếng cười gằn, rút ngân thủy Nga Mi thích ra tấn công ngay. Ác tặc này có ngoại hiệu là Cẩn Lăng Thập Bát Phiêu, tuy công phu trong nước chẳng kém và khinh công trác tuyệt, nhưng lúc này đã lấp chân giả, dĩ nhiên không còn nhanh nhẹn như trước nữa.

Hồ Thiết Sanh không muốn hạ sát y tại chỗ, bởi Bạch Phàm tuy xấu xa độc ác nhưng dấu sao cũng là con của Võ Tái Thần Quan Tiêu Thiên, bạch mao Lưu Tinh chùy vung ra, nhắm quần vào đùi Bạch Phàm.

Bạch Phàm tung mình lên cao năm thước, hai chân quét ra, nhắm đá vào mặt Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh tay phải vốn có Ma đao nhưng không sử dụng, lại vung bạch mao Lưu Tinh chùy ra, nhắm quần vào bụng Bạch Phàm.

Bạch Phàm vội thi triển Thiên Cân Trụ, nghiêng người sang bên tránh khỏi, Nga Mi thích tiện tay quét ra, định đánh bật bạch mao Lưu Tinh chùy, nào ngờ công lực của Hồ Thiết Sanh lúc này vô cùng thâm hậu, dồn tám thành công lực vào Lưu Tinh chùy, quần lấy Nga Mi thích giật mạnh, Nga Mi thích đã vượt khỏi tay Bạch Phàm.

Bạch Phàm chỉ còn hai tay không, thụp người chớp nhoáng quét ra ba cước, Hồ Thiết Sanh không né tránh, vung Lưu Tinh chùy quét vào chân giả của y. Chỉ nghe rắc một tiếng, Bạch Phàm hự lên một tiếng đau đớn, chân trái gãy lìa ngay chỗ ráp chân giả.

Hồ Thiết Sanh lại vung Lưu Tinh chùy, quần vào lưng Bạch Phàm, thuận thế kéo mạnh, thân người Bạch Phàm lập tức bay đến, chàng chớp nhoáng vung tay điểm khóa huyết đạo của y rồi ném xuống đất.

Hồ Thiết Sanh hai lần xuất thủ đã chế ngự hai cao thủ, chẳng những phía bạch đạo bội phục mà ngay cả Cửu Châu Phi Ma và Hận Thế Thái Bảo cũng không khỏi thâm phục gật đầu.

Thiết Ông Xung chậm chậm đứng lên, trầm giọng quát :

- Mang binh khí đến đây.

Liền tức, mười mấy đại hán khiêng đến một pho tượng Thiết Ông Xung to lớn, chính là món binh khí đã bị Hồ Thiết Sanh đánh móp hôm trước.

Hồ Thiết Sanh buông tiếng quát vang, bạch mao Lưu Tinh chùy như tia chớp bay ra, đồng thời Ma đao trong tay phải thi triển Huyền Huyền Nhất Thức, Thiết Ông Xung không dám để binh khí va chạm vào Ma đao, đành lách sang bên một bước nhưng bạch mao Lưu Tinh chùy đã quần vào lưng lão ta.

Nhưng Thiết Ông Xung chẳng chút hoảng sợ, Hồ Thiết Sanh ra sức kéo mạnh, Thiết Ông Xung không chút động đậy. Thì ra hai chân lão ma đầu này đã lún sâu xuống đất hơn nửa thước, vung binh khí quét ngang ra. Hồ Thiết Sanh bỗng buông tay, Thiết Ông Xung bật lui một bước, Hồ Thiết Sanh thừa cơ lách người tránh khỏi, Ma đao trong tay xuôi theo Lưu Tinh chùy quét ngang ra.

Thiết Ông Xung cả kinh, lúc này cũng chẳng kể binh khí của mình có đỡ nổi Ma đao hay không liền vội vung lên đón tiếp, chỉ nghe choang một tiếng rền rĩ, pho tượng Thiết Ông Xung to lớn đã bị tiện làm hai đoạn.

Thừa lúc Thiết Ông Xung kinh hãi sững sờ, Hồ Thiết Sanh tay trái giật mạnh, Thiết Ông Xung chúi tới ba bước, Hồ Thiết Sanh liền thi triển Huyền Huyền Nhị Thức. Chỉ thấy ánh tím lấp lánh, mũi đao đã trở vào huyết Cưu Vĩ của Thiết Ông Xung.

Tất cả cao thủ hai giới hắc bạch hiện diện thấy đều ngỡ ngàng sững sờ, đôi mắt to lớn của Thiết Ông Xung trợn trừng như hai quả trứng gà, gương mặt hung tợn trở nên tái ngắt.

Hiển nhiên, với công lực của Hồ Thiết Sanh, chàng chẳng cần đẩy Ma đao tới, mà chỉ cần vận chân lực vào tay, bằng vào đao khí cũng đủ xuyên thủng vào ngực Thiết Ông Xung rồi.

Hồ Thiết Sanh trầm giọng nói :

- Thiết Ông Xung, với danh vọng và thân thủ của tôn giá, đủ có thể làm nên một sự nghiệp oanh liệt trong võ lâm. Chẳng ngờ tôn giá lại chuyên đối chọi với nhân vật bạch đạo, nếu tôn giá kịp thời ăn năn hối cải, tại hạ sẽ...

Thiết Ông Xung thân phận thế nào, so ra bối phận còn cao hơn Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên một bậc, giờ trước công chúng lại bị một thiếu niên chế ngự, thử nghĩ tâm trạng của lão ra sao?

Thiết Ông Xung gần giọng :

- Sĩ khả sát, bất khả nhục. Tiểu tử, ngươi hãy cho lão phu chết một cách nhanh chóng đi.

Hồ Thiết Sanh nghiêm mặt :

- Tôn giá là một cao thủ tuyệt thế, không nên cố chấp, con người sống trên đời không ai dám nói là chưa từng bị thất bại, đó chẳng đáng kể gì. Chẳng hạn như gia sư và sư tổ, đã bị kẻ gian giam cầm mấy mươi năm, chịu đựng biết bao sỉ nhục và dày vò, nhưng họ vẫn bất khuất tiếp tục sống.

Thiết Ông Xung buông tiếng thở dài não ruột :

- Tiểu tử, đừng mai mỉa lão phu nữa, mau cho lão phu chết nhanh chóng đi.

Hồ Thiết Sanh thấy đối phương đã dao động, nghiêm giọng nói :

- Văn bối đã cạn lời, tiền bối hãy tự chọn lựa.

Đoạn vung tay thu bạch mao Lưu Tinh chùy về, đồng thời tay phải cũng thu hồi Ma đao và lúi nhanh về phía sau ba bước.

Quần hùng bạch đạo thấy vậy đều không bằng lòng, họ định nhìn lão ma đầu hung tàn này không bao giờ biết ăn năn hối cải, thấy đều hết sức lo lắng.

Chỉ thấy Thiết Ông Xung mặt đầy vẻ bi thương, ngược lên trời gào to :

- Ôi thôi! Lão phu một đời oanh liệt, chẳng ngờ đến lúc già lại thất bại ê chề thế này, còn mặt mũi nào gặp ai nữa...

Tay phải giơ lên vỗ mạnh xuống, bộp một tiếng, chiếc đầu to lớn của lão đã vỡ nát, máu óc văng tung tóe, vô cùng thảm thiết. Nhưng thân người lão chưa ngã xuống, sải bước lao vào Cửu Châu Phi Ma và Hận Thế Thái Bảo.

Thân người cao lớn của lão lao tới hết sức kinh người, Cửu Châu Phi Ma và Hận Thế Thái Bảo hốt hoảng đứng lên và lách sang bên, chỉ nghe rắc một tiếng vang dội, lão đè lên chiếc bàn vỡ nát, ngã xuống đất hồn lìa khỏi xác.

Một người đã vỡ sọ mà còn có thể xông tới mấy bước, thật là chuyện kinh khủng, chứng tỏ lão ma đầu này trước khi chết đã hận thấu xương Cửu Châu Phi Ma và Hận Thế Thái Bảo, nếu không vì lụy bởi danh dự, có lẽ lão đã ăn năn hối cải, theo về với quần hùng bạch đạo rồi.

Các cao thủ bạch đạo thấy kết cục của Thiết Ông Xung bi thảm như vậy, thấy đều không ngớt thở dài.

Cửu Châu Phi Ma và Hận Thế Thái Bảo nghiêng rằng một hồi, Cửu Châu Phi Ma trầm giọng nói :

- Cổ Thương, hãy tiếp tiểu tử ấy vài chiêu.

Vân Trung Phiêu sững sờ, thầm mắng :

“Cả Thiết Ông Xung còn không phải địch thủ, rõ ràng là bảo mình ra nấp mạng, vậy chứng tỏ hai lão ma đầu này cũng chỉ có hư danh mà thôi”.

Đây hiển nhiên là xa luân chiến pháp nhằm tiêu hao thể lực của Hồ Thiết Sanh, nhưng lão không dám trái lệnh, lập tức đi ra giữa sân.

Bạch Băng lướt tới, thấp giọng nói :

- Sanh nhi, hãy giành sức lực đối phó với hai lão ma đầu kia, ma đầu này giao cho sư mẫu ra tay.

- Sư mẫu, đã có đồ nhi ra sức, đâu cần sư mẫu phải ra tay.

- Từ khi trí nhớ phục hồi, sư mẫu chưa lập được chút công lao nào, lòng hết sức áy náy. Hơn nữa, hai lão ma đầu kia cũng chỉ có một mình ngươi đủ sức ứng phó, sao thể trúng kế họ tiêu hao thể lực, hãy lui ra mau.

Hồ Thiết Sanh đành lui ra, Bạch Băng rút Ma già cầm tay, trầm giọng nói :

- Cổ Thương, chuyện vừa rồi hẳn tôn giá đã nhìn thấy cả, Thiết Ông Xung trước khi chết đã biết sám hối, mà chỉ lụy bởi chữ danh nên không muốn nhả nhục trộm sống, hiển nhiên ông ấy đã nhận ra âm mưu của hai đại ma đầu kia, họ chẳng qua chỉ muốn lợi dụng các vị, Bạch Băng khuyên tôn giá hãy kịp thời hối cải để khỏi...

Cổ Thương dễ thường không biết hai đại ma đầu kia lòng độc ác, nhưng một người khi đã lỡ bước sa chân vào vũng lầy, muốn rút chân ra đâu phải dễ dàng. Nếu lão mà quyết tâm cải tà quy chính thì đã sớm ly khai bọn tà ma lúc Bạch Phàm có thái độ bất kính với lão rồi.

Thế nên, lão buông tiếng cười khẩy, cũng chẳng trả lời, cất bước sấn tới, với chiêu Thiên Ngoại Lai Bạt vũ vào hai tai Bạch Băng.

Bạch Băng thụp người, lập tức thi triển Ma Già tam điệp ứng phó. Cổ Thương tuy bối phận ngang với Bạch Long Xuyên nhưng vì lão không có binh khí trong tay và Bạch Băng trong những năm qua công lực cũng tinh tiến rất nhiều, không kém Bạch Long Xuyên bao nhiêu, Cổ Thương liên tiếp tung ra mấy chiêu mà cũng không đẩy lui được Bạch Băng.

Bạch Băng phóng tay phản công, không nương tay nữa. Bà ta tuy tuổi đã ngoài ba mươi nhưng vì biết cách trú nhan, trông chỉ tuổi ngoài hai mươi, nhan sắc vẫn rất mặn mà, thi triển thân pháp trông hệt như tiên nữ giáng trần.

Trăm chiêu qua đi, Cổ Thương đã rơi vào thế hạ phong, thật ra nếu Cổ Thương mà bình tĩnh giao thủ, dù không thắng nổi Bạch Băng thì cũng có thể giữ được thế quân bình, nhưng vì lão đã mất hết niềm tin nên công lực bị suy giảm rất nhiều.

Trong khi ấy Bạch Băng càng đấu càng dũng mãnh, liên tiếp bức lui Cổ Thương năm sáu bước, thấy thời cơ đã đến, Ma già trong tay vung thành hình chữ nhật, chỉ nghe một tiếng rú thảm thiết, nửa phần đầu của Cổ Thương đã bay ra xa hơn ba trượng.

Lão ma này càng hung hãn hơn, lúc này đang đối mặt với Cửu Châu Phi Ma và Hận Thế Thái Bảo, hai chân nhún mạnh, người vọt ngang tới, hiển nhiên cũng định phát tiết uất khí trong lòng trước lúc chết.

Cửu Châu Phi Ma buông tiếng cười sắc lạnh, tay áo phất ra, chỉ thấy thi thể của Cổ Thương tách ra, cánh tay bay sang đông, hai chân bay sang tây, tim gan ngũ tạng chất thành một đồng trên đất.

Bạch Băng lui ra, quần hùng bạch đạo đều lắc đầu thở dài.

Chỉ nghe Hận Thế Thái Bảo cười hăng hắc nói :

- Tuyệt! Tuyệt thật! Vu huynh làm thật gọn, tiểu đệ hết sức bội phục.

Cửu Châu Phi Ma trầm giọng :

- Bạch Long Sơn, trận này đến lượt tôn giá.

Bạch Long Sơn tái mặt, thờ thẫn đi ra giữa sân.

Quan Tiêu Thiên sải bước tiến ra nói :

- Ma đầu này để Quan mỗ giải quyết cho.

Bạch Long Sơn chẳng nói chẳng rằng, vừa xuất thủ đã thi triển tuyệt kỹ Thôi Tâm chưởng, kinh lực xô ra như bài sơn đảo hải.

Quan Tiêu Thiên cũng chẳng chút ngán sợ, Thanh Long Yểm Nguyệt đao vù một tiếng bổ thẳng xuống đầu đối phương. Loại binh khí dài có sở trường cũng có sở đoản, đối phương chỉ cần tránh khỏi mũi đao là có thể sấn đến gần, khó thể xoay sở ứng phó.

Bạch Long Sơn biết rõ điều ấy và còn biết Quan Tiêu Thiên có tuyệt chiêu Tha Đao Kế, vì không để đối phương thi triển, lão xuôi theo cán đao sấn tới.

Bạch Diêu Hồng thét lên một tiếng thẳng thốt, cha con lòng liền lòng, đó là lẽ đương nhiên. Quan Tiêu Thiên đành phải bỏ một tay ra, vung chưởng bổ vào ngực Bạch Long Sơn.

Bạch Long Sơn công lực không kém hơn Quan Tiêu Thiên, lão buông tiếng cười khẩy, tay trái vung lên gạt, tay phải biến chưởng thành trảo, chộp vào vai trái Quan Tiêu Thiên.

Quan Tiêu Thiên lúc này dù buông đao cũng đã muộn, đành vung cán đao lên đón đỡ, nào ngờ trảo ấy của Bạch Long Sơn chỉ là hư chiêu, tay trái lại bổ mạnh xuống.

Bình một tiếng, Quan Tiêu Thiên vắng bay ra xa hơn trượng, Bạch Diêu Hồng hét lên một tiếng bi thiết, chỉ thấy xương ngực phụ thân đã hoàn toàn vỡ nát, đôi môi mấp máy như muốn nói gì đó, nhưng chưa kịp nói ra đã từ giả cõi đời.

Bạch Diêu Hồng khóc rống lên, hồi âm vang vọng, nghe thật não nùng đứt ruột. Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên liền đến khuyên lơn.

Hồ Thiết Sanh nghiêng răng phần hận, vừa định ra sân, bỗng thấy Bạch Long Xuyên lướt đến nói :

- Thiết Sanh, để lão phu trừ khử tên súc sanh này cho.

Bạch Long Sơn thấy em trai mình ra sân, biết chẳng dễ đối phó, bèn trầm giọng nói :

- Bạch Long Xuyên, chúng ta là huynh đệ với nhau, người không nên động thủ với lão phu thì hơn.

Bạch Long Xuyên cười khẩy :

- Bạch Long Sơn, người đã gây quá nhiều tội ác, cam tâm làm tay sai cho bọn ma đầu này, lão phu đành phải vì đại nghĩa mà trừ diệt người.

Bạch Long Sơn thấy không thể giàn xếp êm thấm, không nói tiếp nữa, tung mình lao tới.

Bạch Long Xuyên đã có ý diệt trừ lão từ lâu, vung Ma già lên vạch một chữ thập, đồng thời tung ra một cước, bịch một tiếng, Bạch Long Sơn bị đá bay lên cao năm sáu trượng.

Bạch Long Xuyên mặt danh lạnh, đưa Ma già lên môi thổi tấu Tiểu Già thập cửu pháp. Liền tức âm thanh quái dị vang lên, hết như tiếng kim khí chạm nhau lẫn lộn, chỉ nghe bùng một tiếng, thi thể của Bạch Long Sơn đã nổ tung trên không, thịt xương văng bay tứ phía, thật vô cùng khủng khiếp.

Quần hùng bạch đạo thấy đều hết sức phấn khởi, biết hôm nay không cần phải nương tay nữa, Bạch Long Xuyên làm vậy rõ ràng có ý khích lệ mọi người.

Kim Bội Ngân Thủ Hùng Côn tự biết sớm muộn gì cũng đến lượt mình, chi bằng tự động ra sân, và hơn nữa lão nghĩ Bạch Long Xuyên chưa chắc là địch thủ của lão.

Bạch Long Xuyên trầm giọng nói :

- Kết cuộc của mấy tên ma đầu kia hẳn tôn giá đã nhìn thấy rõ, chẳng lẽ còn chưa biết ăn năn hối cải ư?

Hùng Côn cười khẩy nói :

- Ai chết bởi tay ai cũng chưa biết chừng. Bạch Long Xuyên, tôn giá không phải địch thủ của Hùng mỗ đâu.

Bạch Long Xuyên nhếch môi cười :

- Vậy thì tôn giá xuất thủ đi.

Hùng Côn vung tay, chiếc Lưu Tinh thủ ánh bạc lấp loáng như tia chớp. Bạch Long Xuyên vung Ma già quét ngang, đánh bật Lưu Tinh thủ sang bên.

Nào ngờ sợi dây xích nối liền Lưu Tinh thủ có công dụng khóa giữ binh khí đối phương, Ma già liền bị kẹp lấy.

Hùng Côn buông tiếng cười gằn, đầu kia Lưu Tinh thủ vung ra, giáng vào cánh tay phải Bạch Long Xuyên.

Hiển nhiên, nếu Bạch Long Xuyên mà không buông bỏ Ma già, cánh tay phải hẳn bị tàn phế, ngay trong khoảnh khắc nguy cấp ấy, Bạch Băng kêu lên một tiếng thẳng thốt, quần hùng bạch đạo thấy đều biến sắc mặt.

Khá khen cho Bạch Long Xuyên, ngay trong lúc nguy cấp, ông bỗng châu đầu vào Ma già, chỉ nghe một tiếng lãnh lút vang tận mây xanh, thì ra ông đã thổi tấu Đại Già thập bát pháp.

Đại Già thập bát pháp còn bá đạo hơn Tiểu Già thập cửu pháp, có uy lực tan vàng nát ngọc. Hùng Côn giật nảy mình, Bạch Long Xuyên thừa cơ xuất thủ nhanh như chớp, Ma già đã đặt lên huyết Kiên Tĩnh của Hùng Côn.

Cuộc chiến kinh tâm động pháp thế là đã kết thúc, quần hùng bạch đạo thở phào một hơi dài, đồng thời thầm bội phục Ma già quả là danh bất hư truyền.

Hùng Côn mặt mày trắng bệch, chỉ cần Bạch Long Xuyên vận sức vào Ma già, lão ắt chết ngay tức khắc. Phàm là người bằng xương bằng thịt, chẳng ai là không sợ chết, trên trán lão đã toát mồ hôi hột.

Đột nhiên, vòng vây bốn đại hán hỗn loạn, đổ xô chạy tránh, chỉ thấy từ Tâm Bồ Tát Vi Ngọc Cầm phi thân vào sân, vẻ mặt ủ dột đưa mắt nhìn Bạch Long Xuyên.

Khi xưa bà thầm yêu trộm nhớ Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên, sau cùng bởi thất tình đã từ ghen tuông trở thành thù hận, nên đã đối địch với nhân vật bạch đạo. Giờ đây bà đã một lòng lương thiện, vốn không muốn đa sự, nhưng Kim Bột Ngân Thủ Hùng Côn là sư huynh của bà, khi xưa từng tìm đủ mọi cách gần gũi bà, song vì bà say đắm yêu Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên nên đã kiên quyết cự tuyệt Hùng Côn, vì vậy bà cần phải cứu Hùng Côn một lần để báo đáp ơn tri ngộ.

Bạch Long Xuyên như hiểu tâm ý bà, nói :

- Ngọc Cầm, có gì muội cứ nói, ngu huynh không để muội thất vọng đâu.

Vi Ngọc Cầm nào nề nói :

- Dĩ vãng như mây khói, không thể nào vãn hồi được. Bạch huynh không để tâm đến oán thù cũ, Vi Ngọc Cầm này đã cảm kích lắm rồi, lẽ ra không dám yêu cầu gì nữa, nhưng xưa kia Hùng Côn đối với Ngọc Cầm...

Bạch Long Xuyên khe thở dài, rút Ma già về và lùi sau hai bước, nói :

- Vậy Cầm muội đưa y đi đi.

Vi Ngọc Cầm hết sức xúc động, vòng tay xá dài nói :

- Ân tình này chỉ đành kiếp sau báo đáp.

Đoạn đưa mắt nhìn Hùng Côn, quay người phóng đi xuống Ngưỡng Thiên bình. Hùng Côn mặt đầy hổ thẹn, lẳng lặng theo sau rời khỏi.

Cửu Châu Phi Ma bỗng trầm giọng quát :

- Hãy khoan, muốn đi cũng phải nói với bốn nhân một tiếng. Hùng Côn, ngươi còn có chút cốt khí nào không hả?

Vi Ngọc Cầm quay trở lại, lạnh lùng nói :

- Nếu tôn giá có cốt khí, lẽ ra là phải xuất thủ trước tiên. Tôn giá biết rõ Thiết Ông Xung không phải địch thủ của Hồ Thiết Sanh, mà lại bảo y ra sân nạp mạng, hạng người đề hèn như tôn giá mà cũng xứng đáng nói chuyện cốt khí sao?

Thiên Đài Kỳ Si vỗ tay cười to :

- Mắng hay lắm! Mắng hay lắm! Lão ma đầu, theo Lữ mã thấy, ngươi dù có cốt khí thì cũng không giống kẻ khác.

Tư Mã Ngưu phụ họa :

- Lữ huynh, hãy nghe nói xem, cốt khí của y vì sao không giống vậy?

- Vì toàn thân xương cốt của y mềm như là bột vậy.

Liên tức, tiếng cười vang lên cùng khắp. Trong khi ấy, Vi Ngọc Cầm và Hùng Côn đã nối tiếp nhau phóng đi xuống núi.

Cửu Châu Phi Ma tức đến cười gằn liên liên :

- Lữ Tông Nguyên, lát nữa ngươi sẽ biết lợi hại của bốn nhân.

Thiên Đài Kỳ Si cười hóm hỉnh :

- Lợi hại của ngươi, Lữ mỗ đã sớm lĩnh giáo rồi, ngươi lợi hại đến mấy nhưng ngay cả mặt thật cũng không dám để người nhìn thấy, nếu Lữ mỗ đoán không lầm, có lẽ ngươi là con tư sinh, còn không thì là con của gái lầu xanh.

- Ha ha...

Mọi người lại cười ầm lên, Cửu Châu Phi Ma cười gằn liên hồi, cất bước đi vào sân, trên Ngưỡng Thiên bình ngập đầy sát cơ, tiếng cười vụt ngừng bật.

37. Chương 37: Hồi 37

Cửu Châu Phi Ma phen này hiện thân chưa hề động thủ, mọi người tuy biết rõ võ công của lão cao hơn Thiết Ông Xung rất nhiều, nhưng chưa ai được chứng kiến. Tuy nhiên, Thiên Đài Kỳ Si dứt khoát không tiếp nổi lão ta ba chiêu, nhưng Thiên Đài Kỳ Si không chút sợ hãi, vẫn đứng yên tại chỗ.

Hồ Thiết Sanh lướt đến bên Thiên Đài Kỳ Si nói :

- Tiền bối, xin hãy lui ra, để văn bối ra sức cho.

Thiên Đài Kỳ Si cố ý bốn cột Cửu Châu Phi Ma, lớn tiếng nói :

- Ngươi hãy lui ra, Lữ mỗ hôm nay quyết phải trừ khử lão ma ấy một phen mới được.

Đó rõ ràng là hư trương thanh thế, nhưng khiến Cửu Châu Phi Ma tức lộn gan, gằn giọng nói :

- Hai người cùng xông lên đi.

Thiên Đài Kỳ Si nhướn mày cười :

- Lão ma, quan tài của ngươi đã mang đến chưa? Mặc dù chúng ta đối địch nhau, nhưng nếu ngươi táng mạng tại đây, bọn ta cũng không đành lòng để ngươi vùi xương chôn hoang sơn, dẫu sao cũng phải tẩm liệm cho người, tìm một chỗ phong thủy tốt mà mai táng.

Cửu Châu Phi Ma điên tiết :

- Lữ Tông Nguyên, nếu lão phu mà không thể lấy mạng ngươi trong ba chiêu, thì không làm người.

Thiên Đài Kỳ Si lớn tiếng :

- Các vị có nghe không? Đó là y chính miệng nói ra, nếu trong ba chiêu mà y không thắng nổi Hồ Thiết Sanh, y sẽ là con rùa đen.

- Ha ha ha...

Thiên Đài Kỳ Si trong tiếng cười vang lui ra, Cửu Châu Phi Ma bị ông mắng cho một trận mà không làm gì được, tức đến râu tóc dựng đứng.

Thế nhưng, lão đưa mắt nhìn thi thể của Thiết Ông Xung trên đất, thái độ cuồng ngạo liền giảm đi rất nhiều. Không sai, võ công của lão tuy cao hơn Thiết Ông Xung một bậc, nhưng chưa chắc thắng nổi Hồ Thiết Sanh.

Hai người cách nhau khoảng một trượng, cùng đứng gườm nhau, trên Ngưỡng Thiên bình hoàn toàn tĩnh lặng.

Hồ Thiết Sanh lạnh lùng nói :

- Lão ma, vị tình lão tuổi già, nhường lão xuất thủ trước đây.

Cửu Châu Phi Ma biết đối phương muốn khích nộ lão, liền nén lửa giận xuống, trầm giọng nói :

- Tiểu tử ngươi muốn chết.

Chẳng thấy lão cất bước, đã lượn một vòng quanh Hồ Thiết Sanh. Nhưng đó chỉ là cảm giác của những người bàng quan, chỉ Hồ Thiết Sanh nhìn thấy rõ, bất giác kinh hãi thâm nhủ :

“Lão đã có danh hiệu là Phi Ma, hẳn là khinh công cử thế vô song, mình phải hết sức cẩn thận mới được”.

Hồ Thiết Sanh áp dụng chiến thuật dĩ tĩnh chế động, cũng theo lão ma đầu lượn quanh một vòng. Cửu Châu Phi Ma người như mảnh giấy, lại lượn ngược lại một vòng, vẫn chưa xuất thủ.

Đó chẳng qua là lão muốn thử phản ứng của Hồ Thiết Sanh, thế là lão cũng chẳng dám khinh suất, buông tiếng quát vang, chỉ tung lên cao bốn năm thước, song chưởng vung ra, thoát nhìn hết sức lộn xộn, không hề có chiêu pháp.

Đó chính là tuyệt kỹ Loạn Hồn Mê Tung Thủ của lão, phối hợp khinh công tuyệt đỉnh, chân không chạm đất khiến cho người khó thể phòng bị.

Hồ Thiết Sanh từ khi xuất đạo giang hồ đến nay, lần đầu tiên mới gặp một môn chưởng pháp quái dị và huyền ảo đến thế, không khỏi bối rối lùi lại một bước.

Cửu Châu Phi Ma một chiêu đắc thủ, càng thêm tấn công hung mãnh, lúc thì lộn ngược đầu xuống, lúc thì ngang người lượn vòng, chưởng lực cực kỳ hùng hậu.

Hồ Thiết Sanh lại bị bức lui hai bước dài, quần hùng thấy đều biến sắc mặt.

Dư Mộng Chân lớn tiếng nói :

- Thiết Sanh, hãy bình tĩnh, đó là Loạn Hồn Mê Tung Thủ của y, thoát nhìn không có phương pháp, nhưng thật ra công thủ đều có chừng mực...

Hồ Thiết Sanh chợt động tâm, không thoái lui nữa. Nếu chàng thoái lui thêm mấy bước nữa là kể như bại, bởi chàng đã tiếp được hai chiêu rồi.

Choang một tiếng, Hồ Thiết Sanh rút Ma đao ra, liền tức thì triển Huyền Huyền Nhị Thức, ánh tím chói lòa lan rộng đến mấy mươi trượng, hơi lạnh buốt xương.

Cửu Châu Phi Ma không dám ngạnh tiếp, lùi sau một bước. Hồ Thiết Sanh rút lấy bạch mao Lưu Tinh chùy, vù một tiếng, quần hai vòng vào cườm chân lão.

Lão ma đầu quả nhiên lợi hại hơn Thiết Ông Xung nhiều, lão lâm nguy bất loạn, thừa lúc bạch mao Lưu Tinh chùy chưa siết chặt, mũi chân liền điểm nhẹ, vọt lên cao hơn hai mươi trượng, thoát khỏi vòng quần của bạch mao Lưu Tinh chùy.

Trình độ khinh công thế này có thể nói là chưa từng thấy, chỉ thấy lão đầu dưới chân trên lao nhanh xuống, hai tay vung động liên hồi, năm sáu luồng kinh phong như bài sơn đảo hải ập xuống.

Hồ Thiết Sanh không tiện ngạnh tiếp, lách sang bên tránh khỏi, chỉ nghe ầm ầm liên hồi, trên mặt đất hiện ra năm sáu hố to, bụi đất tung bay phủ trùm cả Ngưỡng Thiên bình.

Hồ Thiết Sanh bất giác rợn người, ngay cả Cửu Châu Phi Ma chân vừa chạm đất, chàng đã vung mạnh bạch mao Lưu Tinh chùy ra, đồng thời tung mình lao tới, Ma đao trong tay nhanh như chớp quét ngang lưng lão ma đầu.

Cửu Châu Phi Ma chẳng ngờ Hồ Thiết Sanh xuất thủ nhanh như vậy, trách được Ma đao nhưng không tránh kịp bạch mao Lưu Tinh chùy, vù một tiếng đã bị quần ngang lưng.

Hồ Thiết Sanh ra sức giật mạnh, rồi lại buông tay thả lời, tung mình lao nhanh tới. Cửu Châu Phi Ma người lão đảo, chưa kịp đứng vững lại, chỉ thấy ánh tím lấp lóa, Ma đao đã đặt ngang lên trên vai trái lão.

Thế này thì còn khó chịu hơn là giết chết lão, nhưng ngay khi ấy, phía sau Hồ Thiết Sanh vang lên một tiếng hét kinh hoàng, Hồ Thiết Sanh giật mình nghiêng đầu nhìn, thì ra Bạch Diêu Hồng đã bị Bạch Phàm nắm lấy cổ chân, ngay chỗ huyết Dũng Tuyền.

Cửu Châu Phi Ma chẳng bỏ lỡ thời cơ, lẹ làng thụp xuống, mở bạch mao Lưu Tinh chùy ra, tung mình lùi ra xa hơn trượng.

Thì ra Bạch Phàm bị điểm huyết bỏ sang một bên, mọi người đều tưởng y một chân đã gãy, chắc hẳn không còn đỡ trò gì được. Hơn nữa, cuộc chiến của Hồ Thiết Sanh với Cửu Châu Phi Ma có thể nói là hiếm có trong võ lâm, mọi người đều chăm chú theo dõi, quên để mắt đến tên ác tặc này.

Bạch Phàm vẫn ngồi trên đất, nắm lấy cổ chân phải Bạch Diêu Hồng, cười hăng hắc nói :

- Hồ Thiết Sanh, Bạch mỗ đã ra nông nổi này sống không còn ý nghĩa gì nữa, bây giờ Bạch mỗ đã bắt được một kẻ chết thay, kẻ ra cũng gỡ được chút vốn liếng.

Hồ Thiết Sanh mặt biến sắc, từ từ tiến tới nói :

- Bạch Phàm, Diêu Hồng là em gái người kia mà. Chả lẽ cả thủ túc của mình mà người cũng không buông tha hay sao?

Bạch Phàm cười hung tợn :

- Gì mà thủ túc với không thủ túc, y đã giúp người đối phó với Bạch mỗ, sớm đã không nhận ca ca này rồi. Bây giờ người muốn người chết hay người sống?

Hồ Thiết Sanh nghiêng răng :

- Muốn người sống thì sao? Muốn người chết thì sao?

- Muốn người sống thì để cho ta rời khỏi đây, nhưng ả cũng phải đi với ta. Ta cam đoan không làm tổn thương đến ả một sợi tóc, khi nào thoát khỏi hiểm địa sẽ thả ả ra ngay.

Bạch Diêu Hồng mắt ngập lệ nói :

- Sanh ca, tiểu muội đã biết trước sớm muộn gì cũng có ngày hôm nay, vì tiểu muội tự biết mình bạc phận, không có phúc phận cùng Sanh ca bách niên giai lão. Sanh ca tuyệt đối không nên để mắc lừa, cho dù Sanh ca tuân lời hã, tiểu muội cũng không sống được đâu.

Hồ Thiết Sanh biết rõ con người của Bạch Phàm không thể nào tin được, nhưng chẳng còn cách nào hơn, bởi chàng dù sao cũng không thể trở mặt nhìn Bạch Diêu Hồng chết ngay tại đây.

Quần hùng bạch đạo không ai dám nêu ý kiến, bởi việc này trách nhiệm quá to lớn, chỉ có thể để cho một mình Hồ Thiết Sanh quyết định mà thôi.

Bạch Ngọc Quyên cũng lo đến nước mắt chảy dài, lớn tiếng nói :

- Sanh ca, thôi thì nghe theo cầu tặc ấy đi.

Hồ Thiết Sanh gật đầu, vừa định trả lời, bỗng thấy La Liên cất bước tiến ra, đi đến trước mặt Bạch Phàm nói :

- Bạch Phàm, hãy thả Hồng tỷ ra, để La Liên này thay thế, được không?

Bạch Phàm cười khẩy :

- Người là cái thá gì, Hồ Thiết Sanh có hay không có người cũng vậy thôi.

La Liên thản nhiên :

- Sai rồi! Sanh ca thương yêu La Liên hơn hết, tuy hai người chưa kết hôn, người đã thật sự là vợ chồng rồi.

Hồ Thiết Sanh nghe vậy, bất giác thoáng biến sắc mặt, thật ra thì chuyện đó mọi người đã đoán biết từ lâu, nhưng chính miệng nàng nói ra trước công chúng thì thật là điều bất ngờ.

Nhưng La Liên thốt ra những lời ấy hoàn toàn không có vẻ xấu hổ, khiến Bạch Phàm bất giác ngẩn người.

La Liên lại mỉm cười nói :

- Bạch Phàm, chẳng lẽ các hạ không tin lời La Liên hay sao?
- Đương nhiên là Bạch mỗ tin, Hồ Thiết Sanh vốn là một tên ngụy quân tử, vậy mà lại luôn mắng nhiếc kẻ khác là súc sanh, giờ thì mọi người đã rõ rồi chứ?
- Vậy các hạ bằng lòng để La Liên thay thế Hồng tỷ chứ?
- Không được, người tuy đã làm chuyện xấu xa với Hồ Thiết Sanh, nhưng hắn cũng không có ý định cưới người làm vợ mà chỉ là muốn đùa giỡn với người thôi.

La Liên bỗng ôm mặt bật khóc sụt sùi, Hồ Thiết Sanh càng thêm bồn chồn lo lắng, thầm nhủ :

“Cô gái này thật là rắc rối”.

Nào ngờ La Liên hai tay ôm mặt khóc hu hu, nhưng mắt nhìn qua kẽ tay, thấy Bạch Phàm đang nhìn Hồ Thiết Sanh cười khoái trá, chẳng bỏ lỡ cơ hội, bất thần tung ra một cước trúng ngay cổ tay đang nắm giữ cổ chân Bạch Diêu Hồng của Bạch Phàm.

Cước này La Liên đã dùng đến mười thành công lực, và Bạch Phàm trong lúc quá bất ngờ, cổ tay suýt bị đá gãy, vội buông tay ra. La Liên lệ làng vươn tay ra, kéo Bạch Diêu Hồng lui ra xa hơn trượng.

Cùng trong lúc ấy, Hồ Thiết Sanh tay phải vung lên, bạch mao Lưu Tinh chùy bay vút ra quần vào cổ Bạch Phàm bảy tám vòng, giật nhẹ một cái, người y đã bay đến trước mặt Hồ Thiết Sanh.

Bởi Hồ Thiết Sanh giật tay, bạch mao Lưu Tinh chùy liền siết chặt, Bạch Phàm mặt mày tím ngắt, trán nổi gân xanh.

Hồ Thiết Sanh nghiêng mạnh răng, hữu chưởng vừa định bỏ xuống, Bạch Diêu Hồng kêu lên một tiếng bi thiết, chạy đến nói :

- Sanh ca, xin hãy vị tình gia phụ thăm tử, cốt nhục phân ly, hãy tha mạng cho y.

Hồ Thiết Sanh bàn tay run rẩy, hồi lâu mới uể oải buông xuống, đưa mắt nhìn thi thể Quan Tiên Thiên gần đó, thở dài nói :

- Hồng muội, tặc tử này không còn chút nhân tính, không bằng cả loài súc vật, ai dám bảo từ nay hắn không còn tàn hại đồng đạo võ lâm?

Bạch Diêu Hồng nước mắt tuôn xối xả :

- Sanh ca, bây giờ tiểu muội chỉ còn một vị ca ca này nữa thôi. Thiết nghĩ, chỉ cần là người, ít nhiều cũng có lương tâm, Sanh ca tha cho y lần này, hẳn là y sẽ ăn năn hối cải.

Hồ Thiết Sanh đưa mắt nhìn về phía quần hùng bạch đạo, định chừng cầu ý kiến mọi người, nhưng thấy ai nấy đều vẻ mặt đanh lạnh, hiển nhiên không ai muốn xin xỏ cho Bạch Phàm bởi tặc tử này quá ác độc.

Hồ Thiết Sanh đành nói :

- Hồng muội, ngu huynh trịnh trọng nói rõ, vị tình Hồng muội, ngu huynh có thể tha cho y một lần nữa, nhưng Hồng muội phải được sự đồng ý của Dư tiên bối.

Bạch Diêu Hồng quay đầu lại nhìn về phía Dư Mộng Chân.

Dư Mộng Chân mặt nghiêm nghị nói :

- Diêu Hồng, lòng nhân từ của phụ nữ luôn làm hại đến đại cuộc, người hãy suy nghĩ thật kỹ, vì sự an nguy của toàn thể võ lâm, tuyệt đối không thể dựa vào ý thích của riêng mình...

Bà chưa kịp dứt lời, bỗng Bạch Phàm hai tay dang ra, tay phải chộp vào cườm chân Hồ Thiết Sanh, tay tái chộp vào cổ chân Bạch Diêu Hồng.

Hồ Thiết Sanh đứng gần Bạch Phàm hơn hết, đã bị chộp trúng, nhưng cổ tay phải của Bạch Phàm vừa rồi đã bị La Liên đá trúng suýt gãy, không thể dùng sức được, Hồ Thiết Sanh vùng nhẹ đã thoát ra, lùi sau ba bước.

Nhưng Bạch Diêu Hồng thì đã bị nắm chặt, tuy nhiên nàng không chút sợ hãi, thậm chí một chút cũng chẳng động đậy. Một người khi đã cảm thấy chán đời, cái chết không còn đáng sợ nữa.

Bạch Diêu Hồng bình thản nói :

- Sanh ca, điều duy nhất tiểu muội cảm thấy áy náy là không thể hầu hạ Sanh ca, phụ lòng thương yêu của Sanh ca đã giành cho tiểu muội. Nếu kiếp sau tiểu muội có thể đầu thai làm người, nhất định sẽ đền đáp đại ân của Sanh ca.

Hồ Thiết Sanh mặt tái ngắt, toàn thân run rẩy, chàng biết lần này không ai có thể cứu nàng được nữa, đó cũng tại chàng quá khinh suất mà nên.

Bạch Diêu Hồng giọng náo nê nói :

- Ca ca, phụ thân đã chết và tiểu muội đã trở nên thế này, cũng chẳng còn thiết sống nữa, thôi thì chúng ta hãy cùng xuống suối vàng gặp phụ thân cho rồi.

- Ta cũng đang có ý định ấy, kiếp này đã không còn hy vọng báo thù tiết hận, đành phải chờ kiếp sau.

Đoạn quay sang Hồ Thiết Sanh nói :

- Hồ Thiết Sanh, ngươi tuổi trẻ đại thành, mọi sự đều thuận vòng toại ý, chỉ việc này là sẽ khiến ngươi khó thể yên tâm, ân hận cả đời.

Dư Mộng Chân bỗng nghiêm giọng nói :

- Bạch Phàm, ngươi hãy thả Bạch Diêu Hồng ra, do lão thân chủ quyết, buông tha cho ngươi một con đường sống, quyết không nuốt lời.

Bạch Phàm lớn tiếng :

- Bạch mẫu cũng đã hiểu thấu đáo rồi, dù buông tha cho Bạch Diêu Hồng thì từ nay sống trên cõi đời cũng khổ nhiều vui ít, cho các ngươi biết, bây giờ bất kỳ việc gì cũng không thay đổi lòng tin của Bạch mẫu được nữa.

Lúc này bọn ma đầu bàng quan tọa thị, lúc lúc lại buông tiếng cười khoái trá, khiến lòng Hồ Thiết Sanh càng thêm đau đớn hơn.

Bạch Diêu Hồng ngậm ngùi nói :

- Các vị tiền bối, vĩnh biệt.

Đoạn trầm giọng nói :

- Ca ca, muốn chết thì nhanh lên, chúng ta còn phải đuổi kịp phụ thân nữa.

Bạch Phàm bỗng ngửa mặt lên trời cất tiếng hú ghê rợn, nói là tiếng hú chỉ bằng nói là tiếng gào thét bi thiết trước lúc chết, qua đó đủ thấy tặc tử này đến chết cũng không tỉnh ngộ.

Tiếng hú của y hồi lâu mới ngưng, rồi lại buông tiếng cười vang, tiếng cười còn khó nghe hơn tiếng khóc, hàm chứa vô vàn căm thù, đau khổ và tuyệt vọng nhưng không hề có vẻ sảm hối.

Đột nhiên y tung mình lên, dồn hết công lực vào đầu, nhắm ngay đầu Bạch Diêu Hồng đâm xuống, chỉ nghe bộp một tiếng, máu óc tung tóe, hai thi thể cùng ngã xuống, chết ngay tức khắc.

Đây là một cách tự sát tàn bạo nhất trên đời, tất cả mọi người hiện diện kể luôn mấy lão ma đầu cũng đều kinh hoàng đến thừ ra tại chỗ, còn Hồ Thiết Sanh đau lòng đến mắt giăng đầy tia máu, mặt mày co rúm, trông hết sức ghê rợn.

Tiếng khóc ngập đầy Ngưỡng Thiên bình, nhất là Bạch Ngọc Quyên và La Liên, tiếng khóc của hai nàng thê thiết hơn cả.

Ngay khi ấy, Cửu Châu Phi Ma đột nhiên lao tới, vung tay chop vào vai Hồ Thiết Sanh.

Dư Mộng Chân kinh hãi la to :

- Thiết Sanh, coi chừng...

Hồ Thiết Sanh giật mình bừng tỉnh, lòng ngập đầy sát cơ, với Huyền Huyền Tam Thức tung ra một chưởng, bùng một tiếng, Cửu Châu Phi Ma hự lên một tiếng, bật lùi năm sáu bước, Hồ Thiết Sanh cũng loạng choạng lùi sau năm sáu bước.

Tuy nhiên, Cửu Châu Phi Ma chủ động xuất thủ, trong khi Hồ Thiết Sanh vội vàng đón tiếp, qua đó chứng tỏ công lực của Hồ Thiết Sanh vẫn cao hơn lão ma đầu một bậc.

Hồ Thiết Sanh ngửa mặt cất tiếng hú dài, từ từ tiến tới nói :

- Lão ma, hôm nay Hồ mỗ quyết lấy mạng lão.

Cửu Châu Phi Ma gầm giọng :

- Tiểu tử, ngươi chết chắc rồi.

Bùng một tiếng, hai người lại giao thủ một chưởng, lần này lão ma càng thâm hơn, loạng choạng lùi sau bảy tám bước, trên mặt đất để lại dấu chân sâu ba bốn tấc.

Hồ Thiết Sanh hai mắt đỏ quạch, Huyền Huyền Tam Thức lại tung ra. Cửu Châu Phi Ma bị đẩy lui ra xa hơn trước, suýt ngã nhào.

Cửu Châu Phi Ma lửa giận xung thiên, tung mình lên cao, lượn nửa vòng trên không, chớp nhoáng tung ra mười lăm mười sáu chưởng, giáng xuống đỉnh đầu Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh cũng đã nổi tính gàn bướng, vung chưởng đón tiếp, chỉ nghe tiếng bùng bùng liên hồi, Cửu Châu Phi Ma lộn hai vòng trên không, hạ xuống ngoài xa hai trượng.

Hồ Thiết Sanh lao nhanh đến quát :

- Lão ma, trước khi lão chết, Hồ mỗ cần hỏi lão vài điều.

Cửu Châu Phi Ma lặng thinh, Hồ Thiết Sanh nói tiếp :

- Lão ma, khi xưa ám toán hai vị Chưởng môn Tử Phủ và Thần Cung, lão có dự phần phải không?

Cửu Châu Phi Ma cười lạnh lùng :

- Đương nhiên là có rồi.

- Hận Thế Thái Bảo thì sao? Lão ta có ra tay không?

- Lão phu không biết.

- Chính lão đã làm cho Lạc tiền bối và Bạch tiền bối bị mất trí nhớ phải không?

- Không sai.

- Hận Thế Thái Bảo, tôn giá đồng lõa với ma đầu này làm cho họ mất trí nhớ là có dụng tâm gì?

Hận Thế Thái Bảo cười hăng hắc, nhưng không trả lời.

Cửu Châu Phi Ma trầm giọng :

- Diệp Nhất Phong, tôn giá cũng nên động thủ rồi. Cuộc chiến hôm nay mạnh còn yếu mất, thế bất lưỡng lập, chả lẽ tôn giá có thể bàng quan hay sao?

Hận Thế Thái Bảo cười khẩy :

- Vu Đào, bốn nhân đã có nói trước, lần động thủ này bốn nhân sẽ gánh trọng trách sau cùng, tiểu tử này đương nhiên là phải giao cho tôn giá, nếu tôn giá tự nhận không đối phó nổi thì hãy nói rõ.

Thật là độc đáo, thân phận như Cửu Châu Phi Ma đương nhiên là chẳng thể thừa nhận không đối phó nổi một thiếu niên, đúng là cảm ngậm bồ hòn.

Cửu Châu Phi Ma buông tiếng quát vang, lại tung mình lao tới.

Hận Thế Thái Bảo chậm rãi đứng lên nói :

- Vu Đào, hãy tạm lui ra, để bốn nhân tiếp một chiêu thử xem.

Cửu Châu Phi Ma còn mong gì hơn, lập tức lui ra năm sáu bước.

Hận Thế Thái Bảo nghênh ngang đi đến trước mặt Hồ Thiết Sanh nói :

- Tiểu tử, ngươi hãy tiếp lão phu một chiêu trước đã.

Đoạn đứng hai chân một trước một sau, người hơi thụt xuống, hai tay đưa lên ngang ngực từ từ đẩy ra. Hiển nhiên định với mười thành công lực đánh bại Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh cũng ngằm vận tụ mười thành công lực chờ đợi, ma đầu này đã tuyên bố là gánh trọng trách, võ công hẳn là cao hơn Cửu Châu Phi Ma rất nhiều.

Nào ngờ Hận Thế Thái Bảo đột nhiên nhanh như chớp lướt tới, bọ lấy hai khủy tay Hồ Thiết Sanh, ngửa mặt buông tiếng cười vang. Lão với thủ đoạn như vậy đối phó với một thiếu niên, ngay cả Cửu Châu Phi Ma cũng cảm thấy ghê tởm.

Quần hùng bạch đạo đều cả kinh thất sắc, đồng thời cũng hết sức hổ thẹn. Hôm nay Hồ Thiết Sanh đã liên tiếp đánh bại mấy tên ma đầu, kẻ khác chẳng giúp gì được, giờ chàng bị kẻ địch dùng mưu chế ngự, vậy là kể như bại hoàn toàn rồi.

Dư Mộng Chân biến sắc mặt, trầm giọng nói :

- Diệp Nhất Phong, theo như bốn nhân biết, khi xưa tôn giá tuy vui giận thất thường, giết người vô số, nhưng kẻ bị giết đều đáng tội. Chả lẽ tôn giá dùng thủ đoạn dè hèn như vậy ám toán một đứa trẻ mà không thấy xấu hổ hay sao?

Hận Thế Thái Bảo cười khẩy :

- Tục ngữ có câu “bình bất yếm trá”, chỉ bằng vào võ công là kẻ ngu xuẩn, trí dũng song toàn mới là đại anh hùng, đại hào kiệt.

Dư Mộng Chân cười khinh miệt :

- Vậy là tôn giá cũng không phải địch thủ của Hồ Thiết Sanh ư?

- Tiểu tử này dù võ công cao đến mấy cũng vẫn còn thiếu hỏa hầu, sao thể so sánh với lão phu.

Thiên Đài Kỳ Si nói :

- Lão ma chớ nói khoác, nếu ngươi không sợ hấn thì hãy quyết đấu một cách công bằng, nếu hấn thua bại, kẻ khác mới không chê cười ngươi.

Hận Thế Thái Bảo cười khẩy :

- Cao thủ quá chiêu là phải sử dụng cả tay lẫn óc, tiểu tử này khinh suất như vậy chứng tỏ hấn chỉ là một kẻ tầm thường, thân hoài tuyệt học thì có ích gì?

Bỗng, Cửu Châu Phi Ma ngạc nhiên ủa một tiếng, nhìn Hận Thế Thái Bảo hỏi :

- Tôn giá thật ra là ai?

- Bốn nhân là Hận Thế Thái Bảo Diệp Nhất Phong, chả lẽ ngay cả bốn nhân mà tôn giá cũng không nhận ra hay sao?

Cửu Châu Phi Ma cười khẩy :

- Theo như Vu mỗ biết, Hận Thế Thái Bảo khi xưa tiếng nói hùng hồn, trung khí sung mãn, chắc chắn tôn giá không phải là Hận Thế Thái Bảo.

Hận Thế Thái Bảo buông tiếng cười vang :

- Tôn giá cũng còn có chút tâm cơ đấy. Không sai, bốn nhân quả không phải là Hận Thế Thái Bảo, tôn giá đoán thử xem bốn nhân là ai?

Mọi người thấy đều sửng sốt, người này không phải Hận Thế Thái Bảo thì là ai? thật đáng nực cười, Cửu Châu Phi Ma đã gần gũi với y mấy ngày trời, vậy mà lại không phát giác ra y là kẻ giả mạo.

Cửu Châu Phi Ma gằn giọng :

- Tôn giá thật ra là ai?

- Bất kể bốn nhân là ai thì chúng ta cũng là người cùng phe, tôn giá không cần phải thắc mắc về thân phận của bốn nhân.

Cửu Châu Phi Ma cười khẩy :

- Theo Vu mỗ suy đoán, có thể tôn giá là Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân, khi xưa từng ngấp nghé bí kíp của Vu mỗ.

- Không sai, bốn nhân chính là Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân. Thế nào? Giờ chúng ta hợp tác có thể nhất cử quét sạch bọn người tự mệnh danh là bạch đạo chính phái, tôn giá không muốn sao?

- Tôn giá là Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân, tại sao lại phải giả mạo làm Hận Thế Thái Bảo Diệp Nhất Phong?

Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân cười nham hiểm :

- Đương nhiên là phải có nguyên nhân, sau này thì tôn giá sẽ rõ, hiện xin thứ cho khó thể phụng cáo.

- Thôi được, đằng nào chúng ta cũng chung một mục đích, hợp tác với nhau có thể làm nên đại sự. Nếu chia rẽ thì không phải địch thủ của họ.

- Kể thừ thời vụ là tuần kiệt, tôn giá quả không hổ là bậc bá chủ.

Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân quay sang Dư Mộng Chân nói :

- Hiện nay tiểu tử này quả là kinh địch hàng đầu của bọn này, dĩ nhiên chẳng thể buông tha, nhưng dưới một điều kiện nào đó, bốn nhân có thể phế võ công của hắn, để cho hắn sống.

Quần hùng bạch đạo thấy đều lặng người, một người thân hoài tuyệt học mà bị phế bỏ võ công, thà rằng giết đi còn hơn.

Dư Mộng Chân tái mặt nói :

- Không cần nói nữa, đã muốn phế bỏ võ công của y thì còn gì nói nữa?

- Thế này vậy. Nếu các vị không chống đối, để cho Vu Đào phế bỏ võ công của các vị, Thiêm mỗ chỉ hủy cánh tay phải của tiểu tử này, để cho hắn sống, quyết không nuốt lời.

Dư Mộng Chân nghĩ nhanh, với công lực hiện nay của Hồ Thiết Sanh, hủy đi cánh tay phải cũng chẳng gì đáng kể, vẫn có thể thi triển võ học tuyệt thế, vấn đề là sao thể tin được lời nói của ma đầu này, vạn nhất y nuốt lời thì sao?

Dư Mộng Chân đưa mắt nhìn quần hùng, mặt đầy vẻ kiên định, chứng tỏ bà đã bằng lòng hy sinh Hồ Thiết Sanh, nhưng không biết ý kẻ khác thế nào?

Thiên Đài Kỳ Si khảng khái nói :

- Lữ mỗ tuổi đã gần đất xa trời, chết không đáng tiếc, phế bỏ võ công cũng chẳng gì đáng kể, về nhà làm ruộng cũng khỏe tấm thân.

Hồ Thiết Sanh lớn tiếng :

- Các vị tiên bối đừng để mắc lừa, văn bối đã lọt vào tay họ, chắc chắn họ không buông tha cho văn bối, các vị không nên tin lời lão ma này.

Dư Mộng Chân trầm giọng :

- Thiêm Nhân, tôn giá hãy thề với trời đất đi.

Vô Ảnh Quỷ Thủ cười khẩy :

- Tin thì tin, không tin thì thôi. Thiêm mỗ không cần thiết phải thề thốt.

Hồ Thiết Sanh lớn tiếng :

- Các vị nghe chưa? Ma đầu này không hề có thành ý.

Thiên Đài Kỳ Si bỗng nói :

- Người không thề, để Lữ mỗ thề hộ người cho. Nếu người mà nuốt lời, người chính là con của kỹ nữ ở làng Bình Khang trong thành Bắc Kinh.

Vô Ảnh Quỷ Thủ tức tối buông tiếng cười gằn, mọi người cười ầm cả lên.

Thiên Đài Kỳ Si nói tiếp :

- Lão ma, lời thề ấy tuy không dễ nghe lắm, nhưng chỉ cần người không nuốt lời, đương nhiên sẽ chẳng ai mắng người là con của kỹ nữ ở làng Bình Khang, còn như người nuốt lời hoặc lương tâm không dám thề thì người chính là con của kỹ nữ.

Vô Ảnh Quỷ Thủ giọng sắc lạnh :

- Vậy thì Thiêm mỗ phải lấy mạng tên tiểu tử này trước.

Quần hùng bạch đạo liền lại trở nên căng thẳng, Bạch Ngọc Quyên và La Liên đã khóc đến nước mắt đầm đìa, mấy lần lao tới đều bị Dư Mộng Chân kéo lại.

Cửu Châu Phi Ma đi đến bên cạnh Vô Ảnh Quỷ Thủ nói :

- Theo ý Vu mỗ thì không nên để cho hấn sống, bởi với thực lực của chúng ta hiện nay, chỉ cần trừ khử tên tiểu tử này, những người còn lại chẳng đáng kể gì.

- Vu huynh có điều chưa rõ, Thiêm mỗ đã hoài nghi về nguồn gốc tuyệt học của tiểu tử này, cần phải làm cho hấn ta nói ra tâm pháp.

Cửu Châu Phi Ma động tâm, trầm nhủ :

“Lão phu cũng dễ thường không muốn tuyệt học của tiểu tử này sao? Vậy thì lão phu phải hạ thủ trước mới được”.

Cửu Châu Phi Ma thấp giọng nói :

- Bọn họ không ai là địch thủ của hai ta, nhưng nếu họ liên thủ thì cũng khá lợi hại, Thiêm huynh chẳng thể không phòng bị.

Vô Ảnh Quỷ Thủ nhếch môi cười :

- Không hề gì, tiểu đệ có cách ứng phó.

- Thiêm huynh có ứng phó nổi Bạch Long Xuyên, Dư Mộng Chân và Tư Mã Ngưu ba người liên thủ hay không? Nếu ứng phó nổi, ba người khác hãy giao cho tiểu đệ.

Vô Ảnh Quỷ Thủ quay đầu nhìn lại, lòng thầm toan tính, ba người này liên thủ chẳng phải tầm thường, thật không chắc ứng phó nổi.

Ngay khi ấy Cửu Châu Phi Ma bắt thần vung tay, điểm vào huyệt Toản Tâm của Vô Ảnh Quỷ Thủ, đồng thời tay trái chộp vào huyệt Nho Tý của Hồ Thiết Sanh, kéo chàng lùi một bước. Vô Ảnh Quỷ Thủ phịch một tiếng ngã xuống đất.

Huyệt Toàn Tâm nằm ngay dưới nách, thông với tâm mạch, nhẹ tay thì khiến tim ứ máu, nặng tay thì chết ngay tại chỗ. Vô Ảnh Quỷ Thủ công lực tuy thâm hậu, nhưng nhất thời không còn cử động được nữa. Lão chẳng ngờ Cửu Châu Phi Ma lại ra tay ám toán mình, lòng tốt cùng cảm hận nhưng không làm gì được.

Quần hùng bạch đạo nhất tề tiến tới bởi đối phương đã giảm bớt một cường địch, nhưng tính mạng của Hồ Thiết Sanh đang nằm trong tay đối phương, vẫn không dám động thủ.

Cửu Châu Phi Ma trầm giọng :

- Bây giờ Vu mỗ có một điều kiện, nếu các vị chấp nhận, tính mạng của tiểu tử này tuyệt đối không nguy hiểm. Trái lại, hẳn các vị biết hậu quả sẽ như thế nào.

Dư Mộng Chân nói :

- Tôn giá nói đi, điều kiện gì?

- Vu mỗ mang tiểu tử này đi, nửa năm sau sẽ thả hãn ra, quyết không nuốt lời.

- Tôn giá mang y đi có dụng ý gì?

- Vu mỗ cũng chẳng cần giấu diếm các vị, Ma Dao Ca mà Vu mỗ có được không đầy đủ, phải cần tiểu tử này bổ sung.

- Con người như tôn giá, sau khi luyện thành tuyệt học mà chịu thả y ra sao?

Cửu Châu Phi Ma cười khẩy :

- Vu mỗ đã cạn lời, tin hay không tùy các vị. Cho các vị biết, Vu mỗ muốn mang tiểu tử này đi dễ như trở bàn tay, các vị động thủ thì cũng chỉ uống phí tính mạng mà thôi.

Dư Mộng Chân nghĩ rằng giữ được rừng xanh thì chẳng lo thiếu củi, chỉ cần lão ta thật sự không hạ sát Hồ Thiết Sanh thì dù lão luyện thành tuyệt học Ma Dao Ca cũng có thể tìm cách đối phó, nên bà lại đưa mắt nhìn về phía quần hùng.

Thiên Đài Kỳ Si nói :

- Dư cô nương, người thân cận với Hồ Thiết Sanh hơn hết chỉ có cô nương và Bạch Long Xuyên, còn Lạc Kỳ thần trí bất thường, cũng chẳng cần phải hỏi ý kiến ông ấy, hai người hãy quyết định đi.

Bạch Long Xuyên vẻ mặt nghiêm nghị nói :

- Vu đào, với võ công và thân phận của tôn giá mà cũng bắt chước kẻ khác sao?

Cửu Châu Phi Ma cười khẩy :

- Thật ra cũng chẳng kể được là bắt chước, Ma Dao Ca đâu phải là do tiểu tử này sáng chế, mà chỉ là chuyển tay thôi. Các vị mau quyết định đi.

Bạch Long Xuyên thấy nói nhiều cũng vô ích, quay sang Dư Mộng Chân hỏi :

- Chân muội thấy thế nào?

Dư Mộng Chân nhẹ gật đầu, không nói gì, việc này thật là khó xử. Nhưng không quyết định cũng chẳng thể được, lúc này đối phương muốn hạ sát Hồ Thiết Sanh thật dễ như trở bàn tay.

Đột nhiên, Bạch Ngọc Quyên vùng khỏi tay Dư Mộng Chân, chạy bay về phía Cửu Châu Phi Ma, mọi người đều cả kinh thất sắc.

Thiên Đài Kỳ Si vung tay ném ra ba quân cờ, “bộp bộp bộp” trúng vào ba chỗ huyệt đạo của Bạch Ngọc Quyên, phích một tiếng ngã xuống trên người Vô Ảnh Quỷ Thủ.

Dư Mộng Chân phi thân đến, bồng Bạch Ngọc Quyên lên đồng thời bà cũng sợ La Liên mạo hiểm cứu người, tiện tay điểm huyệt nàng.

Cửu Châu Phi Ma lớn tiếng nói :

- Các vị đã quyết định chưa?

Bạch Long Xuyên trầm giọng :

- Rời! Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy. Mong là tôn giá giữ đúng lời hứa, nửa năm sau thả Hồ Thiết Sanh ra.

- Đó là lẽ đương nhiên, ha ha...

Thốt nhiên, Vô Ảnh Quỷ Thủ trên đất cong người vọt như tên bắn, vung tay nhanh như chớp điểm vào huyệt Hạc Khẩu của Cửu Châu Phi Ma, trong lúc Cửu Châu Phi Ma ngã xuống, Vô Ảnh Quỷ Thủ đã cướp giữ Hồ Thiết Sanh trong tay.

Sự biến quá đột ngột, quần hùng bạch đạo thấy đều sững sờ, Vô Ảnh Quỷ Thủ cười hăng hắc nói :

- Thiêm mỗ hiệu xưng là Vô Ảnh Quỷ Thủ, đương nhiên chẳng phải kẻ tầm thường, nhưng vừa qua thật nguy hiểm, may nhờ ả kia ngã lên mình Thiêm mỗ, ngẫu nhiên khủy tay chạm vào huyệt đạo Thiêm mỗ, Thiêm mỗ liền thừa cơ vận công xung kích, huyệt đạo giải khai, đó cũng là ý trời, ha ha...

Quần hùng bạch đạo lắc mạnh đầu, hai lão ma này tâm cơ đều không đơn giản. Lúc này Vô Ảnh Quỷ Thủ sợ Cửu Châu Phi Ma tự giải huyệt, lại đá vào người lão hai cái, chế ngự hai huyệt đạo nữa.

Đổi qua đổi lại Hồ Thiết Sanh vẫn như là cá nằm trên thớt, Bạch Long Xuyên trầm giọng hỏi :

- Tôn giá muốn sao?

- Thiêm mỗ cũng đã đổi ý, giống như ý kiến của Cửu Châu Phi Ma, nửa năm sau trao trả người, quyết không nuốt lời.

Bổng, Thiên Đài Kỳ Si đi đến bên quan tài của Hắc Dao Khách, áp tai vào khe nắp lắng nghe một hồi, mặt lộ vẻ vui mừng, lớn tiếng nói :

- Thiêm Nhân, nghe nói võ công của ngươi tự thành một nhà, với Hư Ảo Phiêu Hốt xưng bá võ lâm, khiến người khó thể đề phòng. Bạn già của Lữ mỗ đã chết dưới tay các ngươi nên Lữ mỗ cũng chẳng muốn sống nữa. Hôm nay quyết tiếp ngươi vài chiêu, nếu Lữ mỗ không phải địch thủ thì sẽ cùng bạn già vui xương trên Ngưỡng Thiên bình này cho có đôi có bạn.

Những lời ấy thốt ra, chẳng những quần hùng bạch đạo không hiểu ông có dụng ý gì, mà ngay cả Vô Ảnh Quỷ Thủ cũng hết sức ngạc nhiên bởi vì với võ công của Thiên Đài Kỳ Si, e rằng một chiêu của lão cũng chẳng tiếp nổi.

Bạch Long Xuyên vội nói :

- Lữ huynh hãy...

Thiên Đài Kỳ Si khoát tay ngắt lời, nước mắt chảy dài nói :

- Hắc Dao Khách là người bạn thân nhất đời của Lữ mỗ, khi xưa hai người từng thề nguyện sống chết có nhau, Bạch huynh không cần lắm lời.

Dư Mộng Chân chau mày nói :

- Lữ huynh làm vậy đâu có ích gì, vả lại...

Thiên Đài Kỳ Si khoát tay, lúc quay người đã nháy mắt với Bạch Long Xuyên và Dư Mộng Chân, lớn tiếng nói :

- Xin các vị hãy lui ra xa một trượng, để lão ma ấy khởi nói là Lữ mỗ giành phần hơn.

Ma Già Bạch Long Xuyên và Dư Mộng Chân biết là ông định giở trò, nhưng không biết là trò gì, nhưng tin chắc là không bao giờ với trượng chọi đá, nên liền ra hiệu cho mọi người lùi xa hơn trượng.

Thiên Đài Kỳ Si lớn tiếng nói :

- Thiêm Nhân, ngươi có dám động thủ với Lữ mỗ không?

Vô Ảnh Quỷ Thủ cười khẩy :

- Thiêm mỗ chỉ cần một tay là đủ, người đã trung thành với bạn già như vậy, dĩ nhiên Thiêm mỗ cũng phải thành toàn cho người rồi.

- Vậy thì người hãy đến đây.

- Tại sao lại đến đó, ở đây chẳng phải cũng vậy sao?

- Lữ mỗ tự biết là không phải địch thủ người, mười phần chết chín, nhưng dù chết cũng phải chết bên quan tài của Hắc Dao Khách.

Vô Ảnh Quỷ Thủ cười hăng hắc :

- Thiêm mỗ cũng chẳng sợ người giở trò, đến thì đến.

Đoạn vận công lực vào mũi chân, nhắm đá vào huyệt chẩm của Cửu Châu Phi Ma, bộp một tiếng, óc máu văng tung tóe, thế là rồi đời lão ma đầu đây đã tam.

Lúc này quần hùng đã lui ra xa hơn trượng, Vô Ảnh Quỷ Thủ kéo Hồ Thiết Sanh sải bước đi đến bên cạnh quan tài, đưa mắt nhìn vào trong.

Lão ma đầu này cũng chẳng đơn giản, lão nghĩ Thiên Đài Kỳ Si xưa nay bốn cột người đời, không lẽ nào lại làm điều đại đột như vậy, hẳn là trong quan tài có trò gì đó.

Tuy nhiên, phía bạch đạo người có võ công cao nhất là Hồ Thiết Sanh, hiện đã nằm trong tay lão, ngoài lão ra bất kỳ ai nắp trong quan tài cũng chẳng đủ tạo thành sự uy hiếp đối với lão.

Thế nên, lão chẳng bận tâm, lạnh lùng nói :

- Lữ Tông Nguyên, Thiêm mỗ nhường người ba chiêu trước, và phải trong một chiêu đưa người xuống suối vàng gặp người bạn già của người.

Thiên Đài Kỳ Si thản nhiên :

- Được thôi, đằng nào Lữ mỗ cũng chẳng muốn sống một mình nữa. Bạch huynh, sau khi Lữ mỗ chết, xin Bạch huynh hãy giúp cho một việc.

Bạch Long Xuyên nói :

- Nói đi, Bạch mỗ sẽ không làm cho Lữ huynh thất vọng đâu.

- Lữ mỗ với Trần Chấn Võ cả đời độc thân, bao năm hiu quạnh trên đời, khi xuống âm gian không thể tiếp tục sống cảnh cô đơn nữa, nên nhờ Bạch huynh mua giùm hai nữ nhân bằng giấy đốt đi. Lữ mỗ với Trần Chấn Võ ở chốn âm gian cũng ấm cúng hơn.

Dư Mộng Chân xì một tiếng, những người khác thấy đều bật cười.

Vô Ảnh Quỷ Thủ trầm giọng quát :

- Động thủ mau đi.

Thiên Đài Kỳ Si vỗ vỗ quan tài nói :

- Trần huynh, hãy chờ Lữ mỗ chốc lát, chúng ta chẳng bao lâu nữa là có thể gặp nhau được rồi.

Dứt lời, liền tức vung tay xuất chưởng, Vô Ảnh Quỷ Thủ quả nhiên không hoàn thủ, lách người tránh khỏi.

Thiên Đài Kỳ Si hét to :

- Một chiêu.

Đoạn lại tung ra một chưởng và ba cước, Vô Ảnh Quỷ Thủ lại ung dung tránh khỏi.

Thiên Đài Kỳ Si lại hét to :

- Hai chiêu, Lữ mỗ sắp rồi đời rồi.

Ngay khi ấy Vô Ảnh Quỷ Thủ nhanh như chớp lướt tới, Thiên Đài Kỳ Si chưa kịp đứng vững, lão đã vung tay chộp đến, thân thủ nhanh khôn tả, Vô Ảnh Quỷ Thủ quả danh bất hư truyền.

Ngay trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, bỗng nghe rắc một tiếng, nắp quan tài bay lên cao mấy trượng, từ trong phóng ra một quái nhân tóc bạc dài cả trượng, râu trắng đầy mặt, chỉ lộ ra đôi mắt nhỏ bé, vung tay chop vào sau lưng Vô Ảnh Quỷ Thủ.

Vô Ảnh Quỷ Thủ chợt cảm thấy sau lưng có tiếng gió rít, bất giác giật mình, đành rút tay về và quay phắt lại.

Lão nhân ấy bàn tay quắt queo như ưng trảo, móng tay dài hơn nửa thước, loáng cái đã cướp lấy Hồ Thiết Sanh trong tay Vô Ảnh Quỷ Thủ.

Vô Ảnh Quỷ Thủ lui ra xa năm trượng, sững sốt nói :

- Tôn giá là Hận Thế Thái Bảo phải không?

Mọi người nghe vậy đều sững sờ, nhất là Hồ Thiết Sanh, chàng từng thọ ơn lão nhân này, chẳng ngờ ông lại là Hận Thế Thái Bảo.

Quái lão nhân nói :

- Không sai, lão phu chính là Hận Thế Thái Bảo Diệp Nhất Phong, chỉ vì xưa kia thủ đoạn quá tàn độc, không khỏi sát hại một số người vô tội, đến lúc già ăn năn sám hối, thế phải làm chút việc thiện hữu ích cho giới võ lâm.

Vô Ảnh Quỷ Thủ tự tin công lực không kém hơn đối phương, buông tiếng quát vang tung ra một chưởng. Hận Thế Thái Bảo cũng chẳng chịu kém, lập tức vung chưởng đón tiếp.

Bùng một tiếng, Hận Thế Thái Bảo bị đẩy lùi hai bước dài, hiển nhiên nội lực kém hơn Vô Ảnh Quỷ Thủ một bậc.

Hồ Thiết Sanh thấy vậy liền lướt tới, rút Ma đao ra, thi triển Huyền Huyền Tam Thức.

Vô Ảnh Quỷ Thủ kinh hãi, toàn lực tung ra một chưởng và lùi nhanh ra sau, chỉ nghe soạt một tiếng, tay áo trái đã bị chém bay một mảng, hồn phi phách tán, quay người bỏ chạy.

Hận Thế Thái Bảo nói :

- Tiểu tử, đuổi theo mau, dọc đường nhớ để lại ký hiệu, mọi người sẽ theo sau đến ngay. Ôi! Lão phu không xong rồi.

Hồ Thiết Sanh vâng một tiếng, thi triển khinh công đuổi theo.

38. Chương 38: Hồi 38

Hồ Thiết Sanh thi triển khinh công tuyệt đỉnh đuổi theo, nhưng vì Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân cất bước trước, nên luôn cách nhau nửa dặm, không sao rút ngắn khoảng cách được. Lát sau đã ra khỏi Hào Sơn, tiến vào Hùng Nhĩ sơn.

Hùng Nhĩ sơn nằm ở phía Nam huyện Lư Thị, phía Tây huyện Tuyên Dương tỉnh Hà Nam, hai dãy núi gần song song nhau, hình dạng như tai gấu nên có tên là Hùng Nhĩ sơn.

Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân khinh công vốn đã không kém hơn Hồ Thiết Sanh, hơn nữa dọc đường Hồ Thiết Sanh còn phải để lại ký hiệu nên càng đuổi càng xa, lát sau đã không còn thấy bóng Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân đâu nữa.

Chàng tìm kiếm quanh đó một hồi, vẫn chẳng thấy bóng dáng lão ma, lúc này trời đã sáng, lòng chàng hết sức lo lắng, đồng thời nghĩ đến quái lão nhân đã dạy chàng Ma Đao Ca kia, chẳng hiểu sao ông ấy lại có thể nắp trong quan tài của Hắc Đao Khách? Và ông ấy đã là Ma Đao Tôn Giả, sao còn là Hận Thế Thái Bảo? Lát sau chàng đến bên một khe suối, nước suối rất trong, chàng đi suốt hơn trăm dặm đường cũng đã cảm

thấy khát nước, liền vốc nước suối uống mấy hớp. Bỗng, trong nước hiện ra rất nhiều bóng người, có một số thiếu nữ trẻ che thân bằng lá cây, không dưới trăm người. Hồ Thiết Sanh biết đó hẳn là người của Hận Thế giáo, còn những đại hán là người của Phi Hồn bảo. Nhưng những bóng người ấy rất mơ hồ, có thể là ở rất xa. Hồ Thiết Sanh tin chắc rằng Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân hẳn đã đến đó, bởi hơn trăm đại hán và thiếu nữ này cũng là một chứng ngại vật, nếu liên kết lại, uy lực cũng chẳng thể xem thường.

Lúc này mặt trời vừa ló dạng, ánh bình minh nhuộm cả núi rừng, trông rất ngoạn mục và cũng tượng trưng cho tương lai xán lạn của giới võ lâm.

Hồ Thiết Sanh kỹ lưỡng quan sát góc độ của những bóng người phản ánh trong nước, dường như là ở trên đỉnh núi đối diện, nhưng trên ấy hoàn toàn không có một bóng người.

Hồ Thiết Sanh trầm nghĩ, chẳng lẽ đây là quỷ mị hay sao? Chẳng đâu biết đó là nguyên lý khúc xạ ánh sáng, bất giác lòng hiếu kỳ bùng dậy, liền phóng đi lên đỉnh núi đối diện. Nhưng lên đến nơi, chàng mới biết là phương hướng không đúng, nếu là do ánh nắng phản chiếu thì đâu có hiện trong nước suối kia, vì nơi này đang ngược với ánh sáng mặt trời. Bỗng, chàng phát hiện một bí mật, chỉ thấy trên vách núi đối diện có một thác nước to lớn, ào ào đổ xuống, và trên mặt nước loáng thoáng có bóng người động đậy. Hồ Thiết Sanh đưa mắt quan sát địa hình, cho đó là bóng người phản chiếu lên thác nước kia, có lẽ là ở đâu đây. Nếu không sai, gần đây hẳn có một sơn động bí mật.

Bởi cảnh vật trong sơn động phản ánh lên thác nước, trong khi thác nước đang đối diện với ánh nắng nên lại phản ánh xuống khe suối bên dưới.

Hồ Thiết Sanh vỡ lẽ, đối diện với thác nước chính là bên kia núi và thác nước lại cao hơn ngọn núi này rất nhiều nên đã phản ánh cảnh vật trong sơn động xuống bên này núi.

Chàng tin chắc là suy luận của mình không sai, bèn bắt đầu tìm kiếm phía bên kia núi, quả nhiên chàng đã phát hiện ra một sơn động to lớn ở lưng chừng núi.

Cửa động có bốn đại hán vạm vỡ và bốn thiếu nữ lá cây che thân canh gác. Trên mình bốn thiếu nữ chỉ vện có ba chiếc lá che chỗ quan trọng, thân hình khêu gợi lộ rõ trước mắt, nên bốn đại hán vạm vỡ cứ nhìn lom dom như kẻ mất hồn.

Hồ Thiết Sanh suy nghĩ tìm cách vào động, nếu công nhiên chế ngự bốn người này thì cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian, nhưng hẳn bị người trong động phát hiện.

Chàng bỗng nảy ý, liền nhặt lấy bốn viên đá nhỏ, nhắm ngay rón bốn thiếu nữ vung tay ném ra, thủ pháp cực kỳ chuẩn xác, chỉ nghe phụp phụp mấy tiếng khê, đá nhỏ đã lún vào rón bốn thiếu nữ.

Bốn thiếu nữ cùng kêu lên một tiếng đau đớn, chống hông ngồi xồm xuống.

Bốn gã đại hán đương nhiên đâu bỏ qua cơ hội tán tỉnh, liền tiến tới nói :

- Cô nương có chỗ nào không khỏe ư?

Đồng thời cũng liền phát hiện chỗ rón thiếu nữ có máu rỉ ra, bèn sốt sắng đòi chăm sóc cho họ, nhưng bốn thiếu nữ không cho xem, vùng vằng níu kéo nhau không thôi.

Hồ Thiết Sanh cũng biết hành động của mình rất bất nhã, nhưng vì diệt trừ ác ma, cũng đành phải ngộ biến tòng quyền, lập tức phi thân vào động.

Chỉ thấy trong động lửa cháy bập bùng, hơn trăm đại hán vạm vỡ và hơn trăm thiếu nữ khóa thân chia nhau đứng hai bên, giữa có mấy đồng tử lửa rực cháy, nhưng hoàn toàn yên lặng.

Một người bịt mặt đứng ở chỗ tận cùng giữa hai hàng người, chính là Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân, lão đang nói chuyện với một đôi nam nữ, quay lưng ra cửa động nên Hồ Thiết Sanh mới không bị phát hiện, chàng nấp vào trong một khe đá.

Những đại hán vạm vỡ thoát nhìn như là đang lắng nghe Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân nói chuyện, nhưng thật ra họ đều đang ngắm nhìn thân hình thiếu nữ đối diện, ánh mắt đầy vẻ thèm thuồng.

Nhưng những thiếu nữ ấy chẳng thèm nhìn ngó đến bọn đại hán, chỉ nghe Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân nói :

- Cửu Châu Phi Ma và Thiết Ông Xung đều đã chết dưới tay bọn người bạch đạo, không bao lâu nữa bọn họ hẳn sẽ kéo đến đây, lão phu vì ứng phó đại địch, đành phải nhận lấy trọng nhiệm...

Lão đưa mắt nhìn những thiếu nữ khỏa thân, nói tiếp :

- Con người sống trên đời không ai có thể thoát khỏi chuyện âm dương phối hợp, nếu trái lại là phản bội tôn chỉ của tạo hóa, nên lão phu tuyên bố thành lập Hòa Hợp Giáo, tự nhậm chức Giáo chủ, mọi người có thể tự lựa chọn đối tượng kết hợp thành phu thê, gia tăng dân số, trùng chấn thanh uy bốn giáo.

Bọn đại hán đương nhiên là vui mừng khôn xiết nhưng bọn thiếu nữ thì lạnh lùng thản nhiên, một người bỗng cất tiếng hỏi :

- Giáo chủ của bọn này đâu rồi?

Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân trả lời :

- Y thị đã đầu hàng bọn bạch đạo, trở thành kẻ địch của chúng ta rồi.

Thiếu nữ ấy quay sang những thiếu nữ khác lớn tiếng nói :

- Chúng ta phải chung lưng đấu cật với Giáo chủ, không được tùy tiện phá hoại giáo quy, chuyện xấu xa giữa nam nữ, bốn giáo liệt vào điều cấm hàng đầu, các vị tỷ muội chớ tin lời giả dối của y.

Các thiếu nữ khác đồng thanh hưởng ứng, lớn tiếng phản đối.

Hồ Thiết Sanh gật đầu thăm nhủ :

- “Xem ra Hận Thế giáo ngoại trừ quá nặng lòng căm hận, cũng chưa phải là hạng người tà ác, nhất là rất xem trọng trinh tiết”.

Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân gần giọng nói :

- Bốn Giáo chủ trịnh trọng tuyên bố, kẻ nào dám trái lệnh, bốn Giáo chủ sẽ trị tội với hình phạt nghiêm khắc nhất.

Bọn thiếu nữ chẳng chút sợ hãi, lớn tiếng la hét, kiên quyết phản đối, trong khi ấy bọn đại hán hăm hở chực xông tới, chỉ chờ Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân hạ lệnh một tiếng là họ được toại nguyện ngay.

Nhưng Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân cười khẩy nói :

- Đó thì không tùy ở các ngươi được đâu.

Đoạn vung tay ném ra mấy nắm phấn trắng, rơi vào đồng lửa, liền có mùi thơm kỳ dị bốc lên, lan tỏa tứ phía.

Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân quay phắt lại, lạnh lùng nói :

- Hồ Thiết Sanh, ngươi hãy hiện thân đi thôi.

Hồ Thiết Sanh giật mình thăm nhủ :

“Lão ma này quả là lợi hại, thì ra lão sớm biết mình đã vào động, xem ra lão rải phấn trắng vào lửa hẳn có thâm ý.”

Quả nhiên, hương thơm kỳ dị vừa len vào mũi bọn thiếu nữ và đại hán, cục diện liền tức thay đổi, bọn thiếu nữ thấy đều hai má đỏ bừng, lòng xuân bừng dậy, mắt đầy tình tứ tiến về phía bọn đại hán.

Hồ Thiết Sanh vội quát to :

- Đứng lại.

Đồng thời bước ra khỏi khe đá, tung mình lao bổ vào Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân, trong khi ấy, bọn thiếu nữ và bọn đại hán đã ôm chặt lấy nhau.

Hồ Thiết Sanh chợt hiểu, thì ra Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân chẳng phải gia tăng nhân số, trùng chấn thanh uy, mà là định lợi dụng cảnh dâm ô này làm phân tán tâm thần chàng.

Đòn này thật lợi hại, Hồ Thiết Sanh không phải kẻ hiếu sắc, chỉ vì không đành lòng trơ mắt nhìn những thiếu nữ trong trắng này bị bọn đại hán vùi dập, nên tâm thần không khỏi bị phân tán.

Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân chớp nhoáng tung ra ba chiêu, bức cho Hồ Thiết Sanh thoái lui hai bước, lão tấn công tới tấp, rõ ràng muốn khiến cho Hồ Thiết Sanh không rảnh tay rút Ma đao ra.

Lúc này bọn đại hán như thể điên cuồng, vừa ôm hôn các thiếu nữ vừa tự cỡi y phục mình, mắt thấy các thiếu nữ sắp mất đi sự trong trắng.

“Bùng bùng bùng”! Hồ Thiết Sanh bị đẩy lùi ba bước, chiêu thức của Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân hư ảo khôn lường và xuất thủ cực nhanh, Hồ Thiết Sanh đã bị lão giành mất tiên cơ, nhất thời không sao vãn hồi tình thế.

Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân toàn lực tấn công tới tấp, chiêu nào cũng nhắm vào chỗ yếu hại của Hồ Thiết Sanh, trong khi ấy bọn đại hán và thiếu nữ phát ra những tiếng khát khao nhục dục hết sức khó nghe.

Mắt thấy bọn đại hán đã cỡi hết y phục và bọn thiếu nữ không hề phản kháng, để mặc họ muốn làm gì thì làm.

Ngay trong lúc nguy cơ như ngàn cân treo sợi tóc ấy, bỗng ngoài cửa động vang lên tiếng quát liên hồi, vách động rung chuyển, đá vụn rơi lả tả xuống, thì ra Hận Thế Thái Bảo dẫn đầu, cùng quần hùng đã đến.

Chỉ thấy Hận Thế Thái Bảo vung tay ném ra mấy viên đạn hoàn vào các đồng lửa, liền tức vang lên tiếng nổ lốp bốp, khói vàng bốc lên, nhanh chóng lan tỏa khắp sơn động.

Bọn đại hán và thiếu nữ như liền tỉnh táo ngay, nhất là các thiếu nữ, phát giác bị đàn ông ôm chặt liền tức cả giận, chỉ nghe tiếng bình bình liên hồi, đánh bật bọn đại hán lui ra mấy bước.

Trong tiếng reo mừng vang dội, các thiếu nữ chạy nhanh về phía Bạch Băng. Bạch Băng dang rộng hai tay, ôm lấy một số thiếu nữ, hai dòng nước mắt xúc động chảy dài.

Bọn đại hán biết không phải địch thủ của quần hùng bạch đạo, thấy đều đứng ngây ra tại chỗ.

Lúc này Hồ Thiết Sanh không còn phải bận tâm nữa, hùng tâm bừng dậy, vẫn không rút Ma đao ra, buông tiếng quát vang, dùng chưởng thay kiếm thi triển Thánh Giả Chi Kiếm.

Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân không còn đường rút lui, muốn đào tẩu cũng chẳng thể được, đành vận hết công lực bình sanh ứng phó.

Quần hùng bạch đạo án ngữ nơi cửa động theo dõi cuộc chiến, Dư Mộng Chân nói :

- Diệp huynh thấy Thiết Sanh có thể thủ thắng không?

Hận Thế Thái Bảo nói :

- Dù không thắng nổi cũng không thể bại, trong lúc động thủ giao chiến, sĩ khí rất là quan trọng. Lúc này tâm trạng hai người trái ngược nhau, một tinh thần phấn chấn, một chán chường tuyệt vọng nhưng bắt buộc phải chiến đấu. Về mặt tâm lý cũng đã phân cao thấp rồi.

Hồ Thiết Sanh thi triển Thánh Giả Chi Kiếm nghênh địch đã đấu ngang tay với Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân, nếu sử dụng Ma đao, lão ma đầu e sớm đã tán mạng rồi.

Trăm chiêu qua đi vẫn chưa phân thắng bại, Hồ Thiết Sanh buông tiếng quát vang, Huyền Huyền Nhất Thức tung ra, liền tức kinh phong nổi dậy, đá vụn tung bay.

Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân toàn lực vung chưởng đón tiếp và lệ làng lách người nhưng vẫn bị đẩy lùi một bước.

Hồ Thiết Sanh liền tức thi triển Huyền Huyền Nhị Thức, kinh phong càng thêm dữ dội, lão ma đầu lại bị đẩy lùi ba bước.

Hồ Thiết Sanh chẳng để cho đối phương có thời gian nghỉ thở, Huyền Huyền Tam Thức lại tung ra, chỉ nghe bùng một tiếng rền rĩ, Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân loạn choạng lùi sau bảy tám bước, chưa kịp đứng vững, Hồ Thiết Sanh đã lướt đến, vung tay chộp vào vai phải lão ta.

Chỉ nghe rắc một tiếng, tay phải Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân đã bị bẻ gãy đến bả vai.

Hồ Thiết Sanh lại nắm lấy bắp tay trái của lão ta, lớn tiếng nói :

- Lão ma, ngươi không ngờ có ngày hôm nay phải không?

Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân trầm giọng :

- Tiểu tử, lão phu đã lọt vào tay ngươi, chẳng còn gì để nói nữa, ngươi hãy cho lão phu chết một cách nhanh chóng đi.

Hận Thế Thái Bảo bỗng lớn tiếng nói :

- Tiểu tử, hãy khoan động thủ, để lão phu hỏi y vài điều. Lão quỷ, theo như Diệp mỗ biết, khi xưa ngươi không hề có hành vi tội ác gì to lớn, vì sao lại giả mạo Diệp mỗ, cấu kết với hai ma đầu kia quấy nhiễu vô lâm?

Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân cười khẩy :

- Diệp Nhất Phong, khi xưa hành vi của ngươi cũng chẳng kém gì Thiêm mỗ, nay lại tự cho mình là chính nhân quân tử lên giọng giáo huấn Thiêm mỗ? Chẳng phải Thiêm mỗ khinh khi ngươi, e rằng ngươi cũng chẳng phải địch thủ của tên tiểu tử này.

Hận Thế Thái Bảo chẳng chút tức giận, gât đầu nói :

- Không sai, khi xưa Diệp mỗ cũng không phải là người chính phái, vậy sao ngươi đã biết Diệp mỗ không phải người tốt mà còn giả mạo?

- Vì xem trọng ngươi, Thiêm mỗ mới giả mạo, bởi khi xưa ngươi cũng có làm một số chuyện oanh liệt, rất được lòng người. Hơn nữa, khi xưa Ma Dao Ca của Tử Phủ và Thần Cung bị Thiết Ông Xung lấy đi, không lâu sau lại bị Cửu Châu Phi Ma lấy trộm, nhưng Thiết Ông Xung không biết kẻ trộm ấy là Cửu Châu Phi Ma. Nhưng Cửu Châu Phi Ma chỉ luyện được hơn nửa phần tuyệt học Ma Dao Ca, bí kíp lại bị người trộm mất. Thiêm mỗ đoán kẻ trộm ấy rất có thể là ngươi, nên mới giả mạo để khích ngươi ra mặt.

Hận Thế Thái Bảo khẽ thở dài :

- Không sai, chính Diệp mỗ đã lấy trộm Ma Dao Ca, thật không ngờ lại gây nên gió tanh mưa máu cho giới vô lâm, kể ra Diệp mỗ cũng có điều không phải...

Hồ Thiết Sanh bỗng hỏi :

- Thiêm Nhân, khi xưa ám toán chủ nhân Tử Phủ và Thần Cung, có lão tham dự vào không?

- Lão phu tuy không tham dự, nhưng biết chuyện ấy.

- Vậy hôm nay Hồ mỗ lấy mạng lão, lão thấy có oan uổng không?

- Đại trượng phu sống có gì đáng vui, chết có gì đáng sợ? Ngươi đừng bồn chồn lão phu nữa, động thủ mau đi.

- Lão lòng dạ độc ác, để lại trên đời cũng tàn hại sinh linh, vậy thì Hồ mỗ thành toàn cho lão.

Hồ Thiết Sanh vừa định hạ thủ, bỗng Hận Thế Thái Bảo quát :

- Tiểu tử, hãy khoan.

Hồ Thiết Sanh ngạc nhiên :

- Chẳng lẽ tiền bối định cầu xin cho lão ư?

Hận Thế Thái Bảo sải bước đi đến bên Hồ Thiết Sanh, nói :

- Nếu truy cứu một cách nghiêm khắc, lão phu cũng phải tự tuyệt để tạ tội với thiên hạ vô lâm. Tiểu tử, ngươi định giết chết y sao?

- Văn bối nhận thấy lão ta cũng chưa đáng tội chết, chỉ định hủy luôn cả cánh tay trái rồi tha mạng cho lão.

Hận Thế Thái Bảo giọng cảm khái :

- Người trong võ lâm nếu ai cũng khoan dung độ lượng như ngươi, chắc chắn không bao giờ có chuyện giết chóc xảy ra, thế thì lão phu cho y mượn một cánh tay vậy.

Quần hùng nghe vậy thấy đều bàng hoàng sửng sốt, cánh tay mình thì làm sao có thể cho người khác mượn.

Hồ Thiết Sanh thắc mắc hỏi :

- Tiền bối làm sao có thể cho lão ta mượn một cánh tay?

Hận Thế Thái Bảo thở dài :

- Thành thật mà nói, khi xưa lúc chủ nhân Tử Phủ và Thần Cung bị ám toán, lão phu cũng có mặt ở gần đó, đương nhiên cũng là ngấp nghé bí kíp tuyệt học nên đã không ra tay cứu giúp. Trong những năm qua, lão phu đã nghiêm khắc kiểm thảo bản thân, cho đó là nỗi nhục lớn nhất trong đời, nên tiểu tử ngươi nếu không có ý định giết Thiêm Nhân, chỉ hủy đi hai cánh tay y, lão phu cũng phải bù một cánh tay để chuộc lỗi.

Hồ Thiết Sanh hoảng kinh :

- Tiền bối, vậy không được đâu. Đại ân của tiền bối, văn bối còn chưa báo đáp mà.

- Lão phu ý đã quyết, nếu ngươi ngăn cản tức là muốn lão phu phải lấy cái chết tạ tội với thiên hạ, lão phu không tham sống sợ chết đâu.

- Văn bối không hề có ý định như vậy, cho dù khi xưa tiền bối cũng có điều không phải, nhưng qua việc bao phen chỉ điểm võ công cho văn bối, văn bối mới có thể quét sạch quần ma, vậy cũng đủ với công chuộc tội rồi, hà tất...

Chàng chưa dứt lời, chỉ thấy Hận Thế Thái Bảo tay phải đặt lên tay trái, rắc một tiếng, cánh tay trái đã bị bẻ lìa, ném xuống đất nói :

- Thiêm Nhân đã mất cánh tay phải, lão phu bù cánh tay trái, vừa đủ một đôi, để chứng tỏ lòng sám hối triệt để.

Quần hùng thấy đều ngây ngẩn, Hồ Thiết Sanh bất giác buông tay ra, chỉ thấy Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân và Hận Thế Thái Bảo với hai cánh tay còn lại ôm chầm lấy nhau, cùng buông tiếng cười vang. Tiếng cười đầy thâm tình, vui sướng và hối hận, đương nhiên cũng có vài phần đau khổ bi ai.

Hai người cười ra nước mắt, Hận Thế Thái Bảo lại nói :

- Lạc Kỳ vì cứu Hắc Dao Khách, chẳng tiếc hoen ố hiệp danh, giả vờ thay tâm đổi tính, và khi hay tin Hắc Dao Khách đã chết, ông ấy quyết tâm báo phục mới cố ý động thủ với Lạc Dật, vì ông ấy đã tăng thêm một chiêu trong Nội tam kiếm, uy lực tăng rất nhiều. Ông ấy muốn chính tay giết chết Cửu Châu Phi Ma, dụng tâm ấy thật đáng kính phục. Còn về việc lão phu đã nấp ở trong quan tài từ lúc nào, hẳn các vị cũng có thể đoán ra, đêm qua chỉ có một mình Tiểu Lục Tử canh giữ quan tài, lẽ dĩ nhiên không phát hiện ra lão phu...

Đoạn nắm tay Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân, nói :

- Thiêm huynh, chúng ta đi thôi.

Vô Ảnh Quỷ Thủ Thiêm Nhân mắt ngập lệ, khích động nhìn Hồ Thiết Sanh nói :

- Bọn lão phu đều đã già nua vô dụng cả rồi, việc lãnh đạo võ lâm trong tương lai hẳn là phải do thiếu hiệp gánh vác. Các vị hãy bảo trọng, tạm biệt.

Mọi người đưa mắt nhìn theo hai lão nhân đi ra ngoài động, vài bước lại quay đầu nhìn, ra chiều hết sức quyến luyến, hùng tâm và hào khí của họ chỉ chốc lát đã tiêu tan.

Bỗng nghe Thiên Đài Kỳ Si lớn tiếng nói :

- Lạc Kỳ huynh, ly rượu mừng này Lữ mỗ phải uống chắc rồi.

Lạc Kỳ mỉm cười :

- Thiết Sanh với Quyên nhi sớm đã kết hôn rồi, còn về La Liên, chỉ cần hai người đồng ý, cũng chẳng cần chú trọng hình thức, Lữ huynh uống rượu mừng của ai vậy?

Thiên Đài Kỳ Si lớn tiếng :

- Theo như Lữ mỗ biết, Dư cô nương xưa kia vẫn là thương yêu Lạc huynh hơn, nhưng sợ Bạch Long Xuyên đau buồn nên mới chưa bày tỏ với Lạc huynh, để khiến xuân xanh trôi qua, uổng phí biết bao trăng hoa. Nay đại họa đã trừ, hai vị...

Dư Mộng Chân mặt đỏ đến mang tai, dẫu môi xí một tiếng.

Tiếng cười vang dậy trong sơn động, như ngập đầy không khí mùa xuân, ngay cả bọn đại hán thủ hạ của Phi Hồn bảo cũng bị niềm vui của quần hùng cảm nhiễm, thấy đều ăn năn sám hối.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-dao-ca>